Világdemokratúra

Bevezetés

"Nincs biztonságban egy demokráciának a szabadsága, ha polgárai eltűrik, hogy akkorára nőhessen a magánhatalom, hogy erősebb legyen, mint maga a demokratikus állam. A kormányzati hatalom birtoklása egyetlen személy, csoport vagy bármely ellenőrzést gyakorló magánhatalom által - lényegében fasizmus".

Franklin Delano Roosevelt - Az Egyesült Államok 32. elnöke

A hitelpénz-monopólium agresszív terjeszkedése tette lehetővé a világdemokratúra rendszerének globális térnyerését. A fasizmussal rokon világdemokratúra olyan rendőrállami és pénzuralmi módszerekkel irányított politikai-gazdasági rendszer, amelyben a pénzmonopóliumot kisajátító uralkodó réteg megszerzi magának az államhatalmat is. A globális hatalomgazdasági diktatúrában a kormányzást az állam intézményeibe beépült, azokkal fuzionált - magántulajdonban lévő - pénzügyi, kereskedelmi és ipari kartellek-korporációk veszik át. A demokratúra integrált vezetőrétege (amelyet nemzetközi pénzügyi közösségnek, pénzoligarchiának, befektető bankároknak, plutokráciának, pénzügyi és korporációs elitnek is neveznek), gyakorolja a pénzügyi és gazdasági élet feletti uralmat. Lényegében a szervezett közhatalom (az állam), és a fölébe nőtt szervezett magánhatalom összeolvadásáról van szó.
A Mussolini nevével fémjelzett fasiszta mozgalom 1922-es kezdeteitől egészen a **Ronald Reagan** amerikai elnök és **Margaret Thatcher** brit miniszterelnök 1980-as gazdasági-pénzuralmi kurzusáig, így vagy úgy, de összekapcsolódott a nacionalizmussal, azaz az adott állam nemzeti törekvéseket hangsúlyozó kormányzatával. A fasiszta és nemzetiszocialista rendszerek folyamatosan a hazafias érzelmekre hivatkoztak, hogy megszerezzék az uralkodó elit számára a lakosság nélkülözhetetlen tömegtámogatását. Ez alól még Franklin Delano Roosevelt és az általa kezdeményezett New Deal sem volt kivétel, hiszen a New Deal-ben is érvényesültek fasiszta jellegű törekvések. Roosevelt elnök híres "kandalló-melletti beszélgetéseiben" ugyancsak hazafias húrokat pengetve kívánta elnyerni az amerikaiak rokonszenvét.
A fasizmus és a nemzetiszocializmus kezdettől fogva szoros kapcsolatban állt a nemzetközi pénz és korporációs oligarchiával. A spanyol polgárháború idején a katalán anarchisták rájöttek, hogy a Kommunista Internacionálénak, **a Kominternnek**, az egyik fontos központja a svájci Genfben van, abban a városban, ahol a fasiszta, illetve nemzetiszocialista rendszerekkel szorosan együttműködő nemzetközi pénzügyi körök,
a **Kapintern,** szabadkőműves főhadiszállása is működött. Ez a tény arra kényszerítette őket, hogy további információkat szerezzenek. Ekkor jöttek rá a barcelonai anarchisták, hogy a genfi oligarchia kulcsfontosságú személyiségei, valamint a Komintern és a Kapintern internacionalista vezetői együttesen irányították az egymás ellen harcoló, a felső vezetés szintjén azonban szoros kapcsolatban álló, sőt összefonódott szervezeteket. Az igazságosabb társadalomért küzdő anarcho-szindikalisták úgy találták, hogy a kommunista és a fasiszta szervezetek közös célt követve morzsolják fel a spanyol népet.
2006-ban a világ pénzpiaci koncentrációja - ENSZ adatok szerint - azt mutatja, hogy a világ hét legnagyobb bankjáé az egész világ pénzből és pénzhelyettesítőkből álló pénzvagyonának 83,54%-át. A következő 420 nagybank 5,33%-kal részesedik a világ pénzvagyonából. A fennmaradó 11%-kon osztozik az összes többi bank és pénzintézet. A "The Economist" c. brit lap nyilvántartása szerint a világ jelenlegi legnagyobb bankjai: a Citigroup, a G.P. Morgan

Chase, a HSBC (Hongkong and Shanghai Banking Corporation), a Credit Agricole Groupe, a Royal Bank of Scotland, a Mitsubishi Tokyo Financial Group. Tekintettel arra, hogy a legnagyobb bankok és pénzintézetek világában is folyamatosan fúziók zajlanak le, ezért még megemlítjük a Mizuho Financial Group-ot, a HBOS-t, a BNP Paribas-t. Ugyancsak említésre méltó az a tény, hogy az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét betöltő Federal Reserve Bank, a FED, és az irányítása alatt álló Reserve System teljes mértékben magánbankok tulajdonában van. A Federal Reserve System-nek az Egyesült Államok, az amerikai kormányzat, jelenleg 8412 milliárd dollárral tartozik, és ennek az összegnek fizeti az évi mintegy 500 milliárd dollárt kitevő kamatait az amerikai adófizető polgárok pénzéből. Ez a hatalmas összeg - az adó levonása után - azokat a bankokat gazdagítja, amelyek a Federal Reserve System-nek a tulajdonosai.

Ha elemezzük ezt a pénzpiaci koncentrációs folyamatot, akkor megállapíthatjuk, hogy a pénz útját tervszerűen irányítja a nemzetközi pénz és korporációs oligarchia vezérkara az agytrösztjei által kidolgozott stratégiának - a washingtoni konszenzusnak - megfelelően. Ennek a világstratégiának az egyik célja olyan egy központból irányított világrendszer létrehozása, amely az így kialakult pénz- és termelői vagyon koncentrációt és centralizációt megszilárdítja és véglegesíti. Az egy központból irányított világ, vagyis egyfajta világkormányzat létrehozására, elsősorban a multinacionális világcégek törekednek. Közéjük tartoznak a tömegtájékoztatást a magántulajdonukként működtető korporációk, az élelmiszer kartellek, az ipari termelést és a természeti kincsek kibányászását irányító világcégek. De külön is ki kell emelni fontosságuk miatt az energiahordozókat kitermelő és forgalmazó korporációkat. A világkereskedelmet és a termelőgazdaságot irányító legnagyobb cégek a nemzetközi pénz és korporációs oligarchia tulajdonában vannak. A világgazdaság és a világkereskedelem irányítását olyan elsőrendű pénzügyi központokból végzik, mint a City of London Nagy-Britanniában; a Wall Street és a Federal Reserve Amerikában; valamint a tokiói óriásbankok. Fontos szerepük van azonban az olyan kisebb pénzügyi központoknak is, mint amelyek Bázelban, Zürichben, Genfben és Frankfurtban működnek. Bázelben van a Bank of International Settlement, a BIS (Nemzetközi Fizetések Bankja), amelyet a nemzetközi pénz és korporációs oligarchia hozott létre. A BIS tölti be a központi bankok központi bankjának a szerepét, szorosan együttműködve az Európai Unió pénzügyi és gazdasági irányítását végző frankfurti székhelyű bankkal, a European Central Bank-kal (vagyis az Európai Unió Központi Bankjával), amely azonban nemcsak az úgynevezett euró-zóna pénzügyi irányítója, hanem döntően beleszól az euró-zónához még nem tartozó országok (így például Magyarország) pénzügyeibe is.

Idősebb George Bush elnök 1990-ben a világpolitika fontos stratégiai céljaként jelölte meg az "Új Világrend" létrehozását. Ettől kezdve felgyorsult az egyközpontból irányított világrendszer kialakítása. A nemzetközi multinacionális cégek és társulásaik, a különböző kartellek és korporációk, új kurzusba kezdtek a globalizációnak nevezett stratégia mielőbbi megvalósítása érdekében. Az így beindult folyamatok olyan pénzügyi-gazdasági-politikai rendszer irányába vitték a világot, amely rendszert jobb
híján **világdemokratúrának** nevezhetünk. Ennek lényege a pénz és korporációs oligarchia hitelpénz-monopóliuma. Ez a monopólium lehetővé teszi a nemzetközi beruházó bankárok számára, hogy az általuk tulajdonolt és irányított központi bankok, valamint kereskedelmi bankok segítségével átállítsák a világ pénzrendszerét a kamatfizetéssel megterhelt hitelpénz használatára. Ily módon az ő magánmonopóliumuk a pénz - a gazdasági tevékenység közvetítését ellátó egyezményes jel - kibocsátása a világ általuk ellenőrzött részén. Levegőből előállított, tehát önmagában értéktelen hitelpénzük használatáért pedig egyre nagyobb összegű sarcot követelnek az értékelőállító termelőgazdaság szereplőitől adósságszolgálat, elsősorban kamatfizetés formájában.

A pénz és korporációs oligarchia csaknem teljessé vált pénzkibocsátási, hitelezési és kamatszedési monopóliuma révén el tudta érni, hogy ma már ő rendelkezik a világ termelő vagyonának a túlnyomó része felett is. A hitelpénz-rendszer pénzügyi diktatúrát valósít meg. Feltalálói, irányítói és haszonélvezői azonban elrejtőznek a demokratikus formák és eljárások kulisszái mögé. Más szóval ez a rendszer belső lényegét tekintve **kemény diktatúra,** amely azonban demokratikus formákat használ a politikai élet látható terében a választópolgárok megtévesztése céljából. Ezért a demokratúra olyan elfajzott alibidemokrácia, amelynek legfontosabb funkciója e rendszer haszonélvezőinek az elrejtése és védelmezése a hátrányoshelyzetűekkel szemben. Ennek az elkorcsosult hibridnek azért "demokratúra" a neve, mert olyan politikai-társadalmi-gazdasági rendszer, amely röviden megfogalmazva belül diktatúra, kívül pedig látszetdemokrácia.
A nemzetközi pénz és korporációs oligarchia, valamint a tulajdonában lévő multinacionális cégek képviselői az internacionalizmus és a kozmopolita világpolgárság nyelvezetét használják. A korporációs hatalmi gazdaságnak mindaz az útjában áll, ami a természetes közösséget képező családhoz vagy nemzethez (vagyis a nagyobb családhoz) kötődik. A nemzetközi pénzoligarchia globalizálni és kisajátítani akarja valamennyi nemzet közös erőfeszítéssel létrehozott vagyonát. A nemzetállamokat pedig így vagy úgy, de fel kívánja számolni. A felbomlasztásnak, a regionalizálásnak nevezett szeparatizmusnak és partikularizációnak az a feladata, hogy a földrésznyi egységekből felállítandó globális világbirodalom önmagukban életképtelen kis provinciákból és a mindenható központnak kiszolgáltatott régiókból tevődjék össze. Ebben a "Globális Unióban" minden hatalom a transznacionális pénz- és korporációs oligarchia által szilárdan ellenőrzött központi intézményeknél van. A közelmúlt számos polgárháborúja részben ezzel a világstratégiával függ össze. Ez valójában az "Oszd meg és uralkodj!" (Divide et impera!) elvének a kortársi alkalmazása a gyakorlatban. Az iraki háborúk sem csupán csak a kőolaj feletti ellenőrzésért folytak, hanem az arab államok blokkjának a megosztásáért és ellenőrzéséért, mert egy egységes arab tömörülés már jelentősen akadályozhatná a hitelpénzrendszer globális uralomra kerülését.
A világdemokratúra számára olyan egységes világvaluta (**single global currency**) lenne az optimális, amelyet világméretű számítógépes-rendszerek útján, digitális technikákkal lehetne működtetni, s amely általánossá és kötelezővé tenné a hitelkártya, valamint az úgynevezett "bar-code credit" rendszer használatát. Ez együttvéve azt jelenti, hogy tovább intézményesedik a nemzetközi hitelpénz-rendszer, amely a globális eladósítás révén egyfajta fasiszta jellegű gazdasági függésben és pénzügyi elnyomásban tartja a világ azon népeit, akik a világdemokratúra rendszerében kényszerülnek élni. Ha általánossá válik ez a rendszer, senki nem lesz képes vásárolni vagy eladni hitelkártya, és az azon lévő azonosító szám nélkül. Az úgynevezett "első világ"-hoz tartozó centrum-országok, s ezen országok magánpénz-rendszerének a tulajdonosai, máris képesek arra, hogy egységes globális valuta alapján működtessék a hitelpénz-imperializmus rendszerét. A globális valuta bevezetése teljessé tenné a pénzmonopólium és a multinacionális korporációk tulajdonosai számára, hogy a világ egész gazdasági életét ellenőrizzék és a saját hasznukra működtessék.
Sok olyan kortársunk, aki még az ENSZ-re tekint, s tőle vár valamiféle általános gyógymódot a fenyegető veszélyekkel szemben, nincs tisztában azzal, hogy miként működik a jelenlegi hitelpénz-rendszer, és az azt irányító Világbank és Nemzetközi Valutaalap. E két tekintélyes pénzintézmény az ENSZ égisze alatt, de a nemzetközi pénz és korporációs oligarchia érdekében irányítja a világ pénzrendszerét. A Nemzetközi Valutaalap tőkéje olyan magántulajdonban lévő bankoktól és korporációktól származik, amelyek kiharcolták maguknak a hitelpénz levegőből történő előállításának a monopóliumát. A nemzetközi befektetők tulajdonában lévő bankok, pénzügyi intézmények az 1970-es évek közepétől elsősorban arra használták a Nemzetközi Valutalapot, hogy az behajtsa számukra a harmadik

világhoz tartozó országok adósságszolgálatát, azaz a levegőből előállított pénzből nyújtott kölcsönök kamatait.
A tudományos fokozattal is rendelkező **Henry Makow** 2002. április 18-án megjelentetett írásában azt állítja, hogy a világdemokratúra új világrendje fasiszta pedigrét, azaz fasisztóid ismérveket hordoz. A nemzetiszocialista Németország kapitalista paradicsom volt, amelyben a munkások heti 60 órát dolgoztak alacsony bérért, és a szakszervezetek sem működhettek. A náci terjeszkedést valójában a német kartellek globális ambíciói fűtötték és erőszakos expanziójukat már Hitlernek és mozgalmának a finanszírozása előtt megkezdték. Ahogy az egyes országok a náci rendőruralom alá kerültek, ezek a korporációk egymás után megszerezték versenytársaik vagyonát filléres árakon.
Richard Sasuly, a német finánctőke és korporációs oligarchia történetének kutatója, állapítja meg **"I.G. Farben"** című könyvében, hogy a II. Világháború nyújtott a német nagytőke és fináncoligarchia számára lehetőséget a történelemben eddig nem ismert méretű gazdasági hódításra és terjeszkedésre. A háborút elsősorban nem Hitler barnaingesei készítették elő, hanem sokkal inkább olyan tiszteletre méltó személyiségek, mint **Hjalmar Schaht** - a Wall Street és a Bank of England bizalmi embere, a Reichsbank elnöke és a Harmadik Birodalom gazdasági csúcsminisztere - vagy, pl. **Herman Schmitz**, az I.G. Farben elnöke. Az ő, valamint a köreikhez tartozó személyek feladata volt beindítani a német korporációk gépezetét egy újabb világháború kirobbantása érdekében. Ők és a mögöttük álló érdekcsoportok biztosították Hitler hatalomra kerülését 1933-ban, és ők voltak azok, akik kirabolták Európát a háború első éveiben, amikor még a Wermacht egymás után hódította meg az európai országokat.
A jelenlegi globális hatalmi-gazdaság megértésének kulcsa az azt létrehozó és irányító pénz és korporációs oligarchia tanulmányozásában van. A világdemokratúra abban az irányban halad, amit a multinacionális kartellek és korporációk jelöltek ki, és abban az ütemben, amit ezek a vállalatbirodalmak diktálnak. A kartell elnevezés eleve összeesküvésre utal, állapítja meg Henry Makow. A kartellek azért jönnek létre, hogy titkos megállapodásokat kössenek: az árak magasan tartásával becsapják a lakosságot és átverjék a fogyasztókat. Ezt a verseny, a piacok, a nyersanyagok és az új technológiák szoros ellenőrzés alá vételével érik el. A kartellek tehát olyan mániákus profithajhászó képződmények, amelyek nyíltan nemzetellenesek és antiszociálisak. Az egyik legközismertebb kartellt, az amerikai Standard Oil-t, a Rockefeller dinasztia alapítója hozta létre. Célja az volt, hogy a szállítási költségek titkos megállapításával kiküszöböljék a versenyt a vasútközlekedésben. A dinasztia alapító, aki magát hithű kereszténynek tartotta, híressé vált arról, hogy az egyedüli megbocsáthatatlan bűnnek a gazdasági versenyt tartotta.
A nemzetiszocialista Németország legnagyobb kartellja a vegyipari óriás I.G. Farben volt. Ez állította elő a II. Világháborúban felhasznált német robbanószerek 85%-át. 1926-ban a Rockefeller tulajdonban lévő Standard Oil és az I.G. Farben kartell-megállapodást kötött. Ennek értelmében az IG. Farben kötelezettséget vállalt arra, hogy nem állít elő szintetikus nyersolajat, a Standard Oil pedig elvállalta az I.G. Farben vezérképviseletét az Egyesült Államokban. A kartell-megállapodás eredményeként a Standard Oil látta el a náci Németországot folyamatosan nyersolajjal, még abban az időben is, amikor ez a fontos energiahordozó már hiánycikké vált Amerikában. Ezt a nyersolajat olyan ólomadalékkal finomították, amely lehetővé tette, hogy a Luftwaffe üzemanyagként használja. A Standard Oil azt is felvállalta, hogy megakadályozza a szintetikus gumi gyártását az Egyesült Államokban. Önmagában ez az egy megállapodás is igen sok kárt okozott a háborúban álló szövetségeseknek a II. Világháború során.
A Rockefeller dinasztia jelentős részesedéshez jutott szolgálataiért az I.G. Farben leányvállalatainál. Ezekhez sok olyan gyár is tartozott, amelyekben a koncentrációs táborok foglyai végeztek rabszolgamunkát. Ezek közül a leghírhedtebb Auschwitz, valamint

Auschwitz-nek az olyan bolygóvárosai, mint például Birkenau, továbbá a távolabb lévő Treblinka, Sobibor, Belzec és Chelmino. A Rockefeller tulajdonba kerülő I.G. Farben üzemek rendszeresen utaltak át pénzt az SS-nek a rabok által végzett munka igen alacsony munkabére fejében. Hatalmas profitot hozott a kartell számára azoknak a mérges gázoknak az előállítása, amelyekkel később megölték ezeket a kényszermunkásokat, miután feleslegessé váltak. Makow szerint a valódi oka annak, hogy az Auschwitz-hez vezető vasútvonalakat nem bombázták az üzemek működésének a biztonságossá tétele volt. A német hadiüzemek tulajdonképpen a biztonságot keresve telepedtek a haláltábor 30 km sugarú körzetébe. Érdekes módon az I.G. Farben központi épületét, egy felhőkarcolót, nem érte bombatámadás Frankfurtban sem, és ezért a világháború után ott rendezkedett be a CIA németországi központja.

Henry Makow szerint jó üzletnek bizonyult a Holocaust is. Az 1930-as években a Wall Street beruházó bankjai kivették részüket az úgynevezett árjásításban, ami azt jelentette, hogy a zsidó tulajdonban lévő üzemeket, üzleteket, sörfőzdéket, bankokat, áruházakat valódi értékük töredékéért: 20-30%-áért vásárolták meg. A Holocaust áldozatoktól származó arany is ezeknek a bankoknak a páncélszekrényeiben kötött ki. Semmi túlzás nincs abban, ha azt állítjuk, hogy a náci háborús előkészületek jelentős részét a Bank of England finanszírozta, amikor például a cseh állam aranytartalékát átadta a nemzetiszocialista német kormányzatnak. A Wall Street részéről **Prescott Bush,** a jelenlegi elnök nagyapja, játszott vezető szerepet a náci fegyverkezés finanszírozásában és a zsidó vagyonok olcsó megszerzésében. E "business" tevékenység jogi munkálatait az a **John Foster Dulles** végezte el, aki már ekkor is a nemzetközi korporációs hatalom egyik irányító szervének számító Council on Foreign Relations nevű zárt szervezet tagja volt, később pedig az Egyesült Államok külügyminisztere lett.

A II. Világháború után a Wall Street a saját embereit helyezte el kulcspozícióban a megszállt Németországban. Az ő feladatuk lett volna a német ipar lebontása és a szövetségesek közötti szétosztása. Ezt a feladatot végül azért nem hajtották végre, mert a Wall Street döntéshozói - vagyis megbízóik - túlságosan sok németországi vagyonnal rendelkeztek. A náci "big business" irányítói megtarthatták pozícióikat, a háborús bűnösöket pedig átszállították Dél-Amerikába vagy a CIA alkalmazta őket.

A háttérhatalmat irányító pénz és korporációs oligarchia jellemzésére nem árt emlékeztetni arra, hogy a II. Világháború során a brit haditengerészet által megölt első emberek nem németek, hanem zsidó menekültek voltak. A brit királyi haditengerészethez tartozó "Lorna" nevű hajó tüzelt az 1417 zsidó menekültet szállító "Tiger Hill" nevű hajóra. Más menekülteket szállító hajókat visszaküldtek az amerikaiak Németországba vagy pedig a brit MI-6 robbantotta fel őket.

Amerikai korporációk mintegy nyolc milliárd dollárnyi tőkét fektettek be a nemzetiszocialista Németországba. A fő beruházók közé tartozott a Standard Oil, az IBM, a Ford, a Chase And National City Bankok, valamint az ITT. Ez utóbbi gyártotta azokat a repülőgépeket, amelyekkel többek között az amerikai katonákat is bombázták. A Normandiában 1944-ben partraszálló katonák nem tudták, hogy a Ford és a General Motors érdekeltségébe tartozó üzemek gyártották a német hadsereg számára a tankokat és a teherautókat, és a háború viselésében oly fontos golyós-csapágyakat pedig Philadelphiában állították elő. Hogy mindez az Egyesült Államok kormányának a tudomásával és engedélyével történt, azt **Charles Higham** "Trading With The Enemy" (Kereskedés az ellenséggel) című, 1983-ban megjelent és dokumentumokkal bőségesen alátámasztott könyvéből, vagy pedig **Christopher Simpson** "The Splendid Blond Beast" (A pompás szőke vadállat) címmel 1993-ban publikált művéből tudhatjuk meg.

A nemzetközi pénz és korporációs oligarchia nem érez elkötelezettséget azok iránt a népek, nemzetek és államok iránt, ahol tevékenykedik. Makow szerint virtuális pénzügyi közegben

("financial virtual reality"-ben) él és spirituálisan nem vállal közösséget az adott ország többi lakójával. Szülőföldjük csak annyiban fontos nekik, amennyiben az szolgáltatja számukra azokat a hasznos-idióta patriótákat, akik háborúba küldhetők harcolni és meghalni az ő pénzügyi érdekeikért.
Minderre azért tértünk ki, hogy megállapíthassuk: a nemzetiszocialisták által Németországban létrehozott Harmadik Birodalom valójában az új világrend uralomra juttatásának az egyik kísérlete volt. Másik kísérletüket az orosz néppel folytatták, amelyre rákényszeritették a bolsevik diktatúrát. A globálisnak szánt bolsevik és fasiszta hatalmi rendnek a célja a nemzetközi pénz- és korporációs-oligarchia hatalmának az intézményesítése volt világméretű kétpólusú társadalom létrehozásával. Ez a titkos stratégia húzódik meg a jelenleg folyó terror elleni háborúban is, és ezért lehetünk tanúi annak, hogy ismét divatba jöttek a fasiszta szimbólumok. A bolsevikok (és a szabadkőműves pénzoligarchia) talán legfontosabb jelképe - az ötágú csillag - pedig csak átmenetileg veszített planetáris ragyogásából.
Befejezésül nem árt emlékeztetni az Egyesült Államok 26. elnökének, Theodore Roosevelt-nek a szavaira, amelyeket 1906-ban mondott: "A látható kormány mögött trónol egy láthatatlan kormány, amely nem tartozik hűséggel a népnek, és nem ismeri a felelősséget. Az államférfi feladata ennek a láthatatlan kormánynak a megsemmisítése, a korrupt üzlet és a korrupt politika közti szövetség széttörése."

Hitelpénz-fasizmus

A pénzuralmi rendszer diktatúrája alkonya

Az elmúlt évtizedekben nemcsak Keleten, de Nyugaton is alapvető változások zajlottak le. Az úgynevezett szocialista világrendszer felbomlása látványosan történt. Sokkal kevésbé volt feltűnő az a hasonlóan nagy horderejű változás, amely a nyugati országokban is fokozatosan lecserélte a piacgazdaságot a pénzgazdasággal, és hatalomra segítette a nemzetek és államok feletti pénz- és korporációs oligarchiát. Ez a változás természetesen átalakította a politikai rendszer működését is, még akkor is, ha ez nem olyan szembeötlő, mint a Keleten történt változások esetében.

Európa nyugati részén a szociális piacgazdaság jóléti államát bontották le, hogy helyet adjanak a magánpénz-monopólium és a transznacionális korporációk által irányított gazdasági és politikai rendszernek. Észak-Amerikában is a nagy multinacionális vállalatbirodalmak vették át az irányítást. Az 1970-es évek óta elfogadott törvények többsége mind Kanadában, mind az Egyesült Államokban ezeknek a pénzügyi, kereskedelmi és ipari birodalmaknak az érdekeit szolgálta ki. Ha meg akarjuk érteni e változás jelentőségét, akkor érdemes közelebbről is megismerkedni azzal, hogy miként fasizálódott a XX. század első felében Németország és Olaszország. Azt látjuk, hogy mindkét államban a túlhatalomhoz jutott üzleti világ hegemóniája érvényesült, továbbá az a politikai és gazdasági rendszer, amit fasizmusnak neveztek el a történészek. Ez a rendszer az egymással összefonódott pénzügyi és ipari érdekcsoportoknak volt a kiszolgálója.

Németországban a nemzetiszocializmus nevet választó politikai erők kerültek uralomra, a fasizmus elnevezést csak Olaszországban használták, de a két rendszer alapvető jellemzői megegyeztek és ezért a továbbiakban a németországi nemzetiszocialista rendszert is **fasizmusnak** fogjuk nevezni**.** Ha nyomon követjük e rendszerek kialakulását az alkotmányos demokrácia keretein belül, akkor láthatjuk, hogy fokozatosan fejlődtek ki, és nem valamilyen előre nem látott körülmény hatására jöttek létre.

Németországnak még az első világháború utáni vereség után is 15 év kellett ahhoz, hogy a weimari alkotmányosság keretei között a pénzoligarchia és az ipari nagytőke által uralt rendszerből nyílt diktatúrává alakuljon át. Hitler felemelkedését a politikai hatalom csúcsára csak részben köszönheti saját képességeinek. **Hitler, mint politikai jelenség, és a hitlerizmus, mint politikai rendszer Versailles-ben született.** Ennyiben azoknak a háttérerőknek köszönhette világra-jöttét, amelyek a világháborút előkészítették, levezényelték, és amelynek ők voltak az elsőszámú haszonélvezői. E háttérerők világstratégiájának megfelelően az első világháború utáni németországi és európai helyzet úgy alakult, hogy szükségszerűen a nemzetiszocialista törekvéseknek, a náci-rendszer kifejlődésének kedvezett. Ez segítette döntőmódon hatalomra a Führert és rendszerét.

Németországban nagyarányú centralizáció ment végbe a gazdaság egészében, mindenek előtt a pénzrendszer és a nagyipar irányításában. Az egész társadalom központilag megszervezett egységekből épült fel. Mindenkinek tartoznia kellett valahová - nagyvállalatokhoz, szakszervezetekhez, szakmai szervezetekhez és nem utolsósorban politikai szerveződésekhez - ha létezni akart. Az egész gazdaság katonai jellegű irányítás alá került, ahol a tekintélyuralmi elv érvényesült. Hitler csak befejezte azt a pénz-és korporációs oligarchia által vezérelt centralizációt, amikor minden hatalmat magának igényelt és önmagát helyezte legfőbb vezetőként a társadalom és az állam fölé.

Ha ma a fasizmus szót halljuk, menetelő egyenruhás csapatokra, hatalmas tömeggyűlésekre, demagóg diktátorokra gondolunk, egy olyan rendszerre, ahol jelen van az erőszak, a kényszermunka a koncentrációs táborokkal együtt. A fasiszta, illetve nemzetiszocialista rendszert megelőzően mind Olaszország, mind Németország alkotmánnyal rendelkező -

többé-kevésbé - demokratikus ország volt. A fasizmus és a nemzetiszocialista diktatúra akkor fejlődött ki, amikor még megvoltak a liberális demokrácia elemei. A weimari rendszerben a pénzügyi szféra és a gazdasági élet irányítói a korporációk és kartellek sűrű hálózatát alakították ki. Ez lehetővé tette egy viszonylag kis létszámú érdekcsoport számára a pénzügyi és gazdasági élet magas fokú ellenőrzését, korábban nem ismert fokú centralizációját és koncentrációját. Ez a pénzügyi és ipari érdekcsoport ellenőrizte az árakat, az energia- és nyersanyag-ellátást, a kereskedelmet, és még az ipari szabadalmak engedélyezését is. Az egész rendszer a beruházó bankárok és a korporációk szervezett magánhatalmaként működött, de még törvényes keretek között. Ugyanezek a törekvések jelen voltak Észak-Amerikában is, de ott a pénztőkének és az ipari tőkének ezt a túlzott centralizációját sikerült lefékezni a monopol-ellenes jogszabályok érvényesítésével. Németországban és Olaszországban azonban nem voltak hatékony tröszt-ellenes jogszabályok, s maguk a kormányok is támogatták az üzleti világ szervezett magánhatalommá való integrálódását.
Hitler, aki szavakban a középosztály segítőjének tüntette fel magát, valójában olyan gazdaság-politikát támogatott, amely ezt a középosztályt gazdaságilag a végsőkig meggyöngítette. Hitler a szervezett munkásság erejét is megtörte azzal, hogy törvényen kívül helyezte a sztrájkot. Miközben szociális demagógiával fordult a tömegekhez, valójában a pénztőke és a nagyipar legfőbb tulajdonosainak az igényeit elégítette ki. Így például lehetővé tette számukra a bérek és a munkafeltételek szinte korlátlan ellenőrzését. A korporációs arisztokrácia érdekeit szolgálta a legolcsóbb munkavégzési formának - a kényszermunkának - a tömeges alkalmazása is. A kényszermunka-táborokban nemcsak emberek milliói senyvedtek, de a szervezett munkásság - mint befolyásos társadalmi tényező - létezése is itt fejeződött be.
Olaszországban is hasonló pénzügyi és gazdasági viszonyok léteztek a két világháború között. Az ország teljes iparát néhány óriásira növekedett korporáció uralta, mint például a **FIAT** vagy az **Ansaldo.**A mezőgazdaság is néhány nagy földbirtokos tulajdonában volt, ahol a föld nélküli parasztok rendkívül olcsó bérért dolgoztak. Mussolini, aki szocialista politikusként kezdte, **korporációs társadalomról**beszélt, amelyben a különböző osztályok nem folytatnak osztályharcot, hanem harmonikusan együttműködnek. Az olasz gazdaság egészét olyan **korporatív testületek** irányították, amelyben részt vettek a munkások és a tulajdonosok képviselői. Ezeknek a korporatív testületeknek volt a feladata a munkáltatók és munkavállalók közti konfliktusok elsimítása, és a vitás kérdések eldöntése. Ha nem tudták teljesíteni ezt a konfliktus-elhárító feladatukat, akkor a fasiszta állam közbelépett.
A valóságban ezeket a korporatív testületeket egyértelműen a pénz és ipari tőke legvagyonosabb képviselői ellenőrizték. Mivel Mussolini is betiltotta kívánságukra a sztrájkot, így az olasz munkavállalók ugyanolyan függő helyzetbe kerültek, mint a föld nélküli olasz zsellérek. A fasiszta demagógia része volt az **öröklési adó eltörlése,** ami egyértelműen a gazdagoknak kedvezett. A **Duce** nagyarányú állami támogatást biztosított a korporációs vezérek számára, és ismételten elrendelte érdekükben a munkabérek csökkentését is. Ily módon valójában a szegényebb rétegek támogatták a dúsgazdag korporációs arisztokráciát. Az átlag olasz munkabére és életszínvonala a fasizmus egész ideje alatt folyamatosan csökkent. Tényként állapíthatjuk meg, hogy szocialista retorikát használó demagógiájuk ellenére, (a frázispuffogtató demagógia nem tévesztendő össze a lakosság többségének az érdekeit felvállaló plebejus populizmussal, a valódi népképviselettel), mind Hitler, mind Mussolini maximálisan teljesítette a pénztőke és a korporációs oligarchia kívánságait. Valójában a monopoltőke engedelmes kiszolgálójának tekinthető mindkét félelmetes diktátor, mert maximálisan kiszolgálta a pénz-és korporációs oligarchia igényeit.
A jelenlegi fasiszta jellegű globalizációs változások közepette célszerű szem előtt tartani a fasiszta és a nemzetiszocialista diktatúrához vezető **gazdasági okokat.** A ma még demokráciáknak nevezhető vezető ipari országok egyre inkább az úgynevezett **piaci fundamentalizmus** kiszolgálóivá válnak. Azok a szélsőséges nézetek, amelyek szerint

mindenféle közérdeket szolgáló állami beavatkozás eleve rossz, ma még hitelre találnak. De nem árt szem előtt tartani azt, hogy az 1920-as és 1930-as években az olasz és a német üzleti körök ugyanígy a kisebb állami beavatkozást, az állami szabályozók eltörlését és az egyre nagyobb arányú adócsökkentést szorgalmazták. A fokozatosan kialakult **tröszt-ellenes törvényeket** visszavonatták. Ez a folyamat még az **Egyesült Államokban** is beindult, ahol a különböző fúziókkal egyre nagyobb vállalatok jöttek létre. Az utóbbi három évtizedben ismét vállalategyesülési hullám söpört végig nemcsak Észak-Amerikában, de globális méretekben is. Ennek eredményeként, pl. négy nagyvállalat birtokolja az élelmiszeripar 54%-át és az autógyártás 88%-át.
Amerikában a pénzrendszer koncentrációja is magas fokot ért el. A négy legnagyobb bank rendelkezik a kereskedelmi banki tevékenység 20%-a felett és a legnagyobb 50 bank pedig a 60%-a felett. A kereskedelmi tevékenység koncentrációját azért nehéz felmérni, mert a legerősebb korporációk kiharcolták, hogy a szövetségi kormány illetékes szerve **(Federal Trade Commission)** ne kényszeríthesse őket a szükséges adatok átadására. 2006. májusára már olyan méreteket öltött a pénzpiaci koncentráció a világban, hogy a forgalomban lévő teljes pénzmennyiség 83,54%-át hét globális óriás-bank, 5,3 %-át pedig a soron következő 420 nagy bank birtokolja.
Egyre kisebb számú, de lényegesen nagyobb és hatalmasabb korporációk dollármilliókat költenek **lobbizásra** és a politikusok befolyásolására. Ők finanszírozzák azokat a kutatóintézeteket, "think tank"-eket, amelyek kisajátítják maguknak a döntések előkészítését, a véleményhatalom gyakorlását, maximálisan kiszolgálva az őket finanszírozó **Big Business** igényeit. Ha a pénz és a termelői vagyon koncentrációja és centralizációja olyan magas fokot ér el, mint ami ma már a valóság, akkor az a politikai szférát is megváltoztatja, és a saját érdekeinek rendeli alá. Ezt a már létrejött változást a 1920-as és 1930-as évek németországi és olaszországi változásaival összehasonlítva fasiszta jellegűnek minősíthetjük. Amikor a pénz és korporációs magánhatalom ilyen szervezetségi fokot ér el, akkor már alá tudja rendelni magának a közhatalmat és maga az állam is a szervezett magánhatalom eszközévé, 'szolgáltató állammá' válik.
Amikor az Egyesült Államok korábbi elnöke, **Bill Clinton,** visszavonta az 1930-as években elfogadott, és hatékonyan működő amerikai **trösztellenes jogszabályokat**, akkor feltehetően nem gondolt arra, hogy ezzel az Egyesült Államok politikai rendszerének egyfajta **barátságos fasizálódását** segíti elő, a nem rasszista - legalábbis nem zsidóellenes - reformfasizmus, más szóval az univerzális hitelpénz-fasizmus térnyerését gyorsítja fel.
A modern hitelpénz-fasizmus kibontakozása
A nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia jelenlegi pénzuralmának megfelelő politikai-kormányzati rendszer a demokratikus formákat többé-kevésbé betartó 'antifasiszta fasizmus'. Ez a reformfasizmus olyan alibi demokrácia, amelynek a kulisszái mögött azonban kemény pénzdiktatúra működik. Aki figyelmesen szemléli ebben az új pénzuralmi rendszerben végbemenő folyamatokat, kénytelen megállapítani, hogy azok egyre gyorsabban zajlanak le. Az egyes emberre nehezedő nyomás folyamatosan növekszik, mert a kamatozó hitelpénzrendszer uralomra kerülésével a termelékenységet hatványozott ütemben kell fokozni, anélkül, hogy tekintettel lennénk az életfeltételekre és a környezet fenntartható erőforrásaira. Ebben a könyörtelen versenyben, amelyben hatalmas növekedési kényszer nehezedik minden egyes vállalatra és minden egyes személyre, mindenki kiiktatódik, és munkanélkülivé válik, aki nem tud eleget tenni e teljesítményre beállított társadalom versenyfeltételeinek. Ezért az említett körülmények folytán a lakosság túlnyomó többségének egyre romlik az életminősége.
Ugyanez a pénzközpontú társadalom, hogy elviselhetővé tegye az életet, a szórakoztató ipar nyomása alá helyezte a lakosságot. Elsősorban az elektronikus tömegtájékoztatást használja a neki teljesen kiszolgáltatott emberek manipulálására. A társadalom szövetét alkotó erkölcsi

normákat fellazítja. A tömegfogyasztásra szánt műsorokban túlteng az erőszak és a szex. A jelenlegi társadalmi fejlődés bizonyos mértékben emlékeztet a hanyatló Római Birodalomban uralkodó helyzetre. Ekkoriban már a hódítások nem voltak képesek a birodalmi központ tőkeéhségét csillapítani, és emiatt olyan folyamatok indultak be, amelyek kitaszították a rendszerből a lakosság jelentős részét. A hatalom birtokosai arra kényszerültek, hogy a társadalmi nyugtalanságot a kenyér és cirkusz módszerével enyhítsék. Közismert, hogy a munkanélküli lumpen rétegekké süllyedt rómaiaknak - a misera plebs-nek - ingyen élelmiszert és véres gladiátor küzdelmeket nyújtottak szórakozásként.

Dr. Gustav Ruhland (1860-1914), a svájci Freiburg egyetemének tanára, a 'Politikai gazdaságtan rendszere' című többkötetes munkájában megállapítja, hogy az általa kutatott magaskultúrák mind hasonló pénzügyi, gazdasági és kulturális folyamatok révén hanyatlottak le. Megfigyelhető, hogy először rendkívül gyorsan növekszik a tőke mennyisége és a termelékenység. Ezt követi az egyenlőtlen és igazságtalan vagyonmegosztás és a növekvő szegénység a társadalom többségét alkotó lakosok körében. Mindez összegződött a kulturális hanyatlásban, az általános dekadenciában. Az európai kultúra, amely komoly sikereket tudott felmutatni a XX. század elején, hasonló sorsra van ítélve, állította Ruhland. Az az előrejelzése, hogy hosszan elhúzódó válságok és háborúk nyomán ez a rendszer össze fog omlani, igaznak bizonyult.

Hasonló eredményekhez jutott a tömeglélektan megalapítója, a francia **Gustave Le Bon** is, aki száz évre visszamenően részletesen megvizsgálta a kultúra fejlődését. Megállapította, hogy az állam által beszedett adók gyors növekedése hasonló arányban csökkentette a lakosság rendelkezésére álló jövedelmet. Ily módon az egyes személyek kezdeményezőképessége és önrendelkezése egyre csökkent, amit az állam fokozott kényszerrel próbált kiegyenlíteni. A társadalom alapegységét alkotó egyén, az önálló kezdeményező erővel rendelkező állampolgár, fokozatosan elveszítette önállóságát. Ennek következményeként az állam is előbb vagy utóbb fellazul, szétesik. Nyilvánvalóvá vált, hogy a termelékenység korlátot nem ismerő növekedési kényszere mindig valamilyen beteg állapotnak a tünete. A természetben a jelenlegi gazdasági rendszerhez hasonló határt nem ismerő növekedés egyértelműen a beteg állapotot, a hanyatlást és a pusztulást jelzi.

A természetben a normális növekedési folyamat úgy zajlik le, hogy kezdetben az élő organizmus gyorsan növekszik és egy bizonyos idő múltán növekedése lelassul, majd pedig egy optimális nagyság elérése után abbamarad. Ha fellépnek olyan jelenségek, mint például a daganatos sejteknek a szakadatlan növekedése, az mindig betegség jelenlétét mutatja. Mindez azt az igazságot fejezi ki, hogy véges világunkban, amely szerves egészet alkot, semmilyen alrendszer végtelen növekedése sem lehetséges. Ilyen meggondolás alapján, ha a gazdasági tevékenységet vezérlő pénzrendszeren belül a kamat hatványozott ütemben növekszik, akkor valamennyi gazdasági tevékenység ehhez képest lemarad. A világ jelenlegi gazdasági élete a végtelen növekedésre van alapozva, amelyet pontatlanul és a megtévesztés szándékával, fenntartható növekedésnek vagy fejlődésnek neveznek. A világ véges erőforrásai közepette azonban ez a fajta fenntartható növekedés (fejlődés) lehetetlen és ezt igen egyszerű matematikailag bebizonyítani. Valójában a kamatautomatizmus által kikényszerített növekedést nevezik szépítgetve fenntartható fejlődésnek. Az egészséges gazdaságnak azonban nem a megvalósíthatatlan fenntartható növekedésre, hanem fenntartható erőforrásokra van szüksége.

A beteges növekedési kényszer oka

A jelenlegi pénzrendszer által vezérelt gazdasági rendszerben az a közvetítő közeg, amely biztosítja a gazdaság működését, a pénz. Ma azonban a pénzt csak akkor adják tovább vagy csak akkor fektetik be, ha az kielégítően magas kamathozamot, illetve megtérülést biztosít a tőke tulajdonosának. Egyszerű számítással is levezethető, hogy az ilyen kamatautomatizmussal működtetett pénzrendszer az idő múlásával elvezet az eladósodás és a

kamatfizetés egyre gyorsuló folyamatához, amitől a rendszer egyre ingatagabbá válik, és végül összeomlik. **Marc Faber,** svájci pénzember állapította meg, hogy egyetlen pénzbefektetés sem tud egy bizonyos időn túl funkcionálni. Példaként felhozta, hogyha 1000-ben befektettünk volna egy dollárt 5%-os kamattal, akkor ennek az összegnek a kamathozama négymilliószor túlszárnyalná a világ jelenlegi össztermékét. Ebből adódik a következtetés, hogy egy kamatos-kamat automatizmussal működtetett pénzrendszer legfeljebb néhány évtizedig működhet, mivel a kamatautomatizmus által kikényszerített beteges növekedés miatt össze kell omlania. Minden kamatozó pénzrendszer csak meghatározott ideig működőképes.
Azért, hogy az összeomlás időpontját minél inkább ki lehessen tolni, a tényleges értéket előállító termelő-gazdaságot állandó növekedésre kell kényszeríteni. A reálgazdasági növekedés a tőke kamathozamának a fedezetéhez szükséges. Ami a pénzvagyon-tulajdonosoknak kamathozamot, az a társadalom pénzvagyonnal nem rendelkező része számára kamatterhet jelent. Ami az egyik ember számára kamatnyereség, az automatikusan hitel iránti igényt jelent a társadalom egy másik tagja számára. A nemzetgazdaság egészére nehezedő adósságtehernél összeadódik az állami költségvetés, a magánháztartások, a vállalati szektor és a pénzügyi szektor eladósodása. Németországban, pl. még az euró bevezetése előtt, 1995-től 1999-ig, a nemzetgazdaság egészének eladósodása 15 000 milliárd márkáról 22 000 milliárd márkára növekedett. Az eladósodásnak ez az üteme önmagában megakadályozza a jóléti és szociális szempontok érvényesülését.
Az eladósodásnál tehát az államháztartás, a vállalatok, és a magánszemélyek eladósodását együtt kell számításba venni. Ez azért fontos, mert ha valaki arról beszél, hogy az államadósságot csökkenteni kell, akkor azt is mondja, hogy a vállalatoknak és a magánszemélyeknek viszont jobban el kell adósodniuk. Ami pénzvagyon-gyarapodás az egyik oldalon, ugyanolyan arányú eladósodás a másikon. Ennek a mechanizmusnak az eredményeként növekedett robbanásszerűen többek között az Egyesült Államok eladósodása, amelynek csak egy részét képezi az amerikai államadósság. Ez 2006 tavaszán már meghaladta a 8,4 trillió dollárt. (1 trillió= 1000 milliárd)
Az eladósodás mérséklése csak akkor lenne lehetséges, ha az összpénzvagyon hasonló nagyságrendben kerülne csökkentésre. Egy kamatautomatizmussal működtetett pénzrendszerben a pénzvagyon egésze automatikusan növekszik az átlagos kamathozammal. A termelői vagyon növekedése azonban lényegesen kisebb, mint a kamatláb. Ezért ténylegesen csak úgy lehetne az eladósodást csökkenteni, ha a jelenlegi kamatozó hitelpénz rendszert megváltoztatnák. Amíg ez a rendszer változatlan marad, addig a hatványozott ütemű eladósodás elkerülhetetlen.

A kamatozó pénzrendszer megosztja a társadalmat

A kamatozó hitelpénz-rendszer újraosztja a megtermelt jövedelmet és egyre nagyobb mértékben juttatja azt a pénzvagyon-tulajdonosokhoz. Ez a fajta újraosztás csírájában fojt meg minden esélyegyenlőséget. A pénzvagyon egyre kevesebb kézben halmozódik fel. Aki sok pénzzel rendelkezik, azt ismételten be tudja fektetni és évről évre egyre több kamatjövedelemhez juthat. Vagyona a kamatos kamat automatizmus révén egyre gyorsabban növekszik, anélkül, hogy a nagyobb pénzjövedelem mögött nagyobb személyes teljesítmény lenne. Ily módon ott növekszik a pénzmennyiség, ahol már amúgy is sok pénz halmozódott fel. Ahol viszont hiányzik a pénz, elsősorban az érték-előállító termelőgazdaságban, ott egyre kevesebb áll rendelkezésre a gazdasági tevékenység közvetítésére. Nincs elég pénz munkahelyek teremtésére, környezetvédelemre és olyan kulturális-tudományos szükségletekre, amelyek nem képesek versenyképes profitot termelni.
A kamatozó pénzrendszer által kikényszerített újraelosztás, amely végül teljesen függetlenné válik a teljesítménytől, egyeseket olyan lehetőségekhez juttat, amelyek a többség számára el vannak zárva. Ez röviden annyit jelent, hogy **a pénz ma már hatalmat** jelent. Ellenőrizetlen

hatalmat, amely nem áll demokratikus kontroll alatt. A vagyon-koncentráció tehát létrehozza a szervezett magánhatalmat. Az ENSZ egyik 1996-ban közzétett tanulmánya megállapította, hogy az egész világgazdaság által megtermelt jövedelemnek a felével 358 milliárdos rendelkezik. A tanulmány azt is megállapította, hogy ha nem a jövedelmet tekintenék, hanem a vagyoni megoszlást vennék figyelembe, akkor a helyzet még aránytalanabb lenne. A legfejlettebb és leggazdagabb ipari országokon belül is óriási vagyoni különbségek alakultak ki. A németországi Kereszténydemokrata Unió egyik kutatóintézete például megállapította, hogy 1996-ban a német termelővagyon 80%-ával a lakosság 3%-a rendelkezett. A Német Gazdaságkutató Intézet pedig azt állapította meg, hogy 1997-ben a nettó pénzvagyon egyharmadával a háztartások 6%-a rendelkezett.
Az Egyesült Államokban is lényegesen rosszabbul élnek az emberek, mint harminc évvel ezelőtt, mivel a vagyonnövekedés elsősorban azokhoz csoportosítja át a jövedelmet, akik már amúgyis aránytalanul gazdagok voltak. Mindezek következtében a fejlett ipari országok társadalma kettéhasadt egy számbelileg kicsi szuper-gazdagra, akik számára minden lehetőség nyitva áll, és egy nagy létszámú vagyontalanokból, illetve szegényekből részre, akik már nem rendelkeznek az egyéni kibontakozáshoz szükséges esélyegyenlősséggel. Szegénynek azt lehet minősíteni, aki hosszú időn át több kamat fizetésére kényszerül, mint amennyi kamathozamhoz ő maga hozzá tud jutni.
A pénzuralmi rendszerben élő emberek túlnyomó többsége lényegesen több kamatot fizet, mint amit ő maga kap. Először is a köztehervisélés keretében viselnie kell az államadósság rá eső részét. A magánpénz-monopólium rendszerében minden egyes állam szükségszerűen eladósodik és az államadósság kamatait adó formájában szedi be a társadalom tagjaitól. Egy bizonyos idő múltán már azért kénytelenek a kormányok újabb hiteleket felvenni, hogy a meglévő államadósság kamatait fizetni tudják. Vagyis újabb eladósodással görgetik tovább növekvő adósságterheiket. Mivel a közhatalomnak át nem ruházható közfeladatokat is el kell látnia, például el kell tartania a munkanélkülieket vagy munkaalkalmakat kell teremteni a számukra, az államnak időnként ösztönöznie kell a gazdasági konjunktúrát. Ez csak újabb kölcsönök felvételével, vagyis további eladósodással lehetséges, a kamatautomatizmussal működtetett magánpénz-monopólium rendszerében.
A gazdaság egészére nehezedő adósságteher az egész lakosságot sújtja, mivel a kamatterheket magasabb árak formájában áthárítják a fogyasztókra. Maga a gazdaság is újabb és újabb hitelek felvételére kényszerül a kamatozó hitelrendszerben, mivel a növekvő verseny telíti a piacokat. A versenyképesség megtartása érdekében a termékeket folyamatosan modernizálni kell, amely természetesen nem megy újabb hitelek felvétele nélkül. Ha egy beruházó például lakásokat épít, akkor elvárja, hogy befektetett tőkéje után a lakbérek legalább annyi jövedelmet hozzanak, mintha a tőkéjét a pénzpiacon forgatta volna. Ennek a hatásnak a következménye az, hogy Európában a lakbérek mértéke egyrészt tartalmazza az ingatlanba befektetett pénzeszköz átlagos pénzpiaci kamatát, másrészt a befektető kockázatának megfelelő haszonkulcsot.
Ha az állam és a nemzetgazdaság eladósodik, akkor az egész társadalom kénytelen ennek az adósságtömegnek az adósságszolgálati terheit, elsősorban kamatait viselni. A magyar állam adóssága (amely nem azonos a magyar nemzetgazdaság egészét sújtó 110 milliárd dollár adósságteherrel, hanem annál lényegesen kisebb), meghaladja a 14 000 milliárd forintot. Ennek a kamatai - évi 8-9 %-kos kamatláb esetén - elérik az évi 1 200 milliárd forintot. Ezt elosztva a 10 millió magyarral azt jelenti, hogy minden egyes állampolgárnak - a csecsemőket is beleértve - 120 000 forint kamatot kell fizetnie. Aki rendelkezik pénzvagyonnal és hozzájut legalább évi 120 000 forint kamathoz, akkor ő ugyanannyi kamatot fizet, mint amennyit kap. Ha azonban nincs kamatjövedelme, vagy csak kevesebb, mint 120 000 forint, akkor egyike azoknak, akik fizetik a magyar államadósság kamatait.

Nem szabad azon meglepődni, hogy ilyen körülmények között a kamatozó hitelpénz, a tőke, egyre inkább átveszi az uralmat az érték-előállító termelőtevékenység felett. Leginkább az emberi tényezőt sújtja ez a körülmény. Ha összevetjük a munkabérek növekedését a pénzvagyon gyarapodásával, megállapíthatjuk a pénzvagyon hatványozottan növekszik, miközben a nettó bérek már két évtized óta folyamatosan zsugorodnak. De a bruttó és a nettó bérek közti különbség is növekszik, mivel az adóterhek és egyéb kötelező járulékok terheit egyre inkább áthárítják a munkavállalókra. Napirenden van a nagy elosztórendszerek átalakítása. Lényegében arról van szó, hogy az állam, amely 1989-ig a nemzeti vagyon kezelője volt a valódi tulajdonosok, a magyar állampolgárok jóvoltából, e vagyon tőkejövedelméből fedezte a magyarok társadalombiztosítási, egészségügyi, iskoláztatási és egyéb közköltségeit, de ma már nem képes ezt a kötelezettségét teljesíteni, mert a rábízott közvagyont, az állampolgárok hozzájárulása nélkül, áron alul privatizálta. A közvagyont elidegenítő kormányok egyike sem kért és kapott felhatalmazást a közvagyon kiárusítására. Ez a kérdés egyik választáson sem szerepelt a meghirdetett párt és kormányprogramokban.
A magyar államnak ma már nincs számottevő tőkejövedelme, és a beszedett adók nem elégségesek feladatai teljesítéséhez. Évről-évre újabb hiteleket kell felvennie, hogy államigazgatási, EU- és NATO-kötelezettségeit teljesíteni, társadalombiztosítási, egészségügyi, iskoláztatási és infrastruktúra-fejlesztési kiadásait fedezni tudja. Az eladósodás hatványozott ütemben növekszik annak ellenére, hogy a nemzeti vagyon eladásáért befolyt ellenérték teljes összegét adósságszolgálatra fordították.
A problémát súlyosbítja, hogy nemcsak az állam veszítette el tőkejövedelmét, de a magyar állampolgárok túlnyomó többsége is vagyontalan és nincs tőkejövedelme. Az egykori közvagyon legértékesebb része beolvadt a nemzetközi pénzügyi-és korporációs oligarchia globális részvényvagyonába, és csak a kevésbé értékes, kisebb része maradt a magyar tulajdonú kis-és közepes gazdasági szereplők tulajdonában. Egy magyar, ha el tudja adni munkaerejét, akkor megkaphatja az EU-s átlagbér egyharmadát, egynegyedét. Ha erre nem képes, akkor kénytelen az államhoz folyamodni segélyért. Mindebből következik, hogy ezeket az úgynevezett nagy elosztó rendszereket a túlnyomórészt vagyontalan és tőkejövedelem nélküli lakosságra - piaci árakon - átterhelni nem lehetséges. A neoliberális közgazdászok mégis így szeretnék csökkenteni az államadósságot. Ha az eladósítással kényszerpályára terelt állam meg is teszi ezt a lépést, a döntéshozóknak tudniuk kell, hogy a tőkejövedelem nélküli lakosság e szolgáltatások terheit piaci árakon nem tudja vállalni.

Mi a helyzet Nyugaton?

Miközben az Európai Unióban és Amerikában a pénzvagyon hatványozott ütemben növekszik, és egy szűk érdekcsoport kezében koncentrálódik és centralizálódik, a nettó bérek immáron két évtizede folyamatosan csökkennek. A bruttó és a nettó bérek közti különbség is növekszik, mivel a béreket egyre nagyobb adó- és járulékterhek sújtják. Ugyanolyan mértékben, ahogy az érték-előállító tevékenység - a munka - veszít jelentőségéből, úgy koncentrálódik a vagyon egyre kisebb létszámú és egyre nagyobb méretű pénzintézetnél, illetve korporációnál. Mintegy négyszáz multinacionális óriáscég döntő befolyást gyakorol az egész világgazdaságra. Ezt a jelenséget szokták a divatossá vált globalizáció szóval jelölni.
A globalizáció, vagyis a hegemóniát megszerzett pénztőke rendkívül gyors világméretű mozgása, kihasználja a pénznek azt az előnyös tulajdonságát, hogy lényegesen mozgékonyabb, mint a helyhez és nyelvhez kötött munkaerő, valamint a termelőgazdaságban előállított áruk és szolgáltatások. A reálgazdaságban részt vevő szereplők kénytelenek a pénztőkének ezzel a mozgékonyságával versenyezni. Ha egy termelő vállalat nem tudja legalább azt a nyereséget előállítani, amely eléri a pénzpiacon elérhető hozam minimumát, akkor kénytelen beszüntetni tevékenységét, mert veszteségessé válik. Ennek egyik következménye, hogy a korábban érték-előállító és adófizető polgárok egy része véglegesen kiszorul a munkaerő piacról és munkanélkülivé, vagy segélyre szoruló eltartottá válik.

Honnan jön a beteges növekedési kényszer?
Egyre többen teszik fel a kérdést, hogy miért kell a gazdaságnak állandóan növekednie, amikor bolygónkon semmi sem növekedhet a végtelenségig, illetve ha egy megfékezhetetlen növekedési folyamat indul be, akkor az az adott organizmus pusztulásához vezet. Az egyre növekvő gazdaság egyre növekvő termékeit el is kell adni, a lakosság vásárlóereje viszont nagyon is korlátozott. Ezért a legváltozatosabb tudatipari technikákkal kell meggyőzni arról, hogy újabb és újabb dolgokat vásároljon meg. Szükségessé válik a termékek állandó kényszer-változtatása. Olyan végtermékeket kellett előállítani, amelyek gyorsan tönkremennek, és ezért pótlásra szorulnak. Ki kellett találni mesterséges szükségleteket, hogy biztosítsák az egyre nagyobb keresletet az állandóan növekvő termékhegyek számára.
Ez kifejlesztette a reklámipart, amely eltartja a tömegtájékoztatási intézményeket. Milyen termékeket állít elő a reklámipar? Egyik "terméke", pl. az, hogy amíg a fejlett ipari országokban húsz évvel ezelőtt egy autó is elég volt egy családnak, ma már kettő, három, sőt négy is megvásárlásra kerül. Ez a hatványozott ütemű kényszernövekedés végzetesen pusztítja a környezetet. Mai felhasználási igényt figyelembe véve a nem pótolható energiahordozók mintegy ezer évig elégségesek. Ha azonban a felhasználásuk évi 5 %-kal növekszik, akkor ez az ezer éves időtartam száz év alá csökken. Ezért rendkívül fontos, hogy a ma embere megértse: a gazdaságnak azért kell növekednie, mert a termelő vagyonnak az a része, amelyet az érték-előállító termelés igényel, egyre zsugorodik, mivel a tőke kamatai a termelésre fordítható eszközöket magukhoz szívják. Az érték-előállító termelővállalatok robbanásszerű ütemben adósodnak el, hogy az adósságspirál következtében automatikusan növekvő kamatterheiket fizetni tudják. De termelőtevékenységük növelésére is rákényszerülnek, amihez viszont egyre nagyobb hiteleket kell felvenniük.
Ha 10 %-os kamatot veszünk figyelembe, akkor a termelő tevékenységhez szükséges tőke megduplázódik. Ha 7 % a kamatláb, akkor a szükséges tőke 10 év alatt kétszereződik meg. Egy nagyobb háború után, pl. a termelőtevékenység működtetéséhez szükséges tőkének viszonylag kis részét fordítják a vállalkozók kamatra. Ezt az összeget a termelővállalatok még könnyen ki tudják fizetni, különösen erőteljes gazdasági növekedés esetén. Mivel azonban a kamatkiadások hatványozott ütemben növekednek, ezért szükségszerűen előállnak a fizetési nehézségek. Azt is figyelembe kell venni, hogy a gyors ütemű növekedés telíti a piacokat, és az árukínálat bősége miatt rendkívül kiéleződik a verseny, emiatt a piac minden egyes szeletéért kemény küzdelmet kell vívni. Így az érték-előállító vállalkozó nem tudja pénzbevételét nagyobb árak igénylésével növelni. Parttalanná váló tőkeráfordításai fedezésére egyedül az áll rendelkezésére, hogy termelési kapacitását évről évre növelje. Ez a növekedés természetesen fokozott energia- és nyersanyag-felhasználással jár, nem is szólva a melléktermékként előálló hulladékhegyekről. A szakemberek tudják, de a lakosság túlnyomó része nincs vele tisztában, hogy nemzetgazdasági szinten a kamatra fordítandó összegek matematikailag hatványozott ütemben növekednek, míg a termelésre fordított rész, amely az értéket állítja elő, legfeljebb csak lineárisan növekszik.
A termelőszektorban foglalkoztatott lakosság a gazdaság ilyen kényszernövekedése nélkül rövid időn belül teljesen elszegényedne. A politikai szféra döntéshozói e kényszer hatására mindent megtesznek azért, hogy a termelékenység és a gazdasági teljesítmény a lehető legnagyobb mértékben növekedjék, és így elejét lehessen venni az életszínvonal gyors csökkenésének. Ehhez az erőszakolt növekedéshez azt a hiú reményt is fűzik, hogy ily módon legalább nemzetgazdasági szinten fizetni lehet a tőkeráfordítások egyre növekvő adósságszolgálati terheit.
Ez az elgondolás sajnos ahhoz hasonlít, mint amikor a rákban megbetegedett személy teste egészének a súlyát szeretné ugyanolyan ütemben növelni, amilyen ütemben a rákos daganat növekszik, azért, hogy továbbra is fennmaradjon teste egésze és a növekedő daganat közti súlyarány. Az utóbbi két évtized adatai azt mutatják, hogy gazdasági

növekedés nélkül a termelőmunka hozama egyre kisebb lenne, és nem is túl nagy idő után a teljes megtermelt értéket a tőke kamataira kellene fordítani. A fenntebb már említett lineáris növekedés esetén a gazdaság egésze azonos tőkeráfordítást venne igénybe, miközben a kamatos-kamat mechanizmussal működtetett hitelpénz esetén a termeléshez szükséges tőkéért évről évre nagyobb adósságszolgálati terhet kell vállalni és teljesíteni. A megtévesztő ebben a rendszerben az, hogy eleinte a társadalmi össztermék lineáris növekedése nagyobb, mint a már akkor is hatványozottan növekedő tőkéé. Az idő múlásával azonban a termeléshez szükséges tőke kamatrészesedése gyorsuló ütemben növekszik, és egyre inkább elszívja a termelőmunka eredményét.
A kérdéssel foglalkozó gazdasági szakértők nemcsak arra keresik a választ, hogy miért nem tartható fenn ez a rendszer, hanem arra is, hogy miként fog összeomlani. Noha a termelés tőkeráfordításai egyre nagyobbak lesznek, a hozamok mégis egyre kisebbek a piac telítettsége és a növekvő konkurencia miatt. A fejlett ipari országokban megfigyelhető, hogy a vállalatok hozama csökken, és emiatt egyre kevésbé éri meg a termelő gazdaságba befektetni a tőkét. A pénzszektorban könnyebb a pénztőkéből még több pénzt előállítani, mint a termelő szektorban. A tőzsdéknek még soha nem volt globálisan olyan fontos szerepük, mint ma.
A valódi értéket hordozó reálgazdaságra egyre nagyobb méretű pénzügyi szektor telepszik, amelyben a kamatmechanizmus következtében soha nem látott nagyságrendet érnek el a spekulációs pénzek és pénzhelyettesítők. Ebből adódik, hogy előbb vagy utóbb be kell következnie egy tőzsdekrachnak, amely előidézheti az egész jelenlegi pénzrendszer összeomlását.
Egy ilyen krach 1929-ben már bekövetkezett. Kiderült, hogy a tőzsdei összeomlás nyomán pusztító erejű deflációs folyamat indult be. Ennek az volt az oka, hogy a tőzsde összeomlása teljesen elbizonytalanította a piacot. Sokan vonakodtak attól, hogy pénzüket befektessék. Kivonták tőkéjüket a termelő gazdaságból és várták, hogy mikor lehet ismét biztonságosan befektetni. A forgalomban lévő pénz mennyiségének a nagy mértékű összeszűkülésével estek az árak, mivel egyrészt az árukínálat, másrészt a gazdasági folyamatokat közvetítő jelek (azaz a pénzmennyiség) között felborult az egyensúly. Az egyre csökkenő árak visszatartották a vásárlókat, akik arra számítottak, hogy az árak tovább csökkennek, és ezért elhalasztották a vásárlást. Ezek a folyamatok viszont kikényszerítették, hogy az egyébként jól működő vállalkozások is csődbe menjenek, illetve elbocsássák munkavállalóikat.
Az így előálló tömeges munkanélküliség tovább csökkentette a vásárlóerőt, ami tovább szűkítette a termékek piacát. A defláció az eladósodást is növelte, mert a csökkenő árak következtében a pénz vásárlóértéke növekedett, és így ugyanaz az összeg vásárlóerőben kifejezve már nagyobb adósságot jelentett. Mindez előnyös volt a bankszektor számára, mert a bankok a kényszer-árverezés útján mélyen áron alul tudták felvásárolni az eladósodott vállalatok és farmerek valódi értéket hordozó földjeit, ingatlanait, gyáregységeit. Veszélyhelyzetbe kerültek azok az ingatlantulajdonosok, akik nem tudták törleszteni a felvett hitelek kamatait, és így tömegesen veszítették el otthonaikat. Egy ilyen helyzet haszonélvezői azok, akik sok tőkével rendelkeznek, és akik így pénzükért egyre több reális értéket hordozó vagyontárgyhoz tudnak jutni.
Ma tanúi lehetünk annak, hogy a pénzuralom globalizálódása következtében az értékteremtő munka elveszíti vonzerejét és leértékelődik. A tőke viszont minden egyéb érték fölé emelkedik. Az így létrejövő kiegyensúlyozatlan helyzetnek - a történelem tanúsága szerint - háború vagy polgárháború szokott véget vetni. Ezért nagyon is aktuális az a kérdés, hogy el lehet-e kerülni egy ilyen fejleményt. Válaszért ezúttal is célszerű a történelemhez fordulni.

Közpénzrendszer és az Arany Középkor

Sokat hallottunk a sötét középkorról, de létezett **arany középkor** is. Így például 1150-től 1450-ig ilyen arany középkor volt Közép-Európában. Ez a korszak csodálatos kulturális örökséget hagyott ránk. Ez a kamatmentes pénznek köszönhető. 1150-ben a **magdeburgi**

érsek elkezdett olyan érméket nyomatni, amelyeket évente kétszer be kellett szolgáltatni kicserélés végett. Ennek az volt a célja, hogy az adót a legegyszerűbben és a legpontosabban beszedjék. Ily módon tizenkettő régi pfenigért kilenc újat lehetett kapni, a három pfenig különbség volt az adó. Akkoriban a tőkejövedelem után kellett adót fizetni, miközben az érték-előállító munka adómentes volt. Azért, hogy az érméket gyorsan és tetemes költség nélkül ismét beolvasszák és kibocsáthassák, csak az egyik oldalára nyomtak mintát, és innen kapta a nevét, hogy "Brakteat", azaz vékony bádog. Ez az adózási és pénzkibocsátási módszer hamarosan egész Németországban elterjedt. Ennek az lett a következménye, hogy a pénzfelhalmozás nem volt kifizetődő, és elveszítette értelmét. Azért, hogy a polgárok elkerüljék a pénz kicserélését, készek voltak kamatmentesen tovább adni, mert csak annak kellett az érméket cserélésre benyújtani és a cserélési illetéket kifizetni, akinél éppen a pénz volt. A Brakteát így továbbadási kényszer alá került és vagyonfelhalmozás helyett ismét az értékteremtő munkát elősegítő közvetítő közeggé, azaz csereeszközzé vált. Ma pontosan ennek az ellenkezője érvényesül. A pénzt csak úgy lehet eredeti funkciójára használni, ha először valaki kamat formájában kötelezettséget vállal pénzhasználati díj fizetésére.
A pénz csereeszközzé válásának nagy hatású következményei voltak a gazdasági és a társadalmi életben. Addig tartott a német történelem leghosszabb és legeredményesebb korszaka, amíg a Brakteát volt forgalomban. Oly mértékben sikerült a társadalmi különbségeket kiegyenlíteni, ahogyan sem előtte, sem utána nem volt lehetséges. Kizárólag értékteremtő munka által lehetett jóléthez jutni, és nem a pénz, illetve az utána járó kamat révén. Mit jelentett ez a gyakorlatban? Minden évben kilencven nap volt a szabadnapok száma, de egyes helyeken 150 nap. Munkaszüneti nap lett a hétfő, s így például a kézműveseknek csak négy napot kellett hetente dolgozniuk. Volt olyan tartomány is, ahol a bányászoknak csak napi hat órát kellett a föld alatt tartózkodniuk. Még a mezőgazdasági munkát végző parasztok is munkalehetőséghez jutottak építőmunkásként és kézművesként a gyorsan növekvő városokban. A bajorországi Augsburgban például egy napi bérért három kiló kiváló minőségű húst lehetett vásárolni.
1300-ban elérte a csúcspontját az új városok alapítása. Ezekben az időkben épültek a csodálatos katedrálisok, amelyeket a városok polgárai finanszíroztak, mert volt rá elég pénzük. A helyzet akkor változott meg, amikor pénzsóvár kereskedők fokozatosan olyan pénzérméket kezdtek használni, amelyeket már nem kellett félévenként cserére beszolgáltatni. A korszak leghíresebb pénzemberei, az augsburgi **Fuggerek**, pl. négy éven át halasztották a tulajdonukban lévő pénzérmék becserélését.
Az európai történelemnek az 1480 és 1560 közötti korszaka számos olyan konfliktust tár elénk, amelyekhez hasonlókkal ma újból meg kell küzdenünk. Ilyen a globalizáció következményeként a harmadik világ fokozott eladósítása és kizsákmányolása, a nyersanyagok egyenlőtlen felhasználása, a növekvő és tartós munkanélküliség, a bérek zsugorodása, de mindenek előtt a kamatos kamat mechanizmussal működtetett magánpénzrendszer világméretű uralomra jutása. A mai eladósodás által okozott problémákhoz hasonlóak már a történelemnek ebben a korszakában is léteztek. A termékek és a termelési folyamatok természetesen igen sokat változtak, de a kamatozó pénzrendszer hatása a tények tanúsága szerint több száz év múlva is hasonló hatásokat vált ki.
A Fuggerek pénzügyi sikereinek is a kamatozó pénzrendszerben van a titka. Ennek a sváb családnak a felemelkedésével kezdődött az európai gazdaság diadalmenete és egyik legkonfliktusosabb időszaka. A Fuggerekhez kapcsolható a világ első multinacionális konszernje, továbbá azoknak a gazdasági szervezeti formáknak a létrehozása, amelyek ma is léteznek. Az olyan vegyes konszernek, mint például a Flick csoport vagy az amerikai Litton multinacionális konglomerátum, nagy hasonlóságot mutat az egykori Fugger konszernhez. A Fuggerek tapasztalt és merész üzletemberek voltak. Volt érzékük a technikai fejlődésből származó üzleti haszon növeléséhez, valamint az emberi jellem gyengéinek az üzleti célból

történő kihasználásához. Így például nagy hasznot zsebeltek be a fejedelmek bűnös szenvedélyeiből, de az akkor beindult nagy tengeren túli fölfedezésekből. Kérges szívűen kihasználták a vallásos emberek félelmét a túlvilágtól. Pénzéhes kalmárokként értették annak a módját is, hogy a maguk gazdagodására használják ki a tudósok felismeréseit is.
A Fuggerek a saját gazdagodásukra használták az Alpok hegyvidékének természeti kincseit is, ahhoz hasonlóan, ahogyan ma a nagy olajtársaságok használják ki az energiahordozókkal rendelkező országokat, elsősorban az arab államokat. Értettek ahhoz is, hogy miként vesztegessék meg hatalmat-gyakorló kortársaikat, így alakítva át pénzügyi fölényüket számukra kedvező politikai döntésekké. Szinte pontosan úgy, ahogyan ma megvesztegetik a szuper-gazdag korporációk a politikai döntéshozókat. Jacob Fuggernek sikerült megkaparintania Tirol valamennyi ércbányáját. Ezután leváltotta az alpesi tartomány fejedelmét, Zsigmond herceget. Ma is tanúi lehetünk, hogy a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia hogyan mozdítja el azokat a politikai vezetőket, akik valamilyen okból már az útjukban állnak.
Jacob Fugger arra használta fel piaci hatalmát, hogy gazdasági önkényúr lehessen hatalmas monopóliuma létrehozásával. Úgy manipulálta az árakat, amíg valamennyi konkurensétől megszabadult, s versenytárs nélkül maradva még erőteljesebben tudta kizsákmányolni saját vevőkörét. Amikor a történelmi uralkodó osztály, a német birodalmi rendek véget akartak vetni ennek a profitszerzési monopóliumnak, az mentette meg a Fuggereket, hogy maga a császár kelt legfontosabb hitelezői védelmére. A Fuggerek Európát behálózó konszernje nem sok hasznot hozott az akkori Németország számára. A termelőerők nagyméretű növekedésének a gyümölcsei felemésztődtek a németek és franciák, a katolikusok és protestánsok, a keresztények és a mohamedánok között dúló háborúkban.
A Fuggerek befolyási övezete Dél-Amerika partjaitól az európai kontinensen át Ázsiáig terjedt. Csak két másik családhoz lehet őket hasonlítani. Az olasz Medicikhez és a frankfurti Rothschildokhoz. A Fuggerek, akik sváb nagykereskedőként kezdték, a bérvitákat olykor ágyúval és bárddal intézték el. Korunk dúsgazdag pénzoligarchái gazdagabbak, mint a Fuggerek**. Anton Fugger** mérlege 1550-ben 6 millió guldent mutatott. Mégis a középkor eme szupergazdagjai nagyobb hatalommal rendelkeztek, mint a jelenkor milliárdosai.
Ha a Fuggerek aranyguldenjét átszámítjuk aranyra, akkor kiszámíthatjuk, hogy mit is érhetett az a hatmillió aranygulden. Egy rajnai aranygulden annak idején 3,25 gramm aranyat tartalmazott. 1 gulden ma körülbelül 75 dollár és így hatmillió gulden az 450 000 000 dollár értékű lehetett. A Fuggerek a gazdasági élet szinte minden területét uralták. Tulajdonosai voltak a Német-Római Birodalom legfontosabb kereskedőházainak és bankjainak, tekintélyes bányavállalkozók voltak, fegyvergyárosok és pénzverők. Mindez nagy politikai hatalmat jelentett. Jacob Fugger tartotta kézben a hatalmat V. Károly császár birodalmában. Tekintettel a Habsburg család spanyolországi szerepére is, V. Károly birodalmában sohasem nyugodott le a nap. De még a császár sem rendelkezett nagyobb hatalommal, mint az ausburgi bankár- és kereskedőfejedelem. Ugyanis ő fizette a császárválasztás és a hadsereg költségeit. Cserébe ezért döntően szólt bele az uralkodó politikájába is. Felmerül a kérdés: mi volt az egyszerű sorból származó sváb üzletember titka?
Ez a titok a kamat újra bevezetése volt a pénzrendszerbe. A Fuggerek felemelkedését megelőző időkben a vallásos kereszténységnek büntetés terhe mellett tilos volt a hitelek után kamatot felszámítaniuk. Az egyházjogi tilalom azonban nem tudta kiiktatni egyes keresztények nyereségvágyát. Az egyházi kamattilalom miatt ebben az időben csak a zsidók kereskedhettek pénzzel. A gazdasági élet fejlődése miatt megnövekedett hitelszükséglet azt eredményezte, hogy a tilalmat - legalábbis a latin-országokban - nem vették szigorúan. A németek azonban nagyon is vaskalaposan tartották magukat ehhez a tilalomhoz. Nem tudták, hogy miként kell bánni a tőkével és a hitellel. Az olyan olasz bankárdinasztiák, mint a Bardi, a Frescobaldi, a Peruzzi, és a Medici család tagjai - valamint a zsidó származású velencei

pénzemberek - idejében felismerték az európai gazdaságban rejlő lehetőségeket. A németek a pénzügyi technikáknak, amelyeket nem értettek, csak újra és újra fellángoló erőszakosságokkal tudtak ellenállni. Gyakran erőszakkal szerezték vissza maguknak azt, amit a Rothschildok ősei fortéllyal és fejlettebb pénzügyi érzékkel szereztek meg tőlük.
Már említettük, hogy a Fugger család felemelkedésének titka a kamat újra történő használatában rejlett. Ennek a családnak a tagjai csak igen magas kamatozással nyújtottak kölcsönt. Így például egy 900 gulden nagyságú kölcsön 6 év után 30 000 gulden kamathozamot biztosított. A földművelő parasztoknak - ha a rájuk kiszabott fizetési kötelezettségeiknek nem tettek eleget - késedelemi kamatot kellett fizetniük. Ezt az úgynevezett **csúszó kamatozás** alkalmazásával kellett teljesíteniük. A késedelem minden napjával a kamat mértéke megkétszereződött. A fokozatosan bevezetett **"Ewigen Pfennig"**-ek (örök pfenigek, vagyis olyan pénzek, amelyek értéke nem csökkent a beszolgáltatás után) eredményezték azt, hogy óriási változások jöttek létre a vagyonmegoszlásban. Néhány évtizeden belül már nem volt pénz arra, hogy a hatalmas gótikus építményeket Közép-Európában befejezhessék. A kamatozó pénz bevezetése következtében a csodálatos dómok és katedrálisok építését 300 éven keresztül fel kellett függeszteni, és csak a következő évszázadban lehetett őket befejezni. A lakosság gazdasági helyzete oly mértékben romlott, hogy a XVI. század elején véres parasztháborúkra került sor. A céhekbe ezentúl már nem léphetett be akárki, s így az önállósodáshoz vezető út a legtöbb ember számára bezáródott. Ekkor jön létre új társadalomalkotó tényezőként a függő helyzetű bérmunkások rétege. Egyidejűleg az új felfedezések és találmányok bevezetését szinte minden eszközzel akadályozták. Így például a céh betiltotta a gépi szövőszékek előfutárainak az alkalmazását 1586-ban, s feltalálóját meggyilkoltatta. Az emberek nem tudták megmagyarázni a gyors és pusztító gazdasági romlás okait, s babonás félelemmel a boszorkányok ellen fordultak. 1484-től egyre gyakoribbá vált a boszorkányok máglyán való elégetése. Az arany középkor átadta a helyét a sötét középkornak, amely végül is elvezetett ahhoz a pénzközpontú társadalomhoz, amely ma globális méretekben uralomra került.
A globalizálással nem az a probléma, hogy az egész világra kiterjed. Hanem az a baj vele, hogy egyoldalúan a magánpénz-monopólium mozgásterét terjesztette ki. A gazdasági szabadságot úgy értelmezték: a pénztőkének joga van ahhoz, hogy korlátlanul visszaélhessen a szabadságával. Olyan értékek mint esélyegyenlőség, társadalmi igazságosság, szociális partnerség és érdekegyeztetés, fokozatosan elveszítették jelentőségüket. A felvilágosodás nagy jelszavából - szabadság-egyenlőség-testvériség - az egyenlőség és a testvériség nem globalizálódott, és a szabadság is csak a tőke korlátlan szabadságaként hódította meg a világot. Ennek a világjelenségnek az oka a világot uraló globális pénzrendszerben működő kamatos kamat mechanizmus, amely állandó növekedésre kényszeríti a világgazdaság egészét. A megfelelő hozamok hosszú távon azonban csak úgy biztosíthatóak, ha kiiktatódnak a gazdasági és a társadalmi életből az esélyegyenlőség, az igazságosság és a szolidaritás értékei.
A jelenlegi folyamatok igazságtalanok, mert nem kötik a tulajdonos személyes teljesítményéhez a gazdasági gyarapodást, és a vagyon áramlását csak alulról-felfelé biztosítják. A globalizáció a világ-népesség többsége számára elviselhetetlen mértékű terheket jelent. Mindenkinek többet és keményebben kell dolgoznia, miközben szükségszerűen egyre kevesebb munkabért kap érte. A munkajövedelem jelentős része a robbanásszerűen növekvő eladósodás kamatterheinek a fizetésére fordítódik. Hatalmas méretű tőkék keresik a nyereséges és biztonságos befektetési lehetőségeket, ugyanakkor a termelő gazdaságot fojtogatja a tőkehiány, és a pénz nem tudja teljesíteni azt a szerepét, hogy ő legyen a gazdasági folyamatok közvetítő közege.
Aki a történelmet tanulmányozza, annak az antik Róma és a jelenlegi globális pénzuralmi rendszer hanyatlása nagyon hasonlónak tűnik. A Római Birodalomnak ebben dekadens

korszakában kevesek határtalan gazdagodása a lakosság többségének elnyomorodásához vezetetett. A hátrányos helyzetűek féken tartása pedig megszülte a kenyér és a cirkusz manipulációs technikáit. Egyre több tény utal arra, hogy a jelenlegi uzsoracivilizáció is a hanyatló Róma sorsára jut.
A különbség azonban igen nagy, mert ma már ismeri az emberiség a kiutat ebből a kamatos-kamat mechanizmussal működtetett pénzuralmi rendszerből. Az immáron világméretűvé vált magánpénzrendszer-monopóliumot ismét a demokratikus legitimációval rendelkező közhatalom ellenőrzése alá kell helyezni, vagyis **vissza kell állítani a közpénzrendszert.** A kamatmentes közpénzrendszer hatékonyabban tudná ellátni a gazdasági élet közvetítő közegének a szerepét, és ismét a termelő-tevékenységnek, ahol a valódi értékteremtés folyik, adna elsőbbséget a spekuláns pénzgazdasággal szemben.

Régi eszmék és új technikák a világuralom szolgálatában

Aki figyelemmel kísérte az utóbbi három évtized amerikai elnökválasztásait az szembetalálta magát azzal az ellentmondással, hogy George W. Bush talán az amerikai történelem legnyíltabban vallásos elnöke (aki nemcsak kiáll, de szinte "kiácsorog" vallásos meggyőződése mellett, melldöngetően dicsekedve vele), másrészt az ő kormányzata talán a legtitkolódzóbb az Egyesült Államok történetében, amelyik a legtöbbet teszi a rendőri módszerek bevezetésére és a társadalom átfogó ellenőrzésére.
Az ifjabb Bush azt állítja magáról, hogy bűneit megbánt újjászületett keresztény, akit isteni megbízatás vezetett magas hivatalához. Beszédei tele vannak bibliai idézetekkel és olyan célzásokkal, amelyek arra utalnak, hogy neki kell elhoznia a Mindenható adományaként a szabadságot olyan világtérségekbe, mint a feszültségekkel teli Közel-Kelet. Az amerikai elnöknek ezt az ájtatosságát nemcsak a vallásos jobboldal, de a főáramlatú tömegtájékoztatás is egyértelműen támogatja és széleskörben népszerűsíti.
A keresztényi áhítat és jámborság mögött a titkolódzás és rejtőzködés baljóslatú kultusza tapintható ki. Megfigyelők a különböző kategóriájú titkok fetisizálásáról beszélnek, és azt állítják, hogy George W. Bush még Nixon elnökön is túltesz ebben a vonatkozásban. Az ifjabb Bush nemcsak saját kormányzói tevékenységére vonatkozóan titkolódzik, de elzárja a kutatás elől a Ronald Reagen elnöksége alatt keletkezett dokumentumokat is. Ebben közrejátszhat, hogy Reagen-nek idősebb George Bush, a jelenlegi elnök apja volt az alelnöke, és kormányában fontos megbízatásokat teljesített a jelenlegi alelnök, Dick Cheney is. A szinte betegesnek mondható titkolódzás soha nem látott méreteket öltött 2001. szeptember 11-ét követően. További titkok egész sora keletkezett a hamis okokkal megindokolt Irak-elleni háború révén is. Ehhez ráadásként adódtak a különböző korporációs botrányok, mint például az Enron dicstelen csődbejutása.
A jelenlegi amerikai kormányzat kiemelt feladatának tekinti az amerikai polgárok rendőri és elektronikus módszerekkel történő megfigyelését, ellenőrzését. A 9/11 nyomán elfogadott **Patriot Act** - nevével teljesen ellentétes módon - korlátozta az emberek magánszféráját, miközben a kormányzati tevékenység áttekinthetőségét erőteljes mértékben szűkítették. Mindezek alapján felmerül a kérdés: miként lehet ezt a kirakatba tett vallásosságot a megszállott titkolózással összeegyeztetni?
A választ számos társadalomtudós keresi. **Hugh Urban**, az Ohio State University tanára **"Religion And Secrecy In The Bush Administration" (Vallásosság és titkolódzás a Bush kormányzatban)** című tanulmányában (http://www.esoteric.msu.edu/VolumeVII/Secrecy.htm) **Leo Strauss** (1899-1973) német születésű politikai filozófusra, **Niccolo Machiavelli** (1469-1527) firenzei államférfira, valamint **Jean Baudrillard-**ra (1929-), a francia posztmodern gondolkodás kiemelkedő képviselőjére támaszkodva kísérli meg a válaszadást. H. Urban azért választotta ezeket a személyiségeket, mert úgy gondolta, hogy velük lehet megvilágítani azt a három eszmerendszert és politikai-társadalmi erőt, amely döntően befolyásolja a Bush-kormányzat tevékenységét.
Az **első ilyen erő** a **neokonzervatív politikai-szellemi irányzat** és **mozgalom,** amely igen sokat köszönhet Leo Strauss gondolatvilágának és a mai napig jelentős befolyást gyakorol olyan képviselőin keresztül, mint Paul Wolfowitz, Karl Rove, Michael Ledeen, a Bush-kormányzatra. Wolfowitz és köre egyrészt Strauss tanítványai voltak, másrészt kulcsszerepet játszottak az Új Amerikai Évszázad Tervezete - **Project for a New American Century, PNAC** - kidolgozásában. Paul Wolfowitz a világbank elnökeként mára már elkerült a legszorosabban vett döntési központ közeléből, de a neokonzervatív befolyás továbbra is meghatározóan érvényesül a Fehér Házban.

A **második** ilyen befolyásoló erőt a firenzei **Machiavelli módszereit** követő **Karl Rove**, a Fehér Ház helyettes hivatali főnöke, valamint **Dick Cheney** alelnök reprezentálja. Karl Rove kulcsszerepet játszott és játszik az ifjabb Bush jámbor keresztény imázsának a kialakításában és fenntartásában, Dick Cheney pedig mesterien használta fel az elnök keresztény jobboldalhoz fűződő kapcsolatait a Fehér Ház politikájának a támogatására.
A **harmadik befolyásoló tényező** a kritikátlan és szervilis **főáramlatú tömegtájékoztatás,** amelyik gátlástalanul ünnepli az erényes Bush-t, aki istenfélő kereszténykénti teljesíti az égiektől kapott nehéz küldetését. A főáramlatú médiumoknak a hallgatása Bush elnök kevésbé dícséretes tevékenységéről valóban olyasmi, amit a francia társadalomtudós, **Jean Baudrillard**, kifejezésével élve: **"hiperreál**"-nak lehet nevezni.
(A hiperrealizmus szakkifejezés - nem képzőművészeti értelemben - a posztmodern kultúra jellemző tünetére utal. A hiperrealitásnak nevezett valóság nem létező. Ténylegesen az információtovábbításnak egy módja, amelynek a tudat alá van vetve. Baudrillard elképzelése szerint az a világ, amelyben élünk, fel lett cserélve e világnak a másolatával. Ebben a mesterséges világban már csak szimulált stimulusokat keresünk, semmi mást. Baudrillard egyébként Borges-től kölcsönözte ezt a fogalmat.)
H. Urban, a három felsorolt erőt három személlyel szimbolizálja. Az **"Úriemberrel"** - (Gentleman), a **"Herceggel" vagy "Fejedelemmel"** (Prince) és a **"Bálványképpel"** (a csalóka látszatot képviselő Simulacrum-mal).
Az **első figura Leo Strauss** meghatározása szerint olyan politikai személyiséget jelez, aki a bölcs embernek vagy a filozófusnak a hangján szólal meg. Ő képviseli a vallást és az erkölcsöt, továbbá ő az, aki az igazi tudással és hatalommal rendelkezik. Leo Strauss szerint mind a szigorú titoktartás, mind a vallás szükséges a társadalom működéséhez. Az első megkíméli a vulgáris közvéleményt hordozó átlagembereket a kellemetlen igazságtól, amely veszélybe sodorhatná, őket. A második pedig biztosítja a törvényekben való hitet és bizalmat, amely lehetővé teszi a társadalom irányítását.
A második szimbolikus figura, a **"Fejedelem" vagy** "**Herceg" Niccolo Machiavelli** hasonló című művére utal. **Michael Ledeen** volt az a neokonzervatív kutató és szerző, aki szorgalmazta, hogy az amerikai politikában használják mind a vallási kérdésekben, mind a megtévesztés - a társadalmi méretű dezinformáció - gyakorlatában a korszerűsített új-machiavellista módszereket.
A harmadik - jelképes - alak a Jean Baudrillard által kifejlesztett meghatározást, a bálványképet testesíti meg. A **Simulacrum,** vagyis a **bálványkép,** a szimuláció és a hiperrealitás új korszakára utal, amely egyre inkább jellemző a tömegtájékoztatási intézmények által irányított kultúrára és politikára. Ezt a korszakot kapitalista fogyasztói-társadalomnak is nevezik. Baudrillard szerint jelenleg a**Bálványkép-korszak** virtuális világában élünk. Ebben a korszakban a titoktartás már nem az emberek elől elrejtendő igazságot fedi el, hanem azt a tényleges helyzetet fejezi ki, hogy nincs többé igazság - vagyis már nincs a látszat mögött meghúzódó lényeg -, mert eltűnt az objektív valóság.
Vallás és titkolódzás George W. Bush Fehér Házában
H. Urban tanulmányában külön fejezetben foglalkozik George W. Bush-sal, aki a bibliai tékozló fiúhoz hasonlóan tévutakon járt, de megbánva bűneit később jó útra tért. Közismert a vallásos hit szerepe a jelenlegi elnök életében és politikai karrierjében. A történet úgy szól, hogy van egy fiatalember, aki könnyelmű, élvezi az élet örömeit, nem veti meg az alkoholt, a nőket - sőt a kábitószereket sem -, de végül is megtalálja Istent és visszatér az őt megillető helyre, édesapja korábbi hivatásához, a közéletben való felelősségteljes részvételhez.
Az ifjabb Bush keresztényi hitben történő újjászületésére 1985. nyarán került sor, amikor is **Billy Graham**, a neves baptista evangélista meglátogatta őt és feleségét Maine államban lévő otthonukban. A sztárevangélista Graham volt az, aki elültette a "mustármagot" a lelkében, amely aztán egy év múlva ki is kelt. Graham vezette őt az új élet megkezdéséhez.

Ennek nyomán az ifjabb Bush rendszeres Biblia-tanulmányokba kezdett, abbahagyta az ivást és egyre intenzívebb kapcsolatokat épített ki a vallásos jobboldal különböző képviselőivel. A Bush-család nemcsak Graham-mel állt szoros kapcsolatban, de számos más vallási vezetővel is, köztük a Moral Majority (Erkölcsi Többség) befolyásos alapítójával, az ugyancsak baptista pásztor **Jerry Falwell**-lel. Az ifjabb Bush jó hasznát vette ezeknek a kapcsolatainak, amikor bekapcsolódott apja elnökválasztási kampányába. Annyira járatos lett az evangéliumi kultúrában, oly jól elsajátította annak szóhasználatát és viselkedési mintáit, hogy senki nem vonta kétségbe őszinteségét. Az ifjabb Bush felcserélte apja pragmatizmusát a Jó és a Gonosz manicheusi (dualisztikus, kettős rendszerben gondolkodó) bizonyosságának a hangoztatásával. Ez a különleges kapcsolata a keresztény jobboldallal lényegesen megkülönböztette apjától és nagy változást jelentett hozzá képest.
Amikor George W. Bush maga is elindult az elnökválasztáson 2000-ben, őszinte meggyőződéssel közölte **James Robinson**-nal, hogy meg van győződve arról: Isten maga bízta meg azzal, hogy az Egyesült Államok vezetője legyen: "Úgy érzem Isten akarja azt, hogy megpályázzam az elnökséget. Nem tudom megmagyarázni, de érzem, hogy a hazámnak szüksége van rám... Tudom nem lesz könnyű mindez számomra és családom számára, de Isten azt akarja, hogy ezt tegyem."
Bush gyakran találkozott a vallási vezetőkkel és 1999. októberében beszédet mondott a **Council for National Policy** (a Nemzeti Politika Tanácsa) nevű nagy befolyással rendelkező csoport előtt. A tagok között a már említett **Jerry Falwell**-en kívül ott van **Pat Robertson**, **Ralph Reed, Jesse Helms** szenátor, **Tom DeLay** képviselő, az Irán-gate ügyből ismert **Oliver North** ezredes és a**Keresztény Újjáépítés** nevű mozgalom vezetője: **Rousas John Rushdoony**. Ennek a tanácsnak **Tim LaHaye,** a **"Left Behind"** nevű sorozathoz tartozó bestseller könyvek szerzője az alapítója. Ezek a könyvek a bibliai János Jelenések Könyvét, az Apokalipszist magyarázzák. Az Újszövetségnek ez az utolsó könyve pedig közismerten kiemelkedő szerepet játszott napjaink globális politikájában. **LaHaye** magyarázata szerint már beállott a végidőkhöz vezető fordulat és az antikrisztus már ellenőrzése alá vette az Egyesült Nemzeteket. A küzdelem a Jó és a Rossz között már meg is kezdődött a Közel-Keleten. Ez az értelmezés kiválóan beleillett a Közel-Keletre vonatkozó neokonzervatív tervekbe, hiszen ezek is ebbe a térségbe kívánták összpontosítani Amerika geopolitikai erőfeszítéseit. LaHaye szerint az antikrisztus haderői hamarosan megkezdik a végső küzdelmet Krisztussal és a történelem vége - a világ vége - közeledik. Az a hit, hogy a közel-keleti események Isten tervének a részét képezik, és Jézus második eljövetelére csak azután kerülhet sor, miután Izrael már teljesen ellenőrzése alá vette a Szentföldet, a keresztény jobboldalt összekapcsolta a keményvonalat képviselő Izrael-barát neokonzervatív katonapolitikát valló csoportokkal.
Kevin Philips, az amerikai Republikánus Párt korábbi stratégája, számos könyv szerzője, megállapította, hogy azok a keresztény közéleti személyiségek, akikkel Bush szövetségre lépett, kapcsolatban állnak azzal a nagy és befolyásos mozgalommal, amelyet úgy hívnak, hogy **Christian Reconstructionism** (Keresztény Újjáépítés), s amelynek tanításait a **Dominion Theology** (Uralmi Teológia) tartalmazza.
(A **Dominion Theology** - Uralmi vagy Hatalmi Teológia - olyan szakkifejezés, amelyet néhány szociológus a politikai-ideológia egyik jelenlegi formájának tekint. Ez a hatalmi teológia befolyást gyakorol a keresztény jobboldalra nemcsak az Egyesült Államokban és Kanadában, de Európában is - elsősorban a protestáns fundamentalista kereszténvi mozgalmakban. A dominionizmusnak nevezett irányzat pedig ennek a Dominion Teológiának a még aktívabb, még agresszívebb formája. A Dominion - uralom - szó a Bibliának azokra a fejezeteire utal, ahol Isten a Föld feletti uralmat ígéri meg az emberiségnek. Ezt az irányzatot befolyásolja az úgynevezett poszt-millenizmus. A **millenizmus** Krisztus ezeréves földi uralmát jelenti az emberiségnek a földi siralomvölgyön áthaladó történelmének a végén.

Ebben a bibliai tanításban, amely a Jelenések Könyvében olvasható, az őskeresztény egyház és számos későbbi vallásos mozgalom hitt és ma is hisz. A **poszt-millenizmus** viszont az úgynevezett végidőket, az utolsó időket tartja különösen fontosnak. Eszerint újra az istenhit hatja majd át az elvilágiasodott, hitetlenné vált társadalmat. Ezt egyes posztmillenisták az aranykornak tekintik és hitük szerint a jelen korszakot szó szerint egy ezer éves időszak követi majd, Isten országának a tényleges megvalósulása a Földön. Ennek befejeztével kerül sor Jézus Krisztus második eljövetelére.
A fő áramlatú liberális-keresztény egyházak, köztük az evangéliumi keresztények és a fundematalisták, elvetik a Domínion Teológiát. Az amerikai keresztény jobboldal sok résztvevője a domínionizmus enyhébb változatát mégiscsak elfogadja. Közéjük tartoznak **a poszt-millenisták** és **a pre-millenisták**. A domínionizmus gyakran épít egyes vallásoknak arra a meggyőződésére, hogy az ő tanításaik képviselik a helyes, az egyedül üdvözítő és legitim vallást. A Domínion Teológiának van egy kemény változata is: a **Teokratikus Domínionizmus,** amely a politikai élet területén a tekintélyuralmi, teokratikus kormányzásnak a híve. A domínionizmusnak az egyik megjelenési formája a keresztény rekonstrukcionizmus.)
George W. Bush például a 2001-es elnöki beiktatásakor **Jack Hayford** karizmatikus prédikátort kérte fel a szertartás levezetésére és az ima elmondására. Hayford szilárdan meg van róla győződve, hogy a Dominion Teológiának és a keresztény törvényeknek át kell hatniuk a társadalmi élet minden területét. Ez a keresztény mozgalom határozott politikai programmal rendelkezik, és azt kívánja elérni, hogy az egyház politikai és társadalmi téren is irányító erővé váljék. Így kell létrehozni a Földön egyetlen "királyságot" (Isten országát), amelyet keresztény vezetők irányítanak. A mozgalom amerikai irányítója **Rousas Rushdoony** létrehozta a **Chalcedon Foundation**-t (a Chalcedon Alapítványt), amely hirdeti, hogy "a Mindenható parancsa, hogy az élet minden területén az isteni előírásoknak kell érvényesülniük... minden földi kormányzatnak - beleértve a családi irányítást, az egyházi, iskolai, szakmai és polgári vezetést is - alá kell rendelődnie a Biblia törvényeinek."
A Dominion Teológia szerint a Milleniumot és Jézus Krisztus második eljövetelét megelőzően keresztény társadalmat kell létrehozni a földön.
Pat Robertson és **Billy Graham** formálisan nem tagja a rekonstrukcionista mozgalomnak, de hasonló nézeteket hirdetnek. Ez 1988-ban is nyilvánvalóvá vált, amikor Pat Robertson részt vett indulóként az elnökválasztási kampányban. Graham pedig 1985. áprilisában a "**700-ak Klubja"** hallgatóságának elmondotta: "Eljött az idő, amikor az evangélistáknak hatékony szervezetbe kell tömörülniük. Azokat az Evangélium-hirdetőket támogatom, akik közhivatalokra pályáznak, képesek ezeket elnyerni és így megszerezni az ellenőrzést a Kongresszus, az államigazgatás, a végrehajtó hatalom egésze felett... Azt szeretném, ha minden igaz hívő valamilyen módon és formában bekapcsolódna a közéletbe."
George W. Bush **9/11-t** követően még erőteljesebben használta a vallásos retorikát. A világhelyzetet úgy jellemezte, mint hatalmas háborút a Jó és a Gonosz között, a demokrácia és a szabadság erőinek a küzdelmét a zsarnokság és a terrorizmus erőivel szemben. Ezt így fogalmazta meg már 2001. szeptember 14-én: "Történelmi felelősségünk világos, válaszolni kell ezekre a támadásokra és meg kell szabadítani a világot a gonosztól." Az amerikai elnök saját politikáját Isten emberiséggel kapcsolatos nagy terve részeként tüntette fel.
Bruce Lincoln, a Chicago-i Egyetem vallástörténet professzora megállapította, hogy Bush 9/11-t követő beszédei a gondosan megválasztott vallásos kulcsszavak miatt kettős kódolásban is értelmezhetőek. Beszédei tele vannak jól kiválasztott bibliai hivatkozásokkal, kifejezésekkel, amelyek egyértelmű üzenetet közvetítenek azoknak, akik járatosak a Szentírásban és a biblia magyarázatok sajátos terminológiáját ismerik. A hallgatóság többsége számára azonban nem közvetítenek vallásos tartalmú üzenetet ezek az utalások. Bush elnökként olyan hatást ért el vallásos retorikájával, hogy hamarosan az amerikai keresztény

jobboldal új vezetőjének ismerték el. A Washington Post 2001. karácsonyán már azt is megírta, hogy Pat Robertson lemondásával a keresztény-koalíció új vezére Amerikában formálisan is maga George W. Bush.
Bush-nak ez az intenzív vallásossága jelentősen segítette abban, hogy kellő támogatást szerezzen az amerikaiak körében az iraki háború megindításához. Irak a "gonosz tengelyének" az egyik fontos láncszeme volt. **Bob Woodward**-nak, a Washington Post főszerkesztőjének elmondotta, hogy nem politikai és katonai tanácsadóira vagy apjára, a korábbi elnökre hallgatott, hanem sokkal magasabb, mindegyikük felett álló tekintélyre: a Mindenhatóra. 2003. januárjában, az Unió helyzetéről szóló kongresszusi üzenetében, ahol a legerőteljesebben próbálta alátámasztani az Irak elleni fellépést, Bush kifejezetten Isten-re, a Mindeható akaratára, a tőle kapott küldetésére hivatkozott. Az isteni gondviselés beavatkozásával igyekezett alátámasztani amerikai életeknek a feláldozását. A katonák ugyanis nemcsak az amerikai népért halnak meg Irakban, hanem a szabadságért és a demokráciáért. A szabadság pedig nem más, mint Isten különleges adománya az emberiségnek.
"Mi amerikaiak bízunk magunkban, de nem egyedül magunkra támaszkodunk. Bár nem ismerjük az isteni gondviselés minden szándékát, mégis hiszünk benne és bizalmunkat a minden élet és minden történelem felett álló szerető Istenbe helyezzük."
Az a tény, hogy Bush-nak sikerült rávenni az amerikai törvényhozást és a közvéleményt, hogy támogassa ezt a háborút, már önmagában mutatja: milyen hatalmas befolyásoló ereje van az ilyen típusú vallásos retorikának.

A titkolódzás kultusza

Ami a vallásosságot illeti a Fehér Ház jelenlegi lakójának valóban nincs szüksége titkolódzásra. Ugyanakkor kormányának igen sok és lényeges vonatkozását az áthatolhatatlan titkolódzás rejti el az amerikaiak elől. A **Judicial Watch** elnevezésű non-profit szervezet, amely 1994-ben létesült, hogy etikai és jogi szempontból megfigyelje a kormány, a közigazgatás és a bírósági rendszer működését, fennállásának rövid ideje alatt nagy tekintélyt szerzett magának. Elnöke **Larry Klayman** így fogalmazta meg véleményét George W. Bush elnökségéről: "A mi időnkben ez a kormányzat a legtitkolódzóbb és sokkal rejtőzködőbb, mint a Nixon-adminisztráció. E kormányzat tagjai nem hisznek abban, hogy az amerikai népnek és Kongresszusnak bármilyen joga is lenne az informálódáshoz."
A **Yale Egyetemen** működő nagy múltú és szuper titkos **"Skull and Bones"** (Koponya és Csontok) zártkörű társaság tagjaként a Bush család tagjai jól ismerik a szigorú titoktartás szabályait és technikáját. Az ifjabb Bush-ról számos kutató megírta, hogy már saját vállalatának, a **Harken Energy Corporation-nek az** irányítójaként részt vett bennfentes információkon alapuló kereskedésben és gyanús könyvviteli gyakorlat megtűrésében. **Paul Krugman,** a New York Times munkatársa megírta, hogy az ifjabb Bush hasznot húzott az agresszív könyvelésből, amely nagyon hasonlít azokhoz a számviteli csalásokhoz, amelyek megrendítették az amerikaiakat. Krugman az Enronra és Arthur Andersen botrányára célzott.
A **penetráns titkolódzás** azonban akkor kezdődött, amikor George W. Bush beköltözött a Fehér Házba. Az U.S. News and World Report c. hetilap számol be arról, hogy elnökségének első napján**Andy Card**, a Fehér Ház hivatali főnöke, kiadott egy utasítást, amely szerint el kell zárni azokat a dokumentumokat és információkat, amelyek korábban a nyilvánosság rendelkezésre álltak. Bush legelső elnöki intézkedése nem új gazdasági stratégiára vagy a terrorizmus leküzdésére vonatkozott, hanem arra, hogy miként kell elzárni a közvélemény elől a texasi kormányzói tevékenységére vonatkozó dokumentumokat. Mihelyt megkapta az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának döntését, hogy ő az elnök, elrendelte a kormányzósága alatt keletkezett iratoknak a becsomagolását és átszállítását idősebb George Bush elnöki könyvtárába, amely a **Texasi A&M Egyetemen** (Texas Agricultural and Mechanical College) van. Egy évi kemény küzdelem után tudta csak a Texasi Állami

Könyvtár és a Levéltári Bizottság igazgatója elérni, hogy ezek a dokumentumok - a törvényben előírt módon - az általa vezetett intézményhez kerüljenek. Ha abból indulunk ki, hogy általában nem a dicséretes és törvénytisztelő dolgokat kell rejtegetni, akkor fogalmat alkothatunk arról, hogy a volt texasi kormányzó valamit nagyon el akart titkolni.
Ifjabb George Bush következő elnöki intézkedése arra vonatkozott, hogy megtiltsa a hozzáférést a Ronald Reagen elnöksége alatt keletkezett iratokhoz. Az 1978-ban elfogadott törvény szerint (Presidential Records Act) 2001. januárjában ezeket az iratokat nyilvánosságra kellett volna hozni. Az ifjabb Bush azonban hozott egy elnöki rendelkezést 2001. novemberében, amely teljesen új eljárást vezetett be az elnökségi iratok kezelésében és kutathatóságában. Ezért az **Amerikai Történelmi Társaság** (American Historical Association) pert indított, hogy tegyék a kutatás számára elérhetővé ezeket a dokumentumokat. Ez a per még ma is folyamatban van. Ha nem sikerül az elnöki rendelkezést megváltoztatni, akkor lehetővé válik a különböző elnökök tevékenységéről tanúskodó dokumentációnak a határozatlan időre történő elzárása. Az új rendelkezés szerint egy ilyen irat kutathatóságához engedélyt kell kérni a korábbi elnöktől és a hivatalban lévő elnöktől. Ha a korábbi elnök már nem él, akkor képviselőjének is joga van megtagadni az irat kutathatóságát. Az ifjabb Bush-nak ez a rendelete akkor válik érthetővé, ha szem előtt tartjuk, hogy Reagen elnök idején idősebb George Bush volt az alelnök, aki tájékozott megfigyelők szerint a tényleges döntéshozó volt. A Bush-alelnökségére eső kényes ügyek között szerepel a nagy port kavart Irán-kontra ügy is.
Azzal kapcsolatban, hogy az informális alá-fölérendeltség elválhat a formálistól, érdemes utalni egy bennfentesnek, **Cathy O'Brien**-nek az észrevételére. Cathy O'Brien úgynevezett "presidential modell"-ként igen gyakran megfordult a Fehér Házban Ford elnökségétől kezdve egészen Reagen elnökségének a végéig és belülről figyelhette meg a történéseket. **"Trance Formation of America"** című, tíz kiadást megélt könyvében írja a 157. és a 158. oldalon, hogy Reagen elnök így jellemezte neki alelnökét, idősebb Busht, még elnöksége kezdetén: "George olyan mint egy igazgató. Ő biztosítja, hogy megfelelő legyen a világhelyzet az Új Világrend bevezetésére, ahogyan azt én elképzelem. Aztán gondoskodik arról, hogy mindenkinek meglegyen a forgatókönyve és tudja a szerepét. Megmondja nekik, hogyan és mikor beszéljenek. Közli velük azt is, hogyan öltözködjenek, és milyen legyen a hajviseletük. Mindent és mindenkit a helyére tesz, és utána elkiáltja magát: "action" (felvétel). A jelen levő Cheney, aki akkor a Kongresszusban képviselte Wyomingot és a Republikánus Párt egyik vezetője volt, közbeszólt: "George (Bush) és én szorosan együttműködünk néhány projekt megvalósításában, és amikor te (Cathy O'Brien) látod őt, engem is látni fogsz. Amikor parancsot kapsz tőle, akkor a parancs tőlem is érkezik."
Reagen ez után átvette a szót Cheney-től és közölte, hogy Cathy O'Brien már tudja ki kinek a főnöke. Ezzel arra utalt, hogy az ő felfogása szerint az első ember az elnök, a második az alelnök, utána jön Philip Habib a Fehér Ház akkori hivatali főnöke, Dick Cheney és Robert Byrd szenátor és így tovább. De ez az alá- és fölérendeltségi láncolat csak Reagen fejében - meg a nem beavatottak számára - létezett ebben a sorrendben. Cheney mindenesetre azt hozta a Fehér Ház "külsős alkalmazottjának" is tekinthető Cathy O'Brien-nek - mint "presidential modell"-nek - a tudomására, hogy alkalmazottként tartsa csak magát a tényleges hatalmi és függelmi viszonyokhoz. Ebben pedig így alakult a sorrend: **George Bush az első**, a legfontosabb, **Dick Cheney** a második, **Philip Habib** a harmadik és **Ronald Reagen**, az elnök, csak a negyedik, akit **Michael Aquino** az agyprogramozás Fehér Házban működő vezető szakembere követett. Miközben Reagen elnök beszélt a presidential modell-hez, Cheney nem zavartatta magát és tovább folytatta Cathy O'Brien felé. "Mostantól kezdve ki van jelölve a helyed, és az alelnök fogja kiadni az utasításokat arra vonatkozóan, hogy ő mit akar tőled és mi a te feladatod Mexikóval kapcsolatban." (Cathy O'Brien, mint programozott biorobot, többek között a titkos diplomáciai feladatok ellátására is ki lett képezve, be lett

programozva. Mexikórol azért történik említés, mert az itt ismertetett beszélgetésre Mexikóba történő kiküldetése előtt került sor.)
Reagen elnök ekkor ismét közbeszólt: "Ha rendben a világ - világbéke lesz. Egy olyan amerikai patriótával, aki stratégiailag megfelelő helyen van, és életét a demokrácia világméretű elterjesztésének szenteli, befolyásolni tudjuk a nemzetek vezetőinek a gondolkodásmódját, s olyan képet festhetünk a szabadságról és az amerikai értékekről, amelyet soha nem felejtenek el. Ezt a gondolkodást tovább adhatják az embereknek és a földkerekség egésze egy cél irányába lesz kormányozható. Megbízásomból találkozol majd időről-időre néhány ilyen barátommal és politikai vezetővel."
Amikor ide jutott a beszélgetés, amelyre 1983. őszén került sor, ismét visszajött a szobába Bush alelnök. Cheney átvette a szót Reagen-től: "Utasításokat kapsz tőlem és az új igazgatótól, az alelnöktől. Ez az első számú lecke. Tudod mi az, hogy Miami Vice? *(Itt Cheney arra a népszerű tévésorozatra utalt, amely a nyolcvanas évek elejétől kezdve volt látható az NBC-ben. A sorozat főhőse két rendőrnyomozó, aki Miamiban beépítve végezte izgalmas munkáját.)* Beépített kábítószer-ügynökök veszik kézbe a kábítószer-kereskedelem irányítását. Az alelnök is pontosan így jár el. Egy beépített kábítószer-ügynök, aki éppen ellenőrzés alá veszi a kábítószer-ipart az elnök számára." (Idézett mű 158. oldal, 3. bekezdés)
Ekkor idősebb George Bush, az alelnök vette át a szót: "Mexikó problémát jelent. Rengeteg kábítószerük van, de nincs elég eszük és eszközük, hogy eladják saját országukon túl. Hogyan vehetnénk ellenőrzés alá az ő növekvő drog-iparukat, amikor mi még a kezünket sem tehetjük rá? A te kötelességed, mint amerikai polgáré, hogy kinyisd az utakat és megszabadítsd őket a szegénységtől azáltal, hogy készpénzhez juttatod őket, amely hozzánk csábítja a kábítószer-iparukat, egészen a küszöbünkig hozva azt."
Ekkor ismét átvette a szót Cheney és nevetve mondta: "Operation Greenbacks for Wetbacks" - "Zöldhasú (dollár) hadművelet a határt illegálisan átlépő mexikóiak (Wetbacks, nedves hátúak) érdekében."
Bush is együtt nevetett vele, majd komolyra fordítva a szót közölte Cathy O'Brien-nel: "Megbízatásod Miamiban kezdődik az NCL-lel (Norwegian Caribbean Lines - Norvég-karibi Hajózási Vállalattal) és véget ér, amikor visszatérsz."
Ez a kis epizód Cathy O'Brien - **tíz kiadást peres eljárás nélkül megélt** - könyvéből szemlélteti, hogy ifjabb George Bush-nak komoly oka lehetett arra, hogy az apja alelnökségére, majd elnökségére vonatkozó iratok és dokumentumok hozzáférhetőségét megnehezítse.
Ugyancsak áthatolhatatlan titkolódzás veszi körül a **Bush-Cheney "Energy Task Force"** (Energiaügyi Munkacsoport) tevékenységét, amelynek az elképzelései 2001. májusában kerültek nyilvánosságra. A Task Force tervei a kőolaj-termelés fejlesztésére vonatkoztak, mellőzve az alternatív energiaforrásokat. Ezek az elképzelések gyöngítették a környezetvédelmi előírásokat és támogatták környezetvédelmi szempontból védett területek megnyitását a kőolaj kitermelés számára. Ezek az elképzelések riasztották a környezetvédőket és a washingtoni Kongresszus számos tagját. Az amerikai Szövetségi Számvevőszék (General Accounting Office, GAO) elnöke, **David Walker**, követelte, hogy a Fehér Ház hozza nyilvánosságra: kik javasolták mindezt Cheney-nek? Az alelnök azonban elutasította ezt a kérést arra hivatkozva, hogy a Számvevőszéknek nincs joga bekérni ezt az információt. Az amerikai közélet több tudós megfigyelője ezt úgy értékelte, hogy a kormányzat valójában függetlennek tekinti magát és nem fogad el semmilyen kongresszusi ellenőrzést. David Walker a bíróságnál kívánta érvényesíteni igényét, de keresetét 2002. decemberében egy Bush által kinevezett bíró, **John D. Bates**, elutasította.
A Bush-kormányzat legmeglepőbb titkolódzása a környezetvédelemmel kapcsolatos. Ezt az teszi érthetővé, hogy a környezetvédelem szoros kapcsolatban áll az energiahordozók termelésével. A Kennedy-család újabb nemzedékéhez tartozó ifjabb **Robert F. Kennedy**, aki

környezetvédelmi szakjogász, kijelentette: "A Fehér Ház félrevezető retorika, tévészereplésre alkalmas propagandisták, titkolódzás, valamint a tudósok és köztisztviselők megfélemlítése mögé rejtette környezetvédelem-ellenes programját."
Noha már az első napoktól kezdve a rejtőzködés volt a Bush-kormányzatra jellemző, a titkolódzás áthatolhatatlanná növekedett a 9/11 nyomán meghozott információ-áramlást korlátozó gyakorlat következtében. A **"War on Terror"**-t (Terror elleni háborút) a hivatalos rejtőzködés igazolására használták, s általánossá vált a bevándorlók titkos meghallgatása, a titkos bírósági eljárás, a titkos őrizetbe vétel és a titkos háború folytatása. Az Információhoz jutást szavatoló törvény (**Freedom of Information Act, FOIA**) érvényesülését lényegbevágóan korlátozták, amely ténylegesen ellentmond a törvény eredeti céljának.
2001. szeptember 11. után az igazságügyi miniszter: **John Ashcroft** elrendelte, hogy a kormányzati szervek minden esetben, amikor csak lehetséges, utasítsák vissza az információt kérő beadványokat. Ezzel hivatalos kormányzati politikává vált a maximális titoktartás. A jelenlegi amerikai kormánynak azonban a 2005-ben is tartó iraki háborúval kapcsolatos magatartása talán a legellentmondásosabb és legtitkolódzóbb. 2002. augusztusa és 2003. januárja között az elnök és az alelnök ismételten kijelentette, hogy Irak tömegpusztító fegyverekkel rendelkezik, továbbá Szaddam Husszein kormányzata kapcsolatot tart az Al-Kaidával, a 9/11 tragédiájáért felelőssé tett terrorista csoporttal. Mára már szinte kivétel nélkül vagy tévesnek bizonyultak ezek az állítások, vagy egyenesen minden ténybeli alapot nélkülöző félrevezetésnek, dezinformációnak. 2002. szeptember 7-én Bush elnök az Atomenergia Ügynökség egyik jelentésére hivatkozva kijelentette, hogy Szaddam Husszeinnek mindössze hat hónapra van még szüksége nukleáris fegyverek előállításához. Ilyen jelentés azonban nem létezett.
2002. október 7-én Bush a cincinnati televízióban azt is állította, hogy Irak kiképezte az Al-Kaida tagjait bombák, valamint mérgesgázok előállítására. Az elnöknek ezt a kijelentését saját hírszerző szolgálatának, a CIA-nak a munkatársai is vitatták. Érdemes utalni még az elnöknek a 2003. január 28-án elhangzott - az Unió helyzetéről szóló - kongresszusi üzenetében felsorolt nyolc riasztó tényre, amely Irak tömegpusztító fegyvereire vonatkozott. Mind a nyolcról később kiderült, hogy eltúlzó és félrevezető információkon alapult. A legelképesztőbb ezek közül az a hamis állítás volt, hogy Szaddam Afrikából akart beszerezni jelentős mennyiségű urániumot. Már elhangzása időpontjában is tudta a CIA, hogy ez nem felel meg a valóságnak. Ezért a 2003. október 7-i beszédből már ki is húzták. Elhangzását követően néhány nappal az akkori külügyminiszter, **Collin Powell,** már nem volt hajlandó hivatkozni rá az ENSZ-ben elmondott beszédében. Más, ugyancsak hibásnak vagy félrevezetőnek bizonyult információkat azonban ő is hangoztatott. Így például hivatkozott olyan műholdfelvételekre, amelyeken sugármentesítő gépjárművek voltak láthatóak. Ezekről azonban kiderült, hogy vízszállító teherautók. Arról az iraki repülőgépről pedig, amelyik állítólag Anthrax-ot szórt, utóbb kiderült: olyan gép volt, amely még az 1991-es öbölháborúból maradt meg.
Ennél a megszállott titkolódzásnál is riasztóbb a gátlástalan kormányzati ellenőrzés szembeötlő növekedése. Ma már egy átlagpolgár nem is tudja megvédeni magánszféráját a különböző fejlett technikai eszközökkel gyakorolt illetéktelen behatolástól. A sokat emlegetett Patriot Act, ami első látásra valamilyen hazafias törvényre utal, ténylegesen a következő angol elnevezés szavainak kezdőbetűiből összeállított mozaikszó: "Uniting And Strenghtening America by **P**roviding **A**ppropiate **T**ools **R**equired to **I**ntercept and **O**bstruct **T**errorism Act" - (Amerika egyesítése és erősítése a terrorizmus elhárításához és feltartóztatásához szükséges, megfelelő eszközök biztosítása révén). A **John Ashcroft** által szorgalmazott törvény ténylegesen a hazafiasság ellentétéről szól. Ugyanis ha a patriotizmus alatt a hazának és a szülőföldnek a szeretetét értjük, nem pedig egy kormánynak az engedelmes és kritikátlan kiszolgálását, továbbá ha a patriotizmus a demokrácia, az emberi

jogok és politikai szabadságjogokhoz való ragaszkodást jelenti és nem a tekintély előtti meghunyászkodást, akkor a Patriot Act nem a szabadság védelmezéséről és a haza szeretetéről, hanem annak az ellenkezőjéről szól.
Az se véletlen, hogy ez a **Patriot Act** példa nélkül álló előjogokkal ruházza föl az igazságügyi minisztert. Így például amerikai állampolgársággal nem rendelkező személyeket meghatározatlan ideig őrizetben lehet tartani az ő engedélyével. A törvény lehetővé teszi az FBI számára, hogy átkutassa az amerikaiak otthonait és hivatalait, elektronikus megfigyelést alkalmazzon, lehallgassa telefonjaikat, elolvassa elektronikus leveleiket, anélkül, hogy bizonyítania kellene, milyen gyanú merült fel az illető személyekkel szemben. Lehetővé válik a lakások és hivatalok titkos átkutatása, anélkül, hogy erről az érintetteket bármilyen módon, akár előre, akár utólag tájékoztatnák.
A demokráciának fontos alapelve az alulról jövő ellenőrzés, amelyhez a hatalmi intézmények transzparenciájára, azaz átláthatóságára van szükség. A Patriot törvény azonban pontosan ezt a transzparenciát számolja fel. Az állam és a kormányzat egyre titoktartóbbá válik, miközben az állampolgárok egyre inkább az állami megfigyelés szenvedő alanyaivá lesznek. A Patriot törvény tehát ellentmond annak az alkotmányos követelménynek, hogy az emberek magánélete védelemben részesüljön, a magánszféra az csak az övék legyen és az állami, közigazgatási tevékenység, közügyek intézése pedig minél átláthatóbb, követhetőbb és ellenőrizhetőbb legyen. Ennek az elvnek a fordítottja, azaz a magánemberek kiszolgáltatottsága és a hatalmat gyakorlók ellenőrizhetetlensége ellentmond mind a szabadság, mind a demokrácia elveinek.
A legkomolyabb formában fel kell vetni: mi húzódik a mögött, hogy a kormányzat egyre több eltitkolni valóval rendelkezik? Már önmagában az elhallgatás is, különösen ha fontos, közérdekű tényekről van szó, egyfajta félretájékoztatást jelent. Ha egy kormányzatnak szinte minden tevékenysége el van titkolva azok elől, akiket ennek a tevékenységnek szolgálni kell, akkor felmerül a hitelesség és megbízhatóság kérdése is. Miként lehet hinni és megbízni abban a kormányzatban, amelyik lényeges döntéséről és tevékenységéről sokkal több eltitkolni valóval rendelkezik, mint amennyit nyilvánosságra hozhat. A titkosság és a titkolódzás valójában aláássa az adott kormányzat hitelességét. Ami pedig magát Bush-t és kormányát illeti, nehéz összeegyeztetni ezt a megszállott titkolódzást az őszinte vallásos hittel, az igazság, tisztesség és becsület iránti feltétlen elkötelezettséggel.

Leo Strauss "Bölcs Embere"

Az elmúlt két évtizedben, de különösen az utóbbi néhány évben feltűnően sok befolyásos közéleti személyiségről derült ki, hogy a XX. századi politikai filozófia egyik jelentős képviselőjének, **Leo Strauss-nak** volt a tanítványa. Leo Strauss Németországban született 1899-ben és a nemzetiszocialista mozgalom erősödésének hatására az Egyesült Államokba vándorolt ki. A Chicago-i Egyetemen tanított politikai filozófiát és hamarosan egy kicsi, de rendkívül befolyásos kutatói és tanítványi kör vette körül. Strauss-t műveinek ismerői nehéz szerzőnek tekintik. Még saját tanítványai is sokféleképpen értelmezték nézeteit. Ennek többek között az az oka, hogy Strauss kétszeresen is kódolva, tudatosan többértelműen fejezte ki magát. Azt vallotta, hogy a beavatottak számára szóló ezoterikus kifejezésmód jellemezte már a régi korok nagy filozófusainak a munkáit is. Több Strauss kutató azt is felvetette, hogy a Chicagó-i Egyetem tanára szándékosan tanított különböző eszméket, különböző diákoknak arra hivatkozva, hogy felkészültségük, tudásuk, valamint szellemi befogadó képességük különböző szintű.
Az az ismert körülmény pedig, hogy Strauss kapcsolatban állt a neokonzervatívokkal, több vonatkozásban is spekulációkra adott okot. Olyan nagy karriert befutott neokonzervatív politikus, mint **Paul Wolfowitz,** a Világbank jelenlegi elnöke, aki korábban **Donald Rumsfeld** helyettese volt, Leo Strauss kedvenc tanítványai közé tartozott. Wolfowitz ugyan azt állítja, hogy professzorának nem volt semmi köze a jelenlegi amerikai külpolitikai

irányvonalhoz, nézetei mégis meghatározóan befolyásolták az Egyesült Államok jelenlegi stratégiáját.
Felmerül a kérdés: mi az Leo Strauss politikai filozófiájában, ami annyira vonzóvá tette őt a washingtoni politikusok, különösen a neokonzervatívok számára? **Hugh Urban** szerint Leo Strauss **egyik elméleti** elgondolása az, hogy a modern nyugati világ intenzív válságban van, amely nagyrészt a modern liberális demokrácián belül található gyengeségeknek, ellentmondásoknak tudható be.
Másodszor Strauss rendkívül fontosnak tartja a titoktartást és az ezoterikus ismereteket, azaz azt a tudásanyagot, amely kódolt, rejtett és csak a beavatottak számára érthető és elérhető. Ennek az ezoterikának a része az, hogy a tudás átadói tudjanak írni a sorok között és a tudás befogadói tudjanak olvasni a sorok között.
Strauss **harmadik eszméje,** hogy a vallás szükséges a társadalom kohéziója és stabilitása végett. A vallásos hitre és tanításra akkor is szükség van, ha az a bizonyos "bölcs ember", a tudós filozófus, már túljutott azon, hogy maga is higgyen ezekben a "nemes hazugságokban".
Strauss **negyedik tanítása** a "gentleman"-re, a jó értelemben vett nemes szándékú úriemberre vonatkozik. Egy olyan közéleti szereplőre vagy politikusra, aki személyében megtestesíti a vallásos hit és erény ideáit, és aki a közvetítő kapcsot jelenti a "bölcs ember", vagy "bölcs emberek" és az átlagemberekből álló lakosság között.
A XX. század második felében befolyásra tett több európai gondolkodóhoz hasonlóan, Leo Strauss úgy látta, hogy a modern nyugati világ eltávolodott a nyugati civilizáció korábban érvényes társadalmi és erkölcsi eszméitől és értékrendjétől, különösen az olyan ókori gondolkodóktól távolodott el, mint Plátón, Arisztotelész és követőik. Strauss úgy gondolta, hogy a Platón és Arisztotelész által elképzelt hierarchikusan felépülő társadalom az ideális politikai rendszer. Ezért Strauss egy 1946-ban írott levelében sajnálkozását fejezte ki, hogy a modern fejlődés elszakadt ezektől az eszméktől. A modern nyugati társadalom kaotikus viszonyai következtében mélyülő válságba került. Strauss szemében a weimari Németország azért esett a náci téveszmék áldozatául, mert gyenge és degeneráltan liberális társadalom volt. Arra figyelmezetett, hogy a modern liberális Amerika ugyancsak egy ehhez hasonló totalitárius rendszer áldozatává válhat.
Ahhoz, hogy egy ilyen fasiszta jellegű átalakulást meg lehessen előzni, szükséges a perverz liberalizmussal szembeni fellépés. Perverz liberalizmusnak azt nevezik, amely azt hirdeti, hogy csak éljünk biztonságban és boldogan minden kötöttségtől mentesen, mert ez az emberi élet legkönnyebben érthető, és az emberek többsége által legkönnyebben elfogadható, mondhatni legfőbb célja. Ez a perverz liberalizmus megfeledkezik a minőségről, a kiválóságról és az erényről. Strauss számára a titoktartás (titkolódzás) funkciójában meglévő eltérés az, ami megkülönbözteti az ókori és a modern világot. Az ókori filozófusok különös módon - ezoterikusan - írtak, amely csak a kevés művelt és beavatott ember számára volt érthető, akiket megtanítottak a sorok közötti olvasás művészetére. Az emberiség többsége számára munkáik ártalmatlannak és általánosságban véve hasznosnak tűntek. Műveik azonban a beavatott olvasók számára mélyebb és alaposabb üzenetet is hordoztak. Strauss szerint ennek a csak beavatottak számára szóló írásmódnak az az oka, hogy a filozófusok igazságai potenciálisan veszélyesek. A társadalom egyszerű alapelveken, megszokásokon, közkeletű, hagyományos véleményeken és "nemes hazugságokon" nyugszik, mert csak így maradhat szilárd és összerendezett, így őrizheti meg kohézióját és működőképességét. A filozófusok igazságai radikálisan megkérdőjelezik ezeket a "nemes hazugságokat". Ezeknek az igazságoknak a nyílt kifejtése még a filozófus életét is veszélyeztetheti. Éppen ezért a bölcs tudja, hogyan kell úgy írnia, hogy az olvasható szöveg tartalmazza a közvetlenül nem látható ezoterikus jelentést is. Ebben a szövegben valamennyi fontos üzenet és igazság úgy van jelen, hogy az kizárólag csak a sorok között található meg. Az ilyen írás, és az ilyen írásokból álló

irodalom nem minden olvasóhoz szól, csak a megbízhatóhoz, a beavatotthoz és az intelligenshez.
A művelt filozófusok képesek a konvencionális gondolkodás meghaladására és fölül tudnak emelkedni azokon a közkeletű véleményeken, amelyek az átlagembert irányítják, ugyanakkor nagyon is tisztában vannak ezeknek az általánosan elfogadott véleményeknek és normáknak a fontosságával. Tudják, hogy a mély vallásos hit a társadalom jólétének és jó közérzetének integráns része. Mivel a magasabb filozófiai eszmék csak kevesek számára hozzáférhetők, ezért különös gondosságot kell fordítani a lakosság irányítására és kormányzására: "A polgári kormányzás önmagában nem elégséges a társadalmon belüli közösségi élethez. Ez a magasabb elmék által előírt és mindenki számára kötelező törvény."
Strauss úgy gondolta, hogy a modern liberális társadalom válságának egyik fő oka, hogy elveszítette vallási és erkölcsi alapjait és olyan nemzedékek nőnek fel, amelyek már nihillisták - nem hisznek semmiben, reménytelenek és nincs etikai orientációs keretük. Ezt Strauss így fejezte ki: "Nagyon aggódtam amiatt, hogy a modern természetjog iránti amerikai elkötelezettség megfosztva az erős vallási ellensúlytól a relativizmus nagyobb súlyához és az erkölcsi iránytű ennek megfelelő elvesztéséhez vezetett 1950-től."
Mély vallási hit nélkül, amelynek szerves része a lélek halhatatlansága és a halál utáni üdvözülés, illetve kárhozat - a társadalom nem rendelkezik olyan földi léten túlmutató tekintéllyel, amely transzcendens dimenzióval támaszthatná alá törvényeit és értékeit. Platón nyomán Strauss is azt hirdette, hogy egy ideális társadalomban a bölcs embereknek vagy filozófusoknak kellene az átlagembereket irányítaniuk, akik nem rendelkeznek elegendő ismerettel és bölcsességgel. A bölcsek és filozófusok az által, hogy ismerik a rejtett igazságot, veszélyeztetik a társadalmat fenntartó, általánosan elfogadott véleményeket és értékeket. Pontosan emiatt a különleges tudásuk miatt az ilyen bölcs emberek nem mindig a legjobb politikusok. Túl sokat tudnak. Strauss szerint az eszményi uralkodó vagy vezető a "gentleman", vagyis az olyan közéleti személyiség, aki megtestesíti nemcsak a vallási értékeket, de az átlagemberek által széles körben elfogadott erényeket is. Miközben ezek a vezetésre alkalmas közéleti személyiségek elfogadják a társadalom többsége által vallott értékeket és vallásos tanításokat, a filozófus, a "bölcs ember" tudja, hogy ezek a nézetek szükségességük és hasznosságuk ellenére - a lényegüket tekintve - mégiscsak üres illúziók. Ebben a gondolati rendszerben a filozófus (bölcs ember) és a gentleman (a politikus, vezetésre alkalmas közéleti személyiség) két különböző, de egymást feltételező és kiegészítő tulajdonságot testesít meg. A polgár erényét leginkább a gentleman erkölcsi kiválósága testesíti meg, a beavatott gondolkodó mély tudását pedig a bölcs ember. Napjainkban egy "gentleman" tudna a leghatékonyabb tevékenységet kifejteni a kormányzat legfelső szintjén - különösen a végrehajtó hatalom élén.
A neokonzervatívok meglepő térhódításával, amely különösen ifjabb George Bush elnökké választását követően vált szembetűnővé, úgy látszik Leo Strauss elképzelése arról, hogy miként kell a bölcs filozófusnak együttműködnie a nemes "gentleman"-nel, végül is valósággá vált az amerikai politikai életben.

Mi a neokonzervatív mozgalom?

A ma nagyon is divatos neokonzervatív kifejezést már az 1980-as évek elején is széles körben használták. **Irving Kristol,** aki egyike azoknak, akik a leghamarabb kezdték használni ezt a fogalmat, úgy gondolja, hogy ez nem politikai pártot vagy mozgalmat jelöl, hanem egyfajta meggyőződést, erkölcsi, társadalmi és politikai magatartást. A politikai beállítódás, meggyőződés egyre inkább jelen van az amerikai politikai gondolkodásban. Olyan tekintélyes gondolati műhelyek, think-tank-ek, mint az **American Enterprise Institute** és olyan nagyszabású programok, mint az **Új Amerikai Évszázad Tervezete**, bizonyítják, hogy Strauss meghatározóan befolyásolta a washingtoni gondolkodást.

A neokonzervatívizmus ernyője alatt azonban igen különböző gondolkodású emberek és politikailag eklektikus csoportok húzódnak meg. Összekapcsolja azonban őket az, amire tanítómesterük figyelmeztetett, hogy a modern liberális demokrácia veszélyes szakaszba került. A válság kifejezés egyáltalán nem túlzás. Az 1960-as évektől kezdődően, de különösen Clinton elnökségének az idején, az amerikai társadalom fokozatosan elveszítette erkölcsi iránytűjét és növekvő mértékben korrupttá, önmagával szemben túlzottan engedékennyé, sőt kicsapongóvá vált. Az új konzervatívokat a hagyományos konzervatív gondolkodásúakkal egybe kapcsolja, hogy egyformán aggódnak a demokratikus kultúra hanyatlása és a vulgáris dekadencia enervált (erőtlen), sőt morbid (beteges) jelenségei miatt. Ezért a neokonzervatívok kezdettől fogva síkra szálltak az erkölcsi megújulásért, a morális reformokért. **Kristo**l úgy látja, hogy éppen ezért George W. Bush váratlan ajándék a neokonzervatívok számára és elősegítette morális és politikai átalakulásukat.
Strauss neokonzervatív követőire nagy hatással volt mesterük ezoterikus és arisztokratikus bölcselete. Már utaltunk rá, hogy Strauss szerint az igazi filozófia nem a tömegekhez szól, sőt az átlagemberek számára még veszélyt is jelentene, mert csak félreértenék és vulgarizálnák. A filozófia az intellektuális arisztokráciáé. A szellem arisztokratái rendelkeznek azokkal a képességekkel, tudással és bátorsággal, hogy megfelelően kezeljék a potenciálisan veszélyes eszméket.
Irving Kristol így ír Strausról Neokonzervatívizmus című munkájának (Free Press Kiadó, 1995.) 8. oldalán: "Tudományos körökben az tette különösen ellentmondásossá személyét, hogy nem hitt a felvilágosodásnak abban a dogmájában, hogy 'az igazság szabaddá tesz'. Intellektuális arisztokrata volt, aki úgy gondolta, hogy egyesek gondolkodásmódját szabaddá teszi az igazság, de meg volt róla győződve, hogy elkerülhetetlen a konfliktus a filozófiai igazság és a politikai rend között, és ezeknek az igazságoknak a népszerűsítése és közönségessé-tétele magával hozhat olyan kellemetlenségeket, zavargásokat és szabadjára engedhet olyan szenvedélyeket, amelyeket eddig a hagyomány és a vallás kordában tartott."
Kristol egyetért Strauss-szal, hogy az igazságos és jól működő társadalom hierarchikus rend szerint épül fel, ahol a kevés bölcs vezeti a többséget, és ahol a vagyoni és hatalombeli egyenlőtlenségek - az elfogadott társadalmi megegyezés szerint - az egész társadalom javára vannak. A kapitalizmus, legalábbis eredeti amerikai formájában, olyan ideális gazdasági rendszert jelent, amely szabályozott, hierarchikus, a teljesítményhez és az érdemhez igazodik és azok, akik többet teljesítenek, több vagyonnal és hatalommal rendelkeznek. A neokonzervatívizmus azonban nemcsak ezt a polgári-gazdasági rendet fogadja el, hanem annak egy specifikus változatát, **a korporációs kapitalizmust.** A neokonzervatívok szerint ez egyeztethető össze az élet hierarchikus rendjével, amelyben az egyes ember minden további nélkül alárendeli magát társadalmi helyzetének és az abból adódó kötelezettségeinek.
A neokonzervatívok mesterükhöz hasonlóan vallják, hogy alapvető szükséglet a titoktartás és a félrevezetés a politikában, mert alakoskodás, színlelés és leplezés nélkül nem lehet hatékonyan irányítani a társadalmat. Bizonyos igazságokat, információkat, bizonyos ezoterikus tudást egyszerűen nem szabad hozzáférhetővé tenni a közvélemény számára. Ezeket a visszatartott információkat azok számára kell fenntartani, akik rendelkeznek azzal a bölcsességgel és képességgel, hogy azt felelősségteljesen használhassák.
A neokonzervatívok abban is hűségesek Strauss nézeteihez, hogy a vallást támogatni kell a társadalom széles köreiben. Kristol ezt úgy fogalmazta meg, hogy a vallás a konzervatívizmus legfontosabb tartóoszlopa, és egyben a kapitalista gazdasági rend alapja. Kristol Strauss-hoz hasonlóan a társadalom válságáért a vallásos hit elvesztését, a mindent egybemosó relativizmust, valamint a túlságosan engedékeny liberális társadalmat, annak erkölcstelenségét teszi felelőssé.
1995-ben, amikor Kristol hivatkozott könyvét publikálta, Clinton és demokrata kormányzata volt hatalmon. Ahhoz, hogy a republikánus párt hatalomra kerülhessen, szükséges volt, hogy

mozgósítsa az amerikai lakosság vallásos rétegeit. Ezek a fundamentalista tömegek hajlanak a tekintélyuralmi megoldások felé, Kristol mégis úgy látta, hogy a clintoni Amerika liberális enerváltságából csak a vallásos tömegek aktivizálása útján lehet kikerülni. Ha a köztársasági párt hatalomra akar kerülni, akkor alkalmazkodnia kell ezekhez a vallásos rétegekhez.
A megfigyelők arra is rámutattak, hogy Leo Strauss több tanítványa jelentős karriert csinált az 1980-as években. Közülük már említettük **Paul Wolfowitzot**, aki Strauss-nál szerezte doktori (PhD) fokozatát. De Strauss tanítványa volt **Albert Wohlstetter** is, aki **Dick Cheney** helyettese lett, amikor ő irányította a Pentagont 1989-től 1993-ig. Cheney az American Enterprise Institute-nak volt korábban kutató ösztöndíjasa, most pedig felesége dolgozik ott kutatóként. Wolfowitz és Cheney készítette el 1992-ben azt a szigorúan titkos Védelmi Politikai Útmutató Tanulmányt, amelyet a Pentagon egyik munkatársa azért hozott nyilvánosságra, mert meg volt győződve, hogy fontossága miatt tudnia kell róla a közvéleménynek és a közélet fórumain is szükséges annak a megvitatása. Ezt a**"Defense Policy Guidance"**-t több kutató is az amerikai világuralom tervezetének minősítette. Annak elképzelései szerint az Egyesült Államok világméretű akciókba kezdhet az ENSZ megkerülésével és megelőző támadásokat is alkalmazhat. Többek között így fogalmaz: "Nem arról van szó, hogy az Egyesült Államok még hatalmasabbá váljék, hanem arról, hogy mindennél hatalmasabb legyen."
Ez a terv az, amelyik aztán újra napvilágot látott az **Új Amerikai Évszázad Tervezetében**, a **PNAC**-ben. Eszerint Amerika abban a helyzetben van, hogy "jótékony hegemóniát" gyakorolhat a világ felett, miközben elősegíti a demokráciát és a szabad kereskedelmet. Ez olyan lehetőség, amit hiba lenne elszalasztani. A PNAC szerzői szerint Amerika azért van válságban, mert kül-és védelmi politikája csak sodródik a Clinton-kormányzat következetlenségei miatt. A PNAC hamarosan olyan gondolati műhellyé vált, amelynek munkatársait úgy is szemlélhetjük, mint egy "Ki kicsodát" a neokonzervatívizmus világában. Szaddam Husszein eltávolítása és Irak ellenőrzés alá vétele szerves részét képezte a neokonzervatívok programjának. 1998-ban a PNAC 18 munkatársa - köztük olyan neves személyiségek, mint**Richard L. Armitage**, **William J. Bennett**, **Francis Fukuyama**, **Robert Kagan, William Kristol**, **Richard Pearl**, **Donald Rumsfeld** és **Paul Wolfowitz** - levelet írtak Clinton elnöknek, amelyben sürgették, hogy biztosítsa az Egyesült Államok számára Irak ellenőrzését, ahol a világ olajkészletének jelentős része található. Erre pedig a legelfogadhatóbb stratégia az ország katonai elfoglalása és Szaddam Husszein eltávolítása a hatalomból.
Clinton nem fogadta meg ezt a tanácsot, de a PNAC továbbra sem adta fel az Amerika "jótékony" globális hegemóniájával kapcsolatos elképzeléseit. 2000. szeptemberében készítettek egy jelentést, amelyben sürgették Amerika védelmi stratégiájának az átalakítását az új évszázad igényeinek megfelelően. Azzal érveltek, hogy Szaddam Husszein elmozdítása és Irak megszállása nemcsak igazolná, de meg is teremtené az előfeltételeket egy nagyobb méretű globális stratégia végrehajtásához. Eme újabb tanulmány készítői az amerikai közvélemény radikális átformálását és a kormánypolitika megváltoztatását ajánlották. Ez a transzformációs folyamat, még ha forradalmi változásokkal is jár, valószínűleg hosszú lesz, hacsak nem kerül sor egy új Pearl Harbor-hoz hasonló katasztrófára, amely katalizáló hatást fejthetne ki felgyorsítva a folyamatot.
Tudjuk, hogy sor került egy ilyen katalizáló eseményre, hiszen Bush elnök is 2001. szeptember 11-én ezt írhatta a naplójába: "A XXI. század Pearl Harbora ma megtörtént" ('The Pearl Harbor of the 21st century took place today.'). **9/11** mégis csak megadta - előre eltervezve vagy a véletlen kegyelméből - azt a felgyorsítási alkalmat, amelyet az Új Amerikai Évszázad Tervezetének a készítői kezdettől fogva kívánatosnak tartottak. Mint tudjuk ez ismét tápot adott azoknak a spekulációknak, amelyeket összeesküvési elméletnek szoktak címkézni. Az elfogulatlan kutató kénytelen megállapítani, hogy 9/11 valóban olyan katalizáló

eseménynek bizonyult, amely mind nemzetközi, mind belföldi vonatkozásban nagy mértékben vitte előre a neokonzervatív stratégia átültetését a gyakorlatba. Nemzetközi vonatkozásban 9/11 igazolásul szolgált olyan szélsőségesen agresszív és militartista külpolitikához, amelyet jól szemléltet az Afganisztán és az Irak elleni invázió. Belpolitikai vonatkozásban pedig hivatkozási alapot adott a már tárgyalt Patriot Act bevezetéséhez. Ennek a rendkívül tolakodó és a magánszférát nem tisztelő törvénynek az élharcosa az a John Ashcroft igazságügy-miniszter volt, aki mellesleg mélyen vallásos pünkösdista keresztény. Ez az új kül- és belpolitikai stratégia a maga konzervatív értékrendszerével jól megfelelt Bush legfontosabb és legnagyobb politikai bázisának, a keresztény jobboldalnak.
Kutatók nem mulasztják el annak hangsúlyozását, hogy az agresszív külpolitikai kurzus mögött egy még nagyobb globális stratégia húzódik meg. E szerint Irakot támaszpontként használva Szaúd Arábia, Szíria és Irán is az Egyesült Államok hegemóniája alá kerül, és így Amerika közvetlenül ellenőrizheti a közel-keleti kőolajat és a kőolajból származó petro-dollár milliárdokat. **David Harvey** írja **"The New Imperialism"** (Új Imperializmus) című könyvének a 198. és 199. oldalán, hogy "Irak elfoglalásával és Szaúd-Arábia lehetséges megreformálásával, valamint Szíriának és Iránnak az amerikai katonai hatalomnak való alárendelésével az Egyesült Államok életbevágóan fontos stratégiai hídfőt biztosított magának az eurázsiai földrészen, amely történetesen egyben a kőolajtermelés központja...s, amely nemcsak a globális gazdaságot, de a hatalmas katonai gépezetet is működteti. Az Egyesült Államok így olyan katonai és geostratégiai pozícióba kerül, hogy ellenőrizni tudja az egész földgolyót katonailag, és a kőolajon keresztül gazdaságilag is. Úgy tűnik, hogy a neokonzervatívok nem kisebb tervnek kötelezték el magukat, mint a Földünk feletti totális uralom megszerzésének.
Ebben a világstratégiában a vallás is fontos szerepet játszik. Nem véletlen, hogy a központi spirituális konfliktus, amely leginkább foglalkoztatja **Tim LaHaye "Left Behind"** című sorozatának az olvasóit az, hogy annak színhelye ugyanaz a földrajzi térség, mint ami a neokonzervatív világstratégák számára is fontos mind gazdaságilag, mind politikailag. Az evangéliumi keresztények számára Jézus Krisztus győzedelmeskedése a Közel-Keleten az utolsó ítélet és az új Millenium elengedhetetlen feltétele. A nekonzervatívok számára a Közel-Kelet, valamint e térség erőforrásainak az ellenőrzése az "Új Amerikai Évszázad Hegemóniája" érvényesítésének az elengedhetetlen feltétele.
Az egyik legnézettebb amerikai tévéműsorban a már hivatkozott tévéevangélista, **Jerry Falwell,** kinyilvánította, hogy Mohamed volt az első nagy terrorista, miközben más keresztény fundamentalisták támogatásukról biztosították a cionizmust és Saron erőszakos fellépését a palesztinokkal szemben, minthogy ez fog elvezetni az Armageddonhoz (Isten ítéletének a beteljesedéséhez) és Jézus második eljöveteléhez. Az európaiak számára nehéz megérteni, hogy az Egyesült Államok lakosságának mintegy harmada szilárdan hisz ebben. És ebbe beletartozik a háború, különösen a közel-keleti háború szörnyűségeinek az elfogadása, minthogy mindez Isten akarata érvényesülésének az előjátéka.
Nem nélkülözi az iróniát a neokonzervatívok világhegemóniára való törekvése a kőolaj ellenőrzés alá vételével. Egyrészt az Egyesült Államok is agresszív és erőszakos politikát folytat, hasonlót az ördögi birodalomnak nevezett egykori Szovjetunióhoz, amelyet annak idején Amerika ellenzett és elítélt. Másrészt az Egyesült Államoknak ez a birodalomépítő politikája, a vele járó példa nélkül álló nagy katonai túlköltekezéssel végül is ugyanolyan gazdasági összeomláshoz vezethet, mint amely a szovjet birodalmat is összeroppantotta.

A hit politikai hasznosíthatósága

Niccolo Machiavelli, a neves firenzei politikai gondolkodó a "Principe" (A fejedelem) című munkájában foglalta össze nézeteit. Machiavelli munkásságát az teszi aktuálissá, hogy a Bush kormányzat kezdettől fogva - több társadalomkutató állítása szerint is - machiavellista módon működik. Bush fő tanácsadója a 2000. évi választási kampányban **Karl Rove** volt, aki

nemcsak kézikönyvként használja Machiavelli "A fejedelem" című könyvét, de alkalmazza is az abban foglaltakat. **Dick Cheney** alelnököt is hasonlították már machiavellista tanácsadóhoz, aki a színfalak mögül titokban manipulálja a tudatlan és fiatal herceget. Machiavelli főműve és Leo Strauss nézetei között azonban sokkal mélyebb és összetettebb a kapcsolat, mint ahogy az első megközelítésre látszik.
Leo Strauss jól ismerte Machiavelli munkásságát és ő írta róla az egyik legszínvonalasabb, de rendkívül ellentmondásos és széles körben vitatott értelmezést. Strauss ezoterikus módon - szándékosan megtévesztő kódolással - írt Machiavelli-ről. Megpróbálta utánozni a nagy ókori filozófusok beavatottakhoz szóló kifejezésmódját. Strauss is azzal kezdi, hogy Machiavelli a gonosz filozófusa volt, akinek munkássága az ókori filozófiai tradíció végét jelzi. Strauss nem azt találja elvetendőnek, amit Machiavelli mond, hanem azt, hogy mondanivalóját teljes nyíltsággal, világos és egyértelmű prózában fejezi ki, minden ezoterikus stratégia mellőzésével. Strauss amikor bírálja Machiavelli "gonoszságát" egyúttal legmélyebb hódolatát is kifejezi a zseni iránt.
Strauss tehát azt kifogásolja, hogy Machiavelli nyíltan felvállal egy korrumpáló doktrínát, amelyet az ókori gondolkodók csak rejtjelezve tanítottak. Tény, hogy Machiavelli nagy hatással volt arra a neokonzervatív mozgalomra, amely ma meghatározó politikai erő Washingtonban. A már korábban hivatkozott Irving Kristol is írt egy tanulmányt Machiavelliről és erős gyógyszernek nevezte nézeteit. Kifejtette, hogy Machiavelli lehet veszélyes tanár, de hasznot is hajthat.
Niccoló Machiavelli, 1469-ben, a Firenzei Köztársaságban született és politikai tevékenységét teljes egészében **Piero Soderini** szolgálatában töltötte, egészen addig, amíg Soderini uralmát 1512-ben meg nem döntötték a Mediciek. Ezt követően Machiavelli-t nemcsak letartóztatták, de meg is kínozták, majd megengedték neki, hogy földbirtokán, vidéken éljen. Közben égett benne a vágy, hogy visszatérhessen Firenze politikai életébe. Ekkor írta meg "A fejedelem" című munkáját.
Machiavelli-t keményen támadták munkásságának ismerői. Egyenesen antikrisztusnak nevezték, aki az önző érdekérvényesítés cinikus doktrínáját hirdeti. Voltak olyanok is, akik a megkínzott humanistát vélték benne felfedezni, aki őszintén leírta az élet és a politika valóságos összefüggéseit. Machiavelli első tétele szerint szükség van a csalásra és a megtévesztésre. Második vezető eszméje a vallás politikai hasznosságát hangsúlyozta, a harmadik pedig a háború meghatározó társadalmi jelentőségét emelte ki.
Machiavelli nem habozott elismerni a félrevezetés és a hamis látszatok keltésének a fontosságát a politikában. Feltétlenül szükségesnek tartotta, hogy a Principe (a herceg, a fejedelem, az uralkodó, a hatalom gyakorlója) erényesnek, igazságosnak, becsületesnek és együtt-érzőnek látszódjék. Ilyen látszat nélkül a lakosság nem bízik meg benne és nem lesz lojális hozzá. De legalább ugyanilyen fontos az is, hogy képes legyen cselekedni, ha szükséges kegyetlenül, becstelenül, kétszínű és álnok módon. Ha az a híre, hogy mély részvétet érez és szolidáris, akkor meg tudja őrizni alattvalóinak hűségét, még akkor is, ha a legkegyetlenebb tetteket követi el.
A fentiekből következően nagy értéknek számít, ha a Fejedelem vagy Herceg tud hazudni. Tudatában kell lennie, hogy a legtöbb embert milyen könnyű lépre csalni és a hiszékeny egyszerű emberek milyen könnyen félrevezethetőek az okosok által. Tudnia kell, hogy hogyan tüntesse fel valaki saját akcióit, s hogy miként legyen virtuóz hazudozó és hiteles megtévesztő. Az emberek olyan egyszerűek és olyannyira a körülmények termékei, hogy aki hajlandó mások megtévesztésére, mindig fog találni valakit, akit félrevezessen.
Machiavelli ugyanakkor a mély vallásos hitet tekinti a Fejedelem legfontosabb erényének, amelynek a politikai hasznosíthatósága a legnagyobb. Az ájtatosság és jámborság látszata váltja ki a lakosságból a legnagyobb odaadást, készteti őket a kötelezettségek önkéntes vállalására. Fontos azonban tudni, hogy csak a vallásosság látszata az, ami hasznos. Ha a

Fejedelem gyakorlatilag is mindig vallásos módon cselekszik, az igen káros lehet a számára, mivel a hatalomgyakorlás gyakran olyan tetteket követel, amelyek ellentétben állnak a vallás tanításaival. A Fejedelemnek nem kell feltétlenül minden említett jó tulajdonsággal rendelkeznie, de azt a látszatot kell keltenie, hogy rendelkezik velük. Együtt érzőnek, hűségesnek, jóságosnak és jámbornak kell látszódnia, de ha szükség van rá, akkor mindezek ellenkezőjének is. Tudnia kell azt is, hogy miként legyen hidegen számító, álnok módon hitszegő, intrikus, gonosz és kegyetlen.
A háború kemény valóságában egymásra talál a **vallás,** a **félrevezetés** és a **politika**. A háború ugyanis az uralkodónak - a hatalom gyakorlójának - a legfontosabb ténykedése. Uralkodni annyit jelent, mint háborút viselni. Az uralkodó ereje és képességei a háború sikeres végigvitelében nyilvánulnak meg. Ezért a Fejedelemnek a legfontosabb feladata azt megtanulnia, hogyan viseljen háborút, hogyan szervezze azt meg és hajtsa fegyelmezetten végre.
A vallás és a katonák esküje az ókorban (és a még korábbi időkben) nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a harcosok teljesítsék kötelezettségeiket. Ha ezt elmulasztották, akkor nemcsak emberi büntetéssel, de az istenek bosszújával is számolniuk kellett. A vallásos szertartások nagyon jó hatással vannak a háborút viselőkre. Machiavelli nézetei a titoktartásra, a félrevezetésre, a vallásra, valamint a háború viselésére jelentékeny befolyást gyakoroltak az elmúlt másfél évtized neokonzervatív politikájára.

Machiavelli reneszánszának okai

Az a nemzetközi pénzügyi közösség, amely a világot háttérből irányító hálózatnak a döntéshozó alanya, már mintegy 250 éve maga is belső vitákat folytat arról, hogy miként is kellene az általa megszervezett világot irányítania. Ezt a belső vitát jól nyomon lehet követni az angol forradalommal, de még inkább a francia forradalommal kapcsolatos elméleti és történelmi munkákban. Machiavelli, Montesquieu és Rousseau egy-egy irányítási, hatalomgyakorlási módszert, technikát személyesít meg. Ezért kapta már az a könyv is a "Machiavelli, Montesquieu és Rousseau" címet, amelyet 1850-ben**Jacob Venedey** berlini egyetemi tanár jelentetett meg Poroszország fővárosában. Jacob Venedey, aki egyébként közeli barátságban állt Marx-szal, Maurice Joly francia ügyvédet is ismerte, aki szintén a hatalomgyakorlás különböző változatait elemezte.
Maurice Joly, az **Adolph Cremieux** irányítása alatt álló párizsi Misraim szabadkőművespáholy tagja, írta azt a könyvet - "Machiavelli és Montesquieu párbeszéde a pokolban" - amely később a hírhedté vált "Cion bölcseinek a jegyzőkönyvei" című pamfletnek az alapját képezte. Ez a pamflet, amely szerzősége szempontjából egyértelműen hamisítvány, mert nem a Bázeli Cionista Kongresszuson elhangzott vitákat tartalmazza, tartalmilag arról szól, hogy ha a nemzetközi pénzügyi közösség megszerezte a világhatalmat, akkor milyen módszerekkel kormányozza majd a világot. Montesquieu képviseli a demokratikus technikákat - hatalommegosztást, az emberi jogokat és a politikai szabadságjogokat; a másik póluson pedig Machiavelli áll a maga kegyetlen, de praktikus, hatékony és eredményes módszereivel.
Az a körülmény, hogy Machiavelli ajánlása és módszerei egyre inkább a gyakorlati politika meghatározóivá váltak, elsősorban az Egyesült Államok neokonzervatív politikusai körében, e sorok írójában azt a benyomást kelti, hogy a háttérhatalom irányítói testületeiben eldőlhetett az a küzdelem, amely arról folyt, hogy melyik a hatékonyabb hatalomgyakorlási módszer számukra a világuralom megszerzése és megtartása érdekében. Ezért célszerű közelebbről is szemügyre venni: **mi is az a "machiavellizmus"?**
A firenzei politikai gondolkodó fő művei közé azonban nemcsak a **"Fejedelem"** (Principe, angolul Prince) tartozik, de a vele egyenrangú **"Beszélgetések (vagy Értekezések)** Titus Livius tíz könyvéről" (Discorsi sopra la prima deca di Tito Livio), valamint a **"Firenze története"** (Istorie fiorentine) is. Meg kell még említeni a **"A háború**

művészete" című fontos munkáját. Machiavelli nemcsak az uralkodónak, a fejedelemnek írt tankönyvet, de a demokráciák számára is volt mondanivalója.
Machiavelli a szabadság hatalmát többre becsülte a hatalom szabadságánál. Ugyanakkor az erős hatalmat fölébe helyezte a gyönge szabadságnak. Machiavelli erkölcstanát tekintve racionalista és pragmatista. Az államformákat és az embereket egy természettudós módszerével osztályozta. A papokat és a hitet elég komolyan veszi, mert hatékony tényezőnek tartja őket. Az erkölcstelenséget keményen ostorozó **Girolamo Savonarolát** értékelte, de még ő is, aki igyekezett csak a tényekre támaszkodó pragmatista magatartást tanúsítani, elhitte, hogy Savonarola beszélt Istennel. Őt elsősorban az érdekelte, hogy a firenzei nép hiszékeny, és ezt a körülményt a politikusoknak ki kell használniuk. Machiavelli meggyőződése az volt, hogy a vallás kitűnően alkalmas a nép fékentartására.
Machiavelli a keresztény humanista erkölcstannal nem szállt vitába. Az utópistákat Platontól Morus Tamásig nem vette komolyan. Nem értékelte azt az erkölcsöt, amelynek alapján vagy nem lehet élni, vagy pedig tönkremegy az ember és kiszolgáltatja magát a gonosznak. Úgy vélte, hogy a politikusnak felül kell emelkednie a jón és rosszon, az erkölcs hagyományos felfogásán.
Machiavelli szkeptikus volt az emberről és az emberi természetről vallott nézeteiben. Úgy vélte, hogy az emberek szívesebben tesznek rosszat, mint jót. Ehhez hozzátette: "Aki egy köztársaságnak törvényeket alkot, annak minden embert rossznak kell feltételeznie... Az emberek sohasem cselekszenek jót, hacsak nem kényszerülnek rá..." Ebből az állításból az is következik, hogy aki mindig és mindenütt jót akar cselekedni, annak végül is el kell pusztulnia ennyi nem jó ember között.
Machiavelli a "Fejedelem" című munkájában azt állítja, hogy: "Aki nagy hatalomhoz vagy vagyonhoz jutott, csak csalás vagy erőszak útján érte el." Ilyen és ehhez hasonló nézeteiből nem az következik, hogy minden embernek csalónak és erőszakosnak kell lennie, hanem az, hogy az embernek kötelessége érdekei szerint cselekednie. Ezért ha jól felfogott érdekei azt követelik, hogy rosszat tegyen, akkor ezt tegye meg lelkiismeret-furdalás nélkül. Ha pedig erre nem képes, akkor szálljon ki a hatalmi játékból. Machiavelli-t tehát leleplezőnek kell tekintenünk, aki lerántotta az álarcot a képmutató világról.
Felteszi a kérdést - erény-e a bőkezűség? A bőkezű uralkodó ugyanis tönkremegy és azután kénytelen fosztogatni az alattvalóit. A takarékos uralkodó valójában bőkezűbb, mert nem sarcolja népét.
Bűn-e a kegyetlenség? Az öncélú, oktalanul gyakorolt kegyetlenség bűn. De például **Cesare Borgia** kegyetlenségével rendet teremtett országában és a bűnök megelőzése már erénynek tekintendő.
Erény-e a könyörületesség? Az eltúlzott, szükségtelen együttérzés és kegyelem véget vet a tekintélynek, tehát nem hasznos a gyakorlatban. Machiavelli szerint sokkal jobb, ha félnek az embertől, mintha szeretik, mert az emberek többsége hálátlan, ingatag, csaló, gyáva és nyereségvágyó. Ezért, aki kultuszt űz az erény vállalásából, az egyben felvállalja a gyöngeséget, a bukást és a szolgai függést. Az erény látszatára persze szükség van, mert az jó üzlet. De a bűn látszatát felkelteni néha még jobb üzlet. Az emberekre a látszat hat, nem a valóság. Ha hatásosan létrehozzuk a kegyetlenség látszatát, akkor a valóságban már nem kell kegyetlennek lennünk, sőt még irgalmat is gyakorolhatunk.
Amikor Machiavelli erkölcsi tanításait tanulmányozzuk, tudnunk kell, hogy ő nem a magánélet, hanem a közélet etikai vonatkozásairól beszélt. De aki a közéletben kétségbe vonja a szokványos erkölcsöt, akkor annak érvényességét a magánéletben is kétségessé teszi. Ez fordítva is így áll, ahogy azt láthattuk a közelmúlt történelmében, amikor **Bill Clinton** elnököt az amerikai törvényhozás impeachment eljárás keretében felelősségre akarta vonni a magántermészetűnek számító Monica Lewinsky üggyel kapcsolatosan. Egyértelműen bizonyítást nyert, hogy Clinton nem mondott igazat a Fehér Házban gyakornokoskodó lánnyal

kapcsolatos viszonyát illetően. A kérdés az volt, hogy ha valaki ennyire nyilvánvalóan valótlanságokat állít a magánéletével kapcsolatos ügyekben, akkor mi a garancia arra, hogy a színtiszta igazat mondja a közélettel összefüggő ügyekben. Másképpen megfogalmazva, lehet-e megbízható és igazmondó embernek tekinteni valakit a közéletben, a közügyek vonatkozásában, akiről a magánéletben bebizonyosodik, hogy sorozatosan valótlanságokat állít. Azaz, milyen annak a felelős politikai vezetőnek az erkölcsi integritása, aki ilyen kettős mérce szerint él?
Machiavelli szerint azért nem fogadható el a következetes erkölcstelenség, mert az már ellenkezik jól felfogott érdekeinkkel. Minden esetre a firenzei politikus az érdek által meghatározott erkölcsöt hirdeti. Jézus és tanítványai azt hagyták örökül, hogy ha valaki üdvözülni akar, akkor mit cselekedjék. Machiavelli viszont arra vonatkozóan ad tanácsot, hogy ha valaki nem akar üdvözülni, hanem a hatalmat és a vagyont óhajtja, akkor mit tegyen e cél érdekében itt a földön. A hatalom törvényei kérlelhetetlenek. A politika szempontjából az úgynevezett jó ember csaknem ostobának minősíthető. A Fejedelem például ostoba, ha mindig jó - de akkor is az, ha nem örül alattvalói önkéntes jóságának.
A jó ember a szabadság szempontjából tekinthető butának, mert jósággal nem lehet sem megszerezni, sem megtartani a szabadságot. A jóság versenyre hívja a gonoszságot, de a jó csak az égben nyeri el jutalmát, a Földön büntetésben részesül. A kereszténység tizenhat évszázada arról győzte meg Machiavellit, hogy belássa a jóság gyakorlati csődjét. Kimondta: az erkölcsi erény következetes alkalmazása politikai bűn, és a politikai erények következetes alkalmazása pedig erkölcsi bűn.

Mit tanít Machiavelli az osztályharcról?

Történetbölcseletének kiindulópontja a politikai harc és az osztályharc tényének felismerése. A közvéleményben az terjedt el, hogy a **Kommunista Kiáltvány** vezette be az osztályharc fogalmat, és ezért az a marxisták szellemi terméke. Mivel Machiavelli a politika valóságos viszonyait elemezte, szükségszerűen jutott el az osztályharc felismeréséig. Elsősorban a Római Birodalom történelmét és az olasz firenzei városállam politikai valóságát ismerte. Firenzében a patrícius nemesek, a plebejusok, valamint a teljesen nincstelen proletárok három osztálya vívta küzdelmét. A "Fejedelem" című munkájában Machiavelli így fogalmazta meg alapfelismerését: "Minden városban két ellentétes irányzat uralkodik: a nép nem akarja tűrni a hatalmasok uralmát és elnyomását, a nagy-hatalmúak pedig elnyomásra és uralomra törnek. A két ellentét küzdelméből a városban vagy egyeduralom, vagy szabadság, vagy monarchia keletkezik." A firenzei politikus szerint az osztályharcon alapulnak az államformák. Az osztályharcot nem lehet kiküszöbölni, legfeljebb csak elfojtani lehet. Az osztályharc lehet jó is, rossz is, de Machiavelli erkölcsi rendszerében inkább a jó és hasznos dolgok közé tartozik. Reneszánsz emberként Machiavelli is a Római Köztársaságot tekintette eszményképének. A Római Köztársaság pedig a rendezett formák közt zajló osztályharcot jelentette. Ha ugyanabban az államban megvan a fejedelem, és létezik az előkelőknek, valamint a népnek a kormánya, ahogy Rómában is voltak konzulok, szenátorok és néptribunok - úgy e háromnak a kölcsönhatásából alakul ki az államot irányító erők szabadsága. Ez egyben olyan államfejlődést tesz lehetővé, amely képes lépést tartani a társadalom változásaival. Machiavelli Anglia politikai rendszeréhez hasonló berendezkedésnek volt a híve, amelyben **a király**, a **főrendi ház** és **a népképviselet** együttműködése biztosítja az államrend működését, a hagyományokhoz kapcsolódó szerves fejlődést és a felelősséggel korlátozott szabadságot. Machiavelli tisztában volt azzal, hogy a demokratikus köztársaság fő célja a szabadság. Ebben a társadalomban az ellentétes érdekű osztályok és hatalmi irányzatok erejükhöz mérten kölcsönösen feltételezik, és egyensúlyban tartják egymást. Rómában a néptribun a római népet képviselte a Szenátus előtt. A tömegek támogatása erősítette meg a néptribuni állás tekintélyét. Machiavelli nagyra értékelte a hatalmat, de valójában a szabadság híve volt.
A **"Beszélgetésekben" (Értekezésekben)** többször is kifejti a szabadság iránti rokonszenvét:

"Amily dícsérendők a köztársaságok és országok alapítói, oly megvetendőek a zsarnokság alkotói" - írja. A reneszánsz ember Machiavelli tehát nem zsarnokimádó és nem feltétlenül tekintélytisztelő. A szabadságot tartja az élet és az emberi személyiség legnagyobb értékének és a szabadság érdekében minden szükséges cselekedetet megengedhetőnek hirdet. Machiavelli tudta, hogy a szabadságnak védelemre és biztosítékokra van szüksége. Ezt úgy is megfogalmazhatjuk, hogy a tekintélyelvű demokrácia híve volt, amely szükség esetén szabadságellenes intézkedésekkel óvja meg a szabadságot. A szabadság nem gyönge, kényelmes és gyáva embereknek való, hanem a gondolkodó és tanult okosoknak, a bátraknak az erős akaratúaknak, akik tudatában vannak jogaiknak, és ha kell erőszakkal is meg tudják védeni érdekeiket.
Ha a köztársaság veszélyben van, akkor erős hadseregre és fegyelemre van szükség a római diktatúra mintájára. Háborús veszély idején Rómában néhány hónapra diktátort választottak, akinek joga volt minden intézkedést meghoznia a közelgő veszedelem elhárítása érdekében. Nem tehetett viszont semmit, ami csökkentette a kormány jogait, nem törölhette el a szenátus és a nép hatalmát. Machiavelli nem volt nagy véleménnyel azokról, akiket nemesnek neveztek, de parazitaként mások munkájából éltek. Az ilyen henyélő réteget ártalmasnak tartotta minden köztársaságban.
Machiavelli úgy vélte, hogy "a nép bölcsebb, állandóbb és helyesebb ítélettel bír, mint a Fejedelem és nem ok nélkül hasonlítják a nép szavát Isten szavához..." A birodalomépítő törekvésekért nem rajongott, úgy vélte "aki birodalmát növeli, nem növeli egyszersmind a maga erejét is..." Figyelemreméltó az a nézete is, hogy csak a szabad népnek van hazája, ezért a hazát védeni kell bármilyen módon. A köztársaságot előnyösebbnek tartja a fejedelemségekkel szemben, mivel a köztársaság rugalmasabb és jobban tud alkalmazkodni az idők változásaihoz.
A **"Firenze története"** c. munkájában is hasonló elveket fejt ki, mint az "Beszélgetések" (Értekezések) c. könyvében. Elismeréssel adózik még a gonoszságban kitűnt nagyoknak is, mert semmit sem vet meg annyira, mint az arctalan középutat és a mindent összemosó langyosságot. Büszke firenzei polgárként azonban kifejti: "Isten mentse meg ezt a várost attól, hogy egyetlen polgár parancsoljon neki". Machiavellit sokat foglalkoztatta a zsarnokság mibenlétének a megértése. Úgy vélte, hogy jobb tisztességes száműzöttnek lenni, mint fejedelemnek, de százszor inkább jobb fejedelemnek lenni, mint szolgaságra ítélt polgárnak. A hatalom gyönyörűsége az egyetlen, amely összevethető a szabadság gyönyörűségével. A XV. század végén és a XVI. század elején a korabeli demokráciák gyengék voltak és hívei nem tudták megvédeni őket. Firenzében is bekövetkezett a válság, mert újra Medici került trónra és vége lett a szabadságnak. Ez késztette arra Machiavelli-t, hogy megírja a "Fejedelem" c. könyvét, amelyben jó tanácsokkal szolgált a "Principe"-nek.
Kétségtelenül ellenszenves az, hogy Machiavelli, a demokrata, a politikaelmélet kimagasló reneszánsz művelője, akinek tanácsait a város nem fogadta meg, most átáll a másik oldalra, és a zsarnoknak írja elő: milyen kánonhoz tartsa magát, hogy sikeres zsarnok legyen. A "Principe"-nek nagyjából ugyanazt javasolja, mint a demokrácia irányítóinak. Legyen ő is hidegen számító pragmatikus, és mindenek előtt az érdekeit tartsa szem előtt. A fejedelem azonban tanúsítson több kegyetlenséget és erőszakosságot, mert neki nemcsak a külső ellenség, hanem a lakosság minden osztálya ellen is védekeznie kell.
Az a fejedelem, akinek művét írta és át is adta, két üveg bor kíséretében megköszönte alkotását, de nem olvasta el. Más fejedelmek és uralkodók azonban nemcsak elolvasták, de tanultak is belőle. Így például **II. Frigyes,** amikor még Poroszország trónörököse volt, nemcsak alaposan áttanulmányozta ezt a művet, de kísérletet tett a megcáfolására is.
Apja**, Frigyes Vilmos** már súlyos beteg volt és a hozzá visszatért fiának egyre nagyobb szerepet adott Poroszország kormányzásában. Frigyes Vilmos formálta Poroszországot Európa legjobban megszervezett katona és hivatalnok államává. Frigyes Vilmos fiának szánta

azt a feladatot, hogy ezt a gépezetet valamely nagy cél érdekében működésbe hozza. Nagy Frigyes előtt tehát ekkor már tisztán állott a feladat, hogy ezt az eszközt az ausztriai uralkodóház, a Habsburg dinasztia ellen kell majd felhasználnia **a német egység megteremtése** érdekében.
A Principe cáfolatát, az Anti-Machiavelli című könyvet, a porosz trónörökös 1838. végén és a következő év elején írta. Frigyes Machiavelli-ben nem a felvilágosodás előfutárát, hanem annak ősi ellenségét, tagadóját - vagyis a sötétség sátáni szolgáját látta, aki a gonoszság uralomra segítésén fáradozik. Frigyes trónörökös nemcsak mesterének, **Voltaire-**nek a stílusát és látásmódját használta, de még könyvét is - német helyett - francia nyelven írta meg. Frigyes legfőképpen azt kifogásolta, hogy az erkölcsi felelősség hiányzik Machiavellinek a fejedelemről alkotott koncepciójából. Nagy Frigyes királyként az abszolút uralkodói hatalom híve volt, de megmaradt továbbra is a felvilágosodás szellemi neveltjének. Az ő királyát a nép állítja az ország élére, hogy gondoskodjék nyugalmáról és fennmaradásáról. Az uralkodó mindenek előtt népének első szolgája, s ezért Nagy Frigyes a polgári erény útján a királyság intézményének az újjászületését - megreformálását - szorgalmazta.
A machiavellizmust tehát az támadta meg, aki az újkor talán legmachiavellisztikusabb uralkodója volt. Ez érthető, mert Machiavelli természetrajza a fejedelemről kettős jellegű. Egyrészt megmutatja, hogy a fejedelemnek miként kell cselekednie a történelmi példák alapján. Másrészt megmagyarázza a népnek, hogy a fejedelem mit, hogyan és miért tesz. Ez a felvilágosítás nem kedvező a fejedelem számára. Napjainkban is folyik a küzdelem, amelyben nem a jóság, hanem az erő van fölényben, és amelyben a jó, a szabadság, a hátrányos helyzetűek érdeke is csak akkor győzhet, ha a győzelem érdekében a cél szentesíti az eszközt, s nem az erkölcs szempontjából mérlegelik a szembenálló felek a rendelkezésükre álló eszközöket. Machiavelli tudta, hogy ezek az eszközök nemcsak kereszténységellenesek, hanem emberiség-ellenesek is, és ezért valójában kerülni kellene azokat. Ma sem lehet mély aggodalom és kétely nélkül elfogadni, hogy a jót is csak rossz eszközök igénybevételével lehet győzelemre juttatni. Machiavelli a cél és az eszköz viszonyával kapcsolatosan világosan fogalmazott: "A nép célja sokkal becsületesebb, mint a hatalmasoké - azok elnyomni akarnak, a nép pedig elnyomás nélkül szeretne élni."
Azoknak, akik ma Machiavelli-t próbálják utánozni, tudniuk kell, hogy a firenzei gondolkodó szerint a politikailag érett nép kormányzási képessége felér a fejedelmekével, de nem nélkülözheti a jó vezetőket, azokra is szüksége van. Az egyént megillető emberi jogokról nem szól műveiben és a szabadságot a polgárok közötti - egymásnak feszülő - viszonyokból vezeti le. A rómaiak szabadsága a patríciusok és plebejusok közötti állandó küzdelem következtében maradhatott fenn évszázadokon át.
Itt azzal az alapvető törvényszerűséggel találjuk szembe magunkat, hogy ha egymással közel egyenrangú erők feszülnek egymásnak, akkor az dinamikus egyensúlyi állapothoz vezethet. Két önző érdek egymásnak feszüléséből azonban csak akkor lesz a másik érdekeit is tiszteletben tartó önzetlen magatartás - a jog uralma -, ha az egymásnak feszülő önzések közel egyenlő erejűek, mind gazdaságilag, mind pénzügyileg, mind katonailag, mind a társadalmi hatékonyság szempontjából. A valódi köztársaságnak, a demokratikus rendnek és a Machiavelli által oly nagy tiszteletben tartott szabadságnak tehát az az előfeltétele, hogy a társadalmat alkotó polgárok megközelítőleg egyenlő gazdasági, pénzügyi és társadalmi feltételek között éljenek.
Sokan pszichológiailag közelítik meg Machiavellit és úgy gondolják, hogy tragikusan meghasadt személyisége volt. **Macaulay** angol szerző ezt így fogalmazta meg: "Nehéz elképzelni fájdalmasabb helyzetet, mint egy nagy emberét, aki arra van ítélve, hogy figyelje a kimerült ország hosszas haláltusáját... hogy egyenként lássa kihunyni az élet jeleit, míg végül csak hideg sötétség és romlás marad vissza. Ez az örömtelen és hálátlan feladat lett Machiavelli osztályrésze." "Hasonlóan egy régi - a későbbi kor barbár építészete által

eléktelenített - templomhoz, Machiavelli jellemét is éppen azok a körülmények teszik érdekessé, amelyek le is alacsonyítják. Az eredeti arányok, pedig még jobban kibontakoznak a silány és oda nem illő rárakodásokból létrejött ellentétük révén."

Karl Rove és a keresztény jobboldal

Machiavelli hatása a jelenlegi Bush kormányzatra jól kitapintható. Bush fő kampányszervezője nemcsak Machiavelli tisztelője, de talán korunk egyik legnagyobb machiavellista stratégája, akinek sikerült a háromszor is megbukott üzletemberből, George W. Bush-ból, figyelemre méltóan népszerű elnökjelöltet formálnia. Bush ugyanis **Karl Rove**-nak az alkotása. Nemcsak forgalomba hozta Busht az Egyesült Államok politikai piacán, de sikeresen el is adta a választóknak. Rove ezt a szakmai sikert úgy tudta elérni, hogy "termékét", George W. Bush-t, jelentős mértékben újracsomagolta, és - a George Bernard Shaw Pygmalion c. színdarabjában szereplő Higgins professzorhoz hasonlóan - odaadó munkával és szakértelemmel más embert faragott "tanítványából". Különböző választói csoportoknak különbözőképpen tálalta műalkotását. Az ifjabb Bush az egyik helyen **korporációbarát,** a "big business" támogatója, a másik helyen **ájtatos keresztény**, aki bensőséges kapcsolatot tart fenn az evangéliumi jobboldallal. Rove-nak sikerült úgy bemutatnia George W. Bush-t, hogy az sokak számára a Rorschach-tesztben lévő "tintafolthoz hasonlított", azaz mindenki azt láthatta meg benne kis fantáziával, amit keresett, amit látni akart. Bush vezértémája az együtt érző konzervativizmus, ("compassionate conservatism") volt, ami gumifogalomként bármit jelenthetett korábban és jelenthet ma is. A Wall Street republikánusai számára George W. Bush elsősorban apjának, **George Herbert Walker Bush**-nak volt a fia. A radikális keresztény jobboldal nagyhatalmú vezetői pedig úgy tekintettek rá, mint aki majd helyreállítja elnökként a Fehér Ház tisztességét és erkölcsi integritását. Az az ígérete pedig, hogy a hit és a családi élet őszinte elkötelezettje, azt jelentette számukra, hogy ténylegesen - nemcsak szavakban - az újjászületett keresztények közé tartozik.

Karl Rove politikai stratégiai elképzeléseit és politikai gyakorlatát tanulmányozva megállapíthatjuk: kiváló tanítványa Machiavelli-nek. Ha a firenzei gondolkodó élne, még azt is el kellene ismernie, hogy eme késői tanítványa túltesz rajta, a mesterén. Rove keményen alkalmazta azt a politikai taktikát, amelyet **Lee Atwater,** a Republikánus Párt politikai szakértője és stratégája honosított meg. Atwater híres és hírhedt volt arról, hogy az úgynevezett "gyomorszájbavágós", gátlástalan politikai módszereket kedvelte. Ezek lényege, hogy válogatás nélkül mindent igénybe vesznek az ellenfél politikai hírnevének befeketítésére, jellembeli integritásának a kétségbevonására (character-assassination), társadalmi személyiségének lejáratására, közéleti karrierjének a kerékbetörésére. **Atwater** ugyan meghalt 1991-ben, de brutális módszerei, amelyek még Machiavelli-t is meggondolásra késztetnék, továbbélnek, mégpedig elsősorban **Karl Rove,** valamint tanítványa: **George W. Bush** gyakorlati tevékenységében.

Atwater Richard Nixon, Ronald Reagan és George Herbert Walker Bush közeli munkatársa volt**. Karl Rove** pedig az általa felnevelt tanítvány és közeli barát. Atwater minden elképzelést felülmúlóan sikeresnek bizonyult kíméletlen módszereivel, és ellenfelei csak a Köztársasági Párt **Darth Vader**-ének nevezték. (Darth Vader a Csillagok háborúja nevet viselő hollywood-i filmsorozatban a Sötét Oldal mindenre kapható gonosz vezére, aki öncélúan, a gonoszság élvezetéért gonosz.) Atwater egyik kedvenc taktikája volt az úgynevezett "push-polling", amikor is hamis közvélemény-kutatási adatokat hozott nyilvánosságra, megtévesztve a választókat. Alkalmazta az általa felvállalt politikusok megválasztása érdekében azt a módszert is, hogy az utolsó pillanatban személyes hangú levelekben fordult a választókhoz, azt állítva az ellenfélről, hogy az az Egyesült Államokat kiszolgáltatná a liberálisoknak és a kommunistáknak. Sajtókonferenciákon mindig ott volt a beépített embere, aki a kellő pillanatban feltette a megfelelő kérdést.

Amikor folyt az idősebb George Bush alelnökké megválasztása, fia, a jelenlegi elnök, **George W. Bush** hivatali szobáját Atwater irodája előtti folyóson rendezte be, ahol az volt a feladata, hogy apjának a szeme és füle legyen. Magát Atwater-t is ellenőrizte, továbbá szemmel tartotta a többi kampányoló szakértőt is. Ez volt az az időszak, amikor a jelenlegi elnök és Atwater szoros barátságot kötöttek. A választást követően Atwater lett a Republikánus Nemzeti Bizottság elnöke. Karrierjét agydaganat következtében bekövetkezett halála szakította félbe.

Karl Rove és a kiszivárogtatási botrány

2003 végén az Egyesült Államok Igazságügy Minisztériuma úgy döntött, hogy kivizsgál egy kellemetlen kiszivárogtatási ügyet. **Valerie Plame**-ről, **Joseph C. Wilson** volt amerikai nagykövet feleségéről, ismertté vált, hogy a CIA egyik felelős beosztású szupertitkos alkalmazottja. A vizsgálat nyomban megindult, és a szálak - többek között - a Fehér Ház hivatali apparátusának helyettes vezetőjéhez, **Karl Rove**-hoz vezettek.

A szövetségi nyomozóknak az is gondot okozott, hogy az akkor még hivatalban lévő igazságügy miniszter, **John Ashcroft** - akinek rendszeresen be kellet számolnia az ügy fejleményeiről - maga is érintve volt az ügyben, mivel hosszú ideje szoros politikai és személyes baráti kapcsolatok fűzték Rove-hoz. A nyomozók kezdettől fogva gyanították, hogy Karl Rove kihallgatása során fontos információkat elhallgatott előlük.

Az idő múlásával az ügy egyre dagadt, és Karl Rove fokozatosan a nyomozási eljárás egyik fontos szereplőjévé - gyanúsítottjává - vált. Fordulatot jelentett az ügyben, hogy **Patrick J. Fitzgerald**nevében különleges jogokkal felruházott nyomozó került kinevezésre. Korábban csak az FBI munkatársaiból alakult csoport folytatott vizsgálatot. Ennek több tagja is úgy vélte, hogy Ashcroftnak elfogultság miatt ki kellene zárnia magát az ügy irányításából. Az amerikai törvényhozás demokrata tagjai fel is szólították, hogy mondjon le, ő azonban ezt sokáig megtagadta. 2003 végén azonban váratlanul mégiscsak kérte a kizárását a vizsgálat irányításából, összeférhetetlenség címén. Ezután **James B. Comey, az új** helyettes igazságügy miniszter intézkedésére **Patrick J. Fitzgerald**hatáskörébe került nyomozati eljárás.

Karl Rove, amikor kihallgatta az FBI, nem közölte, hogy a **Time magazin** munkatársát **Matthew Coopert** tájékoztatta **Valerie Plame** szigorú államtitkot képező státuszáról. Az FBI munkatársainak gyanús volt, hogy **Karl Rove** nem emlékezett ennek az újságírónak a nevére. Rove szavahihetősége egyre gyöngült, s erősödött az a kívánság, hogy **Ashcroft,** a továbbiakban semmilyen formában se vegyen részt a kínos ügy kivizsgálásában. A washingtoni képviselőházban is szóvá tették, hogy összeférhetetlenség áll fenn Ashcroft személyét illetően, elsősorban a Karl Rove-hoz fűződő kapcsolata miatt. A különleges hatáskörű vizsgálóbíró, **Fitzgerald** kinevezésére, valamint Ashcroft összeférhetetlenségi kérelmére csak hetekkel az után került sor, hogy a new york-i kerületi ügyész, **James B. Comey** lett az igazságügyminiszter-helyettes. Comey kinevezés előtti szenátusi meghallgatásán nyomatékosan ígéretet tett arra, hogy mindent megtesz a pártatlan vizsgálat érdekében.

Mielőtt folytatjuk az ügynek ezt a vonalát, ki kell térni arra, hogy mivel vonta magára **Valerie Plame** a Fehér Ház egyes magas beosztású munkatársainak a haragját. **Robert Novak,** ismert konzervatív újságíró és televíziós közszereplő, 2003. július 14-én hozta nyilvánosságra, hogy Valerie Plame, a Központi Hírszerzőszolgálat, a CIA titkos ügynöke. Amikor Novak írása megjelent, a Fehér Ház több befolyásos tisztségviselője is kísérletet tett Valerie Plame férjének a lejáratására. A már nyugalomba vonult diplomatát, a CIA 2002 februárjában azért küldte Afrikába, hogy derítse ki: igaz-e, hogy Irak vásárolt onnan dúsított uránércet? Erről a kiküldetésről a döntést a CIA-nál viszonylag alacsony szinten hozták meg, így még az akkori igazgatót, **George Tenet-et sem tájékoztatták róla.**

Joseph C. Wilson visszatérve kiküldetéséről jelentette, hogy azok az információk, miszerint Bagdad Nigertől vásárolt volna dúsított uránt, minden valószínűség szerint tévesek. Ezt

követően a CIA leértékelte ezt az információs-vonalat. Az elnök azonban az Unióhoz intézett szokásos évi üzenetében - 2003. januárjában - a brit kormánytól szerzett értesülésekre hivatkozva említést tett Irak afrikai uránium vásárlásáról. Demokrata részről ez a bejelentés erős bírálatokat váltott ki. A Fehér Ház vonakodott elismerni, hogy hibát követett volna el. Wilson nagykövet kiküldésére Nigerbe az olasz hírszerző szolgálattól érkezett jelzés nyomán került sor. Ebben a jelzésben volt arról szó, hogy Szaddam Huszein megpróbált Nigerből dúsított uránércet beszerezni. Az olasz információ azonban hamisított dokumentumokon alapuló koholmánynak bizonyult. A Fehér Ház, a Külügyminisztérium, a Pentagon és Cheney alelnök azonban ismerni akarta a tényeket, s kérte a CIA-t, hogy nézzen utána ennek a híresztelésnek.

Azért **Joseph C. Wilsont jelölték ki az információ ellenőrzésére**, mert az 1991-es iraki háború idején, mint Bagdadban működő amerikai ügyvivő, sikeresen megóvta nyolcszáz amerikai életét a Nagykövetség épületében Szaddam Husszein bosszújától. Idősebb George Bush elnök 1992-ben az afrikai Gabonba nevezte ki nagykövetnek Wilsont, Clinton elnök pedig - a diplomata 1998-ban történt nyugalomba vonulásáig - a Nemzetbiztonsági Tanácsban bízta rá az afrikai ügyeket. Wilson maga soha nem dolgozott a CIA számára, de felesége, Valerie Plame, tömegpusztító fegyverekre szakosodott szigorúan titkos ügynök volt. A CIA valószínűleg felesége ajánlását is figyelembe vette, amikor Wilsont küldte Niger fővárosába, **Niamey**-be, ahol már korábban is tevékenykedett. Wilson visszatérve jelentette a CIA-nak: teljesen valószínűtlen, hogy sor került volna uránium vásárlására. Futólag azonban azt is említette, hogy 1988-nba egy iraki delegáció sikertelenül próbált kereskedelmi kapcsolatokat létesíteni Nigerrel. A CIA illetékesei nem tekintették véglegesnek ezt a tájékoztatást, mivel az Niamey-i hivatalos személyektől származó információkon alapult. De az is valószínűnek tűnt, hogy ezek a hivatalos személyek más körülmények között is ugyanezt mondták volna.

Az iraki invázió idején, Wilson nagykövet mérsékelt magatartást tanúsított. A tömegpusztító fegyverek létét veszélyesnek tartotta, és úgy vélte, hogy a katonai akció a végső eszköz. Később már kritikusabban ítélte meg a kormányzatot. Számításba vette, hogy ő már beszámolt Nigerben végzett tényfeltáró tevékenységéről. A Washington Post 2003 július 6-án közölte azt az interjút, hogy a Bush kormányzat félremagyarázza a tényeket. A Fehér Ház elismerte, hogy tévedést követett el, ezért Wilson tartózkodott attól, hogy nyilatkozzon a televíziókban, illetve a rádiókban. Ugyancsak 2003. július 6-án a New York Times véleményoldalán leközölte Joseph C. Wilson úgynevezett "Op-Ed cikkét", amelyben kifejti, hogy a Fehér Ház megváltoztatta azokat a hírszerzési jelentéseket, amelyeket felhasznált az iraki invázió igazolásához. A volt nagykövet ezzel természetesen kínos magyarázkodásra kényszerítette a Fehér Házat.

2005. októberében Bush elnök legközelebbi tanácsadói már stratégiát dolgoztak ki arra vonatkozóan, hogy hogyan lehetne mégis visszaállítani a bizalmat a Fehér Ház iránt és megállítani Bush népszerűségének a rohamos hanyatlását. Hírek szerint itt azt is számításba vették, miként lehetne aláásni a különleges jogkörökkel felruházott államügyész, Patrick Fitzgerald hitelét. A Fehér Ház úgynevezett "War Room"-jában Karl Rove szerepe, valamint esetleges vád alá helyezése is megvitatásra került.

2005. október 28-án a különleges hatáskörű vizsgálóbíró, Fitzgerald egyelőre csak J. Lewis "Scooter" Libby ellen emelt vádat, aki ezután lemondott az alelnök hivatalának a vezetéséről. Fitzgerald azonban továbbra is folytatja a vizsgálatot Karl Rove ellen. Ugyanis egyre több a bizonyíték arra, hogy a Fehér Ház köreiben megdöbbenést keltett Wilson hazafias kiállása, s úgy akartak rajta bosszút állni, hogy kiszivárogtatták a szigorú államtitkot képező adatot, miszerint felesége szupertitkos CIA munkatárs. A kiszivárogtatás Robert Novak közismert tévékommentátor és vezércikk-író hajtotta - többek között - végre, ő róla pedig közismert, hogy Karl Rove-nak a bizalmát élvezi.

Az új machiavellista gondolkodásmód abban mutatkozik meg, hogy nem azt kezdték vizsgálni, vajon szándékosan meghamisított hírszerzési adatokkal igazolták-e az Irak elleni háborút vagy sem? Ehelyett arra összpontosítottak, hogy vajon ki és miért hajtotta végre a kiszivárogtatást, ami mellékes kérdés az előbbihez képest.
Azokat a hamis dokumentumokat, amelyek azt állították, hogy Szaddam Husszein mintegy 500 tonna dúsított uránt akart Nigertől vásárolni, Olaszországban készítették, feltehetően kérésre. Amikor ez a hír eljutott az alelnök hivatalába, ő volt az, aki elrendelte ennek az információnak az ellenőrzését. Amikor döntötték hamis dokumentumok fabrikálásáról, minden bizonnyal nem számoltak arra, hogy akad egy Wilson nevű diplomata, aki majd megfújja a vészjelző sípot, s a nyilvánosság elé tárja azokat a bizonyítékokat, amelyek teljes mértékben hiteltelenítik a Szaddam nukleáris programjára vonatkozó állításokat.
Rumsfeld védelmi miniszter közvetlen munkatársa, Douglas Feith megváltoztatta a hírszerzési kommunikáció rendszerét a Pentagon és a külügyminisztérium között. Ily módon csak egy szűk csoport rendelkezett az alelnök stábjában azokkal az információkkal, amelyek alapján meghozták az Irakra vonatkozó döntéseket. Ezt állítja Lawrence Wilkerson, a Külügyminisztérium hivatali főnöke. E szűk csoportot Wilkerson a demokrácia aláásásával vádolta a New York Times október 19-i számában. Cheney alelnök volt az, aki központi témává tette Szaddam nukleáris fegyverkezését. Az erre vonatkozó állítás így került be az elnök 2003. januárjában elhangzott beszédébe.
Az ügy fejleménye az, hogy Bob Woodward, aki a Washington Post munkatársaként fontos szerepet játszott Nixon elnök eltávolításában a Watergate botrány során, szintén belekeveredett ebbe a kiszivárogtatási ügybe. Több tény is arra utal, hogy Stephen Hedley, a Fehér Ház nemzetbiztonsági tanácsadója, aki korábban Condoleeza Rice helyettese volt, közölte Woodward-dal a Valerie Plame-re státuszára vonatkozó államtitkot.
Ha viszont egyre több újságíró keveredik ebbe az ügybe, akkor megnehezíti annak bizonyítását, hogy Libby vagy Karl Rove, vagy mindkettő szándékosan szivárogtatta ki az államtitkot azért, hogy a feleségén keresztül büntessék meg Joseph C. Wilson nagykövetet.
Az igazi kérdés tehát, hogy szándékosan, erre a célra készített hamis hírszerzési adatokra támaszkodva indították-e meg a költséges és sok áldozatot követelő iraki háborút vagy sem? Ha ezt a szándékos megtévesztést sikerül a Fehér Ház magas beosztású tisztségviselőire rábizonyítani, akkor ez az ügy második Watergate botránnyá dagadhat. Míg a Nixon elnök lemondásához vezető Watergate botrány csak a pártok választási harcát érintette, az Irak elleni háború esetében egész Amerikára súlyos következményekkel járó világpolitikai ügyről van szó.

Attwater örököse Rove és Cheney

Karl Rove fogadta fel **Ralph Reed**-et, aki korábban a keresztény koalícióhoz tartozott. Az ő feladata volt az, hogy segítse bekapcsolni a politikai küzdelembe a vallásos konzervatívokat. A politikai ellenfél lejáratására Rove az evangéliumi jobboldal egyeteméről, a **Bob Jones University**-ről bérelt fel egy professzort, hogy e-mailen keresztül hozza a választók tudomására, miszerint a másik pályázónak, **McCain**-nek, törvénytelen gyermekei vannak.
Ebben a negatív kampányban nemcsak Machiavelli módszerei érhetők tetten, hanem a kétezerötszáz évvel ezelőtt élt kínai tudós, **Sun Tzu**tanításai és módszerei. **Karl Rove** nemcsak gyakorolta Sun Tzu-nak és Machiavelli-nek a módszereit, de oktatta is azokat a Texasi Egyetemen (University of Texas).
Számos kutató és újságíró szerint a jelenlegi Bush kormányzatban azonban még Karl Rove-n is túltesz **Richard (Dick) Cheney** alelnök, aki legalább annyira ismeri Machiavelli módszereit, mint Rove, de jóval nagyobb hatalommal rendelkezik. Amikor a **"USA Today"** című lap tudósítója összehasonlította Dick Cheney színfalak mögötti politikai machinációt a Machiavelli által ajánlott módszerekkel, az alelnök félig tréfálkozva válaszolt a neki feltett kérdésre. Közölte: egyáltalán nem aggódik amiatt, hogy a kormányzat

Machiavellijének tartják és, hogy rendelkezik azzal a technikával, amivel a "Fejedelmet" megfelelő módon tudja befolyásolni kényes ügyekben. Ezt követően hozzátette: "Én lennék az ördögi zseni a sarokban, akit senki se lát, mikor jön elő búvóhelyéről. Valójában nagyon kellemes így működni." Egyes megfigyelők Cheney színfalak mögötti befolyását egyenesen Raszputyinéhoz hasonlítják, aki a tragikus sorsú II. Miklós orosz cár családjára, különösen annak feleségére, rendkívüli befolyást gyakorolt. Vannak, akik Cheney-t a francia forradalom előtt kiemelkedő szerepet játszott **Richelieu** bíboroshoz hasonlítják, aki külügyminiszterként, majd miniszterelnökként XIII. Lajos uralkodása idején a francia trón szürke eminenciása volt. Cheney szerepét a kormányzatban egyes megfigylők annyira fontosnak tekintik, hogy egyenesen az Egyesült Államok **társelnökének** vagy **árnyékelnökének** nevezik. Az alelnök irányítja a szupertitkos**Energy Task Force**-ot (Energiaügyi Munkacsoportot), de az alelnöknek saját nemzetbiztonsági szervezete is van. A Nemzetbiztonsági Tanács (National Security Council) helyett a saját **15 tagú szakértői** csoportjára támaszkodik. Többségüknek magas képzettsége van és gondolkodásmódjukra, értékrendszerükre a neokonzervatív eszmerendszer jellemző. Cheney tehát egy árnyékkormányt irányít. Mások ezt titkos kormánynak minősítik, amely nem elérhető sem a washingtoni Kongresszus (az amerikai törvényhozás), sem más alkotmányos intézmény számára. George W. Bush mellett egyfajta régensi szerepet tölt be, irányítva a tapasztalatlan királyfit, úgy hogy ő maga dönt a legfontosabb kérdésekben.

A fentiekből következően megállapíthatjuk, hogy **Karl Rove** volt az a könyörtelen stratéga, aki kialakította George W. Bush imázsát, kiépítette kapcsolatát a Vallásos Jobboldallal (Religious Right). Richard **Cheney** pedig az a Machiavelli módszerekkel kormányozó általános hatáskörű "csúcsminiszter", aki felhasználva a fiatal "Fejedelem" (George W. Bush elnök) ájtatos személyiségét sikerre vitte és viszi a neokonzervatív geopolitikai stratégiát belföldön és külföldön egyaránt.

Michael Ledeen és az amerikai Vallásos Jobboldal

Külön érdemes foglalkozni Michael Ledeen szerepével a jelenlegi Fehér Ház politikájában. Ledeen korábban a **Center for Strategic and International Studies** (Stratégiai és Nemzetközi Tanulmányok Központja) nevű kutatóintézetnek volt a vezető munkatársa. Később a Nemzetbiztonsági Tanács egyik stratégája és **Alexander Haig** korábbi külügyminiszter különleges tanácsadója lett. Michael Ledeen jelenleg a nagytekintélyű és nekonzervatív irányzatot képviselő gondolati műhely, az **American Enterprise Institute** tanára. Ledeen a nekonzervatív mozgalom egyik meghatározó szellemi erejévé vált és nézeteit nap-nap-után olyan politikai személyiségek hangoztatják, mint Richard Cheney, Donald Rumsfeld és Paul Wolfowitz. Ledeen meg van győződve arról, hogy a demokrácia erőszakkal - vagyis gazdasági, pénzügyi és fegyveres kényszerrel - való terjesztése az Egyesült Államok legfontosabb hivatása. Ezek után érthető, hogy Ledeen az afganisztáni és az iraki háború egyik eszmei legitimálójává vált. **Karl Rove** szinte naponta konzultál vele. Ledeen-nek az 1980-as évekig visszanyúló szoros kapcsolata van **Pat Robertson**-nal is. Érdemes egyetlen eset ismertetésével Pat Robertson-t is bemutatni.

Pat Robertson a keresztény neo-machiavellista

A Christian Broadcasting Network már említett **"The 700 Club"**-jának a programjában a házigazda szerepét betöltő Robertson 2005. augusztus 22-én kifejtette, hogy Venezuelában a nép fellázadt, hogy eltávolítsa **Hugo Chavez** elnököt. Mit tett az Egyesült Államok külügyminisztere? - tette fel a kérdést, hogy mindjárt meg is válaszolja: semmit. Ennek következtében 48 órán belül a populáris államcsíny, ahogy azt Robertson elnevezte, összeomlott. Chavez újból elfoglalta elnöki hivatalát, Amerikának azonban lehetősége lett volna, hogy beavatkozzon. A tévé-evangélista műsorvezető szerint a venezuelai gazdaság összeomlott és Chavez felvonulási terepet nyújt a kommunista behatolásnak, valamint a mohamedán szélsőségességnek az amerikai földrészen. Majd így folytatta: "Nem ismerem a

politikai gyilkosságról szóló irányelvet, de ha Chavez úgy véli, hogy mi megpróbáljuk kioltani az életét, akkor az a véleményem, hogy nekünk tényleg ebben az irányban kellene haladnunk, és ezt kellene tennünk. Az egész sokkal olcsóbb lenne, mint háborút kezdeni. Nem hiszem, hogy az olajszállítások elmaradnának, de ez az ember igen veszélyes... Ez a térség a mi befolyási övezetünk, ezért nem engedhetünk. Rendelkezünk a Monroe-doktrínával, s más doktrínákat is meghirdettünk. Nem vitás, Chavez veszélyes ellenség tőlünk délre, hatalmas olajtartalékot ellenőriz és ez nagyon súlyos károkat okozhat. Rendelkezünk azzal a képességgel, hogy eltávolítsuk őt, és úgy gondolom eljött az ideje annak, hogy használjuk ezt a képességünket. Nincs szükségünk újabb 200 milliárd dolláros háborúra, hogy megszabaduljunk egy harcias diktátortól. Sokkal egyszerűbb megbízni néhány titkos ügynököt, hogy elvégezze ezt a munkát és túl legyünk az egészen."
Jose Vicente Rangel, Venezuela alelnöke, már másnap terrorista kijelentésnek minősítette Pat Robertson Chavez elnök meggyilkolására tett javaslatát. A caracasi kormány jogi lépéseket mérlegelt attól függően, hogy a hivatalos Washington hogyan reagál Robertson sugalmazására. Képmutatás a terrorizmus elleni kampány, ha egyidejűleg megtűrik a Robertsonéhoz hasonló terrorista kijelentéseket, tette hozzá a venezuelai alelnök az AP amerikai hírügynökségnek adott nyilatkozatában.
Az is figyelemre méltó, hogy Ledeen gyakran szerepelt a 700-ak Klubja (700 Club) programjain. (A 700-ak Klubja a Keresztény Műsorszóró Hálózat - Christian Broadcasting Network - vagyis a CBN állandó műsora, amelyet más tévéállomások is sugároznak.)
Ami **Michael Ledeen**-t az emeli ki a többi új-machiavellista közül, hogy nyíltan hirdeti a firenzei mester kemény, de az élet realitásaival számoló tanításaihoz való következetes visszatérést. Ledeen meg van arról győződve, hogy csak ilyen következetes machiavellista módszerekkel lehet megmenteni az Egyesült Államokat az erkölcsi hanyatlástól és a politikai összeomlástól. Ledeen például a Clinton kormányzatot az amerikai értékek aláásójának, egy enervált, morbid és dekadens kormányzatnak tekintette. A clintoni dekadencia feltartóztatásának egyetlen hatékony módszere Machiavelli kemény politikai realizmusának az alkalmazása.
Ledeen arról is meg van győződve, hogy mindaz igaz, amit Machiavelli nyersen és őszintén kimondott: "Az emberi lényeket a hatalom hajtja, az erőszak uralja, félrevezető, hiszékeny lények és sokkal inkább a háború, mint a béke tekinthető az emberi viszonyok normális rendjének." Az ördögi gonosz tettek szükségesek a magasabb jó eléréséhez, ezért Machiavelli világában a történelmi tényeknek és igazságnak megfelelően az árulás és a csalás mindennapos. A firenzei mester egyszerűen csak a tényekről ír, amikor állítja: "Ha vezetsz, lesznek olyan alkalmak, amikor kegyetlennek, sőt gonosznak kell lenned, vagy elpusztulsz." A vezetőknek akkor kell felvállalniuk a gonoszt, amikor egy nemzet létét szolgáló magasabb jó veszélybe került, s amikor forradalmi változásra van szükség a társadalom magasabb szintre emeléséhez.
Ebből következően Ledeen számára a háború nem valamiféle elfajulás vagy szokatlan jelenség. Ellenkezőleg, ez az emberi lét rutinszerű állapota. "A béke nem az emberiség normális feltétele. A háború és a háborúra való készülődés a világtörténelem témái. A történelem mozgatói a véres konfliktusok." Ledeen számára az erős vezetés azt jelenti, hogy el kell ismerni ezt a tényt, és könyörtelenül harcolni kell azoknak a konfliktusoknak a győzelmes megoldásáért, amelyek az emberi társadalom szerkezetét és működését meghatározzák. "Ha vezetni akarsz, harcolnod kell. Akár felfelé törekszel és még több hatalmat akarsz, akár ha már a hatalom csúcsán vagy, mindig küzdeni kell... Az erőszak és a vérontás vállalása az ambícióból ered és az emberi ambíciók végtelenek." Csak erőszakos konfliktusokon, forradalmi felfordulásokon keresztül jut előre a történelem. Ezért a változás - mindenek fölött az erőszakos változás - az emberiség történelmének a lényege. A politikai rendszerek pontosan az állandó felfordulások kezelésére jöttek létre.

Ledeen leginkább azt csodálja Machiavelliben, hogy elismeri a vallás fontosságát a hatalom gyakorlásában. A vallásos hit fontos tényezője egy nemzet egészségének és fontos eleme az erős hadsereg harckészségének. Ahhoz, hogy ezt valaki belássa, nem kell magának is vallásosnak lennie. Bizonyítható, hogy a vallás elősegíti a társadalmi jó érvényesülését és a politikai stabilitást. Ledeen két különbözőfajta vallásos vezetőt állít szembe egymással. Az egyik a **fegyvertelen próféta**, aki ismeri a jót, de nem képes azt harccal megvédeni. A másik a **fegyveres próféta**, aki ismeri a jót, s azt is tudja, hogyan kell azt megőrizni, sőt, ha másként nem megy, gonosz eszközökkel megtartani.
Machiavelli az elsőre **Girolamo Savonarola**-t hozza fel példának, azt a reformer beállítódású dominikánus szerzetest, akit 1498-ban Firenzében kivégeztek. A második típust a Biblia **Mózesével**szemlélteti, aki a Tízparancsolatot tartalmazó kőtáblákat lehozta a nép közé. A Bibliából tudjuk, hogy ezt követően elrendelte mindazoknak a bálványimádóknak a meggyilkolását, akik az **Aranyborjú**timádták. Machiavelli úgy látta, hogy Mózesnek nem volt más választása, ha érvényt akart szerezni az isteni törvényeknek. **Michael Ledeen,** a **neo-machiavellista** ebből azt a következtetést vonja le, hogy ma is vállalnia kell az igazi vallási vezetőnek akár a gyilkolást is a törvény betartatása érdekében, mert ez a hatékony irányítás legjobb modellje. A vezetőknek gyakran meg kell szegniük a vallásos előírásokat azért, hogy legyőzhessék a könyörtelen ellenséget és vetélytársat.
Már említettük, hogy Ledeen gyakorta szerepel a **"700-ak Klubja"** vendégeként. 1985. április 30-án arra a kérdésre, hogy mit ajánlana **Reagen elnöknek**, mint külpolitikai tanácsadó, Ledeen így válaszolt: "Az Egyesült Államoknak világossá kell tennie a világ számára, és mindenek előtt a saját polgárai számára, hogy melyek életbevágó érdekeink. Ezt követően pedig azt kell egyértelművé tenni, hogy készek vagyunk keményen megvédelmezni ezekeket az érdekeket."
Tényként állapíthatjuk meg, hogy Ledeen tanácsát és agresszív külpolitikai elképzeléseit a Bush kormányzat neokonzervatív politikusai magukévá tették. Kiderül ez az Irak elleni megelőző háborúban, amikor az Egyesült Államok előre vett revansot. (Hiszen Szaddam Husszein - nem létezőnek bizonyult - tömegpusztító fegyvereivel állítólag támadásra készült Amerika és a Nyugat ellen.) Azt is megtapasztalhattuk, hogy Ledeen sürgeti a kormányzatot: haladjon tovább ezen az úton és tegye meg a következő lépést a Közel-Keleten és alkalmazzon katonai erőt **Iránnal szemben** is. Ledeen úgy véli: Irán lakossága Amerika-barát és szinte természetes egy normális amerikai számára, hogy segítse azokat a demokratikus szabadságharcosokat, akiket a teheráni zsarnokok elnyomnak. Ledeen arra is hivatkozik, hogy Teherán a terrorista hálózat központja. Úgy véli, hogy Irán valamennyi terrort-támogató ország közül a legveszélyesebb.
Michael Ledeen kulcsszerepet játszott az Irán-kontra botrány néven ismert ügyben, amikor is a Reagan-kormányzat megbízható embereként közvetítő szerepet töltött be. Érdemes közelebbről szemügyre venni Michael Ledeen nézeteit, amelyeket részletesen kifejtett "Machiavelli a modern vezetésről: miért időszerűek és fontosak ma is, mint 500 évvel ezelőtt Machiavelli szigorú szabályai" (Machiavelli on Modern Leadership: Why Machiavelli's Iron Rules Are as Timely and Important Today as Five Centuries Ago). A könyv 1990-ben jelent meg a St.Martin Press kiadásában. Ebben többek között ezt írja Ledeen, aki - emlékeztetjük az olvasót - a Fehér Ház helyettes hivatali főnökének, **Karl Rove**-nak a bizalmasa:
"Amikor Jimy Carter elnök volt, annyira meg volt döbbenve az amerikai megbízottak és ügynökök által végrehajtott gyilkosságok miatt, hogy elnöki rendeletben szigorúan megtiltotta azokat. Ez ahhoz a nem szándékolt következményhez vezetett, hogy a gonosz erői előnyhöz jutottak, mivel többé nem számolhattunk le az egyéni terroristákkal. Carter abban az erkölcsi indíttatású kísérletében, hogy csökkentse a gyilkolást, még valószínűbbé tette annak megtörténtét, mind ellenségeink, mind önmagunk soraiban." (idézett mű 94. és 95. oldala)

"Számos olyan körülmény adódik, amelyben a jó vezetőknek minden valószínűség szerint gonosztettet kell végrehajtaniuk. Bármikor, amikor egy nemzet léte forog veszélyben, amikor egy államot létre kell hozni, vagy forradalmi változást kell végrehajtani, amikor el kell távolítani egy zsarnokot, és amikor a társadalom korrupttá válik, és helyre kell állítani a közerkölcsöket, Machiavelli legszenvedélyesebb törekvése annak az államnak a megmentése volt, amely elsüllyedt a korrupció mocsarában..." (idézett mű 101. és 102. oldal)
"Mózes létrehozott egy új államot és egy új vallást, amely őt minden idők legnagyobb forradalmi vezetőjévé teszi... A bűnösök megölése elengedhetetlen volt Mózes tekintélyének a megszilárdításához" (idézett mű 102. és 103. oldal)
"A győztes formula hármas követelménye: jó törvények, jó fegyverek, jó vallás. Vissza kell térnünk Mózeshez."
"A jó vallás megtanítja az embereknek, hogy Isten szemében a legfontosabb vállalkozás a politika. Mózeshez hasonlóan Machiavelli is azt akarja, hogy az állam törvényeit Istentől elrendeltnek tekintsék azért, hogy engedelmeskedjenek neki. Az Isten-félelemnek és a büntetéstől való félelemnek a kombinációja, ha jó fegyverekkel megfelelően érvényt szereznek neki, biztosítja a jó kormányzathoz szükséges fegyelmet." (idézett mű 111., 117. és 118. oldal)
"Az amerikai evangéliumi kereszténység olyan fajta "jó vallás", amilyent Machiavelli ajánl. Az evangéliumi keresztények nem nyugodnak bele sorsukba, ehelyett megszólíttatva érzik magukat a korrupció elleni küzdelemre és az erények helyreállítására." (idézett mű 159. oldal)
"Ha a korrupció elhatalmasodik egy szabad nemzeten, akkor az a zsarnokság felé tart." (idézett mű 172. oldal)
Michael Ledeen abból az előfeltételezésből indul ki, hogy csak a liberálisok lehetnek korruptak. Ezért többek között keményen bírálta a republikánus **Bob Doll**-t és **Jack Kemp**-et, amiért 1996-ban az elnökválasztási kampány során nem fordítottak elég figyelmet Bill Clinton jellembeli gyengéinek a bírálatára.
"Ha elutasítjuk a közhivatalok viselőinek a számonkérését korrupt magatartásukért, azzal megerősítjük a lakosságban azt a felfogást, hogy az aljasság és a gyalázatosság elválaszthatatlanul kapcsolódik a hatalomhoz, és ez aláássa a legjobb törvényeket és intézményeket is. Az idő múlásával maga a szabadság is elkerülhetetlenül megsemmisül." (idézett mű 173. oldal)
"Paradox módon a szabadság megőrzése megkövetelheti egyetlen vezetőnek, a diktátornak az uralmát, aki hajlandó használni ezeket a félelmetes 'rendkívüli eszközöket, amelyeket kevesen ismernek vagy kevesen hajlandóak alkalmazni'." (id.m. 173. old.)
"Machiavelli nem vesztette el hitét a demokráciában. Amikor a vaskézzel való kormányzás rövid időszakát szorgalmazta, valójában a két rossz közül a kisebbet választotta. Ha a korrupció folytatódik, a valódi zsarnokság csak idő kérdése, amely még inkább megnehezíti a szabad intézmények helyreállítását. Ugyanakkor a szabadság fenntartható, ha sikerül egy alkalmas embert találni, aki képes rendbe tenni az államot. Időnként átmenetileg szükséges gonosz tettekhez nyúlni a közjót szolgáló célok végrehajtása érdekében, és így a diktatúra időszaka néha az egyetlen remény a szabadság megőrzésére." (id.m. 174. old.)
"Machiavelli kedvenc történelmi hőse... Mózes diktátori hatalmat gyakorolt, de ezt a félelmetes hatalmat a szabadság megteremtésére használta fel." (id.m. 174. old.)
"Nem kell felháborodnunk azon, hogy Machiavelli az átmeneti ideig tartó diktatúrát ajánlotta hatékony eszközként a szabadság helyreállítására, illetve megerősítésére." (id.m. 174. old.)
Ha tüzetesen megvizsgáljuk a világban döntő befolyáshoz jutott egyetlen szuperhatalom kül- és belpolitikai döntéseit, akkor **Michael Ledeen** nézeteit nem lehet ignorálnunk. Az ő Machiavelli interpretációja szinte minden lényeges döntésből kiolvasható. Ledeen olyan érdekcsoportok nevében beszél, amelyeknek a tagjai egész Amerikát a saját elképzeléseik szerint kívánják átalakítani. Ennek az érdekcsoportnak a tagjai az Egyesült Államokat

túlságosan liberálisnak és plurálisnak tartják, amelyen változtatni kell. Úgy gondolják, hogy egyfajta ortodox kereszténi világnézetre van szükség, amely egyaránt irányítaná a polgárok magánéletét és a társadalmi életet is. Az egyetlen értékrendszer és az egyetlen politikai erő szorgalmazása mögött a diktatúra veszélye húzódik meg.
Michael Ledeen az evangéliumi keresztényeket, a hitükben újjászületett erkölcsi többség, a moral majority tagjait választotta ki új-machiavellista modelljének a megvalósítására. A keresztény jobboldal vezetői elhatárolják magukat a tragikus kimenetelű **Jim Jones**-tól, valamint **People's Temple** nevű szektájától. Ugyanakkor sok fanatikus egyházi vezető - modernkori Savonarola-ként - előírja az amerikaiaknak, hogy miként éljenek. Az evangéliumi neokonzervatívok nyíltan törekednek a hatalmi pozíciók megszerzésére és azok a háttérerők, amelyek naggyá tették őket, most az ő segítségükkel kívánják befejezni az Egyesült Államok feletti hatalom átvételét.
Ledeen volt az, aki felhívta a figyelmet arra, hogy ha a felvilágosult amerikaiak sarkukra állnak és számon kérik a republikánus párton belül elhatalmasodott korrupciót és erkölcstelen magatartást, akkor az oly sokat ostorozott és befeketített demokraták abba a helyzetbe kerülnek, hogy ismét ők fogják képviselni a lakosság többségének érdekeit kifejező erkölcsi normákat.

Ledeen és az "univerzális fasizmus"

Michael Ledeen, aki a Reagen és a Bush-kormányzat idején fontos szerepet játszott, az Irán-kontra ügyben is kulcsszerepet töltött be. Titokban tárgyalt az iráni ajatollahokkal, a nicaraguai kontráknak történő fegyverszállításokról a Fehér Ház megbízásából. Most ugyanez a Ledeen hirdeti a rendszerváltozás szükségességét Iránban. **Ledeen** megosztja idejét a **National Review Online**, az **American Enterprise Institute** (AEI - Vállalkozói-szellem amerikai intézete), valamint a **JINSA** (Jewish Institute for National Security Affairs - Nemzetbiztonsági ügyek zsidó intézete) nevű politikai fórum között.
Ledeen egyre keményebben szorgalmazza az Irán elleni fellépést, de Szíriát, Libanont, Szudánt és Líbiát is számításba veszi, mint a terrorizmus támogatóit. Pragmatizmusát jól mutatja, hogy az 1980-as években ő az afgán mudzsahedinek egyik legfőbb támogatója, akiknek az egyik vezetője viszont a ma első számú közellenségnek számító Oszama-bin-Laden volt. De a szovjet hadsereg ellen harcoló afgán felkelők akkor még a demokráciáért vívott harc hősei voltak, akik szabadságharcosként a kommunista diktatúra ellen küzdöttek.
Ledeen nyíltan példaképének tekinti az olasz fasizmus vezérét, Hitler barátját és szövetségesét, **Benito Mussolinit,** a Duce-t. **Ledeen,** aki önmagát többször is **"univerzális fasisztának"** nevezte, - mint már utaltunk rá - könyvet is írt Machiavelli időszerűségéről. Ez 2000-ben jelent meg New York-ban. Ledeen **"alkotó erőszak"** (creative violence) útján totális háborút tart szükségesnek. Leszögezi, hogy béke nem létezik a nemzetek között. Amit békének neveznek, az nem más, mint két háború közti átmeneti időszak. Ledeen-t az Executive Intelligence Review szerkesztője, **Jeffrey Steinberg szinarkistának** vagy más néven **náci-kommunistának** minősíti. Ezt a besorolást azért kapta Ledeen Steinberg-től, mert Ledeen számos írása a vörös és a fekete terrorizmusról egyértelműen fasisztoid világnézetről tanúskodik. Az a tény, hogy Ledeen támogatta a II. János Pál pápa elleni merénylet során lelepleződött Propaganda-due (P-2) kvázi szabadkőműves páholyt, ugyancsak alátámasztja, hogy Ledeen közel állt az olasz fasiszták nézetrendszeréhez.
A P-2 élén egy korábbi náci kollaboráns - **Licio Gelli** - állt, akinek kulcsszerepe volt a kereszténydemokrata **Aldo Moro-nak**, Olaszország korábbi miniszterelnökének politikai és fizikai megsemmisítésében.

Ledeen és a terrorizmus

2003. júniusában a francia titkosszolgálat lecsapott az iráni rendszerellenes csoportra, a MEK-re vagy MKO-ra. Elnevezésük az Iranian Mujahedin e-Khalq (Iráni Felszabadítási Szervezet) angol elnevezésnek a kezdőbetűiből áll. Ezt a szervezetet az Egyesült Államok

Külügyminisztériuma 1997. óta a külföldi terrorista-szervezetek listáján tartja nyilván. Az elmúlt időszakban számos MEK-tagot vettek őrizetbe Párizsban. Az volt a vád ellenük, hogy merényleteket terveztek iráni külképviseletek és diplomaták ellen Európa-szerte. Az Egyesült Államokban ahelyett, hogy üdvözölték volna a francia lépést, kemény bírálatban részesítették. 2003. június 24-én a **Washington Times** közölte **Sam Brownback** kansasi szenátor írását, amelyben sürgette, hogy a MEK terrorista minősítését változtassák meg, továbbá részesítsék ötvenmillió dollár támogatásban a száműzött irániak televízió és rádióállomásait. Brownback csatlakozott **Tom Lantos** kaliforniai demokrata párti képviselőhöz, aki ugyancsak a rendszerváltást sürgette Iránban.
Hamarosan **Michael Ledeen** is csatlakozott a két politikushoz és a National Review Online hasábjain hat okot is felsorolt, amiért az iráni "demokratikus forradalom" megállíthatatlan. Ezt a cikket úgy tekintették, hogy a neokonzervatív hatalmi csoport felgyorsítja akcióit az iráni háború mielőbbi beindítása érdekében. Ledeen indította útjára 2001-ben a Coalition for Democracy in Iran (CDI - Koalíció az iráni demokráciáért) nevű akcióprogramot és mozgalmat. Ez a mozgalom és akcióprogram rendszerváltozást sürget a közel-keleti országban. Ledeen könyvet is írt, amelyben hosszan értekezik az iráni terrorizmus természetéről és az ellene való küzdelem szükségességéről. (The Terror Masters: Why It Happened? Where We Are Now? How We'll Win. - A terror mesterei: Miért történt? Hol tartunk most? Hogyan győzhetünk?) 2003. áprilisában pedig a már említett JINSA politikai fórumán arról tartott előadást, hogy "Eljött az idő, hogy Iránra összpontosítsunk - a modern terrorizmus szülőanyjára."
Ledeen, aki amint már említettük az "American Enterprise Institute" munkatársa, ebben a fontos gondolati műhelyben is konferenciát szervezett a következő címmel: **"Irán jövője: mullah-krácia**,**demokrácia** és a **terror elleni háború.**" Ezen a konferencián részt vett a Hudson Intézet is, amelyet az amerikai-orosz maffia képviselőinek tekintett **Mark Rich** támogat anyagilag. Részt vett továbbá**Conrad Black** brit sajtómágnás, valamint **Meyrav Wumser,** aki a Hudson Institute-nál a közel-keleti program irányítója. Egy másik résztvevő **Bernard Louis**, a Princeton Egyetem tanára, sürgette a forradalom előkészítését Iránban, azt követően, hogy befejeződik Irak katonai meghódítása. **Bernard Louis** Iránt nevezte Irak legveszélyesebb szomszédjának, amely a legjobban fél a demokrácia győzelmétől Irakban. A princeton-i professzor rámutatott, hogy lényegesen több síita van Irakban, mint szunnita - Irán pedig a síiták fellegvára. A síiták irányítják jelenleg az országot és az 1979-es iráni forradalom után ők hozták létre a jelenlegi **teokráciát,** azaz vallási vezetők által irányított rendszert.
Louis professzor úgy vélte, hogy a demokratikus eszmék Irakból átterjedhetnek Iránba, és ez változtatásra kényszerítheti a síitákat. Valamit tenniük kell az amerikaiak által támogatott demokratikus kihívás ellensúlyozására. Az iráni teokrácia szempontjából lényeges az, hogy ha nem jár sikerrel a demokratikus kísérlet Irakban, akkor az amerikaiaknak távozniuk kell. Ez azt is jelenti, hogy a térségbe többé nem térhetnek vissza.
Brownback szenátor is részt vett a tanácskozáson és előterjesztette Iránra vonatkozó szenátusi határozat-javaslatát. Eszerint az Egyesült Államoknak olyan demokratikus kormányzatot kell hatalomra segítenie Iránban, amely helyreállítja az iráni nép szabadságát, felhagy a terrorizmussal, továbbá békében és biztonságban él a nemzetközi közösséggel.
Azok a szakértők, akik közelről ismerik a Közel-Keletet és a belső iráni viszonyokat, annak adtak hangot, hogy a Ledeen, Brownback és Louis által kifejtett nézetek kaotikus viszonyokhoz vezetnek, és sok áldozattal járnának. Annak az új-machiavellista törekvésnek a szorgalmazása, amit szépítgetően "megtisztító erőszaknak" ("purgative violence"-nek) neveznek, s amely a Ledeen által szorgalmazott univerzális fasizmusnak ("universal fascism") a lényege, nincs jövője a Közel-Keleten. Ezek a törekvések valójában a neokonzervatív hatalmi csoport világstratégiáját szolgálják, azt ültetik át a gyakorlatba.

Ledeen, a szinarkista

A szinarkizmus, (angolul ***synarchy)*** szót a XVII. században Angliában kezdték el használni a közös uralomra, azaz **a szuverenitás** különböző társadalmi erők által történő **együttes gyakorlására.** Egy másik értelmezésben a titkos társaságok használták és a **kormányzás eszményi formáját** jelölték ezzel a fogalommal. A francia okkultista **Sain-Yves** a titkos társaságok által gyakorolt hatalomgyakorlást jelölte vele. A XX. században a martinista szabadkőművesség **a bonapartizmus hagyományait** nevezte **szinarkizmusnak**. A két világháború között a nyugati titkosszolgálatok a szinarkizmus címszó alatt foglalták össze a **nácikat és a kommunistákat**. Emögött az értelmezés mögött az húzódott meg, hogy a látszólag egymással szemben álló kommunista-barát és szélsőjobboldali erőket használták fel a célba vett kormányzat ellen. A XX. századi és XXI. századi fasiszta jellegű mozgalmak, mint például a különböző jellegű **terrorista csoportok**, mind **szinarkista képződményeknek** tekinthetőek.

A szinarkizmus meghatározó tulajdonsága volt az olaszországi, németországi, spanyolországi fasiszta rendszereknek, de ide sorolható a franciaországi Vichy és Lavall kormányzat. Spanyolországból átterjedt Mexikóra, valamint Közép- és Dél-Amerika más országaiba. A szinarkisták legfőbb képviselői **Leo Strauss** és **Alexendre Kojeve** követőiből állnak. (Kojeve marxista és hegeliánus filozófus volt, aki Oroszországban született, Németországban tanult és Franciaországban tanított. Életre szóló barátság fűzte Leo Strauss-hoz.)

Ez a szabadkőműves-jellegű eszmerendszer megtalálható mind a névlegesen baloldali, valamint a szélsőjobboldali csoportoknál. Így vannak szinarkisták a **Wall Street Journal** szerkesztőségében, a**Mont Pelerin Society**-ban, és a már többször is hivakozott **American Enterprise** és a **Hudson Institute**-ban. Ami figyelemre méltó az az, hogy a katolikus papság soraiban is számos szinarkista van. A szinarkizmus mögött a középkori Velence mintájára megszerveződött magánbankok hálózata húzódik meg. Már utaltunk rá, hogy a szinarkizmus a Bonaparte Napóleont körülvevő hatalmi csoportok körül szerveződött meg először. A napóleoni hatalom magas rangú képviselői terjesztették el a szinarkizmus kultuszát világszerte. Hegel - a nagy német dialektikus gondolkodó - Bonaparte Napóleon híveként műveiben először fogalmazta meg a fasiszta államelméletet. Hegel nézeteit Nietzsche egészítette ki. A szinarkizmus mai legfőbb képviselői pedig a neokonzervatívok.

A szinarkista Ledeen-re meghatározó befolyást a német emigráns **George Mosse** gyakorolt, aki zsidó származása ellenére közeli baráti viszonyban állt **Joseph Göbbels**-szel és **Herman Göring**-gel. Mosse-t annyira nagy becsben tartották a náci vezetők, hogy Göring még azt is felajánlotta neki, hogy árjásítja az apját. Mosse azonban szó szerint, percekkel azt megelőzően, hogy ez a törvény életbe lépett, legálisan távozhatott Németországból. **Mosse** Cambridge-ben tanult és a Wisconsini Egyetemen **Ledeen professzora volt**.

Mosse az általa hasznosnak tartott fasizmus sajnálatra méltó "perverziójának" tekintette az antiszemitizmust. Azt tanította, hogy a fasizmust tudományos módszerekkel kutatni kell, mert a Nyugat szellemét elfojtották és ez az egyedülálló szellemiség csak a fasizmus, vagy a nácizmus segítségével kelthető újra életre. Amikor **Ledeen** a doktori (PhD) disszertációján dolgozott, csatlakozott az izraeli titkosszolgálattal kapcsolatban álló **Vladimir Ze'ev Jabotinsky**-hez, aki a nagytekintélyű **David Ben Gurion-t** hasonlítgatta a bolsevikokhoz, illetve a nemzeti szocialistákhoz. (Lásd: EIR - 2003. július 11.: Synarchism-Nazi/Communism: Michael Leeden Demands 'Regime Change' in Iran' - Scott Thompson)

Mosse volt az, aki később bemutatta Ledeen-t, az Elnöki Külföldi Hírszerzési Tanácsadó-testület (Presidential Foreign Intelligence Advisery Board) tagjának, **David Abshire**-nek, aki megalapította a**Stratégiai és Nemzetközi Tanulmányok Központja** nevű tudományos kutatóintézetet (CSIS, Center for Strategic and International Studies), és aki politikai

hírszerzőként alkalmazta Ledeen-t. Még fontosabb szerepet játszott Ledeen karrierjének előmozdításában **Renzo De Felice**, aki a franciaországi jakobinusok modernkori követője volt. Az 1789-es nagy francia forradalomban kulcsszerepet töltött be a jakobinus diktatúra, amely végül is a történelem első fasiszta jellegű rendszeréhez, Bonaparte Napóleon személyi uralmához vezetett. **Renzo De Felice** nyíltan a fasizmus hívének vallotta magát és "Az illuminátusok és a forradalmi miszticizmus, 1789-1900" című publikációjában kifejtette: "van valami hasonló az én jakobinusaim és bizonyos fajta fasizmus között...A fasizmus végre akarta hajtani a társadalom és az egyén átalakítását, hogy alkalmas legyen a civilizáció új történelmi szakaszára."
Ledeen 1966 után hosszabb ideig kutatómunkát végzett Olaszországban és alkalma volt találkozni az egykor nagyhatalmú, de ma is befolyásos velencei oligarchia leszármazottaival. Ezt követően írta meg**1972-**ben az **"Universzális fasizmus"** (Universal Fascism) c. munkáját. Ledeen a szabadjára engedett, korlátozásoktól megszabadított jakobinus-stílusú fasizmust részesítette előnyben, az olasz**Gabrielle D'Annunzio** elképzelésihez hasonlóan. Az "Univerzális fasizmus" c. munkájában azt vetette Mussolini, az olasz fasiszta diktátor szemére, hogy túlságosan merev volt: "Sohasem bízott eléggé az olasz népben, hogy megengedje neki a valódi részvételt a fasizmusban."
Ledeen a gyakorlatban is művelte a hírszerzést. Mint kényes feladatok végrehajtására alkalmas frontember, az elmúlt két évtizedben neve több nagy feltűnést keltő ügyben is felmerült. Az egyik ilyen nemzetközileg ismertté vált ügy volt az **Irangate**-nek nevezett titkos fegyvercsempészési akció. Ironikusnak lehet minősíteni, hogy Ledeen ma rezsimváltást sürget Iránban, ahol ő a "Project Democracy" titkos művelet egyik kulcsszereplője volt az 1980-as években. Szorosan együttműködött **Manuchar Ghorbanifarral**, aki Franciaországban élő iráni politikus volt. Ledeen mutatta be Ghorbanifart 1985 októberében Oliver North alezredesnek, aki akkor a Nemzetbiztonsági Tanács munkatársa volt a Fehér Házban.
A találkozón jelen volt **Ya'acov Nimrodi** izraeli fegyverkereskedő is, aki fontos szerepet töltött be a nicaraguai kontrák számára történő illegális fegyverszállításokban. Ledeen szoros kapcsolatot tartott**Oliver North**-tal, noha a CIA figyelmeztette, hogy Gohrbanifarban nem lehet megbízni. Az iráni politikus segítségével 500 TOW, továbbá 19 HAWK SAM rakétát szállítottak Teheránnak cserébe a Libanonban fogva tartott amerikai túszok szabadon bocsátásáért. Ez a "Fegyvereket túszokért" megállapodás volt az Irán-Contra ügy magva. Az Iránnak átadott fegyverek vagy közvetlenül amerikai katonai raktárakból érkeztek vagy izraeli hadiüzemek útján kerültek Iránba. Amikor a botrány kirobbant Ledeen azt állította, hogy ő csak Iránnal foglalkozó kutatási programban vett részt, amely véletlenül gyakorlati programmá változott.
Még rejtélyesebb Ledeen szerepe az olaszországi **"Propaganda-Due," (P**-2) szabadkőműves páholy ügyében. Ledeen először Kissinger, majd Alexander Haig számára dolgozott, aki ekkor a Stratégiai és Nemzetközi Tanulmányok Központját irányította. Ebben az időben lett Ledeen a Propaganda-Due (P-2) szabadkőműves páholy tagja. Erre 1981 május 20-án derült fény, mindössze hét nappal azután, hogy **Ali Agca** sikertelen kísérletet tett II. János Pál meggyilkolására. A merénylet kutatói úgy találták, hogy a háttérben a P-2 is mozgatta a szálakat. A P-2 páholy lelepleződése nyomán lemondott tisztségéről negyvenhét olasz tábornok és tengernagy. A lebukott személyek között ott volt **Bruno di Fabio** tengerésztiszt, aki a NATO brüsszeli központjában dolgozott. Nála futottak össze a NATO tagállamokból érkező titkosszolgálati jelentések. Számunkra most az lényeges, hogy ennek a titkos társaságnak több fontos olasz közéleti személyiség is a tagja volt, akik felelős beosztásokat töltöttek be, és szorosan együttműködtek Leeden-nel. Érdemes megemlíteni **Giovanni Torrissit,** aki a titkosszolgálatokat koordináló bizottságot vezette, **Walter Pellosit**, az olasz katonai elhárítás fejét, és **Giuseppe Santovitot**, a polgári hírszerző szolgálat főnökét. A P-2 nagymestere**, Licio Gelli**, is szinarkistának tekinthető, vagy Ledeen meghatározását

használva **"univerzális fasisztának".** Licio Gelli ugyanis a náci időszakban az SS összekötő tisztje, majd 1945 után 1956-ig szovjet ügynök volt.
Ledeen neve felmerült a **Temple Mount** elnevezésű összesküvés kapcsán is. Ledeen és felesége Barbara részt vett az **"Armaggedon Project"**-ben, amely azt célozta, hogy felépítsék Jeruzsálemben az ószövetségi Salamon király harmadik templomát a Templom Hegyen, amely az iszlám vallásnak is a harmadik legszentebb helye. Ehhez le kellett volna bontatni az **al-Aqsa mecsetet.** Ez csaknem bizonyosan háborúhoz vezetett volna a Közel-Keleten. Barbara Ledeen hosszú időn át az egyik szerkesztője volt a "Biblical Archeology Review" c. folyóiratnak, amely fontos szerepet játszott a kutatásokat végző **Quatour Coronati** nevű londoni szabadkőműves páhollyal együtt abban, hogy kijelöljék Salamon király harmadik templomának a pontos helyét.

Bush, a tömegtájékoztatás által teremtett bálványkép

A neokonzervatívok agresszív stratégiája nem lehetett volna ennyire sikeres az amerikai tömegtájékoztatás technikái nélkül. Ezek igen sokat segítettek annak a Bush képnek a kialakításában, hogy ő a mintaszerűen vallásos ember, a jámbor hívő, akinek a jellembeli integritásához a legkisebb kétség sem férhet. Maga George W. Bush is elismerte politikai karrierjének a kezdetén, hogy ő nem is annyira politikus, sokkal inkább a tömegtájékoztatási közegek teremtménye. A digitálisan készített filmek korszakában, amikor egy-egy film már nem csak karakterek sorát tudja elénk varázsolni, de egy digitálisan szimulált egész világot, akkor miért ne lehetne a világ leghatalmasabb országa élén egy digitálisan megformált, elektronikus technikákkal tökéletessé varázsolt elnök.
Jean Baudrillard állapította meg Válogatott írásainak ("Selected Writings", Stanford University Press, 1988.) 158. oldalán: "Machiavelli óta tudják a politikusok, hogy a szimulált térség megfelelő kezelése a hatalom forrása, hogy a politikai tevékenység nem valódi aktivitás, csak egy szimulált modell, amelynek a megnyilvánulásai egyszerűen előállított hatáseffektusok."
A már többször is hivatkozott **Hugh Urban** professzor elismerve Baudrillard jelentékeny befolyását, bírálja a **szimulációról** és a **hiperrealitásról** kidolgozott nézeteit. Az a finánckapitalista fogyasztói társadalom, amelyben jelenleg élünk - Baudrillard szerint - újfajta kultúrát képvisel, amely jelentősen különbözik a modernizmus korai szakaszának kultúrájától. A termelőtevékenység elsőbbségére alapozott ipari társadalomból a világ új korszakba, a posztmodern társadalom korszakába került. Ebben a meghatározó hajtóerőt az információ, a tömegtájékoztatási eszközök, és a digitális technológia alkotja. Baudrillard megfogalmazása szerint "a világ átkerült a kohászat (nehézipar) által vezérelt társadalomból a jel és jelrendszerek által vezérelt társadalomba" - "from a metalurgic into a semiurgic society". (Gazdasági értelemben azonban ennél a technikai vonatkozásnál sokkal fontosabb az, hogy a termelőgazdaság elsőbbségén nyugvó ökonómia helyébe a forgalom, a fogyasztás és a pénzzel való tömeges spekuláció, vagyis a pénzvezérelte gazdaság lépett, amelyet Arisztotelész **krematisztikának** nevezett. Ebben a kamatgazdaságban a pénzből való pénzcsinálás váltja fel a szükségletek kielégítését szolgáló termelést. Az információs társadalom előtérbe helyezése elrejti azt a tényt, hogy a pénzgazdaság vette át az uralmat a termelőgazdaság felett, és az információs társadalom ennek a lényegi-tartalmi változásnak csak technikai-formai kísérőjelensége.)
Baudrillard úgy gondolja, hogy a médiumok által vezérelt posztmodern társadalomban a határvonal a reális és a szimulált, az eredeti és a modell között lassan eltűnik és mára már rutinfeladattá vált olyan digitálisan felerősített képeknek az előállítása, amelyek tökéletesebbnek - reálisabbnak - látszódnak, mint a fokozatosan elveszített és elfelejtett eredeti tárgy. Ezt nevezte a francia egyetemi tanár, ahogy már a bevezetőben utaltunk rá, a hiperrealitás állapotának. A hiper szó itt arra utal, hogy a mesterségesen előállított valóságosabbnak tűnik, mint az eredeti. Ebben megfordul a sorrend, nem a modellt stilizálják

a változatos valódiból, hanem a reálist igazítják a szimulált modellhez. Ezért mondja Baudrillard, hogy a hiperrealitás olyan helyzet, amelyben a modellek lépnek a valóságos, reális személyek, tárgyak, dolgok helyébe. Elég, ha csak arra utalunk, hogy mit tekintenek ma ideális otthonnak, előnyös női divatnak, alkalmas szexuális partnernek és így tovább. A hiperrealitás megjelenésével a szimulálás hozza létre magát a valóságot.
Baudrillard azt állítja, hogy a szimulált megjelenés, a látható kép többé nem takar el valamiféle rejtett realitást vagy lényegi, tartalmi igazságot. Ehelyett azt rejtegeti titokként, hogy nincs többé más valóság és igazság, csak a szimulált jelenség létezik. Az átmenet az olyan jelektől, amelyek színlelik a valóságot az olyan jelrendszerek felé, amelyek azt leplezik, hogy nincs már a jeleken túl valóságos világ, fordulópontot jeleznek. Amíg még csak színlelik a valóságot a jelek és jelrendszerek, addig még létezik igazság és titoktartás is, hiszen van még rejtegetni való. Amikor már a jelek azt takargatják, hogy más lényeges valóság többé nem létezik, új korszak beköszöntét jelzi: **ez a bálványképek korszaka.** Ebben a korszakban nincs többé Isten, aki számon tartja az övéit, nincs végső megméretés, utolsó ítélet, amelynek során szétválasztják az igazakat a gonoszoktól, a valódit a mesterségestől, hiszen már minden élettelen, halott.
Hugh Urban úgy véli, hogy nem nehéz felismerni a jelenlegi amerikai kultúrában azt a minőséget, amelyet Baudrillard hiperrealitásnak nevezett el. Az 1980-as évektől az elektronikus médiumok elárasztották a nézőket olyan műsorokkal, amelyek csak színlelték a valódi életet. Ennek egyik tipikus példája az "**American Candidate",** amelyben valódi hús-vér emberek azt próbálják eljátszani, hogy melyikük lenne a legjobb szimulált elnökjelöltségre pályázó. A hiperrealitás jelensége azonban nemcsak a szűkebben értelmezett kulturális szférát itatja át, de a tájékoztatást, a hírközlést és a politika egészét. A politika maga is egyfajta szórakoztató iparággá vált, amit sajátos szóösszetétellel **"info-tainment"** neveztek el a kutatók. (Az entertainment szórakoztatást, a szórakoztató ipart jelöli; az információ pedig a tájékoztatást - a két szónak az egybekapcsolása jelzi, hogy itt a valóságot szimuláló szórakoztató ágazattá vált a tájékoztatás életfontosságú kérdése.)
Az elektronikus és nyomtatott tömegtájékoztatás nemcsak tájékoztat arról a világról, amelyben élünk, de egyre inkább létrehozza szimulált eszközökkel körülöttünk a világot. Egy tévéhíradó számára csak akkor hír egy esemény, ha be tud róla számolni. Hogy megtölthesse műsoridejét, létre is hozza ezeket az eseményeket. Erre a legjobb példa az agresszivitásáról elhíresült **Fox News Channel.**Baudrillard ezért hangsúlyozza, hogy a posztmodern tömegtájékoztatási iparban eltűnik a határ a tájékoztatás és a szórakoztatás, szimulált képek és valódi politikum között, és a tévé hírszolgáltatás egyre inkább szórakoztatássá válik. Az elmúlt két évtized politikai kampányaiban az imázs már fontosabb, mint a lényeg. Egy-egy politikus megválasztása már egyre inkább a médiumok tanácsadóin, a közönségkapcsolatok szakértőin és a falragaszok nagyságán múlik. Az amerikai politikai nyilvánosság a hiperrealitás uralma alá került, és az amerikai elnökök manapság nagyrészt olyan bálványképekké váltak, akiket a tömegtájékoztatás teremtett és adott el a lakosságnak, a hatalom manökenjeiként.
Ha közelebbről szemügyre vesszük a Bush-kormányzatot, annak tevékenységében számos forgatókönyvet, szimulált szerepet fedezhetünk fel. Gondoljunk csak arra, amikor Bush gépe leszállt egy repülőgép-anyahajóra és bejelentette ünnepélyesen, hogy a küldetés teljesült és vége van a nyilvánvalóan véget nem érő iraki háborúnak. Másik jó példa, amikor még idősebb George Bush elnöksége alatt az elektronikus tömegtájékoztatás a lakásokba vitte az Öböl-háborút és családi szórakoztatást nyújtó látványossággá tette. Azóta már tudjuk, hogy ezek a tévéközvetítések nagyrészt a hadsereg által előre elkészített és jóváhagyott harci jelenetek voltak. Tetten lehet érni a szórakoztatási szakértők által elkészített forgatókönyveket a gondosan megrendezett sajtóértekezleteken és fontos politikai eseményeken.

Mielőtt George W. Bush elfoglalta hivatalát, **Karl Rove** áttanulmányozta a korábbi elnökök bemutatkozását és felmérte, hogy mely megnyilvánulások érték el a kellő hatást. Rove kifejlesztett és kipróbált egy részletes tervet az első hét napra. A valóságban is úgy telt el az első hét, mint egy sikeres Broadway-előadás. **Andy Card** a Fehér Ház hivatali főnöke később elismerte, hogy mindez valóságos forgatókönyvre hasonlított.
Több washingtoni megfigyelő azt is állítja, hogy ténylegesen a kormány-tanácskozások is forgatókönyv szerint zajlanak. **Paul O'Neill,** aki korábban a Nemzetbiztonsági Tanács tagja volt, elmondotta: minden tanácskozás egy virtuális forgatókönyv szerint zajlik, amelyben mindenkinek - Bush kivételével - ki van jelölve a megszólalási lehetőség. Bush szerepe abból áll, hogy bólogasson, és kifejezéstelen arccal hallgasson. Időnként azonban tehet homályos - így is, úgy is értelmezhető - dodonai megjegyzéseket.
A főáramlatú tömegtájékoztatás kulcsszerepet játszik a kormányzat önmagáról alkotott képének a terjesztésében. Az a nyomtatott és elektronikus sajtó, amely kegyetlenül lecsapott Clintonra jelentéktelennek minősíthető szexuális kedvtelése miatt, lényegében hallgat Bush példa nélkül álló titkolódzásáról, színleléséről, valamint a kormányzatában szerepet játszó kellemetlen egyének viselt dolgairól. Erre talán a legjobb példa, hogy az újságírók vonakodnak tudósítani arról, amikor Bush nem mond igazat. Ugyanezek a tudósítók keményen rátámadtak sokkal kisebb vétségekért Bill Clintonra és alelnökére, Al Gore-ra. Egy ilyen kegyes hallgatásra jó példa, amikor a tömegtájékoztatás elhallgatta az amerikaiak elöl, hogy Bush félrevezette a washingtoni törvényhozást és az amerikai népet, amikor arra hivatkozott, hogy Iraknak állítólag tömegpusztító fegyveri voltak, továbbá együttműködött az Al-Kaidával. Ha mégis tájékoztatnak a médiumok, akkor olyan finom kifejezéseket használnak, mint "félreérthető kijelentés", "szépítgető állítások" vagy a "képzelet szárnyalása", de soha nem mondják azt, hogy "Mr. Bush hazudott".
Az, hogy a főáramlatú tömegtájékoztatás tartózkodik George W. Bush és kormánya bírálatától, több okkal is magyarázható. **Az első** az, hogy ez a kormányzat a korábbiaknál sokkal jobban titoktartó és nem hajlandó átadni információkat a sajtó számára. Manapság az a jellemző, ha a legfontosabb hivatalokból kizárják a tudósítókat. A **második** ok a tömegtájékoztatási intézményekben keresendő. Ezeknek a munkatársai kockázatosnak és fáradságosnak tartják az oknyomozó és tényfeltáró újságírást. Az sem lelkesíti őket, hogy csökkenjen a népszerűségük, mert felkavaró és nyugtalanító tényeket közölnek közönségükkel, az olvasókkal, a rádióhallgatókkal és a tévénézőkkel. A 9/11 által kiváltott sokkhatás nyomában új hazafias közhangulat alakult ki a lakosságban. Ennek egyik megjelenési formája, hogy az **elnök bírálata** egyfajta **szentségtöréssel** vált egyenlővé. Mindennek az eredményeként a tömegtájékoztatás vonakodik a kormányzat bírálatától és helyette erősíti a vezetés iránti bizalmat, hangsúlyozva annak erkölcsi integritását. Ily módon George W. Bush népszerűsége ugrásszerűen növekedett 2001. szeptember 11. után egy ideig, és a sajtó szinte népszerűségi versenyre kelt az elnökkel. A Katrina hurrikán pusztítása és a veszélyhelyzet dilettáns kezelése változtatott a helyzeten. De különösen figyelemreméltó az egyik Irakban meghalt katona édesanyjának - **Cindy Sheehan**-nak - a kitartó küzdelme azért, hogy választ kapjon az elnöktől: mi volt az a nemes és tiszteletre méltó ügy, amiért érdemes volt feláldoznia fiának az életét Irakban? Mivel az elnök kitért a válasz elől, ez nem várt gyorsasággal mélypontra süllyesztette népszerűségi mutatóját.
Az elnök tárgyilagos bírálata azért is elmarad, mert a tömegtájékoztatási eszközök tulajdona szűk csoport ellenőrzése alá került. 1983-ban mindössze ötven korporáció tulajdonolta a tömegtájékoztatás egész rendszerét. Húsz évvel később már csak hat tőkéscsoport ellenőrizte a tömegtájékoztatási ipar egészét: Time Warner, Disney, Bertelsmann, Fox, Viacom, General Electric. Ezt a felsorolást esetleg kiegészíthetjük még a Sony-val, a Seagram-mel és az AT&T-vel. Mindez nem változtat azon, hogy a közéleti tájékoztatás és gondolkodás irányítása uniformizálva lett. Az említett médium-óriások a

legkülönfélébb módon állnak kapcsolatban egymással. Nemcsak a tulajdonjog szempontjából vannak összefonódva, de még az irányítást is és a profit elosztását is a keresztbetulajdonlás révén osztják el. A hallgatóság elvárásai, valamint a nagy korporációk hirdetései - kiegészülve a Bush-kormányzat megszállott titkolódzásával - félelmetes hatást tettek a tömegtájékoztatási szféra egészére. Eluralkodott benne a felületes, sekélyes és unalmas tájékoztatás - egy új fajta színlelt újságírás.
Érdemes ebből a szempontból közelebbről szemügyre venni a **Rupert Murdoch** tulajdonában lévő **Fox médium-birodalmat.** Murdoch és a neo-konzervatívok politikai érdekei sok vonatkozásban megegyeznek és az 1990-es évek elejétől együtt is működnek. A Fox birodalomhoz nemcsak televíziók tartoznak, de nagy példányszámban publikált folyóiratok és könyvek is. Ezek mind a neokonzervatív eszmerendszert propagálják. A Fox szerkesztői és a neokonzervatív politikusok hasonló nézeteket vallanak Irakról, az Al-Kaidáról és szinte minden fontos világpolitikai kérdésről. Murdoch pénzügyi támogatásával mindenütt hallani lehet a neokonzervatív véleményeket és ez rendkívül megnövelte az egész neokonzervatív mozgalom hatását az amerikai társadalomra. A terror elleni háború propagálásában annyira kitűnt a Fox, hogy **William Kristol** (Irving Kristol fia) indíttatva érezte magát, hogy köszönetet mondjon a Fox News-nak és személyesen Rupert Murdoch-nak a Bush-kormányzatnak nyújtott támogatásért.
William "Bill" Kristol nemcsak azért befolyásos személyiség mert a neokonzervatív mozgalom egyik megalapítójának a fia, hanem azért is, mert az Izrael politikáját feltétlenül támogató lobby vezető tagja és jelenleg a **Project For A New American Century (PNAC**) nevű mozgalomnak az elnöke, valamint a **The Weekly Standard** című tekintélyes lap szerkesztője. Bill Kristol-t jól jellemzi az a tény, hogy a Fox tévében, amelyben rendszeresen szerepel, mint kommentátor, a legdicséretesebb jelzőkkel illete George W. Bush második elnökségi beiktató beszédét. Csupán annak a közlését mulasztotta el, hogy konzultánsként maga is részt vett ennek a beszédnek a megírásában. Természetesen nemcsak a Fox szimpatizál a neokonzervatív eszmerendszerrel és politikával. Nagy befolyása van a több mint 1200 állomással rendelkező **Clear Channel Network**-nek is, valamint az olyan beszélgető-műsor sztároknak, mint **Rush Limbaugh,** továbbá az olyan tévé-evangélistáknak, mint **Pat Robertson** és **Jerry Falwell.** Ezek együttesen elérték azt, hogy egy olyan absztrakt háborút, mint amilyen a "War on Terror", az amerikai külpolitikát meghatározó elgondolássá tegyék, elárasztva az amerikaiakat azzal a virtuális valósággal, amit a neokonzervatívok eszeltek ki a számukra.
Az elmondottak megerősítik, hogy a kormányzat tevékenységében, valamint abban, ahogyan azt a korporációs tulajdonban lévő tömegtájékoztatás tálalja, sok olyasmi felfedezhető, amit tehát Baudrillard kifejezését használva **hiperreálisnak** lehet nevezni. Maga Bush elnök is a tömegtájékoztatás gondolatszegény teremtményének tűnik, olyan embernek, aki csak igen csekély mértékben megy a saját feje után, mert mindent készen tálalnak neki, és akit digitálisan felerősítenek a legkülönfélébb technikai eszközök alkalmazásával. Bush-t az teszi rendkívül hatásossá, hogy az egymást átfedő érdekek hordozójaként a legkülönbözőbb érdekcsoportok tudják manipulálni a saját céljaik érdekében.
Már említettük, hogy a francia filozófus azt is állítja, hogy ez a szimulált világ és mindaz, amit ő hiperrealitásnak nevez, már nem rejti a valódi igazságot, mert ez a valódi igazság már nem létezik. **Hugh Urban** azonban úgy véli, hogy Baudrillard itt téved, mert az olyan hatalmi pozícióban lévő személyiségek, mint George W. Bush, Dick Cheney, Paul Wolfowitz, Donald Rumsfeld és társaik valóságos tetteket hajtanak végre, amelyeknek igen súlyos következményei vannak reális világunkban és romboló hatásuk gyakran a reálisan létező konkrét emberek életében is tettenérhető. A valóság részeként kell ugyanis elfogadnunk, hogy a környezeti pusztulás eredményeként amerikai polgárok betegednek meg. Kemény tény az is, hogy amerikai katonák halnak meg és sebesülnek meg egy hamis ügy érdekében Irakban, és

iraki civilek tízezrei veszítették életüket amerikai birodalmi ambíciók miatt. Egyszóval létezik igazi valóság a szimulált látszatok mögött.

A titokrácia túltengése

A jelenlegi politikai élet legkiemelkedőbb elfajulása a titoktartás és a titkolódzás beteges eluralkodása, azaz a titokrácia dominanciája az államélet és közélet egésze felett. A legbefolyásosabb erők, úgy mint a keresztény jobboldal, a neokonzervatív mozgalom, az energiahordozók felett rendelkező üzleti világ, valamint a korporációs tulajdonban lévő tömegtájékoztatás, egyaránt részt vett ennek a beteges méretű titkolódzásnak a kialakításában. A titoknak ez a kultusza nem azonos a nyugati világban korábban is ismert ezoterikus hagyományokkal. Ennek a titoktartásnak a célja nem a spirituális átváltozás, vagy csak beavatottaknak fenntartott előrelátás, hanem a politikai színlelés és a pénzügyi, gazdasági, politikai és katonai hatalom alulról történő ellenőrzés nélküli önkényes gyakorlása. Éppen ezért eme erők hatásának a felmérése elengedhetetlenné teszi a modern vallásosság és az elhatalmasodó titkolódzás mélyebb megértését, különösen a globális méretű erőszak és terror terjedése szempontjából.

Az úgynevezett **"Dominion Theology",** amit "Uralmi vagy Hatalmi Teológia"-ként fordítottunk le, és amit a vallásos jobboldal hirdet, a történelem szeszélyes fordulatai révén kitűnően együtt tud működni azzal a keményvonalas külpolitikával, amelyet Cheney, Wolfowitz és általában a neokonzervatívok folytatnak. Mindkét irányzat, tehát az Uralmi Teológia és a neokonzervatív külpolitika erős központosított uralmi rendszert kíván rákényszeríteni egyrészt az Egyesült Államokra, másrészt a Nyugat által elérhető világ egészére. Mindkét irányzat különösen fontos geopolitikai térségnek tekinti a Közel-Keletet, ahol ma a legkiélezettebb konfliktus zajlik a globális uralom megszerzéséért. George W. Bush azért alkalmas mindkét irányzat megvalósítására, mert saját stratégia nélküli révén könnyen tud alkalmazkodni a vele szemben támasztott kívánalmakhoz. Mindig azt nyújtja, amit elvárnak tőle. Ha **Hugh Urban** szimbolikus kifejezéseit használjuk, akkor az ifjabb George Bush alkalmas arra, hogy eljátsza a **"Gentleman"** szerepét, azaz teljesítse annak az úriembernek a funkcióját, aki közvetít a valóban tájékozott bölcs ember és a lakosság többsége között. De alkalmas arra is, hogy ő legyen Machiavelli értelmezésében az a **"Fejedelem",** akit egyszerre jellemez a jámbor vallásosság és a céltudatos uralom, a könyörtelen józanság. Geoge W. Bush azonban alkalmas arra is, hogy ő legyen az a bizonyos bálványkép, a baudrillard-i értelemben vett **"Simulacrum", "Bálvány"** amely a hatalom gyakorlását lehetővé tévő érdekcsoportok különböző érdekeit mindig a szükségletnek megfelelően képviseli. Az a tény, hogy eddig az amerikai társadalomnak a többsége - nagyrészt a tömegtájékoztatási eszközök hatására - elfogadta ezt az agresszív külpolitikát és egyre elnyomóbb, diktatórikusabb belpolitikát, azt mutatja, hogy az így elképzelt politikus sikeresen tudja a hatalmat gyakorolni.

A neokonzervatívok fellépésüket azzal igazolták, hogy szükség van a modernitás válságának a leküzdésére, és a degenerálódott liberális társadalom megreformálására. E törekvésük eredményeként a neokonzervatív mozgalom és a keresztény jobboldal viszont olyan elnyomó, rendőri módszerekkel kormányzott, diktatórikus társadalmat hoz létre, amely egyre inkább hasonlít az általuk megvetetett és elítélt Szovjetunió társadalmi berendezkedésére. Azáltal, hogy felszámolják a túlzottan engedékeny liberalizmus gyengeségeit, az általuk elképzelt közéleti erkölcs és fegyelem révén, vállalják azt a kockázatot, hogy **totalitárius rendszert** hoznak létre az Egyesült Államokban. Ezzel beteljesítik Leo Strauss jóslatát, aki már évtizedekkel korábban óvta az amerikaiakat ettől a veszélytől.

Az egyre inkább elhatalmasodó agresszív, militarista külpolitika és a korlátokat nem ismerő költekezés, az állam egyre mélyebb elmerülése a költségvetési deficit és a külkereskedelmi deficit mocsarában, azt eredményezheti, hogy az Egyesült Államok ugyanúgy pénzügyi és

gazdasági csődbe juthat, ahogyan a hidegháborús fegyverkezési verseny végül is a Szovjetunió csődbe jutásához és vereségéhez vezetett.
Ahhoz, hogy társadalmi, politikai és történelmi kérdésekben pártatlan álláspontot foglalhassunk el, az első lépés a tények, a gondosan elhallgatott tényeket is beleértve, minél teljesebb számbavétele. De ezek után sem ringathatjuk magunkat abban, hogy képesek vagyunk semleges álláspontra helyezkedni, mert ezeket a tényeket mindenki, a társadalomkutató tudósok is, csak a saját egzisztenciális helyzete szemszögéből képesek értékelni, minősíteni. Ugyanaz a tény a társadalmi hierarchiában más-más helyet elfoglaló vizsgálódó számára másképpen minősül. A minősítést a szükségletekben, az érdekekben és az értékekben meglevő különbözőség határozza meg. Amikor egy kormányzat olyan nyugtalanító politikát folytat, mint a Bush-kormányzat, és a társadalom sorsát érintő fontos tények jelentős részét elfedi az érintettek elől a túltengő titkolódzás, a gondolkodó társadalomtudós és a sorsáért felelősséget érző állampolgár kénytelen feladni a magára kényszerített semlegességét.
Elvileg a tények értéksemlegesek. De gyakorlatilag ez lehetetlen, mert már az a körülmény, hogy a tények végtelen sorából melyek kerülnek kiválasztásra, elrejtésre, vagy nyilvánosságra-hozatalra és elemzésre, már érdek és érték szerinti minősítést jelentenek. Az így már megszűrt tények további átértékelést kapnak azáltal, hogy az adott tények kinek az érdekeit szolgálják és kiét nem, kiknek hasznosak és kiknek károsak. Éppen ezért ma már a vallásos kérdésekben sem lehet a semlegességet és a pártatlanságot színlelve állást foglalni. A társadalom tudós kutatója természetesen nem teheti meg, hogy Istenre, mint megfellebbezhetetlen tekintélyre hivatkozzék. E sorok írója ismétlődően hallotta például **Jerry Falwell**-től a tévéevangélizáció során, hogy "I have got a divine assignement to save America" - (Istentől kapott megbízatásom van Amerika megmentésére). A társadalomkutató a mindenható Istenre való hivatkozás helyett csak a tényekkel és az érvekkel való meggyőzésre támaszkodhat, a bizonyítékok gondos összegyűjtésére, továbbá az érvelés meggyőző erejére. De ez után is vállalnia kell a kritikai ellenvetések gondos megvizsgálását, és ha azokat nem tudja megcáfolni, akkor változtatnia kell álláspontján.
A hatalom gyakorlóinak tevékenységét egyfajta jótékony, misztikus homály fedi, amit mesterségesen hoznak létre és tartanak fenn. A kutatónak oszlatnia kell ezt a homályt és a misztifikált hatalmi viszonyokat le kell bontania. Ha hozzá tud jutni a kellő nyilvánossághoz, akkor ez a tevékenység már tényleges befolyást gyakorolhat a társadalomra és ennyiben egyfajta politikai hatalmat is jelent. A társadalom feletti uralom az emberek tudata feletti ellenőrzés révén valósul meg. Ha a társadalom kutatója hozzá tud férni ehhez a tudathoz, akkor már maga is befolyásolni tudja a társadalmi fejlődés menetét. Különösen fontos átvilágítani azokat az elnyomó hatalmi viszonyokat, amelyekre annak kialakítói és fenntartói az igazolást Istenben és a transzcendentális dimenzióban keresik. Ilyen például az, amikor a napi politika gyakorlatában egyszerűen csak a Jó és a Gonosz harcára hivatkoznak, megkerülve a politikai döntések konkrét elemzését, tényekre támaszkodó igazolását és a felelősség államférfihoz méltó vállalását.

A pénzhatalom és az európai nemzetállamok

Kevés szó esik arról, hogy a nemzetközi pénzhatalom nyugaton is rendszerváltást hajtott végre a múlt század utolsó három évtizedében - közelebbről az Egyesült Államokban, Kanadában, valamint a mai Európai Unió 15 régebbi tagállamában. Nyugat-Európában a szociális piacgazdaság keretében működő jóléti államokat cserélte le pénzgazdasági rendszerben működő, a szervezet magánhatalom által irányított globalizálódott államokká. A pénzgazdasági rendszerben a termelő tevékenység már nem a társadalmi szükségletek kielégítésére történik. A nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia által irányított pénzgazdasági rendszerben (ennek az ókori változatát nevezte Arisztotelész **krematisztikának)** a szükségleteket kielégítő termelő tevékenységről a kereskedelemre, a forgalomra és a fogyasztásra, valamint a spekulációra, azaz a pénz pénzből történő szaporítására kerül a hangsúly. Minden olyan emberi-társadalmi-gazdasági tevékenység, amelyen nem lehet előállítani a magánpénz-rendszer tulajdonosai számára a nagy kamatot, az állam számára a magas adót (amelynek mintegy a fele állami adósságszolgálat formájában szintén a pénzvagyon-tulajdonosokhoz kerül), továbbá amely tevékenység nem végezhető globálisan versenyképes önköltséggel és nyereséggel, az kiiktatódik a gazdasági életből. Az ilyen emberek munkanélkülivé válnak, és a társadalom perifériájára szorulnak.

A pénzmennyiség növekedésének nincs természetes korlátja, mert nincs akkora pénzjövedelem, amelynél nagyobbra ne lehetne igényt tartani. A kamatautomatizmus a pénz mennyiségét kényszeríti hatványozott ütemű növekedésre. A pénz növekedési kényszere pedig a termelő tevékenység egészét hajtja előre a természetellenes növekedés kényszerpályáján. A termelőgazdaság szereplőinek emiatt minden egyéb szempontot alá kell rendelniük a profithajszának, és a felvett hitelek adósságszolgálati terhei fizetésének. Amikor a nemzetközi pénzügyi közösség Nyugat-Európában is bevezette a pénzgazdaságot, akkor valójában leállította Európa hatékony és sikeres gazdasági fejlődését. Ez különösen érvényes arra a Német Szövetségi Köztársaságra, amelynek korábban - a jelenlegi keleti tartományok (az egykori NDK) nélkül is - sikerült kontinensünk gazdaságilag legerősebb államává, az európai gazdaság mozdonyává válnia.

A monetáris hatalom elvétele fosztotta meg Nyugat-Európát a gazdasági önrendelkezéstől. Az NSZK jelenlegi válságának legfőbb oka a német márka és vele együtt a monetáris eszközrendszer elvétele a német államtól. Ezért nemcsak a háttérhatalom olyan frontintézményei a felelősek, mint a Nemzetközi Valutaalap, hanem az eurónak, mint közös uniós valutának a bevezetése is. A nemzetközi pénzoligarchia és kiszolgáló intézményei tagadják, hogy bármilyen kapcsolat lenne az euró kényszerbevezetése, valamint a nyomában előálló infláció, gazdasági pangás és a kiéleződő társadalmi feszültségek között. Németország esetében még népszavazást sem tartottak a pénzügyi szuverenitás feladásáról. A német polgárokat senki nem kérdezte meg arról, hogy le akarnak-e mondani a gazdasági jólétüket biztosító erős német márkáról vagy sem. A mai napig óriási a feszültség a pénz- és korporációs oligarchiát kiszolgáló érdekcsoportok, valamint a lakosság széles rétegei között. Az Európai Unió magját képező Németországban és Franciaországban a lakosság jelentős rétegeinek megingott a bizalma a pénzuralom kulisszademokráciájában, és az ezt irányító politikai osztályban.

Az euró bevezetése Franciaország számára is hátrányosnak bizonyult. Annak idején azzal győzködték a franciákat, hogy az euró lehetővé teszi Németország pénzügyi- és gazdasági túlhatalmának a korlátozását, a francia gazdálkodókat pedig legalább évi 5 milliárd euró többletjövedelemhez segíti Németország rovására. Franciaország akkori elnöke, **Francois Mitterrand,** döntő szerepet játszott**Helmut Kohl** német kancellár megzsarolásában. Tudomására hozta, hogy Párizs csak akkor járul hozzá a német egység

megteremtéséhez, ha Bonn belemegy az előrehozott valutaunió létrehozásába. Minderről Helmut Kohl emlékirataiban számol be. **Jacques Attali,** a londoni székhelyű **EBRD** (European Bank for Reconstruction and Development - Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank) első elnöke, Mitterrand közeli barátja és munkatársa volt. Új könyvében "C'était Mitterrand" (Mitterrand volt az...) beszámol arról, hogy a francia elnök 1989. novemberében megfenyegette **Hans-Dietrich Genscher** akkori német külügyminisztert, hogy új antantot hoz létre a német egység megakadályozására Anglia és a Szovjetunió (Oroszország) bevonásával, ha Németország elutasítja a valutaunió haladéktalan bevezetését, és a német márka feladását.

Nyílt titok volt a Nyugat-Európát irányító elitcsoportok körében, hogy az euró bevezetésének igazi célja az egységes Németország gazdasági vezető szerepének végleges megszüntetése volt. Az egységes Németországnak a kelet-európai gazdaság átalakításában és irányításában játszott vezetőszerepét kívánták aláásni. További cél volt magának Németországnak a gazdasági meggyöngítése, ami elkerülhetetlenül együtt járt a kemény valutának számító német márka lecserélésével a sokkal gyöngébb euróra. Mindez olyan gazdasági szerkezetet kényszerített Németországra, amely a pénzviszonyokba elrejtve lehetővé tette a német gazdasági erő fokozott felhasználását az úgynevezett felzárkóztatandó országok támogatására. Az euró - és a monetáris önrendelkezés vele járó megszűnése - Németországot valósággal megbénította.

A márka feladásával Németország már nem volt többé olyan fejlett és erős ipari hatalom, amelynek cselekvőképességét szilárd nemzeti valutája biztosította. Az eurózónában eluralkodó pénzügyi bizonytalanság azonban nemcsak Németországot gyöngítette meg, hanem Franciaországot is. Az erős gazdasági szereplők az alacsony bérű országokba fektették be tőkéiket. A kis- és közepes vállalkozások is hamarosan úgy érezték, hogy ha versenyben akarnak maradni, akkor ugyanezt kell tenniük. Ez a fajta mozgékonyság és rugalmasság olyan követelményeket támasztott velük szemben, amelyeket már nem tudtak teljesíteni. Ennek következtében évente 40 000 ilyen cég ment csődbe. A kiegyensúlyozatlanság egyre fokozódott, és a német nép számára nyilvánvalóvá vált, hogy Európa fejőstehenének tekintik. A német gazdaság stagnálása azonban megakadályozta, hogy Németország továbbra is a korlátlanul szivatható balek szerepét töltse be.

Amíg Németország rendelkezett a monetáris szuverenitásával és forgalomban volt a német valuta, addig időnként csak a márka átértékelésére, nem pedig a leértékelésére került sor. Aki német valutában tartotta vagyonát az tőkenyereséghez jutott, nem pedig veszteséghez. A német márka minden átértékelése a reáljövedelem emelkedésével, és az értéktermelő munkát végző lakosság életszinvonalának a növekedésével járt. De ez érvényes volt a nyugdíjas rétegek számára is. Ezért joggal lehetett a német márka átértékelését egyfajta **társadalmi osztaléknak** nevezni, amelyet a német nép a versenyképességével érdemelt ki.

Az európai kultúra egyik csúcsteljesítményének nevezhető az a szociális piacgazdaság, amely legfejlettebb formáját a skandináv országokban és Németországban érte el. A **Wilhelm Röpke, Werner Sombart, Ludwig Erhard, Karl Schiller** nevével is fémjelzett szociális piacgazdaság megalkotói egészen másképp gondolkodtak mint a mai pénzuralmi rendszer irányítói. Azt hirdették, hogy mindenki számára alanyi jogon jár a szociális biztonság, egyszerűen azért, mert az illető embernek született. A II. Világháború utáni legendás kereszténydemokrata politikus, **Konrad Adenauer,** jelszava is a szociális piacgazdaság és a jóléti állam volt az 1960-as években. Amikor a munkanélküliség 1967-ben hirtelen **400 000**-re növekedett, akkor ezt a számot tűrhetetlenül nagynak tekintették és külön törvényt hoztak ennek a helyzetnek a megváltoztatására (Gesetz zur Förderung der Stabilität und des Wachstums der Wirtschaft). Ennek a törvénynek az volt a feladata, hogy specifikus szabályozókkal gondoskodjék arról a közérdekről, amely a csak szociális piacgazdaság

keretében érvényesíthető. Emögött az a felismerés húzódik meg, hogy a piaci mechanizmus - különösen gazdasági visszaesés vagy válság idején - nem alkalmas a közérdek szolgálatára. Az említett stabilitási törvény koordinálta a szövetségi, a tartományi és a helyi önkormányzati szervek költségvetési politikáját a központi bank, a Bundesbank monetáris politikájával és hitelezési rendszerével. Ezen túlmenően kiterjesztette a szövetségi kormányzat mozgásterét a többi autonóm politikaformáló csoport irányában - így a munkavállalók és a munkáltatók érdekképviseleti szervei felé. A törvény értelmében a gazdasági és a pénzügyi politikát e négy érdekelt fél együttműködésére kellett alapozni, és az érdekegyeztetésbe mindegyiküket érdemben be kellett vonni. A fő cél az volt, hogy minden olyan testület és érdekcsoport, amely hatással van a gazdasági folyamatra, befolyásolható legyen a monetáris-és hitelpolitika eszközeivel. Aktív pénzügyi beavatkozással kívánták ellensúlyozni a gazdasági ciklusok kilengéseinek a hatásait, s így elősegíteni a szükségessé vált strukturális változtatásokat. A strukturális politika fő befolyásolási eszközei az állami támogatások voltak, amelyek vagy közvetlenül kerültek folyósításra, vagy pedig adókedvezmények formájában.
2006-ban a Német Szövetségi Köztársaságban - az öt új tartomány (vagyis az egykori NDK) nélkül - a hivatalosan nyilvántartott munkanélküliek száma eléri a 3,5 millió főt. Ezt a számot a statisztikusok még meg szokták növelni azoknak a munkanélkülieknek a számával, akik már különböző okokból kiestek a nyilvántartásokból, de szeretnének dolgozni. Ezért nyugodtan állíthatjuk, hogy ma körülbelül tízszer annyi a munkanélküliek száma, mint a tűrhetetlennek minősített 1967-es időszakban, amikor némi visszaesés mutatkozott a gazdasági csoda országában.
A német szociáldemokrata-zöld koalíció és a **Schröder-kormány** bukásához jelentősen hozzájárult az, hogy a mai Németország egészét tekintve a munkanélküliség tartósan - a hivatalos adatok szerint is - 4,5 millió és 5 millió között mozog, de valójában ennek a duplájával kell számolni. Illúziónak bizonyult az a vágy, hogy az európai integrálódási folyamat majd segít úrrá lenni a magánpénz-monopóliumra alapozott globalizáció kártékony hatásain. Az európai integráció - ahogy az EU fokozatosan átalakult nemzetek feletti mesterséges birodalmi-struktúrává - egyre kevésbé tudta megvédeni az Európai Gazdasági Közösség, az Európai Közösség, majd Európai Unió tagállamait a magánpénzrendszer globalizációjának a negatív hatásaival szemben. Az EU tagállamai megmaradva szuverén országoknak sokkal eredményesebben tudtak volna védekezni a globalizációval szemben. A nemzetközileg létrejött szervezett magánhatalom a nála lévő magánpénz-monopólium segítségével terjesztette ki hegemóniáját az Európai Unióra, és benne Németországra. Uralmi helyzetét az ő érdekeit szolgáló közös valuta, az euró kényszerbevezetésével szilárdította meg. Az euróról már kiderült, hogy nem tette Európát sem erősebbé, sem egységesebbé. Ugyanakkor valamennyi tagállam gazdaságát és társadalmát nehéz próba elé állította. Németország a gazdasági csoda egykori megvalósítója egy helyben topog és már nem tudja betölteni a mozdony szerepét. A fejőstehén kimerült, gazdasága hosszabb ideje stagnál, és nem tudja fedezni az európai kényszerintegráció költségeit. Ezt a tényt a távozni kényszerült **Gerhard Schröder** kancellár is elismerte, abban az interjújában, amelyet a **Die Zeit** című hetilapnak adott. De ezt hangsúlyozta az Európai Unió londoni csúcsértekezletén is, ahol még ő képviselte Németországot. Az euró bevezetéséről a német társadalmat nem kérdezték meg, mert a nemzetközi pénzoligarchia nem volt hajlandó ezt megengedni. Az illetékesek nagyon is tisztában voltak azzal, hogy ha a német társadalom demokratikus eljárás keretében kinyilváníthatja valódi véleményét, akkor az eurót Németországban soha nem vezetik be. Az euró ugyanis megfosztotta a német államot gazdasági és pénzügyi önrendelkezésétől. Ennek számos káros következménye ma már letagadhatatlan.
Az euró sok hátránnyal járt az Európai Unió többi úgynevezett központi magot képező tagállamára is, mert a globalizációval járó káros hatásokat felerősítette: felgyorsította a költségvetések eladósodását és a szociális védelmi-háló lebontását. A magánpénz-

monopólium kicsavarta a közhatalom kezéből a pénzkibocsátás, az árfolyam-és kamatszabályozás, valamint a hitelnyújtás eszközeit. Emiatt az államok eladósodtak és a költségvetéseik egyre nagyobb részét kellett adósságszolgálatra fordítaniuk. A pénzuralmi rend sajátosságának megfelelően bekövetkezett az is, amire már utaltunk, hogy mindenki elveszítette a munkahelyét, akinek a munkáján nem lehetett előállítani a magánhitelezők számára kamatot, az eladósodott állam számára a magas adókat, és a transznacionális korporációk számára pedig a globálisan versenyképes nyereséget és önköltséget. Németországban milliók váltak munkanélkülivé, noha ezért nem ők, hanem a rájuk kényszerített pénzuralmi rendszer a felelős. Mintegy tízmilliónyi polgár került a társadalom perifériájára és sokan közülük kifejezetten szegénnyé váltak, akik segélyezésre szorulnak. Az eladósított állam, amely bevételének közel felét adósságszolgálatra - főleg kamatfizetésre - kénytelen fordítani, képtelen az egykori jóléti állam keretében kialakult szociális rendszer működtetésére. Egyre kevesebb jut az egészségügyre, a társadalombiztosításra, a nyugdíjakra és a munkanélküli támogatásokra, és kénytelen piaci alapokra helyezni az iskolarendszert is. A munkanélküli ember nemcsak jövedelmét és így anyagi biztonságát veszíti el, hanem társadalmilag is a perifériára szorul és kirekesztődve a társadalomból nem képes teljes értékű emberi életet élni.

A történelem iróniája, hogy ez lett az osztályrésze annak a Franciaországnak is, amelynek önző és rövidlátó vezetői döntő szerepet játszottak abban, hogy ráhúzzák az euró-kényszerzubbonyát Németországra. Szemellenzősen csak arra összpontosítottak, hogy megbénítsák a kemény versenytársat jelentő gazdasági óriást, és megfosszák pénzügyi túlhatalmától. Párizs végül azt kapta jutalmul, amit Berlin büntetésül. A magánpénz-monopólium rendszere következtében Franciaországban is oly nagy lett a költségvetési hiány, hogy az állam már nem tudja finanszírozni a társadalmi programok jelentős részét. Ez veszélyes társadalmi feszültségekhez vezetett, amelyek drámaian váltak láthatóvá azoknak a felgyújtott gépkocsiknak, autóbuszoknak és középületeknek a lángjainál, amelyek hetekig lobogtak Párizs és több más francia nagyváros szegények és afrikai bevándorlók által lakott külvárosaiban 2005 őszén.

Franciaország jelenlegi vezetésének válaszolni kell arra, hogy vajon kész-e ma már elhatárolódni a korábbi francia elnök, Mitterrand, rövidlátó és károsnak bizonyult politikájától, és hajlandó-e most már megváltoztatni ezt a politikát? Az jelentene lényegi változást, hogy ha Párizs a jövőben már támogatná Berlint pénzügyi szuverenitása és a német nemzeti valuta visszaszerzésében. Németország valójában csak monetáris önrendelkezésének a helyreállításával tud változtatni jelenlegi nehéz helyzetén. Csak így képes állami kibocsátású olcsó hitelekkel finanszírozni olyan nagyszabású értékteremtő gazdasági programokat, köztük olyan infrastrukturális fejlesztéseket, mint, pl. a mágneses lebegtetésű vasútrendszer (**Magnetschnellbahn**) kiépítése egész Németország területén.

A világ első mágneses lebegtetésű vonatát Berlin és Hamburg között kívánták forgalomba állítani, amely a 400 kilométeres távolságot egy óra alatt tette volna meg. Az angolul **Transrapidnak** nevezett járművek óránként 450 kilométeres sebességgel képesek haladni. A vonat alsó szekciója betakarja a sínt, mágnesek sorozatával hajtva előre a szerelvényt, amely 10 milliméterrel a sín felett lebeg. Egy másik mágnessor oldalról fejt ki erőt, s ily módon a vonatot megfelelő helyzetben tartja. Ezen felül a mágnesek a szerelvény alatti mágneses mezőt is befolyásolják. Az energiát a vonaton tárolt akkumulátorok biztosítják.

A Kohl-kormánynak az euró bevezetése előtt még megvolt a saját monetáris eszközrendszere ennek az egész Németország közlekedési rendszerét forradalmasító mágneses lebegtetésű vasúti rendszernek a kiépítésére. Amikor az euró kényszerzubbonya mozgásképtelenné tette Németországot, Berlinnek le kellett mondania erről a nagyszabású programjáról. Ha megvalósul, hasonló hatással járt volna, mint, amilyent 1933-at követően a **Wilhelm**

Lautenbach által kidolgozott pénzügyi és gazdasági program eredményezett. Akkor másfél év leforgása alatt sikerült a nyolc millió munkanélküliből több mint hét milliónak munkát biztosítani. Ha ezt a Transrapid vonathálózatot Németország kiépíthette volna, akkor a finanszírozására kibocsátott állami hitelek nem okoztak volna inflációt. A pénzmennyiség növekedését ellensúlyozta volna a felépült mágneses lebegő-vasúthálózat értéke. Emellett több millió ember munkához, és az úgynevezett kapcsolódó **(multiplikátor)** hatások eredményeként a többi iparág is számos megrendeléshez jutott volna. Több millió segélyezett munkanélküli - adófizető polgárrá átalakulva - jelentős mértékben növelte volna a költségvetés bevételeit. A magánpénzmonopóliuma segítségével sarcoló pénzoligarchia kivételével egész Németország jól járt volna.

A nagykoalíció programja: takarékosság, modernizáció és beruházás

A 2005. szeptemberében megtartott parlamenti választás csaknem patthelyzetet eredményezett. A nyomában létrejött nagykoalíció kemény alkudozások után csak 2005. novemberében vehette át Németország irányítását. **Angela Merkel**-kormányában **Horst Seehofer**, aki Helmuth Kohl kancellársága idején egészségügyi miniszter volt, az Élelemzésügyi-, Fogyasztóvédelmi- és Mezőgazdasági Minisztérium élére került.

Seehofer úgy látja, hogy a nagykoalíció eredményesen oldhatja meg azokat a problémákat, amelyekkel az előző kormányok nem tudtak megbirkózni. Az új kormány egyszerre törekszik a hosszú távú gazdasági fejlődést meghatározó reformok végrehajtására és a szociális biztonság fenntartására. A gazdasági hatékonysághoz szükséges feltételeket társítani óhajtják a szociális intézményrendszer védelmével. **Horst Seehofer** azt állítja, hogy szakítottak a neoliberális főáramlatú közgazdasági irányvonallal. Abból indulnak ki, hogy nem lehet működtetni első-osztályú gazdaságot ugyancsak első-osztályú juttatások és szociális biztonság nélkül. Ezeket az ellentétes, de egymást kölcsönösen feltételező és kiegészítő törekvéseket nem lehet egyszerűen a költségvetési kiadások csökkentésével és szigorú gazdasági megszorító intézkedésekkel elérni, hanem csak dinamikus és innovatív gazdasági-pénzügyi politikával.

Seehofer minderről a München melletti **Tutzing**-ban tartott politikai tanácskozáson számolt be 2005. november 12-én. Közölte vendéglátóival, hogy a nagykoalíció megállapodása olyan intézkedési csomagot tartalmaz, amely az adókedvezményektől az új munkahelyek létesítéséig számos ösztönzést nyújt a beruházóknak Németországban. Ezek elősegíthetik a magántulajdonban lévő épületek renoválását, mert ezeket a családi otthonokat máris jövőbeni munkahelyeknek tekintik. Külön programok indulnak be a képzés és a kutatás terén, és nagy mértékben megnövelik az erre fordítható támogatásokat. Azt a jelszót, hogy "ha csökkentjük a szociális juttatásokat, akkor növekszik a gazdaság" felváltotta az az új jelszó, hogy "szükség van reformokra, de ezeket meg kell támogatni erőteljes, innovatív és dinamikus gazdasági intézkedésekkel".

A koalíciós tárgyalásokon sikerült meghaladni azt a téves elméletet, hogy ha folyamatosan és elég nagymértékben csökkennek a társadalmi juttatások, akkor automatikusan növekszik a gazdaság és egyre több lesz a munkahely. A Merkel-kormány e helyett arra törekszik, hogy egyidejűleg legyen **takarékosabb,** vállalja az **alapvető reformokat** és növelje jelentősen a **beruházásokat.** Seehofer azt is elmondotta, hogy elvetették a nyugdíjak csökkentésére vonatkozó javaslatokat. Nem ilyen módszerekkel kíván a kormányzat pénzhez jutni.

Ugyancsak elkötelezte magát a nagykoalíció az erőteljes családtámogatás mellett. Az asszonyok **havi 1800 eurót** fognak kapni szülői támogatás címén. Ezért a pénzért fogadhatnak segítséget, s így tovább dolgozhatnak, vagy ők maguk vállalhatják a gyermekeik ellátását a születés utáni első évben.

A nagykoalíció arra is törekszik, hogy az emberek minél tovább megtarthassák munkahelyeiket. Ha valakit arra kényszerítenek, hogy korai nyugdíjba menjen, azzal lényegében a nyugdíját csökkentik, mert minél előbb nyugdíjas, annál kisebb a nyugdíja.

Külön programot készítenek az ötven év felettiek részére, hogy visszahozzák őket a munkaerő-piacra. Ezért véget akarnak vetni a mesterséges ifjúsági "kultusznak", amely valójában a munkabéren való takarékoskodást jelentette. Seehofer ugyanezen a rendezvényen szólt az eladósodás és a beruházás közti egészséges arány megteremtéséről. Ha van egy 50 milliárd eurós beruházás, akkor 40 milliárd eurós eladósodás elviselhető. A felvett hiteleket azonban nem szabad fogyasztásra, szociális juttatásokra vagy közalkalmazottak fizetésére fordítani, azaz felélni. Ezért a nagykoalíció vissza akarja állítani az állam cselekvőképességét. Csak termelő vagy infrastruktúra beruházás céljára célszerű felvenni hiteleket.
Az elmúlt években az állam hitelek felvételével próbálta megnövelni mozgásterét a társadalmi újraelosztás érdekében. Ez azonban adóemelésekhez vezetett. A jelenlegi magas adók az elmúlt eladósodás következményei. A jövő nemzedékeknek kell viselniük magasabb adók formájában a jelenlegi túlköltekezést. Ami ma adósság, abból holnap adó lesz. Hitelek csak a beruházások növelésére, a közlekedés, az egyetemi oktatás és az egészségügyi infrastruktúra továbbfejlesztésére vehetők fel.
Seehofer részben a már hivatkozott **Wilhelm Lautenbach** elképzeléseit elevenítette fel. Lautenbach volt az, aki az 1930-as évek elején úgy akarta a gazdasági válsággal és nemzetközi pénzügyi embargóval megbénított weimari Németország gazdaságát fellendíteni, s a náci párt hatalomra kerülését elhárítani, hogy átfogó infrastrukturális beruházási programokat dolgozott ki. Mindezt Lautenbach állam által kibocsátott pénzügyi eszközökkel kívánta finanszírozni, bebizonyítva, hogy a termelési és infrastruktúra-fejlesztési célokra kibocsátott állami pénz nem eredményez inflációt. Lautenbach azt is megmagyarázta, hogy az ilyen közpénzből finanszírozott infrastrukturális programok nemcsak a gazdasági növekedést serkentik, de fokozzák az egész gazdaság termelékenységét és versenyképességét. A segélyre szoruló milliók hasznos munkát végző adófizető polgárokká válnak. Ezért ez a fajta finanszírozás nem eladósodást jelent, hanem a jövőbe történő beruházást.

Megoldja-e mindez Németország stagnálását?

A nagykoalíciónak szembe kell néznie az Európai Unióban kialakult költségvetési válsággal. Ezt nem lehet csupán tárgyalásokkal megoldani. Németország fizetőképességének a határához érkezett, ugyanakkor Anglia továbbra is ragaszkodik az eddig élvezett különleges juttatásokhoz. Franciaország sem tud lemondani mezőgazdaságának a jelentős támogatásáról. Az EU új kelet-európai tagjai mind arra vannak kényszerítve, hogy csatlakozzanak mielőbb az euró-zónához. Tud-e minderre az új berlini kormányzat megoldást nyújtani? Noha a német gazdaság az Európai Unió többi tagállamával egyetemben elmozdult a mélypontról, a **Merkel-kormány** - egyes szakértők szerint - csak átmeneti megoldás lehet. Eredménynek tekinthető, hogy ez a kormány nem vállalta a kemény gazdasági megszorító intézkedéseket, amelyek kiszámíthatatlan társadalmi feszültséget okoztak volna.
Aki figyeli a pénzuralmi rendszer teljes berendezkedését Németországban, szembesül azzal, hogy a nagy nemzetközi **pénzügyi alapok** milyen erőfeszítéseket tesznek a német gazdaság egészének az átvételére. Az úgynevezett fedezeti alapok (hedge fund-ok), amelyek a befektetési eszközök magas kockázatú csoportját jelentik, általános támadást indítottak a német gazdaság ellen. Mintegy **nyolc hedge fund** a középméretű vállalatokat támadta meg. Most már a legnagyobb cégekre is sorkerült. Egy ilyen pénzügyi korporáció, a **Tweedy Brown,** mindent elkövet azért, hogy konzorcium jöjjön létre a **Volkswagen** és a **Porsche** között.
Az egész építési ipar, különösen a lakásépítési szektor, a pénzügyi korporációk célkeresztjébe került. Mindent vásárolnak, a lakásoktól a kastélyokig. A problémát az okozza, hogy a német lakosság kénytelen mindezt tehetetlenül szemlélni, mert semmilyen eszköze sincs a védekezéshez. A Maastrichti Szerződés korlátozásai is fojtogatják a német gazdaságot. Ha mindennek valamilyen radikális változás nem vet véget, akkor az Európai Unió gazdasági

mozdonya hamarosan megszűnik számottevő ipari országként létezni. Hasonló problémákkal küzd Franciaország, és részben Olaszország is.
Németország jelenlegi válságának fő oka az **Európai Monetáris Unió** létrejötte. 1989. tavaszán az NSZK kormányzata nem számolt a kommunista berendezkedésű Kelet-Németország gyors összeomlásával. A berlini fal 1989. november 9-én bekövetkezett összeomlásakor sem rendelkezett még a bonni kormány konkrét tervvel az új helyzet kezelésére. Ezért a felkészületlenségéért az egész német társadalom igen nagy árat fizetett. Még ma is vannak olyan területek, ahol a munkanélküliség eléri az 50%-ot az NSZK új keleti tartományaiban, ahogy ma az egykori NDK-t nevezik. A pénzügyi spekuláció uralma alá helyezett gazdaság nem volt alkalmas működőképes gazdaság beindítására a csődbe jutott és felszámolt kommunista tervgazdaság helyén. Azzal is számolni kell, hogy a jelenlegi magánpénzrendszer - a benne működő kamatmechanizmus miatt - világméretű fizetési válsághoz és a globális pénzrendszer felbomlásához vezethet.
Franciaországban a helyzet valamivel jobb. A francia törvényhozók hoztak olyan jogszabályokat, amelyek tiltják a nagy pénzügyi korporációk, hedge fund-ok terjeszkedését. Még abban az esetben is, ha egy ilyen spekulációs támadás során megszerzik a részvények többségét, a külföldi tulajdonú pénzalap nem lehet tulajdonos. Németországban azonban nincsenek ilyen védelmet biztosító jogszabályok. Az új pénzügyminiszter, **Steinbrück**, már célzott arra, hogy Németországnak vissza kellene térnie saját nemzeti valutájához, a német márkához, hogy meg tudja védelmezni pénzügyi és gazdasági szuverenitását. Steinbrück elmondotta: Németországnak egy éve van arra, hogy rendbe tegye a helyzetet Európában, és teljesíteni tudja az úgynevezett Stabilitási Paktum feltételeit. Ha ezt elmulasztja, akkor nagyarányú pénzügyi válsággal kell számolnia. Ezt úgy is meg lehet fogalmazni, hogy az euró, mint közös valuta megbukott.
A **Financial Times**-ban több cikk is megjelent arról, hogy gyengébb pénzügyi helyzetű európai országok várhatóan távoznak az euró-zónából. A francia központi bank kormányzója - **Christian Noyer**- is lehetségesnek tartotta, hogy néhány ország majd kilép az euró övezetből. Ez a lehetőség tehát fennáll, és bármikor bekövetkezhet. A probléma gyökere az, hogy az a pénzügyi struktúra, amelyre ráépítették az eurót, számos vonatkozásban nem működik. Az euró hívei kezdetben azzal érveltek, hogy az védelmet nyújt a globalizáció pusztító pénzügyi hatásaival szemben, és egyben a világgazdaság második tartalékvalutájaként a dollár ellensúlya lehet. Mára már nyilvánvaló, hogy mindebből nem sok valósult meg. Bebizonyosodott, hogy az euró bevezetéséből származó negatív következmények, párosulva a Maastrichti Megállapodás és a Stabilitási Paktum kényszerzubbonyával, valójában előre megtervezett következmények. Az európai egyesülési folyamatot irányító erők így kívánták Németországot végleg a nemzetközi pénzügyi közösség hegemóniája alá helyezni.
1989. november 28-án Helmuth Kohl akkori német kancellár tíz pontos programot terjesztett elő két független német állam konföderációjának a létrehozására. Két nappal később pedig - állítólag az NSZK-ban működő Vörös Hadsereg Frakció, a RAF, terrorista csoport nem létező harmadik nemzedékének a tagjai - meggyilkolták a Deutsche Bank elnökét, **Alfred Herrhausen-t**. A merénylet elkövetőit azóta sem találták meg. Ezekben a napokban Franciaország akkori elnöke, Francois Mitterrand, ultimátumot intézett Helmuth Kohl-hoz. Eszerint Párizs csak úgy járul hozzá a két Németország egyesüléséhez, ha Németország vállalja az Európai Monetáris Unió előrehozott bevezetését.
Ma, amikor Franciaország makacsul ragaszkodik Mitterrand politikájának a folytatásához, valójában önmagát is megbénítja, és egyáltalán nem szolgálja vele a hosszú távú francia nemzeti érdekeket.
Itt kell egy kis kitérőt tennünk, hogy megvilágítsuk: milyen szerepe volt a jelenkori **szinarkizmusnak** (synarchism) a mai helyzet kialakulásában? A szó görög eredetű

és az együtturalkodást fejezi ki. Ezt a fogalmat először egy angol lelkész használta a Bibliáról szóló könyvében. A titkos társaságok hatalmára vonatkozóan egy francia szerző, **Saint-Yves d'Alveydre,** alkalmazta ezt a fogalmat, mert úgy gondolta, hogy a háttérben meghúzódó titkos társaságokkal lehet a legideálisabban kormányozni. Az ismert amerikai közgazdász és közéleti személyiség - **Lyndon LaRouche** - azt állítja, hogy **John Foster Dulles,** aki Eisenhower elnök külügyminisztere volt, a **nemzetközi pénzügyi intézmények** és a Földünk erőforrásaival rendelkező **világcégek**, valamint a hírszerző és **titkosszolgálatok**együttes hatalom-gyakorlására törekedett. A felsorolt három erő fasiszta rendszereket próbált kialakítani az 1930-as években Európában és Közép-Amerikában, elsősorban azért, hogy az eladósított országokat így akadályozzák meg adósságtörlesztési kötelezettségeik teljesítésének a felmondásában.
A szinarkizmusnak van kínai változata is. **John K. Fairbank,** a Harvard Egyetem sinológus professzora szerint ennek az a lényege, hogy az egységes hatalomgyakorlás érdekében integrálják - kooptációval (meghívásos bevonással) - a meglévő elit és hatalmi csoportokat. Ez az uralmi forma meghatározott rituálékkal legitimálja magát és az integrált hatalmi elit tagjait különböző kedvezményekkel nyeri meg magának. Ily módon semlegesíti azokat a lehetséges erőket, amelyek a hatalomgyakorlás fennálló rendje ellen felléphetnének. Szinarkistának nevezték egyes kutatók azt az uralmi formát is, ahogyan az angolok gyakorolták a hatalmat a hongkongi koronagyarmatukon. Hongkong kormányzatát elitek közötti konszenzuson alapuló kormányzatnak nevezték. Itt is az volt a lényeg, hogy mihelyt megjelent egy olyan erő, amely veszélyeztethette a hatalmat gyakorlók helyzetét, akkor ezt az erőt haladéktalanul kooptálták és az integrált hatalmi elit részesévé tették. Összefoglalva: a szinarkizmus nem más, mint valamennyi befolyásos társadalmi erőnek az integrálása egyetlen hatalmi elitbe, azért, hogy az riválisok nélkül, zavartalanul és hatékonyan kormányozhasson.
A két világháború között a szinarkizmus hívei támogatták Mussolinit, Franco-t, Hitlert és Franciaországban Petain marsall kormányát. Nyíltan kimondták, hogy nem fogják megengedni olyan személyek fontos politikai funkcióba kerülését, akik válság idején a közjót előnybe részesítenék a nemzetközi pénzügyi közösség, elsősorban a beruházó bankárok érdekeivel szemben. A jelenlegi német nagykoalíció mögött szinarkista stratégia húzódik. Ezt a stratégiát Magyarországra is rákényszeríthetik az Európai Uniót ténylegesen irányító erők, elsősorban a nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia döntéshozói. Budapesten is alakulhat nagykoalíciós kormány a pénzoligarchia érdekeit szolgáló kemény megszorító intézkedések fegyelmezett végrehajtására.
Helmuth Kohl 1989. novemberében és decemberében tisztában volt azzal, hogy politikai unió nélkül nem lehet megteremteni a monetáris uniót Európában. Azt is tudta a kancellár, hogy az egységes pénz, az euró, közvetlenül fenyegeti Németország monetáris szuverenitását, és veszélyezteti az alapvető német érdekeket. Számos okból Kohl arra a meggyőződésre jutott, hogy engednie kell. Ma már sok német - köztük szakemberek és politikusok is - úgy vélik, hogy lett volna más megoldási lehetőség is. Kohl azonban úgy érezte, hogy országát háború fenyegeti, sőt még az élete is veszélyben van. Az Alfred Herrhausen elleni merénylet egyik címzettje is minden bizonnyal maga Helmuth Kohl volt, aki nemcsak bizalmas és nagy tudású tanácsadóját, de meghitt jó barátját is elveszítette a Deutsche Bank meggyilkolt elnökében. A volt kancellár emlékirataiban azt írja, hogy az Európai Unió első csúcstalálkozóján, amelyre **Strasbourg-ban 1989. decemberében** került sor, életének legsötétebb óráit élte át. A többi európai vezető a legridegebb és legelutasítóbb magatartást tanúsította vele szemben. Ezért Kohl végül is kapitulált. A fegyveresen már 1945-ben legyőzött Németország számára valójában ezzel a pénzügyi és gazdasági kapitulációval ért véget a második világháború, lett teljessé veresége maradék önrendelkezésének az elvesztésével.

Az Európai Monetáris Uniót 1998. májusában hozták létre, és a közös valutát, az eurót, pedig 2002. január 1-ével vezették be az EU tizenkét tagállamában. Ez azt is jelentette, hogy a gazdasági életből kikapcsolták a legalapvetőbb piaci szabályozókat. Így például a fair, esélyegyenlőségen alapuló gazdasági verseny nem érvényesült, mert megszűnt a szilárd nemzeti valuta birtoklásából származó előny. Az Európai Unió szegényebb új tagjai számára pontosan gazdasági elmaradottságuk miatt az euró előnyökkel járt. Az elmaradottabb országok, mint termelési helyszínek, olcsó béreik, alacsony társadalmi kiadásaik és ugyancsak alacsony adóik révén előnyöket élveztek. Ezek az egyoldalú előnyök azonban hátrányosak egy valódi piacgazdaság számára. Az EU szegényebb országai korábban persze fokozott kockázatot jelentettek gyenge nemzeti valutáik miatt a befektetők számára. Az euró bevezetésével ez a kockázat egy csapásra megszűnt. A külföldi beruházások száma növekedett az elmaradottabb országokban, és ez gazdasági fellendülés látszatát keltette. A gazdasági fellendülés azonban csak illúzió volt, mert az olcsó termelésből származó nyereség az infláció révén gyorsan fel is szívódott. Jó példa erre Olaszország, ahol Spanyolországhoz, Portugáliához és Írországhoz hasonlóan magas volt az infláció. Németországban viszont - ennek lecsapódásaként - deflációs hatások érvényesültek, és igen magasra szökött a munkanélküliek száma. Így tehát az euró bevezetése leállította azt a nemzeti gazdaságot, amely korábban az egész európai gazdaság mozdonya volt.
Ugyanakkor annak is tanúi lehetünk, hogy a politikai unió nem jött létre az integráció keretében. Már Helmuth Kohl is azt hangoztatta, hogy a gazdasági és pénzügyi integrációt meg kell előznie a politikai unió létrehozásának. Csak erős politikai hatalommal bíró brüsszeli és strasbourgi központ lehet a teljesen független monetáris hatalom egyensúlya, és gyakorolhat egyenlő félként befolyást a diktátori hatalommal felruházott frankfurti Európai Központi Bankra. A szociális biztonság se maradhat kizárólag a monetáris önrendelkezéstől megfosztott tagállamok hatáskörében, hanem azt is az unós intézmények felelősségévé kellene tenni. Azok a megállapodások, amelyeket összefoglalóan és pontatlanul **"Európai Alkotmánynak"** szoktak nevezni, megbuktak a 2005. májusi franciaországi és hollandiai választásokon. Amiről nem beszélnek az az, hogy nemcsak ez az úgynevezett Európai Alkotmány bukott meg, hanem a közös valuta, az euró is. Ma már nemcsak a németek, de a franciák, a hollandok és más nemzetek számára is nyilvánvalóvá vált, hogy a kikényszerített és idő előtti európai pénzügyi integráció számos negatív következménnyel járt. Mindez párosulva a globalizáció destruktív hatásaival - amelyektől az egyesités nem tudta megvédeni az EU tagországait - megváltoztatta az európaiak véleményét az Európai Unióról.
A jelen körülmények között a nagy beruházók már nem Németországba fektetnek be, hanem az olyan országokba, mint Portugália és Spanyolország. A Stabilitási Paktum megtiltja a tagállamok számára, hogy gazdaságélénkítő programokat indítsanak olcsó közhitelekkel. Németországban ténylegesen tízmillióra tehető a munkanélküliek száma, és Franciaországban is legalább hatmillió munkahely hiányzik a termelő-szektorban. Ez az óriási méretű munkanélküliség megnöveli a szükséges reformok költségeit, és finanszírozhatatlanná teszi őket. A szokásos neoliberális recept a kemény gazdasági és pénzügyi megszorító intézkedések érvényesítése. Ha azonban továbbra is ezt a megoldást kényszerítik rá, például, Németországra, akkor az a teljes gazdasági összeomláshoz és a nyomában járó társadalmi robbanáshoz vezethet.
Érdemes itt az 1933-as nemzetiszocialista hatalomváltást megelőző helyzetre utalni Németországban. Azok a brutális megszorító programok, amelyeket **Heinrich Brüning** akkori kancellár a nemzetközi pénzügyi embargó kényszerítő hatására vezetett be, 25%-ra növelték a munkanélküliek számát. Ez döntő módon segítette elő Hitler hatalomra kerülését. Ma a közös valuta, az euró, a Maastrichti Szerződés és a Stabilizációs Paktum alkotják azt a **kényszerzubbonyt,** amelyek megakadályozzák a tagállamokat, hogy a közjó

védelmében és az egész társadalom érdekeinek a szolgálatában cselekedhessenek. Még az euróról zajló viták során négy neves német egyetemi tanár a Karlsruhe-ban működő Alkotmánybírósághoz fordult azt kifogásolva, hogy az euró bevezetésének a módja sérti a Német Szövetségi Köztársaság Alkotmányának több fontos rendelkezését. Az Alkotmánybíróság akkor úgy döntött, hogy egy átmeneti időre - **tehát ideiglenesen** - engedélyezhető az euró bevezetése Németországban.
Ma már látható, hogy az euró bevezetésének célja a szociális piacgazdaság alapján működő jóléti állam intézményrendszerének a felszámolása volt. A **Wilhelm Röpke**, **Ludwig Erhard, Karl Schiller**és a többi társadalomreformer által kifejlesztett és megvalósított szociális piacgazdaság és jóléti állam koncepció eredetileg **Bismarck,** a német egyesítést megvalósító vaskancellár, által bevezetett reformokban gyökerezett. Ezekből a reformokból az Egyesült Államok is többet átvett annak idején.
Aki nyomon követi a világ pénzügyi folyamatait, azzal is kénytelen számolni, hogy a pénzrendszerben létrejött, és veszélyesen felfúvódott derivátivumokból-álló buborék bármikor kipukkadhat. A pénzrendszer elkerülhetetlennek látszó összeomlására idejében fel kell készülni. Már most el kellene készíteni a várhatóan kaotikus viszonyok kezelésére szolgáló szükségterveket, és kidolgozni a tartós megoldást jelentő alternatívákat. Az európai kormányok és az EU vezetői tisztában vannak a fenyegető veszélyekkel, és zárt ajtók mögött őszintén elismerik ezeknek a meglétét. Nem képesek azonban egységes álláspontra jutni a megoldást illetően. A szükséghelyzetből kivezető egyik út lehetne új típusú együttműködés kialakítása az állami szektor és a korporációs szektor között. Amerikában ma, pl. közvetlenül fenyegető veszélyt jelent az autógyártás mélyülő válsága, amely általános csődhöz vezethet. Itt csak utalunk a Ford Művek 2006. januárjában bejelentett hosszutávú leépítési programjára. Az autógyártás visszaesése magával vonhatja a szerszámgépipar zsugorodását is, ami már a világűr-iparra is kihat. S ha az is megrendül, akkor veszélybe kerül Amerika világhatalmi státusza is.
A szovjet birodalom felbomlásával nincs többé globális ellensúly, és a fékevesztett kapitalizmus agresszívan terjeszkedő imperializmussá alakult át, amit a globalizmus kódszóval jelölnek. A magánpénzmonopólium által lehetővé tett korlátlan gazdagodás egész elitcsoportokat tett a legveszélyesebb kábítószer - a korlátokat nem ismerő, beteges szerzési kényszer - rabjává. E világuralomra törő érdekcsoportok tagjai már nem tudnak addig nyugodni, amíg van a világon mástól elvehető vagyon, és az még nincs az ő ellenőrzésük alatt. A pénzvagyon kényszernövekedésre van ítélve a kamat által, és beteges növekedésének nincs felső határa. Emiatt minden egydimenzióssá vált. Egyetlen szempont érvényesül csak: Jó-e az adott lépés a pénz és a vagyon növelésére, vagy se? Szolgálja-e egy szűk réteg határt nem ismerő gazdagodását vagy sem? Az már fel se merül: Jó-e az emberi igények kielégítésére, hogy alkalmas-e arra, hogy mindenegyes ember teljes életet élhessen alkotó képességeinek az optimális kibontakoztatásával?
Ki kell mondani, hogy a kapitalizmus - s globalizmusnak nevezett agresszív, imperialista változata - emberellenes, hibás rendszer, amely megérett a lecserélésre. Ez a rendszer évről-évre növekvő mértékben "termeli" a szegénységet, megakadályozva az egyenlő esélyek alapján történő részvételt a gazdasági életben. Felszámolta a gazdasági demokráciát, a személyhez és teljesítményhez kötött tulajdont, az esélyegyenlőségen alapuló szabad vállalkozást, valamint a monopólium-mentes piacgazdaságot. A politikai demokrácia is a pénzuralmi diktatúra áldozatává vált. A globalizmus egyszerre állítja elő a nincstelenek millióit, és a teljesítmény nélküli szuper-gazdag keveseket. A szegényeknek a kábítószeripart, a prostitúciót, a zsoldos-szolgálatot és az éhbérért való gürcölést ajánlja a megszüntetett érték-előállító munkaalkalmak helyébe. A kapitalizmus imperialista változata azonban a gazdagok felett is uralkodik. Őket a vég nélküli gazdagodás kényszerével igázza le, s teszi kérges szívű pénztermelő robotokká. Az Európai Unió létrejötte pedig - trójai falóként - csak

megkönnyítette ezeket a változásokat, hamis illúziókat keltve jóhiszemű és jobb sorsra érdemes európaiak millióiban.

"Mindennapi jó kis háborúnkat ad meg nékünk ma..."

Az új-machiavellisták és a háború

A jelenlegi amerikai politikai-filozófia egyik meghatározó vonulata az a neokonzervatív ideológia, amely a machiavellizmus korszerűsített változatának tekinthető. Érdemes bemutatni ezt az új-machiavellizmust az iraki események elemzésével. Az iraki invázió hivatalos verziója annyira gyönge, hogy deklarált motívumait szinte mellőzhetőnek tekinthetjük. Ezért inkább a meggyőző, de nem kinyilvánított okokat tárjuk fel. Így rákényszerülünk olyan munkahipotézisek igénybevételére, amelyekben sok a közvetve bizonyításra szoruló feltételezés, és elkerülhetetlen az elméleti modellek alkalmazása. Ennek a módszernek a használata azonban nem új, mert szinte minden tényfeltárás szembetalálja magát azzal, hogy az érzékelhető látszat és a rejtőzködő lényeg nem esik egybe, noha a látszatokban ilyen vagy olyan formában a lényeg is megjelenik.
Abban már sok kutató megegyezik, hogy az iraki beavatkozás nem tekinthető sikernek. Egyesek szerint ez a megfelelő tervezés és a háború utáni helyzet felmérésének a hiányára vezethető vissza. A másik rutinszerű hivatkozás, hogy a terrorizmus elleni küzdelem, például a Közel-Kelet térségében, szükségtelenné teszi az ellene való harcot Amerika területén. Elterjedt az az indokolás is, mely szerint Franciaország, Németország, Oroszország és Kína érdekelt volt abban, hogy Szaddam Husszein hatalmon maradjon Irakban, mert ebből pénzügyi előnyei származtak az említett országok kormányainak és egyes politikusainak, illetve vállalatainak. Több szerző hivatkozott arra is, hogy az ENSZ alkalmatlan a mai világproblémák kezelésére, mert sem pénzügyi, sem katonai ereje nincs ahhoz, hogy legyőzze a terrorizmust és kialakítsa az új világrendet.
Mindazok, akik a rutinszerű magyarázatokat nem tartják kielégítőnek, helyette életszerűbb magyarázatokat próbálnak találni. Ezeket a magyarázatokat szokás összeesküvési elméleteknek minősíteni. A legfőbb ellenvetés ezekkel az elméletekkel szemben, hogy gyakran a legkönnyebb utat választják, és a háttérben működő erőknek olyan motívumokat tulajdonítanak, amelyeket ők a legelfogadhatóbbnak tekintenek. E magyarázatokra az is jellemző, hogy a legkülönfélébb ellenszenves tulajdonságokat kapcsolják az "összeesküvőkhöz". Előfordul ritkán az is, hogy ezeket "összeesküvőket" ésszerű embereknek tekintik, akik elfogadható értékrend alapján cselekszenek, és a többi emberhez hasonlóan saját családjuk és a társadalom egészének a jövőjét - a közjót - tartják szem előtt. Az nézet a legelterjedtebb, hogy az "összeesküvőket" erkölcsileg elítélendő motívumok vezetik. Ezért tesznek mindent titokban. Aki megpróbál tárgyilagosan közelíteni "ezekhez az összeesküvőkhöz", annak úgy kell felmérnie ezeknek a háttérben tevékenykedő történelemformáló erőknek a tevékenységét, hogy az minél inkább megfeleljen a tényeknek. Ez a törekvés nem szükségszerűen jelenti azt, hogy a kutatónak együtt is kell érezni ezekkel a háttérerőkkel, és támogatni kell céljaikat.
A háttérben működő erőknek a kutatása ezért eleve rendkívül ingoványos és kockázatos vállalkozás. A legkisebb tévedés is, ha felnagyításra kerül egy elméleti konstrukció keretében, óriási tévedésekhez vezethet. Ezért gondosan ki kell választani azokat a tényeket és értelmezéseket, amelyek a legjobban alátámaszthatóak és a leglogikusabb magyarázatokat adják a valóság megtapasztalt jelenségeire. Természetesen szükség van bizonyos munkahipotézisekre és kiindulópontul szolgáló előítéletekre, de ezeket könyörtelenül szembesíteni kell a megismerhető tényekkel, és késznek kell lenni megváltoztatásukra, ha az mégoly kellemetlen is a kutató számára.
A legirracionálisabb, legönzőbb döntéseket is úgy célszerű megismerni és elemezni, hogy az adott esetben ne csak racionálisnak, de még emberileg is elfogadhatónak tűnjenek. Az egyik legnagyobb nehézséget ebben az irányban az okozza, hogy az életünket és a világ sorsát

befolyásoló döntések többségét a legszigorúbb titokban hozzák és hajtják végre. Szándékosan álcázzák politikai vagy más okokból, s emiatt sok ember nem látja ezeknek a döntéseknek a belső logikáját.
A szervezett közhatalom, vagyis a kormányzatok és a szervezett magánhatalom, vagyis a pénzrendszer és a korporációs birodalmakat irányító érdekcsoportok - akár nyugatiak vagy keletiek, demokratikusak vagy tekintélyuralmiak -, amikor cselekednek, nemcsak céljaikat tűzik ki, de a végrehajtásukhoz szükséges irányvonalat is meghatározzák. Ezeket a feladatokat rendszerint képzett, hivatásos szakemberek végzik el, akik mérlegelnek számos lehetőséget, mielőtt a döntéshez az alternatívákat előterjesztik. Nem lehet abból kiindulni, hogy ezek a szakértők nem gondolkodnak logikusan, és nincsenek ésszerű érveik álláspontjuk alátámasztásához.
Már említettük, hogy a túltengő, az élet minden területére kiterjedő titoktartás elrejti e döntések mögött meghúzódó logikát. Ez nemcsak a politikai és katonai döntésekre, de a nagy kockázatú pénzügyi döntésekre is vonatkozik. Számos politikai megfontolást azért nem lehet nyilvánosságra hozni, mert a társadalom többsége számára elfogadhatatlanok. Igen gyakran azért kell szigorúan titokban tartani őket, hogy az ellenség vagy az ellenérdekű fél ne szerezhessen róla tudomást, illetve figyelme másfelé legyen terelve és ezért ne tudjon hatékony ellenlépéseket tenni. Hasonló ez a bűvészhez, aki állandóan eltereli a közönség figyelmét mindenféle mellékcselekménnyel azért, hogy a mutatvány lényege észrevétlen maradhasson.
A döntési helyzetben lévő személyek gondolkodásmódja gyakran azért érthetetlen, mert nem tárhatják a széles közvélemény elé, hogy milyen megfontolások vezették őket hirdetett álláspontjukhoz. A nagypolitikában ez kézenfekvő, hiszen minden országnak még barátai között is vannak riválisai, és ezért fontos, hogy szándékainak egy része titokban maradjon. Gondolkodásmódjuknak lényeges alkotóeleme, hogy egy sor tényező és megfontolás szükséges ugyan az adott ország vagy kormányzat számára, de a társadalom széles tömegei nem értékelnék, és nem is értenék ezeket a megfontolásokat. Itt a tájékozottság szintje a döntő. A döntéshozók lényegesen több információval rendelkeznek és sokkal több tényezőt vesznek számításba, mint egy átlagember. Éppen ezért az ő elemzésük és érvelésük ezeknek az információknak a birtokában jónak és hasznosnak tűnhet, s szolgálhatja az adott társadalom érdekeit is, még akkor is, ha pontosan e tájékozottság hiánya miatt a társadalom azt elutasítaná.
Célszerű figyelembe venni azt is, hogy a szervezett közhatalomnak és a szervezett magánhatalomnak is van önmozgással rendelkező formális és informális intézményrendszere. Az intézményeket működtetők nemzedékről-nemzedékre adják át ismereteiket, amelyek fontos része, hogy az adott intézmény elismertesse fontosságát és létezéshez való jogát. Egyes döntések logikáját a különböző intézmények közötti versengésben találhatjuk meg. Ezek a szakemberek különféle rangú kormányzati tisztségviselők, vonzódhatnak különböző politikai pártokhoz, de végül is az adott ország polgárainak tekintik magukat. A demokratikus rendszerekben ezek a közszolgálatban álló szakemberek rendszerint kísérletet tesznek, hogy felülemelkedjenek az egyes politikai pártok partikuláris érdekein, s politikai gondolkodásukban és cselekvésükben össztársadalmi szükségleteket és érdekeket képviseljenek.
Aki tehát a látható világ mögé kíván tekinteni, hogy az elrejtett lényegi folyamatokat is megérthesse, célszerű, ha abból indul ki, hogy a globális hatású döntéseket sem korlátolt vagy teljesen elfogult, hozzá nem értő emberek hozzák.

Az állandó háború szükségszerűsége

Vegyük közelebbről szemügyre a "Az új amerikai évszázad tervezetének" - a PNAC-nek (The Project For The New American Century-nak), valamint a neokonzervatív mozgalom más dokumentumainak mi az ésszerű indokolása, miért lehet azok célkitűzéseit mégis elfogadni.

Az állandó háború szükségességét valló elméletet olyan befolyásos, magukat hazafinak, konzervatívnak, és igaz amerikainak tartó személyiségek és csoportok dolgozták ki, akik olyannak akarják megőrizni társadalmukat, amilyennek megismerték. Ezért meg akarják védelmezni a jövőben is hazájuk különleges helyzetét. Ebbe természetesen beletartozik az is, hogy fenn akarják tartani az uralmon lévő érdekcsoportok pénzügyi és politikai befolyását. A hatalmi elit előnyös helyzetét az amerikai világhatalom továbbélése nélkül nem lehet biztosítani a jövőben. A neokonzervatív "patrióták" rendszerint jól ismerik a történelmet és az emberi civilizációt konfliktusok szakadatlan folyamataként értelmezik. A történelem konfliktusok keletkezéséből és megoldódásából állott, és ez így lesz a jövőben is.
A történelemben, pl. mindig voltak, a jelenben is léteznek és a jövőben is lesznek gazdasági és katonai érdek-összeütközések. A kettő szorosan kapcsolódik egymáshoz. Ez egyrészt azért van így, mert az erőforrások és a piacok mindig csak korlátozottan álltak rendelkezésre. Másrészt az egyes nemzetek mindig versengeni fognak egymással. A gazdasági erő nagyon fontos, de önmagában nem elég a versenytársak fékentartásához. Éppen ezért katonai erő is szükséges a legyőzésükhöz. És végül valamennyi társadalom, amely a világtörténelemben hátat fordított a háborúnak és a katonai erő alkalmazásának az elgyöngült, dekadensé vált, és végül veszített, mert más katonailag erősebb versenytársak győzedelmeskedtek felette.
A szovjet birodalom felbomlásával és a hidegháború győzelmes befejezésével a Nyugat - közelebbről Amerika - számára eltűnt a közvetlen fenyegető veszély. Legalábbis a hidegháború végén így vélte számos amerikai. Azt várták, hogy a katonai költségvetést jelentősen lecsökkentik, az amerikai társadalom könnyebben és lazábban élhet, energiáit saját és mások felemelkedésének szentelheti, fokozhatja a globális együttműködést, a különböző kultúrák békés fejlődését. Ez azonban a neokonzervatívok szerint az állam és a nemzet enerváltságához, végül pedig hanyatlásához vezet.
Álláspontjuk szerint gyengíti a társadalmat és az államot, ha annak lakói csak előnyöket akarnak kapni a társadalomtól. Nagyvonalú nyugdíjakat, jóléti szolgáltatásokat, olcsó vagy ingyenes egészségügyi ellátást, s vonakodnak attól, hogy mindezért komoly erőfeszítéseket tegyenek. Ez kikényszeríti, hogy a társadalom erőteljes és hatékony tagjai, valamint az értékteremtő korporációk egyre több adót fizessenek. Ha Amerika engedne ennek a nyomásnak, miközben más népek és nemzetek, akik Amerika világhatalmi szerepére pályáznak, szorgalmasan építik gazdasági potenciáljukat és erősítik hadseregeiket, akkor az Egyesült Államok elbúcsúzhat jelenlegi egyedüli szuperhatalmi státuszától. Kína bámulatos tempóban fejleszti gazdasági és katonai erejét. De a megkisebbedett Oroszország is újra versenybe szállt. Azt sem lehet tudni, hogy Japán meddig marad engedelmes. Ilyen megfontolásokból kiindulva felelőtlenség lenne egy igazi hazafi részéről, ha nem venné számításba komolyan a jövőben előforduló veszélyeket.
Az Európai Unió máris világhatalomnak tekinthető, amelynek kitapinthatóak az Egyesült Államoktól eltérő érdekei. Ez különösen érezhető a korlátozott erőforrásokért és piacokért folyó versengésben. Ma már nem kapcsolja össze Amerikát és Európát a közös szovjet veszély elleni védekezés. A szovjet birodalom felbomlásával az egymásra utaltság kötelékei eltűntek. A versengő érdekek megjelennek a közel-keleti konfliktus eltérő megközelítésében is. Az Európai Unió több vezetője is másképp látja a terrorizmus elleni küzdelmet és Kínával, valamint Iránnal szemben is önálló álláspontra helyezkedett. Az Európai Unió növekvő ipari, gazdasági és kulturális befolyásával számolni kell. Noha Nagy-Britannia hűséges szövetségese maradt Amerikának, Franciaország és Németország potenciálisan kemény versenytársakká válhatnak hosszabb távon.
Kína a jövő óriása. Peking következetesen törekszik arra, hogy a világ következő szuperhatalma legyen. Oroszország még nem került ki a szovjet birodalom felbomlása utáni káoszból, és ma még nincs szuperhatalmi víziója. Kína a valódi konkurens. Mintegy egymilliárd háromszázmillió keményen dolgozó ember él határai között, akiket hosszú távú

stratégiát követő, keménykezű vezetés egyesít, amely gyorsan és elszántan modernizálja országát. Ez az öntörvényű kultúrával rendelkező hatalmas állam hosszú távú fegyverkezési programot hajt végre. Ennek része a növekvő jelenlét a világűrben és a nukleáris fegyverkezés. Tudomásul kell venni, hogy Kína a világ következő szuperhatalma.

A gazdasági és katonai hatalom

A gazdasági hatalom attól függ, hogy az adott ország mennyit képes termelni és a világpiacon értékesíteni. Vagyis termékei és szolgáltatásai mennyire versenyképesek. Éppen ezért az erős jelenlét a világkereskedelem szabályozását végző testületekben rendkívül fontos. Az Egyesült Államoknak óriási előnyei vannak mind a kutatás-fejlesztésben, mind a gyártásban. Az amerikai gazdasági rendszer még mindig erős, sokrétű és dinamikus, de két gyenge pontja is van - az egyik a folyamatosan gyengülő dollár, a másik az egyre nagyobb ütemben fogyó és nem pótolható energiahordozók - elsősorban a dráguló kőolaj. Mind a dollárt, mind a kőolajat - minden mást megelőzően - védelmezni kell és ellenőrzés alatt kell tartani. A XXI. században valószínűleg továbbra is a kőolaj marad a legfontosabb energiahordozó. Mivel a rendelkezésre álló mennyiség korlátozott, számítani kell az egyre nagyobb versengéssel. Éppen ezért a kőolajellátást biztosító területek katonai ellenőrzése nélkülözhetetlen. Az Egyesült Államoknak már több mint fél évszázada a kőolaj-ellátás ellenőrzése az egyik legfontosabb stratégiai célja. Az az állam, amelyik ellenőrzi a világ kőolajtartalékait, valamint a szállítási útvonalakat, az gyakorlatilag az összes többi ország sorsát befolyásolni tudja.

A másik konfliktus-terület a katonai erő. Kiéleződő konfliktusokban a végső döntőbíró a hadsereg, amely megoldja azokat a kérdéseket is, amire a politikai-diplomáciai kompromisszum-keresés nem képes. Már a hatékony katonai erő puszta jelenléte - tényleges bevetés nélkül - képes a konfliktusok kedvező kimenetelű megoldására, legyenek azok gazdasági vagy politikai természetűek.

Az új-machiavellista gondolkodásmódban az ENSZ már nem számít a nemzetközi élet meghatározó tényezőjének, sokkal inkább leküzdendő akadálynak. A fő világtörténelmi szereplők - Kína, Oroszország, Franciaország és közvetve Németország is - aránytalanul nagy befolyást gyakorolnak erre a jelenlegi formájában idejét múlt szervezetre, hangzik a neokonzervatív álláspont.

A konszenzus keresése nemzetközi szinten természetesen fontos, de a saját befolyásukat érvényesíteni törekvő rivális hatalmak várhatóan szabotálni fogják Amerika akaratérvényesítését. Ezért az új-machiavellista stratégia szerint az Egyesült Államoknak szavakban dicsérnie kell az ENSZ-et, de ténylegesen, a gyakorlati lépések szintjén, le kell járatnia, és csökkentenie kell szerepét a világpolitikában. Tudomásul kell venni, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete betöltötte szerepét és mára már kolonccá vált. Legalábbis a globális uralomra törő nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia számára.

A kihívásokkal való szembenézés miatt Amerikának mind belföldön, mind külföldön erősnek kell lennie. A hadseregnek képesnek kell lennie a legváltozatosabb háborús akciók sikeres lefolytatására. Éppen ezért állandóan fejlesztenie kell a fegyvereket és a hadiipart. Ez utóbbi kutatási részlegeit maximálisan ki kell használni, a hadiipari termelést pedig a lehető legnagyobb mértékben nyereségessé kell tenni. Csak megrendelésekkel ellátott, nyereséges hadiipari üzemek képesek a legkorszerűbb fegyverek kifejlesztésére és legyártására, mind békeidőben, mind válságok idején. A hadiiparban foglalkoztatottak állásait feltétlenül meg kell őrizni. Ahhoz, hogy ez a munkaerő teljes kapacitással termeljen, az államnak gondoskodnia kell a folyamatos hadiipari megrendelésekről. Fel kell vásárolnia a hadiipari termékeket, elsősorban a rakétákat, repülőgépeket, a legkülönbözőbb harcijárműveket és lőszereket. Ha mindezt nem teszi meg, akkor az amerikai állam harci készültsége katasztrofálisan meggyöngülhet.

Amerika gazdasági rendszerét, amely több mint kétszáz éve jól teljesítette feladatát, fenn kell tartani és meg kell védelmezni. Azokat az értékeket, amelyekre az amerikai társadalom épült

gondosan meg kell őrizni a felforgató eszmerendszerektől, amelyek kikezdik ezeket az értékeket. A kártékony eszméket a tudatipar minden rendelkezésre álló eszközével le kell küzdeni. Az új-machiavellisták - névadójuk, Niccolo Machiavelli hagyományait követve - hangsúlyozzák, hogy egy ország és egy nép legfontosabb morális fundamentuma a vallás. Azok a liberális-demokraták, akik rosszindulatúan támadják a kereszténységet, valójában a dekadenciát, a bomlasztó, enervált és morbid multikulturalizmust népszerűsítik, ami ellen az egészséges erőket mozgósító új-machiavellizmusnak fel kell lépnie.
Az amerikai politikai rendszer természetének megfelelően az Egyesült Államok nem képes agresszív és harcos magatartást tanúsítani, ha nincs egy olyan doktrínája, amit a lakosság többsége nemcsak elfogad, de tevékenyen támogat is. Ahhoz, hogy a harcrakészség elérje a megfelelő szintet, arra is szükség van, hogy a lakosság többsége veszélyeztetve érezze magát, és kész legyen szembeszállni az őt fenyegető veszéllyel. Egy emberként kell felsorakozni a mögé a vezető mögé, aki harcba szólítja őket. Egy erős és harcias nemzetnek szüksége van nemcsak a háborús fenyegetettségre, de a háború folyamatos fenntartására is. Az Egyesült Államok neokonzervatív új-machiavellistái nem tartják ajánlatosnak a nyílt konfrontációt Európával vagy Kínával. Ezt a politikai légkör még nem teszi lehetővé, ehhez még át kell alakítani a lakosság jelentős részének a tudatát. Ezért van szükség a kisebb ellenfelekre, hogy a társadalmat át lehessen állítani, és háborús készenléti állapotban lehessen tartani. Kisebb ellenfeleknél a siker elérése is könnyebb és ez jó kiindulópontot jelenthet a XXI. században érvényesítendő hosszútávú stratégiai célok eléréséhez.
Az állandó háború vagy háborús fenyegetettség fenntartása tehát elengedhetetlen. Mivel nem célszerű ezt a folyamatot az erősebb riválisokkal konfrontációba kerülve beindítani, a jó megoldás az, ha a háttérhatalom világstratégiájának szolgálatába állított amerikai társadalom folyamatosan kisebb háborúkat indít és nyer meg. Ezek az úgynevezett "jó kis háborúk" biztosítják a megfelelő sikerélményt. Amikor ennek a szükségessége előáll, akkor Amerikának nem kell várnia, hogy a másik fél kezdje meg a konfrontálódást. Célszerű, ha a számára legkedvezőbb időpontban maga indítja azt el. Éppen ezért az új-machiavellista ideológusok szerint a XXI. század jelentős részében szükség lesz ezekre a "jó kis háborúkra". A pénz-és korporációs oligarchia tulajdonában lévő tömegtájékoztatásnak folyamatosan meg kell győznie a társadalmat arról, hogy ezek a kisebb ellenfelek ténylegesen fenyegetik az Egyesült Államokat. Az olyan háború, amelyben Amerika rövid idő alatt, gyorsan és véglegesen győz, nem a legmegfelelőbb. Az ilyen gyorsan véget érő háborúk nem tudják kellően fenntartani a tartós fenyegetettség állapotát. Éppen ezért az új-machiavellisták szerint háborúk egész sorozatára van szükség és ezeket minél tovább el kell húzni.
Az Egyesült Államokat ma irányító új-machiavellista vezető csoport röviden a következőket ajánlja:
Amerikának harci készültségbe kell helyezkednie, mert tetszés szerinti ideig elhúzható "jó kis háborúk" egész sorozatára van szüksége. Ehhez jól képzett hadsereg szükséges, amely kellő harci tapasztalatokkal rendelkezik. Ezt a hadsereget fel kell szerelni a legkorszerűbb fegyverzettel, olyan haditechnológiával, amely feltétlenül modernebb és hatékonyabb, mint a legyőzendő hadseregek haditechnikája. Ez viszont teljes kapacitással működtetett és üzletileg profitáló amerikai hadiipart tesz szükségessé. Az Egyesült Államoknak tehát megfelelő ellenségekre van szüksége. Az ezekkel folytatott háborúk révén megszerezheti a világ energiahordozói, elsősorban a kőolaj feletti ellenőrzést is. Az Egyesült Nemzetek felett pedig eljárt az idő, az ENSZ betöltötte szerepét és ezért háttérbe kell szorítani. És ugyancsak korlátozni kell az öreg és hanyatlóban lévő európai földrész világbefolyását is.
Miként lehet ezt az új-machiavellista stratégiát megvalósítani?
E stratégia sikeréhez elengedhetetlenül szükséges, hogy az a világuralomra törő pénzügyi és korporációs oligarchia, amelynek politikai stratégiáját és taktikáját a neokonzervatív új-machiavellisták képviselik, szilárdan kézben tartsa a politikai hatalmat az Egyesült

Államokban. Ha ezt az előfeltételt nem tudják teljesíteni, akkor a neo-machiavellista világstratégiát nem lehet végrehajtani. A politikai hatalom kézbentartásához abból kell kiindulni, hogy az amerikaiak demokratikus hagyományokkal rendelkező társadalomhoz szoktak hozzá. Az államhatalom kézbentartói nem hozhatnak olyan döntéseket, amit rendőri módszerekkel kényszerítenek a lakosságra. Az amerikaiknak meghatározott létszámú részét meg kell győzni arról, hogy a neo-machiavellista döntések helyesek és az ő érdekeiket szolgálják. Ezért magas színvonalon kell tartani a tudatipart az emberek megfelelő manipulálása érdekében, és el kell fogadtatni velük a háttérhatalom szolgálatában álló neo-konzervativ célokat: az állandó háborús készenlétet, valamint a folyamatos háborúzás gyakorlatát. Éppen ezért a tudatipar manipulációs technikáit a legkorszerűbb eszközökkel kell végezni, és mindig biztosítani kell a maximális hatékonyságot. A tömegtájékoztatáson nem szabad takarékoskodni, frontembereit jól meg kell fizetni.
Az amerikaiaknak több olyan tulajdonsága is van, amely elősegítheti ezeknek a neo-machiavellista célkitűzéseknek az elérését. A legtöbb társadalomban - ez természetesen az Egyesült Államokra is érvényes - az emberek hajlanak arra, hogy szülőhelyüket, a hazájukat jelentő országot szeressék, érzelmileg is kötődjenek hozzá, és patrióták legyenek. Amikor sikerül bennük felkelteni azt az érzést, hogy szülőhazájukat veszély fenyegeti, akkor hazafias érzésektől indítatva, az éppen hatalmon lévő vezetés mögé állnak. Ilyen veszélyhelyzetben még azok a politikai vezetők és hatalmon lévő kormányok is, amelyeket a választópolgárok normális helyzetben eltávolítatnának, e hazafias felbuzdulás eredményeként hivatalban maradhatnak.
Az emberek még arra is készek, hogy a más körülmények között elutasított kényelmetlenségeket zokszó nélkül vállalják - beletörődjenek állásuk elvesztésébe, jövedelmük csökkenésébe, vagy szeretteik halálába. Ehhez arra van szükség, hogy legyen egy olyan nemes ügy, ami mindezt az áldozathozatalt elfogadhatóvá teszi. A jóhiszemű hazafiak gyakran minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül készek hazájuk védelmére és az ellenséges propagandával való szembeszállásra. Az amerikaiaknak ezt a hazafias buzgalomból származó tevékenységét célszerű kiegészíteni külföldi tömegtájékoztatási intézményektől érkező támogatással, amelyet meg kell ugyan fizetni, de megéri az anyagi ráfordítást, mert hatékonyan megerősítheti az amerikaiakat álláspontjuk helyességében.
Az új-machiavellista stratégák tisztában vannak azzal, hogy "a jó kis háborúk" folytatásához szükséges, hogy viszonylag alacsony szinten maradjon a háború áldozatainak a száma, és lehetőleg a sebesültek létszáma is alacsony legyen. A neokonzervatív machiavellisták is tanultak Vietnamból. Tudják, hogy az elesett katonák mutogatása a tévében akadályozhatja céljaik elérését.

Ki ismerheti az új-machiavellista stratégiát?

Ahhoz, hogy ezt a stratégiát sikeresen lehessen átültetni a gyakorlatba, arra is szükség van, hogy igazi céljai ne váljanak ismertté. A tényleges célokat mindig valamilyen elfogadhatóbb célkitűzésbe kell becsomagolni és így fogyaszthatóbbá tenni. A vezető csoportoknak ugyanakkor tisztában kell lenniük a valódi, de rejtett törekvésekkel is. Eisenhower tábornok elnökként többször is említést tett az úgynevezett katonai-ipari komplexum hatalmáról, amellyel számolni kell. Senki sem állítja még ma sem, hogy valamiféle összeesküvési elmélet megszállottja lett volna. Mérsékelt republikánus volt. A háttérhatalom új-machiavellista képviselői azonban természetes szövetségesüknek tekintik a hadiipar és a hadsereg vezetését, azaz a katonai-ipari komplexumot. Az ő világstratégiájuknak az egyik legnagyobb haszonélvezője a fegyvergyártás. Azok a nagy korporációk, amelyek ezt a hatalmas ipart tulajdonosként irányítják, természetesen támogatnak minden olyan világstratégiát, amely megnyitja számukra a világ nyersanyagpiacait, és állandó keresletet biztosít termékeik számára.

Legalább ugyanilyen érdekeltek az új-machiavellista világstratégia sikerében a nemzetközi pénzügyi közösség tulajdonában lévő hatalmas pénzintézetek - köztük a nagy amerikai bankok is. Az amerikai hadsereg héjái, vagyis a háborút leginkább támogató főtisztjei - köztük a legbefolyásosabb tábornokok, ugyancsak meg vannak győződve arról, hogy Amerika katonai hatalmát nemcsak fenn kell tartani, hanem elengedhetetlenül szükség van a további növelésére, s vele együtt az ő hatalmuk és befolyásuk további erősítésére is. Ezek a befolyásos katonai vezetők készségesen támogatják az Egyesült Államok harci készültségének a magas fokú fenntartását.
Sem a korporációk, sem a nagy bankok és pénzintézetek, sem a felső katonai vezetés nem mondhatja meg ezt őszintén az amerikai népnek. Titkolniuk kell ezt az érdekközösséget, és a közös új-machiavellista stratégiát gondosan becsomagolva, "megédesítve" kell a közönség számára feltálalniuk. Ezért van szükség az olyan szépen hangzó programok kidolgozására, mint a "Project For A New American Century" (Az új amerikai évszázad tervezete), amit a neokonzervatív agytrösztöknek és gyakorlati politikusoknak kell népszerűsíteniük. Ha valaki a cukrozott szóvirágokat és az üresen csengő hazafias közhelyeket lebontja, akkor a neokonzervatív propagandában mindazt megtalálja, amiről eddig írtunk. Hogy ez összeesküvés-e vagy sem, az ízlés dolga. Ha bizonyos érdekcsoportok egyeztetik közös stratégiájukat és az elfogadott közös cél érdekében végzett erőfeszítéseiket lehetőleg titokban tartják, akkor ezt az együttműködést lehet természetes társadalmi jelenségnek tekinteni, de el lehet nevezni összeesküvésnek is.
Természetesen fel nem mérhető fontossága van a tömegtájékoztatási intézményeknek, mindenek előtt a korporációk tulajdonában lévő elektronikus médiumoknak. Ez a nemzetközi pénzügyi közösség részvényvagyonához tartozó korporációs tömegtájékoztatás nyíltan vallja, hogy hivatásának tekinti az új-machiavellista céloknak a népszerűsítését és a kellő tömegtájékoztatás biztosítását ehhez a világstratégiához.
Aki ismeri az amerikai politikai rendszert, az tudja, hogy a pénz- és korporációs oligarchia szilárdan kézben tartja nemcsak a két nagy párt gépezetét, de a pártgépezet köré kiépített alapítványi hálózatot, valamint a gondolati műhelyek szakértői gárdáját is.
A neomachiavellista program gyakorlatba átültetéséhez Amerika hagyományos erkölcsi és vallási értékrendszere is nélkülözhetetlen. Az állandó háború szükségszerűségének az elfogadtatásához a keresztény fundamentalizmus és az újjászületett keresztényi mozgalmak támogatása ma már elengedhetetlen.
A XXI.-ik században nem lehet sem elnökválasztási, sem kormányzó-választási, sem a kétévenként esedékes képviselő-választási kampányokat úgy lefolytatni, hogy ne legyen szó Amerika önvédelméről, a terrorizmus megfékezéséről, a tömegpusztító fegyverek elleni védekezésről, a demokrácia-terjesztésről, az emberi- és politikai szabadságjogok világszintű védelméről.
Ha elfogadjuk 9/11 hivatalos magyarázatát (amely magyarázatban e sorok írója nem hisz), akkor úgy kell e nap tragikus eseményeire tekinteni, mint felbecsülhetetlen értékű ajándékra, amelyet a közel-keleti terroristák adtak az új-machiavellizmus Amerikában hatalmon lévő képviselőinek. 9/11 ugyanis kiválóan szolgálja e világstratégia szinte valamennyi törekvését. A társadalomnak fokozni kell a harci szellemét. Ehhez ellenségre van szükség. 9/11 pedig tálcán szolgáltatta azokat az ideális ellenfeleket, akik ellen viszonylag könnyedén lehet győzelmesen és hosszú ideig folytatni az afganisztánihoz és az irakihoz hasonló "jó kis háborúkat".
Ezeknek a "jó kis háborúknak" azonban lehet egy korán jött és nem szándékolt mellékhatása az is, hogy az új-machiavellista amerikai vezetés összeütközésbe kerülhet idő előtt Kínával, de adott esetben még Oroszországgal és az öreg, enervált Európával is.
Ezért érdemes e világstratégia kialakítóinak és irányítóinak felmérni, hogy esetleg nem jöhetnének-e számításba kisebb ellenségként a dél-kelet-ázsiai államok az eddig előnyben

részesített mohamedán országokkal szemben. Irak és Afganisztán ellen már folyt ilyen "jó kis háború". A nukleáris fegyverhez való ragaszkodása miatt Észak-Korea, a terrorizmusban korábban játszott korábbi szerepe miatt pedig Líbia neve is felmerült. 2005-ben már egyre többet szerepelt a világsajtóban Szíria és Irán is, mint ideális célpont "egy jó kis háború" megindításához.
Az új-machiavellista nagy stratégia szempontjából Afganisztán után Irak tűnt a legideálisabb célpontnak egy ilyen "jó kis háború" lefolytatásához. Egyrészt ez az ország a rendkívül ingatag helyzetű és a kőolajban gazdag közel-keleti térség középpontjában fekszik. Ez a szorongatott állam hatalmas kőolaj és földgáz tartalékokkal rendelkezik. Másrészt ellenszenves diktátora keményen elnyomta a lakosságot. Ez pedig jól kihasználható a közvélemény manipulálására. Ugyanakkor ez az ország az előző háború és a vele szemben alkalmazott szankciók következtében már gyenge és nem képes a hatékony ellenállásra. Lakossága nem támogatja a fennálló rendszert és polgárai egy része még örülne is egy inváziónak. Miután arab országról volt szó és korábban már sikerült nemcsak az amerikai, de a világközvélemény szemében is ellenszenvessé tenné a fundamentalista arabokat, így az amerikai közvélemény is könnyebben megnyerhető az Irak elleni "jó kis háborúnak". Azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy az amerikai pénzügyi, gazdasági és politikai életben nagy befolyással rendelkező Izrael-barát lobbi támogatására is számítani lehetett.
Ez az új-machiavellista gondolkodásmód nagy valószínűséggel nem ismeretlen az Európai Unió, Kína vagy Oroszország vezető körei számára. Azt is feltételezni lehet, hogy a háttérhatalom szolgálatába állított amerikai vezetésnek ez a stratégiája nem nyeri el a feltételezett riválisok rokonszenvét. Alappal feltételezhetjük, hogy az említett államok vezetői átlátnak ezen a gondolkodásmódon és stratégián, és ha az sérti érdekeiket, akkor ellent is állnak neki. Éppen ezért érdemes közelebbről szemügyre venni, hogy milyen választási lehetőségeik vannak.
Ha a korábban kiemelt fontosságúnak tartott Egyesült Nemzetek Szervezetét már nem használhatják hatékonyan a globális pénzhatalom szolgálatában álló hivatalos Amerika megfékezésére, akkor más fórumot kell találniuk ellenállásuk kifejezésére. Egy nagy méretű fegyveres konfliktus nem kifizetődő, mert túlságosan költséges lenne és kimenetelét, nem várt mellékhatásait nehéz felmérni. Ezért valószínűleg a pénzhatalom - hivatalos amerikai politikaként tálalt - törekvéseit rejtett módon fogják akadályozni. A legkülönfélébb módon lehet nehézségeket támasztani, de ez vonatkozik a lehetséges kisebb-nagyobb ellenfelek támogatására is. Ez az alternatíva - rövid távon - előnytelennek mondható. A konfliktus azonban létezik, és számolni kell vele még akkor is, ha nem éri el a teljes nyíltság és nyilvánosság szintjét.
Az a háború, amelynek során a nemzetközi pénzügyi közösség által irányított Nyugat legyőzte a szovjet birodalmat, gazdasági-pénzügyi eszközökkel folyt, mert a nukleáris fegyverek elrettentő ereje visszatartotta a szembenálló feleket a totális világháborútól. Ez a nukleáris elrettentés ma is létezik, bár az Egyesült Államok e tekintetben ma előnyösebb helyzetben van, mint korábban volt. Amerika képes arra, hogy a világ bármely területén hatékony csapást mérjen. Ugyanakkor ő maga biztonságban érezheti magát ilyen támadással szemben azoknak az országoknak a részéről, amelyek most elsősorban számításba jöhetnek egy "jó kis háború" célpontjaként. Oroszország még jelentős nukleáris fegyverkészlettel rendelkezik, és ha a rakétaelhárító-rendszerek, valamint a világűri fegyverrendszerek tekintetében le is maradt az Egyesült Államoktól, még mindig komoly katonai erőt jelent, amellyel számolni kell. Kína egyre gyorsabb ütemben fejlődik, nemcsak gazdaságilag, de katonailag is. Ahhoz, hogy egyenrangú fél legyen azonban, még hosszú időre van szükség. Az Egyesült Államoknak a XXI. század elején már nem Oroszországgal van konfliktusa, ezért állíthatjuk, hogy Amerika ma viszonylag védett helyzetben van.

Az arab és a mohamedán világ nem képes hatékony ellencsapásokra. A fanatizmus ma már nem döntő tényező egy háború megvívásához. Ugyanakkor az új-machiavellisták úgy gondolják, hogy addig kell csapást mérni ezekre a megszállott mohamedán fundamentalistákra, amíg nem jutnak valamilyen módon tömegpusztító fegyverekhez. Ha ez sikerülne nekik, akkor már érezhető csapásokat tudnának mérni akár az Egyesült Államokra is. Ha ez az elméleti lehetőség valaha is valósággá válna, és tényleg csapást mérnének néhány amerikai városra tömegpusztító fegyverekkel, az olyan felháborodást váltana ki, hogy az Egyesült Államokat irányító hatalmi elitnek szabad kezet adna bármely olyan ellenlépés megtételére, amelyet céljai eléréséhez szükségesnek talál. Ebből következik, hogy a "jó kis háború" valójában nem jelent nagy kockázatot az új-machiavellista Amerika számára, mert csak győzelemmel kerülhet ki belőle.

Az új-machiavellisták és az ENSZ

Az ENSZ valószínűleg az a még működő nemzetközi intézmény, amely fenntartja a lehetőséget az emberiség számára, hogy megegyezéses alapon együttesen cselekedjék globális méretekben. Az ENSZ, amely a háttérhatalom elsőszámú világhatalmának a területén van, jelentékeny mértékben az Egyesült Államok befolyása alatt áll. Nem csak azért mert a New York-i 42. utcában van a központja, hanem azért, mert működéséhez a pénzügyi feltételeket elsősorban Amerika biztosítja. A neo-machiavellisták nem azért bírálják, hogy tevékenységét hatékonyabbá tegyék, hanem azért, hogy tehetetlenségét nevetség tárgyává téve lejárassák. Propagandájuk hangsúlyozza, hogy ez a bürokratikus vízfej elpazarolja a rábízott pénzeket és így többek között az "Olajat élelmiszerért" program lebonyolítása következtében az olajért adott pénz jelentős részét a korrupt ENSZ-tisztségviselők elsikkasztották.

Érdemes azt is megemlíteni, hogy a jelenlegi washingtoni kormányzat, **John R. Bolton** személyében olyan meggyőződéses neo-konzervatív diplomatát nevezett ki az amerikai ENSZ-képviselet élére, aki írásban és szóban is kifejtette:

"Mindenesetre az amerikai politikát nem lehet továbbra is megbénítani azzal, hogy tévesen ragaszkodunk az egyhangúság elvéhez az ENSZ Biztonsági Tanácsában."

Ezt Bolton kiegészítette azzal, hogy "ha én újraszabályoznám a Biztonsági Tanácsot, akkor csak egyetlen állandó tagot hagynék meg, az Egyesült Államokat", továbbá "nagy hiba részünkről, hogy bármilyen érvényességet is tulajdonítunk a nemzetközi jognak, még akkor is, ha rövidtávon ez az érdekünkben állónak tűnik. - Akik úgy gondolják, hogy a nemzetközi jog valójában jelent valamit, azoknak hosszú távon az a céljuk, hogy az Egyesült Államokat korlátozzák, és kényszerpályára tereljék."

Aki figyelemmel kísérte John R. Bolton kinevezési eljárását, az meggyőződhetett arról, hogy a Fehér Ház minden ellenállást leküzdve, hosszú időn keresztül harcolt kinevezésének a kongresszusi jóváhagyásáért. A Fehér Háznak ez a kiállása Bolton mellett egyértelművé teszi, hogy Amerika jelenlegi neo-machiavellista kormányzata teljes mértékben támogatja nézeteit és törekvéseit. Ha feltesszük a kérdést, hogy miért volt ez a makacs ragaszkodás Bolton személyéhez, miért nem találtak más alkalmas személyt az ENSZ-hez akreditált amerikai nagykövet személyére, akkor nem adhatunk más választ, minthogy a neo-machiavellista kormányzat egyértelműen a világ és az ENSZ tudomására akarta hozni, hogy mi az álláspontja a világszervezet jelenlegi szerepével és jövőjével kapcsolatosan. Ezt a kemény álláspontot nem is volt olyan nehéz érvényesíteni, hiszen az ENSZ csaknem tehetetlen.

Az új machiavellisták Franciaországra és Németországra ma már úgy kezdenek tekinteni, mint jövőbeni ellenfelekre és ebben számos gyanútlan amerikai polgár is egyetért velük. Oroszország nemcsak a szovjet birodalom felbomlása miatt, de az orosz nemzeti vagyon jelentős részének a nemzetközi pénz és korporációs oligarchia tulajdonába kerülése miatt is még mindig védekező és visszavonuló szakaszban van. Ezt a deffenziv folyamatot nem tudták megfordítani Putyin orosz államelnök központosítási törekvései, sem az energiahordozók emelkedése miatti nagyobb jövedelmek.

A jövő nagy kérdése azonban Kína felemelkedése. Amerikának tudomásul kell vennie, hogy két-három évtizeden belül ez az ország lesz legfőbb kihívója. Ezért az új-machiavellisták támogatják Tajvan különállását, mert Tajvan függetlenségének a védelme kiváló ürügyül szolgálhat majd a Kína elleni fellépéshez, ha eljön az ideje.

Kifizetődő volt-e megtámadni Irakot?

Az új-machiavellisták szempontjából az Irak elleni "jó kis háború" a terveknek megfelelően zajlott le, és 2005-ben is a terveknek megfelelően alakultak az események. Az emberi életekben kifejezett háborús "költség" viszonylag csekélynek mondható, 2005 őszén haladta meg az elesett amerikai katonák száma a kétezret. A neokonzervatív stratégák szerint még ennek a tízszerese is elfogadható lenne, ha tekintetbe vesszük, milyen hasznok származnak az Egyesült Államokra, valamint az Egyesült Államok felett a főhatalmat gyakorló nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia számára ebből a háborúból. Az Irak feletti uralom megszerzéséből származó stratégiai előnyök gazdasági előnyök formájában is jelentkeznek, nemcsak a nagy korporációk, de az egyszerű amerikaiak számára is. Ez akkor is így van, ha ők nem látják ezeket az összefüggéseket.

Az iraki háború átlagban heti hat milliárd dollárjába kerül az amerikai társadalomnak és 2005 végéig közel háromszáz milliárd dollárt kellett ráfordítani az adófizetők pénzéből. Ez azonban az érem egyik oldala. Az érem másik oldala viszont az, hogy ezt az összeget az amerikai korporációk, hadiipari vállalatok termékeinek a megvásárlására fordították. Ezeket a fegyvereket és lőszereket és más hadifelszereléseket az amerikaiak már egyszer kifizették. Ha nem lenne a "jó kis háború", akkor ezek a fegyverek, lőszerek a hatalmas raktárak mélyén várnák, hogy elavuljanak, és aztán megsemmisítsék őket. Így viszont az elavulóban lévő fegyverzet felhasználásra kerül, gazdaságilag kifizetődő módon és helyükre újabb fegyverek kerülhetnek. Korszerűbb rakéták, repülőgépek, járművek és természetesen fegyverek és lőszerek. Ebből pedig sok-sok amerikainak lesz munkahelye, méghozzá jó fizetéssel. Vagyis az adófizetők pénzét fogyasztja ez a háború, de ez a pénz végül is némi közvetítéssel az amerikai korporációk jövedelmévé, és ezen belül sok százezer amerikai számára jól fizető állássá alakul át. Ilyen összefüggésben ez a heti hat milliárd dolláros költség az amerikai gazdaság egészének csak egy jelentéktelen részét teszi ki, ugyanakkor átgyűrűző hatásaiban sok amerikai anyagi érdekeit szolgálja.

Akik támadják a neo-machiavellista reálpolitikát, jóvátehetetlen hibákat emlegetnek. Felróják a neokonzervatív döntéshozóknak, hogy hosszú távon polgárháborús állapotokat hoztak létre Irakban. Ha viszont reálpolitikai szempontból kiindulva tudomásul vesszük, hogy soha nem volt az iraki háborúnak az a célja, hogy szilárd és kiegyensúlyozott belpolitikai állapotokat, valódi és szilárd demokráciát hozzon létre ebben a közel-keleti országban, akkor már az úgynevezett hibákat is másképp kell felmérni és értékelni.

A "jó kis háború" eredményeként az iraki hadsereg és rendőrség fel lett oszlatva és a közbiztonság hiánya következtében a bűncselekmények elkövetése a mindennapi élet részévé vált. A legalapvetőbb szolgáltatások is hiányoznak. A határok őrizetlenül állnak. A szemben álló politikai ellenfelek fegyveresen támadják egymást és az amerikaiak által létrehozott bábkormány senkit nem tud hitelességéről meggyőzni. A társadalom szétesett, a terrorizmus soha nem látott mértékben megnövekedett, és valójában Irak vált a nemzetközi terroristák gyűjtőhelyévé. Ami a szomszédos országokat érinti, nyilvánvaló, hogy mindent elkövetnek az amerikai megszálló erők kellő foglalkoztatása érdekében. Amíg az amerikai hadsereg le van kötve Irakban, addig nekik jóval nagyobb a mozgási lehetőségük. Az is természetes, hogy az irakiak jelentős része ellenáll a külföldi megszállásnak. De miért kell azt hinni, hogy nem pontosan ezt akarták az új-machiavellisták. Csak hozzá nem értők gondolhatják, hogy valami mást akartak volna.

Minthogy ez a világtérség rendkívül ingatag, Amerika pedig szilárdan ellenőrzése alatt akarja tartani elsősorban az ott található hatalmas energiahordozó tartalékok miatt, ezért abból kell

kiindulni, hogy e világtérségből Amerika számára mindig is számítani kell fenyegetésre. Az iraki háború előkészítésére volt elég ideje a neokonzervatív stratégáknak és az amerikai hadsereg vezérkarának. Ez a "jó kis háború" elsősorban nem katonai kérdés volt. Pontosan azoknak a zűrzavaros állapotoknak az előidézése volt a tényleges cél, ami elő is állott. Ezért nem állja meg a helyét, legalábbis új-machiavellista szempontból az az érvelés, hogy az iraki invázió során súlyos hibákat követtek volna el. Az Egyesült Államok nem azért vállalta ezt a konfliktust, hogy valamiféle világszintű népszerűségi versenyben jópontokat szerezzen és az első helyre kerüljön. A neokonzervatív stratégák szerint valójában itt Amerika túléléséről van szó, ami világossá válik, ha az iraki háborút hosszú távú, több évtizedet is átívelő összefüggésbe helyezzük.
Irakból nem kell gyorsan távozni. Amerikának jó oka van arra, hogy hosszú ideig ott maradjon. Ma már látható, hogy ha az amerikai hadsereg gyorsan távozna, akkor országosméretű, a társadalom valamennyi rétegét mozgósító polgárháború törne ki. Ha eljön az ideje, akkor majd fokozatosan távoznak az amerikai katonák és így van elég idő arra, hogy egy olyan iraki kormányzat jöjjön létre, amely hosszú távon stabilizálni tud egy olyan pénzügyi-gazdasági és katonai rendszert, amely a Szaddam Husszein-féle tekintélyuralmi kormányzáshoz képest lényegesen korszerűbb és elviselhetőbb. Amit a neo-machiavellisták euró-atlanti értelmezésű szabadságnak és demokráciának neveznek, az egyáltalán nem olcsó árucikk. Ennek meg kell fizetni az árát és az irakiak előbb vagy utóbb rájönnek, hogy megéri nekik, mert korábban sokkal nyomorúságosabban éltek. Legalábbis így szól a neokonzervatívok új-machiavellista kánonja.
Tény, hogy az Amerika elleni gyűlölködés a Közel-Keleten, de világ szerte is egyre erősebb. Azok, akik nem ismerik a magasabb szintű neokonzervatív gondolkodásmódot, ezt veszélyesnek tartják. A gyűlölet felkeltése valójában az egész iraki háború egyik fontos célja. A fanatikusok felrobbanthatnak még további épületeket és meggyilkolhatnak embereket. Ennél sokkal többet nem igen tehetnek. Az már kevésbé valószínű, hogy házilag készített tömegpusztító fegyverrel nagyobb károkat tudnának okozni valamelyik amerikai városban. Ha erre mégis sor kerülne, az természetesen sajnálatos lenne, de veszteségek nélkül nem lehet háborúzni. Ezek a várható veszteségek - összehasonlítva a korábbi világháborús veszteségekkel - csekélynek mondhatók. Ha Amerika nem cselekedne most, akkor a jövőben már azzal kellene számolnia, hogy nagyobb és veszélyesebb riválisai is modernizálják haderőiket és akkor sokkal nagyobb árat kellene fizetnie ugyanazokért az eredményekért. Ilyen körülmények között az amerikai Kongresszus ellenvetés nélkül hagyta jóvá a hadikiadások folyamatos és nagyarányú növelését. A hadiipari üzemek pedig teljes kapacitással működhetnek, ami nemcsak nekik hoz nagy nyereséget, de számos amerikainak munkát biztosít. Ahhoz, hogy ez az állapot fennmaradhasson, folyamatosan kell gondoskodni a "jó kis háborúkhoz" szükséges kellő számú ellenségről. Egyelőre nincs belőlük hiány. Az is felbecsülhetetlen előnyt jelent, hogy a szárazföldi csapatok harci körülmények között szerezhetik meg a megfelelő tapasztalatokat, gyakorolhatják be a modern haditechnikai eszközök kezelését.
Ma már az amerikai hadsereg képes arra, hogy bármely atomfegyverrel nem rendelkező ország hadseregét a légtérből - távirányítású technikával - megbénítsa és megsemmisítse. A terület ellenőrzése azonban már áldozatokkal járó harci feladat. A hadseregnek az afganisztáni és iraki háborúban mutatott taktikai hibái jelzik, hogy e téren az amerikai hadseregnek még további harci tapasztalatokra van szüksége.
Eisenhower elnök a maga idején bírálta a katonai-ipari komplexum túlzottan nagy hatalmát és befolyását. Most ez a komplexum hatalmasabb, mint valaha. Eisenhower még nem sejthette, hogy Amerika érdeke és a katonai-ipari komplexum érdeke bizonyos történelmi időpontokban egybe is eshet.

Amerika közvetlenül ellenőrzése alatt tartja Kuvait és Irak kőolaj-mezőit. Az ugyancsak nagy kőolaj-tartalékokkal rendelkező Szaúd-Arábia és Irán már közvetlenül érezheti Amerika katonai jelenlétét is. Ennek a térségnek a stabilitása elengedhetetlenül szükséges a világ legnagyobb kőolaj-tartalékainak a biztonságos ellenőrzéséhez.
A "jó kis háborúk" stratégiája tehát nem valami összeesküvési elmélet, amely szerint rossz szándékú gonosz emberek titokban összeesküdtek valamilyen baljóslatú cél érdekében. Kétségtelen, hogy ezt az új-machiavellista stratégiát, és annak hosszú távú céljait nem célszerű a nagy nyilvánosság előtt megvitatni. Sokkal előnyösebb intim, meghitt légkörben baráti társaságok keretében körvonalazni. Ma már közhely, hogy a szovjet birodalom felbomlásával Amerika különleges helyzetbe került és lehetősége van arra, hogy a XXI. században ezt az egyedülálló szuperhatalmi státuszát hosszú ideig megőrizze úgy, hogy megelőző háborúkkal és más lépésekkel elejét veszi újabb riválisok felemelkedésének, akikkel majd szembe kellene néznie a világhatalomért folytatott versengésben. Ezt a célját azonban csak katonai hatalmának állandó erősítésével és gyakorlati érvényesítésével tudja elérni.
Mi ad jogot Amerikának ahhoz, hogy katonai erőt is bevessen világhatalmi státusának a megőrzéséhez? Az új-machiavellisták válasza igen egyszerű: Amerika az emberiség javát szolgáló közjót érvényesíti modern világunkban. A szabadság és a demokrácia globális terjesztésével a lehető legjobb befolyást gyakorolja a világra Ezért egy igazi amerikai patriótának pontosan a közjó szolgálata érdekében azt kell elérnie, hogy az Egyesült Államok ezt a civilizációs küldetését teljesíteni tudja. Olyan fanatikus rendszerek féken tartása, mint amilyen a fundamentalista Iránban hatalmon van, vagy a gyors tempóban fegyverkező diktatórikus Kína semlegesítése, folyamatos erőfeszítést igényel Amerika részéről is. A józanész diktálja, hogy a várható összeütközésekre Amerika számára kedvező időpontban és helyen - lehetőleg ne az Egyesült Államok területén - kerüljön sor. Nincs értelme megvárni azt az időpontot, amikor a lehetséges riválisok már olyan erősek lesznek, hogy nagy károkat okozó csapásokat tudnak mérni Amerikára.
Biztonságban nemcsak az Egyesült Államok földjét kell tudni, de azokat a stratégiai útvonalakat is, amelyeken a nélkülözhetetlen nyersanyagok és más erőforrások Amerikába áramlanak. A kívánatos biztonság nélkülözhetetlen eleme, hogy olyan kormányok legyenek hatalmon, amelyek osztják az amerikai hagyományok, a demokrácia és a szabadság értékeit. Mindez még meggyőzően hangozhatna, ha meg lehetne pontosan határozni, hogy mi is valójában az a közjó, ami az egész emberiség szükségleteit, érdekeit és értékeit szolgálhatná. A neokonzervatív új-machiavellistáknak az a szilárd meggyőződése, hogy Amerika jó befolyást gyakorol a világra. Ez azonban erősen vitatható, mert ami jó az amerikaiaknak, még nem biztos, hogy ugyanígy jó az egész emberiség számára. Ki dönti el azt, hogy tényleg az jó-e az egész emberiségnek, ami Amerikának, pontosabban neokonzervatív nézeteket valló új-machiavellista hatalmi elitjének jó?

Az új-machiavellisták és a tudatipar

Ahhoz, hogy a "jó kis háborúk" stratégiáját el lehessen fogadtatni az amerikai- és a világközvéleménnyel, a neokonzervatív stratégia szolgálatában álló korporációs tömegtájékoztatás számos technikát dolgozott ki és ültetett át a gyakorlatba. A tömegtájékoztatás szakemberei jól tudják, hogy a túltengő titkolódzás korszakában igen veszélyessé válhat igaz tények nem kellő időpontban történő nyilvánosságra kerülése. Ezért az új-machiavellista hatalomgyakorlás egyik legfontosabb követelménye a tudatbefolyásoló technikák hatékony alkalmazása a tömegtájékoztatásban.
Az igazság elfojtásának egyik legkézenfekvőbb módszere az elhallgatás, vagyis amikor a megtörtént tényekről nem adnak semmilyen tájékoztatást. Ha valamiről nem tudunk, akkor az meg sem történt. Egy kellemetlen igazságot lehet műfelháborodással is fogadni. Hogyan állíthat valaki ilyen vagy olyan képtelenséget? Ennél enyhébbnek tűnik, amikor az elfojtandó

igazság tényeit híreszteléseknek, alaptalan közéleti pletykának minősítik. Ennek az a hátránya, hogy ekkor már kell tájékoztatni a közvéleményt, hogy valami történt, csak a hatását kell semlegesíteni azzal, hogy az egész csupán híresztelés, egy paranoid téveszme megszállottjának a képzelgése, vagy hisztérikus véleményalkotás.
Ennél már kifinomultabb technika az, amikor az elfojtandó tényállásban megkeresik azt a leggyengébb pontot, vagy a hír forrásában azt a legjobban kikezdhető személyt, akit a legkönnyebb hiteltelenné tenni. Ha nincs ilyen könnyen hiteltelenníthető személy, adott esetben még az is hasznos lehet, ha ilyet kitalálnak, hogy könnyen meg lehessen cáfolni.
Ma már szinte divatnak mondható, hogy a hivatalos álláspontok bírálóit az összeesküvési elmélet követőinek, össze-vissza handabandázó, zavarosan gondolkodóknak, fura különcöknek, vagy csak egyszerűen hamis hírekkel házalóknak nevezik. Ezekkel szembe lehet állítani a higgadtságot és megfontoltságot képviselő tapasztalt közéleti személyiségeket, felelős állású hivatalnokokat, tekintélyes szakértőket, akik sokkal szavahihetőbbek, mint az előbb felsoroltak. Ilyen esetben nem célszerű nyíltan szembesíteni az ellenkező álláspontot képviselőket. Sokkal eredményesebb, ha beépített "szkeptikusokkal" zajlik le a nagy nyilvánosság előtt a forgatókönyv szerinti vita, ahol a titkos munkatársat aztán könnyű szerrel meg lehet cáfolni.
Hatásos az a módszer is, amikor kétségbe vonják a hivatalos állásponttal szembeszállók motívumait. A tömegtájékoztatási műfajokban sok lehetőség nyílik arra, hogy ezeket a kritikusokat úgy állítsák be, mint akik valójában nem is érdekeltek az igazság kiderítésében, hanem önös érdekeiket vagy pártpolitikai célokat követnek vagy egyszerűen csak pénzt akarnak keresni. Az igazság elfojtásának egyik legegyszerűbb módja, ha a kellemetlen, de igaz híreket már "szakállasnak" minősítik, és lerágott csontként félredobják.
Az egyik legkifinomultabb igazságelfojtási módszer az úgynevezett részleges beismeréssel való kitérés a valódi tényfeltárás elől. Ennek az a lényege, hogy őszinte és becsületes benyomást keltve elismerjük: ebben vagy abban a kritikusnak van igaza. Adott esetben szükség lehet a korábbi álláspont részleges megváltoztatására is. Ez a módszer akkor sikeres a tömegtájékoztatási intézményeknél, ha a műsorvezetők beépített szkeptikusokkal működnek együtt - így biztosítva a kedvező végeredményt.
A félrevezetés egyik gyakran alkalmazott módszere, ha tekintélyes emberek szájából elhangzik, hogy az adott ügy rendkívül összetett, bonyolult és a végső igazság valójában nem kideríthető. Sokszor eredményes a látszólag logikus, de valójában felületes deduktív gondolatmenet. Ilyen például, ha 2001. szeptember 11-ével kapcsolatosan abból indulunk ki, hogy az Egyesült Államokban maradéktalanul érvényesül a sajtószabadság. Ha viszont az igaz tényeket megfelelően továbbító elektronikus és nyomtatott sajtó mégsem adott hírt arról, hogy az illetékes szervekhez számos előrejelzés érkezett nagyszabású terrorcselekmény előkészületeiről, akkor ez azt jelenti, hogy a hatóságok a terrorcselekmény fenyegető előkészületeiről semmilyen előrejelzést sem kaptak.
Az igazságot úgy is el lehet fojtani, hogy a hivatalos álláspontok kritikusait a médiumok tudatbefolyásolói megszorongatják, és arra kényszerítik, hogy az adott problémakör minden vitatott részére adjanak elfogadható alternatív magyarázatot. Ez természetesen megtévesztő módszer, hiszen aki nem fogadja el a hivatalos verziót, a tagadása nem jelenti azt, hogy elegendő információval rendelkezik az elfojtott igaz álláspont bizonyításához, illetve a még nyitott problémák megoldásához.
Jól bevált igazság-elfojtási technika az is, amikor mindössze egyszer és futólag számolnak be egy fontos eseményről, s utána már soha többé nem térnek vissza rá, holott fontossága és következményei miatt ez indokolt lenne. Ez az alibi-tájékoztatás.
Az egyik leghatékonyabb félretájékoztatási módszer, amit a totális rendszerek nagyon eredményesen alkalmaztak a hazugság. Ismeretes Joseph Göbbels-nek, Hitler propaganda miniszterének az a véleménye, hogy minél nagyobb a hazugság, annál könnyebben hiszik el

az emberek. Az ilyen hazugságoknak azért adnak hitelt, mert úgy gondolják, hogy ez már olyan nagy hazugság, hogy ekkorát nem lehet a lelepleződés kockázata nélkül állítani, és ha mégis állítják, akkor azt csak azért tehetik, mert igaz.
A neokonzervatívok új-machiavellista stratégiáját és taktikáját tehát nem feltétlenül szükséges összeesküvési elméletnek minősíteni csupán azért, mert valóban nagyhatalmú érdekcsoportok egyeztetett stratégiája és ténylegesen titokban, illetve a közvéleményt félrevezetve hajtják végre. Az összeesküvés legegyszerűbben megfogalmazva titkos együttműködést jelent, ugyancsak titkos célok elérése érdekében. Ha áthatolunk a túltengő titkolódzás labirintusain, akkor kellően megmagyarázható reálpolitikával szembesülünk. Azok a történelemformáló erők, amelyek már több évszázada arra törekednek, hogy a pénzrendszer magánmonopóliumának a segítségével a saját ellenőrzésük alatt centralizálják a világ vagyonát, és hegemóniájukat e cél érdekében az egész világra kiterjesszék, most Amerika katonai, gazdasági, pénzügyi és politikai erejének a maximális kihasználásával akarják felgyorsítani az egyközpontból irányított világrendszer létrehozását. Ehhez nekonzervatív ideológiára és új-machiavellista módszereket alkalmazó pragmatista gyakorlatra van szükség, amelynek az egyik gyakorlati megnyilvánulása a "jó kis háborúk" beindítása.
A "jó kis háborúk" sorozatára azonban azért is van szükség, mert biztosítani kell a fogyasztói igényt az Egyesült Államok óriásira fejlesztett hadiipara számára. Az első világháború után az amerikai gazdaságot visszaállították a békés célú termelésre. A második világháború alatt az óriásira fejlesztett amerikai hadiiparnak nemcsak az amerikai fegyveres erőket kellett korszerű fegyverekkel, repülőgépekkel, harci járművekkel, lőszerekkel ellátnia, hanem jelentős mértékben a szovjet hadsereget is. A második világháború után ismét felmerült az a kérdés, hogy a háborús célú termelést átállítsák-e békés célú termelésre. Ekkor - részben Sztálin agresszív külpolitikája miatt - az a döntés született, hogy Amerika és a Nyugat biztonságát jobban szolgálja, ha működőképes állapotban tartják a hadiipart, sőt megbízzák a legmodernebb haditechnika kifejlesztésével. Ez a hatalmas iparág azonban csak úgy tud működni, ha folyamatos igény van a termékeire. Csaknem ötven éve az Egyesült Államok a világ legnagyobb hadiszállítója. Ahhoz azonban, hogy ez hadiipar folyamatosan teljes kapacitással működhessék "jó kis háborúk" állandó jelenlétére van szükség a világban.

Program of the "Alliance For Hungary" Party

In the recent two decades the ecological and social crisis has continually worsened. In this century global warming is expected to grow, changing the Earth's climate, causing rising sea levels, catastrophic weather extremes, some kind of epidemics of infectious diseases, decreasing the arable land and the cultural capacity. The extreme neo-liberal financial and economic system, which structured around the brutally competitive view of "grow or die", is dominating now the world. In this extreme neo-liberal system the enterprises are driven by the endless seeking of profit for capital expansion at the expense of all other considerations. In this they have no real alternative of chasing the profit, otherwise their equally driven competitors will vanquish them. These state of affairs are standing radically at odds with the capacity of our planet to sustain the complexity of life. The 'usury-civilization of this interest-capitalism', which gives preference to commercial turnover, consumerism, speculation, and "shareholder value" to real-value-generating production, will plunder the planet, and it is to be imagined that the evolutionary clock will be turned back to a time when only simpler organism could exist.

For this reason we, the members of the **Alliance For Hungary**, must strive to eliminate domination, be it in matters of race, gender, sexual identity and class exploitation. In our present world the immediate cause of the ecological disorder is the set of social relations, what we are defining as **interest-driven chrematistic-capitalism**. This system functioning on the collectivist principle, and an anonym group divides the property from the personal owner. In this sense, the state-property is an anonym one, without a responsible human being as an owner. And the interest-capitalist private-property is also an anonym one, where the natural human person is separated from the property. The power-elite rules in both kinds of collectivist system. In a socialist one, he is ruling by the help of the state ownership. In an interest-capitalist system - in the **chrematistic** - he rules by the help of the anonym corporation and bank ownership without social responsibility. In both collectivist systems - socialism and chrematistic - the power-elite maintain social control through monopoly of the use of state force or financial measures and instruments.

We are witnessing how a **blind social mechanism**, the so-called **'market'**, that is, the selfish interest of the international financial community is turning soil into sand, covering fertile land with concrete, poisoning air and water, and producing climatic and atmospheric changes. If we want really understand what is happening with our Earth, we cannot ignore the impact that hierarchical and class-society, more exactly: the speculative interest-capitalism has on the natural world. Economic growth, making endlessly more money from money, gender and ethnic domination combined with corporate, state and bureaucratic interests are shaping much more the future of the natural world, then any kind of privatistic forms of spiritual or religious self-regeneration. Forms of the selfish and narrow-minded financial domination must be confronted by collective action of major social movements.

It is doubtful, whether an absolutely free economy existed at any time and can exist in the future in a long run. It has proved to be false belief that incessant growth of the economic wealth expressed in "shareholder value" must be an absolutely good thing, irrespective of what has grown and who, if anyone, has benefited. In the real world there are countries with a **mixed economy** to a certain degree, because private and public ownership, free market and planned economy, freedom and state constrains of freedom, are complementaries rather than opposites. The good and just governmental, or social constrain in a true democracy with productive economy is the freedom of the majority to assert social responsibility contrary to the particular interest of any social minority - first of all the international financial community. This financial community has monopolized for himself the control over the central banks and the global monetary system as a whole.

The neo-conservative kind of economy, which is rather can be called 'chrematistic', dominated by a private global monetary monopoly and extreme free enterprise system with anonym private ownership, cannot exist without radical change any longer. With the global monopoly of the private monetary power, the really free market with its relatively large range of competition disappeared in the most important sectors of the economy. There is no international world-wide anti-trust law restricting the global monetary monopoly of transnational financial community. As to the real economy, namely the productive sector, only the anti-trust law, a governmental constrain, was able in the last century to preserve the free market for a transitory period. Big business demands for his speculation an absolutely free range of movement globally, an almost absolute economic freedom to gain larger profit. Despite of its rhetoric about the free market, the big business threatens constantly the free market with total destruction through monopolistic market practices, if larger profits and interests can be made in such a way.

The private monetary monopoly of the international financial community and the unrestricted anonym private ownership, that is, the very basis of the neo-conservative enterprise system is unjustifiable both in theory and practice. Private ownership in a large-scale enterprise is a fiction for the purpose of **enabling functionless owners to live parasitically** on the labors of others. Therefore it is just to socialize with the help of a mixed economy and ownership, the wealth, which is the result of collective effort of the whole society and the generations one after the other.

Profitability alone, and the unrestricted speculation with money, securities and derivatives are not conducive to the wealth and well-being of the whole society, and the humankind. Profitability and speculation do not lead to moral and cultural enrichment of the majority. The neo-conservative free market, with its anonym private ownership is compelled to be only profit seeking and necessarily aims at a narrow and selfish end. Anonym private enterprise is not concerned with what it produces but only what it gains from production and speculation. In a neo-conservative, totally free market system nobody is responsible for anybody but himself. In this neo-conservative system everything is equated with everything else by **quantification**. **Qualitative distinctions** of vital importance for man and society are suppressed. For this reason the neo-conservative free enterprise and so-called market system with its global speculation are the institutionalization of extreme individualism and non-responsibility.

Since the healthy economic and social life is a living reconciliation, necessarily a mixture of opposites, we must develop an optimized, mixed economy with just social control and the best possible socialization process, both in regional and global levels. We need a mixed-economy, the combination of real democracy and efficient management on reformed basis of ownership, avoiding unnecessary centralization and the intervention of the organized state and private power. Private ownership in our present advanced society derives very large benefits from the infrastructure, which has built up through public expenditure. Hence society ought to receive a certain part of the profits, of large scales of private enterprise, not by means of profit taxes but by means of certain percent obligatory ownership of the equity. Private ownership in the large-scale enterprise or corporation must be restricted furthermore because it is divorced from work and becomes more and more passive property for acquisition and pure power. In small scale, and partly middle-scale enterprises private ownership attached to a concrete managing person is natural, fruitful and just, therefore it must be protected.

This healthy mixture ought to be a well-balanced system of social and economic freedom and responsibility, which could express and enforce the general interest of the whole society against the selfish particular interest of the wealthy minority, that controls the monetary power and the multinational corporations globally. With a social engine and brake system, we can perform the simultaneous requirements of order and freedom. **Without order**, planning,

predictability, social control, accountancy, obedience, discipline, that is, without general social responsibility everything disintegrates.**Without freedom** the happy abandon and disorder and entrepreneurial venturing, the risk and gamble, the creative imagination, the progressive innovation, without these everything static and lifeless and does not develop and grow.

A mixed economy with impersonated ownership can give more freedom of choice of objectives and can therefore be used for any purposes not only for material and financial well-being, but also for moral and cultural enrichment of the society. It is not restricted to forced and limitless economic growth and profit necessarily combined with greed and envy. To get rid of these restricted objectives is of vital importance for the future of humankind because unlimited growth in our limited world is not only impossible but dangerous, as well. Through greed and envy, it creates conflicts not only between individuals and social strata but among nations, too. We are witnessing that it leads permanent war and not to permanent peace.

Sustainable growth or sustainable resources?

Money or life? The humankind has to decide in the 21st century, which will be the object of its devotion. Inequality and injustice are not accidental results of global interest-capitalism, but they are its essential characteristics. In an interest-capitalist regime, based on private monetary monopoly, money is regarded as the measure of all value. The maximization of returns to financial capital has become the interest-capitalist society's main goal. There is no real competition because this is mainly a monopolistic system. There is no real individualism either, because the decision-making power is in the hands of a small group, the so-called international financial community. This is the system of chrematistic and in it materialism is nurtured as favored cultural norm. Shareholder-value, stock prices and gross domestic products are the accepted measures of the so-called progress and general well-being. Inflation of land and stock-values are furthered while wages are held increasingly depressed. Interest-capitalism favored institution is the publicly traded limited liability corporation, which concentrates power in the hands of chief-corporate executive, who is accountable only to absentee owners. These owners themselves are guarded from public accountability for the decisions made on their behalf. The legal structure of the corporation is compelled for pursuing the unlimited growth. The living capital - human-, social-, institutional- or national resources - is the ultimate source of all real wealth, despite of this fact, interest-capitalism assigns no value to living capital and makes no accounting for its depletion. Corporate ownership of the mass-media and financial control of the politicians render democracy meaningless. The financial institutions controlled by the transnational financial community rewrite laws to free themselves from public regulations, economic borders. This internationally organized private power is capable to eliminate competition through mergers, acquisitions and other monopolistic and oligopolistic alliances.

We are told by the organized money power that the fairest and most effective way to end poverty is to expand the economic pie through economic growth, this way improving the living standard of everyone. In fact the economic growth we currently experience is destroying the real living wealth of society and reducing the wealth of the world.

We are told that the global victory of interest-capitalism is a victory for democracy and the market-economy, which is the fairest and most efficient structure for distributing and allocating economic resources. In fact, interest-capitalism is the mortal enemy of real democracy and real market economy based on equal opportunity and free competition. Interest-capitalism is a system that concentrates economic power in the hands of a small group to the exclusion of the many, who are creating value with productive efforts. The ownership in interest-capitalism is **anonym,** and this type of ownership is an engine of destruction and upward redistribution. The organized private power ought to be the servant of the natural persons and not the natural persons are the servants of the organized private

power, which is the power of a small and closed group hiding **in anonym legal entities**. This organized private power structure in our time has more power than the organized public power. This background "quasy state" and its global shadow government control the formal states and international organizations informally.
In a society with mixed economy and direct democracy human rights and political sovereignty reside in real concrete persons on the basis of one-person one-vote. Civic associations facilitate the practice of direct democracy, but we have to take into consideration that all civic associations in our time are dependent on who is financing them. The state has financial measures through the taxing monopoly. The organized private power has financial measures through monetary monopoly, that is, creating money and credits and collecting interest. Therefore, a civic association is either under the control of a state organization or of a private organization belonging directly or indirectly to the organized money power. In the reality there is only very few independent civic organization.

Productive economy instead of chrematistic

Money is only a mediating medium of the economy. Money is society's servant, not its master, and is used only to facilitate productive investment and beneficial exchange. In the **eco-society** financial speculation is strongly discouraged by regulation and tax policy. From this follows, that finance is predominantly local as are the majority of the enterprises and production. The different countries trade their surplus production based on their comparative natural endowments. Cultural and economic diversity are highly valued. Individual, local and national economies are a mix of public and private ownership. Experience, culture, information and technology are shared without obstacles among people, communities and nations through scientific and electronic communication.
Each community or nation has the right to determine what and how much it will trade, with whom, and under what circumstances. A fair and balanced trade that serves the mutual interests of the trading partners has to be welcomed. However, the eco-society has a natural preference for local production to strengthen local control and economic security.
Only an eco-society with **mixed economy** and **participatory democracy** can create a healthy and benign relationship to the natural world. The creation of such a type of eco-society requires the elimination of all hierarchy and delegitimation of all forms of discrimination. The humankind - and Hungary - needs a mixed economy with real democracy and efficient management to evolve a more democratic and dignified system of industrial administration, a more human employment of machinery and technology, and a more intelligent utilization of the fruits of human innovations, ingenuity and efforts. The first step for the Hungarian people to reach these abovementioned ends is the **restoration of the Hungarian Historical Constitution.**
For this reason 150 founding members of our civil society - **"National Assembly for Restoration of the Continuity of Hungarian Historical Constitution"** - lawyers, physicians, engineers, journalists, writers, musicians, farmers, agronomists, and students took a vow on March 15-th, 2004 at the Votive Cathedral in Szeged. According to the Hungarian electoral law only political parties are allowed to take part in the parlamentary elections, that is why the **"National Assembly"** founded its political party: **"Alliance For Hungary".** Our publications: **Exposure (Leleplező),** quarterly 220 pages, and **Holy Crown (Szent Korona)** monthly, 20 pages.

"Irány Irán!"
Van-e joga Teheránnak a félelemhez?
(Első rész)

Lehetne ez az írás tanmese a békés, a jogos védelmet és az emberiség javát szolgáló demokratikus nukleáris bombákról, valamint a háborús, terrorista célokat szolgáló, antidemokratikus atombombákról. Ha mese lenne, a történet egyrészt a már hadrendbeállított orosz, kínai, pakisztáni, indiai, izraeli és amerikai, de garantáltan békéscélú, az emberiségre, és Iránra is veszélytelen atomfegyverekről, másrészt a szakértők szerint csak egy évtized múlva előállítható, de ennek ellenére már most rendkívül veszélyes és ezért jogos rettegést kiváltó iráni nukleáris bombákról szólna. A még nem létező, de már készülőben lévő iráni atombombák állítólag akkora veszélyt jelentenek máris a közel-keleti térségre, hogy nemcsak ezt a világrégiót, de egész bolygónkat lángba boríthatják, hacsak nem fékezi meg a jó-szándékú emberiség még kellő időben a fanatikus siita főpapok teokratikus önkényuralmát. Az nem számít, hogy Iránról északra található a világ második legnagyobb nukleáris hatalma: Oroszország. Tőle keletre ott van Kína és Pakisztán, délre pedig India. Mindhárom növekedőben lévő, egyre erősödő atomhatalom. Nyugatra található Izrael, amely becslések szerint mintegy kétszáz bevethető atombombával rendelkezik. Irán közvetlen nyugati szomszédja, Irak és Kuvait, valamint keleti szomszédja Afganisztán. Valamennyinek a területén jelen vannak a világ mind nukleáris, mind hagyományos fegyverzet tekintetében legerősebb katonai hatalmának a fegyveres erői. Ugyanez mondható el Szaúd-Arábiáról is. A közeli Indiai Óceán és a Perzsa Öböl vizeit pedig atomrakétákkal és bombázókkal felszerelt amerikai hadihajók és tengeralattjárók tartják szemmel a nap 24 órájában.
Iránnak azonban ilyen körülkerített és szorongatott helyzetben sincs oka és joga félni - és megfelelő eszközökkel védekezni - mert nagy szerencséjére kizárólag békés, az emberiség érdekeit, s a közjót szolgáló, humánus atomfegyver veszi körül. Igaz, a terrorizmus elleni globális háborúban - egyre több jel szerint - Irán a következő célpont. De ettől a támadástól sem kell igazán tartania, mert ha jól meggondoljuk: ez az új háború a nemzetközi biztonságot szavatoló - a fanatikus ajatollahokat, a világ legveszélyesebb terroristáit megfékező - békés-célú háború lesz. A támadásra készülők hangoztatott jó-szándéka, és a világdemokrácia terjesztését, valamint az emberi jogok és a szabadság ügyét szolgáló propagandája szerint nincs ok a félelemre. A kedves olvasó a felől is nyugodt lehet, hogy e humánus célokat szolgáló háború áldozatai is - a béke ügyéért feláldozott - békés-célú és hasznos halottak lesznek. Az amerikai Külügyminisztérium "a terrorizmust legaktívabban támogató" országnak nevezte Iránt, ezért nemcsak érthető, de kívánatos is, hogy ezzel a "lator-állammal" szemben előre vegyenek revansot a páni félelemtől jogosan rettegő érintettek. Az ENSZ - úgy néz ki - vonakodva ugyan, de az áldását adta (illetve adja) az Irán elleni kemény fellépéshez.
Mivel nagyon komoly ügyről van szó, a továbbiakban mellőznünk kell az ironikus fogalmazást. Egyre több jel utal ugyanis arra, hogy hamarosan elkezdődik a "terrorizmus elleni harc" új szakasza. **Ez a "terrorizmus elleni harc" a Közel-Keleten valójában az energiahordozók globális ellenőrzéséért, a petrodollár vezető szerepének az euróval szembeni megtartásáért, a nyugati hatalmak (köztük Izrael) regionális atommonopóliumának a megőrzéséért, az iszlám világ feletti hegemónia megszerzéséért, továbbá az igazi nagy ellenfél, Kína, megfékezéséért folyik.** A terrorizmus elleni globális háború megindítására - vagyis az új világrend kialakításának a felgyorsítására - a New York-i Világkereskedelmi Központ, és a Washingtonban lévő Pentagon elleni támadások nyomán került sor. Az első válaszlépés Afganisztán, a második pedig Irak elfoglalása volt. A harmadik válaszlépésre most készül az Egyesült Államok. Washington nagy-erejű - esetleg a nukleáris fegyverek korlátozott bevetésével is járó - megelőző támadást fontolgat az atomfegyverrel nem rendelkező Irán ellen. Egyre több szakértő mutat rá, hogy ezúttal több gyakorlati

szempont is szól a nukleáris fegyverek bevetése mellett, s hacsak valami rendkívüli esemény nem jön közbe, akkor 61 év után újabb városok juthatnak Hirosima és Nagaszaki sorsára.
Az Egyesült Államok azzal az ürüggyel támadta meg **Irakot,** hogy végrehajtja az ENSZ Biztonsági Tanácsának az **1441-es** határozatát. Legalábbis ezt állította Bush elnök a nemzethez intézet üzenetében 2003. március 17-én:
"(2002.) november 8-án a Biztonsági Tanács egyhangúlag elfogadta az 1441-es határozatot, megállapítva, hogy Irak megszegte kötelezettségeit, és arra figyelmeztette Irakot, hogy komoly következményekkel kell szembe néznie, ha teljes mértékben és azonnal nem szerel le."
Minthogy az Egyesült Államoknak kemény erőfeszítései dacára sem sikerült újabb határozatot elfogadtatnia, amely kifejezetten feljogosította volna az erő alkalmazására, Bush elnök rámutatott: "Több kormány egyetért a veszélyhelyzetre vonatkozó felmérésünkkel, de nem osztja azt a véleményünket, hogy határozottan szembe kell vele néznünk. Az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa nem teljesítette felelősségvállalását, ily módon mi vállaljuk magunkra ezt a felelősséget."
Amit az ENSZ Biztonsági Tanácsának **1441**-es határozata jelentett Irak vonatkozásában, ugyanaz a hatása - most már **Iránra** vonatkozóan - a Biztonsági Tanács **1540-es** számú határozatának. Az **Irán**elleni háborúra készülődve az Egyesült Államok 2004. áprilisában kezdeményezte ezt a határozatot a nukleáris, vegyi és biológiai fegyverek, valamint a célba juttatásukhoz alkalmas eszközök elleni fellépés céljából. Az **1540-es** határozatot az **ENSZ Alapokmányának a VII.** fejezete alapján fogadták el, amely lehetővé teszi erő alkalmazását a határozat végrehajtása érdekében. A BT-határozat értelmében valamennyi államnak tartózkodnia kell attól, hogy támogassa nukleáris, vegyi vagy biológiai fegyverek és azok célba juttató eszközeinek a kifejlesztését, megszerzését, gyártását, birtoklását, szállítását és használatát. Az Egyesült Államok azzal vádolja Iránt, hogy titkos programot folytat nukleáris fegyverek és más tömegpusztító fegyverek kifejlesztése érdekében. Konkrétan azt állítja, hogy**Iránnak támadó jellegű biológiai** fegyverprogramja van, amely megszegi a biológiai fegyverekre vonatkozó nemzetközi megállapodást, másrészt Irán beszerezte és korszerűsíti a **támadó jellegű vegyifegyvereit**, beleértve az ezzel kapcsolatos kutatási és fejlesztési kapacitását is. A további vád, hogy Irán kiterjedt erőfeszítéseket tesz olyan célba juttató eszközök kifejlesztésére, amelyek a tömegpusztító fegyverek szállítására alkalmasak.
Az Egyesült Államok azt is Irán szemére veti, hogy a terrorizmus fő támogatója világszerte, s állítólag területén rejtőzködnek az Al-kaida egyes tagjai. Emiatt közvetve felelősség terheli a 2001. szeptember 11-i tragikus eseményekért. Mindezek alapján az Egyesült Államok igényt tart arra, hogy megelőző csapáshoz folyamodjon, és arra hivatkozik, hogy Amerika nem maradhat tétlen ilyen növekvő veszély láttán. Ugyanez volt a helyzet Irak esetében is.
Washington tehát az ENSZ Alapokmánya VII. fejezetére hivatkozva kíván érvényt szerezni az ENSZ Biztonsági Tanácsa 1540-es határozatának, és adott esetben bombázni kívánja Irán nukleáris létesítményeit, valamint rakétakilövő állásait. Erre azután kerülne sor, ha Irán és az Európai Unió között a tárgyalások végleg megszakadnának az iráni nukleáris program leállításáról - amely program békés természetét Irán kezdettől fogva hangsúlyozta. Ezt cáfoló meggyőző bizonyítékok a mai napig nem állnak rendelkezésre.
Amerika ezúttal tehát még csak kísérletet sem kíván tenni arra, hogy megszerezze az ENSZ konkrét felhatalmazását a katonai erő bevetésére. Irak esetében sem volt ilyen, miért lenne ez pont most elengedhetetlenül szükséges? A megelőző csapást alátámaszthatja az ENSZ Biztonsági Tanácsának **1373-as számú terrorizmus ellenes** határozata is, amelyet 9/11 után fogadtak el. Eszerint valamennyi államnak meg kell akadályoznia, hogy területén olyan szervezetek működhessenek, amelyek finanszírozzák, tervezik, lehetővé teszik és végrehajtják a más országok és azok polgárai elleni terrorista akciókat. Az államoknak tartózkodniuk kell

attól, hogy bármiféle támogatást adjanak terrorista szervezeteknek, és azt is meg kell akadályozniuk, hogy területükön tagokat toborozhassanak, és fegyvereket szerezzenek be. Az Egyesült Államok és Izrael azzal vádolja Iránt, hogy támogatja, és fegyverekkel látja el a **Hezbollah nevű terrorista** szervezetet. Irán tagadja ezeket a vádakat, és az Egyesült Államoknak eddig nem sikerült meggyőző bizonyítékokkal alátámasztania ezt a vádat. A teheráni kormányzat teljes oldalt betöltő hirdetést tett közzé a **New York Times**-ban, amelyben megmagyarázza, hogy Irán miért akar urániumot dúsítani, és miért nem áll érdekében nukleáris fegyverek kifejlesztése. Az ENSZ-hez intézett jelentésében részletesen kifejti milyen erőfeszítéseket tesz a terrorizmus leküzdésére, és azt is alátámasztja, hogy semmilyen kapcsolatban nem áll az Al-kaidával. Teherán azt is részletesen taglalja, hogy milyen intézkedéseket hozott az atomfegyverek terjesztését tiltó egyezmények betartására, és kiemeli, hogy az erre vonatkozó nemzetközi megállapodásokat aláírta és betartotta. Ugyanez a helyzet a többi tömegpusztító fegyverrel kapcsolatosan is. Irán tagadja, hogy bármiféle támogatást nyújtana terrorista tevékenységhez, és azt hangsúlyozta, hogy elsősorban erkölcsileg segíti a Hezbollah-ot.

Miközben az Egyesült Államok és az Európai Unió terrorista szervezetnek minősítette a Hezbollah-ot, az ENSZ nem tette ezt, és az iszlám világ egésze nem is tekinti annak. Irán valamennyi ENSZ-hez intézett nyilatkozatát ignorálta az Egyesült Államok, és Washington továbbra is azt állítja - minden kemény bizonyíték nélkül -, hogy Irán erőfeszítéseket tesz e halálos fegyverek megszerzésére, és nem tartja be a tilalmukra vonatkozó szerződéseket. Iránt továbbra is **lator államnak** bélyegzik meg.

A magunk részéről úgy gondoljuk, hogy a hivatkozott 1540-es és 1373-as ENSZ BT határozatok ténylegesen nem adnak jogot egyetlen államnak sem ahhoz, hogy **megelőző támadást** indítsanak Irán ellen. Irán bombázása ezekre a dokumentumokra való hivatkozással, nem sokban különbözik az Irak elleni inváziótól, amelyet az 1441-es határozatra hivatkozással hajtottak végre.

Ami a nukleáris fegyverek bevetését illeti Irán ellen, formális jogi értelemben **"legálisnak"** tekinthető. Az Egyesült Államok már többször is hangsúlyozta: a nemzetközi jog nem tiltja, hogy fegyveres konfliktus esetén nukleáris fegyvereket vessenek be. A **Hágai Nemzetközi Bíróság** tanácsadó véleménye azonban ellenzi a nukleáris fegyverek bevetését. Minthogy **2005. szeptember 24-én** a**Nemzetközi Atomenergia Ügynökség** kinyilvánította, hogy Irán nem tesz eleget a nukleáris fegyverek terjedését tiltó nemzetközi szerződés, az **Atomsorompó Egyezmény** rendelkezéseinek, ezért az a tilalom, hogy az Egyesült Államok tartózkodik nukleáris fegyver bevetésétől az ilyen fegyverrel nem rendelkező államokkal szemben, Iránra már nem vonatkozik.

Sor kerül-e az Irán elleni támadásra?

Nem tekinthető kevésbé illegálisnak az Irán elleni nukleáris támadás, mint az Irak elleni invázió, mégis fel kell tennünk a kérdést: sor kerül-e rá, s ha igen mikor és hogyan fog lezajlani? Irán esetében is sokténye zős esemény gondosan megtervezett bekövetkeztéről van szó. Az Elnök a Kongresszussal való konzultáció nélkül, egyedül is elrendelheti a légitámadást iráni célpontok ellen a 2001-ben elfogadott 23. számú **Háborúindítási Felhatalmazási Határozat** és **Szenátusi Közös Határozat** alapján. Az Elnök egyedüli joga a nukleáris fegyverek bevetésének engedélyezéséről dönteni konfliktus esetén, illetve átruházni ezt a jogosultságát másokra. Ebben a kérdésben mindig ez volt az amerikai szabályozás. Úgy tűnik, hogy nincs senki a Bush-kormányzat felső szintjein, akinek komoly fenntartásai lennének egy Irán ellen intézett megelőző támadással kapcsolatosan. E legfelsőbb szintű állami tisztségviselők közül többen szót emeltek a nukleáris fegyverek támadó jellegű bevetése mellett, és egyelőre egyetlen olyan személyről sem tudunk, aki más véleményen lett volna.

Mindebből arra következtethetünk, hogy egy ilyen támadásra sor kerülhet. Nem véletlenül sorolták a "lator állam" Iránt 2001-ben a "gonosz tengelyéhez" és egy ilyen támadás előkészítését szolgálta a kormányzat számos propaganda megnyilvánulása is Teheránnal szemben. Így kívánták felkészíteni a közvéleményt. Tudunk arról, hogy illetékes amerikai vezetők felkeresték Törökországot. Törökország fontos szerepet játszott az Irak elleni háború előkészületeiben is, és úgy tűnik, hogy Ankara ismét szerephez jut az Irán elleni offenzíva előkészületeinél.
Az Egyesült Államok diplomáciai erőfeszítéseket is tett, mégpedig azért, hogy Irán nukleáris ambícióinak az előtérbe állításával **patthelyzetet** teremtsen. Az Egyesült Államok közvetlenül nem tárgyal Iránnal, mert 1979 óta, amikor a sah ellenes irániak egy csoportja elfoglalta a teheráni amerikai nagykövetséget és túszul ejtette annak munkatársait, nincs diplomáciai kapcsolat a két ország között. A diplomáciai kapcsolat hiánya is akadályozza megfelelő kompromisszumos megoldás elérését. Mihelyt előáll a diplomáciai patthelyzet, az Egyesült Államok nem fogja sokáig tétlenül nézni, hogy Irán újra kezdte az urániumdúsítást és folytatja a feldolgozást.
Miként kezdődik el az új háború?
Sok a spekuláció ezzel kapcsolatosan. Az **egyik világsajtóban olvasható lehetőség** az, hogy Izrael teszi meg az első lépést, még pedig úgy, hogy konvencionális bombákkal támadást intéz a**Bushernél** lévő atomerőmű-építkezés, és más létesítmények ellen. Ezek arra kényszeríthetik az Egyesült Államokat, hogy bekapcsolódjon Izrael, valamint az Irakban állomásozó amerikai csapatok védelmére. Az izraeli hivatalos személyek közelmúltban tett kijelentései ilyen lehetőségre céloznak, de ezt fel lehet fogni tudatos megtévesztésnek is.
Egy másik verzió szerint Izrael és az Egyesült Államok együttesen támadna, vagy pedig csak az Egyesült Államok egyedül. Az amerikai támadást már az is kiválthatja, ha Irán újra kezdi urániumdúsítási tevékenységét (ez már megtörtént), illetve, ha a Biztonsági Tanácsban Oroszország vétót emelne az Irán ellen hozott intézkedésekkel szemben. Az is valószínű, hogy a támadást megelőzően újabb "nagy leleplezésekre" kerül majd sor Irán állítólagos vegyi-és biológiai-fegyverkezési programjairól, továbbá Teherán szoros kapcsolatáról az iszlám terroristákkal. Megfigyelők szerint, ha az Egyesült Államok támad először, akkor valószínűleg valamiféle **hadüzenetfélét** is intéz Teheránhoz. Ennek az ultimátumnak tartalmilag elfogadhatatlannak kell lennie, hogy biztos legyen az elutasítása. Ehhez hasonló történt Irak esetében is. Izraeltől eltérően az Egyesült Államok jobban törekszik annak a látszatnak a fenntartására, hogy továbbra is a nemzetközi jog által előírt normákhoz igazodik, és ezért elképzelhető, hogy nem intéz meglepetésszerű támadást Irán ellen.
Az ultimátum elfogadhatatlan feltételeihez tartozhat az, hogy Irán azonnal és feltétel nélkül szüntesse be minden uránium feldolgozási és dúsítási tevékenységet. Az ultimátum magában foglalhatja azt is, hogy Iránnak hozzá kell járulnia nukleáris intézményei és rakétái amerikai és nemzetközi felügyelet alatt történő lebontásához - ellenkező esetben számolnia kell olyan katonai csapással, amelynek az idejét Amerika választja ki. Még akkor is, ha Teherán engedelmeskedne ennek az ultimátumnak, a támadást akkor sem tudná elhárítani, mert a lefegyverzés valójában Irán esetében sem fontosabb kérdés, mint amilyen az Irak esetében volt 2003-ban. Irak se tudta kivédeni az inváziót azzal, hogy hozzájárult rakétái eltávolításához.
Számolnak a megfigyelők olyan forgatókönyvekkel is, amelyek szerint először terrorista cselekményekre kerülne sor amerikaiak ellen, amelyekért az Egyesült Államok Iránt tenné felelőssé. Ilyen lehet olyan nagyméretű nyugtalanság keltése Irakban, amelyért Iránt lehetne vádolni. Előkerülhetnek olyan szigorúan titkos információk is, amelyek szerint Irán közvetlenül fenyegeti az Egyesült Államokat. A vietnami háborúból ismert tonkini incidenshez hasonlót is meg lehet szervezni.

Már foglalkoztunk azzal, hogy az elmúlt években a Bush kormányzat új nukleáris magatartást dolgozott ki az Egyesült Államok számára. Ebben az az újdonság, hogy a hivatalos politika rangjára emeli a viszonylag alacsony pusztító erejű nukleáris fegyverek bevetését egy Irán elleni esetleges konfliktusban. Az új doktrínának a lényegét a következőképpen lehet összefoglalni: A hagyományos és a nukleáris támadás integrációja szavatolja a fegyveres erő leghatékonyabb felhasználását és az amerikai vezetés számára szélesebb körű csapási lehetőségeket biztosít azonnali szükséghelyzetek esetén. Ezért a hagyományos és a nukleáris erőknek az egyesítése kulcsfontosságú az átfogó stratégia sikeressége szempontjából. Az integráció biztosítja az optimális célkiválasztást, a minimális járulékos károkozást és csökkenti a háború kiterjedésének a kockázatát.
Az új **Nukleáris Politikai Irányvonal** teljesen megszüntette a nukleáris és a nem-nukleáris fegyverzet közti megkülönböztetést. A nukleáris fegyvereket most már oly módon kapcsolták össze a hagyományos fegyverekkel, hogy katonai szükséghelyzettől függően fel lehet őket használni. Figyelemmel arra, hogy nagyszámú földalatti célpont van Iránban, amelyet el akarnak pusztítani, számítani lehet speciális nukleáris bombák bevetésére. Ezek elrettentenék Teheránt attól, hogy rakétáival és hagyományos fegyveres erőivel támadást intézzen amerikai csapatok ellen. Megfigyelők egy része azonban - nem túl megalapozottan - azt reméli, hogy elmarad a nukleáris bombák bevetése.
Felmerül az a kérdés is, hogy az amerikai társadalom miért nem hallatja hangját ezzel a lehetőséggel kapcsolatosan? Ennek több oka is lehet. Egyrészt sok amerikai úgy gondolja, hogy ha a kormányzat ilyen drasztikus lépésre szánja el magát, és nukleáris bombák bevetését mérlegeli, akkor majd sor kerül valamilyen előrejelzésre. Valójában már sor is került erre, de eléggé kifinomultan ahhoz, hogy teljes értelme ne csak a támadás után váljon nyilvánvalóvá. Ilyen kódszavaknak tekinthetjük azt a gyakran hangoztatott formulát, hogy **"minden lehetőség nyitva áll".** Felelős kormányzati személyek az iráni kérdés megoldásával kapcsolatosan gyakran használták ezt a kifejezést. Arra hivatkoznak, hogy a nukleáris fegyverekre szükség van a tömegpusztító fegyverek elleni védekezés esetén, vagy pedig egy olyan állam ellen intézett jövőbeni támadás esetén, amelyről alaposan gyanítható, hogy tömegpusztító fegyverei vannak.
A széleskörű társadalmi ellenzés elmaradásának másik oka lehet az, hogy a közvélemény a nukleáris bombákat társítja a rendkívüli romboló erővel. Olyan méretű pusztítással, amilyenre Hirosima és Nagaszaki esetében került sor. Éppen ezért elképzelhetetlennek tartják, hogy az Egyesült Államok valójában nukleáris bombákat vetne be Irán vagy más nukleáris fegyverrel nem rendelkező ország ellen. Nem ismerik fel, hogy az úgynevezett kis pusztító erejű nukleáris fegyverek, amelyeknek a romboló hatása **1/1000** része a Hirosimára ledobott atombombának, szintén rendelkezésre állnak. A kormányzat úgynevezett nukleáris frontemberei úgy gondolják, hogy az ilyen kisebb nukleáris eszközök bevetése iráni földalatti létesítmények ellen nem járna nagy pusztító-erejű másodlagos hatásokkal.
Sok amerikai pedig azért nem aggódik különösebben, mivel a tömegtájékoztatás hatására úgy gondolja, hogy egy ilyen korlátozott nukleáris fegyverhasználat jól szolgálja az Egyesült Államok érdekeit.

Kik szorgalmazzák a nukleáris fegyverek bevetését?

Mintegy 80 Iránnal foglalkozó tanulmány, újságcikk, Interneten megjelent közlemény áttanulmányozása után mindenek előtt **Bush** elnök, **Cheney** alelnök,
valamint **Rumsfeld** védelmi miniszter nevét kell említeni. Sem ők, sem a többi úgynevezett "nukleáris frontember" nem tekinthető hozzá-nem-értő vagy az erkölcsi normákat teljes mértékben semmibe vevő személyeknek. Nevezettek őszintén hisznek abban, hogy Irán megtámadása nukleáris fegyverekkel nemcsak az Egyesült Államok, de az egész emberiség érdekében áll.

Megfontolásaik közül **elsőként lehet említeni** az **Új Amerikai Évszázad** vízióját. Eszerint Amerika kiemelkedő szerepet játszik a világban, és nem vonhatja ki magát a globális vezető szereppel járó felelősség és áldozatok vállalása alól. Az ezzel kapcsolatos feladatok költségeit is vállalnia kell. Számításba vették, hogy az Irán elleni nukleáris támadásnak nagy költségei lesznek, de ezeket elfogadhatónak találják azért, hogy Amerika betölthesse egyedülálló szerepét egy olyan nemzetközi rend megőrzésében és kiterjesztésében, amely barátságos az Egyesült Államok és az egész Nyugat jóléte szempontjából, elfogadja és támogatja a nyugati rendszer legfontosabb alapelveit.

Második megfontolás, amelyet a "nukleáris frontemberek" szem előtt tartanak az, hogy nem létezik úgynevezett **"nukleáris küszöb"** az ilyen fegyverek bevetését illetően. Ez derül ki számos dokumentumból és beszédből. Ha egy nukleáris bomba nem fog több embert megölni vagy egyenesen kisebb lesz a halálos áldozatok száma, mint konvencionális bomba esetén, akkor a nukleáris fegyver is elfogadható. Egy másik szempont, hogy ha ilyen fegyverrel gyorsabban el lehet érni egy háború amerikai feltételekkel történő befejeződését, akkor is célszerű használni vagy bevetni. Úgy tűnik, hogy nem nyom sokat latba az a körülmény, hogy a nukleáris fegyverek minőségileg más fajta pusztító-eszközöket jelentenek.

Harmadszor azt kell említenünk, hogy a nukleáris fegyverek bevetését szorgalmazó politikai és katonai vezetők tisztában vannak azzal, hogy a világ többi része igen is minőségileg lényegesen veszélyesebbnek tekinti a nukleáris fegyvereket, mint a hagyományosokat. A világközvélemény jelentős része kitart amellett, hogy a nukleáris fegyvereket nem szabad felhasználni, kivéve a legveszélyesebb helyzeteket. Amióta azonban a nukleáris fegyverarzenál fő célja az ellenséges akciók befolyásolása lett, változott a helyzet. A Nukleáris Politikai Irányvonal Áttekintése (**Nuclear Posture Review)** című dokumentumban olvasható:

"Az Egyesült Államok nukleáris erői mostantól alkalmazást nyernek az ellenfél eltántorítására olyan katonai programoktól vagy műveletektől, amelyek veszélyeztetik az Egyesült Államok érdekeit, vagy szövetségesei és barátai érdekeit... A nukleáris fegyverrendszerek számára kívánatos képességek egy rugalmas, célirányos csapásmérő tervben felölelik a változatos és csökkentett választási lehetőségeket, a magas fokú pontosságot és az időben történő bevetést. Ezek a képességek elrettentik az ellenséget a tömegpusztító fegyverek használatától vagy korlátozzák a járulékos károkat abban az esetben, ha az Egyesült Államoknak meg kell semmisítenie az ellenség képességét a tömegpusztító fegyverek alkalmazására."

Mindazonáltal az eltántorításnak vagy elrettentésnek meggyőzőnek kell lennie. Ha az emberek többsége úgy hiszi, hogy éles határ választja el a nukleáris fegyverek bevethetőségét a hagyományos fegyverzetekéhez képest, akkor az atomfegyverek gyakorlatilag nem használhatóak. Ha pedig nem használhatóak, akkor nem tudják kifejteni elrettentő hatásukat. Az Egyesült Államok nukleáris fegyverzetének az értéke abban van, ha meggyőzően távol tudja tartani az ellenséget, és el tudja rettenteni ellenséges cselekmények végrehajtásától. Az elrettentésre szoruló cselekmények körét olyanokra is ki kell terjeszteni, amelyek nem jelentenek egzisztenciális fenyegetést az Egyesült Államok számára. Többek között ezt a célt kívánják elérni a nukleáris fegyverek Irán elleni bevetésével, és ezért gondolják e cél meghirdetői, hogy érdemes ezt a kockázatos lépést felvállalni.

További ok lehet Bush elnök történelmi ambíciója. Minden amerikai elnök vágyik arra, hogy valami olyan örökséget hagyjon hátra, amely jelentőségénél fogva tartós hatást fejt ki az utókorra. Az ifjabb Bush eddig nem igen nyújtott olyan teljesítményt, amely őt a nagy elnökök sorába emelné. Ellenkezőleg! A történelem valószínűleg kemény ítéletet fog mondani elnökségéről, amelyet máris lényegesen gyöngébbnek tekintenek, mint apjának, idősebb George Bush-nak az elnöki tevékenységét. Ez különösen igaz akkor, ha Irakban tovább romlik a helyzet. Kétségtelen, hogy a nukleáris küszöb átlépése - első ízben hat évtized után - megváltoztatja a világot, és be fogja árnyékolni a jelenlegi amerikai kormányzat többi

tevékenységét. Ha azonban Bush elnök meg van győződve arról, hogy hosszú távon az Egyesült Államok érdekében áll a nukleáris fegyverek bevetése, akkor nem valószínű, hogy ezt a nagy horderejű lépést átengedné jövőbeni elnökök számára.
Elképzelhető, hogy a "nukleáris frontemberek" legoptimistább elképzelései valósulnak meg. Eszerint az Egyesült Államok sikeresen lépi át a nukleáris küszöböt alacsony pusztító erejű bombák Irán elleni bevetésével, és ez a lépése nem jár a háborús konfliktus jelentős kiszélesedésével. Ha sikerül Irán katonai potenciálját ily módon elpusztítani, vagy hosszú időre megbénítani, akkor felértékelődik az Egyesült Államok nukleáris elrettentése. Ezzel az Egyesült Államok számára kedvezőbb kimenetellel szemben sokkal valószínűbb azonban az, hogy **a következmények katasztrofálisak** lesznek. Ezt a következőkkel támaszthatjuk alá: Számítani lehet arra, hogy igen **sok ember veszíti életét**. A világ többsége számára a nukleáris fegyverek használata nagy jelentőségű minőségi változás, még akkor is, ha a bevetett fegyverek pusztító hatása nem lépi túl a konvencionális fegyverekét. Számítani lehet arra is, hogy ez a lépés "ésszerűtlen" reakciót vált ki Iránból. Semmilyen amerikai fenyegetés sem rettentheti el Iránt attól, hogy ellenlépésekhez folyamodjon és bevesse rakétáit, illetve rosszul felfegyverzett, de fanatikus katonái százezreivel támadást intézzen Irakban. Az Egyesült Államoknak erre a szárazföldi katonai fölényre nagy méretű légicsapásokkal kell válaszolnia - beleértve a nukleáris bombák bevetését is. Mindez százezrek halálát eredményezheti Iránban. Elképzelhető az is, hogy a konfliktus az egész közel-keleti térségben nagy arányú nyugtalanságot okoz, esetleg lázadásokra, felkelésekre is sor kerül előre nem látható következményekkel. Szem előtt kell tartani, hogy a világ iszlám népeihez egy milliárdnál is több ember tartozik.
Az Irán-elleni nukleáris támadás **Amerika elítéléséhez vezethet** világszerte. A Bush-kormányzat reméli, hogy a nukleáris bombák bevetését ebben a konfliktusban a lakosság többsége is elkerülhetetlennek fogja tartani. A világ közvéleménye azonban valószínűleg nem fog ezzel az állásponttal egyetérteni. Ha futólagosan áttekintjük azt, ami e témában az Interneten található, akkor olyan véleményekkel találkozhatunk, hogy az Irán elleni nukleáris támadás előre megfontolt és gondosan megtervezett lépés. A nukleáris fegyverek előre megfontolt alkalmazása egy nukleáris fegyverrel nem rendelkező állam ellen az atomsorompó egyezmény rendelkezéseinek a kikényszerítésére való hivatkozással - és kellően alá nem támasztott vádakkal - nem fogja meggyőzni a világ közvéleményét.
Irak esetében az a körülmény, hogy az inváziót jó előre eltervezték, és az amerikaiakat tudatosan félrevezették, csalódottságot és visszatetszést keltett az amerikaiak körében és nagymértékben csökkentette a Bush-kormányzat elfogadottságát. Ennek ellenére az Irak elleni háború nem váltott ki egyértelmű és általános elítélést. Irán esetében nagy valószínűséggel más lesz a helyzet, mivel a nukleáris fegyverek bevetése a világ valamennyi emberét, nemtől és életkortól függetlenül súlyosan és közvetlenül érinti. Megalapozottan feltételezhető, hogy a világ közvéleménye bűnözőnek fogja tekinteni a Bush kormányzatot. Ez az elítélés Amerika polgáraira is kiterjed, mivel ők választották meg második alkalommal is a Fehér Ház lakóját és nem tettek semmit nagy horderejű akcióinak a megakadályozására. Ennyiben az átlag amerikai is viseli a felelősséget a nukleáris fegyverek bevetéséért. Nehéz lesz azt bizonyítani, hogy semmit sem tehettek az amerikaiak e súlyos lépés megelőzése érdekében. Az is elképzelhető, hogy a legkülönfélébb bojkott mozgalmak indulnak be Amerika ellen. Függetlenül attól, hogy milyen hatalmas ma az Egyesült Államok, ha szembe kerül az egész világgal, akkor végül is engedni kényszerül. Mindez teljesen új értelmet ad az "Új Amerikai Évszázadra" vonatkozó álmoknak.
Valószínűsíthető **az antiszemitizmus újabb hulláma** is. Izraelre úgy fognak tekinteni, mint amelyik kulcsszerepet játszott az eseményekben, akár részt vesz közvetlenül ezekben az akciókban, akár nem. Felelős izraeli személyiségek számos alkalommal kifejtették, hogy Irán nukleáris ambíciói egzisztenciális fenyegetést jelentenek Izrael számára. Már önmagában

ezek a kijelentések is lehetővé teszik, hogy Izraelt az események egyik ösztönzőjének, sőt felbujtójának tekintsék. Itt nemcsak Izrael államáról van szó, hanem az Egyesült Államokban működő nagy pénzügyi, politikai és katonai befolyással rendelkező izraeli lobbiról is. A világszerte működő zsidó szervezeteket is feltehetően majd bűnrészességgel fogják vádolni, mivel közismert róluk, hogy többségük feltétlenül támogatja Izraelt.
Félő, hogy mindezek eredményeként világszerte antiszemita megnyilvánulásokra kerül sor, beleértve az Egyesült Államokat is. Már többször elhangzott vádként az az állítás, hogy a zsidó származású amerikaiak jelentős részének kettős-lojalitása van, és Izrael iránt legalább annyira elkötelezettek, mint Amerika iránt. Ahogyan Irak lerohanása megszüntette azt az együttérzést az amerikaiakkal szemben, amit az emberek világszerte éreztek irántuk a 2001. szeptember 11-i tragikus események nyomán, ugyanígy Irán nukleáris bombázása megszüntetheti azt a maradék szimpátiát is, amit a világ közvéleménye Izrael állama iránt táplál. További következmény lehet, hogy valóban sor kerül nukleáris eszközöket is felhasználó terrorista cselekményekre Amerika ellen. Logikusnak tűnik, hogy a terrorista csoportok mindent el fognak követni azért, hogy nukleáris fegyverekkel hajtsanak végre terrorista cselekményeket az Egyesült Államokban, ha a jelenleg nukleáris fegyverekkel nem rendelkező Iránt nukleáris támadás érné Amerika részéről.
Washington természetesen minden rendelkezésére álló eszközzel óvni fogja a világot a nukleáris fegyverek elterjedésétől, de teljes bizonyossággal nem lehet kizárni azt, hogy ilyen fegyverek - még ha esetleg csak házi készítésűek is - terrorista csoportok kezébe kerüljenek. Természetesen óriási elrettentő erőt jelent az amerikai nukleáris fegyverkészlet, mégis egyetlen nukleáris bomba is hatalmas pusztítást tudna végezni egy sűrűn lakott amerikai városban.
Vannak akik azzal érvelnek, hogy a nukleáris terrorizmusra előbb-utóbb sor kerül, függetlenül attól, hogy bevet-e Amerika nukleáris fegyvereket Irán ellen vagy sem. Azokat, akik ezt a nézetet vallják, nem árt figyelmeztetni arra, hogy az Egyesült Államok területén soha nem vetettek be például vegyi fegyvereket, annak ellenére sem, hogy ilyen fegyverek már régóta léteztek, és terrorista csoportok számára nem okozna különösebb nehézséget beszerzésük. Felmerül a kérdés, hogy ebben talán az is szerepet játszhatott, hogy Amerika sem vetett be soha egyik ellenfele ellen sem vegyi fegyvereket.
Végül megemlíthetjük a legsúlyosabb következményt, hogy **felgyorsul a nukleáris fegyverek elterjedése**, amely végül is globális atomháborúhoz vezethet. A nukleáris fegyverek Irán elleni bevetése azért érinti közvetlenül az egész emberiséget, mert a nukleáris fegyverek elterjedését tiltó nemzetközi jogi megállapodások végét is jelentené. Az atomsorompó egyezményt nem fogják megmenteni azok az ékesszóló beszédek, amelyeket majd Bush elnök és munkatársai tartanak az atomfegyverek Irán elleni bevetésének a szükségességéről. Még az se változtatja meg a helyzetet, ha a következő amerikai elnök már kifejezetten pacifista lesz, és szent fogadalmat tesz arra, hogy az Egyesült Államok soha nem veti be újból elsőként a nukleáris fegyvereket. A világ közvéleményét nem fogja meggyőzni az olyan érvelés, hogy itt csupán egyetlen amerikai kormányzat egyedülálló és többé nem ismétlődő félrelépéséről van szó. A világközvélemény szkepticizmusa ki fog terjedni az egész amerikai rendszerre, amelyet egészében fog hibáztatni azért, hogy ez megtörténhetett. Különösen az nyom sokat a latba, hogy egy nukleáris fegyverrel még hosszú évekig nem rendelkező országot ért nukleáris támadás. Logikusnak tűnik, hogy ezek után az államok többsége erőfeszítést tesz majd saját nukleáris fegyvereinek a kifejlesztésére, illetve beszerzésére. Az Egyesült Államok és a Nyugat közülük többnek képes lesz megálljt parancsolni, de szinte bizonyossággal állítható, hogy valamennyi országgal szemben ez nem fog sikerülni. A veszély tehát az, hogy végül is a nukleáris fegyverek elterjedésének a megakadályozása érdekében bevetett nukleáris fegyverek e fegyverek széles körű elterjedéséhez vezetnek, amely viszont közel hozza az általános nukleáris háború veszélyét.

Az Irán elleni háború tervezésének utolsó szakasza

Egyre több olyan hír olvasható, amelyből arra lehet következtetni, hogy az Irán elleni háború előkészítése az utolsó szakaszába érkezett. Erre utal az is, hogy a lehetséges koalíciós partnerek - az Egyesült Államok, Izrael és Törökország a felkészülés és a harci készenlét előrehaladott fázisához érkeztek. 2005-ben több katonai hadgyakorlatra is sor került. Válaszképpen az iráni fegyveres erők is nagy méretű katonai manővereket hajtottak végre 2005. decemberében a Perzsa-öbölben. Egy feltételezett amerikai támadás kivédését gyakorolták. 2005. elejétől kezdve megélénkült a Washington-Tel Aviv-Ankara, valamint a brüsszeli NATO központ közötti diplomáciai ingázás.

Magas beosztású izraeli tisztségviselők többször is utaltak rá, hogy 2006. március vége egy lehetséges időpont az Irán elleni katonai fellépés megindítására. Ez az időpont egybeesik a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség ENSZ részére továbbítandó jelentésének az elküldésével, amelyben várhatóan az ENSZ Biztonsági Tanácsának a közbelépését kezdeményezi. Az Egyesült Államok által szponzorált katonai tervet már a NATO jóváhagyta. Azt egyelőre még nem lehet tudni, hogy a tervezett Irán elleni katonai akciókra a NATO közvetlen részvételével vagy közvetett támogatásával kerül sor.

A bonyolultnak ígérkező katonai művelet különböző alkotó elemeit az amerikai hadsereg parancsnoksága tartja a kezében. A koordinálást a Pentagon és az Egyesült Államok Stratégiai Parancsnoki Központja (US Strategic Command Headquarters - USSTRATCOM) végzi. Ez Nebraskában, az Offuti Légitámaszponton van. Az Izrael által előrejelzett akciókat is szorosan egyeztetik a Pentagonnal. A hadművelet parancsnoki-struktúrája központosított és végső soron Washington kezében van a döntés.

Atomfegyvermentes Közel-Kelet

Az iráni helyzet más összefüggéseit sorozatunk további részeiben vesszük közelebbről szemügyre. Most csak arra hívjuk fel a figyelmet, hogy az erőviszonyokat tükröző machiavellista és szemforgató kettősmérce feladása vezethetne tartós és igazságos megoldáshoz. Ennek részét képezné az egyenlő elbírálás és a belügyekbe való beavatkozástól való tartózkodás elvének a betartása. Komoly erőfeszítéseket kellene tenni tömegpusztító fegyverektől mentes közel-keleti világrégió létrehozására. Ennek megfelelően egyik térségbeli ország sem rendelkezhetne **vegyi-, biológiai-és nukleáris fegyverrel,** s így egyiknek sem kellene tartania attól, hogy a másik túl-hatalomhoz jut a saját nukleáris (és más tömegpusztító fegyver) monopóliuma révén, és zsarolni tudja vele a másikat. A térség országainak kötelességük lenne csatlakozni az atomsorompó- és az atomcsend-egyezményhez. Mindezt lehet **utópiának** minősítve félresöpörni, mert nem számol a történelemformáló erők önző törekvéseivel. Tény, hogy a világuralomért folytatott küzdelemben az új-machiavellista pragmatizmus gyakorlata és az erő érve érvényesül az érvek erejével szemben, mégis - a világpolitikában is - csak az lehetetlen, amit meg se kísérlünk.

"Irány Irán!"
Nukleáris "döbbenet-és rémületkeltés"
(Második rész)

A "döbbenet-és rémületkeltés" (**Shock and Awe**) katonai stratégiája a hadművészet teoretikusai szerint olyannyira megbénítja az ellenfelet, hogy az már az elsöprő fölény érzékelésekor lemond az ellenállásról. Példaként gyakran hivatkoznak arra a hatásra, amit Japánra tett a Hirosimára és Nagaszakira ledobott atombomba. A "döbbenet-és rémületkeltés" a nem hagyományos hadviselés módszere. Lényege a látványos katonai fölény megfélemlítő felmutatása. Ahhoz a katonai doktrínához tartozik, amely az ellenfél legyőzését gyors, annak minden ellenállási képességét megtörő hatással akarja elérni. Ezt a katonai doktrínát az Egyesült Államok Nemzeti Védelmi Egyeteme (National Defense University of the United States) dolgozta ki és a 2003-ban megindított II. Iraki háborúban alkalmazták először.
A nukleáris fegyverek Irán elleni bevetésére vonatkozó tervezés 2006. márciusára a befejező szakaszához érkezett. A tervezett hadműveletben résztvevő koalíciós partnerek - az Egyesült Államok, Izrael és Törökország - már készenléti állapotban vannak. 2005-ben több katonai hadgyakorlatot is tartottak, amelyekre iráni részről is hadgyakorlatokkal válaszoltak. A legutóbbi ilyen nagyméretű hadgyakorlatra 2005. decemberében a Perzsa-öbölben került sor, s egy amerikai támadás elhárítását szimulálták.
Az Egyesült Államok által szponzorált katonai tervet már a NATO is jóváhagyta, noha egyelőre nem teljesen világos, hogy milyen módon vesz részt az Észak Atlanti Szerződés Szervezete a tervezett légitámadásokban. **Axel Tüttelmann** vezérőrnagy, a NATO **Korai Légi Előrejelző-és Irányító Rendszerének** parancsnoka 2006. február végén Izraelben kijelentette, hogy a NATO valószínűleg részt vesz az Irán ellen tervezett katonai akciókban. "Mi leszünk az elsők, akiknek szólnak, ha a NATO tanácsa úgy döntene, hogy csatlakozunk." Tüttelmann kijelentése egyértelműen arra utal, hogy a NATO tevékenyen részt venne az iráni nukleáris célpontok ellen intézett amerikai légicsapások támogatásában.
A Nemzetközi Atomenergia-ügynökség az ENSZ Biztonsági Tanácsához utalta Iránt, hogy a testület mérlegelje a lehetséges szankciók érvényesítését. Teherán - ahogyan korábban is - azt állítja, hogy kizárólag békés célú nukleáris kísérleteket folytat. Ezt azonban az Egyesült Államok, Nagy Britannia, Franciaország és Németország kétkedéssel fogadja, mert álláspontjuk szerint Irán valójában nukleáris fegyverek kifejlesztésén dolgozik. Amerika és Izrael már sokszor kijelentette, hogy elfogadhatatlan a számukra Irán nukleáris fegyverkezése. Ha nem sikerül tárgyalások útján Iránt eltéríteni szándékaitól, akkor utolsó eszközként készek légitámadásokkal megsemmisíteni Irán nukleáris berendezéseit.
John Pike, az Egyesült Államok '**Globalsecurity**' elnevezésű katonai tanulmányi csoportjának az igazgatója szerint Amerika gyakorlatilag kevés segítségre számíthat a NATO részéről. Nagy Britannia egyik magas beosztású, katonai ügyekben illetékes személye viszont kijelentette: az Irán elleni támadás nem egyéb merő spekulációnál. A világsajtóban olvasható több híradás szerint Izrael különleges erői teljes aktivitással dolgoznak Iránon belül azért, hogy lehetőleg minél pontosabban felmérjék az ország titkos uránium dúsítási helyszíneit. Izraeli hírszerző körökből származó információ szerint 2005-ben számos titkos helyszínre bukkantak, de feltételezhető, hogy továbbiak is vannak. Ezek a hírszerzők egy észak-iraki titkos bázisról kiindulva fejtik ki tevékenységüket - természetesen az amerikai parancsnokság jóváhagyásával. Az izraeli nukleáris rakétával felszerelt tengeralattjárók parancsnoka közvetve - egy izraeli újságnak adott nyilatkozatban - figyelmeztette Iránt 2006. március elején. Eszerint Izrael képes támadást intézni külföldi ország stratégiai célpontjai ellen is. Izraeliek attól is tartanak, hogy az elkövetkező néhány hónapon belül Irán elérheti azt a pontot, amikor már képes - atombomba gyártásához szükséges követelményeknek megfelelő minőségben - tiszta és magas fokon dúsított urániumot előállítani. Egyes amerikai szakértők

szerint Iránnak minimum még három évre van szüksége az atombomba előállításához. A szakértők többsége azonban ezt az időtartamot tíz évben határozta meg.
A **Jerusalem Post**-ban **Yakov Katz** 2006. március 2-án arról tudósított, hogy az **Izraeli Védelmi Erők** (Israel Defense Forces - IDF) egyik magas rangú tisztje kijelentette: noha Irán ma a legkomolyabb stratégiai fenyegetés Izrael számára, a zsidó állam kellően megvédhető a rakétaelhárító **Arrow**rakétákkal, amelyek az izraeli védelmi háló fontos részét képezik. **Ilan Bitton**, az Izraeli Légvédelmi Erők parancsnoka megerősítette, hogy valamennyi iráni rakétát lelövik, mert az Arrow tudja, hogyan kell elfogni a **Shihab** rakétát. Ilan Bitton az izraeli parlament, a Kneszet Külügyi- és Védelmi Bizottsága előtt kifejtette, hogy az Arrow nagyon eredményesnek bizonyult a **Scud** rakétákkal szemben. Ilyen rakétákkal vannak ellátva Szíria rakétaegységei. Az Arrow-t úgy fejlesztették tovább, hogy az iráni Shihab-3 típusú rakétákat is el tudja fogni. Ma már az Arrow nemcsak arra képes, hogy felkutassa a **Shihab-3-**at - még akkor is, ha több robbanófejet hordoz - hanem semlegesíteni tudja azt a rendszerét is, amely arra szolgál, hogy a rakétaelhárító-rakétát eltérítsék. A támadó rakétákat az Arrow olyan magasságban semmisíti meg, hogy a széthulló rakétamaradványok elégnek a légkörben és nem okoznak semmilyen károsodást. Ilan Bitton hangsúlyozta: állandó nyomás nehezedik a rakétafejlesztőkre, hogy mindig egy lépéssel előbbre legyenek, mint az ellenfél. "Miután az irániak kifejlesztették a megtévesztő elektronikát, mi válaszképpen kifejlesztettük azt a rendszert, amely ezt a megtévesztő elektronikát megtalálja és megsemmisíti" - tette hozzá. 2005. decemberében az **Arrow-2** sikeresen elfogta azt a támadó rakétát, amely az iráni Shihab-ot szimulálta, méghozzá olyan magasságban, amely jóval meghaladta az Arrow-val végzett korábbi 13 ehhez hasonló gyakorlatot. Izraelnek jelenleg legalább **két bevethető Arrow rakétaütege** van, s a jelentések szerint egyenként több száz rakétával rendelkeznek. Az egyik rakétaüteg **Palmahin**-nál van telepítve és **Tel Aviv**-ot védelmezi, a másik**Ein Shemernél** van, **Hadera** közelében, Izrael északi részén. Ilan Bitton arra is utalt, hogy az iráni rakéták nemcsak Izraelt, de az európai országokat is fenyegetik, mivel a Shihab képes elérni az ő területüket is. Törökország máris érdeklődött az izraeli Arrow rakétavédelmi rendszer beszerzése iránt.
Az Arrow-program 12 évvel ezelőtt kezdődött azért, hogy védelmet biztosítson a Scud rakétákkal szemben, amelyekből többet is bevetettek Izrael ellen az I. Öböl-háborúban. Eddig 2,5 milliárd dollárt fektettek be a rakétavédelmi rendszer kifejlesztésébe.
Az esetleges iráni rakétatámadásnak azonban olyan vonatkozásai is vannak, amelyek eddig nem kaptak kellő teret a világsajtóban. Nincs lehetőség olyan nukleáris bombák bevetésére, amelyek csak zsidókat ölnének meg. Izraelt nem lehet "csak úgy letörölni a térképről", ahogyan azt elsősorban propaganda célokból Ahmadinejad iráni elnök mondotta. Nyilvánvaló, hogy ha Jeruzsálem fölött felrobbanna egy nukleáris bomba, akkor a város félmilliónyi zsidó és negyedmilliónyi palesztin lakosából egyaránt lennének áldozatok. De nemcsak emberi életek pusztulnának, hanem elpusztulna az iszlám világ második legszentebb helye, az **al-Aksza mecset** is, amely a Templomhegy három világvallás szempontjából is különleges fontosságú épületegyüttesének a részét képezi. Egy atombomba radioaktív hamuvá változtatná az emberiségnek ezt a megszentelt helyét.
A palesztinoknak talán még több okuk van arra, hogy féljenek egy esetleges nukleáris támadástól, mint az Izraelben élő zsidóknak. Elképzelhető, hogy Irán 10 éven belül létre tud hozni néhány 10-20 kilótonnás atomszerkezetet. Egy ilyen szerkezetnek a felrobbantása 4 kilométeres körzetben minden élőlényt elpusztítana. 8-10 kilométeres körzetben is súlyos égési sebeket szenvednének az emberek. Semmilyen körülmények között nem lehet úgy nukleáris támadást intézni Izrael ellen, hogy az ne legyen legalább annyira pusztító erejű a palesztinokra, mint az Izraeliekre. Iránnak még azt is el kellene döntenie, hogy elsősorban a népes központokat vagy pedig a Zechariah nukleáris rakétabázist - délkeletre Tel-Avivtól - támadja e meg. Néhány nukleáris szerkezet mindkét cél eléréséhez nem elegendő.

A **"The Jewish Journal"** 2006. március 3-i számában **Jack Wheeler** megállapítja, hogy Izraelnek legalább 200, de feltehetően **400 nukleáris robbanófeje** van, amelyek fúziós, azaz hidrogénbombák, és robbanóerejük eléri a 150 kilótonnát, azaz sokkal nagyobb a pusztító erejük azoknál a nukleáris szerkezeteknél, amilyeneket Irán esetleg elő tudna állítani.
A **Jericho-2** rakéta hatótávolsága mintegy 1500 kilométer, de lehetőség van a továbbfejlesztésére a műholdak fellövésére használt kétlépcsős **Shavit** rakéta alapjain, mellyel a hatótávolság minimum 5300 kilométerre növelhető. Minderről a Federation of American Scientist WMD (Weapons of Mass Destruction - Tömegpusztító-fegyverek) Internetes honlapja tájékoztat.
Jack Wheeler már hivatkozott írásában kifejti, hogy szerinte a szunnita mohamedánoknak van félnivalójuk Iránról. Izrael és a zsidók túlélnének egy iráni nukleáris támadást, Irán azonban aligha. A szunnita mohamedánoknak viszont jó okuk van arra, hogy tartsanak a fanatikus síitáktól. A szunnita Szaúd-Arábia, amelyet gyűlöl az iráni síita teokrácia, védtelen maradna. Ugyanezt lehetne elmondani a szunnita Jordániáról, amelyet ugyancsak gyűlölnek a mullahok. Dubai, az Emirátusok és Kuvait sem lenne kivétel. Őket is veszélyeztetnék Irán nukleáris fegyverei. Vagy alá kellene vetniük magukat Irán hegemóniájának, vagy már most szövetségre kellene lépniük Izraellel, és annak a nukleáris ernyője alá kellene helyezniük magukat. Van ugyan már egy szunnita mohamedán országnak atomfegyvere - ez Pakisztán -, de ezek a fegyverek Indiával szembeni védekezést szolgálják, és viszonylag kis robbanóerejű, 25 kilótonnás hagyományos atom-robbanófejekkel vannak ellátva.

Van-e már döntés az Irán elleni támadásról?

Scott Ritter, aki az ENSZ fegyverzet-ellenőre volt korábban, 2006. február 6-án az új-mexikói **Santa Fe**-ben kijelentette, hogy bármikor bekövetkezhet egy amerikai támadás Irán ellen. A pontos időpontját még nem tudjuk, de szinte bizonyos, hogy a támadásra sor kerül. Scott Ritter népes hallgatóság előtt elmondotta, hogy a Bush-kormányzat hasonló módon igazolna egy Irán elleni támadást, mint ahogyan azt az Irak elleni invázióval tette. Ritter szerint Irán nukleáris energia programon dolgozik, és nem nukleáris fegyvereket fejleszt ki. A Bush-kormányzat azonban nem hisz Iránnak és azt állítja, hogy félrevezeti a világot. Ritter szerint az ügy az ENSZ Biztonsági Tanácsa elé fog kerülni, amely meg fogja állapítani, hogy nincs elegendő bizonyíték egy nukleáris fegyverkezési program alátámasztására. Ezt követően azonban **John Bolton**, az Egyesült Államok ENSZ nagykövete beszédet fog tartani, amelyet máris megírtak. Ebben kifejti, hogy Amerika nem engedheti meg azt, hogy Irán fenyegethesse az Egyesült Államokat és kész egyoldalúan megvédeni biztonsági érdekeit. Ritter mindehhez azt is hozzátette, hogy ezt onnan tudja, hogy személyesen beszélt Bolton beszédírójával.
A volt fegyverzetellenőr az Irán elleni katonai stratégia forgatókönyvét is vázolta hallgatóságának. Először az amerikaiak fogják Iránt bombázni. Mivel azonban az iráni lakosság nem fogja megbuktatni a jelenlegi kormányt, (a Bush-kormányzat örülne, ha egy ilyen bukás bekövetkezne) ezért Teherán valószínűleg támadást fog intézni Izrael ellen. Ennek nyomán az Egyesült Államok nukleáris csapást mér Iránra. Scott Ritter úgy vélte, hogy egy ilyen háborús forgatókönyvnek a végrehajtását csak egy demokratikusan ellenőrzött washingtoni törvényhozás megválasztásával lehetne megelőzni (2006. novemberében időszaki választásokra kerül sor az Egyesült Államokban, amelynek során újraválasztják a Képviselőház tagjait, valamint a szenátorok és a kormányzók egyharmadát).
Ritter hosszabban elemezte az iraki háborút. Kifejtette, hogy Amerika célja a kilencvenes években az volt, hogy rendszerváltást érjen el ebben a közel-keleti országban. Nem arra fordította akkor figyelmét, hogy megfossza Irak szomszédját, Iránt, vegyi-, biológiai és nukleáris - azaz tömegpusztító fegyvereitől. Az amerikai vezetés akkor úgy látta, hogy ha sikerül demokratikus rendszert létrehozni Irakban, akkor az már garantálja az Egyesült Államok számára az iraki kőolaj feletti ellenőrzést.

2006. március 5-én már hangzott el **John Bolton** nagykövetnek az a beszéde, amelyre Scott Ritter célzott Santa Fe-ben. Iránnak érezhető és fájdalmas következményekkel kell számolnia, ha folytatja nukleáris tevékenységét. Az Egyesült Államok minden rendelkezésére álló eszközzel véget vet ennek a fenyegetésnek - mondotta John Bolton. Az amerikai ENSZ nagykövet a zsidó amerikaiak konvencióján beszélt: "Túl korai az ENSZ Biztonsági Tanácsa számára, hogy szankciókat léptessen életbe Irán ellen, de más országok erről beszélnek, és Washington fokozza védelmi készültségét, hogy megbirkózzon az iráni nukleáris fenyegetéssel."
2006. március 6-án a 35 nemzet képviselőiből álló Nemzetközi Atomenergia Ügynökség irányító testülete ismét napirendre tűzte az Egyesült Államok és több európai ország kérésére Irán urániumdúsítási tevékenységét.
A teheráni kormányzat válaszképp azzal fenyegetőzött, hogy ha ezt a kérdést az ENSZ Biztonsági Tanácsa elé viszik, akkor beindítja nagy méretű hasadóanyag-dúsítási tevékenységét. Bolton erre válaszolt a már említett beszédében, amelyet a nagy tekintélyű **American-Israel Public Affairs Committe, AIPAC** (Amerikai-Izraeli Közös Ügyek Bizottsága) **4500** küldötte előtt mondott. Bolton szerint Irán a terrorizmus állami támogatójaként, valamint nukleáris törekvései miatt, komoly fenyegetést jelent, és minél később néznek szembe az iráni fenyegetéssel, annál nehezebb lesz megfelelő megoldást találni. Az Egyesült Államok arra törekszik, hogy az **Atomfegyverek Elterjedését Akadályozó Biztonsági Kezdeményezése**segítségével megfossza Iránt azoktól az anyagoktól, amelyek nukleáris programja végrehajtásához szükségesek.

Dúsíthat-e Irán legálisan urániumot?

Teheránnak az a 2006. február 13-i döntése, hogy a **Natanz** melletti nukleáris létesítménynél újra kezdi az uránium dúsítását, önmagában még nem jelenti az **Atomsorompó Egyezmény** megszegését. Csupán azt az önkéntesen vállalt korlátozását szünteti be, amelyet Franciaország, Németország és Nagy-Britannia kívánságára önként tett 2003. októberében. A dúsítás folytatása önmagában nem jelenti a nukleáris fegyverek konkrét kifejlesztését. Ugyanakkor egy lépéssel előre viszi Iránt azon az úton, amely olyan nukleáris ipari háttérhez segítheti, amely adott esetben kiszolgálhatja a nukleáris fegyvergyártás igényeit is.
A döntés elsősorban politikai üzenetet közvetít, amely szerint Teherán nem hajlandó fejet hajtani Washington előtt, és kész vállalni a konfrontációt. A jelenlegi iráni kormányzat számára még hasznos is lehet a kívülről érkező fenyegetés, mert a kormányzattal szemben kritikus reformereket is arra késztetheti, hogy felsorakozzanak a kormány mögé. Washington és Teherán merev magatartása egymásba kapcsolódva jelentősen megnövelheti a válságnak azt a légkörét, amely még bizonytalanabbá teheti a már amúgyis ellentétektől szabdalt közel-keleti térséget. Mindez nem azt jelenti, hogy a katonai összeütközés már küszöbön áll, és elkerülhetetlen. Nyilvánvaló, hogy az Egyesült Államok is mérlegeli a konfliktus megoldásának egyéb lehetőségeit is, hiszen még Afganisztánban és Irakban sem ért véget a háború. Az a tény, hogy **Condoleezza Rice** külügyminiszter **75 millió dollár költségvetési** támogatást kért az Iránnal szembeni propaganda céljára, egyértelműen arra utal, hogy Washington mérlegeli a belső ellentétek kiaknázását, és az iráni ellenzék segítségével tesz kísérletet az iráni politika megváltoztatására.
Irán rendkívül komoly problémát jelent a Bush-kormányzat számára és nem valószínű, hogy megoldatlanul hagyja majd az utána következő elnökre és kormányára. Noha eddig Irakon volt a hangsúly, mégis ha a mélyebb összefüggéseket nézzük, megállapíthatjuk, hogy az **iraki invázió** távolabbi célja valójában **Irán volt.** A jelenlegi amerikai döntéshozók szerint semmiféleképpen nem lehet megengedni, hogy a teheráni rendszer képes legyen nukleáris fegyverek előállítására. Lehet azonban olyan elemzéseket is olvasni, miszerint az amerikai politika irányítóinak meg kellene barátkozniuk azzal, hogy Irán is belép az atomfegyverekkel

rendelkező államok csoportjába. Ez az elgondolás egyelőre kártékonynak számít, amit hivatalos részről elutasítanak. Egy nukleáris potenciállal rendelkező Irán ugyanis rendkívüli módon korlátozná az amerikai politika érvényesíthetőségét, különösen annak a stratégiának a gyakorlati megvalósítását, amelyet a **"Project For A New American Century"** (Új Amerikai Évszázad Tervezete) elnevezésű dokumentum tartalmaz.
Már utaltunk rá, hogy a Bush-kormányzat nem kívánja 2009. januárjában úgy átadni a Fehér Házat, hogy az iráni kérdés a jelenlegi megoldatlan állapotban maradjon, mert az Iránhoz fűződő feszült viszony mindenképpen akadályozná az Új Amerikai Évszázad Programjának a megvalósítását. Arra is számítani lehet, hogy mind Washington, mind Teherán egyre kevésbé lesz tartózkodó, és az események felgyorsulnak. Mindez elmélyítheti a jelenlegi válságot.
Milyen katonai megoldások állnak Irán rendelkezésére?
A közel-keleti fejlemények indokolttá teszi annak felmérését, hogy milyen hatással lenne egy amerikai-izraeli támadás Irán nukleáris létesítményeire. Azt is célszerű végiggondolni: vajon miképpen reagálna Irán? Ezt az elemző munkát végezte el egy **oxfordi kutatócsoport,** amely **"Irán: a háború következményei" (Iran: Consequences Of A War)** 2006. februárjában tette közzé jelentését. A jelentés három következtetésre jutott:
1. Elsőként megállapítja, hogy az amerikai katonai akció nem lesz teljes körű invázió, méreteiben mégsem fog arra korlátozódni, hogy megsemmisítse Irán nukleáris infrastruktúráját. Az egyik nyilvánvaló cél az lesz, hogy fizikailag megsemmisítsék azokat a tudósokat, mérnököket és más szakembereket, akik képesek a nukleáris berendezések felépítésére és működtetésére. Ezeknek a szakembereknek az eltávolítása az élők sorából fontosabb, mint a már elkészült létesítmények szétrombolása. Ha ugyanis a szakértelemmel rendelkező emberek életben maradnak, akkor az elpusztított berendezéseket újra lehet építeni. Nélkülük ez nem lehetséges.
2. Egy másik cél Irán megakadályozása abban, hogy hatékony katonai ellenlépéseket tegyen. E célból meg kell bénítani a légitámaszpontokat, el kell pusztítani a rakétakilövő állásokat, le kell rombolni a rakétagyártó üzemeket, és fel kell számolni az Iráni Forradalmi Gárda támaszpontjait az iraki határ közelében. Ugyancsak támadást kell intézni azok ellen a Perzsa-öböl menti katonai létesítmények ellen, amelyekből támadni lehet a Hormuzi-szoroson keresztül haladó olajszállító tankhajókat. Feltehetően a nukleáris központok ellen meglepetésszerű támadást hajtanak végre, mégis ezek időtartama akár több napig is eltarthat. Mindezen feladatok sikeres végrehajtása után is az iráni erők elég rugalmasak maradnak, és a nemzeti egység elég erős ahhoz, hogy Irán ellentámadásba menjen át - bármilyen áldozatba is kerül az neki. Az **oxfordi szakértők** jelentésükben itt kitérnek az iraki konfliktus tanulságaira. Irakban Szaddam Husszein rendszere viszonylag gyorsan megbukott 2003. áprilisában és úgy tűnt, hogy az inváziós erők győzelmet arattak. Ma már egyértelmű, hogy csupán az elhúzódó konfliktus kezdetét jelölte ez az időpont. Irán esetében is a kezdeti eredmények a siker látszatát kelthetik. A konfliktus kimenetele azonban lényegesen másképp alakulhat, ha az iráni erők behatolnak Irakba, és a helyi síita erőkkel összefogva nagyarányú szabotázsakciókat indítanak be a Perzsa-öböl térségi államok olajlétesítményeinél. Ezt kiegészíthetik olyan hagyományos fegyverzetű módszerekkel, amelyek eredményesen akadályozhatják a kőolajszállító tankhajók mozgását.
Ezek az akciók újabb támadásokra késztethetik az amerikai erőket. Ily módon beindulhat heteken belül egy hosszú időn át tartó háború, amely felölelheti a Libanontól Afganisztánig terjedő térség egészét.
3. Az oxfordi kutatók jelentésükben **harmadikként** arra a következtetésre jutnak, hogy Irán megtámadása arra fogja késztetni Teheránt, hogy minden rendelkezésére álló eszközzel olyan gyorsan fejlessze ki nukleáris fegyvereit, ahogyan csak lehetséges. Irán ki fog lépni az **Atomsorompó Egyezményből (Nuclear Non-Proliferation Treaty - NPT)**. Nukleáris berendezéseit feltehetően az ország legkülönbözőbb helyeire telepíti szét, és minden

rendelkezésére álló eszközzel védeni fogja azokat. Ezt elő fogja segíteni az a kedvező politikai légkör, amelyre a jelenlegi vezetés számíthat a megtámadott és megsértett iráni társadalom részéről. Ha ez a fordulat bekövetkezik, ez egyben azt is jelenti, hogy az Egyesült Államoknak újból és újból támadásokat kell intéznie Irán ellen az elkövetkező hónapokban és években, hogy megtalálja és elpusztítsa ezeket a szétszórt nukleáris berendezéseket.
Az előzőekben már említettük, hogy a területileg viszonylag kicsi, és sebezhető Izrael máris rendelkezik olyan rakétaelhárító és védelmi kapacitással, amellyel eredményesen tud egy esetleges iráni támadás ellen védekezni. Ezen túlmenően Izrael olyan támadó eszközökkel is rendelkezik, amelyekkel el tudja érni Irán nukleáris központjait. Ha csak egyedül Izrael támadna, Irán akkor is úgy tekintené, hogy ezt a támadást az Egyesült Államok jóváhagyásával, illetve támogatásával hajtotta végre. Teherán éppen ezért akkor is támadást intézne az amerikai erők ellen, ha egyedül Izrael indítana támadást nukleáris létesítményei ellen. Egy izraeli támadás tehát szükségszerűen bevonná a háborúba az Egyesült Államokat is. Ebben az esetben Irán meggyöngülne, és ez stratégiai előnyt jelenthet Izrael számára.
Ha bármely részről, bármilyen katonai támadásra kerül sor Irán ellen, az meg fogja nehezíteni a konfliktus - és a konfliktus hátterében lévő problémák - diplomáciai eszközzel történő kezelését. Diplomáciai erőfeszítések helyett Irán valószínűleg Irakhoz és Afganisztánhoz csatlakozik, és a három ország közös háborúszónává alakul át, amely még inkább ingataggá teszi a közel-keleti térség helyzetét. Mindezek fényében az iráni probléma katonai megoldása kockázatosnak tűnik. Ezt egyre inkább mérlegelik Washingtonban is, és már vannak arra utaló jelek, hogy keresik a válság megoldásának az alternatív lehetőségeit. Az Oxfordi Kutatócsoport jelentése elősegítheti az új megoldások kidolgozását.

Van-e konszenzus a nukleáris fegyverek bevetéséről?

A Washington, Párizs és Berlin között folyamatban lévő tárgyalások arra utalnak, hogy Iraktól eltérően Washington most **előzetes konszenzusra**törekszik mind a NATO-n, mind az ENSZ Biztonsági Tanácsán belül. Az elérni kívánt konszenzus felölelné a nukleáris fegyverek alkalmazását is, amely súlyosan érintené a közel-keleti és közép-ázsiai térséget.
Több arab állam késznek mutatkozik arra, hogy partnerként csatlakozzon az Egyesült Államok és Izrael katonai projektjéhez. 2004. novemberében magas rangú izraeli katonai vezetők találkoztak a NATO brüsszeli központjában Egyiptom, Jordánia, Tunézia, Marokkó, Algéria és Mauritánia katonai vezetőivel. Aláírásra került egy NATO-Izraeli Jegyzőkönyv is. Ennek nyomán közös katonai hadgyakorlatokra került sor a szíriai partok közelében amerikai, izraeli és török egységek közelében. 2005. februárjában Izrael részt vett egy terror-ellenes hadgyakorlatban több arab országgal együtt.
A nemzetközi pénz és korporációs oligarchia tulajdonában lévő tömegtájékoztatás már hosszabb ideje a világbékét fenyegető iráni veszéllyel riogat. A háborúellenes civil mozgalmak - a jelek szerint - védtelenek a tudatipar manipulációival szemben, s elfogadják a propaganda szólamokat. Az a lehetőség, hogy az Egyesült Államok és Izrael olyan katonai lépést fontolgat, amely esetleg kiválthatja a nukleáris holokausztot a Közel-Keleten, egyelőre nem szerepel a háború-ellenes és globalizmus-ellenes mozgalmaknak a programjában. A tudatipar a reklámozott "sebészeti pontosságú légicsapásokat" úgy állítja be a közvélemény számára, mint amelyek az egész emberiség érdekét szolgálják, mert megelőzik Iránt abban, hogy kifejleszthesse nukleáris fegyvereit. A tervezett háborút nem is háborúnak nevezik, hanem békefenntartó műveletnek.
A sajtójelentések ugyan említik a tervezett katonai műveleteket, de megtévesztik a közvéleményt, mivel nem tájékoztatnak arról, hogy itt **nukleáris fegyverekkel mért** megelőző csapásokról lenne szó. Már utaltunk rá, hogy a Bush-kormányzat jelenleg érvényes katonai doktrínáját a megelőző nukleáris háborúról 2002-ben fogadták el, és ez a **"Nuclear Posture Review"** (Nukleáris Politikai-irányvonal Áttekintése) elnevezést kapta.
A tudatipar eltitkolja a lakosság elől a nukleáris robbanófejek felhasználásával végrehajtott

katonai akciónak a pusztító következményeit. A világot igyekeznek páni félelembe ejteni Irán még nem létező atombombáit illetően, miközben elhallgatják, hogy ezt az országot minden irányból atomfegyverekkel rendelkező országok és területek veszik körül. Elhallgatják, hogy Irán azért veszélyes, mert gazdasági és politikai önállóságával akadályozza a Project For A New American Century (Új Amerikai Évszázad Terve) stratégiai programjának a végrehajtását. Az Egyesült Államoknak, és az őt irányító pénzügyi és korporációs oligarchiának, világuralmi céljai eléréséhez szüksége van a közel-keleti térség teljes politikai, katonai és gazdasági ellenőrzésére. Ennek akadályozója lehet az önálló Irán, amely gazdaságilag megáll a lábán, s ha vannak saját nukleáris fegyverei, akkor meg tudja védelmezni függetlenségét.
Egyelőre még arra sincs bizonyíték, hogy Irán valóban nukleáris fegyverek kifejlesztése érdekében tesz erőfeszítéseket. Mi feltételezzük egy ilyen cél reális létezését. Egy kettős mérce nélküli nemzetközi szabályozás Irán védelmi jellegű fegyverkezését ugyanúgy legitimnek fogadhatná el, mint ahogyan legitim Izrael fegyverkezése. Nincs bizonyítva, hogy Irán urániumdúsítási tevékenységét nukleáris fegyverek gyártása érdekében végzi, mégis meg akarják fosztani teljesen ettől a tevékenységtől. Ez viszont azt jelenti, hogy az Egyesült Államok, és az őt támogató többi hatalom, valójában megszegi az Atomsorompó Egyezmény rendelkezéseit. Ennek ugyanis lényeges részét képezi az, hogy a szerződést aláíró országnak joga van a békés-célú atomtechnológiához, és az azt szolgáló kísérletek elvégzéséhez. Ha Iránról megtagadják azt a jogot, ami a szerződés szerint jár neki, vagyis hogy békés céllal végezhessen uránium-dúsítást, akkor valójában átírják a szerződést. Ebben az esetben nem Irán az, aki megszegi a nemzetközi jogot, hanem azok, akik egyoldalúan megváltoztatják ennek a szerződésnek a lényeges pontjait.
Az Atomsorompó Egyezményhez képest annyit változott a nemzetközi helyzet, hogy ma az Egyesült Államoké, és az őt támogató hatalmaké az a lehetőség, hogy egyoldalúan változtassanak meg nemzetközi szerződéseket. A hidegháborút a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia, és annak elsőszámú hatalmi eszköze: az Egyesült Államok nyerte meg. Módjában áll átírnia a nemzetközi jogot, mivel ebben most senki nem tudja megakadályozni. **A "rebus sic stantibus"** nemzetközi jogi elve értelmében a nemzetközi szerződések rendelkezései módosulhatnak, illetve érvényüket veszíthetik, ha az alapul szolgáló nemzetközi helyzet lényegesen megváltozott. A világ egyedüli szuperhatalma, és a mögötte álló pénzoligarchia, ilyen lényeges változásnak tekintheti, hogy győztesen került ki a hidegháborúból. Egy ilyen nagy horderejű nemzetközi szerződés egyoldalú megváltoztatását az még nem teszi jogossá, hogy az egyik szerződő fél - túlereje folytán - megteheti. Amíg kemény bizonyítékokkal nem támasztják alá, hogy Teherán atombombák előállítására törekszik, addig nem lehet megtagadni tőle a békés célú urániumdúsítási tevékenység folytatását.
Az amerikai nép, valamint a világ közvéleményének a támogatása természetesen nélkülözhetetlen az Irán ellen tervbe vett katonai lépések végrehajtásához. Ezért propaganda célokból igyekeznek minél több atomtudós támogatását megszerezni annak bizonyítására, hogy Irán máris az elsőszámú veszélyforrás, s vele szemben az úgynevezett **mini nukleáris-fegyverek (mini-nukes)** bevetése nemcsak ésszerű, de valójában a béke ügyét szolgálja. Ezeket a kis kapacitású nukleáris fegyvereket most már bevetésre alkalmasnak tekintik, és fel kívánják használni őket a hagyományos fegyverekkel együtt a terrorizmus elleni háborúban. A nukleáris fegyverek logikája szerint a létező fegyverek többségének olyan nagy a pusztító ereje, hogy csak egy totális háborúban vethetők be. Ezért ezeknek a fegyvereknek a vonatkozásában úgy módosul a **"békés egymás mellett élés"** elve, hogy az ténylegesen **"a békés egymás mellett félés"**-t jelöli, azaz a szemben álló felek annyira tartanak tőle, hogy inkább a békés megoldásoknak adnak elsőbbséget.

A kölcsönös megfélemlítés hatékonyan működött, mert egy fél évszázadon át megakadályozta újabb világháború kitörését. A kis hatásfokú nukleáris fegyverek rendszerbe állítása azonban már változtatott a helyzeten. Mivel lényegesen kisebb a pusztító erejük, így már nem érvényesül a "békés egymás mellett félés" elve, azaz a kölcsönös elrettentés. A kishatásfokú nukleáris fegyverek már bevethetőek, s hatékonyabb gyakorlati elrettentést tesznek lehetővé, mint a nagy pusztító kapacitású nukleáris fegyverek. Lehet úgy érvelni - végsőkig kificamított logikával - hogy ezek a kisebb nukleáris fegyverek valójában jóval békésebb természetűek, mint a hagyományos fegyverek - mert csökkentik azoknak a járulékos, pusztító hatását. A Pentagon például azt propagálja, hogy ezek a "mini-nuke"-ok (vagyis amelyeknek kevesebb, mint 5000 tonna a robbanóerejük) veszélytelenek a polgári lakosságra, mivel robbanóhatásukat a föld alatt fejtik ki. De ezek a "barátságos kis- atombombák" sem teljesen törpék, hiszen a Nagaszakira és Hirosimára ledobott és igen nagy pusztítást végző atombombák robbanó ereje 21000, illetve 15000 tonna volt.
Az új katonai doktrína kidolgozói hisznek saját propagandájukban. A katonai kézikönyvekben az olvasható, hogy a nukleáris fegyvereknek ez az új generációja már biztonságos, és nem lehet őket olyan végső eszköznek tekinteni, mint a többi nagy kapacitású nukleáris fegyvert. Ezért állapította meg**Edward Kennedy** szenátor, hogy a Bush-kormányzat valójában a könnyebben bevethető nukleáris fegyvert fejlesztette ki. A jelek szerint a nemzetközi közösség hozzájárulását adta az ilyen kis kapacitású nukleáris fegyverekkel végrehajtott háborúhoz, még pedig a világbéke nevében. Olyan fegyverekkel vívott hadműveletre adták áldásukat, amely kiszámíthatatlan következményei miatt akár nukleáris holokauszthoz is elvezethet. A holokauszt szót sokszor lehet olvasni a lapok címoldalán, de nem a nukleáris holokauszt kifejezést.
Mordechai Vanunu szerint, aki hosszú éveket töltött izraeli börtönben, mert atomtitkokat hozott nyilvánosságra, az izraeli kormány a nukleáris fegyverek bevetésére készül az iszlám világ elleni jövőbeni háborúban. "Itt ahol élek, az emberek gyakran beszélnek a holokausztról, de minden egyes nukleáris bomba maga a holokauszt. Gyilkolhat, elpusztíthat városokat, és kiírthat egész népeket."
A parancsnoki központ
A taktikai nukleáris fegyverekkel végrehajtott megelőző támadást az Egyesült Államokbeli Nebraska-ban található **Offutt Légierő-támaszpontról**irányítanák. Itt van az Egyesült Államok Stratégiai Parancsnoki Főhadiszállása **(USSTRATCOM**). Ez szorosan együttműködik a Perzsa-öböl térségében lévő amerikai és koalíciós erők parancsnoki központjaival, továbbá a Diego Garcia-n lévő katonai támaszponttal, valamint Izraellel és Törökországgal.
A USSTRATCOM új megbízatásának megfelelően viseli a felelősséget a globális méretű támadási terv végrehajtásának a felügyeletéért. Ez felöleli a hagyományos és a nukleáris fegyverek alkalmazását. Új megbízatása szerint globális méretű integrátor, amelynek hatáskörébe tartozik a világűri műveletek irányítása, az információs tevékenység, az egyesített rakétavédelem, a globális vezérlés és ellenőrzés koordinálása - beleértve a hírszerzést, a felderítést, a globális csapásmérést és a stratégiai elrettentést is. 2005. januárja óta a STRATCOM tevékenységének középpontjába az Irán elleni felkészülés került. Ennek részeként létrejött egy új parancsnoki egység is, amely a **"Joint Functional Component Command for Space And Global Strike - JFCCSGS"** (A Világűri és Globális Csapásmérés Közös Hadműveleti Parancsnoksága) nevet viseli. Ennek az új parancsnokságnak a feladata levezényelni egy nukleáris támadást a 2002 Nuclear Posture Review, NPR (2002 Nukleáris Politikai-irányvonal áttekintése) előírásainak megfelelően. Az NPR hangsúlyozza a nukleáris fegyverek megelőző használatát nemcsak az úgynevezett "lator államok" ellen, de Kína és Oroszország ellen is.

2005. novembere óta a Világűri és Globális Csapásmérés Közös Hadműveleti Parancsnoksága fokozott készenléti állapotban van. A sorozatos hadgyakorlatok révén már képes gyors csapásmérésre a világ távollévő térségeiben is mind nukleáris, mind hagyományos fegyverekkel. A 2005. novemberében végrehajtott hadgyakorlat fiktív célpontul Észak-Koreát választotta ki.

Izrael szerepe

2004. vége óta Izrael beszerzett és hadrendbe állított olyan amerikai gyártmányú hagyományos és nukleáris fegyvereket, amelyek egy esetleges Irán elleni háborút vesznek számításba. A fegyvereknek ezt a felhalmozását amerikai katonai segélyből finanszírozták, és 2005. júniusáig befejezték. Izrael beszerzett az Egyesült Államokból több ezer "okos légiindítású fegyvert" (smart air launched weapons) - köztük mintegy ötszáz bunkerromboló bombát, amelyek alkalmasak taktikai nukleáris bombák célba juttatására is.

2003. végén jelentések érkeztek arról, hogy az **izraeli Dolphin-osztályhoz** tartozó tengeralattjárók, melyek fel vannak szerelve nukleáris robbanófejekkel ellátott, amerikai gyártmányú **Harpoon** rakétákkal, már hadrendbe vannak állítva.

Az úgynevezett bunkerromboló bombák, (bunker-buster bombs) olyan különleges fegyverek, amelyek alkalmasak a vasbetonnal megerősített, és mélyen föld alá helyezett parancsnoki központok szétrombolására is.

Irán lehetséges válasza

Teherán többször is kijelentette, hogy támadás esetén minden rendelkezésére álló eszközzel válaszolni fog. Ebbe beletartozik ballisztikus rakéták kilövése izraeli célpontok irányába. Ugyancsak célpontnak tekinthetők az amerikai katonai létesítmények Irakban és a Perzsa-öböl térségében. Mindez arra figyelmeztet, hogy a háború gyorsan általános háborúvá alakulhat át. Jelenleg helyi háborúk folynak Afganisztánban, Irakban és sajátságos háborús helyzet van Palesztinában is. Az Irán elleni légitámadások az egész közel-keleti és közép-ázsiai térséget háborús zónává változtathatják. Mivel az Irán elleni csapások közvetve Szíriát is érintik, számításba kell venni, a konfliktus kiéleződését Izrael és Szíria határai mentén. 2004-ben Ankara és Tel-Aviv megállapodást kötött. Így Törökország is a katonai műveletek egyik résztvevője lehet.

Irán 2005. végén megvásárolt 29 darab Tor M-1 rakétaelhárító rendszert Oroszországtól. Teherán légvédelmi erejét egy kémműhold segítségével is növelte. Ez utóbbit orosz rakéta helyezte földkörüli pályára. Minthogy számos ilyen műholdat kíván Irán használni, ezért Teherán rendelkezésére áll hamarosan egy olyan műhold-hálózat, amely képes megfelelő előrejelzést adni egy készülőben lévő izraeli támadásról. Tény az, hogy az izraeli és az amerikai előrejelző rendszer messze felülmúlja az iráni próbálkozást. Ezért Teherán egy milliárd dolláros szerződést írt alá Moszkvával, olyan védelmi rendszer átadásáról, amellyel Irán el tudja pusztítani az irányított rakétákat és a lézerrel irányított bombákat.

Szárazföldi háború

A szárazföldi háborúra vonatkozó hadműveleti terv számol azzal, hogy a légitámadások nagyméretű szárazföldi háborút válthatnak ki. Az iráni csapatok átléphetik az iráni-iraki határt, s szembekerülhetnek az ott állomásozó amerikai és koalíciós erőkkel. Izraeli csapatok viszont bevonulhatnak Libanonba és Szíriába. Izrael tervezi hadgyakorlatok folytatását speciális erők részvételével Törökország Iránnal és Szíriával határos hegyvidéki területein, együttműködve az ankarai kormánnyal. Az Egyesült Arab Emirátusok egyik lapja szerint az izraeli hadsereg vezérkari főnöke, **Dan Haluz,**és a török illetékesek már meg is állapodtak abban, hogy különböző hadgyakorlatokat hajtanak végre Törökország Iránnal és Szíriával határos vidékein.

Az iráni konfliktus történelmi előzményei

Iránban a II. világháború után Nagy-Britannia szerepét egyre inkább az Egyesült Államok vette át. A közel-keleti térség eme jelentős országában fokozatosan felszámolták a szovjet

befolyás alatt álló politikai mozgalmakat. 1953-ban pedig az amerikai hírszerzőszolgálat, a CIA közreműködésével megbuktatták a demokratikusan megválasztott és a nemzeti érdekeket képviselő Moszadik miniszterelnököt. Ezt követően egyértelműen a Nyugat gazdasági, politikai és katonai befolyása érvényesült.
A sah hatalomba visszahelyezését az amerikai CIA és a brit MI6 együttesen hajtotta végre az "Operation Ajax" nevű titkos akció keretében. A sah, aki hálás volt segítőjének természetesen igen jó viszonyt tartott fenn az Egyesült Államokkal és Nagy-Britanniával. Belső ellenzéke azonban egyre erőteljesebben bírálta az elhatalmasodott politikai korrupció, valamint a SAVAK nevű politikai rendőrség elnyomó módszerei miatt.
Az iráni rendszer sokáig erősnek és fejlődőképesnek bizonyult, s Irán kitűzhette maga elé azt a célt, hogy a térség vezető hatalmává váljon. Amikor a Dulles-i külpolitika keretében kiépítették az egykori szovjet birodalom féken tartását célzó regionális katonai szövetségeket, akkor többek között ebben a világrégióban is létrehozták a NATO ottani megfelelőjét, a Bagdadi Paktumot, a Központi Szerződés Szervezetét (**Central Treaty Organisation, CENTO**). A Bagdadi Paktum eredetileg Törökország és Irak között 1955-ben - amerikai kezdeményezésre - megkötött megállapodás volt. Még ugyanebben az évben csatlakozott ehhez a szerződéshez Anglia, Pakisztán és Irán. Így lett olyan térséget felölelő többoldalú szerződés, amely aztán a Bagdadi Paktum elnevezést kapta. Irak, miután ott 1958-ban nyugatellenes politikai erők jutottak hatalomra, 1959-ben kilépett a **Bagdadi Paktumból.** Ekkor változtatták ennek a megállapodásnak a nevét a **Központi Szerződés Szervezete** elnevezésre. Az Egyesült Államoknak a CENTO tagjaival, így Iránnal, Pakisztánnal és Törökországgal, kétoldalú megállapodásai is voltak 1959-től. 1971-ben azonban Pakisztán is beszüntette tevékenységét ebben a szervezetben.
Visszatérve Iránra**, 1962-**től normalizálta ugyan kapcsolatait északi szomszédjával, a Szovjetunióval, de mindvégig a Nyugat egyik legmegbízhatóbb szövetségese maradt a közel- és közép-keleti térségben. Az amerikai segítséggel trónjára visszasegített **Mohammed Reza Pahlavi** sah irányításával az ország reformpolitikát folytatott. Ennek pénzügyi forrását jelentős olajkitermelése, és a világon a második helyet elfoglaló földgázvagyona biztosította. A sah nyugati típusú modernizációt hajtott végre az iparban, megreformálta a mezőgazdaságot és nagyméretű fegyverkezésbe kezdett. Célja az volt, hogy Irán legyen a térség elsőszámú katonai hatalma. Teherán külpolitikai aktivitása az Arab-, illetve Perzsa-öböl térségére összpontosult. Ennek keretében Teherán 1971-ben elrendelte, hogy csapatai szállják meg a Perzsa-öböl bejáratánál elterülő kis szigeteket, hogy így ellenőrizzék a Szuezi-csatorna és az Indiai-óceán közötti útvonalat.
Az 1973 októberi közel-keleti háború után kirobbant olajárrobbanás, amelyet az 1973 májusában a svédországi **Saltsjöbadenben** tartott Bilderberg-tanácskozáson már előzetesen jóváhagytak, azt a célt szolgálta, hogy az 1971 augusztusa óta 100 %-osan fedezetlen papírpénzzé vált dollárt megszilárdítsák, másrészt a kőolaj világpiaci árát felemeljék a négyszeresére. Ezen a tanácskozáson azt is elhatározták, hogy a "petrodollar-recycling" keretében gondoskodnak arról, hogy kizárólag amerikai valutáért lehessen ehhez a fontos energiahordozóhoz hozzájutni. Ezzel lehetett megszilárdítani a meggyengült dollár helyzetét a nemzetközi pénzpiacokon. A döntések végrehajtásában kulcsszerepe volt a Bilderberg-csoport fontos vezető személyiségének, Henry Kissingernek, aki ebben az időben az Egyesült Államok külügyminisztere és az amerikai elnök nemzetbiztonsági tanácsadója is volt.
Ez a háborús konfliktussal és olajáremeléssel egybekötött stratégiai lépés Iránnak kivételes lehetőségeket biztosított a nyugat-európai piacok megszerzésében. Fegyverek és iparcikkek szállítása, valamint beruházások, köztük tervbe vett atomerőművek létesítése, fejében Irán jelentős részt vállalt Nyugat-Európa olajellátásából. Fontos szerephez jutott a Kőolajat Exportáló Országok Szervezetében, az OPEC-ben (Organisation of the Petroleum Exporting Countries). A bécsi központtal működő OPEC, amely 1960-ban, Bagdadban alakult meg, a

világ kőolajtermelő országait tömöríti. 14 tagja a világ kőolajtermelésének több mint a felét adja. Az OPEC összehangolja a tagországok árpolitikáját. Az 1973. október 6-án kitört negyedik arab-izraeli háború óta az OPEC jelentősen megemelte a kőolaj világpiaci árát. Ez a döntése összhangban volt a már említett Bilderberg-tanácskozáson elfogadott stratégiával.
A gazdasági sikerek ellenére a sah autokratikus uralma erősödő belső ellenállásba ütközött Iránban. A társadalom különböző csoportjai a rendszer megváltoztatására törekedtek. Különösen fontos szerepet játszottak a vallási vezetők. A XIX. század végén kitört dohányipari konfliktus óta a síita papság közéleti befolyása egyre növekedett. 1890-ben Nasir al-Din sah volt Irán uralkodója, aki egy brit vállalatnak jelentős dohányipari koncessziókat adott. Ez lehetővé tette ennek a külföldi cégnek, hogy egyedül ő termeljen, hozzon forgalomba és exportáljon iráni dohányt. A sahnak nagy szüksége volt pénzre, és ezért számos ilyen kereskedelmi kedvezményt biztosított európai cégeknek. A dohányt azonban maguk az irániak is széles körben fogyasztották, és a dohányipar egészét fenyegette a sah intézkedése. Tömegtüntetésekre került sor, amelyeket a **síita Ulama** (a legtekintélyesebb iszlám hittudósok közössége) szervezett. Az egyházi vezetők független hatalomként támadták az uralkodót. Azzal érveltek, hogy a sah megszegi az iszlám előírásait, és kiárusítja a síita nemzetet a nyugati keresztényeknek. Ez volt az első alkalom Irán történetében, amikor a vallási vezetők döntő befolyást tudtak gyakorolni a világi hatalom szekuláris döntéseire. A konfliktus azzal végződött, hogy a sah 1892-ben visszavonta a brit cégnek adott dohánykoncessziót.
Az iráni forradalommal elűzött sah apja, **Reza Pahlavi,** volt az az uralkodó, aki Perzsia nevét 1935-től Iránra változtatta. Reza Pahlavi (élt 1877-től 1944-ig) tehetséges katonatiszt volt, aki az ország védelmi minisztere, majd miniszterelnöke lett. Ezt követően választással került uralkodóként Perzsia trónjára, és alapította meg a Pahlavi dinasztiát.
Amikor 1941-ben Németország megtámadta a Szovjetuniót ez a háború nagy hatással volt a németbarát Iránra. Teherán kinyilvánította semlegességét, de Reza Pahlavi továbbra is fenntartotta a jó viszonyt a nemzetiszocialista Németországgal. Berlinben még azt is számításba vették, hogy Irán esetleg csatlakozik a tengelyhatalmakhoz. Ezért a szövetségesek közül két állam: Nagy-Britannia és a Szovjetunió úgy döntött, hogy megelőző invázió keretében megszállja Iránt. A szövetséges erők arra kényszerítették Reza Pahlavit, hogy mondjon le a trónról fia, **Mohammad Reza Pahlavi,** javára. A fiú 1941. szeptember 16-án lépett apja trónjára. A szövetségesek arra számítottak, hogy az ifjabb Pahlavi uralkodóként nyugat-barát politikát fog folytatni, és így Irányon keresztül érhetik el a Szovjetuniót a brit, valamint az amerikai segély- és hadianyag-szállítmányok a II. Világháború folyamán. A hatékonyan működő hadtápvonal kapta a **"Perzsa-folyosó"** (Persian Corridor) elnevezést. Az Egyesült Államok ekkor már döntő befolyást gyakorolt Irán ügyeire. Ez a politika sikeresen folytatódott egészen az iráni monarchiát megdöntő 1979-es iszlám forradalomig.
Röviden már érintettük, hogy 1953-ban Dr. Mohammed Moszadik, Irán miniszterelnöke, meggyőzte az ország törvényhozását, hogy államosítsa az olajipart, mégpedig úgy, hogy ne fizessenek kártérítést a külföldi országoknak. Moszadik szövetségeseket keresve együttműködött a kommunista**Tudeh párttal.** Ez kiváltotta az Egyesült Államok és Nagy-Britannia rosszallását. Embargóval sújtották Irán kőolajexportját, amely tovább súlyosbította az amúgy is ingatag gazdaság helyzetét. A CIA és az MI6 szervezte meg és finanszírozta azt az államcsínyt, amely eltávolította Moszadikot a kormány éléről, a sah-hoz hű katonai erők közreműködésével. Az államcsíny kezdetben kudarcot vallott és a sah-nak el kellett menekülnie az országból. Rövid távollét után visszatért, s az ezt követő második államcsínykísérlet már sikeres volt. Moszadikot letartoztatták és egy katonatiszt: **Zahedi tábornok** került a kormány élére. A sah visszatérése lehetővé tette a korábban már meglévő alkotmányos rend megőrzését, amelyen Moszadik jelentős mértékben változtatni kívánt a reformjaival. Irán kőolaj kincseire támaszkodva a sah-nak sikerült a Közel-Kelet kiemelkedő politikusává válnia, aki önmagát a Perzsa-öböl önjelölt védelmezőjének - protektorának -

tekintette. Amikor hatalma megszilárdult, akkor felszámolta a többpártrendszert és egypárti uralmat vezetett be. Az állampárt segítségével autokratikus módon gyakorolta a hatalmat. Ezt a lépését azzal indokolta, hogy védekeznie kellett a Szovjetunió által támogatott iráni kommunista párt és milicistáinak a hatalmi törekvéseivel szemben. A sah a CIA segítségével létrehozta a saját titkosrendőri erőit, központi szerve a SAVAK volt. Ez a betűszó a hírszerzési és biztonsági szervezet iráni elnevezésének a rövidítése. A SAVAK kegyetlen módszereiről vált hírhedté.
A sah jelentős változtatásokat hajtott végre a hagyományos uralkodó rétegek körében: kisajátította az iráni földesurak földbirtokait, és a termőföld jelentős részét szétosztotta mintegy négymillió iráni földművelő között. Ezt a lépését nevezték "Fehér forradalomnak", amelynek keretében fontos modernizációs intézkedéseket hozott. Közéjük tartozott, hogy szavazati jogot adott a nőknek, amelyet az iszlám papság ellenzett. Elrendelte, hogy a papi pályát csak olyan személyek választhatják, akik az iszlám teológiájából vizsgát tesznek. Ez a lépése is rendkívül népszerűtlen volt, mert szakított a több évszázados vallási hagyományokkal.
A sah modernizációs erőfeszítései meghozták a gyümölcsüket, mert az 1960-as és az 1970-es években gyors gazdasági növekedésre került sor. Ezzel párhuzamosan nőtt a sah nyugat-barát politikáját bíráló ellenzék ereje is. A fundamentalista iszlám csoportok támadták a sah-t az Egyesült Államokkal és Izraellel fenntartott jó kapcsolatai miatt is. 1978-ban kiélezte a helyzetet az, hogy rágalmazó támadás indult az államilag irányított sajtóban Khomeini főpap ellen. Ez erőszakosságokba torkollott. 1978. december 12-én mintegy kétmillió iráni tiltakozott Teheránban a sah ellen. A hadsereg már nem állt ki szilárdan az uralkodó mellett, és a besorozott katonák nem voltak hajlandóak lőni a tüntetőkre. A kiéleződött belső feszültség hatására 1979. január 16-án az uralkodó család távozott Iránból az akkori kormányfő **Sapur Bakhtiar** kérésére. Az új kormány feloszlatta a SAVAK-ot és szabad lábra helyezte a politikai foglyokat. Ekkor tért vissza Ajatollah Khomeini Iránba éveken át tartó száműzetéséből.
Bakhtiar ajánlotta Khomeini-nek, hogy hozzon létre egy Vatikánhoz hasonló államot Qomban. Bakhtiar az ellenzéket is arra próbálta rávenni, hogy álljon az alkotmány mellé és szabad választások megtartásával stabilizálják a helyzetet. Khomeini elutasította Bakhtiar ajánlásait és ő maga nevezett ki egy átmeneti kormányt. Ezt követően a hadsereg, amely addig szilárdan a sah mögött állt, hivatalosan deklarálta, hogy pártatlan és a politikai konfliktusban nem vesz részt. Ez lehetővé tette a monarchia eltörlésének befejezését Khomeini ajatollah irányításával, aki az iszlám radikálisokra támaszkodott.
Az iszlám fundamentalista erők tehát élükön Ajatollah Khomeinivel megbuktatták a rendszert, és létrejött az az iszlám köztársaság, amely jelenleg is meghatározza Irán politikai rendszerét. Az új teokratikus politikai rendszer bevezetett néhány konzervatív iszlámista-reformot, s rendkívüli politikai befolyáshoz juttatta a klerikális vallási vezetőket. Az állam és az iszlám egyesítése nyugatellenes politikai kurzus keretében zajlott le.
A sah, aki egyértelműen nyugat-barát volt, időközben népszerűtlenné vált a Nyugat liberális köreiben ezért arra kényszerült, hogy országról országra vándoroljon letelepedési helyért folyamodva. Először Egyiptomba utazott, onnan Marokkóba, majd a Bahama-szigetekre és később Mexikóba. A sah időközben súlyosan megbetegedett. Betegségét Non-Hodgkin limfómának diagnosztizálták, amely a nyirokrendszerben kialakult daganatos megbetegedés. Ez a súlyos betegség különleges kezeléseket igényel, amelyre csak az Egyesült Államokban volt lehetőség. Jimmy Carter akkori amerikai elnök vonakodva ugyan, de hozzájárult ahhoz, hogy a sah gyógykezelésre - rövid időre - az Egyesült Államokba utazhasson. Ez a döntése különösen nagy ellenérzést váltott ki az iráni forradalmi mozgalomhoz tartozók körében. Ezek az irániak bizalmatlanok voltak az Egyesült Államokkal szemben, mert a sah legfőbb támogatójának tartották. Azt követelték Washingtontól, hogy adja ki Reza Pahlavit, hogy őt

Iránban bíróság elé lehessen állítani. Carter elnök ennek a követelésnek természetesen nem tehetett eleget sem politikai, sem emberiességi okokból. Ezért a radikális fundamentalista csoportok megszállták a teheráni amerikai nagykövetséget, amelynek a diplomatáit és munkatársait túszul ejtették. Ez az akciójuk az iráni túszválság néven vonult be a történelembe.
Amikor a sah orvosi kezelése befejeződött, az amerikai kormány a feszültség csökkentése érdekében arra kényszerítette, hogy távozzon az országból. A sah Panamába költözött, majd végül visszatért Egyiptomba. Ott halt meg 1980. július 27-én és a kairói **ar-Rifai** mecsetben van eltemetve, ahol az utolsó egyiptomi király, **Faruk** is nyugszik.

Khomeini átveszi a hatalmat

Az iráni társadalom nagy örömmel fogadta a sah távozását és rendszerének bukását. Az ünneplőket megosztotta az, hogy milyen úton fejlődjön a jövőben az ország. Egyértelműen Khomeini ajatollah volt a legnépszerűbb politikai személyiség, viszont számos forradalmi csoportosulás a maga elképzelését akarta érvényre juttatni Irán jövőjével kapcsolatosan. A legerősebb csoportok a **liberálisok,** a **szekularisták,** a **marxisták** és az**anarchisták** voltak. A legnagyobb erőt azonban a különböző vallásos csoportok képviselték, akik maguk is terveket készítettek Irán jövőjére. A sah rendszerének a bukása zavarokat okozott nemcsak a hadseregben, de az ország gazdasági életében, valamint Teherán külkapcsolataiban is. Az iszlám forradalom után két hatalmi központ jött létre. **Mehdi Bazargan** alakított kormányt, s a Szabadság Mozgalom támogatta egy liberális és szekuláris kormányzati rendszer létrehozásában. Az egyházi vezetők, **élükön Khomeinivel** alkották a másik hatalmi központot. Ennek politikai támogatója az**Iszlám Köztársasági Párt** volt. A két hatalmi csoportosulás megpróbált együttműködni, de a feszültség egyre fokozódott közöttük.
A teológusok voltak azok, akik elsőként harcba szálltak a változásokért. Forradalmi sejtjeik helyi bizottságokká alakultak át. Ezek **1979. májusábanForradalmi Gárdisták** néven váltak ismerté. A Forradalmi Gárdisták irányították a helyi közigazgatást Irán egész területén. A helyi hatalom egyértelműen az ő kezükben összpontosult. Elég gyorsan meg tudták szerezni maguknak a bíróságok ellenőrzését is, amelyek felelősségre vonták a sah politikai rendőrségének a vezetőit, valamint azokat a katonatiszteket, akik kitartottak a sah mellett.
A **Szabadság Mozgalom 1979. júniusában** közzétett egy alkotmány-tervezetet, amely Iránt iszlám köztársaságnak nevezte, de nem adott hivatalos elismerést az **Ulama-**nak (iszlám hittudósok testületének), valamint az iszlám jogot sem vezette be. Az alkotmány-tervezetet az újonnan megválasztott törvényhozás elé terjesztették, amelyben Khomeini támogatóinak volt többsége. Ez a testület elutasította az alkotmány-tervezetet és Khomeini álláspontját támogatta, amely szerint az új iráni kormányzatnak 100%-osan az iszlám alapján kell állnia. Az elfogadott új alkotmány egy új, nagy hatalmú politikai szerepkört hozott létre Khomeini számára: ezt a **Legfelsőbb Vezetőnek** nevezték. A Legfelsőbb Vezető ellenőrzi a hadsereget, a biztonsági szolgálatokat, és megvétózhat az ország felelős irányító posztjaira vonatkozó összes kinevezést. Az ország élére elnököt választanak négy évenként, de csak azok indulhatnak jelöltként, akiket a legfőbb vezető, az **Őrök Tanácsán** keresztül jóváhagy. Khomeini-t élethossziglanra államfővé választották. Megillette a **"Forradalom Vezére"** és a később a **"Legfőbb Vallási Vezető"** címe. E fejlemények hatására 1979. novemberében Bazargán lemondott a miniszterelnöki tisztségről, amelyet nagyrészt megfosztottak hatáskörétől.

Amerika és az iszlamista Irán viszonya

Már említettük, hogy amikor **Carter elnök** elsősorban emberbaráti megfontolásokból megengedte a sah-nak, hogy gyógykezelésre az Egyesült Államokba mehessen, ez Khomeini követőiből Iránban nemcsak ellenérzést váltott ki, de arra késztette őket, hogy az amerikai nagykövetséget megszállva, annak munkatársait túszul ejtsék.

1980. júniusában **Zbigniew Brzezinski**, aki Carter elnök nemzetbiztonsági tanácsadója volt, Ammanban találkozott Husszein jordán királlyal, és megvitatta vele a Khomeini elleni esetleges fellépés lehetőségeit. Husszein király volt az iraki Szaddam Husszein legközelebbi bizalmasa az arab világban és a tervezési folyamat során ő látta el a közvetítő szerepét. Az elkészült tervek szerint Irak azzal az ürüggyel támadja meg Iránt, hogy segítségére siessen azoknak az iráni katonatiszteknek, akik felkelést terveztek 1980. július 9-ére. Ennek a felkelésnek a fedőneve **"Nojeh"** volt, a**Hamedan** iráni tartományban lévő Nojeh melletti légibázisról elnevezve. Az iráni katonatiszteket Sapur Bakhtiar szervezte meg, aki Franciaországba menekült, amikor Khomeini megragadta a hatalmat. Amikor Brzezinski Husszein jordán királlyal találkozott, Bakhtiar Bagdad közelében tartózkodott. Khomeini azonban tudomást szerzett a Nojeh-ban tervezett államcsínyről, mégpedig a Franciaországban és a Latin-Amerikában tevékenykedő szovjet hírszerzőktől. Röviddel Brzezinski és Husszein találkozója után az iráni elnök, **Abolhassan Bani-Sadr,** letartóztatott 600 tisztet és a többségüket kivégeztette. Ezzel a nojeh-i államcsíny véget is ért. Ez egyben azt is jelentette, hogy Szaddam Husszein iraki elnöknek úgy kellett döntést hoznia az Irán elleni inváziójáról, hogy nem számíthatott az iráni tisztek segítségére. Ezért végül is az Irán elleni iraki támadásra **1980. szeptember 22-**én került sor, és ezzel kezdetét vette a két szomszédos ország nyolc éven át tartó véres háborúja.

Irak, Kuvait, Szaúd Arábia és az Öböl-menti államok vezetőit kellemetlenül érintették az iráni változások, és lesújtva érezték magukat a síita hatalomátvétel miatt. Síiták szinte valamennyi arab államban élnek kisebbségként, de többséget alkotnak Irakban és Bahrainban. Az arab vezetők vallási indíttatású polgárháborútól tartottak. Teherán szorgalmazta a társadalmi igazságosság helyreállítását a Közel-Keleten és véget akart vetni a korrupt politikai uralomnak nemcsak ebben a régióban, de az egész világon. Az új iráni rendszer támogatta Dél-Afrika fekete bőrű lakosságát, Afrika fejlődő országait, Kubát és természetesen a Palesztin Felszabadítási Szervezetet. Az új iráni vezetés ellenezte mind az amerikai, mind a szovjet világuralmi törekvéseket és ezért távol tartotta magát a Kelet-Nyugat konfliktustól. Érthető tehát, hogy a radikális síiták által irányított teokratikus kormány aggodalmat váltott ki a szunnita arab országok körében. Végül is Irak volt az, amely a többi arab ország pénzügyi támogatásával támadást indított Irán ellen, hogy még időben leszámoljon a teokratikus rendszerrel, mielőtt annak lesz elég ideje ahhoz, hogy megszilárduljon. A háború azonban elhúzódott és rendkívül sok áldozatot követelt.

Irán sokkal erősebbnek és szervezettebbnek bizonyult, mint ahogy arra Szaddam Husszein számított. Az iraki invázió megkönnyítette az új rendszer vezetőinek, hogy maguk mögé állítsák az irániak millióit. Így a múltból és a közel múltból származó ellentétek elveszítették jelentőségüket a fenyegető külső veszély hatására. Még a háború első évében nagy többséggel hagyták jóvá az irániak - népszavazás keretében - az új alkotmányt. Azok, akik továbbra is szemben álltak az új rendszerrel - ezek közé tartoztak a Szovjetunió által támogatott baloldali csoportok - kemény megtorlásban részesültek. Az új rendszer ezzel igazolta azt, hogy ő maga is használja azokat a kemény módszereket (kínzások, illegális bebörtönzések), amelyek miatt a sah rendszerét elítélték.

Iraknak nem sikerült legyőznie az iráni forradalmat és a nyomában létrejött teokratikus rendszert, ugyanakkor elérte, hogy az iszlám forradalom nem terjedt tovább, és Irán befolyása határainál véget ért. A nyolc éves véres háborúnak tehát csupán annyi volt az eredménye, hogy Irak és az Öböl-államok síita lakossága nem követhette az iráni modellt, noha szimpatizáltak az új rendszerrel és szerettek volna Irán nyomdokaiba lépni.

Az iráni teokratáknak csak Libanonban sikerült nagyobb befolyáshoz jutniuk az ott folyó polgárháborúba történő beavatkozással. A Hezbollah nevű szervezet szoros szövetségre lépett Iránnal és Teherán pénzügyi, valamint katonai támogatásával harcolt a libanoni szunnita és keresztény frakciók ellen. Később a Hezbollah Izraellel is felvette a küzdelmet. Mivel a

Hezbollahot a nemzetközi közösség többsége terrorista csoportosulásnak tekinti, így Irán a terrorizmus támogatójának a szerepkörébe került. Ez fokozta Irán elszigetelődését a nemzetközi életben. Az idő multával és a libanoni polgárháború befejezésével a Hezbollahnak sikerült saját bázisát létrehoznia, és ma már nem szorul Irán támogatására. Ennek ellenére Teherán és a Hezbollah kapcsolata továbbra is szorosnak mondható.
Az új síita teokratikus rendszer hatalomra jutásával a sah nagyhatalmú politikai rendőrségének: a SAVAK-nak a munkatársait, továbbá a sah támogatóinak többségét, a polgári és katonai vezető réteg nagy részét nemcsak eltávolították, de ki is végezték. A politikai kivégzésekre gyakorlatilag bírósági tárgyalás nélkül került sor. Az áldozatok között megemlíthetjük **Amir Abbas Hoveida** korábbi miniszterelnököt. **Dr. Sapur Bakhtiar**-t, aki szintén kormányfő volt, 1991-ben Párizsban gyilkolták meg egy kudarcot vallott merénylet után. A sah sorsát már ismertettük, itt csak arra utalunk, hogy végül is Anvar Szadat egyiptomi elnök adott neki menedékjogot és az iráni uralkodó 1980. július 27-én Kairóban halt meg.
A síita papság hatalomra kerülése nyomán csökkent az a külföldi befolyás Iránban, amelyet lehet a nyugati világot irányító birodalomépítő erők imperialista befolyásának is nevezni. Miután csökkent a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia hatalma, ennek nyomán Irán nemzeti vagyonát is igazságosabban osztották szét. A demokratikus eljárások is nagyrészt megmaradtak. A forradalom utáni politikai struktúra megtartotta ugyan a demokrácia számos elemét, mégis az egyéni emberi jogokat és a közösségi politikai szabadságjogokat sértő erőszakosságok az új rendszerben is elérték a sah rendszerében kialakult brutális szintet. Jelenleg is - miként korábban is a monarchikus rendszerben - napirenden vannak a kínzások, a másként gondolkodók letartóztatása, a rendszer bírálóinak elhallgattatása, meggyilkolása. Külön kiemelendő a nőkkel szembeni hátrányos intézkedések gyakorlata. Elnyomják a vallási kisebbségeket is, különösen a **bahai hitvallás** követőit, akiket eretnekeknek nyilvánítottak. A bahai szekta mintegy kétszáz tagját megölték vagy kivégezték, több százat bebörtönöztek, tízezreket pedig megfosztottak munkahelyüktől, nyugdíjuktól, üzleti vállalkozásaiktól és tanulási lehetőségeiktől. Országos szinten betiltották a bahai szekta szervezeteinek a működését. E hitvallás követőinek a szent helyeit, ereklyéit és temetőit elkobozták, feldúlták, vagy teljesen lerombolták.
[A bahai hit az iszlámból, illetve a bábi vallásból kinőtt új és független világvallás. A bábi vallást **Mirza Muhhamad Ali** (1819-1850) alapította. Azt állította magáról, hogy ő az a rejtőzködő imám, akinek az újra eljövetelét az iszlámban ugyanúgy várták, mint a kereszténységben Jézus Krisztus visszatérését. Mirza Muhhamad Ali magát "el Báb"-nak, azaz a Kapunak nevezte, ugyanis rajta, mint kapun keresztül lehet eljutni Istenhez.
A bahai hit alapítója - Baha'u'llah - **Mirza Husayn Ali** 1817-től 1892-ig élt. Tanítása szerint ő maga Isten jelen korra rendelt megnyilvánulása. Isten rajta keresztül szól az emberiséghez, s így vezeti a benne hívőket. **Baha'u'llah** azt tanította, hogy a nagy világvallások legfőbb szellemi tanításai egyetemesek. Eltérések csupán az adott társadalom megszervezésére vonatkozó parancsolatokban találhatóak. A bahai hit a férfiak és a nők egyenjogúságát, az egyetemes oktatást, az igazság befolyásolástól mentes szabad keresését, a törvény előtti egyenlőséget, az előítéletek minden formájának az eltörlését, továbbá a vallás és a tudomány egymást kiegészítő voltát hirdeti. Ez a vallási közösség tiltja az alkohol és a kábítószer fogyasztását, és ellenzi a házasságon kívüli nemi kapcsolatot.
A bahai hit híveinek száma 5 és 6 millióra tehető az egész világon. Ennek a vallási közösségnek nincsenek papjai. Közösségeiket helyi és országos szinten egy-egy évre megválasztott úgynevezett "Szellemi Tanácsok" irányítják. Világszinten a vezetést az **Igazság Egyetemes Háza** látja el, ennek székhelye az izraeli **Haifában** van, a Karmel-hegyen. Jelenleg a világ 181 országában működik **Országos Szellemi Tanács.** Egy-egy bahai templom minden kontinensen található. Az európai templom a németországi Frankfurt-am-

Main mellett áll. A legnépesebb egyházi közösségek Indiában (1,5 millió fő), Iránban (300 ezer fő) és az Egyesült Államokban (120 ezer fő) működnek.]
A síita forradalom kiközösítette Iránt mind az úgynevezett kapitalista, mind a korábban szocialistának nevezett világból. Ennek gazdasági következményei is voltak, hiszen az Egyesült Államok ma sem rendezte viszonyát Iránnal, és bizonyos kereskedelmi szankciók is érvényben vannak. Belpolitikailag viszont a síita forradalom lehetővé tette egy olyan politikai rendszernek a kifejlődését és megszilárdulását, amely belső erőkre támaszkodik. Ez a belülről vezérelt rendszer képes bizonyos reformok végrehajtására is. Így például 1997-ben, amikor a reformbarát **Mohammad Khatamit** választották államelnöknek, sikerült neki fontos reformokat keresztül vinnie. Az iráni társadalomban egyre nagyobb szerephez jut az Internet információs rendszerének a használata. 2005-ben már 8 millióan használták ezt egymás tájékoztatására.

Irán, valamint a dollár és az euró párharca

Aki tanulmányozza a közelmúlt történelmét, az kénytelen belátni, hogy a háborús konfliktusok mögött mindig fellelhetőek a gazdasági és pénzügyi érdek-összeütközések is. Jelenleg különösen a pénzügyi természetű konfliktusok jutottak fontos szerephez. A geopolitikai feszültség az Egyesült Államok és Irán között nem csupán Irán nukleáris fegyverkezéssel kapcsolatos szándékai miatt éleződött ki. A konfliktus kiéleződésében fontos szerepet kapott Teheránnak az a törekvése, hogy létrehozza a kőolaj világkereskedelmének új központját, ahol a petrodollár szerepét a petroeuró veszi át. Az iraki háborúhoz hasonlóan az Irán elleni katonai fellépésnek is a petrodollár monopolhelyzetének a védelme az egyik meghatározó motívuma. A "petrodollar-recycling" (a kőolajért kapott dollármilliárdok visszaforgatása a nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia pénzügyi intézményeihez) rendszerét akarják fenntartani.
Már utaltunk rá, hogy a teljesen fedezet nélküli papírpénzé átalakított dollár csak úgy tudta megőrizni 1971 óta világvaluta szerepét, hogy a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchiának sikerült elérnie, hogy kizárólag csak dollárért lehessen hozzájutni az energiahordozókhoz - elsősorban a kőolajhoz. A dollárnak valójában ez az egyetlen fedezete maradt meg, s ez biztosította számára az első számú világpénz státuszának megőrzését. Amikor Szaddam Husszein iraki elnök elhatározta, hogy euróért bocsátja áruba országa kőolaját, nyomban megromlott a viszonya a Nyugattal. Amikor Teherán 2005-ben bejelentette, hogy kialakítja a kőolaj euróban bonyolódó piacát, akkor vele szemben is megszigorodott a Nyugat magatartása.
Ma már nyilvánvaló, hogy Irak lerohanására sem amiatt került sor, hogy a világnak védekeznie kellett Szaddam Husszein tömegpusztító fegyverei ellen, minthogy ezek nem léteztek. Az is egyértelmű, hogy nem a nemzetközi terrorizmus megfékezése miatt volt szükség Irak energiahordozóinak az ellenőrzésére. A Nyugat legfőbb hatalmi eszközét - a világpénz előállításának és forgalmazásának a monopóliumát - kellett megőrizni Irak pénzügyi támadása ellen, amit az euróra való áttéréssel indított meg. A dollár és a dollárra alapozott pénzrendszer összeomlik, ha nincs biztosítva, hogy az elsőszámú energiahordozóhoz kizárólag a dollár segítségével lehessen hozzájutni. A Nyugat gazdasági és katonai hegemóniájának a fenntartásához elengedhetetlenül szükség van a dollár világpénz-monopóliumának a fenntartására. Ezt úgy lehet elérni, ha csak dollárért lehet hozzájutni a kőolajhoz a világpiacon.
Az Egyesült Államokban már kellő számú dokumentum került elő, amely bizonyítja, hogy a Bush-Cheney kormányzat kezdettől fogva el akarta távolítani Szaddam Husszeint. A demokrácia terjesztése nem jelentett mást, mint olyan Amerika-barát rendszer hatalomra segítését, amely tartósan biztosítja az országban található energiahordozók ellenőrzését, s amely visszaállítja a dollár monopolhelyzetét az iraki kőolaj-kereskedelemben. Másként megfogalmazva: a petrodollárnak le kellett állítania a petroeuró előrenyomulását. Az az

úgynevezett neokonzervatív stratégia, amely így próbálta a nemzetközi pénzügyi és korporációs oligarchia hegemóniáját megszilárdítani, nem számolt azzal, hogy Irán is a petroeuró rendszert kívánja bevezetni a kőolaj nemzetközi kereskedelmében, s Oroszország is már megtette a kezdő lépéseket ezen az úton az Európai Unióval folytatott kereskedelemben. A nemzetközi közösség már 2003-ban tanúja lehetett a petrodollár körüli feszültségek, és a kimerülőben lévő kőolajtartalékok miatti konfliktusnak. Ez a súlyos világprobléma közelről érinti az Európai Uniót, Oroszországot, Kínát, valamint az Egyesült Államokat. Ma már tudjuk, hogy amikor 2000. szeptemberében Szaddam Husszein bejelentette, hogy Irak többé nem fogadja el a dollárt a kőolajért, s bejelentette, hogy áttér az euróra, akkor ezzel rendszerének a sorsát is megpecsételte. Szaddam Husszein gazdaságilag jól döntött, mert hiszen az euróra való áttérés megnövelte Irak jövedelmét azáltal, hogy az euró átváltási aránya növekedett a dollárral szemben. A nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia számára viszont elkerülhetetlenné tette az országa elleni inváziót, amit elsősorban a hegemóniája alatt működő amerikai kormányzattal hajtott végre.

Miközben a nyilvánosság számára az Irán ellen készülődő akciókat úgy tüntetik fel, mint Teherán nukleáris ambícióinak következményeit, a ki nem mondott pénzügyi és gazdasági okot az jelenti, hogy Irán független kőolaj-börzét kíván létrehozni, ahol ezt a fontos energiahordozót euróért lehetne beszerezni. Teherán így rivalizálna a New York-i **NYMEX**-szel (New York Mercantile Exchange Rate - New York-i Kereskedelmi Tőzsdei Árfolyam) és a londoni **IPE**-vel (International Petroleum Exchange - Londoni Nemzetközi Petróleum Árfolyam), euró-alapú kereskedelmi mechanizmusokat használva. Ha tehát az Egyesült Államok nem avatkozik be kellő időben, akkor az euró fontos szerephez jut a nemzetközi kőolaj-kereskedelemben. Tekintettel az Egyesült Államok történelmi csúcsot döntő külkereskedelmi és költségvetési deficitjére, továbbá arra, hogy az amerikai államadósság elérte a 8, 2 trillió dollárt, Teheránnak ez a lépése kényes időpontban mérne csapást a dollár monopóliumára a világ kőolaj-piacán.

2004-ben és 2005-ben számos terv készült az Egyesült Államok tervezési központjaiban a különböző eszközöket felhasználó beavatkozásra. Az egyik ilyenről a "The American Conservative" című lap számol be, 2005. augusztus 1-jei számában. Az elkészült katonai tervek szerint "Ín Case of Emergency, Nuke Iran", vagyis szükséghelyzet esetén atomfegyvert kell bevetni Irán ellen, írja a cikk szerzője, Philip Giraldi, aki hivatásos hírszerző volt. Giraldi szerint egy Amerika területén végrehajtott 2001 szeptember 11-éhez (9/11) hasonló újabb terrortámadás esetén, Dick Cheney alelnök és az ellenőrzése alatt álló Pentagon, nem habozna taktikai nukleáris fegyvereket bevetni Irán ellen, még akkor is, ha a teheráni kormánynak semmi köze nem lenne ehhez a terrortámadáshoz.

Az alelnök hivatalának az utasítására az Egyesült Államok stratégiai parancsnoksága (STRATCOM) tervet készített, amelyet akkor hajtanának végre, ha egy újabb 9/11 típusú terrorista cselekményre kerülne sor az Egyesült Államokban. Ez a terv lehetővé tesz nagyméretű légitámadást Irán ellen taktikai nukleáris fegyverek felhasználásával. Iránon belül több mint 450 olyan stratégiai célpontot vesz a támadási-terv számításba. Ezek a célpontok különleges vasbeton burkolattal vannak megerősítve vagy mélyen a föld alá telepítették őket, s így hagyományos fegyverekkel nehezen elérhetőek. Ezért részesítik előnyben a tervezők a taktikai nukleáris fegyverek bevetését. A tervezésben részt vevő több magas rangú tiszt kifogásolta, hogy Irán ellen ki nem provokált támadást kellene végrehajtani nukleáris fegyverekkel. Giraldi szerint azonban ezek a magas rangú tisztek mind féltik állásukat, és ezért ellenérzésüknek nem adtak nyíltan hangot.

A Washington Post ugyanazon a héten, amikor a The American Conservative-ban megjelent Giraldi írása, közzé tett egy hírszerzői felmérést (National Intelligence Estimate, NIE - Országos Hírszerzési Becslés) Irán nukleáris programjáról. E szerint Irán mintegy tíz év múlva lesz képes előállítani a nukleáris fegyver kulcsfontosságú alkatelemeit. Ez a korábbi

becslés ötéves időtartamát megduplázza. A Washington Post kiemeli, hogy ez a felmérés az Egyesült Államok hírszerzési szakértőinek konszenzussal létrejött álláspontján alapul. Kérdés ezek után az, hogy Cheney alelnök mivel tud majd megindokolni egy Irán elleni fellépést, ha sor kerül a feltételezett újabb terrortámadásra Amerika területén, amelyhez azonban Teheránnak nincs semmi köze.
A választ megközelíthetjük az Irak elleni invázió elemzésével. Az Egyesült Államokat valójában gazdasági és pénzügyi motívumok késztették az iraki kormány megdöntésére. Az 1971 óta 100 %-osan fedezetlen papírpénzzé vált FED-dollár - egy magánbank magánbankjegye - azért tudta mégis betölteni a világpénz szerepét, mert az Egyesült Államok kormányzatát a háttérből irányító globális pénz- és korporációs oligarchia el tudta érni, hogy kizárólag dollárért lehessen beszerezni kőolajat. Ha viszont az euró fokozatosan kiszorítaná a petrodollárt jelenlegi monopol helyzetéből, akkor ez a körülmény rákényszerítené az Egyesült Államokat, hogy jelentősen megváltoztassa adózási és hitelezési politikáját, valamint külkereskedelmében és energiaellátási stratégiájában is alapvető változásokat hajtson végre. A rendelkezésünkre álló adatok szerint a világ kőolajtermelése jelentősen már nem fokozható. Ezért megnőtt a meglévő lelőhelyek és tartalékok fontossága. Ezzel is összefügghet az, hogy az Egyesült Államok jelenlegi neokonzervatív vezetése hajlandónak mutatkozik komoly stratégiai és taktikai kockázatokat vállalni a Perzsa-öböl térségében. A valódi cél tehát a petrodollár hegemóniájának megőrzése és az ehhez szükséges hosszú távú katonai jelenlét infrastruktúrájának a kiépítése. Mindez szükséges ahhoz is, hogy az Egyesült Államok, mint a jelenlegi egyetlen szuperhatalom, globális vezető szerepét fenntarthassa.
Jelenleg az is a petrodollár előnyös helyzetét segíti elő, hogy számos technikai akadály nehezíti ez euró-alapú kőolaj-kereskedelmi rendszer létrehozását. Így például hiányzik egy euróra alapozott kőolaj árazási módszer, amely mérvadónak fogadható el a kőolaj minőségi mutatói és a kitermelési költségei alapján. A jelenleg használatos ún. kőolaj-markerek, így a West Texas Intermediate (WTI) crude, vagyis a Nyugat-Texas-i Közvetítő nyersolajár, valamint a **Norway Brent** és a **UAE Dubai** (United Arab Emirates - Egyesült Arab Emirátusok) kőolajár a mérvadó. Irán azonban már 2003 nyara óta euróban kéri a vételárat az európai országoktól, illetve az Ázsiában használatos elszámolási valutaegységben, az ACU-ban. (Az ACU az Asian Clearing Union - Ázsiai Valuta-elszámolási Unió kereskedelmi célokra használt elszámolási pénzegysége) Teherán ennek ellenére nem tudta elérni, hogy a kőolaj árazási rendszere ne a dollár dominanciája alatt történjen továbbra is.
2004 júniusában ezért keltett nagy figyelmet Iránnak az a bejelentése, hogy létrehozza saját kőolaj börzéjét. Ez a bejelentés már jelezte, hogy az iráni kőolaj börze és a Londoni Nemzetközi Petróleum Tőzsde, valamint a New York-i Kereskedelmi Tőzsde között éles verseny fog kialakulni. A londoni és a New York-i kőolaj tőzsde amerikai konzorcium tulajdonában van és egy Atlantában székelő korporáció, az **Intercontinental Exchange** nevű cég működteti. Az euró-alapú iráni kőolaj tőzsde megnyitása tehát jelentősen befolyásolja a világgazdaságot. 2003 közepén Irán áttért az euróra és az ACU-ra. Az iráni kőolaj-tőzsde egyben azt is jelenti, hogy megjelenik egy **negyedik kőolaj-marker** a világpiacon, amely már eurót használ. A kőolaj-marker - mint már utaltunk rá - a kőolaj minőségi mutatói és kitermelési költségei alapján kialakított standard, azaz irányadó világpiaci termékszabvány és árszint. Ennek a negyedik kőolaj-markernek a megjelenése eltávolítja a technikai akadályokat a széles körben használt petroeuró rendszer működésének az útjából.
Ha csak a közgazdasági és pénzügyi szempontokat vesszük figyelembe, a petroeuró rendszer létrejöttét természetes következménynek lehet tekinteni, hiszen az Európai Unió lényegesen több olajat importál az OPEC-országok kőolaj kitermelőitől, mint az Egyesült Államok. Ennek ellentételeként az Európai Unióból érkezik a Közel-Keletre az export áruk 45 %-a.
A nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia tulajdonában levő tömegtájékoztatási intézmények ezekről az összefüggésekről hallgatnak. Arról azonban már szórványosan

tájékoztatnak, hogy az Egyesült Államok 100 %-osan magántulajdonban lévő központi bankja, a Federal Reserve, komoly nehézségekkel fogja szembetalálni magát már 2006 első félévében, amikor is a kőolaj vásárlók már választhatnak a között, hogy mondjuk 60 dollárért vegyenek egy hordó kőolajat a NYMEX és az IPE standard-je szerint, vagy pedig 45-50 euróért vásároljanak egy hordó kőolajat az iráni kőolaj-börze euró-standard-je szerint. Ez a számítás abból indul ki, hogy az euró továbbra is fenntartja jelenlegi 20-25 %-os fölényét a dollárhoz viszonyítva. Ez azt is jelenti, hogy az Egyesült Államok sem pénzügyileg, sem gazdaságilag, sem katonailag nem avatkozik be ebbe a folyamatba.
A beinduló teheráni kőolaj-börze bevezeti a petroeurót árfolyam-fedezeti ügyletek kötése és általában kockázatfedezés céljából. Ez alapvetően más dinamizmust visz be a világ legnagyobb piacára a kőolaj és földgáz globális kereskedelmébe. Ez azt jelenti, hogy az Egyesült Államok többé nem lesz képes erőfeszítések nélkül hitelek kreálni, mégpedig úgy, hogy az Egyesült Államok kormánya kincstárjegyek formában hitelleveleket bocsát ki, amelyeket a Federal Reserve fedezetlen csekkekként átvesz. A dollárhitelekhez való hozzáférés megnehezedése csökkenti a likviditását, ami viszont szükségszerűen a dollár értékvesztéséhez vezet.
Egyelőre még nem lehet tudni, hogy Iránnak ez a nagy horderejű lépése sikeres lesz-e vagy sem és azt sem lehet tudni, hogy mikor és milyen ellenlépést vált ki az Egyesült Államok részéről. Annyit azonban biztosan állíthatunk, hogy ha beindul az euró alapú kőolaj kereskedelem iráni központtal, akkor az egyben a közel-keleti petrodollár hadviselés újabb szakaszához is elvezet. Iránnak erre a lépésére objektív okokból is számítani lehetetett, hiszen a kitermelés lényegében elérte a felső határát és az Egyesült Államokba és a Nagy-Britanniába irányuló kőolaj-export csökkenése napirenden van. Ami várhatóan kibontakozik, az küzdelem a legfontosabb energiahordozót közvetítő világvaluta ellenőrzéséért. Ha Irán kőolajtőzsdéje sikeres alternatívát nyújt a nemzetközi kőolaj-kereskedelemben, akkor az komolyan megkérdőjelezi a londoni és a New York-i pénzügyi központoknak a hegemóniáját. E tanulmány írásának időpontjában még nem álltak olyan megbízható információk a rendelkezésünkre, amelynek alapján megerősíthetnénk, hogy a 2006. március 20-ára tervezett megnyitásra valóban sor került-e. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne lennének folyamatban az előkészületek. Utalunk arra is, hogy 2003-ban és 2004-ben mind Oroszország, mind Kína jelentősen megnövelte az euróban lévő tartalékait és egyre inkább használja az Európai Unió valutáját, mint második tartalékvalutát. Kína 2005. júliusában újraértékelte hivatalos pénzegységét a "renminbi jüant", amelyet a Kínai Népköztársaság Központi Bankja bocsát ki. (Renminbi azt jelenti, hogy "népi valuta".) Ez a lépése egybe volt kapcsolva azzal, hogy a jüan értékét elválasztották a dollártól és a dollár helyébe egy olyan "valutakosár" lépett, amely tartalmazza a jent, az eurót és a dollárt. Kínának ez a valutaátértékelése nyomban csökkentette 2%-kal a kőolajimport havi költségeit. Egyelőre azonban még mindig a kőolaj ára dollárban van meghatározva és így az amerikai valuta szerepe a meghatározó.
Az kétségtelen, hogy az euró alapú kőolaj kereskedelemre vonatkozó iráni lépések közgazdaságilag logikusnak tekinthetőek. Gyakorlatilag azonban számos leküzdhetetlen akadály mutatkozik. A teheráni kőolaj-tőzsde soha nem lehet elég vonzó a londonihoz vagy a New York-ihoz viszonyítva, ahol a kereskedők már egy jól kiépített hálózatot és kapcsolatrendszert vehetnek igénybe. A távoli Kish-szigetre telepített börze nem rendelkezne képzett helyi munkaerővel, amely ezt a sok ismeretet és tapasztalatot igénylő munkát el tudná végezni. A kereskedőknek egy hírhedten korrupt bürokráciával kellene együttműködniük. Hiányoznának a jól átlátható pénzügyi szabályozók és a korszerű bankrendszer. Mindehhez hozzá kell számítani a Londonban és New Yorkban meglévő csúcstechnológiájú infrastruktúrát, ami itt hiányozna. Ez a sziget izolálva lenne földünk elektronikus kereskedelmi struktúrájától, amelyen ma a világkereskedelem nyugszik.

Irán nem tagja a Világkereskedelmi Szervezetnek, a WTO-nak. Ezért azok a kőolaj-kereskedők, akik **Kish-szigetre** költöznének, nélkülöznék azt a jogi struktúrát, amelyre a szerződések megkötésekor támaszkodhatnának, és amely biztosítaná a szerződéses garanciák kikényszeríthetőségét. További nehézséget okozna az iszlám jog, a sarija jelenléte. A nyugati olajvállalatok alkalmazottai elviselnék ezeket a terheket, hiszen oda kell menniük, ahol a kőolaj található. Ugyanez azonban már nem érvényes az úgynevezett "future"-rel kereskedőkre. (A "future" határidős szerződést jelent és "forward" szerződésnek is nevezik. A "future" gyakran használt tőzsdei határidős ügylet.)
Az említett hátrányokra tekintettel nem meggyőző Teheránnak az az érvelése, hogy a közel-keleti olajmezők közelsége segít leküzdeni a fenntartásokat, különösen a mai elektronikus technikát alkalmazó információs korszakban. A kőolaj teszi ki Irán exportjának a 80, az ország nemzeti összтermékének (GDP-jének) a 45 és az állami bevételek 60 %-át. Irán jelenlegi kiegyensúlyozatlan gazdasági helyzetében az olajbevételek akár csekély kiesése is pénzügyi, gazdasági és politikai válságot okozhat.
Irán tervbe vett euró-alapú kőolaj-tőzsdéje tehát komoly diplomáciai és vallási problémákat okozhat. Irán, mint a Kőolajtermelő Országok Szervezetének, az OPEC-nak a tagja, kötve van szigorúan meghatározott kvótákhoz. Az iszlám jog pedig azért okozhat nehézséget, mert a Korán tiltja a kamat szedését és a kamat fizetését. A már említett "future" szerződések pedig mindig tartalmaznak kamatfizetési rendelkezéseket is tekintettel a pénznek arra tulajdonságára, hogy az idő múlásával is össze van kapcsolva.
Ha Iránnak mégis sikerülne egy euró-alapú kőolaj-tőzsdét létrehoznia, ez még nem jelenti azt, hogy ténylegesen változtatni tudna a dollár uralkodó helyzetén. Egyes szakértők szerint még egy sikeres ilyen börzének sem lenne hosszú távú hatása. Mihelyt a kereskedők és a többi üzleti szereplő alkalmazkodott az euró-alapú kereskedéshez és elszámoláshoz, többé már nem lesz okuk arra, hogy folyamatosan eladják dollár-tartalékaikat és azért euró vásároljanak. Mindössze annyi fog történni, hogy új szinten stabilizálódik a dollár és az euró viszonya a nemzetközi kereskedelemben.
Ezt erősíti meg a Persian Journal 2006. április 2-i száma, amely szerint elhalasztották a szóban forgó kőolaj-börzének a perzsa újév - március 21 - alkalmából történő megnyitását. A lap szerint Irán még mindig ragaszkodik elképzeléséhez, amit a jelenlegi iráni elnök Mahmoud Ahmadinejad kezdeményezett. Irán gazdasági és pénzügyi minisztere, Danesh-Jafari változatlan optimizmussal állítja, hogy a tervezett euró-alapú olaj-börze nemcsak Irán, hanem a Perzsa-öböl egésze számára előnyös lenne. A miniszter szerint a világ kőolaj fogyasztásának 60 %-át, földgáz fogyasztásának 25 %-át a Perzsa-öböl menti államok fedezik, és ezért nincs szükség arra, hogy ezzel kapcsolatos kereskedelmet New York-ból, illetve Londonból bonyolítsák. Danesh-Jafari arra is utalt, hogy Irán ki akarja vonni magát az Egyesült Államok pénzügyi és gazdasági problémáinak következményei alól és az energiahordozók igazságos globális elosztásának a híve.

Irán és Kína együttműködése

2004. október 28-án Irán és Kína aláírt egy nagy volumenű kőolaj és földgázszállítási szerződést, mintegy százmilliárd dollár értékben. Ázsia rendkívül gyorsan fejlődő óriása kőolajszükségletének 13%-kát Iránból szerzi be. Az Egyesült Államok iraki invázióját követően az Egyesült Államok által működtetett Ideiglenes Koalíciós Hatóság érvénytelenítette azokat a kőolaj-szállítási szerződéseket, amelyeket Bagdad 1997 és 2002 között kötött Franciaországgal, Oroszországgal, Kínával és más államokkal. Ezeknek az érvénytelenített szállítási szerződéseknek az értéke meghaladja az 1100 milliárd dollárt és kiélezte a feszültséget egyrészt az Egyesült Államok, másrészt az Európai Unió, Oroszország és Kína között. Peking attól tart, hogy ha az Egyesült Államok támadást intézne Irán ellen is, akkor Kína Iránba eszközölt kőolaj-befektetései hasonló sorsra jutnának. Amerikának, amikor erőfeszítéseket tesz a petrodollár hegemóniájának a további fenntartására és ezért vállalja egy

Irán elleni támadás kockázatát, számolnia kell azzal, hogy pontosan a kőolaj-kérdés miatt veszélybe sodorhatja Washington és Peking kapcsolatait. Már az eddigiekből is látható, hogy az Iránnal kapcsolatos feszültség okaként Irán nukleáris törekvései vannak előtérbe állítva, de valójában ezeknél fontosabb érdekek játszanak szerepet.
George W. Bush második elnökségi időszaka lassan félidőhöz érkezik. Ha mégis vállalja ez a kormányzat a konfrontációt Iránnal, akkor erre valószínűleg a második elnöki időszak végéig sor kerül. Az elnök 2006. március 28-án nagyarányú változtatásokat eszközölt saját hivatali apparátusában. Menesztette a Fehér Ház eddigi hivatali vezetőjét, Andy Card-ot és helyére Joshua Bolton-t nevezte ki. Bush neokonzervatív stratégiáját egyre több bírálat érte a washingtoni törvényhozás részéről. Ez is hozzájárulhatott ahhoz, hogy menesztette korábbi bizalmasát, Andy Card-ot. A bírálat tárgyát képező neokonzervatív stratégiának fontos részét képezik az Iránnal kapcsolatos tervek. A jelek szerint nem lehet ugyanazt a módszert alkalmazni, mint Irak esetében, mivel Irán sokkal nagyobb ország és sokkal erősebb hadserege van. Nem lehet egyszerűen megismételni a "Shock and Awe" (döbbenet- és rémületkeltés) taktikáját, mivel Irán fejlett hajóelhárító rakétákat helyezett el Abu Musa szigetén és ily módon szorosan ellenőrzése alatt tartja a Hormuzi szorost, amelyen keresztül haladnak a kőolajszállító tankhajók.
Felmerül a kérdés, hogy a Fehér Ház új vezetésében valóban érvényesülnek-e majd új szempontok is és milyen ötletekkel tudnak a kinevezett új személyek előállni. A neokonzervatív irányvonal mögött nagy befolyású pénzügyi és korporációs hálózat áll. Ennek érdekében állhat, hogy még 2006-ban tegyen egy kétségbeesett kísérletet az euró által dominált nemzetközi nyersolaj-kereskedelem megakadályozására. Érdemes utalni arra, hogy indiai szakértők szerint egy Irán elleni amerikai intervenció súlyos következményekkel járna az Egyesült Államok számára. A nemzetközi terrorizmus elleni harcot is megnehezítené, nem említve azokat a károkat, amelyeket az amerikai gazdaságnak okozna.

Egy sikeres iráni kőolaj-tőzsde következményei

Ha Teheránnak sikerülne tető alá hoznia a tervezett euró alapú kőolaj-börzét, az megszilárdítaná a petroeurót, mint alternatív kőolaj-kereskedelemben használatos világvalutát. Mivel ez érinti a petrodollár jelenlegi hegemón helyzetét, ezért fokozatos megközelítésre van szükség, hogy ennek a hátrányai ne idézzék elő a petrodollár meredeken zuhanó esését az ezzel együtt járó gazdasági hátrányokkal. Szükség van arra, hogy egy sokoldalú kompromisszum jöjjön létre az Európai Unió és az OPEC-országok között. Egy ilyen kompromisszum kétségtelenül előnyösebb, mint egy "Operation Iranian Freedom" (Iráni Felszabadítási Hadművelet) vagy egy olyan CIA által támogatott államcsíny, amelyet 1953-ban hajtottak végre.
A **Monterey Institute of International Studies** (a Nemzetközi Tanulmányok Monterey Intézete) óvja Washingtont, hogy megelőző csapást mérjen Irán nukleáris létesítményeire. Az Intézet szakértői szerint egy ilyen támadás többféle módon is hátrányosan érintené az Egyesült Államok érdekeit, nemcsak a Közel-Keleten, de világszinten is. Először is, nincs semmi bizonyíték arra, hogy Irán a nemzetközi jogba ütköző illegális nukleáris programot hajtana végre. Egy ilyen támadás Irán ellen, történne az Amerika vagy Izrael részéről, minden valószínűség szerint megerősítené Irán nemzetközi helyzetét és csökkentené az Irán ellen életbe léptetett nemzetközi szankciók hatását.
Egy közelmúltban ismerté vált nemzeti hírszerzői becslés (**National Intelligence Estimate, NIE**) ugyan igyekszik kicsinyíteni Irán nukleáris fegyverprogramját, mégis nem lehet kizárni, hogy a Bush-kormányzat a nukleáris fegyver potenciális veszélyességét használja majd ürügyként egy tervbe vett intervencióhoz. Irak esetében sem a feltételezett, de valójában nem létező tömegpusztító fegyverek miatt került sor invázióra. Ott is a fő ok a petrodollár monopolhelyzetének a helyreállítása volt. Itt érdemes megint utalni rá, hogy különböző forrásokból továbbra is olvashatóak olyan információk, hogy Cheney alelnök és stábja esetleg

egy újabb 9/11 típusú terrorista támadást használna szívesen ürügyként egy Irán elleni háborúhoz. Amennyiben Washington mégiscsak elszánná magát egy ilyen kétségbeesett katonai lépésre, az csak azt erősítné meg, hogy milyen nagy bajban van a dollárnak, mint monopolhelyzetet élvező világpénznek a helyzete.
Az ENSZ Biztonsági Tanácsának több olyan állandó tagja is van - köztük elsőként Kínát és Oroszországot kell megemlíteni - aki valószínűleg megvétózna egy Irán elleni határozatot. De Franciaország és Németország is ellenezne egy olyan biztonsági tanácsi döntést, amely szankciókkal járna, ha nincs kemény bizonyíték arra, hogy Irán (például egy 9/11-hoz hasonló terrorista támadás esetén) valóban felelőssé tehető terrorcselekményekért. Ha viszont az Egyesült Államok elszánná magát arra, hogy egyoldalúan lép fel Iránnal szemben és mér rá katonai csapást, az elszigetelné az Egyesült Államokat nemcsak a nemzetközi közvélemény szemében, de az ENSZ tagállamok körében is. Egyik következmény lehet az is, hogy beindul egy olyan folyamat, amikor országok egész sora mond le a dollárról, mint világpénz használatáról. Ez csak felgyorsítaná a már amúgyis beindult folyamatot és nemcsak Oroszország és Kína, de az OPEC országok is átállnának a petroeuró rendszerre. Ez bénító hatást gyakorolna az Egyesült Államok gazdaságára, és jelentősen csökkentené globális katonai szerepének tartós fennmaradását.
A nemzetközi pénz- és korporációs közösség felső vezetésének a legfontosabb döntésvégrehajtói a központi bankárok. Megbízóik utasításainak megfelelően természetesen mindent meg fognak tenni annak érdekében, hogy ne kelljen lemondaniuk a dollár világpénz monopóliumáról. A dollár azonban csak közvetítő közeg, az igazi problémát a reálgazdaságnak az igényei jelentik. A világgazdaság rá van utalva a Perzsa-öböl térségében található kőolaj- és földgázra, mint alapvetően fontos energiahordozókra. Valószínűleg a fejlett ipari országok együttesen fogják megakadályozni a neokonzervatívokat, hogy a katonai erőre támaszkodó jelenlegi stratégiájukat folytassák a világ legnagyobb szénhidrogén lelőhelyeinek az ellenőrzése érdekében. Ha ez a stratégia a dollár hegemón szerepének az elvesztésével jár, akkor inkább az egyoldalú katonai tervekről kell lemondani.

Tervek Irán feldarabolására

Az Irán elleni stratégia tervezői a Pentagonban számításba vették azt is, hogy Iránt nem lehet úgy megszállva tartani, mint Irakot - ezért az egyik elképzelés szerint Irán Perzsa-öböl menti tartományát: Khuzesztánt, ahol az iráni kőolaj-tartalék 90%-a található, esetleg belülről megszervezett "demokrácia-hadviselés" keretében leválasztják Iránról. Ha ez nem sikerülne, akkor katonai támadást intéznének Khuzesztán tartomány ellen, és azt elfoglalva biztosítanák a rendkívül kényes fekvésű Hormuzi szoros ellenőrzését. Khuzesztán elfoglalása azzal az előnnyel is járna, hogy az iráni hadsereg megbénulna a kőolaj szállítmányok elmaradása miatt.
A Financial Times 2006. február 23-án beszámolt arról, hogy az amerikai haditengerészet nagyszabású kutatóprogramot indított be Irán etnikai összetételének pontos feltérképezésére. Olyan irániak, akiket bevontak ebbe a szigorúan titkos programba tájékoztatták a Financial Times-t, hogy a Pentagon fel akarja térképezni, hogy milyen etnikai és más csoportoknak vannak ellentétei a teheráni iszlám kormányzattal és vajon Irán is megosztható belülről hasonló módon, ahogyan Irak is lényegében három részre szakadt, egy síita többségre, egy szunnita kisebbségre és az északi, kurdok által dominált részre.
Már utaltunk rá, hogy a Bush-kormányzat 75 milliárd dollárt kért olyan programok beindítására, amelyek elősegíthetik Irán belső rendszerének a demokratizálását. Ha sikerülne ún. demokratikus mozgalmak aktivizálásával kormányváltozást, illetve rendszerváltozást elérni Iránban, akkor azzal lényegesen olcsóbban lehetne megvalósítani, hogy ez az ország teljesítse a Nyugat elvárásait és állítsa le nukleáris programját. Teherán számol az ország esetleges felosztásával is, ezért Irán követelte, hogy Anglia vonja vissza csapatait az Irak déli részén fekvő Bassra városból, amely az iráni határ közvetlen közelében van. Teherán azzal

vádolta az Egyesült Államokat és Angliát, hogy robbantásokat hajt végre és szabotázs akciókat követ el Irán olajban gazdag tartományában. Amerikai és brit részről viszont azt vetik Irán szemére, hogy az iraki polgárháborúban résztvevő felkelő csoportoknak fegyvereket szállít.
Washingtoni hírszerző körökből származó információk szerint a haditengerészet valószínűleg már konkrét terveket dolgoz ki egy szárazföldi támadás végrehajtására Irán ellen. Más vélemény szerint viszont csak arról van szó, hogy megpróbálják konkrétan felmérni és kiértékelni az iráni határ térségében meglévő feszültség okait. Az amerikai haditengerészet szóvivője, **Rick Long** alezredes megerősítette, hogy a tekintélyes hadiszállító cég, a**Hicks and Associates** kapta a megbízást az iráni etnikai csoportok feltérképezésére. Ennek az a célja, hogy az amerikai katonák jobban értsék a különböző etnikai és kulturális szembenállás okait. A felmérés természetesen összefügg egy esetleges szárazföldi háború előkészületeivel is. Az említett hadiszállító cég először Irakról készített hasonló felmérést 2003-ban. A Hicks and Associates-ről még azt érdemes megjegyezni, hogy az Egyesült Államok legnagyobb hadiszállító cégének, a **Science Applications International Corporation**-nek (SAIC - Tudományos Alkalmazás Nemzetközi Korporációja) a 100 %-os tulajdonát képezi. Elemzők szerint Irán lakossága sokkal integráltabb, mint Iraké volt, noha etnikai összetétele változatosabb, mégis erős benne a nemzeti összetartozás érzése. Jól elkülöníthetőek az iráni társadalomban az iszlám síita és szunnita ágának a követői. Az etnikai csoportok is jól elkülöníthetők. Ezeknek a nemzeti kisebbségeknek az egymás közötti ellentétei gyakran erősebbek, mint a teheráni központi kormányzattal való ellentéteik. A teheráni kormányzat nem tesz közzé statisztikákat az etnikai csoportokról, amelyek elsősorban a határvidékeken élnek, így az Irakhoz és Törökországhoz közeli vidékeken és Irán Örményországhoz, Azerbajdzsánhoz, Türkmenisztánhoz, Afganisztánhoz és Pakisztánhoz közeli vidékein. Iránt a farszi nyelvet beszélő perzsák irányítják, mert ők alkotják a lakosság többségét. Őket követik az azerik és a kurdok északon, illetve nyugaton, majd az arabok az olaj-gazdag déli országrészeken. Az iráni lakosságban még jelentős számú a türkmén, a keresztény örmények és asszíriaiak, zsidók és több kisebb nomád törzs. A már említett Financial Times interjút készített több Amerikában élő iránival, akik közül többen is elutasították, hogy együttműködjenek a haditengerészettel, mert úgy érezték, hogy ez valójában Irán feldarabolását célozza. Az Iránban élő kisebbségekhez tartozók ugyan ellenzik a teheráni teokratikus rendszert és ezért részt vállaltak a kutatómunkában, ugyanakkor hangsúlyozták, hogy a demokratikus átmenetet békés formában támogatják egy iráni federációt szeretnének létrehozni és ellenzik az amerikai katonai fellépést Irán ellen.
Az **Ahvaz** nevű emberjogi szervezet (Ahvaz Khuzesztán tartomány fővárosa) vezetőjétől, Abdiantól, aki elsősorban az Irán dél-nyugati részén élő iráni arabokat képviseli, a SAIC arról érdeklődött, hogy mi az etnikai helyzet az olaj-gazdag Khuzesztán tartományban. Pontosan tudni akarták, hogy a lakosság hány százaléka arab, és közülük hányan dolgoznak az olajkitermelésben, milyen a viszonyuk a központi kormányzathoz és az Irakban élő arabokhoz. Az amerikai katonai vezetők nyilvánvalóan jobban meg akarják érteni az etnikai viszonyokat, mint ahogy az Irak esetében történt.
Abdian azt is elmondta, hogy emberjogi szervezetét a kormányzat nem támogatja, és Teherán arra használja egy esetleges amerikai invázió lehetőségét, hogy elfojtsa az etnikai konfliktusokat, és ne orvosolja a Khuzesztánban élő arab közösség sérelmeit, amelyek a földek elkobzásával és az etnikai hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatosak. Ehhez a problémakörhöz tartozik az is, hogy a közelmúltban zajlottak le Iránban a leghevesebb etnikai összecsapások a kurdok és az arabok között. Az etnikai feszültségek mélyén gazdasági és kulturális sérelmek vannak. Elemzők azt is kiemelik, hogy az iraki változások is nagy hatást gyakoroltak, Irakban ugyanis egy új alkotmány lépett életbe, amely a föderalizmus

koncepciójára épül és lehetővé tette, hogy az arab többségű országnak egy kurd származású elnöke legyen.
Az Egyesült Államok olyan tekintélyes konzervatív gondolati műhelyében, mint az **American Enterprise Institute** (AEI), **Michael Ledeen,** a machiavellista nézeteiről híres neoliberális politikai szakértő, a rendszerváltást sürgette Iránban. Ledeen-nek ez a 2005 októberében tett kezdeményezése felhördülést váltott ki az iráni ellenzékiek részéről, különösen azok körében, akik a perzsa nacionalista irányzathoz tartoznak. Ledeen az Irakban megvalósított föderalizmust akarja Iránba exportálni, és tagadja, hogy a szeparatizmus, valamint Irán feldarabolása lenne a célja. Az Irakban bevezetett föderális rendszer nagyfokú autonómiával rendelkező régiókra osztotta az országot, amelyekben az etnikai csoportok dominálnak. A központi kormányzathoz tartozó minisztériumokat is az etnikai elv szerint osztották szét. Mindez hozzájárult ahhoz, hogy polgárháborús állapotok jöttek létre az országban. Éppen ezért nagyon is óvatosan kell ezeket a megoldásokat Irán vonatkozásában alkalmazni.
Mivel az Egyesült Államok iráni politikája jelenleg nem a Pentagon, hanem a Külügyminisztérium irányítása alatt áll, ezért a diplomáciai lépéseknek van elsőbbségük. A diplomácia pedig hatékonyan tudja felhasználni a szeparatista tendenciákat a teheráni központi kormányzat meggyöngítésére. Az amerikai diplomácia mozgásterét megnövelheti az a körülmény, hogy Iránt nem lehet **monolit,** azaz teljesen egységes, osztatlan uralom és kormányzat alatt álló államnak tekinteni. Irán előző elnöke, **Mohammad Khatami** 2006 márciusában keményen megbírálta utódjának, a jelenlegi államelnöknek,**Mahmoud Ahmadinejad**-nak az Izraelre és holokausztra vonatkozó felületes és nagyhangú megnyilatkozásait. Ebből levonható az a következtetés, hogy a jelenlegi elnök nem képviseli az egész iráni népet, sőt az egész iráni kormányzatot sem. Hasonló ez ahhoz, ahogyan a jelenlegi amerikai kormányzat sem az egész amerikai társadalom képviselője, még akkor sem, ha az új rendőrállami jellegű megszorítások bevezetésével az amerikai elnök hatalma lényegesen nagyobb, mint az iráni elnöké.
Khatami megnyilvánulásából arra is következtetni lehet, hogy Ahmadinejadot esetleg nem is választották volna meg magas tisztségébe, ha annak idején a Bush-kormányzat nem utasítja el a mérsékelt Khatami-kormányzat kezdeményezéseit Irán és az Egyesült Államok viszonyának megjavítására. Erre jó alkalmat nyújtott 2001. szeptember 11-e, amikor Irán felajánlotta segítségét Washingtonnak az al-Kaida elleni küzdelemben, minthogy ez a szervezet Iránt is fenyegette. A Bush-kormányzat azonban elutasította az iráni ajánlatot, mert ténylegesen nem volt érdekelt az al-Kaida szétverésében, illetve a nemzetközi terrorizmus valódi felszámolásában. Az a neokonzervatív érdekcsoport, amely a Fehér Házat irányítja, elsősorban abban volt érdekelt, hogy létrehozzon Irakban egy olyan katonai bázist, amely lehetővé teszi a közel-keleti és a közép-ázsiai energiahordozók feletti uralom megszerzését, miközben megvalósítja a "creative destruction"-nek ("alkotó jellegű pusztítás"-nak) nevezett programját a világnak ebben a térségben. E stratégia készítői arra számítanak, hogy ha a háború véres szakasza befejeződik, akkor tartósan ott maradnak azok az engedelmes kormányok, amelyeket Irakban, Iránban, Szíriában, Afganisztánban és a térség többi államában hatalomra segítettek.
A **"creative destruction"** stratégiájába nem illik a közös érdekek alapján való együttműködés egy mérsékelt iráni kormányzattal. Már önmagában az iráni hatalmi struktúrában meglévő mérsékelt frakció létezésének az elismerése akadályozza a neokonzervatív stratégia megvalósítását. Nehéz fenntartani egy agresszív teokrácia irányítása alatt álló félelmetes rendszer imázsát, amely a gonosz tengelyéhez tartozik, és az amerikai életforma halálos ellensége, ha ennek a 'lator államnak' olyan vezetői is vannak, akik a békés együttműködés hívei. Khatami a civilizációk párbeszédét szorgalmazta, és ezért a legradikálisabb mulahok kemény ellenállásába ütközött. Emiatt nem tudta maradéktalanul végrehajtani beígért reformjait és mérsékelt külpolitikájában sem tudott felmutatni

kézzelfogható eredményeket. A Bush-kormányzat neokonzervatív radikálisai ezzel azt érték el, hogy Khataminak szemébe vághatták belső ellenfelei: "Békejobbot nyújtottál a hitetleneknek, és mit kaptál érte cserébe? Leköptek és megpróbálnak elpusztítani minket." Ahogyan 2001. szeptember 11-e tragédiáját is a Bush-t körülvevő neokonzervatívok nyíltan olyan alkalomnak tekintették, amely lehetővé teszi hosszú távú geopolitikai stratégiájuknak a megvalósítását, ugyanúgy Ahmadinejad megválasztása elnökké isteni adománynak volt tekinthető a keményvonalasok számára, különösen, amikor a radikális politikus a lejáratott holokauszt-tagadás eszközéhez nyúlt. Bush elnök 9/11 után néhány nappal már úgy nyilatkozott, hogy "könnyeimen keresztül lehetőséget látok" ("Through my tears, I see opportunity"), vagyis történelmi alkalmat arra, hogy a tragédiát a hosszú távú amerikai geopolitikai stratégia érdekében kihasználja.
Ahhoz, hogy rámutassunk egy Irán elleni katonai fellépés rendkívüli kockázataira nincs szükség a szélsőséges kijelentéseket tévő Ahmadinejad megvédésére. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen Irán elleni katonai fellépés ártatlan emberek ezreinek a halálát okozná, és olyan láncreakciót váltana ki, amelynek a következményei ma még fel sem felmérhetőek. Azt azonban megkockáztathatjuk, hogy bizonyára nem csökkenteni, hanem növelni fogja a terrorizmust világszerte, és fokozni az Amerika elleni gyűlöletet. Számolni lehet globális gazdasági összeomlással, és a Nyugat valamint az iszlám világ közötti feszültség további éleződésével.
Khatami bizonyított történelmi ténynek tekinti a holokausztot és kijelentette: "Fel kell emelni szavunkat, ha egyetlen zsidót is megölnek. Ne felejtsük, hogy Hitler a nácizmus és a német nemzetiszocializmus egyik bűne ártatlan emberek meggyilkolása volt, köztük zsidóké." Khatami azt is hozzáfűzte 2006. március 1-én tartott sajtóértekezletén, hogy még akkor is, ha ezzel a történelmi ténnyel (a holokaussztal) visszaéltek és a palesztinai népre is hatalmas nyomás nehezedik, ragaszkodni kell az igazsághoz. Khatami, Ahmadinejadnak arra a nemzetközi elítélést kiváltó kijelentésére utalt, hogy a holokauszt csak mítosz, amit Izrael létezésének az igazolására használnak.
Irán egyik centrista irányzatú újságja, a Shargh, neheztelve írt arról, hogy Ahmadinejad a holokausztot a külpolitika témájává kívánja tenni. "A zsidókérdés soha nem volt probléma Irán vagy iszlám számára, ez a keresztény európaiak problémája." Még hozzáfűzte, hogy Iránnak van elég problémája a nukleáris kérdéssel, az emberi jogokkal, a szabad választásokkal, a belső politikai küzdelmekkel, s egyáltalán nincs szüksége, hogy ehhez még továbbiakat adjanak hozzá.
A rezsimváltási módszerek bevetése
A több évtizedes gondos kutatómunkával kidolgozott rezsim-lecserélési technikák gyakran hatékonyabbak, mint a fegyveres beavatkozás. Éppen ezért nyugati részről mérlegelték, hogy miként lehetne Iránban is a belső erőkre támaszkodva elérni a Nyugattal ellenséges teokratikus rendszer lecserélését. A rezsimváltás már ismert technikái szerint azzal kezdődik, hogy fokozzák a lakosság elégedetlenségét a rendszerrel szemben, és arra bátorítják a lakosságot, hogy forduljon a kormánnyal szemben. Az Egyesült Államok ezt a módszert több ízben már sikeresen alkalmazta. A Közel-Keleten legutóbb Irakban kísérelték meg így Szaddam Husszein kormányzatának a lecserélését. A Pentagon dollár-milliárdokkal támogatta azokat a menekült-csoportokat, amelyeknek felhasználható kapcsolatai voltak Irakban. Finanszírozták a Londonban működő Iraki Nemzeti Kongresszust, amelyet Ahmed Chalabi vezetett. Minthogy ezúttal a "demokrácia-business" nem működött, ezért végül is a Pentagon arra kényszerült, hogy a régi bevált módszerrel érje el a rendszerváltást. Irakban ma is folyik egy más irányú küzdelem - a belső rendszerváltásért - itt azonban a harcoló felek azok a csoportok, amelyek kiszorultak a hatalomból. Másrészt, akik ellenzik, hogy Irak tartósan amerikai megszállás alá kerüljön.

A Bush-kormányzat szakértői most azt mérik fel, hogy milyen esélye lenne egy hasonló módszerekkel végrehajtott rezsimváltásnak Iránban. Az amerikai közel-keleti politika stratégái szerint Irán nukleáris fegyvereket akar kifejleszteni, és ezt a célját el is fogja érni. Ezért jobb lenne, ha Teheránban olyan kormányzat lenne hatalmon, amely barátságos a Nyugat irányában és kész vele együttműködni. A békés rendszerváltásra vonatkozó erőfeszítések akkor kerültek a figyelem központjába, amikor Condoleeza Rice külügyminiszter a már eddigi tízmillió dollárhoz további 75 milliót kért a Kongresszustól erre a célra. Rice szerint komoly feszültség van a szabadságszerető iráni nép és a teokratikus tekintélyuralmi rendszer között. A pénzügyi támogatást elsősorban az iráni szakszervezetek kapnák, valamint egy farszi nyelvű nagy teljesítményű rádió, amely naponta 24 órán át sugározna műsort. Azt nem lehet pontosan tudni, hogy mire alapozza a külügyminiszter azt a meggyőződését, hogy jelentős méretű föld alatti ellenzéki mozgalom létezik máris, amely szemben áll Ahmadinejad elnök radikális nézeteivel.

Azért a szakszervezetek kapnák elsősorban a pénzügyi támogatást, mert Lengyelországban az 1980-as évek elején a szolidaritás szakszervezet állt a demokráciáért való küzdelem élvonalában. Egy demokratikus változásokat célzó belső forradalom kirobbantása - ha nem is olyan költséges, mint a háború viselése - de rendkívül bonyolult feladat. Meg kell oldani, hogy olyan alulról jövő mozgalom jöjjön létre, amely képes jelentős tömegeket megmozgatni a belülről történő rendszerváltás sikeres megvalósításához. Iránban kétségtelenül létezik egy erőteljes civil társadalom és ennek legfőbb bázisa az, hogy Irán lakosságának jelentős része fiatal, akik fogékonyak a nyugati civilizáció hatásaira.

Az első probléma, amit le kell küzdeni, hogy az Egyesült Államok közel-keleti politikáját ma Iránon belül egyetlen egy csoport sem vállalhatja fel nyíltan, mert akkor elveszíti a hitelességét. Lengyelországgal azért nem lehet az iráni helyzetet összehasonlítani, mert a belső forradalom eredményeként hatalomra került teokratikus rendszer nem olyan gyenge, mint Lengyelország hiteltelen kommunista diktatúrája, amellyel szemben a lengyel szolidaritás felvette a küzdelmet.

Fennáll annak a veszélye is, hogy egy nyíltan kívülről irányított mozgalom valójában a rendszert erősítené meg. Erre jó példa Venezuela esete, amikor is a kívülről irányított ellenzék Hugo Chavez elnökkel szemben valójában megerősítette a nacionalista venezuelai elnök helyzetét. Ezért Irán esetében azzal is számolni kell, hogy egy külső beavatkozással létrehozott ellenzéki mozgalom csak megerősítené Ali Khamenei ajatollahnak, Irán legfelsőbb vallási vezetőjének a helyzetét.

Felmerült az is, hogy az Egyesült Államok közel-keleti politikájának irányítói vegyék fel újra a kapcsolatot Irán Népi Szabadságharcosai (**People's Mujjaheddin of Iran - MEK**) nevű szervezettel, amely már régóta harcot folytat a teheráni rendszerrel szemben. Ezt a kapcsolatfelvételt azonban nagyon nehezíti az, hogy a MEK rajta van az amerikai külügyminisztérium terrorista szervezeteket tartalmazó listáján. A MEK-et azért nehéz mellőzni, mert más felhasználható ellenzéki csoport jelenleg nem létezik. Ezért egyes szakértők kezdeményezték, hogy a MEK-et vegyék le a terrorista szervezetek listájáról. A Washingtonban működő **"Council for Democratic Change in Iran"** (Az Iráni Demokratikus Változás Tanácsa) üdvözölte, hogy a Bush-kormányzat kész több pénzügyi támogatást nyújtani. Ugyanakkor rámutattak, hogy ma nem a pénzügyi eszközök hiánya a fő probléma, hanem az, hogy az iráni ellenzékkel szemben életbe léptetett korlátozásokat kellene felszámolni.

Valódi fenyegetés vagy csak dezinformációs kampány

E tanulmány írásának idején szinte miden nap érkeznek a hírek arról, hogy az Egyesült Államok mértékadó köreiben elkerülhetetlennek tartanak egy Iránnal kapcsolatos katonai konfrontációt. A döntéshozók egy része szerint az Irán elleni katonai akciókat nem úgy kell elképzelni, hogy azok már olyan közel vannak, hogy minden percben bekövetkezhetnek.

Ezért egyes megfigyelők úgy gondolják, hogy itt elsősorban a Teheránra gyakorolt diplomáciai nyomás fokozásáról van szó. A diplomácia hatékonyságát ugyanis a megfelelően időzített és alátámasztott katonai fenyegetés fokozhatja.
Wayne White, aki az amerikai külügyminisztérium hírszerző részlegének elemzője volt, kifejtette, hogy Washingtonban megváltozott a hangnem. A kormányzat az elmúlt időben komolyan mérlegeli légi csapások sorozatát Irán nukleáris létesítményei ellen. Wayne White, aki most a Middle East Institute (Közel-Kelet Intézet) tudományos munkatársa, azt kifogásolja, hogy nem mérik fel kellő súllyal ennek lehetséges következményeit. Dick Cheney alelnök álláspontja szerint az ENSZ Biztonsági Tanácsa nem lesz képes hatékony szankciókat életbe léptetni Iránnal szemben, és ez arra kényszeríti Washingtont, hogy erő alkalmazásával akadályozza meg Teheránt a nukleáris fegyverek kifejlesztésében. Cheney alelnök környezetének hivatalosan az az álláspontja, hogy az alelnök támogatja a diplomáciai erőfeszítéseket, de minden más megoldási lehetőséget is nyitva tart.
Iráni részről több hadgyakorlatot is tartottak, amelynek során számos új fegyvert próbáltak ki, köztük három új rakétát és két új torpedót. A torpedó, amelyet a Hormuzi-szorosban próbáltak ki, a jelentések szerint képes kettétörni egy páncélozott hadihajót. Egy másik iráni fegyver a rendkívül gyors Fajr-3 rakéta állítólag képes kikerülni a radart és több célpontot egy időben eltalálni.
A Bush-kormányzat több magasrangú tisztségviselője hangsúlyozta, hogy az Egyesült Államok szeretné a válság diplomáciai megoldását, de nem zárhatják ki a katonai opciót.
Londonból is arról érkeztek hírek, hogy a brit kormány és a legfelső katonai vezetés képviselői 2006. április 2-án felmérték egy Irán elleni amerikai esetleges támadás következményeit. A Sunday Telegraph című londoni lap szerint egy katonai akció elkerülhetetlen, ha Teherán nem tesz eleget az ENSZ Biztonsági Tanácsa felszólításának, és nem állítja uránium-dúsítási programját.
Joseph Cirincione, a Carnegie Endowment (Carnegie Alapítvány) igazgatója, a Forward című new york-i hetilapnak adott nyilatkozatában kijelentette: "Mostanáig nem vettem tudomást az Irán elleni katonai csapásméréssel foglalkozó szóbeszédről, mert hatásvadászó híresztelésnek vagy szélsőséges baloldali összeesküvés-elméletnek tartottam. A közelmúltban azonban megváltoztattam véleményemet, miután a Fehér Házhoz és a Pentagonhoz közel álló barátaim elmondták, hogy bizonyos személyek a kormányzatban már eldöntötték, hogy egyedül a katonai opció jelent megoldást és ezért ebben az irányban aktív katonai tervezés van folyamatban."
Ugyancsak a Forward 2006. április 7-i száma közli Kenneth Katzmannak, a washingtoni Congressional Research Service (Kongresszusi Kutatószolgálat, amely az amerikai törvényhozás két házának, a Szenátusnak és a Képviselőháznak az igényeit szolgálja ki) szakértőjének, a megállapítását, amely szerint a kormányzati döntéshozók egyrészt a katonai akció másrészt Irán nukleáris hatalommá válásának az eltűrése között választhatnak.
Vannak olyan szakértők is, akik szerint csak a szokásos tartalékterv készítése folyik. Azzal érvelnek, hogy Amerika háborús kimerültsége, az olajárak túlzott emelkedése miatti aggodalom és a bevethető csapatok elégtelensége valószínűtlenné teszi az Irán elleni háború megindítását. Stephen Biddle, a nagy befolyású Council of Foreign Relations (Külkapcsolatok Tanácsa) egyik vezető munkatársa, szerint egy katonai akció lehetősége a háttérben mindig megtalálható. Ő azonban nem lát semmilyen nagyobb változást a folyamatban lévő Iránnal kapcsolatos politikában.
Érdekes egy már nyugdíjba vonult CIA-munkatárs, Graham Fuller, véleménye is. Ő úgy látja, hogy a katonai előkészítés hangsúlyozásának célja a nyomásgyakorlás Iránra. A sok hír a különböző háborús tervekről, támadási stratégiákról, amerikai tábornokok utazásairól, a tudatos félretájékoztatás és dezinformációs hadviselés módszereihez tartozik. A megtévesztés részét képezheti annak a "demokrácia-business"-nek, amely belülről próbálja aláásni a

teheráni rendszert. A különböző demokrácia-mozgalmak aktivizálása - mint már utaltunk rá - számos országban sikert hozott és Iránban is megpróbálkoznak vele.
A jelenlegi amerikai kormányzathoz közel álló, fontos intézmény, az American Enterprise Institute, egyik munkatársa, Michael Rubin, Irán túlzott magabiztosságát tartja a legnagyobb veszélynek. A teheráni vezetők azt hiszik, hogy Amerika leragadt Irakban és elakadt az ENSZ-ben az oroszok és a kínaiak ellenállása miatt. Azt is gondolhatják, hogy már túl magasak a kőolajárak. Rubin úgy látja, hogy a washingtoni kormányzat nem csak ijesztget a katonai fellépéssel, de komolyan gondolja a cselekvést. Elsősorban a légierő és a haditengerészet mérne csapásokat, és nem az Irakban lévő szárazföldi csapatok támadnának. Rubin úgy véli, hogy egy nukleáris fegyverrel rendelkező Irán nagyobb kockázatot jelent, mint a katonai fellépés vállalása.

Kinek jár a tömegpusztító fegyverek monopóliuma?

Az eddigiekből már levonható a következtetés, hogy a világpolitika mértékadó köreinek egy részében félelmet kelt az a lehetőség, hogy Irán nukleáris fegyverekhez juthat. Ezért logikusan adódik a kérdés, hogy miért kelt ez a lehetőség olyan félelmet, amikor már létezik egy nukleáris hatalom a Közel-Keleten. Ez a hatalom Izrael, amelynek jelenleg monopol helyzete van a nukleáris fegyverkezés terén. Amikor Izrael atomhatalommá válása ténnyé vált, akkor már számítani lehetett arra, hogy hamarosan egy újabb közel-keleti ország is pályázni fog a nukleáris hatalom státuszára, hogy ellensúlyozza Izrael túlhatalmát.
Az atomfegyverek elterjedésének tilalma univerzális érdek és azonos feltételekkel kell érvényt szerezni neki. Ma már számos tény ismert arról, hogy Izrael milyen erőfeszítések árán és milyen nyugati hatalmak támogatásával jutott nukleáris fegyverhez. Ebben az időben még nem volt érvényben az Atomsorompó-egyezmény, de az akkori nukleáris hatalmak között már érvényesült az a törekvés, hogy mindegyik a maga befolyási övezetében megakadályozza a nukleáris fegyverek elterjedését. John F. Kennedy amerikai elnök komoly erőfeszítéseket tett, hogy megakadályozza Izrael atomfegyverkezését, de ez nem sikerült neki. A CIA 1963-ban már jelezte, hogy ha Izrael a világnak ebben a térségében atommonopóliumra tesz szert, akkor az arra ösztönzi, hogy keményebb magatartást tanúsítson arab szomszédaival szemben. Ez később be is bizonyosodott, mert Izrael az úgynevezett "Sámson-opciót" használta arra, hogy megfékezze azokat az erőket, amelyek el akarták pusztítani. Ma azonban új helyzet van és jelenleg ilyen fenyegetéssel, legalábbis egy ideig, Izraelnek nem kell számolnia. Az, hogy a jövőben egy ilyen veszély ismét reálissá válhat-e, számos egyéb tényező mellett Izrael jövőbeni magatartásától is függ.
Izrael állam megalakulása Palesztinában alapjaiban változtatta meg a Közel-Kelet térségének belső erőviszonyait. Izrael mai fogalmaink szerint etnikai tisztogatást hajtott végre és a palesztinai őslakosokat elűzte lakóhelyükről. Az ebből származó feszültségek miatt az új rend még nem alakulhatott ki és a polgárháborúnak is nevezhető békefolyamat vége még mindig nem látható. Az elkészült rendezési tervek nem tartalmazzák a bennszülöttnek minősíthető palesztin nép teljes emancipációját, csak egyfajta a palesztinok számára egyoldalúan hátrányos kompromisszum keresését.
Az hogy Izrael nem tesz nagyobb erőfeszítéseket egy valódi kompromisszum megtalálása érdekében, abban szerepe van annak is, hogy elsöprő katonai fölényén túlmenően nukleáris fegyverekkel is rendelkezik. Az izraeli vezetők nem csináltak titkot abból, hogy nem óhajtanak a palesztinokkal az iráni nukleáris bomba árnyékában tárgyalni. Az araboknak azonban eddig nem volt más választásuk, minthogy az izraeli atombomba árnyékában tárgyaljanak.
A jövőt illetően Izrael továbbra is ragaszkodhat ahhoz, hogy egyedül rendelkezzen a térségben atomfegyverrel. Bush amerikai elnök is azért tartja elfogadhatatlannak Irán nukleáris erőfeszítéseit és nem azért, mert az egész világ békéjét fenyegető agresszív lépésről van szó. David Hirst, a The Guardian című brit lap 2006. április 4-i számában arról ír, hogy az

Irán körüli válság nem azért veszélyes, mert Irán készül megtámadni Izraelt, hanem azért, mert Izrael akarja megtámadni Iránt, vagy arra számít, hogy ezt megteszi helyette az Egyesült Államok. Amerika is mulasztást követett el, amikor ugyan vonakodva, de végül is elfogadta, majd később támogatta Izrael atomfegyverkezését.
Mark Gaffney 1989-ben jelentette meg könyvét "Dimona the Third Temple?" (Dimona a harmadik templom?) címmel az izraeli nukleáris fegyverprogramról. Ebben részletesen ismerteti Mordechai Vanunu tevékenységét, aki mint az izraeli nukleáris építkezésen dolgozó technikus számos titkos információ birtokába jutott, amit aztán nyilvánosságra is hozott és ezért 18 évi szabadságvesztésre ítélték, amiből 11 és fél évet magánzárkában töltött. Gaffney arra is utalt, hogy az Egyesült Államok támogatása Izrael irányában odáig ment, hogy lényegében ellenőrzi annak közel-keleti politikáját. Gaffney figyelmeztette Washingtont, hogy egy Irán elleni támadás katasztrófával végződhet, ami csak ahhoz hasonlítható, mint amikor Hannibál egy lényegesen gyengébb hadsereggel óriási pusztítást végzett a hatalmas római birodalom légiói sorában. Irán hatékony hajó elleni rakétákkal rendelkezik, amelyekkel halálos csapást mérhet a Perzsa-öbölben állomásozó amerikai flottára.
A második lehetőség az lenne a jövőt illetően, ha Izraelt rá lehetne venni arra, hogy mondjon le nukleáris monopóliumáról és fogadjon el egy a hidegháborúra emlékeztető egyensúly politikát a kölcsönös megfélemlítés és terror egyensúlyát. Hacsak Iránnak lennének nukleáris fegyverei, minden bizonnyal ők is felelőtlen zsarolásra használnák. Jelenleg azonban Irán nukleáris törekvései elsősorban védelmi jellegűek, ahogyan Izrael is elsősorban védelmi célokból törekedett az atomfegyver kifejlesztésére.
Egy harmadik megoldás Irán nukleáris ambícióinak a leszerelésére az lenne, ha Izrael is hasonlóan cselekedne. A viszonosság minden leszerelésnek az egyik legfontosabb elve. Ha ezt a nehéz feladatot Amerika felvállalná, ez alapvetően megváltoztatná az Egyesült Államok egész közel-keleti stratégiáját. Az egyik izraeli katonai elemző Ze'ev Schiff szerint "Csak egy módja van a nukleáris megfélemlítés egyensúlyának az elkerülésére, és a béke megteremtésére: kihasználni a még meglévő időt, amíg még nekünk van ezen a téren monopóliumunk... A béke keretében létre lehetne hozni egy atommentes övezetet."

John Mearsheimer és Stephen Walt Iránról

Mearsheimer, a Chicago-i Egyetem tanára, és Stephen Walt, a Harvad Egyetem egyik dékánja, a "The Israeli Lobby" címmel írott tanulmányukban, amely a London Review of Books-ban jelent meg 2006. március 23-án, megállapítják, hogy az izraeliek hajlamosak arra, hogy minden fenyegetést a legerősebb kifejezésekkel fejezzenek ki. Iránt azonban azért tartják a legveszélyesebb ellenségüknek, mert nagy valószínűséggel nukleáris fegyverekhez akar jutni. Ténylegesen a Közel-Kelet minden iszlám országát, ha nukleáris fegyverhez jut, fenyegető veszélynek tekintenek saját országuk biztonságára. Binyamin Ben-Eliezer, Izrael védelmi minisztere, ezt úgy fogalmazta meg még az iraki háború előtt, hogy "Irán veszélyesebb, mint Irak". Ariel Saron, aki 2002. novemberében már megpróbálta rávenni az Egyesült Államokat az Irán elleni fellépésre, a Times-nak adott interjújában Iránt a világterrorizmus központjának nevezte. Azt ajánlotta a Bush-kormányzatnak, hogy mihelyt meghódította Irakot, lépjen fel Iránnal szemben. A Ha'aratez című izraeli lap 2003. áprilisában arról tudósított, hogy Izrael washingtoni nagykövete rendszerváltást sürgetett Iránban. Kijelentette, hogy Szaddam Husszein eltávolítása nem elég és Amerikának tovább kell mennie. "Még nagy méretű fenyegetéssel kell szembenéznünk Szíria és Irán részéről." - tette hozzá.
A neokonzervatívok nyomban támogatták a teheráni rendszerváltás gondolatát, és ezt igyekeztek érvekkel alátámasztani. A tekintélyes AEI (American Enterprise Institute) 2003. májusában konferenciát rendezett Iránról a "Defence of Democracies" és a "Hudson Institute" részvételével. A résztvevők egyhangúan sürgették az iráni rendszer felváltását demokráciával. "Irak felszabadítása az első nagy csata volt a Közel-Kelet jövője érdekében... a következő

nagy csatára - reméljük nem egy katonai összecsapásra - Irán érdekében kerül sor." - írta William Kristol, a Weekly Standard 2003. május 12-i számában.
Az izraeli lobbi ezt követően komoly erőfeszítéseket tett Irán nukleáris programjának a leállítása érdekében. Washington nem sok sikert ért el és Irán úgy tűnik elhatározta, hogy létrehozza saját nukleáris arzenálját. Ennek az eredményeként az izraeli lobbi fokozta erőfeszítéseit. Számos tanulmányt és cikket publikált, amelyben figyelmeztetett egy nukleáris fegyverrel rendelkező Irán veszélyességére. Szorgalmazta, hogy a törvényhozás hagyja jóvá az "Iran Freedom Support Act" elnevezésű törvényt, amely a jelenleg érvényben lévő szankciókat fenntartja Teheránnal szemben. Izraeli részről is számos figyelmeztetés hangzott el arról, hogy ha Amerika nem lép, akkor ők tehetik meg a szükséges megelőző lépéseket Irán nukleáris programjának a leállítása érdekében.
Mearsheimer és **Walt** említett tanulmányában megjegyzi: "Valaki érvelhet úgy hogy Izrael és az izraeli lobbi nem gyakorolt nagy befolyást az Iránnal szembeni politikára, mivel az Egyesült Államoknak megvoltak a saját jól felfogott érdekei Irán nukleáris fegyverkezésének a megakadályozására. Ebben van némi igazság, de Irán nukleáris törekvései nem jelentenek közvetlen veszélyt az Egyesült Államokra. Ha Washington együtt tudott élni egy nukleáris Szovjetunióval, egy nukleáris Kínával, vagy még egy nukleáris Észak-Koreával, akkor együtt élhet egy nukleáris Iránnal is. Ez az, amiért a lobbinak állandó nyomást kell gyakorolnia a politikusokra, hogy konfrontálódjanak Teheránnal. Irán és az Egyesült Államok aligha lennének akkor, ha nem létezne a lobbi. De az Egyesült Államok politikája mérsékeltebb lenne és egy megelőző háború nem lenne komolyan számításba jövő lehetőség.
Az említett tanulmány egy másik részében a két amerikai társadalomtudós aggasztónak tekinti azt is, hogy a lobbi rendszerváltás kikényszerítéséért kampányol mind Iránban, mind Szíriában. Ez a kampány arra késztetheti Amerikát, hogy megtámadja ezeket az országokat és ez igen hátrányos következményekkel járhat. Amerikának nincs szüksége egy újabb Irakra. A professzorok arra is utalnak, hogy a lobbi ellenséges beállítódása Szíria és Irán irányában lehetetlenné teszi Washington számára, hogy ezt a két országot bekapcsolja al Al-Kaida terrorszervezet elleni küzdelembe, illetve az Irakban folyó felkelés elfojtásába, amelyre nagy szükség lenne.
Jelen helyzetben nem lehet pontosan megmondani, hogy végül is lesz-e katonai fellépés Iránnal szemben, és ha igen, akkor arra mikor kerül sor. Tartós megoldást a térség számára az jelentene, ha valamennyi közel-keleti ország bevonásával, továbbá a nagyhatalmak támogatásával és jóváhagyásával, tömegpusztító fegyver-mentes övezet létesülne, amely a térség minden országa számára megtiltaná a vegyi-, a biológiai-, és a nukleáris fegyverek előállítását és hadrendbe állítását. Ehhez azonban arra lenne szükség, hogy egyik térségbeli ország se törekedjen monopolhelyzetre a tömegpusztító fegyverek terén.

Kína és az élettér

Az elmúlt négyszáz évre visszatekintve az Egyesült Államok létrejötte bizonyult talán a legfontosabb világtörténelmi eseménynek. A világ jelenleg egyetlen szuperhatalmának a teljesítménye szinte minden ismérv szerint egyedülálló és teljesen új jelenség. Négyszáz évvel ezelőtt is már létezett a hatalmas **kínai birodalom**, amelyet szorongatott bürokrácia igazgatott tekintélyuralmi módszerekkel. Létezett a feltörekvő, aggódó és gyanakvó**Japán. India** is jelen volt hinduival és mohamedánjaival, akik saját külön államuk létrehozására törekedtek. **Oroszország** is éreztette hatását attól függően, hogy milyen erős volt a moszkvai központi hatalom. Hatalmas területeket uralt az **iszlám,** amely ellenségesen állt szemben az **európai civilizációval** és más hatalmi központokkal. És természetesen megtalálható volt a keresztény **Európa** a maga dinamikus gazdaságával, és sok nyelven beszélő népei konfliktusaival. Ekkor már bontogatta szárnyait **Latin-Amerika** - noha még az Ibériai-félsziget államai uralták. A négyszáz évvel ezelőtti kor emberét - ha köztünk lehetne - elsősorban **Észak-Amerika** lepné meg, amelyet az ő idején még nomád törzsek népesítettek be, s hatalmas térségei csaknem üresek voltak. Ma viszont a leghatalmasabb, a leggazdagabb, tudományos és műszaki értelemben pedig a legtermékenyebb civilizációnak ad otthont.
A jelek szerint azonban megjelent az Egyesült Államok igazi kihívója is, a bámulatos gyorsasággal felzárkózó **Kína,** amely egyre nyíltabban bővíteni kívánja életterét.
A **"The Epoch Times",** amely nyomtatott és elektronikus formában jelenik meg, és a hasonló nevű médiavállalkozás kiadványa, elgondolkodtató dokumentumokat hozott nyilvánosságra. Ennek a cégnek New York-ban van a központja, de világszerte rendelkezik helyi tudósítókkal. Az Epoch Times különleges erősségének számít, hogy alapos tájékozottsággal rendelkezik Kínáról. Ma, amikor a világ aggódó kíváncsisággal figyel erre a hatalmas országra, az üzleti és a politikai élet vezetői - emberek millióival együtt - szeretnének többet tudni róla. Az Epoch Times számos eredeti riportot és háttéranyagot közöl kínai nyelvű kiadásában. A kínai nyelvű Epoch Times-t az az igény hozta létre, hogy sokan akartak cenzúrázatlan és hiteles tájékoztatást kapni arról, ami ma Kínában történik. Az első példányokat 2000. májusában New York-ban publikálták. Rá három hónapra már a világhálón is olvasható volt. Hamarosan megjelentek a helyi kiadások is, amelyeket a regionális szerkesztőségek készítettek. Így létrejött a legnagyobb példányszámú kínai nyelvű újság, nem számítva a szárazföldi Kínában és Tajvanon kiadott lapokat.
Az angol nyelvű Epoch Times 2003. szeptemberében jelent meg a világhálón és 2004. augusztusában pedig nyomtatásban is kapható volt New York-ban. A lap készítői nyíltan síkra szállnak a szólás-, sajtó- és a gyülekezési szabadság mellett. Az emberi jogok és a politikai szabadságjogok kérdését különösen Kína vonatkozásában tartják kiemelten fontosnak.
Teng Hsziao-ping volt az a tekintélyes kínai vezető, aki beindította a szárazföldi Kína gazdasági felzárkózását célzó nagy-ívű stratégiát. A piacgazdaság és a kapitalizmus bevezetését azonban összekapcsolta az erős - a kommunista párt kizárólagos vezetése alatt álló - államhatalom fenntartásával. Kína gyors gazdasági növekedése megerősítette azokat a társadalmi csoportokat, amelyek egyre nagyobb nyomást gyakorolnak az államhatalmat kizárólag kézbentartó kommunista pártra.
(Teng Hsziao-ping - 1904-1997 - hivatalosan a Kínai Kommunista Párt vezetője és Kína első embere volt 1978-tól 1989-ig. Mao Ce-tung 1976-ban bekövetkezett halála után Teng vált Kína tényleges vezetőjévé egészen 1997-ben bekövetkezett haláláig.)
Az Epoch Times cikkeiből az derül ki, hogy már a Kínai Kommunista Párt legfelsőbb vezetésében is számolnak a párt hatalmi monopóliumának a végével. **San Rexing,** az Epoch Times szerkesztősége tagjaként úgy látja, hogy a KKP tervet dolgozott ki hatalmának megőrzése érdekében. Ezt a tervet két titkos beszédében **Csi Hao-tian,** a Központi Katonai Bizottság alelnöke, Kína hadügyminisztere ismertette, aki e tisztségeit 1995-től 2003.

márciusáig töltötte be. Csi Hao-tian ezt megelőzően magas katonai beosztásokban dolgozott, de a kínai pártlap főszerkesztő-helyettese is volt és 1992 előtt a Kínai Néphadsereg vezérkarának az élén állt. Ő töltötte be ezt a rendkívül fontos tisztséget 1989. június 4-én, amikor az egyik vidékről felhozott kínai hadosztály páncélosai eltiporták a pekingi Mennyei Béke Terén hetek óta a demokratikus változásokért tüntető diákokat. Három alkalommal is beválasztották a KKP Központi Bizottságába, majd pedig a párt Politikai Bizottságának a tagja lett. **Zhu Rongi** miniszterelnök kormányában államtanácsos volt, ami államminiszteri rangnak felel meg.
Az egyik beszéd címe: **"A háború közeledik felénk",** a másiké pedig **"A háború nincs messze tőlünk, és ő Kína évszázadának a bábája".** Az említett beszédek hátterét misztikus homály fedi. Mindkettő átfogó, rendszeres és részletezett formában fejti ki, hogy mitől tart már közel húsz éve az a kommunista vezető-csoport, amely kénytelen számolni uralma hanyatlásával, és kétségbeesve küzd annak a meghosszabbításáért. Mindkét beszéd szokatlan nyíltsággal tárja fel, hogy mi van a KKP felső vezetőinek a fejében és ezért ritka őszinte megnyilvánulásnak tekinthető, amely segítheti az embereket Kína mai helyzetének a megértésében.
Csi Hao-tian "A háború közeledik felénk" című titkos beszédét állítólag 2003-ban mondta el. A kínai katonai vezető szerint az együttműködés időleges, a versengés és a konfliktusok viszont szükségszerűen elkerülhetetlenek. Csi ezeket a konfliktusokat tekinti a történelem valódi tartalmának. Hivatkozik arra, hogy Kínának a gazdasági fejlődéséhez kőolajra van szüksége. 2010-ben 100 millió tonnára, és 2020-ban már 200 millió tonnára. (A 2006. februári adatok szerint már ebben az évben 300 millió tonna nyersolajat dolgoznak fel Kínában, mégis üzemanyaghiánytól tart a pekingi kormány.) **Csi Hao-tian** felteszi a kérdést, hogy el fogja-e mindezt tűrni az Egyesült Államok? Azzal válaszol rá, hogy a nagy háborúk valódi oka mindig az alapvető erőforrásokért való küzdelem volt.
A szóban forgó beszédeket számos szakértő behatóan tanulmányozta. Közülük többen szkeptikusan fogadták tartalmukat, és máig kételkednek hitelességükben. De a kételkedők is elfogadják, hogy sok igazság van bennük. Akár eredetiek a beszédek, akár nem, megfogalmazóik valamilyen ismeretlen okból rendkívül fontos gondolatokat fejtettek ki. E szerint csak az a hatalom, amely egyidejűleg képes teljesen megsemmisíteni Japánt, és megbénítani az Egyesült Államokat, nyerheti meg a békét. Már nem lehet további tíz évre elhalasztani a tajvani kérdés megoldását, és ezért háborúra kerül sor tíz éven belül.
Az említett beszédek olvasójának az a benyomása, hogy a Kínai Kommunista Párt legfelsőbb vezetői átfogó, rendszeres és részletes formában vallanak arról, hogy milyen félelmek gyötrik őket, és mennyire reménytelennek érzik jövőjüket, hacsak nem tesznek valami nagy horderejű megelőző lépést. Úgy tűnik, hogy sarokba szorított emberek keresik kétségbeesetten a kiutat életük és hatalmuk meghosszabbítására. Vegyük például a következő részletet:
"Két lehetséges forgatókönyv szerint kell felkészülnünk. Ha a biológiai fegyvereink eredményesek az Egyesült Államokra mért első meglepetésszerű támadás során, akkor a kínai nép képes lesz a minimumon tartani veszteségeit az Amerika-elleni küzdelemben. Ha viszont sikertelen marad az első támadás, akkor az olyan nukleáris ellencsapást válthat ki az Egyesült Államok részéről, hogy Kína az elszenvedett katasztrófa következtében talán lakosságának több mint a felét is elveszítheti. Éppen ezért késznek kell lenni légvédelmi rendszerünknek nagy- és középméretű városaink megvédésére. Bármi történjék is, csak akkor haladhatunk félelem nélkül előre pártunk, államunk és nemzetünk jövője érdekében, ha nem törődünk azokkal a nehézségekkel, amelyekkel szembe kell néznünk és azokkal az áldozatokkal, amelyeket meg kell hoznunk. A lakosság még abban az esetben is, ha a fele elpusztul, reprodukálódhat. Ha azonban a Párt megbukik, akkor minden elveszett és mindennek vége örökre!"
Egy másik gondolatmenet is nagyon árulkodó:

"Bármi is történjék, mi a KKP, soha nem lépünk le a történelem színpadáról. Inkább rávesszük az egész világot vagy a teljes földgolyót, hogy életre-halálra osztozzék sorsunkban, minthogy távozzunk a világtörténelemből! Nem létezik-e a 'nukleáris sorsközösség' elmélete? Ez azt jelenti, hogy a nukleáris fegyverek összekapcsolják az egész világ biztonságát, vagyis mindenki meg fog halni, ha a halál elkerülhetetlen. Nézetem szerint van egy másmilyen kötelék is, és ez a mi Pártunknak a sorsa, amely ugyancsak az egész világhoz van kötve. Ha mi, a KKP , megsemmisülünk, akkor Kína is elpusztul és a világ is megsemmisül."
Figyelemre méltó a következő maoista gondolatmenet is, amely egybecseng Mao Ce-tungnak azzal a híres mondásával, hogy akár az emberiség felét is érdemes feláldozni a kommunizmus világméretű győzelméért.
"Valóban brutális megölni egy- vagy kétszáz millió amerikait. De csak ez az egyetlen lehetőség arra, hogy biztosítsuk magunk számára Kína évszázadát, azt a századot, amelyben a KKP vezeti az egész világot. Mi humanista forradalmárok nem akarjuk a halált. De ha a történelem az elé a választás elé állít minket, hogy a kínaiak haljanak meg vagy az amerikaiak, akkor nekünk az utóbbit kell választani, mert számunkra fontosabb megőrizni a kínai nép és pártunk életét. Végül is mi kínaiak vagyunk és a KKP tagjai. Attól a naptól kezdve, hogy csatlakoztunk a KKP-hez a Párt élete minden más felett állott!"
Nem tudom, hogy meggyőzik-e az olvasót a fenti idézetek arról, hogy ezek után a KKP joggal tarthat igényt a biológiai-, a vegyi és a nukleáris fegyverek bevetésére csak azért, hogy meghosszabbítsa létezését, és ne kelljen lelépnie a világtörténelem színpadáról. A KKP azért, hogy ne kerüljön a történelem szemétdombjára, ezek szerint nem habozna megölni, mondjuk 200 millió amerikait - nem is beszélve további 7-800 millió kínairól, hogy ezt a célját elérje. A KKP egyes vezetői tehát készek akár az egész emberiség ellen háborút viselni csak azért, hogy saját hatalmukat meghosszabbítsák. Ha az említett beszédek és dokumentumok igazak, akkor olyan vallomásnak tekinthetők, amelyek feltárták a KKP valódi természetét. A KKP már letette a névjegyét, amikor megölt 80 millió kínait azért, hogy megszerezze és megtarthassa a hatalmat. Most pedig, hogy uralma megrendült, kész akár több százmillió embert is feláldozni, hogy továbbra is uralmon maradhasson.
Azok, akik tanulmányozták a KKP történetét, tudják, hogy ez a politikai alakulat zárt klikket alkot. Az hogy ez a klikk saját akaratából úgy döntött, hogy legféltettebb titkait feltárja, szinte hihetetlennek tűnik. Felmerül a kérdés, mi a KKP célja azzal, hogy nyilvánosságra hozza ezeket az abnormális elképzeléseit. **San Renxing** szerint a szóban forgó beszédek "három legyet is agyonüthetnek egy csapással". Egyrészt leszögezi, hogy a KKP életre-halálra elszánta magát, hogy megtartja a hatalmat, és "nem engedi eltemetni magát sem a mennyel, sem a földdel". Másrészt ez válasz lehetett a "Kilenc kommentár a kommunista pártról" című tényfeltáró elemzésekre. A harcias megnyilvánulással azt akarják bebizonyítani, hogy a KKP nem gyönge, és még mindig ura a helyzetnek. Harmadszor a KKP így kívánja felhívni a közvélemény figyelmét az emberiséggel vívott harcára. Ezzel háborús félelmet keltenek és bátoríthatják az erőszakosságokat.
Más szóval a KKP úgy viselkedik, mint az a fuldokló, aki az utolsó szalmaszálba is belekapaszkodik. Maguk a beszédek nagyon gondosan vannak megfogalmazva. Nem tartalmazzák a pártvezetőknél megszokott bevezetőket és összefoglalókat, továbbá gondosan eltitkolják, hogy milyen hallgatóság előtt, hol, mikor kerültek előadásra. Még azt sem lehet biztosan tudni, hogy ténylegesen elhangzottak-e, noha a kiszivárogtatók ezt sugallják. De a kívülálló semmit nem tud leellenőrizni, és kemény bizonyítékokkal alátámasztani. Valószínű, hogy szándékos ez a misztikus homály, amelynek az a célja, hogy bizonytalanságban hagyja a beszéd olvasóit a felől, hogy igaz vagy se, amit olvasnak.

Ki a beszédek tényleges szerzője?

A két beszéd minden normális képzeletet felülmúl. Az átlagember képtelen elfogadni ennyi álnokságot és gonoszságot, bármennyire is megerőlteti a saját képzelőerejét. Ezért az emberek

többsége inkább arra hajlik, hogy e két beszéd nem lehet igaz és éppen ezért nem szabad hinni annak tartalmában. Ez a tagadás valójában megnyugtatja a kétségbeesett olvasót. Nem kerülhetjük meg azt a kérdést, hogy e beszédek hitelesek-e, és vajon hűen képviselik-e a KKP vezető köreinek gondolkodásmódját és szándékait? Bennük annak a szerencsejátékosnak a lelkivilága tükröződik, aki az utolsó leheletéig játszik. A jó szándékú emberek rózsaszínű képzeletvilágában a KKP olyasvalami, ami felett eljárt az idő - pislákol még egy ideig, mint a gyertyaláng, amely aztán lassan önmagától kialszik. Csak kétkedve lehet elfogadni, hogy a Kínai Kommunista Párt hajlandó lesz gyertyalángként csendben kimúlni.
Ha viszont abból indulunk ki, hogy a két beszéd szerzője a Kínai Kommunista Párt felső vezetése, és hogy az abban foglaltak e vezetőség gondolkodásmódjának a fő irányzatát képviselik, akkor a két beszédet komoly figyelmeztetésnek kell tekinteni. Ha ugyanis hitelesek a beszédek, akkor egyértelműen emberiségellenes programot képvisel a KKP. Sok kínai hasonlóan gondolkodik, mint az úgynevezett **"Stockholm szindróma"**első áldozatai. (Stockholmban 1973-ban bankrablók túszul ejtettek és hat napon át fogva tartottak több személyt, akik ténylegesen akadályozták, hogy a rendőrség kiszabadítsa őket, később pedig megtagadták, hogy tanúvallomást tegyenek túszejtőik ellen. Ennek a tünet-együttesnek az a jellemzője, hogy a rabul ejtett túszok kezdetben félelemből együttműködnek az őket foglyul ejtőkkel. Még a legkisebb jóindulatot is felnagyítva, pozitívan fogadják. Az érdekükben folytatott mentési akciókat is fenyegetésnek érzik, mert félnek attól, hogy annak során bántódás éri őket, még meg is halhatnak. Ez a tünet-együttes nagy emocionális és fizikai kényszer hatására áll elő és túlélési stratégiának fogható fel.)
Visszatérve a kínaiakra, a Stockholm-szindrómának megfelelően ők is előszeretettel hisznek a KKP részéről hangoztatott megtévesztő propagandának és hazugságoknak. Csak akkor érzik biztonságban magukat, ha ez a kemény és kegyetlen rendszer ellenőrzi és manipulálja őket.

Tajvan, mint utolsó szalmaszál

Az írásokból kiderül, hogy valójában nem is Tajvan a fontos. A körülötte kiélezett konfliktus az utolsó lehetőséget jelenti a Kínai Kommunista Párt vezetése számára, hogy a jelenlegi szorongatott helyzetéből kikerüljön. A beszédek önmagukban azokat a szavakat és azt a logikai menetet tükrözik, amely a kommunista pártkultúra mély megértéséről tanúskodik. Ez megegyezik főbb ismérveiben **Mao Ce-tung, Teng Hsziao-ping**, **Csiang Cö-**min és **Hu Csin-tao** gondolkodásmódjával. De felfedezhetőek a KKP egyik jelenlegi kedvencének - **He Xin**-nek - a fasiszta jellegű nézetei is.
He Xin, aki a Kínai Tudományos Akadémia Társadalomtudományok Intézetének vezető munkatársa, az új nacionalista kínai stratégia egyik kidolgozója, termékeny közíró, akinek az írásai hűen tükrözik a legfőbb vezetők nézeteit. He Xin 1989. június 4-ét követően nyíltan támogatta a tüntető diákok véres elnyomását és keményen bírálta azokat a nyugat-barát értelmiségieket, akik viszont a diákok oldalán álltak. He Xin az 1990-es években is a kínai nacionalizmus és sovinizmus szószólójának bizonyult, különösen **Csiang Cö-min** támaszkodott rá és a **"Három képviselő"** nevet viselő elméletét He Xin dolgozta ki számára. (A "Három képviselő" elmélet arról szól, hogy a KKP képviseli a fejlett termelőerők kifejlesztéséhez szükséges feltételeket, a fejlett kultúra felé való haladást és a Kínában élő lakosság túlnyomó többségének az alapvető érdekeit.) He Xin, amióta Hu Csin-tao Kína első embere, ismét eltűnt a reflektorfényből, ez azonban nem azt jelenti, hogy kegyvesztetté vált. (Hu Csin-tao 1942-ben született és a KKP vezetőinek a negyedik nemzedékéhez tartozik. 2003-ban Hu lett a Kínai Népköztársaság elnöke.)
A még 2005-ben is hivatalos kormány-szócsőnek tekintett társadalomtudós: **He Xin** a Kínában kibontakozott gyors ütemű gazdasági növekedés politikáját **"gazdasági nacionalizmusnak"** nevezte. A kínai gazdasági politika nem tekinthető demokratikus kapitalizmusnak, minthogy nem érvényesülnek a világosan meghatározott tulajdonjogok. Így a gazdasági reformok nem változtattak az uralkodó politikai

rendszeren. Hivatalosan "szocialista piacgazdaságnak" nevezi a kínai vezetés ezt a rendszert. He Xin azonban így fogalmazta meg: "...a gazdasági nacionalizmus törvényileg szabályozott világos politikai célja gazdaggá és erőssé tenni nemzetünket. Nem az egyes egyéneket, mint olyanokat szolgálja, hanem csak a nemzetet." He Xin nyomán számos Kormány által hivatalosan is támogatott közgazdász visszhangozta He Xin nézeteit. Kína gazdasági növekedésében meghatározó szerepe van az államnak, amely olyan kommunista típusú látványos programokat hajtott végre, mint hatalmas vízierőművek, a mágneses lebegtetésű vonatrendszer építése, valamint a legmodernebb fegyverek gyártása - beleértve tengeralattjárókat, felszíni hajókat, rakétákat, elektronikus megfigyelő-rendszereket és világűri kísérleteket.
Csiang Cö-min ebben a "Három képviselő" című beszédében feleleveníti azt a maoista elképzelést, hogyha a háborúban a lakosság fele elpusztul, idővel újra regenerálódik. Ha azonban a párt megbukik, akkor mindennek vége. Mao volt az, aki kijelentette: ha a kínai nép fele elpusztul, a megmaradt 300 millió még sikeresen felépítheti a kommunizmust. Csiang és Mao között az a különbség, hogy Mao Ce-tung idején még nem fenyegette az elkerülhetetlennek látszó vég a Kínai Kommunista Pártot és rendszerét.
Amikor a szó szerint ismertetendő beszédek hitelességének kérdését vizsgáljuk, nem jelent döntő érvet, hogy bennük ahhoz hasonló gondolatok vannak kifejtve, mint amilyeneket Mao Ce-tung is képviselt. Ha azonban más megnyilvánulásokat is számításba veszünk, és a mozaikkockákat összerakjuk, akkor a jelentéktelen érvek is súlyosakká válhatnak.
Csiang Cö-min beszédével egyidejűleg a Kínai Nemzeti Védelmi Egyetem tanára, **Zsu Cseng-hu** nagy hangon kijelentette: ha az Egyesült Államok beavatkozik a Kína és Tajvan közötti háborúba, akkor Kína elsőként fogja bevetni a nukleáris fegyvereket és az amerikai városok ezreit fogja eltörölni a Föld színéről, még akkor is, ha ez azzal jár, hogy az összes kínai város megsemmisül a Selyem-út végét jelentő **Xi'An várostól** keletre. Ez a város most Sangszi tartomány fővárosa, és a mai Kína közepén fekszik. Zsu professzor azt is elmondotta, hogy a Kínai Kommunista Párt rendelkezni fog elég nukleáris fegyverrel ahhoz, hogy szükség esetén a fél emberiséget elpusztítsa.
Ismerünk olyan nyugati elméleteket is, amelyek az emberiség létszámának a különböző okból való csökkentését tartják szükségesnek. A kínai és az ismertté vált nyugati elméletek megegyeznek abban, hogy kidolgozói az emberiség azon feléhez kívánnak tartozni, akik nem pusztulnak el. Azaz az elmélet kidolgozói élni akarnak, és nagyvonalúan készek feláldozni más embertársaik életét. Ezek közé a nagyvonalúak közé tartozik Zsu professzor is. Kijelentéseivel azonban megerősítette a Csi Hao-tian beszéd hitelessége mellett szóló érveket. A professzor akaratlanul is felhívta a Kínával foglalkozók figyelmét arra, hogy egy kínai tábornok soha nem mondhatna el egy olyan arrogáns beszédet, mint amilyet Csi Hao-tian elmondott, ha ahhoz nem kapta volna meg előzetesen a KKP legfőbb irányítóinak a hozzájárulását. Zsu amerikai városok földig rombolásáról beszél, Csi Hao-tian pedig az Egyesült Államok megbénításáról, valamint arról, hogy ki kell üríteni ezt az országot, hogy a kínaiak benépesíthessék.
Tény, hogy a kínai hadügyminiszter beszéde zárt ajtók mögött hangzott el, és csak az Interneten kapott nyilvánosságot. Éppen ezért nagyon is kételkedve lehet csak hitelesnek elfogadni. A Xi'an-tól keletre lévő városoknak, valamint az Egyesült Államok városainak az elpusztítása, mintegy 800 millió - egymilliárd ember halálát jelenti. Mindezt azonban érdemes vállalni Kína jelenlegi urai szerint, hogy a legfontosabb, a Kínai Kommunista Párt, fennmaradhasson, és annak világuralmi törekvései mégiscsak megvalósulhassanak. Az nyilvánvaló, hogy a KKP már nem számíthat a kommunizmus világméretű győzelmére, s nyomában a Kínai Kommunista Párt vezető szerepére. Ha a világuralmat nem lehet így megszerezni, akkor meg kell próbálkozni a kínai nacionalizmus felszításával, és a kínai emberek felsőbbrendűségére, valamint a nagy **kínai nemzet életterének** a kibővítésére

hivatkozva megszerezni a világuralmat. Így is lehet értelmezni Teng Hsziao-ping azon szavait, hogy "nem számít milyen színű a macska, csak fogja meg az egeret".
Felmerül az a kérdés is, hogy miért olyan fontos a Tajvannal való egyesülés, ha az olyan háborút robbanthat ki, amelynek következtében Kína egész keleti része elpusztul. Erre csak azt a választ adhatjuk, hogy a Tajvannal való konfliktus fenntartása csak ürügy. A Tajvan körüli huzavona csak arra szolgál, hogy a Kínai Kommunista Párt utolsó kísérletet tegyen szorult helyzetéből való kikerülésre és világuralmi céljainak az elérésére. Tajvan ebben az esetben csak a ravasz meghúzását jelenti, a KKP fennmaradását célzó nagy háborúban az egész emberiség ellen. A tajvani kérdés kiélezése az úgynevezett **"Elszakadás elleni törvénnyel"** ezt a célt szolgálta.
Kétségtelen, hogy a keresztény értékrendszer, a nyugati eredetű humanizmus és az eredeti értelemben vett demokrácia, az emberi jogok és a politikai szabadságjogok, vonzerőt gyakorolnak világszerte az emberekre. Ezért van az, hogy Kínát nem az Egyesült Államok terrorizmus elleni háborúja zavarja, hanem sokkal inkább tart attól, hogy Kína körül az egyéni emberi jogokat és a politikai szabadságjogokat tiszteletben tartó, demokratikus rendszerek jöhetnek létre. Ennek a politikai rendszernek a létrejötte jelent halálos veszedelmet a Kínai Kommunista Pártra és rendszerére.
Milyen jövőre számíthat a mély válságban lévő KKP?
Úgy tűnik, hogy a KKP a jelenlegi helyzetben csak előre haladhat, ahol azonban a zsákutca vége várja. A visszafelé út el van zárva. A zsákutca végén az a kommunizmus van, amely megbukott a Szovjetunióban és Kelet-Európában. Az utat visszafelé a demokrácia irányában a Mennyei Béke terén lezajlott véres események zárják el. Teng Hsziao-ping és követői számára nyilvánvalóan nagy kudarcot jelentett a kommunista rendszer felbomlása. Teng meggyőződéses kommunistaként rendkívül aggódott a kommunizmus bekövetkezett vereségei miatt, ezért halála előtt három stratégiai feladatot bízott utódaira.
Először azt hagyta rájuk, hogy kössenek Kína szomszédaival barátságot azért, hogy döntő küzdelmet vívhassanak a valódi ellenséggel, az Egyesült Államokkal. E cél érdekében Teng Hsziao-ping óriási - valamikor Kínához tartozó - területeket engedett át végleg Oroszországnak. Felhatalmazta Csiang Cö-mint és Hu Csin-tao-t, hogy az egykori északi kínai területeket, amelyeket még a cári Oroszország vett el a meggyengült Kínától, hagyják továbbra is orosz fennhatóság alatt. Mivel itt ötven Tajvan nagyságú (16 Magyarországnyi) területről van szó, Tengnek ez a döntése nem látszik ésszerűnek. Miért érné meg Tajvan visszaszerzése ötvenszer nagyobb terület végleges átengedését?
Az alku azonban már ésszerűvé válik, ha figyelembe vesszük, hogy itt valójában nem Tajvanról, hanem a KKP létéről, és a létét igazoló világuralmi stratégiájának a sorsáról van szó. Teng és munkatársai arra gondoltak, hogy ha az igazi ellenség, az Egyesült Államok, legyőzését ez az engedmény lehetővé teszi, akkor érdemes ezt az áldozatot meghozni. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen háborút nem lehet úgy megvívni, hogy Kínának attól is tartania kell, hogy Oroszország hátba támadja.
Másodszor Teng hagyta meg azt is, hogy ki kell fejleszteni a biológiai fegyvereket. Az 1990-es évek óta a KKP nagy erőfeszítéseket tett a biológiai fegyverek és fegyverrendszerek kifejlesztésére. A hírszerzői szervezetek azon a véleményen vannak, hogy Kína már rendelkezik biológiai fegyverekkel. Csi Hao-tian beszédében ilyen kifejezéseket használ: "tömeggyilkoló fegyverek nem romboló bevetése" vagy "kiüríteni az Egyesült Államok területét". Ezek nem csupán üres szavak. A közelmúltban már az is olvasható volt, hogy speciális rendőri szervek és radikális fiatalok az Interneten Tajvan kiürítését és Tajvan birtoklását, ami úgy is értelmezhető, hogy a szigetállam lakóinak a meggyilkolását kívánták azért, hogy üresen maradt helyüket elfoglalhassák.
Azok a jószándékú emberek, akik nem ismerik részleteiben a Kínai Kommunista Párt történetét, kételkednek abban, hogy a KKP elég merész ahhoz, hogy ilyen tömegpusztító

fegyvereket előállítson az általa is aláírt nemzetközi szerződések, valamint az alapvető emberi jogok megszegésével. Ilyenkor legalább arra célszerű emlékezni, ami 1989. június 4-én, a Mennyei Béke Terén történt, amely Kína számára megszentelt földnek számít. A KKP vezetői nem haboztak robbanó golyókkal rátámadni a diákokra, benzinnel elégetni a halottakat és lökhajtásos gépekkel elszállítani hamvaikat. Kínának ezek a nagyszerű gyermekei nyomtalanul megsemmisültek. Néhány nap elég volt ahhoz, hogy a hatóságok aztán szemrebbenés nélkül azt hazudják, hogy egyetlen diák sem halt meg a Mennyei Béke Terén, csak 23 katona.

Teng **harmadik** utasítása az volt, hogy hozzanak létre különleges erőszakszervezet irányító struktúrát a hatalom megtartása érdekében. A KKP jelenlegi vezetői levonták a tanulságokat a kommunista rendszer és a gorbacsovi Szovjetunió összeomlásából. A KKP úgy döntött, hogy a színfalak mögött különleges katonai csoportnak kell kézben tartania a legfőbb irányítást. Már ezt a módszert alkalmazták 1989. júniusában is. Magát a pártot is, ami Kína esetében sok millió embert jelent, fegyveres kényszerrel irányítják. Ez a háttérben meghúzódó legfelsőbb katonai klikk abszolút hatalommal rendelkezik a legfontosabb katonai és államügyek eldöntésére. Az előtérben természetesen a KKP Központi Bizottsága látható. Ez a végső döntést kimondó klikk a háttérből irányít. 1989-ben ide tartozott **Teng Hsziao-ping, Liu Hua-king** és **Csi Hao-tian**. Most az ő hivatali utódaik feladata a saját vállalkozásukként kezelt hatalmas ország ügyeinek intézése. Ez a különleges hatalmi struktúra egy további szintet hozott létre Kína és a KKP irányításában. Képletesen szólva őket az 1300 milliós nagyságú "vállalat" **igazgatótanácsának** lehet nevezni. Ebbe a testületbe tartozott még **Seng King-hong, Csiang Cö-min** és **Hu Csin-tao**. Ez utóbbi volt az, aki habozás nélkül hajlandó volt a vérontásra a hatalom megőrzése végett. **Hu Csin-tao** 2002. óta a Kínai Kommunista Párt főtitkára, a Kínai Népköztársaság elnöke, valamint a hadügyeket legfelső szinten intéző Központi Katonai Bizottság elnöke.

Teng kezdeményezte azt a kurzust is, amit a KKP utolsó és hazárd erőfeszítésének nevezhetünk, s amelynek célja a kommunizmus világméretű hanyatlása idején is megmenteni a KKP hatalmát. Csiang Cö-min felvállalta ennek a hazárdjátéknak a keresztül-vitelét a válság idején. Befolyását felhasználta a morális gátlások elfojtására, és a pártvezetés felkészítésére egy végső és döntő küzdelemre, ha szükséges, az egész emberiség ellen. Csiang Cö-min természetesen elsősorban a titkos katonai klikkre támaszkodott, ideológusként pedig **He Xin**-t és **Wang Huningot** használta. A kitűzött cél Kína lakosságának a tudati manipulálása volt. A kínai tudatipar irányítói azt a feladatot kapták, hogy tegyenek félre minden morális gátlást, és ne vegyék figyelembe a nemzetközi jog érvényes előírásait. Dolgozzák ki a korlátlan hadviselés elméletét, amit a terrorizmus elméletének is nevezhetünk. A KKP látszatra támogatja a szegény és gyenge országokat, ténylegesen azonban arra bátorítja vezetőiket, hogy hatalmuk érdekében, ha kell ártatlanokat is gyilkoljanak meg. Ebbe a koncepcióba szervesen illeszkednek az öngyilkos merénylők, akik hősöknek vannak feltüntetve.

Ennek a tudatbefolyásolásnak egyik megnyilvánulása volt az is, hogy Bin-ladent és terroristáit Kína-szerte dicsérték, és az úgynevezett korlátlan hadviselés gyakorlati alkalmazójának tekintették. Maga a háború is pozitívként van beállítva: "A háború nincs már messze tőlünk és ő a kínai évszázad bábája." Az erőszakos cselekmények és terrorista akciók az emberiség érdekét szolgáló szükségszerűségeknek vannak feltüntetve: "A halott ad lendületet a történelem előrehaladásához." Az agresszió is ésszerű cselekvés: "A háborúhoz való jog nélkül nem létezne a fejlődéshez való jog." "Az egyik ország fejlődése veszélyezteti a másikét. Ez a történelem általános szabálya." "Kína számára az egyedüli választás a karddal kivívott modernizáció." A **He Xin** és társai által kidolgozott soviniszta program szerint szükséges a gyarmatosító terjeszkedés. A nemzeti újjászületést hangoztatják, "lehetővé téve, hogy mindenütt sétálhassanak az emberek és felszabaduljanak az elnyomott ázsiai

amerikaiak." Ebbe a programba tartozik az is, hogy létrehozzanak a KKP által ellenőrzött vállalatokat Amerikában.
Itt érdemes utalni arra, hogy e cél elérése érdekében 2005. júliusában a **Kínai Nemzeti Tengeri Olajkitermelő Vállalat** (Chinese National Offshore Oil Company - CNOOC) 18,5 milliárd dollárért (ami 2 milliárddal volt jobb, mint a Chevron ajánlata) meg akarta vásárolni az Egyesült Államok kilencedik legnagyobb olajkitermelő vállalatát, a kaliforniai központtal működő **Unocal**-t**.** Az amerikai elnök és a törvényhozás azonban ezt a Peking által normális kereskedelmi aktusnak nevezett tranzakciót nem engedélyezte. Kínának azonban 2004-ben sikerült felvásárolnia az **IBM személyi számítógép üzletágát**, és 2005. júniusában pedig ajánlatot tett a legnagyobb háztartási-gép gyártó amerikai cég, a **Maytag**megvásárlására. Az Unocal átvételére tett ajánlat volt eddig a legjelentősebb, amivel Kína kísérletezett. Mindezt azonban nem szabad csak kereskedelmi ügyletként kezelni, hanem bele kell illeszteni abba a globális kínai stratégiába, amelynek részét képezi az amerikai vállalatok kínai ellenőrzés alá vétele.
A kínai tudatipar egyre nyíltabban hirdeti az erkölcsi normák félre tételét, nyíltan hangoztatva, hogy az erős és a kegyetlen győz, a jó-szándékú pedig veszít. A nemzeti érdek elsöprően előbbre való, mint az erkölcsi megfontolások. A kommunisták mindig is egyet értettek azzal a jezsuitáktól átvett maximával, hogy a cél szentesíti az eszközt. A globális hatalmi igények alátámasztására a tudatipar állandóan napirenden tartja Kína felsőbbrendűségének a témáját. Azt hirdetik, hogy az ázsiaiak voltak az elsők, akik felfedezték Amerikát és kiterjesztették oda civilizációjukat. Azt is hangoztatják, hogy a népességszaporulat nyomása miatt a háború elkerülhetetlen és ezért a nagy népességű országoknak **kötelességük növelni életterüket**. A hitleri fajelméletre hivatkozással készítik elő a kínai társadalmat a fasizálódó kommunista terjeszkedésre.
Már említettük, hogy elkészült a **"Három képviselő"** nevet viselő elmélet, amelyet Csiang Cö-min beépített a 2002. november 8-án megtartott XVI. Pártkongresszus számára készült jelentésébe, mint a nagy nemzeti újjászületés programját. Az új pártalkotmány leszögezte, hogy a Kínai Kommunista Párt Kína élcsapata. Ez másképp megfogalmazva azt is jelenti, hogy a KKP a forradalom exportjáról áttért a háború exportjára, ugyanis, ha Kína fennmaradásának a geopolitikai élettér akár erőszakos eszközökkel való növelése a célja, akkor ez háborút jelent. Társadalmi és ideológiai vonatkozásban pedig tovább fejlesztette a marxizmus-leninizmust, s azt reformnácizmussá alakította át.
Csiang Cö-min, mint a KKP harmadik generációjához tartozó vezető (szül. 1926) nemcsak tájékozott a hagyományos kínai kultúrában, de folyékonyan beszél oroszul és angolul is. Teng Hsziao-ping egyik utódaként a reformok és a kapitalista módszerek felé való nyitás egyik szorgalmazója volt. Amíg Kína első embere volt a gazdasági nyitás erkölcsi és kulturális következményeivel is meg kellett küzdenie. Ezek között talán első helyen kell említeni a **korrupciót.** Az általa felkarolt "Három képviselő" nevet viselő elmélet egyrészt megköveteli az értékelőállító-termelő gazdaság fejlesztését, a kínai kultúra ápolását és a kínai lakosság alapvető érdekeinek a képviseletét. Mindez természetesen marxista frazeológiába van öltöztetve. Ami a kínai kultúra őrzését illeti, az a Teng Hsziao-ping által megfogalmazott - a kínai sajátosságokhoz igazított - szocializmust jelenti**.**
Csiang Cö-min már említett kongresszusi beszámolója összefoglalja azokat a tanulságokat, amelyeket a gazdasági fellendülésből, továbbá a történelemből, a német, a japán és a többi fasiszta rendszer bukásából a KKP vezetői levontak. Megértették, hogy a kommunizmust csak egy rövid távolság választja el a nemzetiszocializmustól. A KKP-nak azért kell a megreformált kínai fasizmus útját választania, mert az jól szolgálja a KKP céljait egy olyan időszakban, amikor komoly nehézségekkel kell megküzdenie a hatalom megtartása érdekében mind belföldön, mind külföldön.

Az a beszéd, amelynek a címe **"A háború nincs messze tőlünk, és ő Kína évszázadának a bábája"** hivatkozik Csiang Cö-minre, amikor összehasonlítja a Kínai Kommunista Párt és a Német Nemzetiszocialista Párt erősségeit és gyengeségeit: "Ha azonban Németországot és Kínát összehasonlítjuk, az előbbi problémái jelentéktelennek tűnnek. Mekkora volt Németország lakossága? Mekkora területileg ez az ország? Milyen régi a történelme? Alig egy évtized múltán halvány fénye kialudt, miközben a miénk már több mint 80 éve lobog és még mindig ragyogó fényt áraszt. Kezdeményeztük a 'Civilizáció Központjának Megváltoztatásáról' szóló elméletet, amely lényegesen nagyobb horderejű, mint Hitlernek a 'Föld Királya' elmélete.'

"Az ölés szimfóniájának haláldallama"

Amikor **Csiang Cö-min** utódja, **Hu Csin-tao** megszerezte magának mind a KKP főtitkári, valamint az államelnöki tisztséget, Csiang vonakodott átadni a Központi Katonai Bizottságban viselt két tisztségét. Két befolyásos személy is támogatta ebben Csiangot, ami arra utalt, hogy a hatalmas országot irányító "igazgatótanács" nem volt teljesen elégedett azzal, ahogyan **Hu Csin-tao** a **Falun-gonggal** bánt és azt is közelebbről tudni akarta, hogy Hu hajlandó-e lojálisan megvalósítani a KKP-nak azt az utolsó leheletéig, tehát a végsőkig folytatott küzdelmét a hatalomért, amely már Teng Hsziao-ping alatt megkezdődött és Csiang irányítása alatt bontakozott ki.

Csak 2004. július 31-én döntött úgy az "igazgatótanács", hogy Hu Csin-tao lesz minden tekintetben az első számú vezető. Ez év novemberében a KKP Politikai Bizottsága egy nankingi professzort kért fel, hogy tartson előadást a világhatalmak felemelkedéséről és bukásáról. Ez az alkalom ténylegesen annak a tervnek a bejelentését jelentette, hogy a Párt vezérkara felsorakozott Hu Csin-tao mögött a kínai reformfasizmus zászlaja alatt.

A világban ma a kommunista rendszer a végét járja és a német nemzetiszocialista típusú rendszerek újjászületése sem lehet elfogadható alternatíva az emberiség számára. Ami járható az a vállalkozói szabadságon alapuló piacgazdasági modell, amely a személyhez és teljesítményhez kötött tulajdonnal biztosítani képes a gazdasági szabadság optimumát és a minden ember érdekét szolgáló gazdasági berendezkedést. A Kínai Kommunista Párt látja, hogy a magánpénz-monopólium és a transznacionális vállalatbirodalmak kapitalizmusa, miközben óriási sikereket tud felmutatni, egyre több ellenállásba ütközik. A pénz- és korporációs oligarchia kapitalista modelljét Kína el akarja kerülni. A kommunista és a nemzetiszocialista modell pedig miután megbukott, nem szolgálhat alternatívául.

Csiang Cö-min még a nemzeti kommunista, azaz náci modellel kacérkodott. He Xin nézeteit felkarolva Csiang **"Nagy Arany Útként"** próbálta eladni a KKP-nak az eddig történelmi zsákutcának bizonyult nácizmust. A már említett nankingi professzor beszédének pontosan az volt a feladata, hogy meggyőzze a hallgatóságát egy kínai reformfasizmus járható voltáról.

A jelenlegi első számú ember, **Hu Csin-tao**, hagyta hogy azok, akik vezérüknek választották, feltegyék jelképesen szólva "a tűzokádó sárkány" expresszre. Ez egyszerűen kifejezve annyit jelent, hogy Hu és csapata elutasítja a politikai reformokat és hajlandó akár Észak-Korea példáját is követni a szólás- és sajtószabadság elfojtásával, az ateista ideológia államvallássá tételével, a Falung-gonghoz hasonló mozgalmak elfojtásával és olyan törvények meghozatalával, mint az úgynevezett **"Elszakadás elleni törvény",** amely lényegében Tajvan inváziójához kívánja megteremteni a jogi alapokat. Itt említhetjük azt az irányvonalat is, amely kész katonai erővel ellenőrzése alá venni a Japán-tengert; kifejleszteni és kipróbálni tengeralattjáróról indítható hosszú távú rakétákat; tovább folytatni a fegyverkezést, külső katonai fenyegetés hiányában is; növelni a katonai kiadásokat és többé már nem titkolni a tényleges katonai erőt.

Ebbe az új irányvonalba illik az a közvélemény-kutatás is, amelynek során 2004. februárjában és márciusában harmincezer fiatalt megkérdeztek, hogy hajlandó-e adott esetben lelőni nőket

vagy gyermekeket. Az eredmény még az olyan katonai vezetőket is meglepte, mint **Csi Hao-tian.** A megkérdezettek 82,6%-a ugyanis igennel válaszolt.
Az új stratégiához tartozik az is, hogy felerősödött az a propaganda, amely szerint a demokratikus Tajvan az egyik akadályozója a Kínai Kommunista Párt hatalmon maradásának. A Kínai Katonai Tudományok Intézete Politikai Bizottságának elnöke kijelentette: "Azért, hogy Kína felemelkedhessen, semmisnek kell tekinteni azt a kötelezettségét, hogy fenntartja a jelenlegi helyzetet a Tajvani-szorosban, és döntő küzdelembe kell bocsátkoznia az Egyesült Államokkal." Több kínai is úgy véli, hogy a nyugati demokrácia terjedése elleni fellépés megnöveli a kínai nemzet méltóságát.
Mind a kínai, mind az univerzális erkölcsi követelmények előírják, hogy valamilyen formában különbséget lehessen tenni a jó és a rossz között. A már hivatkozott Falung-gong mozgalom megalapítója százmilliónyi követőjét rá tudta venni, hogy a buddhizmus tanításai segítségével erőfeszítéseket tegyenek az erkölcsi újjászületés érdekében. A buddhizmus hisz az igazságosságban. A konfucianizmus pedig az egészséges társadalmi légkör szükségességét hangsúlyozza. A kereszténység az önzetlenséget és a szeretetet hirdeti. Mindezek a világvallások, szellemi mozgalmak az igazságot és a közjót szolgálják. Hogy választani tudjanak a kínai százmilliók, képessé kell tenni őket a jó és a rossz megkülönböztetésére. A legmagasabb erkölcsi szabályok nincsenek térhez és időhöz kötve.
A népet illeti meg a szuverenitás, vagyis ők az ország, az állam önrendelkezésének a legfőbb letéteményesei. Mindez vonatkozik múltra, jelenre és jövőre. Az emberi jogok és a politikai szabadságok minden jogot megelőznek. Erős vallási kötődésű, Isten-félő népek erkölcsileg szilárdabbak. A legfőbb erkölcsi normák összekapcsolása a transzcendens dimenzióval megerősítette az őket hordozó emberi közösségeket.
Minthogy az alapvető erkölcsi normák az emberiség legalapvetőbb szükségleteit, érdekeit és értékeit fejezik ki, ezeket érvényesítik és védelmezik, talán nem túlzás kijelenteni, hogy a legmagasabb erkölcsi szabály a közjó és az emberi élet szolgálata.

A kínai reformfasizmus bevezetésének lehetséges menetrendje

A **2008-as olimpiai** játékokat megelőzően a KKP tovább folytatja a nemzeti érzések felkeltését és a tudatipar átállítását a nacionalizmus terjesztésére. Egyidejűleg erőfeszítéseket tesz egy viszonylag stabil társadalmi légkör kialakítására. Ez a nacionalista közhangulat a csúcspontját az olimpiai játékok alatt érné el. A KKP-nak ezért fokoznia kell az ellenzéki megnyilvánulások elfojtását. Ehhez igénybe kell vennie a politikai nyomásgyakorlás különböző eszközeit. Ez azt jelenti: nem valószínű, hogy megenyhül a Falung-gonggal vagy a politikai másképp gondolkodókkal, illetve az illegalitásba szorított keresztényekkel szembeni magatartás. Számításba lehet venni egy esetleges háború megindítását 2012-ig. 2012 azért fontos dátum, mert erre az időpontra van kitűzve a Kínai Nemzeti Népi Kongresszus XVIII. ülésszaka. Ha hadüzenetre sor kerül, akkor ki lehet hirdetni egész Kínára vonatkozóan a szükségállapotot. A KKP legfelsőbb vezetőit kiszolgáló több szakértő is úgy véli, hogy a háborús rendkívüli állapot megkönnyíti a KKP számára Kína szociális, politikai és pénzügyi válságának a megoldását.
A disszidens kínai diplomata, **Csen Yong-lin,** valamint az ugyancsak tiltakozásból külföldre menekült **Hao Feng-jun** (a politikai rendőrség tisztje volt és a Falung-gong elleni fellépés egyik irányítója) támogatására **Sydney-ben 2005. szeptemberében** nagygyűlésre került sor, melyen **Juan Hong-bing** professzor kifejtette: a márciusban meghozott elszakadási törvény rendkívül erős válaszreakciókat váltott ki a nemzetközi közösségből. Az Európai Unió félbeszakította a tárgyalásokat a Kínának eladható katonai felszerelések tilalmának a feloldásáról. Sokan nem értették, hogy a KKP miért hoz ilyen számára hátrányos döntést. Juan professzor szerint ez jól átgondolt stratégia része volt. Szerinte a KKP hamarosan elfogadtatja a "**Kiemelkedő Állam"** elnevezésű törvényt, amely ugyanazt a fasizálódó stratégiát fejezi ki, mint az "**Elszakadás elleni törvény".** Juan professzor szerint a Kínai

Kommunista Párt vezetői szemében az Egyesült Államok és Japán szétválaszthatatlan stratégiai szövetségesek. Amikor Kína megindítja a háborút Tajvan elfoglalására, Amerika és Japán válik a KKP valódi ellenfelévé.
Amerikának és a Szovjetunió utódállamának, Oroszországnak, is hatalmas nukleáris fegyverkészlete van. A kínai kommunista vezetés nem tart annyira az Egyesült Államoktól, mint amennyire Oroszországtól. Azt feltételezi ugyanis, hogy az amerikai társadalom nagyra értékeli az emberi életet és ezért az amerikai kormányok keze meg van kötve a tömegpusztító fegyverek bevetésében. Ezért a kommunista vezetésű Kína számára az Egyesült Államok nem olyan nagy fenyegetés, mint Oroszország.
A Szovjetunió és Kína kommunista kormányzatai hosszú éveken folytattak kemény tárgyalásokat. A KKP arra a véleményre jutott, hogy ha nukleáris háború törne ki a két ország között, az orosz nacionalizmus annyira erős, hogy az oroszok inkább elpusztulnának, minthogy megadnák magukat. A KKP ezért nem hajlandó egy ilyen végső leszámolásra Oroszországgal. Azért, hogy kiengesztelje az oroszokat, késznek mutatkozott garanciákat adni arra, hogy Észak-Kína térségében nem kerül sor incidensekre. Bizalomépítő lépésként önként átengedtek hatalmas, egykor Kínához tartozó területeket az északi határ térségében Oroszországnak. Kína határai az elmúlt 5000 évben a szerint változtak, hogy milyen erős volt a központi hatalom ebben a hatalmas méretű országban. Ha erős volt, akkor Kína kiterjesztette fennhatóságát a perifériákra is. Amikor gyönge volt a központi hatalom, akkor ezek a periférikus területek leszakadtak és részben önállósodtak, részben más hatalmak ellenőrzése alá kerültek.
A XIX. században és a XX. század elején Kína gyönge volt és ezért az akkor domináló világhatalmak felosztották egymás között. Befolyási övezetekkel rendelkezett Nagy-Britannia, Franciaország, az Egyesült Államok és északon Oroszország. De jutott még kínai terület Portugáliának is, később pedig Japán is hatalmas kínai területeket szállt meg. Most, hogy Kínában erős központi hatalom van, újból érvényesül a területi terjeszkedés politikája is. Kína délnyugat irányában Indiát akarja megakadályozni abban, hogy hegemóniáját kiterjessze a kultúrában hozzá közel álló Tibetre. A Himalája természetes védelmi rendszert alkot. Ami Tibet spirituális vezetőjét, a dalai lámát illeti, meg akarja találni az együttműködést a KKP-val, hogy így mentse meg népe sajátos vallását és kultúráját. Juan professzor úgy látja, hogy a KKP azonban nem mond le erről a tervéről, mert a tibeti vallás felszámolása hosszú távú stratégiájának a szerves részét képezi.
A Csendes-óceán térségét illetően a kínai kommunista vezetés arra törekszik, hogy az itt fekvő országok legalább semlegesek legyenek Kína irányában, s ütközőzónát alkossanak Kína körül, távol tartva az Egyesült Államokat és Japánt. Már jelenleg is az a tényleges helyzet, hogy Délkelet-Ázsia olyan kisebb államai, mint Mianmar (Burma), Laosz, Szingapúr függő helyzetbe kerültek Kínával szemben. Dél-Koreát sakkban lehet tartani Észak-Koreával. Indonézia, mint a legnépesebb iszlám ország, ideológiailag nem könnyen kezelhető. Ezért a KKP elképzelése szerint ezt az országot meg kell hagyni a hosszan elhúzódó belső konfliktusok, esetleg polgárháborúk állapotában, így semlegesítve. Ausztrália az Egyesült Államok szövetségese és a KKP stratégiája szerint az iskolarendszerére, a gazdaságára, a kultúrájára, a tömegtájékoztatására gyakorolt befolyásolással lehet távol tartani a konfliktustól. Ennek végrehajtásában a kínai kommunista vezetés támaszkodni kíván a helyi kínai közösségekre. Juan szerint Pekingnek ez a törekvése eredményesnek bizonyult, mert az ausztráliai közvélemény máris hajlandóságot mutat a KKP stratégiájának a támogatására. Ausztrália Kínához fűződő kapcsolataiban már többször is eltért az emberi jogok, és politikai szabadságjogok, valamint a demokrácia alapelveinek az érvényesítésétől. Az ausztráliai kínai közösség, valamint sajtója, máris Peking befolyása alá került.
Juan professzor a már hivatkozott **Sydney**-ben elhangzott beszédében rámutatott, hogy a készülőben lévő Tajvan elleni invázió valódi célja nem Kína szuverenitásának védelme és

területi integritásának a helyreállítása. Ennek a háborúnak az igazi célja a kínai kommunista párt hatalmának a fenntartása. A Tajvan elleni invázióval próbálja azokat a politikai, társadalmi és pénzügyi problémákat megoldani, amelyekkel eddig nem tudott megbirkózni. Háborús szükséghelyzetben bevezethetőek azok a rendkívül kemény elnyomó intézkedések, amelyekkel le lehet küzdeni a disszidens csoportok ellenállását, és féken lehet tartani a munkanélküliek százmilliós tömegét. Ilyen rendkívüli állapot alkalmas arra is, hogy befagyasszák a kínai polgárok bankszámláit, és legalizálják a magántulajdon újraállamosítását. A kínai bankrendszer a korrupt vállalatok eladósodása következtében úgynevezett rossz hitelekkel van elárasztva. A behajthatatlan hitelek mértéke 40-60% között van. Erre a pénzügyi csődre is megoldást jelenthet a háborús szükséghelyzetben bevezetett rendkívüli állami beavatkozás.

Juan arra is választ próbált adni hallgatóságának, hogy ténylegesen kik azok, akik ezt az országot irányítják. Azt állította, hogy ez az érdekcsoport a**"Taizi Párt**"(vagy **"Fiatal Iskola")** a korábbi kommunista vezetők gyermekeiből áll, akik most már fontos párt-, állami- és katonai pozíciókat töltenek be. Érdekes, amit Juan állít, hogy az olyan politikusok, mint Hu Csin-tao (Hu Jintao) és Wen Csia-bao (Wen Jiabao) valójában a Taizi Párt vezetőinek a döntéseit hajtják végre.

Amikor Juan professzort megkérdezték, hogy milyen forrásokra támaszkodva jutott ezekre a következtetésekre, akkor megnevezett tartományi pártvezetőket, valamint a központi kormányzat több miniszter-helyettesét. Ezekkel vagy együtt tanult korábban a Pekingi Egyetem Jogi Karán, vagy pedig munkakapcsolatban állottak.

A kínai döntési struktúrában a végső szót a **KKP Nemzetbiztonsági Vezető Csoportja** mondja ki. Ennek a nagyhatalmú testületnek még mindig tagja Csiang Cö-min. Ez a végső döntést kimondó testület 1990 óta működtet kutatócsoportokat a nemzetbiztonsági stratégia különböző részeinek a kidolgozására. A már említett Ifjúsági Iskola, vagy más néven Taizi Párt tagjainak a többsége ehhez a csoporthoz tartozik. 2000-ik évet megelőzően e csoport több olyan informális tanácskozást is tartott, amelyen részleteiben megvitatták a KKP hosszú távú stratégiájára vonatkozó elképzeléseket. 2000-től kezdve azonban már rendszeres időközönként tartottak ilyen konferenciákat. Minden résztvevőnek joga van felszólalni, de csak egyetlen személynek van megengedve, hogy az elmondottakat rögzítse. Az így elkészített jegyzőkönyvet az elnöknek aláírásával kell hitelesítenie. Az így jóváhagyott írásos anyagot aztán benyújtják a nemzetbiztonsági vezető csoportnak. Az ily módon megszületett irányvonalhoz tartja magát a KKP minden gyakorlati politikai döntésében.

Juan Hong-bing professzor szerint a nemzeti-kommunista rendszer fasizálódása, vagyis a fasiszta jellegű kínai állam létrehozása már hosszabb ideje folyamatban van. Ezt a változtatást először He Xin javasolta, akit a jelenlegi kínai vezetés ideológiai szürke eminenciásának lehet nevezni. és aki egyidős Juan Hong-bing-gel - mindketten 1953-ban születtek. Amikor He Xin először állt elő ezzel a javaslatával, Csao Ce-jang és Hu Jao-pang megvetően elutasította azt. Amikor azonban a nagy tekintéllyel rendelkező **Wang Zhen,** Kína alelnöke felkarolta He Xin javaslatát, a fasiszta állam létrehozása a gyakorlati politika részévé vált.

Wang Zhen tekintélyére jellemző, hogy a kommunista Kína nyolc halhatatlanához sorolják. Teng Hsziao-ping politikai támogatója volt, és az ő akaratának egyik megvalósítója. Kulcsszerepet játszott a pekingi Tiananmen (Mennyei Béke) téren végrehajtott vérengzés elrendelésében. 1989. június 2-án a kommunista párt többi tekintélyes veterán vezetőjével folytatott tanácskozáson kijelentette: "Előre közölnünk kell azokkal, akik elfoglalva tartják a teret, hogy mi bevonulunk oda. Megfogadhatják figyelmeztetésünket vagy elutasíthatják azt, mi azonban benyomulunk a térre. Ha ez halálos áldozatokkal jár, az ő hibájuk lesz. Nem lehetünk puhák és könyörületesek pártellenes, antiszocialista elemekkel szemben." Jellemző rá egy másik mondás is, amit szintén idézünk: "A Kínai Kommunista Pártnak 40 millió ember élete árán sikerült kormányt alakítani Kínában, minden olyan kísérlet, hogy elrabolják a

Párttól a kormány ellenőrzését - anélkül, hogy cserébe feláldozzanak 40 millió életet - nem más mint álmodozás."
A kínai kommunista párt legfelsőbb döntési csoportja, kemény magja, ma is támaszkodik He Xin-re, aki a Csiang Cö-min értelmiségi csoport tagja. Hallgatólagosan azonban a háttérben kell maradnia, hogy ne váljék nyilvánvalóvá a kínai kommunista rendszer teljes politikai és gazdasági átalakulása egy fasiszta típusú rendszerré.

Falun Gong: a Nyugat trójai falova vagy spirituális kultusz?

Eddigi ismereteink szerint a Falun Gong elnevezésű lelki megújulási mozgalmat 1992-ben **Li Hong-zsi** indította be, aki 1951-ben született és megalapította a **Falun Dafa** elnevezésű mozgalmat. Ez a mozgalom gyakorolja a Falun Gong néven összefoglalt spirituális gyakorlatokat, amelyek közül négyet állva, egyet pedig ülve kell elvégezni. Ez magában foglal meditációt, amely a mozgalom alapítója szerint elősegíti a lélek és a test megtisztulását. A spirituális gyakorlatokban felismerhetőek a **chi kung**-nak elnevezett életerő gyakorlatok. Így nevezik az univerzális energiával foglalkozó gyakorlatokat. Ennek a mindent átható energiának az irányítása a tudati koncentráció révén megy végbe. A chi kung során az energiaközpontokat fejlesztik. A foglalkozások alkalmával lassú állásban végzett mozdulatokat végeznek a résztvevők, amelynek során mind a figyelem, mind a test meghatározott irányban halad. Az egész viszonylag rövid, megszakítás nélkül végzett gyakorlatokból áll, amelyek kortól függetlenül, könnyen elsajátíthatóak. A "csi" az élet alapvető alkotóeleme, amit a kínai orvoslás már két évezrede kutat.
Li Hong-zsi csak három évig tanította módszerét Kínában. A Falun Gongot kétszer is a chi kung módszer legkiválóbb iskolájának minősítették, és ezzel elérte, hogy tömegesen csatlakozzanak hozzá. 1996-tól kezdve aztán Li Hong-zsit számos ázsiai és európai országba meghívták módszerének az oktatására. 1998-ban az Egyesült Államokba költözött. Ekkor már az AP hírügynökség és a New York Times arról számolt be, hogy mozgalmának 70 millió követője van Kínában. Lin Hong-zsi ragaszkodott ahhoz, hogy mozgalma viszonylag laza és nyitott szervezet maradjon. Gyors növekedése ennek dacára ellenérzést váltott ki a KKP vezetőiből. Az akkori elnök, Csiang Cö-min, vizsgálatot rendelt el Li Hong-zsi és a Falun Gong ellen, de 1998-ban nem találtak semmi bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a mozgalom törvényeket sértene. Mégis 1999. július 30-án a kínai hatóságok letartóztatási parancsot adtak ki Li Hong-zsi ellen, amelyet az Interpolnak is megküldtek. Visszavonták útlevelét és megakadályozták külföldi útjait.
A kommunista hatóságok azt hozták fel Li Hong-zsi ellen, hogy természetfeletti képességeket tulajdonít magának, továbbá azt, hogy követőit arra bíztatja, ne vegyenek magukhoz gyógyszereket, amikor betegek. Az Új Kína hírügynökség szerint emiatt a Falun Gong követői közül 1400-an meghaltak. Ezeket az állításokat azonban nem támasztották alá bizonyítékokkal. 1999 júliusában a Falun Dafa-t illegálisnak minősítették Kínában, több tízezer követőjét pedig letartóztatták. Ezt a kemény leszámolást megelőzően a Falun Dafa több mint tízezer tagja meglepetésszerűen tüntetést rendezett Pekingben a Nemzeti Fellebbezési Hivatal előtt, és követelte a konfliktusok békés rendezését. Az említett Hivatal a kínai főváros kormányzati negyedében van és ennyi ember váratlan megjelenése ott nagy aggodalmat keltett a kommunista párt vezetésében. A KKP ezt követően Li Hong-zsit vádolta meg a tüntetés megszervezésével. A jelen lévők azt állították, hogy egyénileg döntöttek és senki nem írta nekik elő, hogy mit tegyenek. Ebben az időpontban egyedül Pekingben a Falun Gongnak több mint százezer követője volt.
Li Hong-zsi neve a mai napig feketelistán van; nevét és munkahelyét ráhelyezték a kínai Internet hálózat úgynevezett **"Nagy Tűzfalára".** Ezt a kommunista hatóságok azért vezették be, hogy ellenőrzésük alatt tarthassák a kínai Internet használóit. 55 ezer különböző kínai hatóság egyébbel sem foglalkozik, mint a máris széles körben használt és ezért egyre

veszélyesebbé váló Internetnek az ellenőrzésével. Nincs olyan kínai törvény, amely megengedné ezt az agresszív beavatkozást a tájékoztatási- és szólásszabadságba, valamint magánszférába. Meg kell jegyezni, hogy ennek az Internetes cenzúrahálózatnak a létrehozását - üzleti kapcsolataik megóvása érdekében - számos amerikai számítástechnikai vállalkozás segítette elő, megfelelő programok és eszközök elkészítésével.
A **Soros György** által alapított és finanszírozott **OpenNet Initiative (ONI)** nevű együttműködési program a **Torontói Egyetem Nemzetközi Tanulmányok Központja**, a **Harvard Jogi Kara** és a **Cambridge-i Egyetem Biztonsági Kutatócsoportja** között a projekt résztvevőivel jelentést készíttetett. Ez a nagyszabású felmérés az "Internet Filtering in China in 2004-2005: A Country Study" (Az Internet adatszűrése Kínában 2004 és 2005 között: országtanulmány) címet viseli és megállapítja, hogy a cenzúra kiterjed az Internet elosztóállomásoktól egészen az utcai internetes kávézókig. A kínai internetes cenzúra a rendszerbe beépített úgynevezett **"fojtó pontokon"** keresztül szűri ki a nemkívánatos tartalmakat. Mindez a rendszer irányító-központjában ülő személy figyelő szemei előtt játszódik le. Az ONI tanulmány szerint az ellenzéki politikai pártok internetes információ-áramlásának a 60%-át blokkolják, de ez elérte a kilencven százalékos szűrést annál a tanulmánynál, amelyre ebben az írásban is már többször hivatkoztunk és a **"Kilenc kommentár"** címet viseli. A New York-i központú és Hong Kong-i kirendeltségű Epoch Times című lap ebben kemény bírálatot gyakorol a Kínai Kommunista Párt felett, és védelmébe veszi a Falun Gong mozgalmat.
A cenzúra nemcsak a világhálóra terjed ki, de az e-mail forgalomra, a különböző magánjellegű e-mail-es kapcsolatokra, az internetes naplókra, fórumokra. Annyit megállapíthatunk, hogy Kína internetes szűrőrendszere ma ebben a vonatkozásban a csúcstechnológiát jelenti. Ami a cenzúra tartalmát illeti, az felöleli a pornográfiától a vallásos tartalmú közlésekig szinte az összes kényes témát. A kínaiak nem olvashatnak Tajvanról, a tibeti függetlenségi törekvésekről, a Falun Gongról, a dalai lámáról, a Mennyei Béke Terén lezajlott vérengzésről, az ellenzéki pártokról, a kommunista ellenes mozgalmakról és nézetekről. Kínának ez az Internet adatszűrő technológiája, mint már említettük, különböző ellenőrzési pontokra koncentrál. Ugyanakkor dinamikus és rendkívül gyorsan átállítható. A változásnak ez az állandó dinamikája akadályozza, hogy eredményesen le lehessen küzdeni.
A kínai hatóságoknak a Falun Gonggal szemben tanúsított kemény fellépéséből arra következtethetünk: a KKP vezetői azokhoz a Nyugat által kezdeményezett és támogatott demokrácia-mozgalmakhoz sorolják, amelyek alkalmasak olyan belső helyzet kialakítására, hogy külső vezérléssel belülről idézhető elő az adott országban kormány-, illetve rendszerváltás. Ezt a technikát már számos helyen sikerrel kipróbálták 1989-ben is. Például így zajlott le Csehszlovákiában a bársonyos forradalom, de az óta ilyen módszerrel került sor kormány, illetve rendszerváltásra például Grúziában, Ukrajnában és másutt.
Juan professzor úgy véli, hogy a Nyugat félrevezeti önmagát, ha Kínát is azok szerint a szempontok szerint méri fel, amelyhez a racionális nyugati gondolkodás hozzászokott. Kínában nem a nyugati racionalitás szerint zajlanak le a történések. Ténylegesen a Kommunista Párt számos olyan döntést hoz, amelyet kifejezetten irracionálisnak lehet nevezni. Erre azt a példát hozza föl Juan, hogy ha van, mondjuk csaknem tízezer ok, amely valamilyen döntés ellen szól és mellette összesen csak egy érv hozható fel, akkor is elképzelhető, hogy ez az egy érv fog érvényesülni a döntéshozatalnál. Erre példaként megemlítette: Teng Hsziao-ping sokáig habozott, mert nem tudta eldönteni, bevesse-e a Mennyei Béke Terén lévő tüntetőkkel szembe a katonai erőszakot vagy sem? És ebben a válságos helyzetben, amelynek következményeit Teng sem tudta teljesen felmérni, állítólag az döntött a véres leszámolás mellett, hogy 1989. június 4-én Teng egy családi találkozón beszélgetést folytatott két fiával. Mindkettő azt közölte az apjával, hogy feldarabolt húscafattá

válnak családjukkal együtt, ha a tüntető diákok elérik, amit akarnak. Teng látva fiainak ezt a kétségbeesését, végül is kiadta a parancsot a véres leszámolásra.

Kommunista nacionalizmus kínai módra

Kína gazdasági felemelkedését és hadseregének modernizálódását együtt kell szemlélni a kínai nacionalizmus kibontakozásával. A világtörténelemben számos alkalommal jutottak fontos szerephez a nemzetállamok és egyeseknek a gyors kiemelkedése komoly veszélyt jelentett az akkor fennálló nemzetközi rendre. Elég ha itt csak a XVIII. század végi Franciaországra, vagy a XX. századi Olaszországra és Németországra, az imperialista Japánra és a kommunista rendszerű totális államokra utalunk. A jelenlegi nacionalista fordulat Kínában, - ha a világot irányító döntéshozók nem kezelik megfelelően - akkor komoly veszélyt jelenthet az egész emberiség számára. A kommunista nacionalizmusban még mindig domináns szerepet játszik az európai eredetű, de kínaizált marxizmus-leninizmus, és azok a sérelmek, amelyeket Kínának az elmúlt kétszáz évben kellett elszenvednie a külvilágtól.

Ju Mao-csun, az Egyesült Államok Annapolis-i Haditengerészeti Akadémiájának a docense, a **U.S.-China Economic and Security Review Commission** (Az Egyesült Államok Kína gazdasági és biztonsági helyzetét figyelő bizottsága) számára készített írásos jelentésében (2005. április 14.) megállapítja, hogy sehol nem nyilvánult meg erőteljesebben a marxista-leninista államelmélet és a történelmi sérelmek orvoslására törekvő nacionalizmus összefonódása, mint a jelenlegi kínai nacionalista kurzusban. A marxista-leninista tanítás szerint a kommunista államnak a kommunista párt kezében kell összpontosítania a hatalmat. Kínában általános az egyetértés abban, hogy az elmúlt 150 év során elszenvedett sérelmek a gyenge kínai állam következményei voltak. E gyengeségből eredő problémák megoldásához elengedhetetlenül szükséges erős központi hatalom létrehozása. Az egyéni szabadságjogokra úgy tekintenek, mint amelyek akadályozzák az erős állam létrehozását és fenntartását, s ezért a jelenlegi kínai nemzeti-kommunizmus élesen szemben áll a liberalizmus olyan alapelveivel, mint az emberi jogok és az egyén méltóságának a tiszteletben tartása. A kínai vezetés elnyomja az államhatalom gyengítésére törekvő erőket, és egyre erőteljesebben támaszkodik a kínai nacionalizmusra. Ez könnyítette meg számára a rendszerbírálókkal, és a legkülönfélébb demokrácia-barát mozgalmakkal való leszámolást.

Kínában az utóbbi időben nemcsak a gazdasági mutatók számai növekedtek, de még náluk is gyorsabban nőtt az államhatalom számára veszélyesnek ítélt kínaiak elnyomása, bebörtönzése. Mindez a nemzetbiztonságra való hivatkozással történik. Az **Amnesty International** legutóbbi jelentése szerint a világ összes halálos ítéletének a 90%-át Kínában hajtják végre. Ugyancsak Kína tartja a szabadságvesztésre ítélt újságírók világrekordját. A párizsi**"Tudósítók határok nélkül"** nevű szervezet adatai szerint a világ összes internetes bűnözőjének a 80%-át Kínában tartják börtönben.

A nemzeti-kommunista Kína gazdasági stratégiája

Az elmúlt 20 évben Kína imponáló gazdasági eredményeket ért el. Ezt a valóban bámulatos gazdasági változást azonban nem szabad a nyugati értelemben vett demokratikus kapitalizmushoz hasonlítani, elsősorban azért nem, mert nincsenek világosan meghatározott tulajdonvédelmi jogszabályok, és a jog uralma sem érvényesül. Tény viszont, hogy sok millió kínai gazdaságilag előnyösebb helyzetbe került a gyors gazdasági fejlődés eredményeként. Az ott kialakult gazdaságot "szocialista piacgazdaságnak" nevezik, de itt lényegében ellentétes értelmű és egymást nem kiegészítő, hanem egymást kizáró értelmű szavak összekapcsolásáról van szó. A gyakorlatias gazdasági liberalizmussal elnyomó politikai rendszert tartanak fenn, amely a szocializmus diktatórikus változataiból is a legkeményebbek közé tartozik.

A KKP már többször is hivatkozott ideológiai szürke eminenciása: He Xin, ezt a kurzust **gazdasági nacionalizmusnak** nevezi. Eszerint ennek a gazdaságnak a jogszabályokban is megfogalmazott egyértelmű politikai célja a kínai nemzet gazdaggá és erőssé tétele. Nem törekszik semmiféle egyéni érdek védelmére és kiszolgálására. Kizárólag a

nemzetet, az államot szolgálja. A Kínában kormányhűnek számító közgazdászok és ideológusok nagy hangon ismételgetik He Xin-nek ezeket a meghatározásait. Mindebből az is következik, hogy a gazdasági felemelkedésnek az igazi haszonélvezői nem az egyes kínai polgárok, hanem a kínai állam és azok a nagy kormányprogramok, amelyek hatalmas méretű projektekben öltenek testet. Itt megemlítjük az óriási gátakat és vízierőműveket, a mágneses lebegtetésű vasút látványos megépítését, valamint a legfejlettebb haditechnikai eszközök előállítását - beleértve a tengeralattjárókat, felszíni hadihajókat, rakétákat és elektronikus megfigyelő rendszereket.

A kínai nemzeti-kommunizmus és a birodalmi terjeszkedés

Amikor a nemzeti érzést kihasználó nacionalizmus megerősödik, az rendszerint azzal jár, hogy az adott nemzethez tartozók újra felfedezik történelmi gyökereiket és kulturális örökségüket. A kommunista nacionalizmus azonban nem a kínai irodalomra, zenei hagyományokra, a régi bölcselők tanításaira irányítja a figyelmet. A tömegtájékoztatási eszközök monopóliumára támaszkodva elsősorban Kína birodalmi nagyságát tárja a lakosság elé, a hódítás és a nagyság dicsőítésével. Ennek a tudatipari technikának a keretében óriási költségekkel, sokrészes sorozatokat indítottak Kína nagy császárainak az életéről, elsősorban azokat dicsőítve, akik hatalmas területeket hódítottak meg és sokmilliós birodalom felett uralkodtak. Ezek a gyakran 40-50 részből álló sorozatok a tévéműsorok főidejében láthatóak, és valósággal a megszállottságig fokozzák a nacionalista érzelmeket. Így például **Jong-zseng** császárról 1998-ban 44 részes tévésorozat készült. Sok megfigyelő jutott arra a véleményre, hogy az akkori elnök, Csiang Cö-min, magát próbálta úgy beállítani, mint korunk Jong-zsengjét, aki ugyanúgy naggyá teszi majd Kínát. Amikor a hatalomátadás nehéz folyamata végül is elvezetett ahhoz, hogy Csiang Cö-min távozott, és átadta a helyét Hu Csin-tao-nak, a tévésorozatok még inkább nacionalistává és imperialistává váltak tartalmukat illetően. Az ezt követő - a birodalmi Kína nagyságát ábrázoló - történelmi témájú tévésorozatok, Hu Csin-tao vonatkozásában is egyértelműen azt sugallják, hogy ő az, aki a nagy kínai császárok törekvéseinek méltó folytatója.

Az üzenet egyértelműen az, hogy a kínai történelem gazdag olyan eseményekben, amikor a nagy császárok és az erős központi hatalom révén ki lehetett terjeszteni a birodalom határait, ahogyan arra sor került **Wudi**, **Kang-szi, Jong-zseng** és **Kiang-long** uralkodása idején. Ju Mao-csun elmondotta, hogy arról a kínai császárról, akinek már i.e. 221-ben sikerült véres erőszakkal egyesítenie Kínát olyan film készült, amely "Az akarat diadala" című Hitler-filmre emlékeztet. Ezt **Leni Riefenstahl** készítette, művészi erővel ábrázolva Hitler fanatizmusát és a német nacionalizmust. Az üzenet egyértelmű: nem számít milyen brutális egy diktátor, mennyi embert gyilkolhat meg, ha egyesíteni tudja országát - adott esetben Kínát - akkor ő Kína hőse. Ez Kína jelenlegi kommunista vezetésének a tajvani politikáját kívánja történelmi perspektívába helyezni.

Aki ellenőrzi a történelmi emlékezetet, az a jelenről alkotott képünket is meghatározza és fordítva is igaz. Aki tudatunkat irányítja ma, meghatározza történelmi emlékezetünket is. A kibontakozó kínai nacionalizmus erőfeszítéseket tesz a történelem átírására, és a jelenlegi politikai elvárásoknak megfelelő átértelmezésére. Ez szinte össznépi társasjátékká vált, hiszen nem könnyű előre látni a múltunkat, mert azt sokféleképpen lehet a jelen és a jövő ideológiai követelményeinek megfelelően képzeletünk segítségével átírni.

A történelem ilyen átírása és átértelmezése természetesen nem tekinthető a jelenlegi kínai kommunista vezetés monopóliumának. Hasonlóan jártak el a japán nacionalisták is, amikor megfeledkezve Japánnak a II. világháború alatt elkövetett atrocitásairól, írták meg annak történetét. A Japán társadalom érettségére vall, hogy csak a Japán iskolák egy százaléka döntött e tankönyvek használata mellett. Kína esetében azonban mindössze két fajta történelemkönyv közül lehet választani és a kettő csaknem teljesen azonos. Másfajta történelemkönyvek be vannak tiltva.

A jelenlegi kommunista típusú hazafias nevelés nagy hangsúlyt helyez az **1840-es ópiumháború** oktatására. A beindított **"Hazafias Nevelés Mozgalom**" azt hangsúlyozza, hogy a korábbi feudális és burzsoá vezetők a King császároktól Szun Jat-szenen át Csang Kaj-sek-ig, nem voltak képesek megvédeni Kínát a külföldi imperialisták és inváziós csapataik behatolásától. Erre egyedül a kínai kommunisták voltak képesek, azért ők a kínai nemzet megmentői. Ez a hazafias nevelés mozgalom nem riad vissza a történelmi tények meghamisításától. A középiskolákban a világ ketté van osztva: jókra és rosszakra. Kína az erényes és a világ többi része gonosz. Valamivel tárgyilagosabban foglalkozik ez a mozgalom az 1900-as boxerlázadással, amikor a hazaszeretettől túlfűtött boxerek válogatás nélkül megöltek minden külföldit. Ezek az idegengyűlölők most kínai hazafiként vannak az ifjúság elé állítva. Eszerint az idegengyűlölet hazafias erény, és minden, ami külföldi, az válogatás nélkül negatív és ördögtől való.
A kommunista kínai vezetők kiforgatva hivatkoznak a világtörténelem nagy alakjaira is. Így például előszeretettel idézik az Egyesült Államok 16. elnökét, **Abraham Lincolnt,** aki maga is kész volt háborút viselni azért, hogy megőrizze hazájának, az Egyesült Államoknak a területi egységét. Hangsúlyozzák, hogy Lincolnak mennyire igaza volt, amikor minden eszközt igénybe vett, hogy megakadályozza az Egyesült Államok szétesését. Hasonló módon Kínának is joga van arra, hogy háborúval akadályozza meg Tajvan függetlenségét. A kínai kommunista vezetők azt már nem említik, hogy az amerikai polgárháborúnak nagyon fontos oka volt a rabszolgaság megszüntetése a déli államokban. A szárazföldi Kína és Tajvan konfliktusában pedig a meghatározó elem, hogy az előbbiben diktatórikus rendszer van, a másikban pedig dinamikusan fejlődő piacgazdaság és demokrácia.
2005. márciusában **Ven Csia-pao** kínai kormányfő úgy akarta igazolni Kína **"Elszakadás elleni"** törvényét, hogy az Egyesült Államok kormánya is elfogadtatott több elszakadás elleni jogszabályt a washingtoni Kongresszussal a polgárháború kitörése előtt. A tény ezzel szemben az, hogy az Egyesült Államokban ilyen jogszabályok egyáltalán nem léteztek a polgárháborút megelőzően.
A jelenlegi Kína kommunista vezetése előszeretettel dicsekszik azzal, hogy Kínának van a legrégebbi civilizációja. Kétségtelen, hogy a több ezer éves kínai civilizáció nagyszerű eredményeket tud felmutatni. A jelenlegi kínai nemzeti felbuzdulás azonban ezt a jogos nemzeti büszkeséget egyfajta szélsőséges kínai sovinizmussá változtatta, amely gyakran a nyílt faji politika, a rasszizmus formáját ölti. Így például amikor 2005. márciusában Condoleeza Rice amerikai külügyminiszter Pekingbe látogatott, tett néhány udvariasan fogalmazott bíráló megjegyzést az "Elszakadás elleni" törvényre, és arra bíztatta a kínai kormányt, hogy gyakrabban használjon demokratikus módszereket. Erre sok kínai azzal válaszolt - többek között a kínai kormány által támogatott Internet-fórumokon -, hogy egy ilyen néger nő ne adjon nekik tanácsokat, és hogy a külügyminiszter nem más, mint az amerikai hegemónizmus lakája.
Ezek a szélsőséges megnyilvánulások jelzik, hogy mennyire mély gyökereket eresztett a sovinizmus a kínai mindennapok kultúrájában. A kínai kormányzat a zenét sem hagyja ki a tömegmanipuláció eszközrendszeréből. Az úgynevezett hazafias énekek a legnyíltabban a sovinizmust dicsőítik. A kormány által a középiskolák számára ajánlott három dal közül az egyik arról szól, hogy milyen is az igazi kínai, azaz olyan, akinek sárga arca van és fekete szeme. Egy másik dal, amely a "Kelet gyöngye" címet viseli, arra szólít fel, hogy soha ne feledd az örökké sárga arcom. A legnépszerűbb a harmadik, amelynek a címe "A sárkány utódai". E szerint az a kínai, akinek fekete szemei, fekete haja és sárga bőre van. A legutóbbi nagysikerű hazafias dal az, amelynek a címe "Drága Kína, szeretlek!": E szerint "Az én sárga bőröm Kína nemzeti lobogója."
Akinek tehát nincs sárga bőre, fekete szeme és fekete haja, az egyrészt nem kínai, másrészt nem lehet hazafi. Következésképp a Kínában élő tibetiek, mongolok, koreaiak és más

kultúrájúak, például mohamedánok, nem tekinthetőek kínainak és így nem is szerethetik hazafiként szülőföldjüket. Ez a mesterségesen nagyra növesztett kínai nacionalizmus a Kínai Kommunista Párt hatalmon maradását szolgálja, amelynek rendkívül nagy szüksége van uralmának a legitimálására. A kommunista világrendszer felbomlásával és a kommunista világmozgalom hanyatlásával elveszítette a kommunista párt a legitimációját is. Ennek pótlására indították be a jelenlegi degeneráltnak nevezhető kínai nacionalizmust, amely a marxizmus-leninizmusnak, a kínai nagyhatalmi sovinizmusnak, az idegengyűlöletnek és a nyílt történelmi revizionizmusnak a gyúlékony elegye.

"**A háború közeledik felénk"**

Csi Hao-tian mondotta ezt a beszédet egy szigorúan bizalmas tanácskozáson 2003-ban, amikor még a Kínai Központi Katonai Bizottság alelnöke és a Kínai Népköztársaság hadügyminisztere volt. A beszédet nem a nyilvánosságnak szánták, azt kerülő utakon szerezte meg a **"The Hal Turner Show"** shanghaji bizalmi emberein keresztül. A Hal Turner Show internetes rádióadás, melyet New York városából sugároznak. Az említett internetes műsor készítőinek sikerült kapcsolatot találniuk olyan kínaiakkal, akiknek módjukban állt megismerkedni ennek a beszédnek a tartalmával. Mivel az abban foglaltakat veszélyesnek ítélték hazájuk és a világ számára, ezért úgy döntöttek, hogy a szigorúan titkos beszédet eljuttatják a Hal Turner Show szerkesztőjéhez. A beszéd 2003. januárjában került fel az Internetre "A Népi Felszabadító Hadsereg egyik magas rangú tisztjének a napokban elhangzott beszéde" (A Recent Speech From A High Ranking Official In PLA) címmel (www.mwjx.com). Ezt követően 2003. október 11-én publikálták a www.chinaren.com honlapon, azzal a címmel, hogy **"A háború közeledik** - Csi Hao-tian" (The War Is Approching Us - Chi Haotian). Hamarosan újra rákerült az Internetre, méghozzá 2005. április 23-án a www.boxun.com című lapra. A beszédet végül megjelentette a már idézett Epoch Times című lap 2005. augusztus 5-i számában.

A most következő beszédismertetés az **Epoch Times**-ban közölt és a kínai eredetiről angolra fordított szöveg magyar fordítása, amelyet e sorok írója készített. (Aki az eredeti Kínai nyelvű változatra kíváncsi, az megtalálja a http://epochtimes.com/gb/5/8/1/n1003911.htm címen.)

"Kedves elvtársak!

Nehéz szívvel adtam ezt a címet, de ezt használtam, mert Kína előrehaladását a modernizálódásban folyamatosan megszakították támadások és külföldi erők inváziói. A legtipikusabb példa erre az úgynevezett 'arany-évtized' 1927-től 1937-ig. Visszatekintve a mából, ez az évtized egyáltalán nem volt arany. Ebben az időben Kína északi területe 1931. szeptember 18-tól az ellenség megszállása alá került. Ekkor jött létre a **kelet-hebei tartomány** bábrendszere. A gazdasági növekedés viszonylagosan gyors volt. Az infrastruktúra kiépítése előrehaladt. És a hadsereg is erősödött. Kína némi lélegzetvételhez jutott. Ezt azonban a japánok nem tűrhették. Nem voltak megelégedve azzal a három észak-keleti tartománnyal, amelyet elfoglaltak, és haladéktalanul átfogó támadást intéztek Kína ellen és arra kényszerítették ezt a nemzetet, hogy nyolc éven át a felperzselt föld módszerével védekezzen. Noha Kína nyerte meg a háborút, elveszítette Külső-Mongóliát, és életveszélyes sebeket kapott. Az elveszített vagyon értéke meghaladta a 600 milliárd amerikai dollárt. Nyolcévi háború után az amúgy is szegény és gyenge Kína rosszabb gazdasági helyzetbe került, mint valaha. A Japán invázió tehát, különösen az általános háború Kína ellen, jelentékenyen lelassította Kína modernizációját.

Kína fejlődésének az elutasítása és a modernizálódásának akadályozása a hatalmon lévő országok előjoga volt, különösen a változatlanul nemzeti politikát folytató Japán esetében. Ebben a vonatkozásban fájdalmas történelmi leckében részesültünk. Az országok gyakran együttműködnek, de a meghatározó kapcsolat köztük a verseny, a konfliktus és időnként a szélsőséges összeütközés: ez a háború. Az együttműködés időleges és feltételes, miközben a versengés és a konfliktusok abszolút módon vannak jelen. Ők a történelem igazi hordozói.

Ezért a sokat hangoztatott béke és fejlődés félrevezető, és legjobb esetben is csak kisegítő megoldás. Nincs konkrét bizonyíték ennek a kijelentésnek az alátámasztására, és nem is egyezik meg a tény szerinti vagy történelmi tapasztalatokkal. Nem említve azt, hogy Kína és Japán mind földrajzilag, mind történelmileg esküdt ellenségek. A szakítás Kína és a Szovjetunió között az 1960-as években bizonyítja, hogy egy ország elsősorban a saját nemzeti érdekei szerint cselekszik, és ez a meghatározó ismérve akciójának. Egyik ország sem hagy helyet az erkölcs számára. A múltban Kína és Szovjetunió hasonló ideológiát követett és ugyanazokkal az ellenségekkel kellett szembenéznie. Kína alacsony tudományos és technológiai szintje nem jelentett veszélyt a Szovjetunió számára. Ennek ellenére Kína és a Szovjetunió szakított, és intenzív küzdelmet vívott egymással. Sok egyéb ok is hozzájárult ehhez, de az alapvető oka az volt, hogy a Szovjetunió nem akarta, hogy egy folyamatosan növekvő, erősödő Kína létezzen mellette. Kína csak éppen megkezdte a növekedést, és hosszú időre lenne szüksége, hogy erőssé váljon, de a Szovjetunió mégsem tűrhette ezt.
Ha Kína és a Szovjetunió, egy gyenge és egy erős ország, amelynek közös az ideológiája és közösek az ellenségei, így szembekerülhet, akkor több mint nyilvánvaló, hogy a 'békéről és fejlődésről, mint napjaink központi feladatáról' szóló varázsigék hajtogatása, amelyek meghatározzák Kína politikai, katonai és külpolitikai stratégiáját - képzelgések, törékenyek és veszélyesek. Azt állítom, hogy a béke és a fejlődés, mint központi feladat teljesen helytelen, egyoldalú és veszélyes elmélet, amely megbénítja az embereket, a következő okokra vezethető vissza:
Első ok: Kína modernizációjának az ellenzése mindig is a nagyhatalmak nemzeti politikájának a része volt.
Kína modernkori történelmének, valamint a Kínai Népköztársaság elmúlt 50 évének a tapasztalataiból és tanulságaiból levonhatjuk a történelmi szabályt: Kína modernizációjának a megtámadása (beleértve általános háború indítását) mindig a nagyhatalmak nemzeti politikája volt. Ez így volt az elmúlt 160 évben. A következő 160 évben is még így fog maradni.
Második ok: A fejlődés magával vonja a veszélyt és a fenyegetést. 'Háborúhoz való jog' nélkül nincs jog a fejlődéshez.
A fejlődés kiváltja a veszélyt és a fenyegetést, s ez volt az általános szabály a történelem folyamán. Csupán néhány kivétel fordult elő a kínai történelemben. Így például a **Han dinasztia** megkezdhette a fejlődést 'zárt ajtók mögött', miután legyőzte a többi lehetséges versenytársát annak a korszaknak a földrajzi korlátai között. Ezt követően fejlődött ki **'a világharmónia'** eszmerendszere. Mivel ez nem a lakosság, a hadsereg, a gazdaság és a kultúra kérdése volt, nem voltak versenytársak és más népfajok nem versenyezhettek a **Han néppel,** vagy akár csak rendelkeztek volna is az ehhez való lehetőséggel. A **Háborúzó államok** korszakában (i.e. 403 - 222) az ókori Kína történelmében az egyik ország kiemelkedése fenyegetést jelentett a másik számára. A világtörténelemben is ez volt az általános szabály. Ugyancsak ezt volt a magja és az alapja annak a nyugati diplomáciának, amelynek az apja a francia **Richelieu bíboros**, elsőként vezette ki a nyugati diplomáciát a középkori 'tudatlanságból'. Ő indította meg a modern diplomáciának azt hagyományát, amely teljes mértékben a nemzeti érdekekre alapozódott, mellőzve az erkölcsi és vallási korlátokat. A Richelieu bíboros által kialakított diplomáciai módszerek több mint 200 éven át Franciaország hasznára voltak, és lehetővé tették számára az európai dominanciát. Richelieu tervezte meg a Harmincéves háborút, amely oly sok szenvedést okozott Németországnak és azt kis feudális térségekre darabolta fel. Ez a káosz megmaradt egészen addig, amíg Bismarck egyesítette Németországot. A német egyesítés folyamata szemlélteti az említett szabályt vagyis, hogy Bismarcknak a 'háborúhoz való joga' nélkül nem lett volna nemzeti egyesítés, nem is említve a fejlődéshez való jogot.
Harmadik ok: Modernizáció a fegyverek védelme alatt: ez Kína egyetlen lehetősége.

A 'kínai fenyegetés' koncepciója egyértelműen helyes, és ez tipikus nyugati gondolat. A kínai típusú gondolkodás, vagyis 'becsukom az ajtóm, hogy fejlesszem saját gazdaságomat - zavar ez valakit?' nemcsak nevetséges, de nem is felel meg 'az általános nemzetközi gyakorlatnak'. A háborúzó államok korszakában nem volt hely a gyöngédség és a puhaság számára a nemzetközi érdekek ütközésének kemény színterén. Aki legkisebb mértékben is fantáziált, azt a történelem kegyetlenül megbüntette. Kína fejlődése egyértelműen fenyegetés olyan országok számára, mint Japán és a hozzá hasonlók. Kína nem tekinthet önmagára ugyanilyen szempontból, de Kína képtelen megváltoztatni ezt a mélyen bevéső dött nemzetközi nézőpontot, amelyet osztanak a nagyhatalmak, s Japán is közéjük tartozik. Gondolkodásunk kiindulópontjában annak kell maradnia, hogy 'Kína fejlődése fenyegetés az olyan országok számára, mint Japán'.
'Jogon' itt azt értjük, hogy minden nemzetnek és fajnak rendelkeznie kell az élethez és a fejlődéshez való jogokkal, például Kínának szüksége van a kőolaj importjára gazdasági fejlődéséhez, továbbá olyan nyersanyagok behozatalára, mint a fa, azért, hogy megmentse természeti környezetét az erdők kipusztításától. Ez ésszerű. A nagyhatalmaknak azonban megvannak az ő saját 'érveik'. Egy olyan országnak, mint Kína, 2010-ben százmillió tonna kőolajra, 2020-ban pedig 200 millió tonnára lesz szüksége. El fogják-e tűrni ezt a nagyhatalmak?
A világtörténelemben a nagyobb méretű háborúk oka az alapvető erőforrásokért folytatott küzdelem volt (beleértve a szárazföldet és az óceánt is). A konfliktus tárgya megváltozik a jelenlegi információs korszakban, de a szembenállás természete ugyanaz marad. Olyan fejlett és előrehaladott civilizációk, mind például Izrael, már ötven éve küzdenek, és még mindig harcolnak a palesztinokkal jelentéktelen nagyságú földterületekért (valamint az elérhető vízmennyiség feletti rendelkezésért). Azért, hogy kiharcoljuk az ésszerű fejlődéshez való jogainkat, Kínának késznek kell lennie a háborúra (hacsak a kínaiak nem elégednek meg a jelenlegi szegénységgel, és nem mutatkoznak késznek a fejlődéshez való joguk feladására.) Ezt nem mi döntjük el. Nem a sorainkban meglévő jó szándékú embereknek az akarata a mérvadó, ténylegesen 'a nemzetközi általános gyakorlat' és a világ nagyhatalmai döntenek.
A békés fejlődés 20 éven át tartó politikája a végéhez érkezett. A nemzetközi környezet alapvető változáson ment keresztül. A nagyhatalmak ismét arra törekednek, hogy leállítsák Kína előre haladását a modernizáció terén, s így Kína, amelynek szüksége van a fejlődésre, rákényszerül a fejlődéshez való jogának a megvédésére. Ezért Kínának készülnie kell a háborúra. Csak a háborúra felkészülten juthat Kína a további fejlődéséhez szükséges térhez és időhöz. Kína idillikus nyugalomban lezajló fejlődése a végéhez ért. A következő programnak, a ' modernizáció a fegyverek védelme alatt' kell és muszáj megvalósulnia.
Negyedik ok: A belügyeket a diplomácia határozza meg. Jelenleg Kínában még a legharciasabbnak tekinthető héják sem akarják szükségszerűen a háborút, noha elegendő okunk lenne erre. Így például országunk egyesítése és a Dél-Kínai tengeren való jelenlétünk jogának a fenntartása. Vagy harciasabbak lehetnének azért, hogy megvédelmezzék a fejlődéshez való jogot, amelyet nagyra értékelnek, de ritkán élvezhettek kínaiak az elmúlt 160 évben. Amikor a fejlődéshez való jogunkat időről időre fenyegetik, eljött az idő számunkra, hogy fegyvert ragadjunk és megvédjük ezt a nemzeti jogot.
Helyes az, hogy a belső ügyek határozzák meg a diplomáciát. De nem szabad elfelejtenünk, hogy a Háborúzó államok korszakában a nagyobb nemzetek közötti kapcsolatok határozták meg a belső ügyeket. Ez nem egyszerűen elméleti nézőpont. Ez volt a Kínai Népköztársaság történelmi tapasztalata is. Az 1970-es években Kína védelmi kiadásai meghaladták azokat az összegeket, amelyeket a tudományra, a nevelésre, a kultúrára és az egészségügyre együttesen fordított (rákényszerítve a lakosságát, hogy szegénységben éljen). Nem kívánom ugyanezt ma. A leginkább arra van most szükség, hogy Kína az oktatásba fektessen be. De meg fogják-

e ezt engedni a világhatalmak? Nem lesz-e olyan, aki arra törekszik, hogy még többet fektessen a tudományba, az oktatásba, a kultúrába és az egészségügybe?
Egyesek azt mondják, hogy az úgynevezett megfejtett szovjet dokumentumok szerint a Szovjetunió nem rendelkezett átfogó tervekkel Kína megtámadására. Még akkor is, ha ezeknek a rejtjelezett dokumentumoknak a megfejtése helyes volt, ez még nem elégséges magyarázat a történelmi valóságra. Ahogyan egy sakkjátszma is kölcsönös egymásra hatáson alapszik, Kína nagyméretű lélektani és anyagi felkészülése a KKP vezetésével, óriási mértékben megnövelte a Szovjetunió számára Kína megtámadásának kockázatát és költségét. Mindennek eredményeként a történelem teljesen más irányt vett. Egy gyenge csak bátoríthatja az agressziót. Azok a béke igazi védelmezői, akik ebből a szempontból nézik a valóságot.
Ötödik ok: A jóságért való fohászkodás eredménye a Gonoszság: létezhet-e béke Kína számára a következő tíz évben?
Azért, hogy félbeszakítsák a modernizáció előrehaladását Kínában és megfosszák a kínai népet a fejlődéshez való jogától, a világhatalmak számára számos kártya áll rendelkezésre. A legnyilvánvalóbb három kártya **a 'három sziget'** (Tajvan, a Diaoyu-szigetek és a Spratly-szigetek), amelyek közül a legfontosabb Tajvan. Ha a Tajvani-szorosban kitör a háború nem a mi kezünkben lesz a döntési hatalom, sem azokéban, akik a tajvani függetlenséget akarják. A döntés az Egyesült Államok és Japán kezében lesz. Ha kitör egy ilyen háború, az nem egyszerűen egyesítési háború lesz, minthogy mélyebben ható tényezők folytán az Egyesült Államok és Japán el van szánva arra, hogy megfossza Kínát a fejlődéshez való jogától. Ez újra meg fogja szakítani a modernizációs folyamatot Kínában. Hasonlóan a történelmi kínai-japán háborúhoz 1894-95 között, amikor Japán általános támadást intézett Kína ellen, Japán nemcsak arra kényszerítette Kínát, hogy engedjen át területeket és fizessen jóvátételt, de lényegében megszakította Kína modernizációját, miközben a kínaiakat megfosztotta polgári jogaiktól.
Éppen ezért a Tajvani-szorosban vívott háborút a döntő stratégiai küzdelem szintjén kell szemlélnünk. Jelenlegi katonai erőnkkel nem beszélhetünk erről az Egyesült Államok és Japán szempontjai alapján, különösen Amerika vonatkozásában, mert Kínának csak néhány interkontinentális rakétája van, és az Egyesült Államok elhatározta, hogy létrehozza nemzeti rakétavédelmi rendszerét.
A Tajvani-szorosban vívott háború elhalasztásának a megelőzése érdekében ezt a háborút fel kell emelni a 'szimmetrikus döntő stratégiai küzdelem szintjére' felhasználva a 'döglött hal, szakadt háló' (vagyis minden rossz és kedvezőtlen számunkra - DJ) formulát. Ha nem tudjuk megnyerni a Tajvani-szorosban vívott háborút, a következmények rosszabbak lesznek, mint amelyekre sor került a kínai-japán háború után. Éppen ezért nem szabad, hogy háborúra kerüljön sor, hacsak nem leszünk képesek Japán teljes elpusztítására és az Egyesült Államok megbénítására. Mindezt pedig csak nukleáris háborúval lehet elérni.
A Gonosz, mint a Jóhoz való könyörgés eredménye - ez a magatartás politikánk végét jelentené. A Jóság, mint a Gonoszhoz fordulás eredménye - azt jelenti, hogy csak akkora hatalommal, amely képes teljesen megsemmisíteni Japánt és megbénítani az Egyesült Államokat, nyerhetjük meg a békét. Más módon a tajvani problémát nem halaszthatjuk el további tíz évre, vagyis tíz éven belül háború lesz.
Hatodik ok: Hegemónia, mint egy világhatalom létének az alapvető meghatározója.
Kit tekinthetünk világhatalomnak? Az a nemzet, amely megvalósítja a hegemóniát, az világhatalom. Amelyik mások akaratából elpusztítható, és amelynek sorsát (beleértve a fejlődéshez való jogát) mások ellenőrzik, hasonló a dróton rángatott bábuhoz. A háborúzó államok korszakában a hegemónia objektíve létezett. Emberi akarattal nem lehetett megváltoztatni. A kérdés az, hogy vajon felismerjük-e vagy sem; vajon aktív tevékenység vagy passzív cselekvés jellemzi? Minden probléma Kínában, beleértve a "Három Sziget" problémáját is, a stratégiai iparfejlesztés kérdése. Ide tartozik a különböző társadalmi

osztályokról való szociális gondoskodás problémája - végső soron valamennyi olyan kérdés, amely részét képezi a kínai hegemóniáért folytatott küzdelemnek.
Ahhoz, hogy hegemóniánk legyen, nem folytathatunk belföldön küzdelmet. Belső stabilitásra és egységre van szükség. Anglia például képes volt megvalósítani már régen "a munkásosztály átalakítását nemességgé", mivel hatalmas profitot húzott tengeren túli gyarmataiból. Az az óriási hadisarc, amelyet Japán jóvátételként kizsarolt Kínából, nemcsak a felső társadalmi osztályoknak, de nagy mértékben az alsóbbaknak is jelentős hasznot hozott. Nemcsak a hegemónia szempontjából kell figyelnünk a hadseregre és a diplomáciára, de a hegemónia szemszögéből kell tekintettel lennünk a belső társadalmi tagozódásra és az osztályérdekek problémáinak az elrendezésére is. A felső társadalmi osztályok, amelyek elnyomják és kizsákmányolják országunk alsóbb néposztályát, nem képviselhetik a nemzet jólétét a mai háborúzó államok korában. Ezek a rétegek dekadensek, degeneráltak, semmi jót nem ígérnek, korlátozni és megsemmisíteni kell őket. Csak érett és bölcs felső szint képviselheti az alsóbb szintű vezetőket és a nemzeti jólétet "az engedmények politikájának a végrehajtásával" azért, hogy a tengeren túli előnyöket megszerezze (Ez a probléma összetettebb és a későbbiekben részletezzük. Kínának óriási lehetőségei vannak tengeren túli előnyök megszerzésére. Eddig még nem használtuk ki tevőlegesen azokat.)
"**A háború nincs messze tőlünk, s ő Kína évszázadának bábája"**
A most következő beszédet ugyancsak **Csi Hao-tian** mondotta el feltehetően ugyanabban az évben és hasonló hallgatóság előtt, mint ahol az előzőekben ismertetett beszédét tartotta. A beszéd hitelességének minden kétséget kizáró bizonyítása független forrásokból eddig nem volt lehetséges. Mégis úgy gondoljuk, hogy érdemes megismerkedni a tartalmával, mert valószínűleg a kommunista párt lehetséges stratégiáját fogalmazza meg. A beszéd azt bizonygatja, hogy Kína felemelkedésének egyetlen igazi ellenfele van: Amerika. Ezért azzal érvel, hogy Kínának fel kell készülnie **biológiai fegyverekkel** viselt háború folytatására azért, hogy az Egyesült Államokat elnéptelenítse, és alkalmassá tegye milliós kínai tömegekkel való betelepítésére. A következőkben ismertetett szöveget 2005. február 15-én tették közzé a www.peacehall.com nevű honlapon, valamint 2005. április 23-án a www.boxun.com lapon. Ezt és az előző "A háború közeledik felénk" című beszédet a "The Epoch Times" című New York-i folyóirat elemezte "A KKP utolsó leheletéig folytatott küzdelme: biológiai és nukleáris háború" (The CCP's Last-ditch Gamble: Biological and Nuclear War) című tanulmányában. Az alábbiakban ismertetjük a www.halturnershow.com nevű honlapon közölt angol nyelvű szöveg magyar fordítását.
"Elvtársak!
Nagyon izgatott vagyok ma, mert egy nagyszabású online felmérés, amelyet a sina.com a mi felkérésünkre készített, azt mutatja, hogy a következő nemzedék ígéretes, és pártunk célkitűzéseit meg tudjuk valósítani. Arra a kérdésre, hogy 'lelőnél-e asszonyokat, gyermekeket és hadifoglyokat?' a megkérdezetteket több mint 80% igenlő választ adott, amely túlszárnyalja minden elvárásunkat.
Ma szeretnék arra összpontosítani, miért kértük meg a sina.com-ot, hogy elvégezze számunkra ezt a közvélemény-kutatást népünk körében. Mai beszédem folytatása az elmúlt alkalommal tartott előadásomnak, amelyben a **'Három Sziget'** kérdését ismertettem. Utaltam rá, hogy a 20 éve tartó idillikus 'béke és fejlődés' a végéhez érkezett és levontam a következtetést, hogy a következő szakaszban Kína számára az egyedüli lehetőség a fegyverkezéssel egybekötött modernizáció.
A közvélemény-kutatás központi kérdése volt, hogy vajon megölnének-e asszonyokat, gyermekeket és hadifoglyokat, de valódi jelentősége messze túlmutat ezen. Állítólag az volt a fő célunk, hogy kiderítsük: milyen a kínai nép beállítódása a háborúval kapcsolatosan? Ha ezek a jövőbeni katonák nem haboznak békés polgári személyeket is megölni, akkor

kétszeresen is készek lesznek a kegyetlenségre a harcosokkal szemben. Éppen ezért a felmérés során kapott válaszok a háború irányában meglévő általános magatartást tükrözik. Valójában azonban nem ez volt a mi szándékunk. A KKP Központi Bizottságának a célja ezzel a felméréssel az emberek tudatának a kifürkészése volt. Tudni akartuk: ha Kína globális fejlődése szükségessé teszi a tömeghalált az ellenséges országokban, népünk jóváhagyná-e ezt a forgatókönyvet. Támogatnák vagy elleneznék ezt a fejleményt?
Közismert, hogy (Teng) Hsziao-ping elvtárs úgy gondolta, hogy 'fejlődés a kemény igazság'. (Hu) Csin-tao elvtárs ismételten és hangsúlyozottan rámutatott, hogy 'a fejlődés a legelső prioritásunk', amelyről egyetlen pillanatban sem szabad megfeledkeznünk. Sok elvtárs azonban hajlamos arra, hogy a fejlődést szűken értelmezze és azt csak a belső fejlődésre korlátozza. Valójában 'fejlődésünk' a kínai nemzet nagy újjászületésére utal, amely természetesen nem korlátozódik országunkra, hanem felöleli az egész világot.
Miért így értelmezzük?
Mind **Li Hua-king**, pártunk idősebb nemzedékéhez tartozó vezetőinek egyike, mind **He Xin** elvtárs, pártunk fiatal stratégája, ismételten hangsúlyozta a világ civilizáció központjának az áttevődésére vonatkozó elméletet. (**Li Hua King** - szül. 1916 - a kínai Népi Felszabadítási Hadsereg Haditengerészetének volt a főparancsnoka 1982-től 1988-ig, valamint a Központi Katonai Tanács alelnöke 1997-ig. Őt tekintették a kínai hadsereg modernizációja irányítójának. - DJ) 'Kína újjászületése' jelszavának ez a gondolkodásmód az alapja. Utána nézhetünk a közelmúltban megjelent újságokban és folyóiratokban, valamint az Interneten, hogy megállapíthassuk ki volt az első, aki megfogalmazta a nemzeti újjászületés jelszavát. **He Xin** elvtárs volt az. Tudják önök, hogy ki He Xin? Agresszívnak és hitványnak tűnhet, amikor a nyilvánosság előtt beszél, fölhajtott gallérral és nadrágszárral, de történelmi látásmódja valóságos kincs pártunk számára, amelyet méltányolni kell. E kérdés megvitatásánál induljunk ki a kezdetekből. Közismert, hogy a nyugati tudósok által vallott nézetek szerint az emberiség egyetlen Afrikában élő, közös anyától származik. Ezért egyetlen emberi faj sem tarthat igényt felsőbbrendűségre. A legtöbb kínai tudós kutatásai szerint a kínaiak azonban különböznek a Földünkön élő valamennyi más emberfajtól. Nem Afrikából származunk. Teljesen különállóan, a kínai szárazföldön fejlődtünk ki. A pekingi ősember a Zhoukoudian-nál, amelyet mindannyian ismerünk, képviseli elődeink fejlődésének egy szakaszát. (**Zhoukoudian** vagy **Choukoutien** a Peking melletti barlangrendszernek a neve. Itt számos archeológiai felfedezésre került sor, többek között a***homo erectus*** maradványainak a megtalálására, amelyet népszerűen a Pekingi Ősembernek neveznek. Zhoukoudian barlangrendszerében 40 megkövesedett férfi, női - idős és fiatal - emberi lény csontvázát találták meg. Ez a felfedezés a pekingi civilizációt 600 000 évre vezeti vissza. A megkövesedett maradványok azt bizonyítják, hogy a pekingi ember átmeneti lény volt az ősi emberszabású majom és a modern ember között. - DJ)
'A kínai civilizáció eredete, kutatási programja', amely jelenleg folyamatban van országunkban, az ősi kínai civilizáció eredetének és fejlődési folyamatának a még átfogóbb és szervezettebb kutatására irányul. Azt szoktuk mondani 'a kínai civilizációnak 5000 éves története van'. Mára már azonban sok kutató a különböző területeken, beleértve az archeológiát, az etnikai és regionális kultúrákat, konszenzusra jutott az olyan új felfedezésekkel kapcsolatosan, mint az észak-keleti Hongsan kultúra és a Human tartományi Jong-zsu San császári kulturális emlékhely. Valamennyi meggyőző bizonyíték Kína korai civilizációjának a létezését támasztja alá. Egyedül a kínai rizstermelési kulturának nyolc-tízezer éves története van. Ez cáfolja az 'ötezer éves kínai' civilizáció koncepcióját. Éppen ezért állíthatjuk, hogy több mint egymillió éves kulturális gyökereink vannak. Civilizációnk és annak fejlődése több mint tízezer éves, és 5000 éve ősi nemzetet alkotunk, és egyetlen kínai népet 2000 éve. Ez az a kínai nemzet, amely a **'Jan és Huang'** leszármazottjának nevezi magát, vagyis az a kínai nép, amelyre oly büszkék vagyunk. Hitler Németországa annak

idején azzal dicsekedett, hogy a germán faj Földünk legmagasabbrendű emberfajtája. Tény viszont, hogy a mi nemzetünk jóval a germánok felett áll.
Hosszú történetünk folyamán népünk elszaporodott Amerika-szerte és a csendes-óceáni partok térségeiben. Belőlük lettek az indiánok Amerikában és a kelet-ázsiai etnikai csoportok a Csendes-óceán déli térségeiben. Tudjuk, hogy nemzeti felsőbbrendűségünknek megfelelően a Tang-dinasztia emelkedő és virágzó korszakában, civilizációnk volt az első a világon. Mi voltunk a világcivilizáció központja és Földünk egyetlen más civilizációja sem volt a miénkéhez hasonlítható. Később önelégültségünknek, szűklátókörűségünknek és bezárkózásunknak köszönhetően a nyugati civilizáció fölénk kerekedett és a világ központja áttevődött Nyugatra. A történelmet tanulmányozva feltehetjük a kérdést: visszakerülhet-e a világcivilizáció központja Kínába? **He Xin** elvtárs ezt így fejezte ki a Központi Bizottsághoz küldött jelentésében 1988-ban: ha tény az, hogy a világ irányításának központja a XVIII. századtól Európában volt és később - a XX. század közepén - átkerült az Egyesült Államokba, akkor a XXI. században a világ hatalmiközpontja bolygónknak a keleti részében lesz. És a 'Kelet' természetesen főleg Kínát jelenti. **Liu Hua-king** elvtárs lényegében hasonló következtetésre jutott az 1980-as évek elején. Történelmi tényekre alapozva rámutatott, hogy a világcivilizáció központja mozgásban van. Keletről átkerült Nyugat-Európába és később az Egyesült Államokba. Jelenleg pedig a Kelet irányába mozog. Ha tehát mi a XIX. századra úgy hivatkozunk, mint a **brit évszázadra**, a XX. századra pedig, mint **Amerika évszázadára,** akkor a XXI. század **Kína évszázada** lesz**.**
Pártunk történelmi küldetése mélyrehatóan megérteni ezt a történelmi törvényszerűséget, és felkészülni Kína évszázadának a fogadására. Amint tudjuk a múlt évszázad végén megépítettük Pekingben a kínai évszázad oltárát. Az új ezredév megérkezésének a pillanatában pártunk Központi Bizottságának kollektív-vezetése összegyűlt, hogy felvonuljon, magasra emelve Zhoukoudian fáklyáit és ünnepélyes kötelezettséget vállaljon a kínai évszázad felkészült fogadására. Ezt a történelmi szükségszerűség követőiként tettük - Pártunk stratégiai céljaként Kína évszázadának a megvalósítását tűztük ki.
Később a pártunk XVI. Nemzeti Kongresszusához készült politikai jelentésben leszögeztük, hogy legfontosabb célunk a nemzeti újjászületés, ahogyan az meghatározásra került pártunk új Alkotmányában, vagyis pártunk a kínai nép élcsapata. Mindezek a lépések fontos fejlődést jelentenek a marxizmusban - tükrözve pártunk bátorságát és bölcsességét. Mint tudjuk Marx és követői sohasem hivatkoztak valamely kommunista pártra, mint egy bizonyos nép élcsapatára; azt sem mondták, hogy a nemzeti újjászületés valamely kommunista párt által használt jelszó lehet. Még Mao Ce-tung elvtárs, a mi bátor nemzeti hősünk is, csak a proletár világforradalom lobogóját emelte a magasba, de még őneki sem volt ahhoz bátorsága, hogy hangosan kinyilvánítsa a nemzeti újjászületés jelszavát.
A kínai évszázad beköszöntét a nemzeti újjászületés lobogójának a magasra emelésével kell üdvözölnünk. Hogyan kell küzdenünk Kína évszázadának a megvalósításáért? Az emberiség történelmének az értékes tapasztalataiból kell merítenünk. Hasznosítva az emberi civilizáció kiemelkedő eredményeit és levonva a tanulságokat más etnikai csoportok történelméből.
Ez magában foglalja a korábbi Szovjetunió és Kelet-Európa kommunista rendszereinek az összeomlását, valamint Németország és Japán versengését a múltban. Manapság sok vita folyik a korábbi Szovjetunióban és a kelet-európai országokban összeomlott kommunizmus tanulságairól, ezért nem kívánok most ennél a kérdésnél időzni. Ma a Németország és Japán által nyújtott tanulságokról kívánok szólni. Tudjuk, hogy a náci Németország nagy hangsúlyt helyezett a lakosság - különösen a fiatal nemzedékek - nevelésére. A náci párt és a kormány létrehozott különböző propaganda és oktatási intézményeket - mint például a Nemzeti Propaganda Irányító Hivatalt, valamint a Nemzeti Oktatási és Propaganda Minisztériumot, a Világnézeti Oktatást és Nevelést Felügyelő Hivatalt és az Információs Hivatalt.
Valamennyinek az volt a célja, hogy bevéssék az emberek tudatába az elemi iskolától az

egyetemekig a német nép felsőbbrendűségének az eszméjét és, hogy meggyőzzék az embereket arról, hogy az árja népeknek az a történelmi küldetése, hogy földünk urai legyenek, és ők uralkodjanak a világ felett. Visszatekintve azt mondhatjuk, hogy a német nép sokkal egységesebb volt, mint amilyenek mi vagyunk.
Németország mindazonáltal szégyenteljes vereséget szenvedett, szövetségesével, Japánnal együtt. Miért? A Politikai Bizottság tanulmányi összejövetelén bizonyos konklúziókhoz jutottunk, amennyiben áttekintettük milyen törvényszerűségek érvényesültek a nagyhatalmak hányattatásaiban, és megpróbáltuk elemzni Németország és Japán gyors növekedését. Amikor úgy döntünk, hogy Kína újjászületését a német mintára alapozzuk, nem szabad megismételnünk az általuk elkövetett hibákat.
Konkrétan a következő alapvető okok vezettek Németország és Japán vereségéhez. **Először** is túlságosan sok ellenségük volt egyszerre, mivel nem tartották magukat ahhoz a szabályhoz, hogy egyidejűleg egy ellenséggel számoljanak le. **Másodszor** túlságosan elhamarkodottan cselekedtek, hiányzott az a türelem és kitartás, amely a nagy teljesítmények elengedhetetlen feltétele. **Harmadszor,** amikor eljött az ideje annak, hogy könyörtelenek legyenek, akkor kiderült, hogy túlságosan puhák és meghagytak olyan hibaforrásokat, amelyek később visszaütöttek.
Tegyük fel, hogy Németországnak és Japánnak sikerült volna semlegesíteniük az Egyesült Államokat, és egy elhúzódó, lépésről lépésre előrehaladó háborút folytatnak a szovjet fronton. Ha ezt a megközelítést alkalmazták volna, akkor időt nyertek volna bizonyos tudományos kutatások lefolytatásához, alkalmasint kifejleszthették volna maguk számára a nukleáris és rakéta fegyverek technológiáját, és meglepetésszerű támadást intézhettek volna az Egyesült Államok és a Szovjetunió ellen. Ebben az esetben az Egyesült Államok és a Szovjetunió nem lett volna képes megvédeni magát és kénytelen lett volna feladni a küzdelmet. A kis Japán különösen nagy hibát követett el, amikor alattomos támadást indított Pearl Harbornál. Ez a támadás nem érintette az Egyesült Államok létfontosságú részeit, ehelyett bevonta az Egyesült Államokat a háborúba - mégpedig sírásói minőségben - aki aztán alkalmasint el is temette a német és a japán fasisztákat. Ha nem követték volna ezt a három hibát, és megnyerték volna a háborút, akkor a világtörténelem természetesen másként alakult volna. Ha ez történt volna, akkor Kína nem lenne a mi kezünkben. Japán áthelyezhette volna fővárosát Kínába, és onnan uralkodhatott volna felette. Ezt követően Kína és egész Ázsia Japán uralma alá kerülhetett volna a keleti bölcsességnek megfelelően, a meghódított Nyugatot pedig Németország uralta volna - egyesítve az egész világot. Mindez természetesen ma már nem bír jelentőséggel. Ezért nem lesz több elkalandozás.
Az alapvető oka annak, hogy Németország és Japán vereséget szenvedett, az, hogy a történelem nem őket szemelte ki a 'világ urainak', minthogy nem ők az igazi felsőbbrendű faj. A mai Kína állítólag vészjóslóan hasonlít az akkori Németországhoz. Mindkettő magát tekinti a legfejlettebb emberi fajnak. Mindkettőt kizsákmányolták a történelem folyamán a külföldi hatalmak, és ezért mindkettő bosszúszomjas. Mindkettő hagyományosan mélyen tiszteli saját elöljáróit, és mindkettő meg van arról győződve, hogy nem rendelkezik elegendő élettérrel. Mindkettő magasra emeli a nacionalizmus és a szocializmus kettős zászlaját, és 'nemzetiszocializmusnak' nevezi saját rendszerét. Mindkettő imádattal tiszteli 'az egy állam ot- egy pártot - egy vezért - egy eszmerendszert'.
És mégis, ha a tények alapján vetjük össze Németországot és Kínát, akkor - ahogyan azt Csiang Cö-min kifejezte - Németország a gyermekorvosokhoz tartozik, túlságosan jelentéktelen ahhoz, hogy Kínához hasonlítsák. Mekkora Németország lakossága? Milyen nagy a területe? Milyen hosszú a történelme? Mi megsemmisítettük a nyolcmilliós nemzeti hadsereget három év alatt. Mennyi ellenséget ölt meg Németország? Mindössze alig több mint egy tucat éven át voltak átmenetileg hatalmon, és azután elenyésztek. Miért van, hogy mi még mindig teli vagyunk energiával, több mint 80 év után? Az az elméletünk, hogy a civilizáció

központja mozgásban van, sokkal átfogóbb, mint Hitlernek a 'világ urai' elmélete. A mi civilizációnk mélyebb és szélesebb. Ezáltal mi is sokkal bölcsebbek vagyunk, mint ők. Kínai népünk bölcsebb, mint a németek, alapvetően azért, mert a mi fajunk felsőbbrendű az övékéhez képest. Ennek következtében hosszabb a történelmünk, több a lakosságunk, és nagyobb a földterületünk. Őseink örökül hagytak ránk két alapvető hagyományt - az ateizmust és a nagy egységet. A kínai kultúra alapítója - Konfuciusz - hagyta ránk ezt a két örökséget. Ez a két örökség vezetett ahhoz, hogy a nyugatinál erősebb a túlélési képességünk. Ezért volt képes a kínai faj oly hosszú időn át sikeresen boldogulni. Az a rendeltetésünk, hogy 'se ég, se föld ne temessen el bennünket'. Tekintet nélkül arra, hogy milyen súlyos természeti és ember által okozott csapásokkal kell szembenéznünk. Ez a mi előnyünk.
Vegyük például a háború kérdését. Az Egyesült Államok azért az, ami ma, mert szoros értelemben vett területén soha nem volt háború. (Természetesen volt Amerika területén háború, például az Észak és Dél között folyó háború 1861 és 1865 között, de ez a háború nem külső ellenség ellen folyt. Valószínűleg emiatt Csi Hao-tian ezt a polgárháborút Amerika belső ügyének tekinti. - DJ) Ha egyszer ellenfelei megtámadják tulajdonképpeni területén, akkor el kell érniük Washingtont még azt megelőzően, hogy a Kongresszus (az Egyesült Államok törvényhozása - DJ) befejezi a vitát és felhtalmazza az Elnököt a háború megindítására. Ami minket illet, mi nem vesztegetjük az időt ilyen jelentéktelen dolgokra. Teng Hsziao-ping elvtárs mondotta 'a párt vezetése azonnal képes meghozni a döntéseket, amikor a döntések megszülettek, nyomban megindul a végrehajtás. Nincs elvesztegetni való idő olyan jelentéktelen dolgokra, ahogyan az a kapitalista országokban történik. Ez a mi előnyünk.'
Pártunk demokratikus centralizmusa a nagy egység hagyományára épült. A fasiszta Németország is hangsúlyozta a magasfokú központosítást, de csak a végrehajtó hatalom képviselőire összpontosítottak, és mellőzték egy központi csoport közösen gyakorolt irányító szerepét. Ezért árulták el Hitlert oly sokan később, amely alapjaiban fosztotta meg a nácikat a háború viseléséhez szükséges képességeiktől. Ami megkülönböztet minket Németországtól az az, hogy mi teljes mértékben ateisták vagyunk, miközben Németország részben katolikus, részben protestáns ország volt - Hitler pedig csak fél ateista. Hitler szintén meg volt győződve arról, hogy az átlagpolgároknak alacsonyabb az intelligenciája, és ezért a vezetőknek kell meghozni a döntéseket. Noha a német nép imádattal vette körül Hitlert, Németország nem rendelkezett a bölcsek tiszteletének széles körű hagyományával. A mi kínai társadalmunk mindig mélységes tisztelettel vette körül a bölcseket, és ez az, amiért ők nem imádnak semmilyen istent. Ha valaki imád egy istent, akkor egyidejűleg nem imádhat egy emberi személyt, hacsak el nem ismeri, hogy az illető isten képviselője, ahogyan az a közel-keleti országokban tapasztalható. Ezzel szemben, ha valaki elismer egy személyt bölcsnek, akkor természetesen azt akarja, hogy az illető a vezetője legyen, ahelyett, hogy megfigyeli és kiválasztja őt. Ez a mi demokratikus centralizmusunknak az alapja.
Mondanivalóm lényege az, hogy egyedül Kína és Németország tekinthető olyan erőnek, amely képes ellenállni a Nyugat parlamenti demokrácián alapuló rendszerének. Hitler diktatúrája Németországban talán csak egy pillanatnyi eltévelyedés volt a történelemben. Talán most már kezdik megérteni, miért döntöttünk a közelmúltban úgy, hogy tovább terjesztjük az ateizmust. Ha beengedjük Nyugatról a teológiát Kínába, és belülről kiürítjük magunkat; ha megengedjük a kínai népnek, hogy Istenre hallgasson és Istent kövesse, akkor ki fog engedelmesen ránk hallgatni és minket követni? Uralkodhat-e Pártunk továbbra is Kínában, ha az átlagemberek nem hisznek Hu Csin-tao elvtársnak, a választott vezérnek, ha megkérdőjelezik tekintélyét és ellenőrizni akarják őt, ha a vallásos hívők társadalmunkban számon kérik tőlünk: miért zárjuk az Istent a templomokba?
Németországnak az álma, hogy ő legyen a 'föld ura' kudarcot vallott, mert végső soron a történelem nem ő rá ruházta ezt a kivételes küldetést. De emlékeznünk kell arra a három

tanulságra, amelyet Németország ebből a kísérletéből megtanult, amikor befejezzük történelmi küldetésünket és újból naggyá tesszük fajunkat. Ez **a három lecke** a következő: Keményen őrizd az ország életterét. Szilárdan tartsd kézben a párt ellenőrzését a nemzet felett. Következetesen vezesd abba az irányba, hogy ő legyen a 'föld ura'. A következőkben erről a három kérdéskörről szeretnék beszélni.

Az első az élettér témaköre. A kínai faj újra naggyá tételének ez a központi kérdése. Legutóbbi beszédemben említettem, hogy az alapvető erőforrások birtoklásáért folytatott küzdelem - beleértve a földet és az óceánt is - volt a történelemben lezajlott háborúk túlnyomó többségének az oka. Ez változhat, az információs korszakban, de nem alapvetően. Az egy főre jutó erőforrásaink sokkal kisebbek, mint amelyek az akkori Németországban rendelkezésre állatak. Ezen túlmenően az elmúlt több mint húsz évben a gazdasági fejlődés negatív hatással járt, és az időjárási viszonyok gyorsan rosszabbodnak. Erőforrásaink csak rövid ideig tartanak. A környezet rendkívül szennyezett, különösen a talaj, a víz és a levegő. Nemcsak fajunk fennmaradása és fejlődése, de túlélésünk is komoly mértékben veszélyeztetve van. Sokkal nagyobb mértékben, mint amivel az akkori Németországnak szembe kellett néznie. Aki nyugati országokban járt tudja, hogy az ő életterük sokkal jobb, mint a miénk. Autópályáik mentén erdők vannak, miközben nekünk már alig maradt fa az útjainkon. Az ő egük gyakran kék színű, és fehér felhők láthatók rajta, miközben a mi egünket fekete színű párás réteg borítja. Az ő csapvizük elég tiszta ahhoz, hogy iható legyen, miközben nálunk még a mélyen fekvő kútvíz is olyan szennyezet, hogy szűrés nélkül nem iható. Utcáikon kevés ember található, s két vagy három személy lakhat egy kis családi házban. Ezzel szemben a mi utcáink hemzsengnek az emberektől, és több személynek kell osztozkodni egy szobán. Évekkel ezelőtt olvasható volt egy könyv, amelynek az volt a címe, hogy 'Sárga katasztrófák'. Azt állította, hogy az amerikai típusú fogyasztást követve, korlátolt erőforrásaink nem lesznek elegendőek a lakosság eltartására és társadalmunk összeomlik, amikor létszámunk eléri az egymilliárd háromszázmilliót. Lakosságunk már meghaladta ezt a népesedési határt, és ma már importra szorulunk, hogy fenntartsuk nemzetünket. Ez nem azért van, mert nem figyeltünk erre a kérdésre. A Termőföld Erőforrások Minisztériuma erre a feladatra szakosodott.

Az 'élettér' (Lebensraum) elnevezés túlságosan kapcsolódik a náci Németországhoz. Ez az oka annak, hogy nem akarjuk teljes nyíltsággal megvitatni ezt a kérdést. El akarjuk kerülni, hogy a Nyugat a náci Németországgal hasonlítson össze minket, amely viszont megerősítené azt a nézetet, hogy Kína fenyegetést jelent. Ezért helyezzük a hangsúlyt He Xin új elméletére, vagyis, hogy 'az emberi jogok az élethez szükséges jogok', s mi csak 'életről' és nem 'térről' beszélünk. Azért, hogy ne kelljen használnunk az élettér kifejezést. Történelmi perspektívából nézve az ok, amiért Kínának szembe kell néznie az élettér kérdésével az, hogy a nyugati országok megelőzték fejlődésben a keleti országokat. A nyugati országok az egész világon gyarmatokat hoztak létre, és így hatalmas előnyhöz jutottak az élettér megszerzésében. Ahhoz, hogy megoldjuk ezt a problémát a kínai népet Kína határain túlra kell vezetnünk, hogy azokon túl is fejlődhessenek.

A második nagy kérdéskör az, hogy összpontosítanunk kell az uralkodó párt vezetési képességére. Ezt mi jobban tettük, mint az ő pártjuk. Noha a nácik kiterjesztették hatalmukat a német nemzeti kormányzás minden vonatkozására, nem érvényesítették abszolút vezetési helyzetüket úgy, ahogy mi tesszük. A párt irányító szerepét nem tekintették olyan fontosnak, mint mi. Amikor Mao Ce-tung elvtárs összefoglalta Pártunk országunk felett aratott győzelmének 'három drágakövét', a legékesebbnek a Kínai Kommunista Párt létrehozását és vezető szerepének a megerősítését nevezte. Nekünk két problémára kell összpontosítanunk azért, hogy megerősítsük vezető helyzetünket és fejlesszük vezetői kapacitásunkat.

Először is terjeszteni kell a 'Három képviselő' elméletet, hangsúlyozva, hogy Pártunk a kínai faj élcsapata, azon túlmenően, hogy ő a proletariátus élcsapata is. Sok polgártársunk mondja

magánemberként 'sohase szavaztunk rátok, a Kommunista Pártra azért, hogy ti képviseljetek minket - milyen alapon nevezitek ti magatokat a mi képviselőinknek?'
Nincs ok az aggodalomra emiatt. Mao Ce-tung elvtárs azt mondta, ha szövetségeseinket győzelemre tudjuk vezetni és ebből nekik hasznuk van, akkor támogatni fognak minket. Éppen ezért, amíg mi Kína határain túlra tudjuk vezetni a kínai népet, megoldva a Kínában hiányzó élettér problémáját, a kínai nép támogatni fog minket. Ez idő alatt pedig nem kell aggódnunk az olyan címkézések miatt, mint 'totalitarianizmus' és 'diktatúra'. Hogy mi örökké képviselhessük a kínai népet, az attól függ, hogy vajon sikerrel tudjuk-e népünket Kína határain túlra vezetni.
*A **második témakör,*** amire összpontosítanunk kell az. hogy a kínai nép határainkon túli terjeszkedésének elősegítése, egyben a Kínai Kommunista Párt vezető szerepének a legfontosabb meghatározója. Miért mondom ezt? Mindenki tudja, hogy Pártunk vezetése nélkül Kína ma nem létezne. Éppen ezért legfontosabb elvünk az, hogy örökre megőrizzük Pártunk vezetőszerepét. 1989. június 4-ét megelőzően nem ismertük fel eléggé, hogy amíg a kínai gazdaság fejlődik, addig a nép támogatja és szereti a Kommunista Pártot. Ezért több békés évtized során fejlesztenünk kellett Kína gazdaságát. Nem számít, hogy milyen izmussal - vajon fehér macska vagy fekete macska - ha az jó macska, akkor megfelelően tudja fejleszteni Kína gazdaságát. Ebben az időben azonban nem rendelkeztünk kiforrott elképzelésekkel arról, hogy Kínának miként kell megoldania nemzetközi vitáit, miután gazdaságát már erőssé tette.
Teng Hsziao-ping elvtárs említette, hogy a világ fő kérdései a béke és a fejlődés. De a június 4-i lázadás figyelmeztette Pártunkat, és ma is ható leckét adott nekünk. Kína békés fejlődésének a nyomása arra kényszerít minket, hogy újragondoljuk korunk fő kérdéseit. Úgy látjuk, hogy sem a béke, sem a fejlődés kérdése, nem oldódott meg. A szembenálló nyugati erők mindig saját elképzeléseiknek megfelelően alakítják a világot. Meg akarják változtatni Kínát is, s a békés fejlődést arra használják, hogy felszámolják a Kommunista Párt vezetőszerepét. Ebből következően, ha mi csak a gazdaságot fejlesztjük, akkor még mindig szembe kell néznünk azzal a lehetőséggel, hogy elveszítjük hatalmunkat.
A június 4-i lázadás csaknem elérte, hogy békés rendszerváltozást kényszerítsen ki. Ha nem élt volna még mindig sok veterán elvtársunk, és a döntő pillanatban nem váltják le Csao Ce-jang-ot és követőit, akkor valamennyinket letartóztattak volna. Halálunk után szégyenkezve kellett volna jelentést tennünk Marxnak. Noha kiálltuk július 4-e próbáját, ezt követően idősebb elvtársaink távoztak az élők sorából, s ellenőrzésünk nélkül a békés fejlődés Kínában is olyan eredményhez vezethetett volna, ahogy a volt Szovjetunió esetében történt. Ők 1956-ban leszámoltak a magyar incidenssel, és leküzdötték Tito jugoszláv revizionistáinak a támadásait, de nem voltak képesek ellenállni Gorbacsovnak harminc évvel később. Amikor az élen járó idősebb elvtársak meghaltak, a békés fejlődés eltávolította a kommunista pártot.
Miután elfojtottuk a június 4-i lázadást, el kellett gondolkodnunk azon, hogy miként védhetjük meg Kínát a békés fejlődéstől, és hogyan tarthatjuk fenn a Kommunista Párt vezetőszerepét. Újból és újból végig gondoltuk ezt a kérdést, de nem jutottunk semmilyen jó megoldáshoz. Ha nem találunk jó eszméket, Kína elengedhetetlenül megváltozik békésen és mi valamennyien történelmi bűnözőkké válunk. Némi gyötrő töprengés után végül is a következőkhöz jutottunk: csak, ha magasan fejlett nemzeti erőnket olyan ökéllé alakítjuk át, amely kifelé sújt, csak ha a határokon túlra tudjuk vezetni a népet, szerezhetjük meg örökre a kínai nép támogatását és szeretetét a Kommunista Párt számára. Pártunk azután sérthetetlen alapokon fog állni, és a kínai népnek a Kommunista Pártra kell támaszkodnia. Szívvel és lélekkel örökké követni fogják a Kommunista Pártot, ahogyan azt egy dalban gyakran lehetett hallani néhány évvel ezelőtt: 'Hallgass Mao elnökre és kövesd a Kommunista Pártot'.
Éppen ezért a június 4-i lázadás ráébresztett minket arra, hogy kombinálni kell a gazdasági fejlődést a háborúra való felkészüléssel, népünk határokon túli terjeszkedésre való

felkészítésének irányításával. Azóta nemzetvédelmi politikánk 180 fokos fordulatot tett, és egyre inkább hangsúlyozzuk a 'béke és a háború kombinálását'. Gazdasági fejlődésünk valójában a háborúsigények kiszolgálására való felkészülés. Nyilvánosan a gazdasági fejlesztést helyezzük a központba, a valóságban azonban a fejlesztés központjában a háború foglal helyet. Óriási erőfeszítést tettünk a **'Nagy Fal projekt'**megalkotására, tengerparti és szárazföldi frontvonalaink, valamint nagy és középméretű városaink védelmi vonalainak a kiépítéséra, továbbá szilárd, föld-alatti 'Nagy Fal' létrehozására, amely ellen tud állni a nukleáris háborúnak. Raktárainkban gyűjtjük a háborúhoz szükséges anyagokat. Nem fogunk habozni egy III. Világháború végigküzdésétől azért, hogy a határainkon túlra vezethessük népünket, és biztosíthassuk Pártunk vezető helyzetét. Mindenesetre mi, a KKP soha nem fogunk lelépni a történelem színpadáról. Inkább rákényszerítjük a világra, vagy az egész földgolyóra, hogy osztozzon velünk az élet-halál küzdelemben, semhogy távozzunk a történelemből. Talán nem lélétezik a 'nukleáris kötelék' elmélet? Ez azt jelenti, hogy amióta vannak nukleáris fegyverek, az egész világ biztonsága egybe kapcsolódik és valamennyien meghalunk, ha a halál elkerülhetetlen. Úgy gondolom, van egy másfajta kötelék is. Ez pedig pártunk sorsa, amely összekapcsolódik az egész világ sorsával. Ha a KKP-nak vége van, akkor Kínának is vége van, és a világ is befejezte.

Pártunk történelmi küldetése a kínai nép terjeszkedésének elősegítése. Ha messzire tekintünk vissza a történelemben, akkro látni fogjuk, hogy a történelem vezetett minket erre az útra**. Először is,** Kína hosszú történelmének az eredményeként a legnagyobb létszámú néppé vált, beleértve a Kínában és a tengeren túlon élő kínaiakat. **Másodszor,** ha megnyitjuk kapuinkat, a profitéhes nyugati kapitalisták tőkét és technológiát fektetnek be Kínában azért, hogy elfoglalhassák a világ legnagyobb piacát. **Harmadszor,** számos tengeren túli kínai segít nekünk létrehozni kedvező feltételeket a külföldi tőke bevonására, a külföldi technológia és termelési tapasztalatok hasznosítására Kínában. Ily módon biztosítva van, hogy reform és nyíltkapu politikánk hatalmas sikert érjen el. **Negyedszer,** Kína nagy gazdasági terjeszkedése elkerülhetetlenül elvezet a kínai nép egy főre jutó élettérének a csökkenéséhez. És ez bátorítani fogja Kínát, hogy kifelé forduljon újabb élettér megszerzése érdekében. **Ötödikként**, Kína nagy gazdasági expanziója együttjár katonai erőink jelentős növekedésével, amely megteremti a tengeren túli terjeszkedésünk feltételeit. Napóleon kora óta a Nyugat tudatában van annak, hogy a lehetséges ébredő oroszlán: Kína. Most az alvó oroszlán feláll és elindul a világba, s nem lehet megállítani.

A harmadik nagy témakör, amelyre összpontosítnaunk kell ahhoz, hogy végrehajthassuk nemzeti reneszánszunk történelmi küldetését, 'Amerika nagy kérdése'. Mao Ce-tung elvtárs tanította, hogy határozott és helyes politikai orientációval kell rendelkeznünk. Mi a kulcsfontosságú, helyes orientációnk? Ez az Amerika-probléma megoldása. Sokkolónak tűnik, de valójában egyszerű a logikája. **He Xin** elvtárs fejtette ki azt az alapvető megállapítást, amely nagyon ésszerű. Azt állította a Párt Központi Bizottságához írott jelentésében: Kína reneszánsza alapvető konfliktusban áll a nyugati stratégiai érdekekkel, éppen ezért a nyugati országok elkerülhetetlenül gátolni fogják azt minden rendelkezésükre álló eszközzel. Így csak az Egyesült Államok által vezetett nyugati országok blokádjának az áttörésével növekedhet Kína és fordulhat a világ felé.

Engedélyezni fogja-e számunkra az Egyesült Államok, hogy a világ felé forduljunk és új életteret szerezzünk? **Először is**, ha az Egyesült Államok szilárdan akadályoz minket, akkor bármiféle jelentős lépést is nehéz megtennünk, Tajvan és a többi ország vonatkozásában. **Másodszor**, még akkor is ha elragadunk Tajvantól, Vietnamtól, Indiától, sőt esetleg Japántól valamennyi területet, mennyivel több élettérhez juthatunk? Elcsépelt közhely! Csak olyan országok, mint az Egyesült Államok, Kanada és Ausztrália rendelkeznek olyan hatalmas földterülettel, amelyek kielégíthetik a lakosság tömeges áttelepítéséhez szükséges igényeinket.

Éppen ezért 'az amerikai kérdés' megoldása a kulcsa a többi probléma megoldásának. Először ez teszi lehetővé számunkra, hogy sok ember vándoroljon ki oda és létrehozzon egy másik Kínát, a KKP azonos vezetése alatt. Amerikát eredetileg a sárga faj ősei fedezték fel, de Kolombusz a fehér faj számára szerezte meg. Mi, a kínai nemzet leszármazottai jogosultak vagyunk ennek a földnek a birtoklására. Azt mondják, hogy a sárga fajhoz tartozó amerikaiaknak nagyon alacsony a társadalmi státuszuk. Fel kell szabadítanunk őket. Másodszor, miután megoldottuk az 'amerikai kérdést', a Nyugat európai kontinensen lévő országai behódolnak nekünk, nem beszélve Tajvanról, Japánról és a többi kisebb országról. Ezért az 'amerikai kérdés' megoldása az a küldetés, amelyet a történelem a KKP tagjai számára jelölt ki.
Néha arra gondolok, hogy milyen kegyetlen Kína és az Egyesült Államok számára az, hogy ellenségként kell szembetalálkozniuk egy keskeny úton. Emlékeznek-e a **Liu Bo-cseng** és a Teng Hsziao-ping által vezetett Felszabadítási Hadsereg csapatairól készült filmre? A cím valahogy így hangzott: 'Döntő küzdelem a központi síkságon'. Van egy fontos megjegyzés a filmben, amely tele van erővel és ragyogással: 'Az ellenfelek kénytelenek egy keskeny úton találkozni és csak a bátor fog győzni!' Az ilyen típusú élet-halál küzdelem szelleme tette lehetővé számunkra, hogy megszerezzük a hatalmat a szárazföldi Kínában. Történelmi szükségszerűség kényszeríti elengedhetetlen szembenézésre és élet-halál harcra egy keskeny ösvényen Kínát és az Egyesült Államokat. Az Egyesült Államok Oroszországtól és Japántól eltérően soha nem foglalta el Kínát vagy sértette integritását, sőt támogatta Kínát a japánok elleni küzdelmében. Mégis kétségtelenül akadály, a legnagyobb akadály! Hosszú távon Kína és az Egyesült Államok kapcsolata nem lehet más, mint az élet-halál küzdelem.
Egyszer néhány amerikai ellátogatott hozzánk és arról próbált meggyőzni minket, hogy Kína és az Egyesült Államok viszonyát a kölcsönös függőség határozza meg. Teng Hsziao-ping elvtárs nyugodtan válaszolt: 'Menjenek és mondják meg kormányuknak, hogy Kínának és az Egyesült Államoknak nincs egymástól kölcsönösen függő, és a kölcsönös bizalmon alapuló kapcsolata.' Valójában Teng Hsziao-ping elvtárs túl udvarias volt, lehetett volna őszintébb 'Kína és az Egyesült Államok közti viszony egyfajta élet-halál küzdelem.' Természetesen most még nincs itt az ideje, hogy nyíltan szakítsunk. A reformfolyamat és nyitás a világ felé még az ő tőkéjükön és technikájukon nyugszik, egyelőre még szükségünk van Amerikára. Éppen ezért mindent meg kell tennünk, hogy elősegítsük kapcsolatunk fejlődését Amerikával, minden vonatkozásban tanuljunk tőle, és Amerika példájára építsük újjá hazánkat.
Miként sikerült ezekben az években irányítani külügyeinket? Még akkor is ha fel kellett vennünk a mosolyálarcot, hogy kedvükben járjunk, még akkor is oda kellett adnunk a jobb orcánkat, miután ők megütötték a balt. Ki kell bírnunk azért, hogy fejlesszük viszonyunkat az Egyesült Államokkal. Emlékeznek a **Wuxun** filmhősre a Wuxun története című filmben. Azért, hogy teljesíthesse küldetését, oly sok fájdalmat és szenvedést, oly sok ütést és rúgást kellett kiállnia. Az Egyesült Államok a legsikeresebb ország ma. Csak miután megtanultuk tőle valamennyi hasznos tapasztalatát, válthatjuk fel őt a jövőben. Még akkor is ha mi jelenleg utánozzuk Amerika hangnemét 'Kína és az Egyesült Államok a kölcsönös tisztelet és megbecsülés alapján megbízik egymásban' nem szabad megfeledkeznünk arról, amire a mi civilizációnk ismételten megtanított minket, hogy egyetlen hegység sem teszi lehetővé, hogy két tigris éljen benne.
Azt sem szabad soha elfelejtenünk, amit Teng Hsziao-ping elvtárs hangsúlyozott: 'Színlelj és tartózkodj szándékaid kinyilvánításától.' A rejtett üzenet az, hogy nekünk félre kell vezetnünk Amerikát, el kell titkolnunk végső céljainkat, rejteni kell képességeinket és várni kell a kedvező alkalomra. Ily módon tiszta marad a fejünk. Miért nem változtattuk meg nemzeti himnuszunk szövegét valami békésebbre? Miért nem cseréltük ki a háború témáját benne? Ehelyett, amikor alkotmányunk módosítására sor került, először jelöltük meg egyértelműen, hogy az önkéntesek menetelése a nemzeti himnuszunk. Így már érthető miért beszélünk

állandóan nagy hangon 'a tajvani kérdésről', de nem említjük 'Amerika kérdését'. Ismerjük azt az elvet, hogy 'egy dolgot teszünk a másikkal elrejtve'. Ha az átlag ember csak Tajvan kis szigetét nézi, akkor önöknek, mint országunk elitjének, ügyünk teljes képét látniuk kell. Az évek során Teng Hsziao-ping elvtárs megállapodásának megfelelően hatalmas területeket adtunk át északon Oroszországnak. Azt gondolják önök, hogy Pártunk Központi Bizottsága ostoba?
Azért, hogy megoldjuk Amerika kérdését, képesnek kell lennünk a szokások és korlátozások félretételére. Amikor a történelemben az egyik ország legyőzte és elfoglalta a másikat, nem ölhette meg a meghódított ország valamennyi lakóját, mert abban az időben nem lehetett szablyával és dárdával hatékonyan megölni embereket vagy akár puskával és gépfegyverekekkel. Éppen ezért lehetetlen volt megszerezni földterületet, megtartva annak lakosságát. Ha viszont ily módon foglaljuk el Amerikát, akkor nem tudunk odatelepíteni sok embert.
Csak ha különleges eszközöket használunk Amerika 'kitakarításhoz', leszünk képesek Kínaiakat odatelepíteni. Ez az egyedüli lehetőség maradt számunkra. Ez nem attól függ, hogy hajlandók vagyunk-e erre vagy sem. Milyen különleges eszközök állnak rendelkezésünkre Amerika 'kitakarításához'? Olyan hagyományos fegyverek, mint az ágyúk, a rakéták és a hadihajók, nem alkalmasak erre. De a legpusztítóbb fegyverek, mint például a nukleáris fegyverek, sem alkalmasak erre. Nem vagyunk ostobák, hogy Amerikával együtt pusztuljunk el nukleáris fegyverek bevetésével, annak ellenére, hogy nyomatékosan hangoztatjuk: bármi áron is megoldjuk a tajvani kérdést. Csak nem-romboló fegyverek bevetésével lehet annyi embert megölni, hogy képesek legyünk magunk számára megtartani Amerikát. A modern biológiai technológiában hatalmas méretű, gyors fejlődés zajlott le. Egymás után a legkülönbözőbb biológiai fegyvereket fejlesztik ki. Mi sem maradtunk tétlenek. Az elmúlt években megragadtuk az alkalmat ahhoz, hogy tökéletesítsük ezeket a fegyvereket. Képesek vagyunk egy csapással elérni célunkat: Amerika 'kitakarítását'. Amikor Teng Hsziao-ping elvtárs még velünk volt, a Párt Központi Bizottsága kellő tisztánlátással helyesen úgy döntött, hogy nem fejleszti ki a repülőgéphordozókat, és ehelyett az olyan halált okozó fegyverek kifejlesztésére összpontosít, amelyek tömegeket képesek megsemmisíteni az ellenséges ország lakóiból.
Emberiességi szempontból figyelmeztetnünk kell az amerikai népet és rávennünk őket, hogy távozzanak Amerikából, és adják át annak területét a kínai népnek vagy legalább az Egyesült Államok felét engedjék át Kínának, mert Amerikát először a kínaiak fedezték fel. De járható lenne-e ez az út? Ha ez a stratégia nem működik, akkor csak egyetlen lehetőség marad számunkra: döntő eszközök bevetése az Egyesült Államok 'kitakarítására', és egyetlen csapással megszerezni Amerikát a számunkra. Történelmi tapasztalatunk bebizonyította, hogy amíg mi ezt megtesszük, senki nem tehet semmit ellenünk. Sőt mi több, ha az Egyesült Államok megszűnik létezni, mint vezér, akkor a többi ellenség megadja magát nekünk.
A biológiai fegyverek példa nélkül állóan kegyetlenek, de ha nem az amerikaiak halnak meg, akkor a kínaiaknak kell meghalniuk. Ha a kínai nép jelenlegi országához van kötözve, elkerülhetetlen a teljes társadalmi összeomlás bekövetkezése. A 'Sárga veszedelem' szerzőjének a számításai szerint a kínaiaknak több mint a fele meg fog halni, és ez több mint 800 millió ember. A felszabadítás után sárga országunk közel 500 millió lakost tartott el, ma viszont az ország népességének hivatalos létszáma meghaladja az 1300 milliót. Ezzel sárga országunk lehetőségeinek a határához érkezett. Egy napon, ki tudja mikor jön ez el, bekövetkezik a nagy összeomlás és a lakosság több mint felének távoznia kell.
(**Wang Lixiong** író a Sárga veszedelem - **Yellow Peril** - című regényében egy képzeletbeli kínai polgárháborúról fest fantasztikus képet. A konzervatív Észak és a liberális Dél között folyó háborúban nukleáris fegyvereket is bevetnek és hatalmas néptömegek kénytelenek menekülni. A könyv szerint a **"qi qong"** a Falun-gong által gyakorolt meditációs gyakorlat

óriásira növekszik, és politikai mozgalommá válik. Nem meglepő, hogy a könyvet Kínában betiltották. Ennek ellenére ez az egyik legnépszerűbb könyv a kínai nyelvet beszélők körében az egész világon. A Yellow Peril-nek nincs angol nyelvű változata. Wang Lixiong - szül. 1953 - könyvét **Bao Mi** álnév alatt adta ki, amely azt jelenti kínaiul, hogy "Tartsd titokban". - DJ)

Két forgatókönyvre kell felkészülnünk. Ha sikeresek biológiai fegyvereink az Amerika ellen intézett meglepetésszerű támadásban, akkor a kínai nép képes lesz arra, hogy saját veszteségeit a minimumra szorítsa az Egyesült Államok elleni harcban. Ha azonban a támadás kudarccal végződik, és kivált egy nukleáris megtorlást az Egyesült Államok részéről, akkor Kína katasztrófális helyzetbe kerül, amelyben lakosságának több mint a fele elpusztulhat. Ezért kell késznek lennünk légvédelmi rendszerünkkel nagy és közepes méretű városaink körül. Bármi is fog bekövetkezni, csak előre mehetünk - félelem nélkül - Pártunk és kormányunk, valamint nemzeti jövőnk érdekében, tekintet nélkül azokra a nehézségekre és szenvedésekre, amelyekkel szembe kell néznünk. A lakosság még akkor is, ha a fele elpusztul, újra reprodukálódhat. Ha azonban a Párt elbukik, mindennek vége, örökre vége.

A kínai történelemben a dinasztiák lecserélésénél mindig a könyörtelenebb győzött és a jó szándékú pedig veszített. A legtipikusabb példa erre Csu királya, **Xiang Yu,** aki miután legyőzte Liu Bangot, elmulasztotta az üldözését és erőinek a megsemmisítését. Ennek a könnyelműségének betudhatóan Xiang Yu életét vesztette és Liu győzött. (A Csu és a Han háborúja idején, röviddel a Kin dinasztiát - i.e 221-206 - megbuktatták.) Ezért hangúlyoznunk kell a határozott intézkedések fontosságát. A jövőben a két rivális - Kína és az Egyesült Államok - találkozni fog a keskeny úton, és engedékenységünk az amerikaiakkal szemben kegyetlenséget fog kiváltani a kínai néppel szemben. Valaki itt felteheti a kérdést: Mi lesz az Egyesült Államokban élő sok millió honfitársunkkal? Azt kérdezhetik: Nem ellenezzük azt, hogy kínaiak megöljenek más kínaiakat?

Ezek az elvtársak túlságosan pedánsak, nem eléggé pragmatikusak. Ha mi ahhoz az elvhez ragaszkodtunk volna, hogy kínainak nem szabad megölnie kínait, felszabadíthattuk volna-e Kínát? Ami az Egyesült Államokban élő több millió kínait illeti, ez természetesen nagy kérdés. Ezért a közelmúltban kísérletet folytattunk genetikai fegyverekkel, azaz olyan fegyverekkel, amelyek nem ölik meg a sárga fajú embereket. Eredményt elérni az ilyen fajta kutatásban rendkívül nehéz. A világszerte folyó genetikai fegyverkutatásban az izraeliek járnak az élen. Az ő genetikai fegyvereik úgy vannak kifejlesztve, hogy megtámadják az arabokat és védelmezik az izraelieket. De még ők sem érték el azt a színvonalat, hogy ezek ténylegesen bevethetők legyenek. Bizonyos kutatásokban együttműködtünk Izraellel. Esetleg felhasználhatunk bizonyos technológiákat, amelyeket az izraeliek védelmére fejlesztettek ki, és átalakítva őket alkalmazhatjuk a sárga fajúak védelmére. Az ő techonológiájuk azonban nem elég fejlett még és nehéz felülmúlnunk őket az elkövetkező néhány évben. Ha öt vagy tíz évre van szükség az áttöréshez a genetikai fegyverek terén, akkor nem várhatunk tovább. Olyan idős elvtársak, mint mi, nem engedhetik meg maguknak a hosszú várakozást, minthogy nem sok időnk van már hátra. Korombeli idős katonák még várhatnak további öt vagy tíz évet, de azok, akik a Japán elleni háborúban vagy a régi Vörös Hadseregből még velünk vannak, már nem várhatnak tovább. Emiatt fel kell adnunk a genetikai fegyverekkel kapcsolatos elvárásainkat. Más perspektívából tekintve, az Egyesült Államokban élő kínaiak többsége tehertétel a számunkra, mert már régóta megrontotta őket a burzsuá-liberális értékrend, és igen nehéz lesz elérni, hogy elfogadják Pártunk vezetését. Ha túlélnénk a háborút, kampányt kellene indítanunk a jövőben, hogy foglalkozzunk velük és megreformáljuk őket. Emlékeznek, amikor legyőztük a Kuoumintangot és felszabadítottuk a szárazföldi Kínát, mennyi burzsuá osztályhoz és az értelmiséghez tartozó üdvözölt minket melegen, de később kampányt kellett indítanunk a 'reakciósok visszaszorítására' és be kellett indítanunk a Jobboldal Ellenes Mozgalmat, hogy eltávolítsuk és megreformáljuk őket.

(Az 1950-es és az 1960-as években Mao Ce-tung indította be azt a kampánysorozatot, amelynek a célja az állítólagos jobboldaliak eltávolítása volt a Kommunista Pártból, mind Kínában, mind külföldön. - DJ)
Néhányan hosszú időn át rejtőzködtek, és csak a Kulturális Forradalom idején lepleződtek le. A történelem bebizonyította, hogy minden társadalmi felfordulás valószínűleg sok ember halálával jár. Talán így is megfogalmazhatjuk: a halál az a mozdony, amely előre viszi a történelmet. A Három Királyság korszakában mennyien haltak meg? (A Három Királyság elnevezés **Wei**-re, **Shu**-ra és **Wu**-ra, arra a három országra utal, amely az i.u. 220-tól 280-ig terjedő korszakban Kína területén létezett. - DJ) Amikor **Dzsingisz kán** meghódította Eurázsiát, hány ember halt meg? Amikor**Mandzsu** elfoglalta Kína belső területeit, mennyien haltak meg? Nem vesztették-e sokan életüket az 1911-es forradalomban? De amikor legyőztük a '**Három Nagy Hegyet'** és lefolytattuk az olyan politikai kampányokat, mint 'a reakciósok elnyomása', a 'Három Nagy Antikampány' és az 'Öt Nagy Antikampány', akkor legalább húszmillióan haltak meg.
(A kínai kommunisták szóhasználatában a "Három Nagy Hegy" az imperializmust, a feudalizmust és a bürokratikus kapitalizmust jelöli, amelyeket le kell küzdeni. - DJ)
Attól tartottunk, hogy néhány fiatal ma remeg a félelemtől, ha háborúról és emberek haláláról hall. Háború idején hozzászoktunk a halottak látásához. Vér és húscafatok voltak körülöttünk, hullák hevertek halomban a mezőkön és patakokban ömlött a vér. Mindezt láttuk. A csatamezőkön valamennyiünk szeme vörössé vált az öléstől, mert az élet-halál küzdelem volt és csak a bátor maradhatott életben.
Valóban brutális megölni egy- vagy kétszámillió amerikait. De ez az egyetlen lehetőség arra, hogy biztosítsuk Kína évszázadát, azt az évszázadot, amelyben a KKP vezeti a világot. Mi, mint emberbarát forradalmárok, nem akarjuk a halált. A történelem azonban az elé a választás elé állított, hogy el kell döntenünk, kínaiak vagy amerikaiak haljanak meg, és nekünk az utóbbit kell választanunk, minthogy számunkra fontosabb megőrizni a kínai nép életét és pártunk létét. Végül is mi kínaiak vagyunk, a KKP tagjai. Attól a naptól kezdve, hogy csatlakoztunk a KKP-hez, a Párt élete valamennyiünk felett állott. A történelem fogja bizonyítani, hogy helyesen választottunk.
Beszédem végéhez közeledve most már értik, miért folytattuk le ezt a felmérést. Magyarán szólva ezzel az Internetes közvélemény-kutatással akartuk megtudni, hogy vajon népünk ellenünk fordulna-e, ha mi titokban olyan határozatot hoznánk, hogy 'kitakarítjuk' Amerikát. Többen lennének-e azok, akik támogatnak, vagy akik ellenünk vannak? A következő megállapításra jutottunk: Ha népünk elfogadja hadifoglyok, asszonyok és gyermekek lelövését, akkor helyeselni fogja Amerika 'kitakarítását'. Több mint húsz éven át Kína élvezhette a békét, és egy egész nemzedék nem esett keresztül a háború próbáján. Különösen a II. Világháború vége óta sok változás következett be a hadviselés módjában, a háború fogalmában és a hadviselés etikájában. A korábbi Szovjetunió és a kelet-európai kommunista államok összeomlása óta a Nyugat ideológiája vált uralkodóvá az egész világon. Az emberi természet nyugati felfogása, valamint az emberi jogok nyugati szemléletmódja egyre nagyobb mértékben elterjedt a kínai fiatalok körében. Éppen ezért nem voltunk egész biztosak a lakosság magatartását illetően. Ha népünk alapvetően ellenzi Amerika 'megtisztítását', akkor természetesen megfelelő intézkedéseket kell hoznunk.
Miért folytattuk le ezt a közvéleménykutatást a világhálón keresztül, és miért nem államigazgatási úton? Jó okból tettük, amit tettünk. Először is, ezzel csökkentettük a mesterséges beavatkozást és így bizotsítottuk, hogy a lakosság valódi gondolkodását ismerjük meg. Továbbá ez bizalmasabb jellegű volt, és nem leplezte le felmérésünk igazi célját. Ami azonban még fontosabb, az a tény, hogy legtöbben, akik képesek voltak válaszolni az online kérdésekre, azokból a társadalmi csoportokból származnak, akik viszonylag iskolázottak és intelligensek. Ők alkotják azoknak a vezető csoportoknak a kemény magját, amelyek döntő

szerepet játszanak népünk körében. Ha ők támogatnak minket, akkor népünk egésze követ minket, ha ők ellenünk vannak, akkor veszélyes szerepet játszhatnak, és társadalmi felfordulást idézhetnek elő.
Nagyon megnyugtató számunka, hogy nem küldtek vissza kitöltetlen kérdőíveket. A benyújtott kérdőívek 80%-ka ki volt töltve. Ez Pártunk néhány évtizedes, a propaganda és a nevelés terén végzett munkájának kiemelkedő eredménye. A nyugati befolyás hatására természetesen néhányan ellenezték a hadifoglyok, az asszonyok és a gyermekek lelövését. Ezt mondották: 'Sokkoló és félelmetes látni, hogy mennyien helyeslik asszonyok és gyermekek lelövését. Megőrült mindenki?' Mások így szóltak: 'A kínaiak szeretik azt állítani magukról, hogy békeszerető nép, ténylegesen azonban a legkegyetlenebb nép. Az ölésre és gyilkolásra vonatkozó megállapítások miatt végig fut a hideg a hátamon.'
Noha nem túlságosan sokan osztják ezt a nézetet, s így lényegesen nincsenek befolyással az általános helyzetre, mégis szükségünk van erősíteni propagandánkat az ilyenfajta érvek megválaszolására. Ezért erőteljesen ajánljuk **He Xin** elvtárs utolsó tanulmányát, amelyet már benyújtottak a központi kormányhoz. Önök is megtekinthetik az Interneten. Ha rámennek az Internetre - megfelelő kulcsszavakat használva - akkor megtalálhatják He Xin elvtársnak a **Hong Kong Business News** Médiafigyelő Szolgálat részére adott interjúját, amelyben **'Az Egyesült Államok megdöbbentő összeesküvéséről"** beszélt. A kezében lévő anyagok szerint 1995. szeptember 27-től október 1-ig a Mihail Szergejevics **Gorbacsov Alapítvány**, amelyet az Egyesült Államok hozott létre, meghívta a világ 500 legfontosabb államférfiát, gazdasági vezetőjét és tudósát, beleértve **George W. Bush**-t is (aki ekkor még nem volt az Egyesült Államok elnöke), **Lady Thatcher bárónőt**, **Tony Blairt**, **Zbigniew Brzezinski**-t, valamint **George Soros**-t,**Bill Gates**-t, a jövőkutató **John Naisbit**-et és így tovább, valamennyi a világ legközismertebb személyiségei közé tartozik, a San Fransisco-i Fermont szállodába, egy magasszintű kerekasztal konferenciára a globalizáció problémáinak, valamint annak a megvitatására, hogy miként kell irányítani az emberiséget a XXI. században? Aszerint a dokumentum szerint, amely **He Xin** kezében volt, Földünk eme jelenlévő kiemelkedő személyiségei, úgy gondolták, hogy az emberiség mai létszámának a **20%-a** elégséges a világgazdaság és a jólét fenntartásához. A **többi 80%,** vagyis a világ népességének a **4/5-e,** emberi hulladék, amely képtelen új érték előállítására. A jelen lévők úgy gondolták, hogy a Föld népességének fölösleges 80%-a selejt, és csúcstechnológiai módszereket kell felhasználni fokozatos eltávolítására. Minthogy az ellenfelek titokban lakosságunk eltűntetését tervezik, nem lehetünk a végtelenségig könyörületesek és együttérzőek velük szemben. He Xin elvtárs tanulmánya a megfelelő időben készült, és bebizonyította: a 'szemet szemért fogat fogért' megközelítésünk helyességét, alátámasztva Teng Hsziao-ping elvtárs előrelátását, amely szerint katonai stratégiát kell az Egyesült Államokkal szemben bevetnünk.
Kétségtelen He Xin elvtárs nézeteinek a terjesztése során nem publikálhatjuk ezt a cikket a párt újságjaiban, mert el kell kerülnünk az ellenség éberen figyelő szemeit. He Xin interjúja arra emlékeztetheti az ellenséget, hogy már rendelkezünk a modern tudomány és technológia - beleértve a 'tiszta' nukleáris technológiát, a génfegyver-technológiát, valamint a biológiai-fegyver technológiát - eszközeivel és hatalmas csapásokat tudunk mérni lakosságuk nagyarányú megsemmisítésére.
Az utolsó probléma, amiről beszélni akarok, az a katonai küzdelemre való felkészülés erőteljes kézbevétele. Jelenleg az előrehaladás vagy a lemaradás keresztútjához értünk. Egyes elvtársak szembesülnek az országunkat elárasztó problémákkal - a korrupcióval, az állami tulajdonban lévő vállalatok nehézségeivel, a bankoknál lévő rossz adósok számláival, a környezetszennyezési problémákkal, a közbiztonsággal, a közoktatási helyzettel, az AIDS fenyegetésével és más megoldásra váró problémákkal - beleértve lázadások lehetőségét is. Ezek az elvtársak haboznak, hogy elkötelezzék magukat a katonai küzdelemre való

felkészülés mellett. Úgy gondolják, hogy először meg kell bírkózni a politikai reform problémájával, azaz először önmagunk megreformálására kerüljön sor. Miután megoldottuk belső problémáinkat, foglalkozhatunk a külföldi katonai küzdelemmel.
Ez a kínai forradalom 1948-as kritikus szakaszára emlékeztet engemet. Ebben az időben a Népi Felszabadítási Hadsereg 'lovai a Jangce folyóból itták a vizet'. De rendkívül bonyolult helyzettel és problémákkal kellett szembesülniük minden felszabadított területen és a központi irányítóhatóság naponta kapta a szükséghelyzetről szóló jelentéseket. Mi a teendő? Állítsuk le a hátországi területek és a belső ügyek irányítását, mielőtt továbbhaladunk, vagy egyetlen hatalmas erőfeszítéssel keljünk át a Jangcén és haladjunk tovább? Mao elnök rendkívüli bölcsességgel és bátorsággal kiadta az előrenyomulási parancsot 'vigyétek a végső győzelemig a forradalmat', és felszabadította egész Kínát. Az előbb említett kétségeink a súlyos konfliktusokat okozó problémákkal kapcsolatosan mind megoldódtak a nagy előrenyomulásnak ebben a forradalmi lendületében.
Úgy látszik, hogy most hasonló kritikus szakaszban vagyunk, mint amikor a 'lovak itták a vizet a Jangce folyóból' azokban a forradalmi időkben, egészen addig, amíg szilárdan kézbe nem vesszük a legalapvetőbb feladatot - a háborús küzdelemre való felkészülést. A Központi Bizottság úgy gondolja, mire megoldjuk egyetlen csapással az Egyesült Államok problémáját, addigra valamennyi belső problémánk is megoldódik. Így tehát katonai küzdelemre való felkészülésünk a látszat szerint Tajvan ellen irányul, ténylegesen azonban az Egyesült Államokat célozza. Felkészülésünk messze meghaladja a repülőgéphordozókkal vagy műholdakkal történő támadás méreteit.
A marxizmus azt tanítja, hogy az erőszak az új társadalom megszületésének a bábája. Ebből következőleg a háború Kína évszázada megszületésének a bábája. A háború közeledése reménységgel tőlt el az új nemzedék iránt."
Csi Hao-tian második beszéde itt ér véget.

Műhold felvételek Kína titkos fegyverkezéséről

A **Washington Times** című lap 2006. február 16-i számában cikket közölt **Bill Gertz** tollából azokról a kereskedelmi műholdak által készített fényképekről, amelyek betekintést engednek Kína nukleáris fegyverkezésébe és katonai támaszpontjaiba. A képeken először láthatóak Kína titkos víz alatti tengeralattjáró alagútjai. Az amerikai védelmi minisztérium, a Pentagon egyik képviselője kijelentette, hogy a tengeralattjáró alagutak bejáratairól készült fénykép először bizonyítja, hogy Kína milyen nagyszabású rejtett fegyverkezési programot hajt végre. Hasonló, de még ennél is részletesebb hírszerzési fényképek már a Pentagon rendelkezésére állnak, de ezek szigorúan titkosak. "A kínaiak titkos katonai létesítmények egész hálózatával rendelkeznek, amelyről tudomással bír az Egyesült Államok kormánya, de nem hozza nyilvánosságra erre vonakozó értesüléseit," mondotta a Pentagon képviselője, aki nem kívánta magát megnevezni.
A polgári rendeltetésű műbolygók most közzétett fotói ezért az első nyilvános tájékoztatást jelentik Kína titkos fegyverkezéséről. Ezeket a fényképeket 2000. és 2004. között készítették, és látható rajtuk Kína Xia osztályhoz tartozó és interkontinentális rakéták hordozására alkalmas tengeralattjáróinak dokkja a **Jianggezhuang támaszponton**, amely a Sárga tenger Sandong tartományában van. A tengeralattjárók 12 db **JL-1** típusú rakétáinak a nukleáris robbanófejei egy víz alatti tárolóban vannak elraktározva, amelyeket a tengeralattjáróktól észak-nyugati irányban, 450 méter távolságban fényképeztek le. A nagy felbontású műholdas fénykép egy viziutat mutat, amely szárazföld által befedett létesítményhez vezet. Más fényképek további föld alatti katonai bázisokat mutatnak, beleértve a Fejdong melletti légitámaszpontot Anhui tartományban, olyan kifutóval, amely a közeli hegy alá vezet. Több felvétel is készült a levegőben újratölthető kínai **H-6**-os stratégiai bombázókról és az üzemanyagtöltő-gépekről a Hubei tartományban lévő Dangyang-i légibázison. 70 nukleáris

rakéta indítására is alkalmas **Qian-5** típusú repülőgépet is lefényképeztek több kelet-kínai partmenti tartományban.
Ezeket a fényképeket a non-profit státuszú **Natural Resources Defence Council** (NRDC), a **Természeti Erőforrások Védelmi Tanácsa** és a**Federation of American Scientists, (**az Amerikai Tudósok Szövetsége) képviselőiből alakult csoportok készítették. A fényképek elég élesek ahhoz, hogy be lehessen azonosítani már a három láb (91 centiméter) méretű objektumokat is a Földön. Ezek a fényképek az **Imaging Notes** nevű negyedévenként megjelenő hírlevél téli kiadásában jelentek meg. Ilyen digitális felvételek készítésére valamikor csak az Egyesült Államok technikai hírszerző szervezeteinek volt lehetősége. A közelmúltban már a kereskedelmi jellegű vállalatok is olyan technológiát alkalmaznak, amely már az övékhez hasonló világűri kamerákkal jóminőségű felvételeket tudnak készíteni.
A föld alatti támaszpontok létezése megerősíti a Pentagon és a hírszerző szervezetek elemzéseit, amely szerint Kína nagyarányú titkos fegyverkezést folytat, amely fenyegeti az Egyesült Államok érdekeit, miközben hivatalosan azt állítja, hogy erői védelmi jellegűek és nem jelentenek fenyegetést.**Donald H. Rumsfeld** nemzetvédelmi miniszter szerint (aki 2005. októberében Kínába látogatott) Peking többértelmű jelzéseket ad titokban folytatott fegyverkezéséről, és nem indokolja meg egyértelműen azok célját. Amerika Csendes-óceáni Flottájának parancsnoka **Gary Roughead** tengernagy azonban nem tekinti Kínát "fenyegetésnek". Ugyanakkor ő is elmondotta 2006. február 14-én, hogy Kína nagyméretű és gyors fegyverkezésének a célja nem teljesen ismert. Azt hangsúlyozta, hogy fokozott átláthatóságra van szükség Kína részéről.
A Pentagon négy éves stratégiai jelentése, amelyet 2006. februárjában tettek közzé, megállapította: Kína növekedőben lévő hatalom, amely a legnagyobb potenciállal bír az Egyesült Államokkal való katonai versenyben. A jelentés szerint Peking jelentős összegeket ruház be stratégiai nukleáris fegyvereinek a kiépítésére, amelyek alkalmasak a határain túli csapásmérésre is. Az amerikai kormányzat több hivatalos képviselője elmondotta, hogy a kínai fegyverkezés méretei és titkossága vitákat váltott ki az amerikai kormányzatban. Azt kell megválaszolni, hogy milyen fenyegetést jelent ez az Egyesült Államokra. A washingtoni hírszerző ügynökségek a közelmúltban elkészítettek egy **Nemzeti Hírszerzői Becslést** - National Intelligence Estimate, NIE - vagyis a hírszerző és titkosszolgálati közösség szakértői közösen készítettek átfogó elemzést Kínáról. Arra a következtetésre jutottak, hogy Kína megtévesztő stratégiát használ az Egyesült Államok és más nemzetek félrevezetésére valódi céljait, programjait és katonai felkészülését illetően. A Pentagon hivatalosan kérte Kínát, hogy tegye lehetővé földalatti létesítményeinek, így például a tengeralattjáró alagutaknak és a pekingi parancsnoki irányítóközpontoknak a megtekintését, de ezeket a kéréseket elutasították, illetve tagadták kínai részről az említett létesítményeknek a puszta létezését is. Elutasították azt az állítást, hogy Kínának lenne bármiféle föld alatti tengeralalattjáró létesítménye. Az említett műholdas fényképek pontosan ezek létezését bizonyítják, amiből az is következik, hogy Peking félrevezette az Egyesült Államokat. A tengeralattjárókat álcázó létesítmények csak annak a tíz különböző elrejtett létesítménytípusnak az egyikét alkotják, amelyeket a kínai hadsereg kiépített. Vannak olyan föld alatti létesítmények, amelyek a nukleáris rakéták tárolására szolgálnak. Más föld alatti létesítmények a fegyvergyárakat, a katonai irányítóközpontokat és a politikai irányítás föld alatti központjait rejtik.
Kína 2004-ben hozta nyilvánosságra először új típusú tengeralattjárói létezését. A **Juan osztályhoz** tartozó tengeralattjárók gyártását, amelyeket egy közép-kínai földalatti üzemben fejlesztettek ki, szigorúan titokban tartották. 2002 óta Peking már 14 tengeralattjárót állított hadrendbe. Jelenleg az új - interkontinentális rakéták kilövésére alkalamas -tengeralajárón dolgoznak, amely a **Jin típushoz** tartozik, és további két új **Sheng típusú** támadó tengeralattjárót is építenek.

Az amerikai Védelmi Hírszerző Ügynökség (Defense Intelligence Agency, DIA) titkos felmérése szerint Kína nukleáris ereje 45 hosszútávú rakétát, 12 tengeralattjáróról indítható rakétát, és 100 rövidtávú rakétát tartalmaz - valamennyi egy robbanófejjel van felszerelve. 2020-ra Kínának 220 hosszú-távú rakétája, 44 tengeralattjáróról kilőhető rakétája, és 200 rövidtávú rakétája lesz a DIA jelentése szerint. **Richard Fischer**, a Nemzetközi Kiértékelő és Stratégiai Központ (International Assessement and Strategy Center) kínai katonai szakértője szerint az északi tengeralattjáró-támaszponton túlmenően Kínának nagy méretű tengeralattjáró-támaszpontja van **Julin**-nál, **Hajnan**-szigetén - a Dél-Kínai tengeren. Ez a déli támaszpont lehetővé teszi a kínai rakétahordozó tengeralattjárók könnyebb bevetését azokéhoz képest, amelyek a sárga-tengeri támaszponton állomásoznak, és amelyek sokkal sebezhetőbbek az amerikai tengeralattjáró-elhárítás részéről.

Van-e a Amerikának Kína-ellenes stratégiája?

Zbiniew Brzezinski, a Trilateriális Bizottság egykori alapító elnöke, a Kolumbia Egyetem tanára, és számos tekintélyes kutatóintézet munkatársa, s aki Carter elnök nemzetbiztonsági tanácsadója volt, írja **"A nagy sakktábla című könyvében",** amely először 1997-ben jelent meg Amerikában, majd magyarul 1999-ben az Európa Könyvkiadónál, hogy a demokratikus átalakulás kérdését Kína nem kerülheti meg korlátlan ideig, mert akkor elszigetelődik a világtól. Ilyen elzárkózás azt jelentené, hogy Pekingnek vissza kellene hívnia a több mint 70 000, jelenleg Amerikában tanuló diákját, és ki kellene utasítania a külföldi üzletembereket, kikapcsolnia a számítógépeket, és több millió kínai háznak a tetejéről le kellene szerelnie a parabolaantennákat. Ez a kulturális forradalomra emlékeztető zsákutca lenne. A hatalomhoz görcsösen ragaszkodó, de mégis egyre csökkenő befolyással rendelkező KKP esetleg megkísérelheti Észak-Korea utánzását. Ilyesmi azonban csak rövid átmenetnek bizonyulna, ugyanis visszavetné a gazdaságot, és az politikai robbanáshoz vezethetne.

Az önkéntes elszigeteltség véget vetne Peking világhatalmi törekvésének. A Nyugatnak is túl nagyok az érdekeltségei Kínában, és a külföld túlságosan is igyekszik jelen lenni ebben az országban, s nem lenne hajlandó arra, hogy kirekessze magát. Kína jelenlegi nyitottságának tehát nincs gyakorlati alternatívája. (Már amennyire a nagyarányú fegyverkezés szigorú rejtegetését nyitottságnak lehet tekinteni.)

Az amerikai szakértő úgy véli, hogy a demokratikus átalakulás lehetősége, így az emberi jogok kérdése, nem kerülhető meg sokáig. Kína jövőbeni világhatalommá válása attól függ, hogy az uralkodó elit mennyire zökkenőmentesen tudja átadni hatalmát a fiatalabb nemzedéknek, és miként birkózik meg a gazdasági és a politikai rendszerek közötti ellentmondással. Brzezinski elképzelhetőnek tartja olyan tekintélyelvű állam létrehozását, amelyben alacsony szinten lehetővé tennék a választás lehetőségét a politikában, és csak ezután haladnának tovább a valódi **politikai pluralizmus** felé. Egy ilyen ellenőrzött rendszerváltás jobban megfelelne az ország egyre nyitottabb gazdasága számára, mintha továbbra is fenntartanák a KKP kizárólagos egyeduralmát. Brzezinski úgy gondolja, hogy a kínai politikai elitet ügyesen - pragmatikus racionalitással - kell rávenni arra, hogy hajlandó legyen átadni hatalmi monopóliumának és kiváltságainak egy részét. A közembereknek pedig mindezt türelmesen kellene elviselniük. A tapasztalatok azt mutatják, hogy az alulról jövő ilyen fajta demokratikus kezdeményezések akár azoktól származnak, akik szellemileg érzik elnyomva magukat, mind például az értelmiségiek és diákok, akár azoktól, akik gazdaságilag vannak kizsákmányolva - például az iparosodott területek munkásai és a vidéki szegények - általában túlmennek a hatalmi osztály által meghúzott határon.

A politikai és társadalmi okokból elégedetlenkedőknek 1989-ben nem sikerült demokratikus fordulatot kikényszeríteniük, ezért Kína nem valószínű, hogy elkerülheti a politikai zavargásokat. A kínai vezetők is erre számítanak, mert a Kommunista Párt 1990-ben készített belső tanulmánya is számol súlyos politikai nyugtalansággal. Egyes szakértők szerint Kínában a belső megosztottság olyan méreteket ölthet, amely kétségessé teheti az ország mai

integritását. Ezt a lehetőséget viszont csökkenti a felszított nacionalizmus, és a modern kommunikáció kettős hatása. Mindkettő az egységesülő kínai államot támogatja.
Brzezinski szerint van egy harmadik oka is azoknak a kétségeknek, hogy sikerül-e Kínának az elkövetkezendő két évtizedben jelentős világhatalommá válnia? Ugyanis ha Kína elkerüli a megosztó hatású, nagyméretű belső politikai konfliktusokat, és ha fenn is tudja tartani jelenlegi gyorsütemű gazdasági növekedését, akkor is viszonylag szegény maradna. Ha a nemzeti összteremékét megháromszorozza, akkor is a geopolitikai régió alsó részén foglalna helyet egy főre jutó jövedelmét tekintve. Ezért Brzezinski úgy véli, hogy Kína valószínűleg nem lesz elsőrendű világhatalom 2020-ig, viszont lehetősége van arra, hogy ő legyen a meghatározó regionális hatalom Kelet-Ázsiában.
A gazdasági megfontolások döntően befolyásolják Kína törekvéseit. Az új energiaforrások iránti növekvő igénye miatt Kína ragaszkodik**hegemóniájához** a dél-kínai tengerfenék lelőhelyeinek a kiaknázását illetően. Ugyanilyen okból Kína közeledik az energiában gazdag közép-ázsiai államokhoz. Így például 1996-ban Kína, Oroszország, Kazahsztán, Kirgizia és Tadzsikisztán már határ- és biztonsági-egyezményt írt alá. Növekszik Kína érdeklődése az orosz Távol-Kelet iránt is. A kínai bevándorlók és kereskedők beszivárgása az orosz területekre egyre nagyobb méreteket ölt. Kialakulóban van egy kínai befolyási övezet, ez azonban nem hasonlítható össze azzal a politikai uralmon alapuló övezettel, amit Moszkva tartott fenn Kelet-Európában. Ennek az a lényege, hogy a Kína befolyási övezetébe tartozó országokban döntéshozatal előtt mindig felteszik majd a kérdést: "És mi erről Peking véleménye?"
Ha Peking tényszerűen világhatalom lenne, befolyása délebre terjedne ki. Mind Indonéziának, mind a Fülöp-szigeteknek el kellene fogadnia, hogy a körülöttük lévő vizeken a kínai haditengerészeté a hegemónia. Egy politikailag és gazdaságilag óriássá váló Kína kísérletet tehetne, hogy kiterjessze befolyását az orosz Távol-Keletre, és aktívan részt venne Korea egyesítésében. Természetesen Tajvan kérdését is ízlésének megfelelően oldaná meg. Egy ilyen terjeszkedő Kína valószínűleg Oroszország és India ellenállásába ütközne, akik esetleg Pakisztánt is bevonnák a kínai befolyás visszaszorításába. Délen Vietnam és Indonézia - valószínűleg Ausztrália támogatásával - igyekezne fékezni Kína terjeszkedését. Keleten Japán és mindenekelőtt Amerika helyezkedne szembe a kínai nyomással és akadályozná, hogy döntő szerepe legyen Koreában és erőszakosan bekebelezhesse Tajvant.
Az hogy Kína miként fejlődik nagy mértékben Amerika hozzáállásától és jelenlététől is függ. A kínaiak ezért politikájukban nagy hangsúlyt fektetnek Amerika befolyásolására, különösen a kulcsfontosságú Amerika-Japán kapcsolatokat illetően. Peking Amerikát a világ vezetőjének tekinti, amelynek jelenléte a térségben Japánnal együtt korlátozza Kína befolyását. Ezért Brzezinski is úgy látja, hogy Amerika szerepéből és elhelyezkedéséből adódóan - de szándékai ellenére - a jövőben Kína ellenfele és nem természetes szövetségese lesz. (A nagy sakktábla - 233. old)
Szun Ce ősi bölcsességére támaszkodva: a kínai politika feladata az, hogy az amerikai hatalom felhasználásával békésen győzze le az amerikai hegemóniát, de anélkül, hogy szabad befolyást engedne Japán regionális törekvéseinek. Ennek érdekében a kínai geostratégák két célt követnek. Ezeket 1994-ben **Teng Hsziao-ping** fogalmazta meg: "**Elsőként** szembe kell szállnunk a hegemonizmussal és a hatalmi politikával, hogy megőrizhessük a világbékét; **másodikként** új nemzetközi politikai és gazdasági rendet kell felépítenünk." Az első nyilvánvalóan az Egyesült Államokra céloz. Kína csökkenteni akarja Amerika túlsúlyát, de kerülni óhajtja a katonai összeütközést, amely leállítaná azt a gazdasági növekedést, amely előfeltétele Kína elsőrendű nagyhatalommá válásának. Teng Hsziao-ping második utalása a világ hatalmi viszonyait igyekszik megváltoztatni, kihasználva bizonyos fontos államok nehéztelését a jelenlegi erőviszonyok miatt. Kínának nem tetszik, hogy az Egyesült Államokat az eurázsiai kontinens nyugati szélén az Európai Unió, azon belül is annak meghatározó

országa, Németország támogatja; másrészt e hatalmas kontinens keleti részén Japán a szövetségese.
Peking kerül minden komoly konfliktust közvetlen szomszédaival. Elsősorban az orosz-kínai viszonyban ért el javulást, miután Moszkva hatalma ma gyengébb, mint Pekingé. Kínának Indiával is kerülnie kell minden közvetlen összeütközést, méghozzá úgy, hogy közben szoros katonai együttműködést tart fenn Pakisztánnal és Burmával. Peking igyekezett kihasználni a dél-kelet ázsiai országokban előforduló Nyugat-ellenes érzelmeket, különösen Malajzia és Szingapúr vonatkozásában. Megkérdőjelezte az amerikai-japán biztonsági egyezmény szükségességét is. Egyidejűleg komoly erőfeszítéseket tettek Hong Kong hosszú távú beolvasztására.
Brzezinski úgy látja, hogy Kína regionális státuszának elősegítése segítené annak a célnak az elérését, amit a már hivatkozott **Szun Ce** így fogalmazhatott volna meg: "Amerikának a térségben gyakorolt hatalmát annyira legyengíteni, hogy annak szövetségesként szüksége legyen egy, a térségben vezető szerepet betöltő Kínára, sőt végül társként egy kínai világhatalomra. Ezt a célt úgy kell megközelíteni és elérni, hogy ne váltsa ki az amerikai-japán szövetség védelmi okokból történő kibővítését és olyan következménnyel se járjon, hogy Amerika hatalmát a térségben Japán vegye át." (i.m. 236. old.)

Az erős állam nagy hasznot hozott

Már érintettük, hogy mennyire megrémítette a KKP vezetését az a mód, ahogy a Szovjetunió felbomlott, és nemcsak a gazdaság vált a vadkapitalizmus rablóprivatizációjának az áldozatává, de az állam is annyira meggyengült, hogy képtelen volt beszedni az adót és fizetni alkalmazottait - köztük nemcsak a pedagógusok és a bányászok maradtak fizetés nélkül - de még a hadsereg tisztjei sem kapták meg járandóságaikat.
A kínaiak látták, hogy az orosz hadsereg megpróbált ellenállni a szélsőséges atlantizmusnak és a nyomában járó vadkapitalizmusnak, de végül is nem tudta megakadályozni Oroszország pénzügyi technikákkal történő kirablását. A hadsereg által megszervezett sikertelen hatalomátvételi kísérletnek nem a Kommunista Párt uralmának a visszahozása volt a célja, hanem meg akarta akadályozni a szovjet állam, majd pedig az utódába lépő orosz állam, kívülről vezérelt megbénításának és kirablásának a folyamatát. Az az állam, amelyet meg akartak erősíteni, semmiféleképpen sem lett volna sztálinista típusú bolsevik diktatúra.
Az orosz atlantisták, akik nagy hangon szónokoltak a demokráciáról, ténylegesen a **Washingtoni Konszenzus** néven ismert programot hajtották végre, rékényszerítve azt Oroszországra. A Washingtoni Konszenzus döntéseit öt szakaszban kényszerítették rá a hidegháborúban legyőzött Oroszországra. Az 1992-ig tartott **első** szakaszban szabaddá tették az árakat és lértékelték az állampolgárok jövedelmét és megtakarításait. Az 1993-ban végrehajtott **második** szakaszban védelem nélkül hagyták az állampolgárok közös tulajdonát képező nemzeti vagyont. Ezt a bámulatos gyorsasággal megszülető új oligarcha csoport ténylegesen fillérekért kaparintotta meg és tette a saját magántulajdonává a rablóprivatizálás segítségével. Az 1994-ig tartó **harmadik** szakaszban hatalmas veszteségek sújtották a lakosságot megtakarításainak elértéktelenedésével és a tudatosan előidézett pénzügyi spekuláció következtében. Az 1995-re eső **negyedik** szakaszban a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia atlantistái szétrombolták az ország produktív gazdasági strukturáit. Ennek következtében óriásira növekedett a munkanélküliség és rekord méretekben csökkent a lakosság reáljövedelme. Az 1995-tól 1998-ig tartó **ötödik** szakaszban megtervezetten eladósították az államot és olyan pénzügyi csődbe jutatták, amelynek a révén a nemzetközi pénzügyi közösség több mint **500 milliárd dollárt kiemelt** magának Oroszországból.
A beindított adósságspirál nemcsak elvonta Oroszország pénzügyi erőforrásait a termelőgazdaságtól, de egyben felemésztette a lakosság megtakarításait is. Az atlantisták befolyása alá került állam, hogy megtartsa a spekulációs műveletek magas jövedelmét, létrehozta a saját maga által kibocsátott, rövidtávú államkötvényekből álló **pénzügyi**

piramisát. Ez évi 100%-os kamatot, vagy még ennél is magasabb hozamot biztosított e különleges - a nemzetközi spekulánsok tulajdonában lévő államkötvények részére. Ez a nyilvánvalóan összeomlásra ítélt pénzügyi piramis vezetett az 1998. augusztus 17-én bekövetkezett államcsődhöz.
Az atlantista **Washingtoni Konszenzus** kényszerprogramja nyomán nemcsak az orosz államhatalom esett szét és süllyedt mélyre az orosz gazdaság teljesítménye, de demográfiai veszteség is bekövetkezett. Három millióan haltak meg idő előtt és hat millióra tehető azoknak a száma, akik a szétesett gazdaság és a lezülött közállapotok miatt meg sem születtek. Az így előálló népességcsökkenés nagyobb volt, mint a sztálini diktatúra legvéresebb időszakában.
Ha a világhegemóniára törekvő nemzetközi pénz-és korporációs-oligarchia nem kényszerítette volna rá Washingtoni Konszenzusnak nevezett programját Oroszországra, akkor Oroszország úgy is áttérhetett volna a piacgazdaságra, hogy nem szenved el a történelemben példa nélkül álló hatalmas veszteségeket. Oroszországnak ezt a kirablását az tette lehetővé, hogy nemcsak a gazdaság bénult meg, de az állam is szétesett. Az Oroszországot ekkor ellenörző és a nemzetközi pénzügyi közösség által irányított atlantista politikusok és pénzemberek tudták, miként kell Oroszországra rákényszeríteni az úgynevezett sokkterápiát. Ez a sokkterápia a Washingtoni Konszenzus szerves részét képezte. Nyomában csökkent a termelés hatékonysága, a gazdaság versenyképtelenné vált és még Oroszország egyedülálló tudományos és kutatási potenciálja is szabad préda lett. Oroszország hatalmas természeti erőforrásai és tudományos kapacitása ellenére az egy főre eső nemzeti jövedelem vonatkozásában a **Fülöp-szigetek színvonalára** esett vissza.
Mindezt jól látták Kína vezetői és úgy döntöttek, hogy bármilyen nyomást is gyakorol rájuk a demokrácia, a piacgazdaság és az emberi jogok nevében a Nyugat, nem engedik elgyöngíteni Kínában a központi államhatalmat. A piacgazdaság működhetett, de egyidejűleg szigorú intézkedéseket hoztak az államhatalom megerősítésére és az államhatalom képviselőinek a korrupciótól való megóvására. Amikor fejlődik a piacgazdaság és ennek eredményeként hatalmas vagyonok keletkeznek magánszemélyek tulajdonában, ez a pénzügyi-gazdasági erő a korrupció legváltozatosabb technikáival próbálja meg saját akaratát politikai döntésekké átalakítani. Ezért olyan helyzetben, amikor a gazdaság irányítása a magántulajdonsok, kapitalisták kezébe kerül, az államhatalom pedig egy diktatórikusan irányító párt kezében marad, a két hatalom között szükségszerűen konfliktusok keletkeznek. A kínai kommunista vezetés válasza Oroszország atlantista kirablására végül is gazdaságilag eredményesnek mutatkozott.
Több magyar szakértő (köztük **Lóránt Károly**) kiszámolták, hogy a piacgazdaságra áttérés Kína számára 20 000 dollár / fő jövedelemnövekedéssl járt. Tekintettel arra, hogy Kínának 1300 millió lakosa van, ez hatalmas összeget, 26 000 000 000 000 dollár hasznot jelentett. Összehasonlításképpen megemlítjük a magyar rendszerváltás pénzügyi következményeit: Magyarország a gazdasági rendszerváltás, a tudatos eladósítás és a rablóprivatizáció eredményeként 26 000 dollár / fő kárt szenvedett. Ez 260 000 000 000 dollár veszteséget jelent. Ez a nagy veszteség is azért következhetett be, mert teljesen védtelenül maradt a társasági törvény következtében a közvagyon, és 1988 óta nem készült vagyonmérleg. Mindez csak azért volt lehetséges Magyarországon is, mert a Washingtoni Konszenzus szélsőségesen neoliberális és neokonzervatív irányvonalát kritika nélkül elfogadta a magyar pénzügyi és gazdasági irányítóréteg, és a politikai osztály döntési helyzetben lévő tagjai pedig engedelmesen végrehajtották.
A XXI. században kiéleződött a küzdelem a két világuralomra törő erő között. A ma domináns nemzetközi pénz- és korporációs-oligarchia az atlantizmus nevében alkalmazza a hatalom megszerzésének és megtartásának új-machiavellista stratégiáját, globális méretekben. Az atlantista machiavellizmus céljaiban és módszereiben ugyanolyan könyörtelen és önző

mint a korábbi machiavellizmusok voltak. A kínai kommunisták eurázsista-machiavellizmusát erre adott válaszként is értelmezhetjük, olyan ellenhatásként, amelynek szükségszerűen szembe kell szállnia a Nyugat atlantista machiavellizmusával.

Adósságcsapdában Magyarország
Mennyibe kerül Magyarországnak az EU tagság?

Független gazdasági elemzők (pl. Varga István, Bogár László, Lóránt Károly, Z. Kárpát Dániel, Zágrábi László, Tellér Gyula, és mások) az igazságot keresve kísérletet tettek annak számszerűsítésére, hogy Magyarország mennyit fizet az Európai Uniónak, és ténylegesen mennyit kap onnan? A budapesti kormány 1994-ben kötött megállapodást az EU-val, amely az 1994. évi I. törvény formájában került be a magyar törvények közé. Ennek értelmében Magyarország a fejlődő országokhoz hasonló elbírálásban részesült, azaz ipari termékeinek jelentős része vámmentesen juthatott az EU piacaira. Ugyanakkor az EU-ból hazánkba importált ipari termékek vámkötelesek voltak. Ezt követően azonban olyan ütemű és mértékű**vámleépítést** kényszerített Magyarországra az EU, hogy következményeként a normális - évi két milliárd dollár - **cserearány-veszteségen** felül további **irreális cserearány-veszteséget** kellett a magyar államnak és gazdaságnak elszenvednie. Az EU-ból érkező import mennyisége 1994-től 2003-ig a 2,7-szeresére nőtt. Ennek ellenére a **vámbevételek bruttó összege** az egytizedére csökkent.
A vámleépítés következtében a magyar gazdaságot óriási veszteség érte, mivel a vámbevételek összege rohamosan csökkent. **2003-**ra már **1364 milliárd** forint összegű kiesés jelentkezett. Ennek következtében nőtt a magyar adófizetők terhe, másrészt kevesebb pénz jutott az egészségügyre, a nyugdíjra, valamint az infrastruktúra fejlesztésére.
Magyarország érthetetlen módon engedett az EU követelésének és hozzájárult az **útadó** formájában bevezetett **úthasználati díj elengedéséhez.** Az EU előírta, hogy a Magyarországon áthaladó kamionok után 3 Ft / tonnakilométer díjat kell fizetni. Ezt a díjat a forint és az (akkor még EU elszámolási egységet képező) **ECU** árfolyamváltozásával arányosan emelik. Az EU illetékesei elérték, hogy a Magyarország által nyújtott útszolgáltatásért ténylegesen ne fizessenek. Az úthasználati díj egyoldalú elengedése miatt Magyarország cserearány vesztesége tovább nőtt. Ez nemcsak környezeti károkat okozott, de a több baleset miatt bekövetkezett emberi áldozatok száma is nagymértékben növekedett. A közúti áruszállítás ugyanis harmincháromszor balesetveszélyesebb, mint a vasúti.
Az **EU Fehér Könyve** szerint az Európai Unióban 2000-ben több mint 40 000 ember halt meg, és 1,7 millió sérült meg közúti balesetekben. A közúti balesetek közvetlenül mérhető költsége 45 milliárd euró. A közvetett költségek ennél három-négyszer magasabbak. Az éves költség 160 milliárd euróra tehető, ami az EU bruttó nemzeti összтermékének 2%-a. Az EU-n belül a mobilitás, így az áruk szabad áramlása fontosságban megelőzi az emberi élet és a környezet védelmét.
Az úthasználati díj kieséséből származó magyar veszteség 1992 és 2003 között **3,5 milliárd eurót tett ki**. Más szóval ekkora összeggel támogatta Magyarország az EU-nak azt a prioritását, hogy az áruk teljesen szabadon mozoghassanak. Ez egyben azt is jelenti, hogy Magyarországnak elő kellett segítenie a súlyos károkat okozó egyenlőtlen cserét. A közúti áruszállítás támogatásával egyidejűleg jelentős pénzeszközöket - összesen 1340 milliárd forintot - vontak el a vasúttól. Ezzel megsokszorozták a vasút hátrányos helyzetét, noha a vasúti szállítás sokkal jobban kíméli a környezetet. A MÁV-nak még a legalapvetőbb fenntartási eszközei sem voltak biztosítva. 2003-ra is csak hitelből tudta működési költségeit biztosítani.
A **délszláv háború** miatt vállalt **embargó** is súlyos károkat okozott a vasúti szállításnak. A külföldi kamionok szinte ingyen használhatták, és ma is aránytalanul olcsón használhatják a magyar közutakat. Már olvashattunk híreket arról, hogy a tönkretett vasutat potom pénzért privatizálni akarják, ami alatt természetesen a külföldieknek való áron aluli kiárusítás értendő. Az EU vasútpolitikájának része a vasúttársaságok "államtalanítása", azaz privatizálása.

A délszláv háború és az embargó betartása miatt Magyarországot **hárommilliárd dollár** kár érte. Ez az összeg kamatokkal növelve meghaladja a**hárommilliárd eurót.** Üres ígéret maradt, hogy Magyarországot az elszenvedett embargós károkért majd kárpótolják.
Összegezve az 1994 és 2003 közötti időszak adatait, az egyoldalú vámleépítés következtében Magyarország **29 milliárd euró vámbevételtől** esett el, továbbá **3,5 milliárd eurónak megfelelő összegű úthasználati díjat** engedett el. Ebből a **32,5 milliárd eurót** kitevő összegből le kell vonni azt, amit a **PHARE, az ISPA** és más EU-s támogatások keretében Magyarország kapott. Az összes ilyen címen befolyt összeg **1,4 milliárd euró.**Ráadásul ennek az összegnek is a jelentős részét EU-beli vállalatok és szakértők kapták.
Az **"EU csatlakozás 2004"** külügyminisztériumi kiadvány kiinduló adatait használta Zágrábi László az EU csatlakozás költségeit elemző, 2003-ban megjelent tanulmányában. A hivatkozott **KÜM dokumentum** szerint a várható támogatások bruttó összege az EU költségvetésében 2004 és 2006 között **5,1 milliárd eurót** tesz ki. A tényleges kifizetési előirányzat azonban csak **3,65 milliárd eurót** tartalmaz. Ez is a várható kifizetés felső határát jelöli. A legilletékesebb szakértő, **Balázs Péter - egyetemi tanár, korábban EU biztos, ma EU főtisztviselő** - közölte, hogy 2004 és 2006 között**ötmilliárd euró** a Magyarország számára leköthető pénz, amelyből az Unió eddigi bővítési tapasztalatai szerint **három milliárd** eurót használ fel az ország (FigyelőNet, 2003.03.21., MTI-ECO).
Mekkora Magyarország befizetéseinek tényleges összege?
Hazánk költségvetési befizetése egyértelműen rögzítésre került, átutalása automatikusan és késedelem-mentesen történik. Ez az összeg azonban nem tartalmazza a Kormány által Magyarország számára vállalat összes kötelezettséget. A már hivatkozott külügyminisztériumi kiadvány 153. és 154. oldalain még további visszavonhatatlan befizetési kötelezettségek is szerepelnek: az Európai **Beruházási Bank** alaptőkéje részére **2004-től 6 éven át évi 54 millió eurót** kell befizetni; az **Európai Fejlesztési Alap** számára **2005-ben 85** millió eurót kellett átutalni a fejlődő országok megsegítése címén. Ez méltánytalan, mert Magyarország soha nem volt gyarmattartó, és ma már nem is kereskedik a fejlődő országokkal, mivel piacait az EU közvetítők kaparintották meg. A **Szén- és Acélkutatási Alap** működéséhez 2006-tól kezdődően évi **9,93 millió eurót** kell befizetni.
Ha összevetjük a befizetések és támogatások összegét, az így kapott egyenleg 2004 és 2006 között **1751,5 millió euró** nagyságú támogatási többletet mutat Brüsszel számára. Ebből azonban **550 millió eurót le kell vonni**, mivel biztos, hogy **nem kerül kifizetésre.** Az így megmaradt összeg **1200 millió euró**. Ha figyelembe vesszük, hogy Magyarország az EU számára gyakorlatilag szinte **ingyenes úthasználatot** biztosít, akkor az**egyenleg már nulla** körüli értéket ad.
A csatlakozási feltételek teljesítése a magyar gazdaságra általában negatív hatással van. A magyar költségvetés egyenlegének romlása javítja az egyes EU tagok gazdasági helyzetét és költségvetési egyenlegét.
Milyen bevételektől esik el Magyarország?
Elmarad az **ÁFA** a személy-gépkocsik magánimportja után. Itt a kereskedelmi árrés is elvész. A más termékek magánimportja utáni ÁFA is az Európai Unió régebbi tagjainak a bevételét gyarapítja. Az EU-ból származó import utáni ÁFA beszedése **bevallásosra módosult,** ami jelentős késedelemmel és kieséssel jár. Az EU egyik direktívája (90/435/EGK) előírja, hogy **tilos osztalékadót** kivetni az EU-n belüli **osztalék-átutalásokra** akkor is, ha az anyavállalat és a leánycég két különböző tagországban van. **2001**-ben például a külföldi anyavállalatoknak átutalt osztalék adójából **húsz milliárd forint bevétele** volt a magyar költségvetésnek. A csatlakozási tárgyalásokon a budapesti kormány ötéves átmeneti mentességet kért a **forrásadóként** levont **osztalékadó** eltörlésének a kötelezettségére, amikor EU-s anyavállalatok által magyarországi leánycégektől kapott osztalékokról van szó. Budapest **20%-os adókulcsot** akart fenntartani arra hivatkozva, hogy a sok külföldi tulajdonú

cég miatt ennek az adónemnek az eltörlése nagyon megnövelné a költségvetés hiányát, a GDP 0,2%-át kitevő **40 milliárd forinttal.**
Hazánk működőtőke vonzását akadályozza az **osztalékadózás új módja.** Az EU-ban nálunk a legalacsonyabb **a társasági adó.** Ezt ellensúlyozta a profit kivitele esetén az **osztalékadó.** Így a tőke az adózás miatt abban volt érdekelt, hogy profitját itt Magyarországon tartsa és fektesse be. Számolni kellett azzal is, ami egyébként be is következett, hogy évenként **1-3 milliárd euró** összegű külföldi **működőtőke áramlik ki az országból.**

Az EU csatlakozás többletköltségei

Az EU támogatás pénzügyi folyósítása **utólagos,** így jelentős hitelezési többletköltség jelentkezik. Az ÁFA új információs rendszere is többletteherrel jár. Az EU visszaosztott - és megtévesztően "támogatásnak" nevezett - pénzeinek a megszerzése is többletköltséget jelent. Ehhez még hozzájárul az EU jogharmonizáció, amely a GDP 2-3 százalékát is elérheti, ugyanakkor ez a költség a piaci versenyképességben nem realizálható. Több esetben a jogharmonizáció a magyar cégek versenyképességét rontotta.
Zágrábi László tanulmánya a költségvetésnek az EU csatlakozás következtében előálló veszteségét a **2004-től 2006-**ig terjedő időszakra **1227 milliárd forintra becsülte.** Ha összegezzük az eddig ismertetett számokat és becsléseket, akkor megállapíthatjuk, hogy Magyarországnak az EU csatlakozás előkészítése **1991 és 2003** között **8866 milliárd forint veszteséget hozott.** 2005-ben és az azt követő években **évi 1446 milliárd forint veszteséget** okoz az, hogy Magyarország az EU tagja lett.

Mi volt a helyzet 2005 decemberében?

A magyar nemzetgazdaságnak nincs vagyonmérlege - állapította meg **Varga István,** az Adófizetők Szövetségének alelnöke, aki már az 1970-es évektől sikeres vállalkozó és a pénzügyek egyik legkiválóbb magyar szakértője, a MUOSZ-ban 2005. november 23.-án tartott tanácskozáson.
A központi költségvetés folyó kiadási tételeiről évről-évre kemény viták zajlanak a Parlamentben, de **az államháztartás egészének évi alakulásáról nincs sem vita, sem jogszabály-alkotás. Magyarországnak nincs vagyonmérlege sem a termelő, sem az ingatlanvagyonáról.**A **pénzügyi eszközök állományáról** sincs érdemi vita az Országházban. A politikai felelősséggel tartozó képviselők nem vitatják meg **a tőkeműveletek** körébe sorolt tranzakciókat. A nyilvántartást vezető Magyar Nemzeti Bank a számait az állományok értékváltozásáról **becsléssel**állapítja meg, és a becslés után fennmaradó **különbözetet tekinti tranzakciónak. Tehát** nem pontosan vezetett számviteli adatokat hoz nyilvánosságra.
Magyarország vagyonmérlegébe nemcsak az **államháztartás** tartozik bele, hanem az állampolgárok **családi háztartásai** is, továbbá a**vállalkozók mérlegei** és a vállalatok mérlegeiből levonható fontos következtetések. A nemzetgazdaság egészének **pénzügyi mérlegét** nem ismerhetjük, mert nincs ilyen. Az érvényes MNB törvény a központi banknak olyan jogosítványokat biztosít, amely megtiltja a politikai felelősséggel tartozó Kormánynak, az Országgyűlésnek, a választott képviselőknek, valamint ellenőrző szervüknek, az Állami Számvevőszéknek, hogy a tényleges adatokba betekinthessenek. Az MNB-nek van adatszolgáltatási kötelezettsége, amit saját belátása szerint összevont számokban meg is tesz. Saját maga dönti el, miről számol be, s miről hallgat. Pontos és hiteles adatokon nyugvó elszámolási kötelezettsége azonban nincs.
Az MNB - önkényesen - arra is felhatalmazta saját magát, hogy **adatait visszamenőleg** akár 5-6 évre is **megváltoztassa.** Ezzel a saját magától kapott joggal élt is. **1300 milliárd forinttal növelte az ország adósság-állományát** csupán statisztikai számbavétellel, a banki nyilvántartási könyvek manipulálásával. Az adatok forrása a pénzügyi közvetítők adatszolgáltatása, valamint azok az adatok, amelyeket az APEH és a KSH továbbít. Az állam illetékes szervei kötelesek átadni a rendelkezésükre álló adatokat, ugyanakkor a politikai

felelősséggel tartozó Országgyűlés és Kormány csak korlátozottan kap megbízható adatokat. Az MNB által használt **devizatartalékért** a költségvetés fizeti a kamatokat. Ha az MNB-nek árfolyamvesztesége van, akkor azt a költségvetés megtéríti neki, de ha nyeresége van, akkor azzal a központi bank föltőkésítheti magát.
A fentiekből következően Magyarország **adósságállománya** az **MNB tartalékkezelésén, valamint kamat-megállapítási és árfolyam-szabályozási** jogán nyugszik. A magyar nemzetgazdaságot sújtó adósságteher mértéke és költségei tehát elsődlegesen monetáris döntésektől függnek. Az államadósság kordában tartását célozza, hogy annak nagysága nem haladhatja meg a **GDP 60%-át,** a költségvetés hiánya pedig nem lehet nagyobb, mint a **GDP 3%-a.** A nagy EU országok mind túllépik ezeket az értékeket. Belgium GDP-hez viszonyított adóssága, pl. nem 60%, hanem 120%.
A gazdaságpolitika jó vagy rossz megítélése 2005-ben a **pénzügyi közvetítők** és a **pénzügyi elemzők elvárásai** szerint történik. Hol "**piacnak**", hol **elemzőknek** nevezik ezeket a szakértőket, akik mind a pénzvagyon-tulajdonos réteg érdekét képviselik. A politikai pártok pedig arra kényszerülnek, hogy versengjenek politikájukkal és döntéseikkel a nemzetközi pénzügyi közösség, valamint-e közösség közvetítőinek a jóindulatáért. Legfőbb törekvésük, hogy e nemzetközi pénzügyi közvetítők, az IMF, az OECD, valamint az ECB, az EU frankfurti Központi Bankja elvárásait teljesítsék.
A társadalmi szempontok számbavétele és szakszerű kezelése a valódi elemzés - úgy mint az emberek tevékenységének szimulációja és a környezetvédelmi szempontok felmérése - hiányzik. A tömegtájékoztatás ahelyett, hogy a tényleges problémákkal foglalkozna, valójában a véleményhatalmat közvetítő pénzügyi szakértők szempontjait továbbítja a lakosság felé.

Megállapodás az EU keretköltségvetéséről

Hosszú huzavona után 2005. december 17-én az Európai Unió tagországainak állam- és kormányfői megállapodtak az Unió 2007-től 2013-ig érvényes költségvetéséről. Eszerint a költségvetés **862,36 milliárd eurót** tesz ki, ami az EU összjövedelme 1,045%-ának felel meg. A szociálliberális koalíció úgy értékelte, hogy Magyarország eredményesen tudta érdekeit érvényesíteni és az első brit javaslatban szereplő összeghez viszonyítva egymilliárd euróval többet kaphat. **Gyurcsány Ferenc miniszterelnök** szerint, ha a befizetések és a támogatások közötti különbséget nézzük, akkor a Magyarországnak jutó nettó Uniós támogatás a három és félszeresére nő, s évi átlagban eléri a 3,529 milliárd eurót. (A miniszterelnök befizetésnek csak Magyarország tagdíj-jellegű közvetlen befizetését vette figyelembe, és nem számította az EU-tagság miatt a költségvetésből kieső vámbevételeket, az EU számára elengedett úthasználati adót.) Gyurcsány úgy vélte, hogy a felzárkóztatási fejlesztések 85%-a lesz Uniós forrásból finanszírozható.
Varga Mihály volt pénzügyminiszter, a FIDESZ Magyar Polgári Szövetség alelnöke rámutatott, hogy Magyarország mintegy 200 milliárd forinttal kevesebb támogatáshoz juthat. Az eredeti javaslat szerint Magyarország 23,4 milliárd euró összeget kaphatott volna visszaosztás címén, így viszont csak 22,6 milliárd eurót kap, ami 800 millió euróval kevesebb "támogatásnak" nevezett visszaosztást jelent. Varga Mihály üdvözölte, hogy megszületett a döntés, de hozzátette: nem állítható, hogy Magyarország jól járt. A Fidesz alelnöke emlékeztetett rá: Brüsszelből folyamatosan azt ígérték, hogy Magyarország az EU tagjaként lényegesen több támogatást fog kapni. Most viszont azt közlik, hogy túl sok tagállama van az EU-nak és ezért mindenkinek áldozatot kell hoznia. A 200 milliárd forinttal kevesebb összeg azt jelenti, hogy nem jut elég pénz a fejlesztésekre és a felzárkózásra. Varga Mihály úgy értékelte: javíthat az eladósodott önkormányzatok helyzetén az, hogy a jövőben visszaigényelhetővé válik az Uniós alapokból érkező források tekintetében az ÁFA.
Az Európai Parlament katalán elnöke, **Josep Borrel,** bírálta a költségvetést, mert az jelentősen eltér az Európai Parlament és az Európai Bizottság javaslatától. Előbbi 883

milliárd, az utóbbi pedig 943 milliárd eurós költségvetési összeget javasolt a 2007 és 2013 közötti időszakra. Az EU csúcsértekezletén elfogadott megállapodás körül még nagy viták várhatók az EU Council (Tanács) és az Európai Parlament között.

Az EU nettó befizetői voltunk-e 2005-ben?

A sajtó - mellőzve azt, hogy összesítve mennyi a magyar pénzügyi és egyéb természetű hozzájárulás - csak azzal foglalkozott, hogy mi tekinthető Brüsszelből Budapestre befolyt összegnek? Így az a torzkép rajzolódott ki, hogy késleltetve ugyan, de többet kapunk, mint amennyit fizetünk. Ha 2005 decemberében még ideiglenesen negatív is az egyenleg, de már a magyar számlákon van a pénz, és hamarosan eljut a címzettekhez. A valóság ezzel szemben az, hogy egyértelműen nettó befizetők vagyunk. Ez derül ki a belépési szerződésből is, de az illetékesek erről szándékosan nem tájékoztatták a magyar állampolgárokat.

Érdemes idézni **Varga István** már említett előadásából a **2006. évi költségvetési** törvényjavaslat néhány számát. A beruházások támogatására **309 milliárd** forint, a visszatérítésekre pedig **15 milliárd** forint jut. Ez összesen **324 milliárd forint** bevételt jelent. Magyarország kötelező évi (tagdíj jellegű) befizetése az EU-ba **217 milliárd** forint, a nettó **többletbevétel** tehát **107 milliárd forint Magyarország javára.** Ez a "többletünk" azonban csak látszat, amely kreatív könyvelésből adódik. Megróvást azért nem kapunk érte, mert ezúttal a brüsszeli bürokrácia ügyeskedett szemfényvesztő könyvelési trükkökkel.

EU belépésünket megelőző évben - 2003-ban - a költségvetés **145 milliárd** forint vám- és importbefizetéssel számolt. Ez az összeg az Európai Unió költségvetésébe folyik be a belépés után. Ebből az átengedett vám- és importbefizetésből 2005-ben mindössze 10 milliárd, 2006-ban pedig 7 milliárd forintot kapunk vissza a vámbeszedés költségeinek a megtérítésére. A magyar illetékesek lemondtak a korábbi 145 milliárd forintról (ez ma 160 milliárd forintra tehető), és Magyarország nettó 107 milliárd forintot kap vissza, amiből 15 milliárd költségtérítés. Azaz kapunk nettó 92 milliárd forintot, így a veszteség 68 milliárd forintot tesz ki.

A kép még kedvezőtlenebb, ha messzebbre tekintünk vissza, hiszen **1996**-ban **247** milliárd forint volt a vámbevétel, ami mai forintértékre átszámolva 500 milliárd forintnak felel meg. Az úgynevezett **Bokros-csomag** talán egyetlen pozitív hozadéka a vámbevétel megemelése volt. Jöhet akár a kínai, akár az amerikai áru, a magyar költségvetést már nem érinti, mivel nem jelent vámbevételt Magyarországnak. Költségvetésünk tehát az elmúlt 10 év során lemondott mai pénzértéken számolva **évi 500 milliárd forint vámbevételről**, egyrészt a **WTO-hoz** (Világkereskedelmi Szervezethez), másrészt az **Európai Unióhoz** történő csatlakozás révén. Hogy méltó legyen erre a hátrányra, képviselői még azt is elvállalták, hogy további nettó 50 milliárdot fizetnek az EU közös kasszájába.

Miért nem tekintik az illetékesek EU-befizetésnek a vám- és importjövedelmek átengedését? Azért, mert kiderülne, hogy **Magyarország az Európai Unió nettó befizetője** és akkor már nem lehetne a befizetett pénzek pályázattal történő **visszaosztását** megtévesztően "**támogatásnak"** nevezni. Az Európai Unió ténylegesen semmiféle támogatást nem ad. Csak arra hajlandó, hogy a már előre beszedett összegekből - költséges pályázati procedúra után - visszajutasson valamit a megsarcolt tagállamoknak. Itt az orwelli "newspeak" tipikus esetével állunk szemben.

Még mindig **Varga István** előadására támaszkodva vegyük közelebbről szemügyre a nettónak mondott **107 milliárd forint** sorsát. Magyarországnak a **217 milliárdos évi tagdíját** a költségesen begyűjtött adójából kell egyszerű átutalási aktussal a brüsszeli adminisztrációhoz eljuttatnia. Az Európai Unió a **309 milliárd forintnyi visszautalásra** szánt pénzét csak rendkívül bürokratikus pályázati, bonyolítási és ellenőrzési rendszerrel lehet lehívni. A magyar állam tehát költségesen és munkaigényesen szedi össze azt a pénzt, amit azonnal befizet. A neki szánt összeget viszont igen nagy munkával, költséggel és erős

késleltetéssel kaphatja meg. A pénz lehívásának ez a módja nemcsak az államnak és a felhasználónak jelent nagy költséget - nyolc-tíz pályázatból átlagban csak egy sikeres - de az összes pályázat munka-, rezsi- és bankköltségét is viselnie kell. Az így felmerült többletköltséget becsléssel 20%-os nagyságrendűnek minősíthetjük. Ezt a becslést egy hatástanulmány pontosíthatja. 20%-os arány figyelembevételével viszont 62 milliárddal kell számolnunk. Ily módon a nettó 68 milliárd forint veszteséghez még hozzá kell adni a 62 milliárd forint költséget. A nettó hátrány ezzel 130 milliárd forintra növekszik. A Kormány számára elérhetőek az adatok és elvégezhetné ezt az elemzést. Eredményéről pedig legalább az Országgyűlést tájékoztatnia kellene. A demokratikus megoldás azonban az lenne, ha a tömegtájékoztatás útján az állampolgárokat is informálnák.
Az előzőekben ismertetett számításoknál is jobban hiányzik annak a számszerűsítése, hogy mekkora a tényleges különbség a tőkeerő, a piaci gyakorlat, valamint a finanszírozási háttér szempontjából az Európai Unió korábbi tagjai, a tizenötök és a magyar vállalkozók között. A köztük lévő**nagy különbség folyamatos piackiszorítást jelent**. A hazai vállalkozók, alkalmazottaik és családtagjaik fokozatosan elvesztik megélhetési lehetőségeiket és az államháztartás is egyre kevesebb adóbevételhez jut. A hazai vállalkozók jövedelemvesztése mérsékli a helyi szolgáltatások igénybevételét is, ezzel tovább csökken az országon belüli gazdasági aktivitás. A magyar cégek helyére lépő külföldi cégek pedig egyre nagyobb mértékben viszik ki a Magyarországon szerzett jövedelmüket.
A magyar vállalkozók és az állampolgárok érzékelik ezeket a problémákat, de sem a kormányzati politika, sem a tömegtájékoztatás nem foglalkozik az erre vonatkozó ismeretek begyűjtésével és közreadásával. Nincs a fenti problémákról tényekre támaszkodó és számszerűsíthető felmérés, specifikus statisztika és mérleg.

Kövessük Dánia példáját

A dánok három népszavazáson is elutasították központi bankjuk függetlenségének a feladását és az euró bevezetését. A svédek is megtartották saját nemzeti valutájukat és monetáris önállóságukat. Nagy-Britannia egyelőre hallani sem akar az euró bevezetéséről. Mindhárom ország az Európai Unió tagja és azért ragaszkodik a saját pénzügyi önállóságához, mert az előnyös neki. Magyarországon viszont az euróhoz való csatlakozás kérdéséből nemzeti sorskérdést csináltak. A nyilvánvalóan mesterségesen felkorbácsolt polémia mögött a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia érdekei, és döntése húzódik meg.
Az euró bevezetésével Magyarországnak olyan feltételeket kell magára kényszerítenie, amelyek nemcsak betarthatatlanok, hanem amely feltételek alakulására a magyar társadalomnak már nincs semmilyen ráhatása. Ugyanakkor célszerű azt a látszatot kelteni, mintha lenne. A magyar állam és a magyar állampolgárok adósságát nem a budapesti Kormány és nem Magyarország lakói határozzák meg, hanem a hitelezők, a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia hazai pénzügyi közvetítői. E magántulajdonban lévő pénzügyi szervezetek nagyrészt külföldi vezetői olyan pénzrendszert irányítanak, amely teljes függetlenséget élvez a demokratikusan megválasztott és politikai felelősséggel tartozó országgyűléstől és a Kormánytól. Ez a pénzügyi apparátus önkényesen diktálhatja feltételeit. A bankrendszer határozza meg - az MNB részvételével, de nem az irányításával - a kamatlábakat, az árfolyamokat és a forgalomban lévő pénz mennyiségét.
Aki tanulmányozza az **MNB Monetáris Tanácsa** jegyzőkönyveit, az megállapíthatja, hogy tagjai diktátumnak tekintendő elvárások szerint döntenek olyan koordináták között, amelyben alig van mozgáslehetőség. Azt, hogy ma ki jut pénzhez és ki nem, melyik gazdasági szereplő marad talpon, és melyik jut csődbe, egyértelműen a pénzügyi szektor határozza meg. E pénzügyi szektornak a tulajdonosi köre - ha a tőkét tekintjük - száz százalékosan külföldi. A magyar tulajdonosok egyik banknál sincsenek döntési helyzetben, mivel a magyarországi bankok 90%-ban nem hazai tulajdon irányításával működnek. Ezért szinte ironikusnak tekinthető, hogy Magyarország politikai irányító rétege az adósságprobléma megoldását attól

a vállalkozói körtől és köztisztviselői kartól várja, amelyik pénzügyileg és döntési szempontból is alárendelt szerepet játszik. Ennek a fonákhelyzetnek az egyik megnyilvánulása - állapítja meg Varga István -, hogy világelsők vagyunk a belföldi és a nemzetközi kamatok különbsége tekintetében.
Az államháztartási hiány nagysága olyan pénzügyi eszközöktől, kötvényektől, hitellevelektől függ, amelyeknek a mennyiségére és az úgynevezett piaci értékére nem a kibocsátónak van meghatározó hatása, hanem a hitelezőnek. A történelmi tapasztalat azt mutatja, hogy az adós - konfliktusmentesen - soha nem diktálhatott a hitelezőnek. Az érdekek érvényesítésére rendszerint fordítva került sor.
Már utaltunk rá, hogy Dánia, Svédország és Nagy-Britannia tájékozott és demokratikus közvéleménye hallani sem akar az euró bevezetéséről. Ha a magyarországi pénzügyi véleményformálók közéleti vitát kezdeményeznek erről a kérdésről a sajtóban és a politikai szférában, akkor ennek nyilvánvalóan megvannak az okai. Az euró bevezetése súlyos megszorításokat követel a gazdasági, alkalmazotti és szociális szférától. Ezeket a korlátozásokat hívják **pénzügyi restrikciónak,** másképpen megfogalmazva a pénz erőszakos átcsoportosításának a hitelezők javára. A magyar állam már nem rendelkezik tőkejövedelemmel, mert a közvagyont magánosította. Az állampolgárok túlnyomó része sem rendelkezik tőkejövedelemmel, mert a jövedelmet termelő vagyont vagy külföldiek szerezték meg, vagy felszámolták. A magyar állam már csak onnan tud többlet belföldi forráshoz jutni, ha az egészségügy, az iskolaügy és a társadalombiztosítás terheit átterheli piaci költségekkel és árakon az állampolgárokra. Ezt nevezik a **nagy elosztó rendszerek reformjának**, azaz az állam karcsúsításának, szolgáltató állammá való átalakításának.
Nyilvánvaló, hogy a nagy elosztó rendszerek piacosítása és fenntartási költségeinek az állampolgárokra való átterhelése nagyarányú megszorításokat követel meg. A magyar állampolgároktól egyrészt elvette az állam a közvagyont, másrészt szabadulni akar most a vagyontalanná tett állampolgárokkal szembeni szociális kötelezettségeitől, mert adóbevétele már nem elégséges szociális kötelezettségei finanszírozására. Az elkerülhetetlen pénzügyi megszorítások okaként azonban nem ezt akarja megjelölni. Ez az igazi ok, de ezt titkolni akarják. Ezért az euróövezethez történő csatlakozást és annak időpontját tálalják fel a társadalom számára e megszorító intézkedések elfogadtatása érdekében. A magyar állampolgárokkal úgy akarják lenyeletni ezt a keserű pirulát (a "második Bokros-csomagot"), hogy rendkívül veszélyesnek tüntetik fel az euró bevezetésének az elhalasztását.
Az euró bevezetése elsősorban a nemzetközi pénz-és korporációs oligarchiának az érdeke, nem pedig a magyar társadalomé. Éppen ezért a bevezetés időpontja nem a magyar népnek, hanem a nemzetközi pénzügyi közösségnek a fontos. Miért lenne az a magyar társadalom érdeke, hogy az elkövetkező 5-6 évben tovább zsugorítsák fogyasztását, rákényszerítsék maradék vagyonának az elherdálására vagy felélésére, és így fokozzák az idegen tőke terjeszkedését Magyarországon? Minderre csak azért van szükség, hogy az eurózóna monetáris rendszerébe integrálódva soha többé ne szabadulhasson a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia diktátumai alól.
Az országnak egyáltalán nem olyan fontos az euróhoz való csatlakozás és annak időpontja, hogy emiatt a kormányzat irányítói ne a valóban sürgető feladatokra összpontosítsanak. Az euró zónához csatlakozás valóban megnehezíti a spekulációs támadásokat a forint árfolyama ellen. De ezeket a támadásokat Malajzia, Szingapúr és Argentína példáját követve devizavédelmi jogszabályokkal is jól ki lehet védeni. A magyar társadalomnak ez az érdeke, nem monetáris önrendelkezésének a teljes és végleges feladása úgy, hogy cserébe nem kap semmit.
Úgy tűnik, hogy az euró bevezetése körüli hűhó a megszorító intézkedések, bevezetését készíti elő. A külföldi tőke jelenleg az elérhető nagy reálkamatok miatt jön hazánkba. Magyarország a saját vagyonfelélése és eladósodása árán jól szolgálja ki a nemzetközi

pénzügyi közösség és a multinacionális korporációs oligarchia igényeit. Ez az oligarchia ma abban érdekelt, hogy a magyarországi kamatlábak ne csökkenjenek. Ehhez viszont olyan politikai légkör kell, amely ezt a hátrányos helyzetet elfogadtatja a magyar társadalommal. Az euró körüli pénzügyi vita - úgy tűnik - arra szolgált, hogy elhitesse a közvéleménnyel, nagy katasztrófa vár rá, ha a kamatok tovább csökkennek, mert akkor távozik a külföldi tőke az országból, ez pedig a "lehető legrosszabb, ami történhet".
A nagyrészt spekulációs tőkéből álló nemzetközi tőke nem vesz részt a magyar gazdaság építésében. Egyetlen célja a megtermelt jövedelem kivonása, illetőleg az úgynevezett hitel és jövedelem konverzió. Ez azt jelenti: azért ad hitelt, hogy visszakapja jövedelemként.
2005. első tíz hónapjában havi átlagban **136,2 milliárd forinttal** nőtt Magyarország adósság-állománya, vagyis tíz hónap alatt **1362** milliárd forinttal. Ez az összeg megfelel az - **5 400 000 hektárt** kitevő - összes magyar szántóföld forgalmi értékének. Az adósságnövekedés döntően külföldön és a külföldi tulajdonban lévő pénzügyi intézményekkel szemben következett be. Ami a gazdaságban lezajlik, az a termelő szektor szereplőinek a hátrányára és a pénztulajdonosok előnyére történik. Magyarország eladósodása 44%-ig devizában történt. **Varga István** szerint várható, hogy a forint gyengül, mert a devizahiteleken keresztül így hatalmas árfolyamnyereségre tesznek szert a külföldi hitelezők. Ennek következtében tovább nő a lakosság és az államháztartás eladósodása anélkül, hogy újabb hitelek felvételére kerülne sor.
Az MNB 2005. november 24-i jelentése szerint a külföldiek, a biztosítók és a pénzügyi közvetítők - amelyek szintén külföldi tulajdonban vannak - folyamatosan növelik a kötvényállományukat az állammal szemben. A lakosság hitelállománya azonban csökkent. Az MNB szerint valamennyi szektor árfolyam-nyereséget ért el az állampapírok birtoklásával. Ez alól csak a helyi önkormányzatok a kivételek. A tőzsdén ugyancsak átlagosan 22%-ot meghaladó árfolyam-nyereséget értek el negyed év alatt a külföldiek. Ehhez meg kell jegyezni, hogy az árfolyam-nyereségből származó jövedelem jelenleg adómentes.
A lakossági megtakarításokat összegyűjtő **befektetési jegyek** árfolyama alig növekedett, a mennyisége azonban 21%-kal lett nagyobb. Tehát a háztartások, amelyek az összes befektetési jegy 3-ét birtokolják nem részesülnek az árfolyam-nyereségből, mert nem közvetlen tulajdonosai az állampapíroknak és a részvényeknek. A budapesti tőzsdén jelen lévő pénzvagyonnak csak **a 3,3%-a** van a háztartások tulajdonában, a nem pénzügyi vállalatok **4,4%-kal** vannak jelen, míg az **államháztartás 7,9%-kal**. A budapesti tőzsde igazi szereplői és haszonélvezői a pénzügyi vállalkozások, amelyek **84,4%-ban uralják a tőzsdét.** A külföldi befektetők az idén **1100 milliárd forint árfolyam-nyereséget értek el,** az ő jelenlétük aránya**79%.**
Érdemes még megemlíteni, hogy a 2006. évi előirányzat szerint a központi költségvetésbe a gazdálkodó szervezetek **853 milliárd** forintot fizetnek be. A költségvetés adósságszolgálati terhei a kamatokkal együtt **835 milliárdot** tesznek ki. Ez jól mutatja, mekkora adósságterhet kell a magyar társadalomnak viselnie.
Ki a felelős Magyarország eladósodásáért?
Magyarország eladósodása annak a nemzetközi folyamatnak a része, amelynek során Keleten az úgynevezett szocialista tervgazdaságok alakultak át pénzgazdasággá, Nyugaton pedig a vállalkozói szabadságon nyugvó piacgazdaságok, és a szociális piacgazdaság alapján működő jóléti államok, alakultak át pénzgazdasági rendszerré, azaz **krematisztikává.** Ez a pénzügyi-gazdasági konvergencia azt jelentette, hogy a világgazdaságban a szükségletekre termelő közgazdaságot felváltotta egy új rendszer**, a krematisztika**, amelynek a vezérelve a pénzből még több pénzt előállítása.
Az eladósodás a fejlett országok nem befektethető tőkéinek a lépéskényszerben lévő fejlődő országokba való kihelyezésével kezdődött. A visszafizethetetlen hitelek felduzzadásához a bankok meggondolatlan, túlzottan nagy kockázatot vállaló viselkedése jelentősen hozzájárult.

A fejlődő országok elfogadták ezeket a kezdetben 4-6% kamattal terhelt viszonylag olcsó hiteleket, így az 1970-es években a fejlődő országok gazdasági reformokat hajtottak végre, amelyek egyik célja a belföldi szükségletek jobb kielégítése, a másik célja pedig a fejlett országokhoz való felzárkózás volt.
Az adósságválságot az robbantotta ki, hogy a brit pénzügyi rendszer irányítói 1979. nyarán négyszeresére emelték a kamatlábat, majd pedig az amerikai központi bank, a FED is 20% fölé emelte 1979. decemberében a kamatlábat. Az adósságválságért tehát nem szabad egyedül az eladósodott országokat felelőssé tenni arra hivatkozva, hogy nem gazdaságos termelésbe fektették a kölcsönöket. A rendkívül nagy kamatemelés miatt akkor sem tudták volna visszafizetni a korábban 4-5%-os kamatozással felvett hiteleket, ha azokat optimálisan fektetik be.
Az automatikusan növekvő kamatterhek következtében az adósságok felhalmozódása az 1980-as években nem gazdaságpolitikai döntésektől függött, hanem öngerjesztő, önálló életet élő folyamatnak kell tekintenünk. A fejlődő országok adósságállománya gyorsított ütemben nőtt a kamatautomatizmus miatt, annak ellenére, hogy adósságaikat már többszörösen visszafizették. Magyarország vonatkozásában érdemes idézni az **MNB "Külsőeladósodás és adósságkezelés Magyarországon"** című Műhelytanulmányok II. számú füzetét (1993-ban jelent meg), ennek az 56. oldalán olvasható:
"Az időszak egészét (1973-1989) tekintve mintegy egy milliárd dollár erőforrásbevonás, viszont az ezt többszörösen meghaladó, összesen 11 milliárd dollár halmozott kamatkiadással járt." Ehhez még hozzá kell tenni azt, hogy a rendszerváltás idején, 1989-ben a magyar nemzetgazdaság egészét terhelő adósság összege 20,5 milliárd dollár volt.
A költségvetések kamatkiadások nélküli úgynevezett **elsődleges egyenlege** a súlyosan eladósodott országokban is általában pozitív, közel van az egyensúlyhoz vagy csak igen enyhén deficites. A nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia frontszervezeteinek - Nemzetközi Valutaalap, Világbank - a stabilizációs feltételei nem a túlfogyasztás visszafogását jelentették, mert nem volt túlfogyasztás. Valójában **abszolút korlátozást** jelentő restrikcióról volt szó. Az adósságaikat törleszteni kívánó országnak a kamatmechanizmus által automatikusan generált óriási kamatokat a belföldi kereslet és fogyasztás rovására kellett kitermelnie. Ez olyan követelmény, amelynek a legfejlettebb ipari országok sem képesek eleget tenni. Ez azt is egyértelművé teszi, hogy az adósságválság keretei között csak a lakosság reálbérének a nagyarányú csökkentésével lehet bármiféle stabilizációt elérni.
Az eladósodott fejlődő országok akár fogyasztásra, akár beruházásra költötték a felvett hiteleket, mindenképpen a fejlett országokból származó importot finanszírozták. Így tették lehetővé a fejlett ipari országok számára, hogy nagyobb válság nélkül valósítsák meg a náluk is szükségessé vált struktúraváltást, vagyis az átállást a szükségletre termelő ökonómiáról a pénzből még több pénzt előállító krematisztikára (pénzgazdaságra). A fejlett országok napjainkban is jelentős hasznot húznak a fejlődő országok keresletéből.
Az adósságszolgálat által a fejlődő országokra rakott terhek a fejlett országokban is egyre növekvő károkat okoznak. Az adósságszolgálati kötelezettségek közvetett hatásukkal is visszafogják és rombolják a gazdasági hatékonyságot. Az adósságszolgálathoz szükséges magas adók és más restrikciós intézkedések gátolják a beruházásokat. Az eladósodott fejlődő országok import- és működőtőke igényük révén is szolgálják a fejlett országok érdekeit. Ezek a fejlődőnek nevezett eladósodott országok erősen függnek a fejlett országok árfolyam-, kamat- és kereskedelempolitikájától. Ezért valójában a fejlett országoknak az lenne az érdekük, hogy az adósságteher csökkentésével és saját gazdaságpolitikájukkal elősegítsék az eladósodott fejlődő országok megerősödését.
Mértékadó nemzetközi dokumentumok kimondják a népek elidegeníthetetlen jogát a fejlődéshez. Az adósság-visszafizetési követelések jogosságának felülbírálati lehetőségét pedig **a "rebus sic stantibus"** elve is alátámaszthatja, amely szerint a körülmények lényeges

megváltozása esetén felül lehet bírálni érvényes nemzetközi megállapodásokat. Az eladósodás pedig gyakran az adott országok jogrendszerébe és alkotmányaiba ütközően történt. Erre Magyarország is - a többi kommunista rendszerű országgal együtt - jó példa. A diktatórikus kormányzatok demokratikus legitimáció nélkül, vagyis a társadalom hozzájárulása nélkül vettek fel hatalmas hiteleket, amelyek következményeit viszont a rendszerváltás utáni demokratikus kormányoknak is viselniük kell.

Hogyan történt Magyarország eladósodása?

A pártállam kádárista vezetői és az autonóm erővé szerveződött pénzügyi apparátus kemény küzdelmet vívott a pénzügyi politika irányításáért. Amikor a külső eladósodás adósságszolgálati terhei az 1979-es nagyarányú kamatemelés következtében megugrottak, akkor a kádárista pártvezetés fokozatosan hátrálva elfogadta a pártállami nómenklatúra középszintű, technokrata rétegéből létrejött **pénzügyi apparátusnak a** javaslatait**.** Ezek lényegében a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia olyan frontintézményeinek, mint a Nemzetközi Valutaalap a koncepcióját képviselték.

A **Bilderberg-csoportnak a svédországi S**altsjöbadenben tartott tanácskozásán 1973. májusában eldöntötték: felemelik a négyszeresére a kőolaj árát, hogy a teljesen fedezetlen pénzzé vált dollárt megtámasszák. Ehhez még azt is elintézték, hogy a kőolajtermelő országok kizárólag dollárért adják el az energiahordozókat, s ily módon biztosítva legyen a kereslet a teljesen fedezetlen dollár iránt. A terv részét képezte az is, hogy a fölös mennyiségben rendelkezésre álló petrodollárokat olcsón, 4-6%-os kamattal kikölcsönzik. Magyarország is ezekből a petrodollárokból vett fel hiteleket. A már említett pénzügyi apparátus hangadói támogatták az ország eladósodását, azt hangoztatva, hogy infláció idején kedvező eladósodni és a hitelek lehetővé teszik a technikai modernizációt. A kádárista felsővezetők a pénzügyi összefüggéseket nem tudták felmérni és hagyták, hogy ez a technokrata pénzügyi csoport belevigye az országot az adósságcsapdába.

1982. után a kádárista vezetés háta mögött, és még Moszkvát is kijátszva, beléptették az országot a Nemzetközi Valutalapba. Ezután a Valutalap ajánlásnak nevezett diktátumait végrehajtva elkezdték a pénzrendszer átalakítását. Módosították az adórendszert. Hozzáfogtak a kétszintű bankrendszer bevezetéséhez. Előkészítették a tőzsde működését. Szabaddá tették a külkereskedelmet. Leértékelték a forintot. Eltörölték a köztulajdont védő szabályokat és erőteljes privatizációt kezdtek. Csökkentették a központi újraelosztás szintjét és elkezdték az állam jóléti szolgáltatásainak a piacosítását. Ezzel lényegében szabaddá tették az országot a jövedelemkiszívásra és a külföldi tőke befogadására.

1988 és 1993 között a termelőtőkét az **IMF restrikcióval** elértéktelenítették és olcsó kiárusításra alkalmassá tették. Ezzel megindult a külföldi tőke nagyarányú beáramlása. Az adósságszolgálat terheinek a súlypontja pedig fokozatosan áthelyeződött a kamatfizetésről a tőkejövedelem átengedésére, vagyis a profittal történő fizetésre. 1995-ben már szinte korlátok nélkül működhetett a magyar társadalom munkájának az eredményét elvevő jövedelem-szivattyú.

1997-ben a Horn-kormány és annak pénzügyminisztere **Medgyessy Péter,** valamint a Nemzeti Bank élén álló **Surányi György,** a korábban nem kamatozó, úgynevezett nullás állományú összegeket (amelyekkel az állam egyik zsebe tartozott a másik zsebének) kamatozóvá tették, és így újabb csatornákat nyitottak meg a tőke, illetve a jövedelem-kiáramlás számára.

A Valutaalap utasításnak számító ajánlásai Magyarország vonatkozásában kizárólag a hitelező országok érdekeit szolgálták. A cél az adósságfizetés hosszú távú biztosítékainak a megszerzése volt. A magyar társadalom a Kádár-rendszer második és harmadik harmadától kezdve hozzászokott az**életszínvonal-rontás tilalmához**. A rendszerváltó kormányok ezt a tilalmat feloldották. A jövedelem-szivattyú működése nyomán a nemzeti teljesítmény egyre

nagyobb része távozott az országból anélkül, hogy a nemzetgazdaság egészére nehezedő adósság mértéke és kamatterhei mérséklődtek volna.
2005-ben és 2006-ban már csúcsra járatva működik az adósság-szivattyú. Az állam a kétszintű bankrendszerre való áttérés során fokozatosan lemondott a 100%-osan a saját tulajdonát képező Magyar Nemzeti Bank ellenőrzéséről. Az MNB így a teljesen privatizált pénzrendszer részévé vált. Az állam bankjának a szerepét pedig egy új intézmény, az **Államadósság Kezelő Központ** tölti be. Mint már utaltunk rá, ma az egyik legfőbb probléma a túlzottan nagymértékű eladósodás és az a körülmény, hogy az EU úgynevezett maastrichti kritériumai közül Magyarország egyiket sem tudja betartani, így sem az államadósság mértékét nem tudja a GDP 60%-a alatt tartani, sem a költségvetési hiányt a GDP legfeljebb 3%-ra mérsékelni. A 2006. évi költségvetés előirányzatai ezt megerősítik.
Az állam viszont, ha akarná, igen egyszerű módon leépíthetné ezt a túlzott mértékű eladósodását. Feles törvénnyel felhatalmazhatná magát az Országgyűlés és a Kormány, hogy a költségvetés, azaz az Államadósság Kezelő Központ úgynevezett konszolidációs kötvényeket bocsásson ki több évre elosztva, tehát fokozatosan - mintegy 13 000 milliárd forint értékben. Az MNB ezeket a **konszolidációs kötvényeket** lejegyzi és a költségvetés kamatot fizet az MNB-nek a lejegyzett kötvények után. Ezt az összeget azonban az MNB, ezúttal az Országgyűlés és a Kormány utasítására, tőkeemelésre fordítaná, s így az állam a lejegyzett **kötvényekért fizetett kamatot** az MNB-től **osztalék formájában visszakapná.**
Aki azt mondja, hogy ilyen pénzügyi megoldást pedig nem lehet, vagy nem szabad alkalmazni, annak felhívjuk a figyelmét arra, hogy ugyanezt tette a magyar bankrendszer is. (Ez akkor történt, amikor a költségvetés nagy összegben államkötvényeket bocsátott ki, amelyeket a kereskedelmi bankok lejegyeztek, majd pedig tőkeemelésre fordították.)
Az MNB-nek a lejegyzett kötvényeket még a pénzpiacra is ki kell vinnie. Hogy ezt megtehesse, kellő fedezettel kell rendelkeznie. **A fedezet funkcióját az MNB tőkéje töltheti be.** Azt hogy az MNB tőkéje mekkora, azt maga az MNB, illetve az MNB tulajdonosaként az Országgyűlés és a Kormány állapítja meg. Ez az összeg tetszés szerint lehet több és kevesebb.
Aki azt mondja, hogy a jelenlegi gazdasági és pénzügyi világrendben ilyen megoldás nem fordult elő, azt emlékeztetjük arra, hogy **Japánban a**z állam így konszolidálta a megroggyant bankrendszert. A japán állam óriási mennyiségben bocsátott ki kötvényeket, amelyeket elhelyezett a kereskedelmi bankoknál, de kikötötte, hogy ezt a pénzt kizárólag kutatásra és fejlesztésre lehet fordítani. Ily módon a bankok óriási keresletet támasztottak a kutatási és fejlesztési tevékenység iránt mind a gazdasági, mind a tudományos szférában, de a pénz lassítva áramlott a termelőgazdaságba. Ezzel a módszerrel az állam hatékonyan erősítette fel azt a termelőgazdaságot, amely viszont fokozatosan nagyobb adóbevételhez juttatta.
Mi az oka annak, hogy 2005. decemberében hetekig tartó közéleti vitát gerjesztettek arról, hogy az eladósodás következtében Magyarország pénzügyi helyzete ingataggá vált, amely miatt adósságainak a besorolását a pénzügyi közvetítők 2005. december 6-án leminősítették. A londoni **Fitch Ratings** nevű hitelminősítő intézet a magyar állam hosszú távú hitelképességét a stabilnak számító **(A-)**-ról **(BBB+)**-ra szállította le, amely már negatív értékelést jelent. A Fitch szakértői ezt azzal indokolták, hogy a magyar állam folyamatosan fennálló nagymértékű költségvetési hiánya nem tartható mértékben megnövelte az állam belső és külső eladósodását.
Ha igaz az az állításunk, hogy a már korábban Magyarországon is alkalmazott konszolidációs kötvénykibocsátás megismétlésével, valamint a japán kormány által többször is sikeresen alkalmazott pénzügyi technikákkal viszonylag rövid idő alatt szinte teljes mértékben le lehetne építeni az eladósodást, akkor milyen célt szolgál a társadalom ijesztgetése a vészes eladósodással? Erre az a válasz, hogy az a nemzetközi pénz-, és korporációs oligarchia, amely pénzügyi közvetítői útján Magyarország számára is meghozza az érdemi monetáris döntéseket, feltehetően úgy döntött, hogy ismét rákényszeríti a Magyar Nemzeti Bankot az

alapkamatláb lényeges felemelésére. Azért kell tehát válsághangulatot kelteni, hogy ezzel lehessen a lakossággal elfogadtatni a kamatlábak újra történő nagymértékű megemelését, amire valószínűleg 2006. első felében kerül majd sor. A nemzetközi pénzügyi spekulánsok így újból nagy összegű extraprofitot szívhatnak le a maguk számára a magyar pénzrendszerből. Felkérek mindenkit, hogy ezt maga ellenőrizze le 2006. elején.

Olvassuk újra Tellér Gyulát...

Dr. Tellér Gyula szociológus korábban az SZDSZ képviselője volt, később - az Orbán-kormány idején - a Miniszterelnöki Hivatal Stratégiai Főosztályának a vezetője lett. Tellér Gyula "Az apparátusi politika rendszere" című tanulmányában megállapítja, hogy a jövedelemelszívásnak a csúcsrajáratása először a Bokros-csomag idején következett be. Tellér szerint a külső források bevonását a saját teljesítménynek, kamat- és tőketörlesztés formájában való kiáramoltatása követte. Évről évre mindent megelőzött az erőforrások kamat- és tőketörlesztés címén való kivitele az országból. Részben az így távozott pénzeszközök, részben pedig a belső felhasználás korábbi színvonalának a biztosítására vonták be a külső erőforrásokat. Ezt Tellér az **első uzsorakörnek** nevezte el. Azért tekinti ezt a pénzkivonást uzsorának, mert magas kamat formájában elviszi a hitelfelvevőnek a törlesztésre szolgáló jövedelemrészeit is. Ezzel mind az adósság, mind a kamatfizetés tartóssá válik.

A pártállam irányítóinak monetáris és fiskális eszköztára az 1980-as években alkalmatlannak bizonyult a folyamatos gazdasági és pénzügyi egyensúlyvesztés elhárítására és az adósságtörlesztéshez szükséges gazdasági növekedéshez. Ez különösen igaz, ha tekintettel vagyunk arra, hogy 1979-ben a világ pénzrendszerének az irányítói a négyszeresére emelték a kamatlábat.

Mindez oda vezetett, hogy az irányító pénzügyi csoport legegyszerűbb megoldásként a nemzeti vagyon és erőforrások egy részének az áruba bocsátását választotta. Így kívánta a külső egyensúlyt helyreállítani és az adósságszolgálatot a külföldről bevont, illetve betelepült tőke teljesítményével fedezni. A betelepült tőke azonban profitjának egyre nagyobb részét vitte ki az országból. A magyar teljesítményen alapuló jövedelem tehát kiáramlik és helyébe jövedelemszerzési, illetve erőforrás-szerzési céllal külső tőke jön be.

Az első uzsorakör a korábban árukban megtestesülő magyar teljesítményen való osztozásról, mindinkább a magyar erőforrásokon - termőföld, geopolitikai helyzet, frekvenciák, infrastruktúra, felvevőpiac - való osztozásra tevődött át. Magyarországra **évi 3-4** milliárd dollár érkezett, ugyanakkor nyíltan és rejtetten **évi 4-6** milliárd dollár távozott.

Az MNB-nek ajándékozott ezermilliárdok

1997-ben került sor a köztulajdonban lévő, de ténylegesen privatizált központi bank megajándékozására úgynevezett "adósságcsere" címén. Ez az ajándékozási tranzakció megteremtette a **második uzsorakört**. Az MNB megajándékozására úgy történt, hogy a költségvetés jegybankkal szemben fennálló korábbi, nem kamatozó vagy csak igen kis mértékben kamatozó fiktív adósságát, amelyet külön számlán tartottak és nullás állománynak neveztek, piaci kamatozásúvá alakították át. Ezt az adósságot, amely azért volt fiktív, mert az állam egyik zsebe tartozott a másik zsebének, önkényesen **2029 milliárd forintban** állapították meg 20 évre visszamenőleg. Majd ebben a nagyságrendben a pénzpiacokon nagy összegű kamatozó hitelt vettek fel. Így a költségvetésnek a *de iure* továbbra is száz százalékos állami tulajdonban lévő jegybankkal szemben évi több százmillió forintra rugó kamatfizetési kötelezettsége keletkezett. A költségvetés ezeket a kamatokat is csak úgy tudta fizetni, hogy évről évre a pénzpiacról kellett újabb hiteleket felvennie.

Ehhez azt kívánjuk hozzátenni, hogy a felgyorsított privatizáció következtében beáramló devizát az MNB magánál tartotta, az államnak pedig házilag előállított forintot továbbított. Ily módon óriási összegek jelentek meg, amelyeket az infláció korlátozása érdekében államkötvények, kincstárjegyek kibocsátásával kellett az MNB-nek magához vonnia a

hitelezőktől, befektetőktől. Ezeknek viszont évi 100 milliárd forint körüli kamatot kellett fizetni. Az MNB a költségvetéstől kamat címén kapott összegekből fedezte pénzmennyiség szabályozási (**sterilizálási)** költségeit. De ebből fedezte az akkor még tulajdonában lévő kereskedelmi bankok, köztük a bécsi **CW-Bank** (Central Wechsel und Credit Bank) veszteségeit és egyéb költségeit.
A költségvetésnek a pénzpiacra kibocsátott hitellevelei előnyös pénzügyi-befektetési lehetőséget nyújtanak a betelepült működőtőke és a spekulációs forrótőke számára. Ebben a pénzügyi konstrukcióban olyan összegek kamataként, amelyeket a költségvetés soha nem vett fel, illetve a piacról bevont kamatfedezet kamataként, a költségvetésből - közvetlenül vagy az MNB-n keresztül - három irányba is áramlott a pénz. Egyrészt az államkötvények vásárlói felé, másrészt a sterilizáció érdekében kényszerbetétre vagy kötvényvásárlásra hitelezett kereskedelmi bankok felé, végül a rossz hitelek felvevői felé.
Ez a Tellér által két **uzsorakörösnek nevezett gazdaságfinanszírozás** sajátos körforgás: az egyik oldalon folyamatos a nemzeti teljesítmény kivonása a külső tulajdoni jogcímesek számára, a másik oldalon a kivont tőke helyébe újabb külföldi tőkét kell kényszerűen bevonni. Ezért a bevonásért a nemzeti erőforrások feletti tulajdonosi jogok folyamatos átengedésével kellett fizetni a kivont tőke helyébe benyomuló működőtőke tulajdonosainak. Így a magyar nemzeti vagyon fokozatosan átkerült a külföldiek tulajdonába.
Láthattuk, hogy a folyamatos tőkekivonás teremti meg a gazdaság folyamatos tőkebevonás iránti éhségét. Az egész körforgást a nemzeti teljesítmény, a nemzeti vagyon, a nemzeti erőforrások egyre nagyobb részének a kiárusítása vagy ingyenes átengedése táplálja. A magyar gazdaság főszereplője, amely a magyar erőforrásokkal és munkateljesítménnyel rendelkezik, az a külföldi tulajdonosi csoport lett, amely kooptálta a soraiba hazai kiszolgálóit.
Ez a rendszer igen költségesen működik. Jellemzője a legális és illegális jövedelemkivitel, az egyre növekvő adósságszolgálat, valamint nagy volumenben magas kamatozású állampapírok kibocsátása, a gazdaság működőképességéhez szükséges pénzek benntartásával. Ez elviszi a magyar gazdaságból azokat a jövedelmeket, amelyek nélkülözhetetlenek a technikai megújuláshoz és a társadalmi újratermeléshez. Ebben a rendszerben egy bizonyos idő után az újabb tőkebeáramlás már csak a profitkivitelt tudja kompenzálni, vagy még azt sem.
A **külkereskedelmi hiányt** pedig semmiképpen. A két uzsorakörös finanszírozás könnyen felborul, ha például a működőtőke beáramlás lelassul vagy elmarad, netalántán tőkemenekülés áll elő.
Tellér szerint ily módon az **adósságcsapda tőkebevonás-csapdává** alakult át. Ha viszont restrikcióval, vásárlóerő kivonással stabilizálják a rendszert, akkor elmarad a növekedés. Ez a finanszírozási rendszer a gazdaságnak azt a részét tartja az alacsony hatékonyság és versenyképesség állapotában, amelyik a nemzeti jövedelem nagyobb részét állítja elő, s amely a legszorosabb kapcsolatban áll a társadalommal. A Bokros-csomag következményei bizonyítják, hogy ez a finanszírozási rendszer a restrikciós egyensúlykereső szakaszokban a társadalmi újratermelést is ellehetetleníti. A fizetési mérleg hiányának, a kivitt haszonnak, az adósságszolgálatnak és a velük szemben a beáramló tőkének az egyenlege hanyatló trendet mutat. Ezért a külső pénz- és jövedelem tulajdonosok a **zsaroló helyzetébe** kerültek. Ezt a helyzetüket kedvezmények és támogatások kikövetelésével, a munkaintézmények kiszorításával alaposan ki is használják.

A pénzügyi véleményhatalom

A véleményhatalom szervesen egészíti ki az eddig ismertetett két uzsorakört. Ezt a harmadikat Tellér Gyula **zsaroló-körnek** nevezi. A pénzügyi közvetítőknek a zsaroló-képessége azon alapszik, hogy a külső tőketulajdonosok - hitelezők, pénzügyi- és szakmai befektetők, profit és tőzsdei nyereségtulajdonosok - akiknek a tőkéjére a magyar gazdaságnak az egyensúlyhoz okvetlenül szüksége van, csak akkor fektetik be pénzüket, ha

Magyarországon nyugalom, egyensúly, gazdasági és politikai stabilitás uralkodik. Ezek ugyanis a tőke hosszú távú kedvező megtérülésének a feltételei. Azt, hogy fennállnak-e ezek a feltételek, s hogy erről a hitelezőnek, befektetőnek mi legyen a véleménye, azt a pénzügyi-igazgatási apparátus erre kijelölt csoportjai mondják meg. Ők azok, akik véleményükkel kifelé és befelé is befolyásolják a nemzetközi pénzvilág Magyarország irányába tanúsított magatartását.
Ez a véleményhatalom egyre nagyobb szerephez jut a pénzügyek befolyásolásában. Képes arra, hogy lelassítsa a tőke beáramlását, és így közvetlenül is hat a pénzügyi egyensúlyra. Az a **technokrata pénzügyi csoport**, amely fokozatosan átvette az 1970-es és 1980-as években a pénzügyek irányítását, s bekapcsolódott a piacgazdasági intézmények megtervezésébe és bevezetésébe, továbbá az ország eladósításába, majd pedig irányította az adósság-menedzselést, szoros kapcsolatban áll a nemzetközi pénzügyi intézményekkel. Ez a kapcsolata teszi lehetővé, hogy ez a **pénzügyi-bürokrata csoport** szinte napra készen tudja, milyen Magyarország aktuális nemzetközi megítélése, valutapiaci helyzete és az ezekhez igazodó hitelminősítése, illetve hitelfelvételi lehetősége. Tagjai azt is tudják, hogy milyen belpolitikai helyzet az, amelyik rontja vagy javítja Magyarország hitelminősítését és hitelképességét.
Amikor 1982 után felgyorsult a pénzrendszer átalakítása és magánellenőrzés alá vétele, ez együtt járt a nyugati irányú pénzügyi függés erősödésével. Az adósságszolgálatból fakadó függő helyzet fokozatosan egyenlő erejűvé vált a szovjet birodalomtól való katonai, politikai és gazdasági függéssel. Ez a pénzügyi technokrata csoport, amely a pártállami nómenklatúra középső szintjét foglalta el, jól ismerte Moszkva és a nyugati hitelezők álláspontját is. E kettős tájékozódás birtokában egyre inkább a kádárista felső vezetés riválisává vált. Ily módon döntő szerephez jutott a politika irányának, tartalmának és a kormányok döntéseinek a meghatározásában.
Ez a véleményhatalom ma is működik és személyi körét illetően gyakran megegyezik a nemzetközi pénzügyi és korporációs oligarchia magyarországi tagjaival, illetve képviselőivel. Megvan rá a lehetősége, hogy a hitelfelvételeket és a tőkebeáramlást befolyásolja a nemzetközi minősítő intézeteknek nyújtott adatszolgáltatásával. Ily módon a nemzetközi pénzügyi közösség véleményét a saját érdekei szerint tudja befolyásolni. Ha az az érdeke, hogy erősödjön a forint, akkor ennek megfelelő adatokat továbbít. Ha spekulációs megfontolásokból az az érdeke, hogy gyengüljön a forint, akkor államcsőddel, válsággal ijesztget.

A pénzuralmi rend berendezkedése az Antall-kormány alatt

Antall József kormányfőként folytatta azt a pénzügyi-apparátusi politikát, amely a Nemzetközi Valutaalap elképzelésein és diktátumain alapult. A rendszerváltás első kormánya erőteljesen liberalizált és magánosított, valamint felgyorsította a nemzetközi nagytőke beáramlását. Csődbe vitte a gyengén teljesítő vagy más okból fizetésképtelenné vált vállalatokat, a termelőtőkét leértékelte és ily módon alkalmassá tette az áron aluli kiárusításra. A részben mesterségesen eladósított bankokat konszolidálta, és beindította a költségvetési hiány pénzpiacról történő nagyarányú fedezését. A beszűkült piac és a vásárlóerő jelentős csökkenése egyirányú jövedelem-áramlást hozott létre. Ez a jövedelem-áramlás a nyugdíjasok felől az aktívak irányába, a szegényebbektől a nagyobb jövedelműek felé, a munkanélküliektől az aktív foglalkoztatottakhoz irányult; a gazdaságban pedig a kisebb egységek felől a nagyobbak felé, a kistulajdonosoktól a nagytulajdonosokhoz; az iparban a termeléstől a feldolgozás felé - földrajzilag pedig az elmaradt térségekből a fejlettebb régiókba. A berendezkedő pénzuralmi rendnek megfelelően a reálgazdaság jövedelmét leszívta a monetáris szféra és ezen belül is a belföldi jövedelem-tulajdonosok helyébe egyre nagyobb arányban külföldi jövedelemtulajdonosok léptek.

Az Antall-kormány ennek a jövedelem átcsoportosításnak az irányát nem tudta kézben tartani. Ugyanakkor pedig megpróbálta megtartani az 1956 utáni korszak bizonyos eredményeit. Fél szemét behunyva tudomásul vette az úgynevezett spontán privatizációt, és ezzel segítette a pártállam által kinevezett vállalati vezetők tulajdonszerzését. Az úgynevezett kis privatizációval, egzisztencia-hitellel, vagyonjegyekkel, kárpótlással az alacsonyabb jövedelmű rétegeket is támogatni akarta. Lehetővé tette a szövetkezetekből a vagyonkivitelt és bizonyos mértékű rejtett földosztást is végrehajtott. Olyan földtörvényt fogadott el, amely biztosította a kizárólagos hazai földtulajdonlást. Tény, hogy kisebb-nagyobb kedvezményekkel segíteni próbált a rendszerváltás vesztesein.

A Horn-kormány pénzpolitikája

Az erőforrások kamat- és tőketörlesztés formájában történő kiáramlását a Horn-kormány következetesen biztosította. A jövedelem-kiáramláshoz szükséges feltételeket pedig fenntartotta. A nagyarányú tőkekiáramlás miatt megbomlott gazdasági egyensúlyt restrikciós intézkedések egész sorával igyekezett helyreállítani. Ez az intézkedéscsomag kapta a **Bokros-csomag** elnevezést az azt kidolgozó pénzügyminiszterről. Ez a megszorító csomag tovább működtetette a jövedelem-szivattyút. Ami a köztulajdon magánkézbe adását jelenti, a Horn-kormány egyértelműen támogatta a nagytőke előrenyomulását a kistulajdonosok rovására. Az időközben teljesen magánellenőrzés alá került központi bankot több száz milliárd forinttal támogatta. Ily módon az MNB beépülhetett a bankrendszerbe és teljesen önálló életet élhetett, kivonva magát az Országgyűlés és a Kormány érdemi ellenőrzése alól.

Amint már említettük, a Horn-kormány részt vett az úgynevezett **adósságcsere** lebonyolításában, amelynek a keretében lényegében odaajándékozott a magánellenőrzés alá került bankrendszernek a költségvetésből **2029** milliárd forintot és a kamatait. A pénzügyi-igazgatási irányítócsoporttal történő kiegyezés jeleként ebből a csoportból jelölte ki mindkét pénzügyminiszterét, továbbá a Nemzeti Bank élére is visszahelyezte ennek a csoportnak az egyik frontemberét, **Surányi Györgyöt.** A magát szociáldemokrata pártként meghatározó MSZP teljesen átengedte a pénzügyi irányítást ennek a nemzetközi pénzoligarchia kiszolgálására szakosodott csoportnak, továbbá e csoport politikai képviseletének, az SZDSZ-nek.

Érdemes közelebbről szemügyre venni, hogy miként próbáltak a Horn-kormány mögötti érdekcsoportok mégis jövedelemhez jutni. Ezt a problematikát Tellér Gyula közelebbről is megvizsgálta. Már hivatkozott tanulmányában részletesen felsorolja azokat az ügyeket, amelyek segítségével a pénzügyi lobbyval rivalizáló csoportok is megpróbáltak jövedelemhez jutni. Ezeknek az ügyeknek a tanulmányozása nyomán nyilvánvalóvá válik, hogy a rendszerváltás után hatalomra került érdekcsoportok tulajdonképpen a késő kádári pártnomenklatúra, az igazgatási apparátus, a fegyveres testületek utódai. Ha a konkrét ügyek összefüggéseit vizsgáljuk, úgy mint az olajkereskedelem, az ÁFA-visszaigénylések és elengedések, a lakossági pénzek megcsapolásai, akkor ez egyértelműen kiviláglik.

A pénzkivétel változatos technikái is figyelmet érdemelnek. Az úgynevezett Tocsik-ügy jól szemlélteti, hogy hogyan lesz **állami pénzből magánpénz**, majd ebből **pártpénz.** Érdemes megemlíteni a **Szekeresék** nevéhez fűződő szállodaépítést, amelynél a Posta Banknál rendelkezésre álló pénzmennyiség a kiinduló feltétel. Az MSZP-s frakcióvezető házastársa a Postabank által alapított céggel százmilliókért tataroztat, majd lízingel egy szállodát. Szekeresék az ötletadónak és a szállodaműködtető barátoknak hosszú távú bérleti szerződést ajánlanak, amely lehetővé teszi, hogy az üzemeltetés hasznából megvegyék a szállodát. A szálloda jó üzletnek bizonyul és ezért az ötletadó és a barátok csak egyéves bérleti szerződéshez jutnak. Amikor ez ellen tiltakoznak, az önkormányzat villámgyorsan kilakoltatja őket, a szállodát pedig a frakcióvezető feleségének az épületbe időközben bejelentett szállodaműködtető cége veszi át.

A Postabank azonban a legkülönfélébb érdekcsoportoknak nyújtott hatalmas összegű hiteleket. Amikor emiatt összeomlik, akkor a politikai vezető réteg a költségvetésből szanálja. Az ajándék-közpénz odaítélését olyan képviselők is megszavazzák, akik a banktól olcsó villaépítési hitelt és más kedvezményeket kaptak, például az átlagosnál lényegesen magasabb betéti kamatokat. Ebben az ügyben a közpénz leszívásának technikája úgy alakult, hogy a banki pénzt alakították át magánpénzzé, majd a költségvetés pénzét hiánypótló banki pénzzé.
Külön figyelmet érdemel a **szovjet államadósság** lenyúlása. A sok száz millió dollár nagyságrendű államadósságot úgy értékesítették, hogy egy sajátos konstrukciót alkalmaztak. Ha egy cég képes más piacokon is eladható árut felkutatni Oroszországban és azt lekötni, akkor az orosz állam - a magyar illetékesek jelzésére - kifizeti az áru vételárát. Az üzlet lebonyolítója pedig a végén a magyar állam javára befizeti az áru vételárának megfelelő hányadát, de legalább 54%-át.
Mivel az üzlet bonyolítójának pályáznia kell, és neki kell a befizetési arányra ajánlatot tennie, ezért ez az arány **titkos adat.** Az államadósság értékesítésében rejlő üzleteket az állam olyan tisztségviselői, mint például az ipari miniszter az állam javára kötelesek hasznosítani. Hogy ez jogilag és erkölcsileg tiszta módon történjék a helyes eljárás az, ha felmérik a helyzetet és egy bizottság nyilvánosan szétosztja a kedvezményezettek között az üzleti lehetőségeket. A Horn-kormány idején azonban minden azzal kezdődött, hogy az egész ügyletmenetet **letitkosították.** Az immáron államtitkot képező befizetési arányokat a felek egymás közt tárgyalták meg, és aztán ugyancsak titokban egymást közt szétosztották az üzleteket.
A magyar állam képviselői, a letitkosítók, a zsűri döntéshozói, továbbá a kedvezményezettek azonban egy és ugyanazon politikai érdekcsoportnak a tagjai voltak, akiket meg is lehet konkrétan nevezni. Ha például az adósság lebontása olajkereskedelem formájában történik, akkor az egykori szovjet ösztöndíjasok kapcsolataik alapján - néha New York-ban bejegyzett cégek közbeiktatásával - fogadják az érkező szállítmányokat. Látszatra mindez úgy történik, mintha az állam küldte volna az államnak közvetítés nélkül. Az üzleti konstrukció hasonló az előbbihez. A pártklientúra tagjai döntéshozó hatalmuknál fogva közpénzeket szavaznak vagy ítélnek meg saját maguknak.
Érdemes itt szó szerint idézni Tellér Gyula tanulmányából az MNB tulajdonában lévő bécsi leánybank, a CW-Bank egyik tranzakciójának a történetét. Bizonyos **Bisser Dimitrov** nevű személy az egyik franciaországi vállalkozásához jelentős mennyiségű hitelt vett fel a CW Banktól, és a HFT (Hungarian Finance és Trade) nevű magyar pénzintézettől. Franciaországi vállalkozását a francia állam is támogatta több tízmillió frankkal. Dimitrov ezt a pénzt nyomban továbbutalta egy amerikai bankszámlára. A francia titkosszolgálat ezt kiderítette, de a pénznek már nyoma veszett. Tellér így ír erről:
"Különös jelentőséget ad az ügynek, hogy Bisser Dimitrov hajdani külkereskedő kollegája egy bizonyos **Peter Dobrev, Apró Piroskának**, a kereskedelmi bank volt elnökének, Horn Gyula egykori kabinetfőnökének (és egyben **Apró Antal** volt rákosista-kádárista politikus lányának) **a férje.** A pénzeket kölcsönző bankokban tulajdonosként, igazgatósági tagként, felügyelő-bizottsági tagként ugyancsak Apró Piroska baráti körének tagjai (Patkó András, Mészáros Kálmán) ültek. Az amerikai bankba vándorolt - és onnan 'külföldi' magánbefektetésként már vélhetően vissza is érkezett - pénz a **HFT ágon** is és a **CW ágon** is magyar állami eredetű."
A CW Bank 100 milliárd forint feletti veszteséggel fejezte be működését. Tellér Gyula megállapítja, hogy a bank kétes kintlevőségei a volt szocialista országok nemzetközi kereskedelmi ügyeinek a finanszírozásából származnak. A pénz útja a költségvetésből közvetítő pénzintézeteken keresztül jut az illegális magánvállalkozásba, és onnan vissza a privatizációba. A döntéshozók és a haszonélvezők egyaránt a Horn-kormány mögött álló érdekcsoportok tagjai.

A hatalomgyakorlás hatása a gazdaságra

A nemzeti teljesítmény és a felhasználás közötti különbözetet, amelyet az ország külföldi adósságai utáni kamatfizetés és tőketörlesztés, valamint az 1990 után betelepült működőtőke kivitt profitja is megterhelt, mint már említettük, folyamatosan **külső tőkebevonással** kellett fedezni. Jelentős jövedelmeket vont el és áramoltatott a külföldi tulajdonosok felé az "**adósságcsere",** vagyis a költségvetés jegybanknál vezetett nulla- vagy alacsony kamatozású hiteleinek pénzpiaci kamatozásúvá tétele. A Horn-kormány ideje alatt a tőkekivonás által megnövelt belső jövedelemfolyam és vagyonmozgás minden jelentős pontjára rátelepedett a **szociálliberális klientúra.** Ennek eredményeként ezermilliárdos nagyságrendű vagyont terelt jogilag és erkölcsileg is megkérdőjelezhető kétes pénzszerzési ügyek révén magán- és pártcsatornákba. A Horn-kormány erre a sokcsatornás pénzmozgásra rátelepített egy hatalomújratermelő szociológiai szerkezetet. Ezt a jogszabályok szinte tetszés szerinti átalakításával igyekezett zavartalanná tenni.

A gazdasági megszorítások - a Bokros-csomag intézkedései - vámpótlékkal igyekeztek visszafogni az importot, és növelni a költségvetés bevételeit. Az éveken át fenntartott csúszó leértékeléssel ösztönözte az exportot. A Bokros-csomag a makrojövedelmek átcsoportosításával, a lakossági jövedelmek zsugorításával, a költségvetési kiadások csökkentésével, a belső piacok szűkítésével igyekezett a vállalatok értékesítését a külföld irányába terelni, és fokozni a gazdaság exportvezérelt növekedését. Az exportjövedelem azonban profit és adósságszolgálat formájában távozik az országból. Fokozására azért van szükség, hogy legyen elegendő pénz az adósságszolgálat teljesítésére. A Bokros-csomag nyomán a magyar gazdaság elmozdult a külső egyensúly felé. Ennek eredményeként az Antall- és a Boross-kormány ideje alatti évi 3-4 milliárd dolláros külső hiány 1996-ra évi 1,5-2 milliárd dollárra mérséklődött.

Míg az 1970-es években a fizetési mérleg egyensúlyát a nyugati és keleti cserearányromlás, a nyolcvanas években az ugrásszerű eladósodás és annak terhei, az 1990-es években viszont a betelepülő működőtőke miatti import, a túlliberalizált és túlprivatizált kereskedelem, majd a nyílt és rejtett profitkivonás terhelte meg. A külső egyensúly javításához a külföldi tőke által létesített úgynevezett vámszabadterületi nagyvállalatok, valamint a privatizációs bevételek járultak hozzá. Ha az 1996-1997-es külkereskedelmi mérlegből levonjuk a multinacionális cégek 1,5 milliárd dolláros többletét, akkor azt látjuk, hogy a valódi magyar gazdaság, a vámterületi gazdaság, a Bokros-csomag előtti helyzetben maradt. Ezért **a restrikciós intézkedéseket sikerteleneknek minősíthetjük.**

A Horn-kormány gazdasági megszorító intézkedései, restrikciós pénzpolitikája és piacszűkítő költségvetési politikája a termelőgazdaság valamennyi fontos területére rányomta a bélyegét. Ha eltekintünk a vámszabadterületi gépipari vállalatok sikeres előretörésétől, a kis- és közepes - azaz "a szocialista utógazdaságnak" minősíthető vállalati körbe tartozó - vállalatok stagnáltak. Az iparban továbbra is a beruházások elhalasztása, az amortizáció felélése, a közterhek fizetésének elmulasztása és a szürke gazdasági zónába való visszahúzódás volt a jellemző.

A mezőgazdasági szektorban csökkent a piacok felvevőképessége, a termelőbázis lehetséges teljesítményéhez képest. A mezőgazdaság kevesebb embernek biztosított megélhetési lehetőséget, mint ahányan képesek voltak és akartak dolgozni. Ez az egész agrárszféra alulfoglalkoztatottságának az egyik oka, amihez még hozzájárul az iparból is visszazúduló falusi munkanélkülieknek a problémája. A létrejött kereskedelmi és feldolgozói monopóliumok növelték az agrárium krónikus tőkehiányát, és a termelőföld elaprózottságából származó hátrányokat. A szociálliberális kormányzat alatt a mezőgazdaság egyetlen problémáját sem oldották meg. Sok tízmilliárdos szintentartási és fejlesztési elmaradásban van az infrastruktúra egésze, valamint a környezetvédelem. Ennek a helyzetnek a kialakulásáért

természetesen nem lehet egyedül a Horn-kormányt felelőssé tenni, de az általa megteremtett pénzhiány jelentősen hozzájárult ennek a helyzetnek a rosszabbodásához.

Lehetett-e volna másképp?

A neoliberális pénzuralmi rendszernek nem sikerült a posztszocialista ipari szektort átállítania az exportorientált növekedésre. A fogyasztáskorlátozás, a privatizáció, a vámpótlék, a különböző eredetű felhalmozás-elmaradások, vagyis a nagyarányú tőke- és jövedelemkivonás, valamint a beáramló működőtőke lehetővé tette a szerkezet-átalakítást és az export növekedését. A megtelepedett külföldi nagyvállalatok azonban alig állnak kapcsolatban ezzel a jobb elnevezés hijján posztszocialistának nevezett szektorral. A multik előrehúzó hatása alig érvényesül. A magyar gazdaság stagnáló-lemaradó hazai tulajdonú részre, valamint dinamikusan fejlődő külföldi tulajdonú szektorra bomlott. Ennek következtében ez a "posztszocialista" szektor, vagyis a nem vámszabadterületi kis- és közepes vállalatok, az indokoltnál jobban visszaestek. E helyzet következményeként jelentős nemzeti jövedelem nem jött létre. A nemzeti vagyon elidegenítéséből befolyt privatizációs bevételek pedig adósságtörlesztésre lettek fordítva.

Zágrábi László "A Horn-politika hatása a gazdaságra és a társadalomra" című tanulmányában megállapítja, hogy "a növekedés kontra stabilitás kérdése helyett a 'növekedés és stabilitás kérdését kellett volna felvetni." A gazdaságpolitikának összpontosítania kellett volna az úgynevezett nem vámszabad területi szektorra és a kis- és középvállalatokra. Ennek a gazdaságnak kellett volna fenntartania a fejlődés lehetőségét, mert csak így lehetett volna megakadályozni a nemzeti jövedelem csökkenését vagy stagnálását. A szociálliberális kormányzat ezt elmulasztotta, és emiatt az ország elveszítette mintegy háromévi nemzeti jövedelem-növekményét. A szociálliberális kormányzatnak tehát lett volna választási lehetősége, de döntéseiben az össztársadalmi érdekek helyett a csoportérdekeknek adott elsőbbséget. A közérdeket szolgáló alternatíva érvényesítése érdekében a pénzügyi apparátusnak a külföldi tulajdonosi körrel, legfőbb támogatójával, kellett volna szembefordulnia és éles konfrontációban jobb tulajdoni arányokat kiharcolnia. A Horn-kormány körüli érdekcsoportoknak pedig osztozkodniuk kellett volna a társadalom szegényebb, lecsúszó csoportjaival azon az ezermilliárdos nagyságrendű vagyonon, amelyre rátették a kezüket.

A magyar lakosság tulajdonosi helyzete a privatizáció nyomán - föld- és vagyonkárpótlás, szövetkezeti vagyonnevesítés, egzisztencia-hiteles konstrukciók - nem javult. A Horn-kormány a készpénzes privatizációt részesítette előnyben, és ez tovább rontotta a rendszerváltás következtében lecsúszó rétegek esélyeit. A lakosság jövedelmi viszonyait rontotta az inflációs jövedelem-elvonás. Ez különösen azok számára volt hátrányos, akik nem tudták a piacon keresztül tovább hárítani a veszteségeiket. Elsősorban a nyugdíjasok és a nagycsaládosok, valamint a területi egyenlőtlenségek növekedése folytán a hátrányos területeken élő kistulajdonosok lettek a rendszerváltás vesztesei.

Az elmúlt másfél évtizedben mintegy 1 800 000-en veszítették el munkájukat. A rendszeres jövedelemmel rendelkezők aránya a lakosság egyharmadára zsugorodott. Csikós Csaba és Zágrábi László adatai szerint 1994-es forintértéken számolva az önkormányzatoktól 2000 milliárd forintnyi vásárlóerőt vontak el. A központi költségvetésben szereplő családi pótlékból és a jövedelempótló, illetve kiegészítő támogatásból 900 milliárd forintot, a nyugdíjakból 1000 milliárd forintot és az Egészségbiztosítási Alapból pedig további 1000 milliárd forintot hasítottak ki.

A társadalom jövedelmi megosztottságát kiegészíti a társadalom súlyos kulturális, morális és politikai megosztottsága. Évről évre nő a neurotikusok, az alkoholisták, a kábítószerélvezők száma. A magyar morbiditás adatai igen rosszak. A fő halálokok a keringési és érrendszeri megbetegedések, a szívelégtelenség és a rák. E mögött társadalmi, életmódbeli és környezetszennyezési okok húzódnak. Az iskolarendszer is leépül és egyre tehetetlenebb. A

deviáns magatartás és a bűnözés a társadalom egyre nagyobb részét szövi át. Különösen nagy az **intellektuális bűnözés,** az u.n.**fehérgalléros bűncselekmények** aránya, amely az iskolázott rétegek erkölcsi válságára hívja fel a figyelmet. A belülről elkövetett intellektuális "bankrablások" sokkal több kárt okoznak, mint azok, amelyeket kívülről követnek el hagyományos módszerekkel.
A Horn-kormány társadalompolitikájával kapcsolatban is kijelenthetjük, hogy lett volna más megoldás, ha az erős csoportérdekek nem rekesztették volna el az útját. Abszurd dolog azt állítani a közvagyon ezermilliárdos nagyságrendű elrablásáról, hogy az "eredeti tőkefelhalmozás" volt.
A 2005-re kialakult helyzetért, amelyben már benne van az Orbán-, valamint a Medgyessy-Gyurcsány kormányzat tevékenysége is, nem lehet egyértelműen csak a kormányzó pártokat, illetve az egyes kormányokat felelőssé tenni. Ismét hangsúlyozzuk, hogy óriási a felelőssége a neoliberális gazdaságfilozófia képviselőinek, akik valamennyi kormányképes pártban a meghatározó erőt képviselték és ma is ők a pénzügyi és gazdasági politika meghatározói. A nemzeti-konzervatív, valamint a szociálliberális kormányzatokban mindvégig érvényesültek a neoliberális törekvések. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne lettek volna olyan társadalmi csoportok, amelyek elutasították ezt a pénzügyi és gazdasági nézetrendszert.
Lóránt Károly állapítja meg "*Neoliberális politika - gazdasági káosz*" című írásában (Szép volt fiúk, Magyar Nemzet, 2005. november 26.), hogy a neoliberalizmust elutasítók már a hetvenes évek közepén erőteljesen bírálták ezt a nézetrendszert. A hitelfelvételt azok támogatták, akik a neoliberális gazdaságpolitikát is hirdették. Ezek a befolyásos állásokat betöltő személyek azonban kutatóintézetekben és pénzügyi irányító szerveknél töltötték el az életüket, s ezért gyakorlati tapasztalatokkal alig rendelkeztek. Ezt a hiányt elméleti nézetek kikölcsönzésével pótolták, amelyek azután sorra hibásnak bizonyultak.
Ezek a nemcsak okos, de "nagyon-nagyon okos" pénzügyi szakemberek különösen nem szerették az iparban dolgozó gyakorlati vezetőket. A nemzetközi pénz- és korporációs-oligarchia szolgálatába szegődött magyar pénzügyi lobbi ugyanazt hajtotta végre Magyarországon, mint világszinten azok a gazdasági frontemberek, akikről **John Perkins** számolt be 2004-ben megjelent "Confessions of An Economic Hitman" (Egy gazdasági frontember vallomásai) című nagysikerű könyvében. Magyarországon azért nem volt szükség ilyen John Perkinsek-re, mert volt kellő számban belföldi gazdasági "verőlegény". Ugyancsak Lóránt Károly állapítja meg, hogy ma Brüsszelre sokan úgy tekintenek, mint 1989. előtt Moszkvára. Ma Brüsszel a felül nem múlható bölcsességek forrása. Az európai integráció folyamata sokáig a franciák önzésére és a németek bűntudatára épült.
Az integráció költségeinek döntő részét a németek viselték, de most már az öt másik nettó befizető országgal együtt azt kívánják, hogy az EU központi költségvetése ne legyen magasabb a GDP 1%-ánál. Szakértők már az 1970-es években jelezték, hogy az európai integráció jelenlegi fokán a GDP 5%-át kellene összpontosítani, hogy ki lehessen elégíteni a jelentkező igényeket. A korábban csatlakozott fejletlenebb országok kaptak is segítséget, míg a legutóbbi nagy létszámú bővítés során belépő új országoknak erre már nincs esélyük. A mezőgazdasági támogatásokat is egyre nagyobb mértékben tagállami hatáskörbe akarják visszautalni. A GDP 1%-át kitevő közös alapból azonban nemcsak az új belépők igényei, de a korábbi 15 tagállam együttműködésének a költségei sem finanszírozhatóak megfelelően.
A 2005. december 19-i megállapodást megelőzően az új német kancellár, **Angela Merkel,** hajlandó volt hozzájárulni ahhoz, hogy az EU összesített jövedelmének (GNI - Gross National Income) az 1,045%-ára emeljék fel a kiadások főösszegét a 2007 és 2013 közötti hét éves időszakra. Ebből a**862,36** milliárd eurót kitevő összegből **22,6** milliárd euró jut Magyarország számára. Ez a korábbi **brit javaslathoz** képest egymilliárdos növekedés, míg a **júniusi luxemburgi** javaslatban szereplő számhoz képest egymilliárdos csökkenés. A 85%-

os uniós társfinanszírozás lehetősége tehermentesíti a magyar költségvetést, az önkormányzatokat pedig nem sújtja az általános forgalmi adó az uniós források után. Ebből az említett két módosításból a magyar kormányzat hét milliárd euró költségkímélést remél. Kedvezőnek ítélik azt is, hogy a **kohéziós pénzeket** lakásfelújításra is fel lehet használni a jövőben. A magyar képviselet azonban azt nem tudta elérni, hogy csak három év múlva folyjanak vissza az uniós költségvetésbe a felzárkóztatási pénzek. A hosszabb kifutási idő azért lett volna kedvező Magyarország számára, mert az infrastrukturális programok kifizetési-engedélyezési rendszere rendkívül időigényes és elhúzódik. Az Európai Parlament, amely korábban a GNI 1,18%-át javasolta, várhatóan megemeli ezt a 869,36 milliárd eurós összeget.
A neoliberális gazdaságpolitika az európai integráció keretében ért el sikereket az árstabilitás megteremtésében, de ez az eredmény nagyarányú növekedési veszteséggel járt együtt. A tizenöt államból álló integráció a hetvenes években átlag évi 3%-kal növekedett, ez a növekedési arány a legutóbbi időben a felére csökkent. A neoliberális politika egyre nyilvánvalóbb kurdarca - e politika elkötelezett híveit - paradox módon nem annak feladására, hanem továbberőltetésére késztette. Az újabb neoliberális doktrína szerint piacosítani kell az egészségügyet és a többi közszolgáltatást is. Felmerül a kérdés: meg lehet-e győzni érvekkel az EU vezetőit arról, hogy a neoliberális dogmák erőltetésével mindazt megsemmisítik, amivel valaha tiszteletet vívott ki magának Európa a világ szemében. A világosan gondolkodó tőkések már felismerték, hogy a társadalmi szolidaritás híján széteső Európában olyan helyzet alakulhat ki, amely veszélyeztetheti eddigi biztos profitjukat A hivatalos brüsszeli gazdasági kurzus azonban nem segíti, inkább akadályozza mind a régi, mind az újonnan belépő tagállamok gazdasági gondjainak a megoldását.
Lóránt Károly szerint a magyar gazdaságnak nem az eladósodás vagy a fizetési mérleg hiánya okozza a legnagyobb bajt, hanem a gazdaságirányítás, illetve a mögötte meghúzódó neoliberális dogmák. A vezető ipari országok nem annak köszönhetik felemelkedésüket, hogy megnyitották piacaikat a konkurencia előtt, amikor gyengék voltak, hanem annak, hogy minden lehető eszközzel védelmezték gazdasági életterüket. Lóránt emlékeztet a brit hajózási törvényekre, amelyek két évszázadon keresztül védték Nagy Britannia kereskedelmi és ipari érdekeit, és csak amikor Anglia már ipari világhatalommá vált, akkor hirdette meg London a szabad piaci elveket. Ekkor is a főcél a többi ország piacainak a megnyitása volt.
Azok az ázsiai országok, élükön Kínával, amelyek képesek felzárkózni, nem a nemzetközi pénzügyi intézményekre hallgatnak, hanem saját iparukat és piacaikat védik. A neoliberális dogmákkal nem lehet a gazdasági problémákat megoldani. Erre jó példa a Bokros-csomag restrikciós politikája, amely szintén nem oldott meg semmit. A villamos-energia ipar áron aluli kiárusításával csupán átmenetileg tudta stabilizálni a gazdaságot.
Magyarországon alapvetően nem a **költségvetési hiánnyal**, hanem a **fizetési mérleg hiányával** van a gond. Ezt a helyzetet az idézte elő, hogy a hazai vállalatok elveszítették bel- és külföldi piacaikat, s bármennyire ellenszenves a nemzetközi pénz-és korporációs oligarchiának, de ezeknek a piacoknak legalább egy részét vissza kellene szerezni. A neoliberális közgadászok az úgynevezett ikerdeficitből azt a következtetést vonják le, hogy a költségvetés (államháztartás) hiányának a csökkenésével javulni fog a fizetési mérleg. Vannak olyan körülmények is, amikor a fizetési mérleg hiánya is okozhat költségvetési hiányt. Mára már nyilvánvaló, hogy a **fizetési mérleg javítását** kell középpontba állítani. Ez létkérdés az ország jövője szempontjából. Az EU Csatlakozási Jegyzőkönyv 26. cikkelye szerint **2007-ig** tehetünk **védőintézkedéseket** gazdasági nehézségek fennforgása esetén:
"Amennyiben a gazdaság bármely ágazatában súlyos és tartósnak mutatkozó, illetve egy adott térség gazdasági helyzetének jelentős romlásával fenyegető nehézségek merülnek fel, legfeljebb **2004. május 1-ét követő harmadik év végéig** az új tagállam felhatalmazást kérhet

arra, hogy a helyzet orvoslása és az érintett ágazatnak a belső piaci gazdasághoz történő hozzáigazítása érdekében **védőintézkedéseket t**egyen."
Magyarország a neoliberális dogmák követése miatt több mint tízmilliárd dollár nagyságrendű külső és belső piacot veszített el. Ez a magyar GDP több mint tíz százaléka. Ennek a piacnak a túlnyomó része az EU-hoz tartozó multinacionális cégek kezébe került. Lóránt Károly szerint a magyarok joggal követelhetnék vissza elveszített piacaikat, és e cél érdekében védőintézkedéseket is életbe léptethetnének. Ez egyszerre szolgálna magyar és uniós érdeket, mert az Unió nem engedheti meg, hogy egy tagországában a spekulánsok megrendítsék a valuta árfolyamát.
Ha a magyar kormány meg tudja magyarázni, hogy az államháztartási hiány nem azért keletkezett, mert a kormányzat szórta a pénzt, hanem azért, mert az ország elveszítette a piacait, miközben megvalósította azokat a reformokat, amelyeket az Unió és intézményei javasoltak, akkor meg lehet hozni a megfelelő intézkedéseket.

Kik az EU igazi irányítói?

Az Európai Unió szemléletesen bizonyítja, hogy az a feltételezés, miszerint a pénz és korporációs oligarchia gyengébb államhatalmat akar, nem egyéb mítosznál. A korporációs oligarchia erősebb államot akar, amely képes arra, hogy a jóléti állam korlátozásai és terhei nélkül legyen képes irányítani. Más szóval olyan államot akar, amelyben gyengék a közérdek szolgálatában álló demokratikus intézmények, és amelyek így nem képesek hatékonyan ellenőrizni a kormányzást gyakorló államhatalmat.
Az Európai Unió felett a tényleges ellenőrzést gyakorló háttérhatalom létrehozta 1983-ban a saját informális, zárt társaságát - a **Nagyiparosok Európai Kerekasztalát** (angolul: **European Round Table of Industrialists, ERT**). Ez a formailag magán klub először a demokrácia válságával foglalkozott. Itt nem arról volt szó, hogy a demokráciát, vagyis "a nép kormányzását, a nép által a népért" erősítsék. Ellenkezőleg! Azt hangsúlyozták, hogy felelőtlen csoportok állandóan támadják a kormányokat több és jobb jóléti szolgáltatásokért, az esélyegyenlőség igazságosabb biztosításáért, a háborúk kiiktatásáért. Az **1973**-ban létrejött **Trilaterális Bizottság** is készített egy tanulmányt a demokrácia válsága címmel és tudós szerzői arra a konklúzióra jutottak, hogy túl sok a demokrácia, és ez meggyengítette a Nyugat társadalmait. Azért, hogy ezt a gyengeséget kiküszöböljék, meg kell erősíteni a tekintélyt, még pedig a szükségtelen demokrácia megfelelő szintű korlátozásával.
Amikor az **ERT** létrejött első tanácskozásain már megegyezés született arról, hogy a pénzrendszer és a nagyipar vezetőinek kell a kezükbe venni a kezdeményezést. Első számú követelésük az volt, hogy **le kell bontani a jóléti államot.** Úgy vélték, hogy az egyes országok nemzeti kormányai ehhez nem elég erősek. Álláspontjuk szerint az államok integrációja, az Európai Unió hatékonyabban tudja eltávolítani a demokrácia korlátait. Az európai integrációt tehát úgy kellett átalakítani, hogy több fokozaton áthaladva elérjen a jelenlegi **Európai Unióhoz,** amely már képes arra, hogy a pénz és az üzlet szervezett hatalmát korlátozó demokratikus béklyókat lerázza magáról.
Az EU-ban a tényleges döntési jogköröket nem a demokratikusan megválasztott intézmények gyakorolják. A legfontosabb döntéseket a tagállamok különböző ügyekben illetékes miniszterei lényegében **titkos alkukon** alakítják ki.
Az Európai Unió igazgatási **apparátusa** is egyedülálló. Sokkal nagyobb hatásköre van, mint a tagállamok államigazgatási szerveinek. Az ő előjoguk, hogy javaslatokat tegyenek a lényegében nem demokratikusan megválasztott fő adminisztrátoroknak, a komisszároknak, vagyis az **EU Bizottsága**tagjainak. Óriási hatalma van a pénzrendszert irányító és Frankfurtban székelő **Európai Központi Banknak,** amely irányítja a korábban fokozatosan létrejött EMU-t, vagyis a **European Monetary Union**-t (Gazdasági és Monetáris Uniót) a pénzügyi- és gazdaságpolitika meghatározásában - beleértve a pénzmennyiség szabályozását,

a kamatlábak meghatározását. Az Európai Központi Bank tagjainak szigorúan meg van tiltva, hogy bármilyen javaslatot vagy tanácsot elfogadjanak a demokratikusan megválasztott intézményektől.
Az Európai Unióra vonatkozó alapvető szerződések egyértelműen biztosítják a pénz- és korporációs oligarchia érdekeinek az érvényesülését, amelyet természetesen eufémisztikusan, vagyis szépítgetően szabad-kereskedelemnek és szabad piacnak neveznek. Ez a szépítgető terminológia félrevezető. A közös valuta, az **euró** bevezetésével, valamint a **stabilitási paktum** elfogadásával, az Európai Unió bebiztosította magát a jóléti állam esetleges visszatérése ellen. A pénz és termelőgazdaságot irányító csoportok számára különösen kedvező az, hogy az Európai Unió erőteljes nyomást tud gyakorolni a tagállamok kormányaira, hogy a jóléti állam feltámasztására törekvő erőket kemény intézkedésekkel megfékezzék.
A **Nagyiparosok Európai Kerekasztala,** vagyis **az ERT,** nem csupán valamiféle újabb lobbizó magánegyesület. Ma már több ezer üzleti érdekcsoport működik a brüsszeli döntéshozó központok közvetlen közelében. Az ERT-be tömörült beruházó bankárok és korporációs vezérek nem várnak arra, amíg ezek a hivatásos lobbizók befolyást tudnak gyakorolni a döntéshozókra. Az ERT mértékadó személyiségei zárt ajtók mögött, titokban hozzák meg döntéseiket. Az ERT tagjai valósággal szimbiózisban élnek a brüsszeli bürokrácia irányítóival. Az ERT személyiségei rendszeresen megtárgyalják a legfontosabb kérdéseket, álláspontjukat eljuttatják a különböző bizottságokhoz és munkacsoportokhoz. Az ERT munkatársai fogalmazták meg a belső piacra vonatkozó szabályokat és ugyancsak kulcsfontosságú szerepet játszottak az euró bevezetésében.
A pénz- és korporációs oligarchia kívánságait kellően előkészítve terjeszti elő végrehajtásra az EU igazgatási apparátusának irányítói és az EU vezetői. Így például 1993. decemberében, amikor még a francia **Jacques Delors** volt az EU Bizottság elnöke, ő is benyújtott egy úgynevezett White Paper-t - Fehér Könyvet - a gazdasági versenyről és a foglalkoztatásról. Azt állította, hogy a munkanélküliség a legfontosabb kérdés, amivel az Európai Unió foglalkozni kíván. Ami figyelemre méltó tény, az az, hogy ez a Fehér Könyv nem volt más, mint a az Európai Kerekasztal igazgatói által elkészített javaslatoknak egy enyhén módosított változata. Az is ismert tény, hogy Jacques Delors rendszeresen találkozott az ERT vezetésével.
Az Európai Kerekasztal tehát annak a háttérhatalomnak az európai regionális vezetése, amelynek szóhasználatát találóan jellemezte Orwell különböző munkáiban. Így például a **rugalmasság** vált kulcsszóvá, és ez valójában azt jelenti, hogy a munkaerő piacon szélsőségesen rugalmas béreket lehet fizetni, és ugyanilyen rugalmasan kell betartani a napi munkaidőt, a ledolgozandó órákat, és hasonlóan rugalmasan lehet eljárni a munkahely biztonságát illetően is. A közszolgáltatási szektor, valamint a közepes- és kisméretű vállalkozások foglalkoztatják a munkaerő kétharmadát az Európai Unióban. Az orwell-i szóhasználat úgy állítja be az ő helyzetüket, mintha éhenhalás fenyegetné őket, ha nem válnának a korporációs óriások "rugalmasabbá". Az ERT dokumentumaiban ugyanis az szerepel, hogy pozitív intézkedésekkel kell javítani a kis és közepes méretű vállalatok kapcsolatát a multinacionális cégekkel, amelyeknek főtevékenységükre kell összpontosítaniuk. Emiatt egyre inkább függenek az úgynevezett alvállalkozóktól. Itt a kulcsszó **az alvállalkozás.** A többi világcéggel való konkurenciában az európai konszernek rá vannak utalva arra, hogy egyre több tőkét préseljenek ki az őket készséggel kiszolgáló, és a kegyeikért versengő szállítóktól. Azt követelik az alvállalkozóiktól, beszállítóiktól, hogy egyre olcsóbb és minőségileg egyre jobb alkatrészeket szállítsanak, de csak éppen akkor, amikor arra szükség van, azaz ne legyen szükség raktározásra. Ez a bizonyos "just in time" követelmény nyilvánvalóan ütközik a jogszabályi rendelkezésekkel, és a szakszervezetek szabályzataival. A kis és közepes méretű beszállító vállalatok ezért rendkívül nehezen tudják

kiszolgálni a multikat, hacsak nem engedik meg nekik a módosított szabályozók, hogy csökkentsék a béreket, kiterjesszék a munkaidőt, önkényesen túlóráztathassanak, továbbá a munkahelyi védelmi jogszabályok fellazításával könnyedén mondhassanak fel.
Tehát minél rugalmasabbak a bérekre, a munkaidő hosszára és az általános alkalmazási feltételekre vonatkozó szabályozók, annál alacsonyabbak az adóbevételek, valamint a társadalombiztosítást szolgáló befizetések. Ily módon a nagy korporációk még több jövedelmet tudnak kihasítani maguknak. A beszállítók a nagy korporációk frontembereivé válnak, akiknek a jóléti állam munkásvédelmi szabályainak a lazítását, illetve eltörlését szolgáló követelései valójában a korporációk érdekeit elégítik ki.
A pénz- és korporációs oligarchia tulajdonában lévő tudatipar természetesen arról beszél, hogy elérkezett az információs társadalom, ahol a legfőbb érték a tudás és az innováció, és mindez kreatív és jól fizetett állásokat jelent a jól képzett munkaerő számára. Emögött a szépen hangzó jelszavak mögött ténylegesen a munkaerőt és a környezetet végsőkig kiszipolyozó változások állnak.
Az ipari korszakban közismert volt a futószalag, a gépsor a maga feldarabolt és monoton munkafolyamataival. Ez vált az embert a gép alkatrészévé alázó kapitalista kizsákmányolás szimbólumává. Ma már ezek az üzemen belüli futószalagok nagyrészt kiiktatódtak az elektronika és a komputertechnika jóvoltából. Helyükre egy sokkal gigantikusabb futószalag lépett. Korábban a raktári készletek lehetővé tették a rugalmas alkalmazkodást a folyamatban lévő termelési folyamat igényeinek a kielégítéséhez, a kereslet és kínálat ingadozásának megfelelően. Ma, amikor az egyes vállalatoknak mindig csak az adott jelzésre kell szállítaniuk, azaz "just in time", így az alvállalkozóktól a fővállalkozókon át a gyártó üzemekig történő termelési folyamatban új, hatalmas futószalag jött létre. Ezúttal nem vállalaton belüli, hanem számos vállalatot összekapcsoló futószalag. A szépítgető kifejezés minderre az úgynevezett karcsúsított termelésnek (lean production-nak) a modellje. A szakszervezeti vezetők ezt nevezték el stressz általi menedzselésnek. Ebben a karcsúsított - pontosabban feszessé tett - termelési folyamatban nemcsak intenzívebbé válik az egész munkafolyamat, de még a lélegzetvételt szolgáló pihenőpercekre is alig van alkalom. Emiatt a termelési folyamat központi egységénél a túlóra és a nem kellő létszámú személyzet vált általánossá. Ilyen körülmények között a személyi képességek gyarapítására, az alkotó munkára egyre kevesebb lehetőség nyílik.
Az ERT vezetői tisztában vannak azzal, hogy egyre nő a konfliktus a gazdasági verseny rövid távú igényei és az ipar hosszú távú szükségletei között. Ez egyenes következménye a munkaerő maximális ki- és elhasználásának. Az ERT iparmágnásainak az emberszeretetét tükrözi, hogy a munkaerő értékének fenntartása érdekében meghirdették az egész életen át tartó tanulást. Ez aztán az ERT szobáiból szépen átköltözött az Európai Unió hivatalaiba, és ott az egyik legfontosabb uniós programmá vált. Ha elemezzük az egész életen át tartó tanulást, akkor megállapíthatjuk, hogy ennek semmi köze nincs a valódi tudás megszerzéséhez, amelyre tényleg szüksége van minden embernek - képességei optimális kibontakoztatásához. A pénzügyi- és korporációs oligarchia tisztában van vele, hogy szükségük van az alap és az alkalmazott kutatásra, a különböző szinten képzett specialistákra és szakemberekre. Ezért olyan szolgáltatást várnak az állam által fenntartott iskolarendszertől, hogy az kellő számban képezze ki számukra a legkülönfélébb célokra alkalmazható munkaerőt, akik a pénzgazdasági rendszerben működő ipar gyorsan változó igényeihez képesek alkalmazkodni. Amikor ezek a gyorsan és könnyedén adaptálható standard munkások - legyenek kékgallérosok vagy fehérgallérosok - az állandó stressz-helyzetben gyorsan elhasználódnak, a korporációs oligarchia igényt tart arra, hogy bármikor lecserélhesse őket hasonlóan gyúrható és gyorsan felhasználható ifjabb generációkra.
Ilyen megfontolások alapján az egy munkahelyen történő életen át tartó alkalmazás koncepciója teljesen elavult. Az életen át tartó tanulás tehát az életen át tartó munkahely-

változtatást is jelenti, mert lehetővé teszi, hogy a munkaerő a munkáltatók igényeinek megfelelően gyorsan mozgathatóvá váljék. Ennek a rugalmasnak nevezett munkaerőnek az a célja, hogy gyorsan lehessen mozgatni egyik időleges munkahelyről a másik irányába - rövid átképzésekkel, rövid munkaszerződésekkel, amelyek rendszerint elbocsátással végződnek, amikor már ennek a munkaerőnek nagyobb bért kellene fizetni a munkában töltött évek után. A nagyobb bér helyett kisebb bérű fiatalokat vesznek fel. Mindez elvezet a munkájukat elvesztők korai nyugdíjazásához.
A pénzrendszerbe beépített kamatmechanizmus és ennek következtében a felvett hitelek teljes visszafizetésének a lehetetlensége kényszeríti ki az ERT kezdeményezésére az Európai Unióban is meghonosodott pazarló bánásmódot a természeti erőforrásokkal. A magánpénzrendszer a kamattal erőszakos növekedésre szorítja az értéket egyedül előállító termelő gazdaságot. Emiatt lehetetlen az élethez szükséges erőforrások gondos megőrzése, az úgynevezett zöld gazdálkodás folytatása, amelynek részét képezi a környezetet nem szennyező biztonságos termékek előállítása, a káros gázok és anyagok kibocsátásának a korlátozása és az újrafelhasználható anyagok előnyben részesítése. A ma már több millió dolláros biopiac jól fejlődik a gazdag országokban. Ez azonban nem akadályozza a transznacionális korporációkat a természeti erőforrások világszintű pazarlásában.
Az áruk korlátlan szabad mozgása pusztítja a pótolhatatlan energiahordozókat, amelyek a szállításhoz szükségesek. Az Európai Unió területén 35 000 kilométer új utat építenek, ebből 12 000 kilométer autópálya. Mindez elsősorban a nagy autóipari vállalatok érdekeit szolgálja. A túlhajtott mobilitás a közlekedés eldugulásához vezet, de ilyen túlfeszített mobilitás nélkül a karcsúsított termelés, és az óriás futószalagként egymásba kapcsolódó termelő egységek között a szállítás, nem lehetséges. Az egyes alkatrészeknek a kihelyezése specializált alvállalkozókhoz azt is jelenti, hogy növekvő mennyiségben, egyre nagyobb távolságra kell szállítani őket - méghozzá akkor, amikor csörgött a telefon, vagy amikor érkezett a jelzés, hogy szükség van a szállításra (just in time).
Ennek az egész értelmetlenségnek a hibás pénzrendszer van a hátterében. Azért kénytelenek kegyetlenül versenyezni egymással a termelő vállalatok, mert mindegyik hitellel működik és a hitelpénz után kamatot kell fizetni. Amikor a magánosított pénzrendszer kamattal terhelt hiteleket nyújt a termelőgazdaság szereplőinek, akkor a hitel kamatostul történő visszafizetéséhez szükséges pénzt nem bocsátja ki. A hitelek felvevői a kamatfizetéséhez szükséges többletpénzt csak úgy tudják előteremteni, ha egyes versenytársaikat legyőzik, és csődbe juttatják. A győzteseknek más gazdasági szereplők csődbejuttatása révén válik lehetővé hiteleik kamattal való folyamatos visszafizetése. Az adósságot persze soha nem lehet visszafizetni, mert ebben a rendszerben minden pénz kamattal terhelt adósság. Abban az elméleti esetben, ha mindenki visszafizetné az adósságát, nem maradna pénz a reálgazdaságban, és gazdasági élet leállna. Ne tévesszük szem elől, hogy valamennyi negatív jelenség mögött az az alapvető hiba húzódik, hogy a gazdaság közvetítő közege egy szűk érdekcsoport magánmonopóliumává vált. Ez a szűk érdekcsoport bocsátja ki tetszése szerint, és használatáért hatalmas sarcot igényel magának kamat és kamatos-kamat formájában.
A magánpénzrendszerbe beépített kamatmechanizmus azonban nem természeti törvény, tehát megváltoztatható. A hosszú távú beruházásokra amúgy sem alkalmazható ugyanaz a kamatmechanizmus, mint ami az egyhetes forgóeszközhitel esetében még betölti funkcióját.
A kamattal működtetett pénzrendszer ellen több alkalommal is felléptek a történelem során. A kamatrendszert ellenzők felismerték, hogy az exponenciális görbe szerint elhatalmasodó kamatterheket egy idő után már nem lehet vállalni. A kamatmechanizmus túlterhelhető eszköz és ezért csak korlátozott ideig alkalmazható. A pénznek - és a kamatmechanizmussal működtetett pénznek is - elsősorban az áruk és szolgáltatások cseréjének a közvetítése a feladata. Amikor azonban a pénz már nem semleges gazdasági közvetítő eszköz, akkor a hatalmi visszaélés eszközévé válik. Ekkor már nem sok köze van a gazdasági erők jobb

allokációjának az elősegítéséhez. Egyre inkább a teljesítmény nélküli nagyobb bevételt biztosítja egy szűk réteg számára.

Az adózás megváltoztatása nem elég

Az biztosan nem megoldás, hogy minden eszközzel elfogadtassák a kamatterhek alatt nyögő ország adófizetőivel a közgazdasági tartalomtól régen elrugaszkodott sajnálatosan magas adósságterheket, akár tehetnek róla, akár nem. 2006. elejéről visszatekintve és szemünket 2005. szeptember 30-ára szegezve a következő kép tárul elénk:

Magyarország pénzügyi kötelezettség-állománya **33 388,8** milliárd forint, ami mintegy **150 milliárd dollárnak**, illetve **130 milliárd eurónak** felel meg. Magyarország nettó pénzügyi vagyona **21 888,7 milliárd** forint, ami hozzávetőleg **102 milliárd dollár**, illetve **80 milliárd euró.** A Magyarországon jelenlevő **külföldi pénzvagyon 21 991,6 milliárd** forint. A fenti számok tükrében a gazdaságot kiszolgáló forgalomban lévő pénz - ami lényegében ellátja a közvetítő közeg szerepét - **mindössze 11 496 milliárd forint**, vagyis igen kis összeget tesz ki. Kicsinek mondható a**hitelállomány 3000 milliárd forintos** nagyságrendje is. Ha ezekhez az adatokhoz még azt is hozzátesszük, hogy Magyarország **összes szántóföldjének az értéke 1300 milliárd forint,** akkor láthatjuk, hogy a magyarországi eladósodás oly mértékű, hogy ha az országot a teljes termőföldjétől megfosztják, akkor sem tud megszabadulni csak adósságának egy töredékétől.

A gazdaságban a közvetítő közeg szerepét betöltő **11 496 milliárd forintnak** kell kitermelnie a társadalom egészét terhelő pénzügyi kötelezettség állomány - **33 388,8 milliárd forint** - adósságszolgálati és kamatterheit. Az hogy Magyarországon ilyen viszonyok alakulhattak ki, abban több tényező mellett az is szerepet játszott, hogy annál a bizonyos kerek-asztalnál, amelyet demokratikus legitimáció nélküli önjelölt személyek ültek körül, milyen alkut folytattak, és milyen Alkotmányt fogalmaztak meg.

Magyarország pénzügyi helyzete 2006-ban azt szemlélteti, hogy a jelenlegi kölcsönmechanizmusok irreálisak és méltánytalanul nagy kamatjövedelmet préselnek ki a lakosságból. Ez a fajta pénzügyi és vagyonkoncentráció a kialakult erőviszonyok miatt egyelőre nem változtatható meg, és a külföldi kézre átjátszott magyar nemzeti vagyont csak **forradalom** vagy **globális pénzügyi összeomlás** nyomán lehetne visszaszerezni.

Monetáris eszközök az adósság csökkentésére

Amíg e hibás pénzügyi rendszer helyére visszaállítható a közpénzrendszer, addig is le kell szorítani a fojtogató kamatlábat. A kamat csökkenthető, ha megszüntetjük a készpénztartás ingyenességét. A pénz visszatartását nem jutalmazni kell kamattal, hanem költségkirovással büntetni. Ugyanezt javasolta **Silvio Gesell** nyomán **Helmut Creutz** is. Ha a pénzvisszatartást büntető költség havi 1%, akkor az évente már 12%-os veszteséget okoz a gazdasági élet közvetítő közegét visszatartó pénztulajdonosnak. Ebben az esetben az 1-2%-os hitelkamat már reális, és nem kell tartani a megtakarítási hajlandóság gyengülésétől. Az elérendő cél az, hogy a pénztulajdon ne vezessen automatikusan a források kivonásához a termelőgazdaságban. A társadalmi szükségleteket és érdekeket az szolgálja, ha a pénzmennyiség csak befektetés, vállalkozás, azaz értékelőállító tevékenység révén gyarapodik.

Megoldást jelenthetne az is, ha a jelenlegi magánpénzrendszer megváltoztatásával a pénz kölcsönadója osztozna a hitelfelvevő kockázatában, és csak akkor jutna kikölcsönzött hitele után hozamhoz, ha azzal sikerült értéktöbbletet előállítani a reálgazdaságban. A magánpénzrendszert működtető pénztulajdonosok jelenleg nem hajlandók az érték-előállító gazdasági szereplőkkel együtt résztvenni a kockázatvállalásban.

Az adósságcsapdából csak a **közpénzrendszerre történő áttéréssel** lehet tartósan kikerülni. A pénzkibocsátást - a forgalomban lévő pénz mennyiségének a növelését vagy csökkentését - többféleképpen is az egyes konkrét személyekhez lehet kapcsolni. Csak azt a magántulajdont szükséges alapvető emberi jogként alkotmányos védelemben részesíteni, amely az adott

konkrét személy teljesítménye alapján jött létre. (Az összes többi vagyon ugyanis az előttünk élt nemzedékek együttes teljesítménye, és ezért az emberiség közös tulajdona.) A forgalomban lévő pénz mennyiségét a születéshez és az elhalálozáshoz kapcsolva növelni, illetve csökkenteni lehetne. A születések számával növekedne, az elhalálozások számával pedig csökkenne a forgalomban lévő pénz mennyisége.
Az állam ne csak állami hitellevelek formájában bocsásson ki pénzt, mert azért kamat-milliárdokat kell fizetnie a költségvetésből. Ne feledjük a nagy amerikai feltalálónak, **Thomas Edisonnak,** az Egyesült Államok eladósítása kapcsán megfogalmazott figyelmeztetését, miszerint: "Képtelenség azt állítani, hogy országunk kibocsáthat 30 millió dollár értékű államkötvényt, de nem bocsáthat ki 30 millió dollár értékű állami pénzt. Mindkettő kötelezettségvállalás arra, hogy fizetünk. Az egyik azonban az uzsorásokat gazdagítja, a másik viszont a lakosságnak nyújt segítséget."
Milton Friedman Nobel-díjas közgazdász elgondolásai szerint, a magyar állam vissza vehetné az MNB-től monetáris felségjogainak a gyakorlását, és állami kibocsátású 13 ezer milliárd forinttal vissza vásárolhatná hitelleveleit a kereskedelmi bankoktól. Az infláció elkerülésére fel kell emelnie a jelenlegi 5%-os banki tartalékrátát 100%-ra. Ezzel elérhető, hogy a bankrendszerhez kerüljön az állami kibocsátású többletpénz, és ne legyen inflációs nyomást kiváltó pénztúlkínálat a reálgazdaságban. A költségvetés így évi több száz milliárdos kamattehertől szabadulhatna meg rövid idő alatt.
Az állam úgy is finanszírozhat konkrétan megjelölt termelő és infrastruktúra-fejlesztő programokat olcsó közhitelekkel, hogy nem okoz inflációt. Törvénnyel kellene korlátozni, illetve megtiltani az eladósítást. Minden olyan esetben, amikor a finanszírozás megoldható saját kibocsátású pénzzel, tilos lenne kamatozó hiteleket felvenni a nemzetközi pénzpiacokon. A multinacionális nagyvállalatok aluladóztatásának megszüntetésével is csökkenteni lehetne az államadósságot és a költségvetés hiányát. A monetáris önrendelkezés gyakorlását azonban a már régóta esedékes vagyonmérleg elkészítésével kellene kezdeni. Hadd tudják meg végre a választópolgárok, hogy hová került a nemzeti vagyon, mire fordították és miért az ellenértékként kapott deviza-milliárdokat? Mi az oka annak, hogy az adósságprobléma megoldásának **monetáris megoldási lehetőségeiről** mindkét kormányképes erő hallgat? Meddig marad Magyarország következmények nélküli ország?

Korszakváltás a világtörténelemben

Miért a liberalizmus vált a Pax Americana ideológiájává?

A XIX. században három eszmerendszer, ideológia alakult ki: a **konzervativizmus, a liberalizmus és a szocializmus**. Létrejöttük óta állandó küzdelemben álltak egymással. Mindhárom eszmerendszer elutasítás és válasz is volt egyszerre. Az 1789-es francia forradalom egyik fontos következménye a nyugati civilizációhoz tartozó világ számára az volt, hogy elfogadottá tette a szakadatlan változás eszméjét, hogy az új, az átalakuló, sőt a forradalmi az normális és nem kivételes jelenség a modern államok politikai életében, fejti ki **Immánue**l **Wallerstein** világrendszerkutató gazdaságtörténész "After Liberalism" című tanulmánykötetében, amelynek főbb megállapításaira a továbbiakban is támaszkodunk. Wallerstein megállapítja, hogy ami először csak statisztikai előfordulása miatt volt normálisnak tekinthető, később erkölcsileg is normális jelenséggé vált. A francia forradalom egyrészt az atomizálódás történelmi folyamatának a csúcspontja volt, azaz mindannak a betetőzése, amelynek a gyökerei visszanyúlnak a nominalizmushoz /a materializmus középkori változatához/, a vallási mozgalmakhoz és a tudományos racionalizmushoz és másrészt azon társadalmi csoportok, intézmények és értékek lerombolója, amelyeken a középkor nyugodott. Ez volt a XVII-ik századi newtoni tudományosság és a XVIII-ik századi haladás koncepció, a modernitás apoteózisa. Ez a modernitás egy meghatározott társadalmi valóság és egy hozzákapcsolódó világnézet ötvözetét jelentette.
Ezt az új eszme-és normarendszert, amely elkerülhetetlennek tekintette a szüntelen változást, egyes csoportok sokkhatásként élték át. A változás és haladás abszolutizálása - arra hivatkozással, hogy régi, elutasított olyan bevált értékeket is, amelyeket igazolt az emberiség tapasztalata. Így a változás új kultuszára való válaszként megszületett a **konzervativizmus,** amely annyiban volt reakciósnak nevezhető, hogy valóban egy válasz-adás, egy re-akció volt a modernitás kibontakozó ideológiájára. A konzervativizmus azt tűzte ki, hogy teljesen megfordítja a folyamatot, ha pedig ez nem megy, akkor megkísérli feltartóztatni a kibontakozó változásokat. Mint minden ideológia, a konzervativizmus is elsősorban politikai program volt. A konzervatívok tudták, az államhatalmat kell megtartaniuk, mert az állami intézmények útján érhetik el céljaikat. Ezért amikor a konzervatív erők 1815-ben visszatértek Franciaországba, ezt restaurációnak, a régi rend helyreállításának, nevezték el.
Megállapíthatjuk tehát, hogy a konzervativizmusra való reagálásként jött létre **a liberalizmus,** amely a modernség tudatos vállalására hivatkozott. Képviselői arra törekedtek, hogy nézeteikkel befolyásolják a társadalom és az állam valamennyi intézményét, hogy megszabadítsák azokat az irracionalizmus maradványaitól. Felvették a küzdelmet a konzervatív ideológusokkal, akik megítélésük szerint félnek a szabad embertől, amely megszabadult a tradíció hamis imádatától. A liberálisok elengedhetetlennek tartották a haladást, de azt is tudták, hogy azt az embereket mozgósító politikai program nélkül nem lehet megvalósítani. Ezért a liberális ideológusok azt vallották, ahhoz, hogy a történelem a maga természetes menetét kövesse, szükség van tudatos, **folyamatos és intelligens reformizmusra.**
A szocializmus, amely válasz volt a liberalizmusra, csak 1848 után öltött önálló arculatot. Ennek az volt az oka, hogy azok, akik 1789 után már szocialistának kezdték hívni magukat, a forradalom olyan örököseinek tekintették magukat, akik semmilyen lényeges vonatkozásban sem különböznek azoktól, akik viszont **liberálisnak** nevezték magukat. Ami azonban mégis megkülönböztette a szocialisták politikai programját - és később ideológiáját is - a liberálisokétól, az a meggyőződésük volt, hogy **a haladás megvalósulásának a felgyorsításához** erőteljes beavatkozásra van szükség. A szocialista program lényege tehát a

történelem szükségszerű menetének a minden eszközzel történő **felgyorsítása.** Ezért gyakorolt rájuk nagyobb vonzerőt a forradalom, mint a reform. Ez utóbbi számukra a túlságosan türelmes, tudatos politikai aktivitást jelentette, amelyre a kivárás a jellemző. Ők viszont nem akartak várni.
A modernitás és **a "változás, mint normális állapot"** új elveivel kapcsolatban három magatartás kristályosodott ki: Az **első:** Fel kell ismerni, és minél pontosabban jelezni a belőlük származó veszélyt, ezek volta **a konzervatívok**. A **második:** Segíteni kell az emberiséget a boldogság elérésében olyan racionálisan, amennyire csak lehetséges, hirdették **a liberálisok**. A **harmadik:** Fel kell gyorsítani a haladást az azt ellenzők elleni kemény küzdelemmel, állították a **szocialisták.** A konzervatívok ellenezték a francia forradalmat, a liberálisok a konzervatívok restaurációs törekvéseit, a szocialisták pedig a liberálisok reformizmusát és óvatosságát.
Mindhárom ideológiának van egy hordozója, egy szubjektuma, a francia forradalom esetében **ez a nép,** amely a szuverenitás letéteményese. A népfelség elvének a meghirdetése a modernitás egyik nagy vívmánya. Mégis üresnek bizonyult az új elv, mert senki nem tudta megmondani, hogy **ki a nép**. Látszólag a liberálisok álláspontja volt még a legvilágosabb, akik azt mondották, hogy mivel minden egyén a politikai, gazdasági és kulturális jogok önálló hordozója, ezért ezen egyének összessége a nép. De ezután jött a kérdés, ki tekinthető ilyen autonóm egyénnek. A csecsemő nem, az analfabéta nem, a nagyon szegények, vagyontalanok nem, a nők nem,(legalábbis a múlt században ez volt helyzet, de még a XX. században is sokáig, pl. Svájcban), az idegenek nem, az elmebetegek nem, a bűnözők nem és így tovább. Ki az, aki hivatott eldönteni, hogy kik gyakorolhatják a népfelség elvéből őket megillető szuverenitást és kik nem?
De ha elismerjük, hogy minden társadalmilag felelős egyén gyakorolhatja szuverén jogait, hol van annak a határa, hogy az már ne sértse a másik egyént ugyanilyen jogainak a gyakorlásában? És ha nem is sértené egyik polgár sem a másik jogait, akkor is még komoly nézeteltérés állhat fenn közöttük a közösséget, a társadalom egészét érintő kérdésekben. Ezeknek a problémáknak a megoldása a politikai demokrácia alapfeltétele. A konzervatív válasz erre az olyan társadalmi közösségek - mint a család, az egyesületek, az egyház, a nemzet - szerepének a hangsúlyozása. A konzervatívok azon közösségek politikai jogait ismerték el, amelyek tradicionálisak voltak és így biztosították a folyamatosságot a társadalomban.
A **konzervatívok** tehát az egyénnel szemben **a hagyományos kisközösségeknek** - a természetes emberi közösségeknek, a vérségi kapcsolaton alapuló családnak, a nagyobb családnak: a nemzetnek, az elsődleges vallási és nyelvi-történelmi-kulturális összetartozásnak - adtak elsőbbséget. A**szocialisták** viszont az egyénekkel szemben **a társadalom egészének,** mint kollektív entitásnak kívánták biztosítani a népfelség elvéből következő politikai jogokat, társadalmi osztályokban, osztályellentétekben és osztályharcban gondolkodtak. Láttuk, nehéz meghatározni, hogy melyik egyén a politikailag cselekvőképes. De még ennél is nehezebb megmondani, hogy a társadalom melyik közössége alkotja a népet. A legnehezebb viszont meghatározni, hogy mi tekinthető a nép általános politikai akaratának. Mehetünk azonban tovább is. Miért csak egy nép, egy nemzet akaratát nézzük? Miért nem az egész emberiségét? Hogyan viszonyul egymáshoz az általános akarat és mindenegyes egyén akarata? Röviden: egyik ideológia sem tudta megválaszolni kielégítően, hogy **ki a népfelség igazi hordozója.**
Hogyan viszonyultak ezek az ideológiák az államhoz?
Az emberek azonban nem légüres térben, hanem egy **állam keretében** nyilvánítják ki akaratukat, azaz az állam által szuverének. Ugyanakkor az is általános nézetté vált a múlt században, hogy az emberek **társadalmat** is alkotnak. Hogyan lehet tehát az államot és a társadalmat összeegyeztetni?

Az államhoz való viszony vezetett ahhoz, hogy a három ideológia végül is **kettőre** csökkent. A liberálisok és a konzervatívok összebékülése 1848 után kezdődött. A konzervatívok felismerték, hogy a liberálisokkal együtt **a magántulajdon alapján** állanak, ez pedig elősegíti a folyamatosságot, és, ezáltal a család, az egyház és a társadalmi szolidaritás erősítését.
A **konzervatívokat** és **a szocialistákat** pedig közel hozta egymáshoz az individulizmussal szemben a **kollektív érdekek** hangsúlyozása. De közeledtek egymáshoz **a liberálisok** és a **szocialisták** is, és megszületett a szociál-liberalizmus vagy liberálszocializmus. Vagyis kialakult a háromból kettő: a **konzervatív-liberalizmus és a liberálszocializmus**. Ez utóbbi egyfajta tradicionalizmust képviselt, amely egyszerre volt népi és szocialista. Ezek azonban megtartották a fejlődés és haladás elvét, a legalapvetőbb liberális eszmét. A marxizmus ugyancsak a haladást, a modernitást tűzte a zászlajára, tehát a XX. században szinte minden ideológiában a liberalizmus eszméi jutnak vezetőszerephez. Maguk a liberális pártok lemorzsolódnak, de a nagy pártok lényegében **a liberális programot** valósítják meg. Vagyis a XX. század egészen a liberalizmus századának nevezhető. A liberalizmus azonban mind társadalmi, mind gazdasági ideológiaként kiélte lehetőségeit és ezért 1989-el megkezdődött fokozatos átalakulása és felbomlása. Az erre vonatkozó érvek kifejtése előtt azonban vissza kell térni annak részletes elemzéséhez, hogy miért változott meg mind a három ideológiának az állammal kapcsolatos eredeti negatív álláspontja?
Első látásra úgy tűnik, hogy valamennyi a társadalom oldalára állt az állammal szemben.
A **hagyományos liberalizmus követői** számára alapkövetelmény az állam távoltartása a gazdasági élettől, és az éjjeliőr szerepére korlátozása, olyan szolgáltató állammá átalakítása, amely csupán a jogrendre vigyáz, és a vagyonbiztonságot szavatolja.
A **konzervatívok** számára viszont nemcsak a francia forradalom szélsőséges individualizmusa volt elrettentő, de az állam benne játszott erőszakos és önkényuralmi szerepe is. Úgy vélték, hogy az állam akkor lesz ilyen zsarnokian diktatórikus, ha kétségbevonja az olyan közvetlen emberi közösségeknek a szerepét, mint a család, az egyház, vagy az önkéntes társulások (civil szervezetek), amelyek iránt elsősorban lojálisak az egyes emberek. Ami pedig a **szocialisták** véleményét illeti, azt a Kommunista Kiáltványban úgy foglalta össze Marx és Engels, hogy a burzsoázia a modern ipar és világpiac létrejöttét követően megszerezte magának az államban a kizárólagos politikai befolyást és hatalmat. A modern állam kormánya a burzsoázia közös ügyeinek az intézője. Ezek az elitélő nézetek egyik ideológia híveit sem akadályozták meg abban, hogy sérelmezzék: **miért nem az ő kezükben van az állam irányítása?** Mindhárom úgy érezte, hogy saját nézetei, és politikai programja érvényesítése végett szüksége van az államra, az állam kényszergyakorlási monopóliumára. A szocialisták miközben kezdettől hirdették az állam elhalását, valójában mindig erősítették azt, amikor erre lehetőségük nyílott. Egyedül a szocialistákon belül mindig kisebbséget alkotó **anarchistákgondolták** komolyan az állam megszüntetését, ha kell erőszakosan is. Az ő feloldhatatlan ellentmondásuk éppen az, hogy az erőszakot egy ellenerőszakkal akarták felszámolni, és erőszakkal akarták kikényszeríteni a kényszermentes társadalmat.
(1989 után a hagyományos liberalizmus túlgyőzte magát és szélsőséges neoliberalizmussá degenerálódott. Ezzel megkezdődött a klasszikus liberalizmus eszmerendszerének a bomlása, gyökeres átalakulása. Az **ökonómia,** a szükségleteket kielégítő termelőgazdaság és szociális piacgazdaság helyére**krematisztika,** a forgalomnak és a fogyasztásnak, valamint a pénzzel való spekulációnak elsőbbséget adó **pénzgazdaság** lépett. Ebben a meghatározó cél a pénzből még több pénzt előállítani. A jóléti államot pedig a szolgáltató állam váltotta fel. A karcsúsított szolgáltató állam a transznacionális magánhatalommá integrálódott nemzetközi pénz-és korporációs oligarchiát szolgálja ki magán-pénzmonopóliuma globalizálásában, és a világ fizikai-termelő vagyonának az ellenőrzése alatt történő centralizálásában. A szuverén

nemzetállamokat pedig nemzetek feletti struktúrákba integrálja az új világrend, az egy központból irányított világkormányzat létrehozása érdekében.)
De vajon **a konzervatívok** valóban ellenezték-e az államot? A konzervatívok azért támadták a klasszikus liberalizmus modernitás-tételét, mert az aláásta a hagyományos értékeket. Az általános dekadencia felszámolásához, a korábbi társadalmi értékrendszer helyreállításához azonban szükségük volt az államra. Úgy gondolták, hogy erős végrehajtó hatalomra van szükség az anarchia megfékezésére. A konzervatívok tehát mindig készek voltak az államhatalom olyan mérvű erősítésére, amelyet szükségesnek ítéltek az állandóan változást követelő erők ellenőrzéséhez. Amíg egy állami intézkedés nem elnyomó vagy igazságtalan, addig az nem ellenkezik a konzervativizmus alapelveivel, vallották.
Úgy gondolhatjuk, hogy az egyéni szabadság és a szabad piac élharcosai, a liberálisok - szemben a konzervatívokkal - kitartottak következetesen az államot bíráló, szerepét messzemenően korlátozni kívánó nézeteik mellett. Nos, nem ez a helyzet. Álláspontjuk kezdettől fogva ellentmondásos volt. Az egyéni emberi jogok állammal szembeni védelmezőiként kénytelenek voltak elkötelezni magukat az általános választójog mellett, amely a demokratikus állam egyedüli garanciája. Így aztán az állam vált az egyént a múltból örökölt társadalmi korlátozások alól felszabadító reformok fő eszközévé. Ez vezetett ahhoz a liberális elgondoláshoz, hogy **jogi normává alakítsák** át gyakorlati törekvéseiket. A liberálissá lett **Jeremy Bentham**szerint például egy államférfinak arra kell törekednie, hogy szabaddá tegye az egyént a kormány hatalmának csökkentésével és az államhatalmi ágak megosztásával. Ha az állam hatalma az általános, de legalábbis nagyon széleskörű választójog révén összhangba kerül a többség érdekeivel, akkor már nincs ok a gyanakvásra, akkor az állam már egyértelműen áldás. Így lettek például az akkor kormányzó brit konzervatívok a klasszikus liberális hagyomány megtartói, és az Egyesült Királyságban az arisztokrata önkormányzatot ílymódon váltotta fel fokozatosan a fizetett hivatalnokokra támaszkodó bürokratikus kormányzás.
Valamennyi ideológia indíttatva érezte magát, hogy magyarázatot adjon az államhatalom iránti vonzalmára. A szocialisták szerint az állam érvényesítette a **közakaratot.** A konzervatívok számára az állam **védelmezte a hagyományos jogokat** a - gyakran szeszélyesen és kiszámíthatatlanul változó - közakarattal szemben. A liberálisok pedig úgy vélték, hogy az állam hozza létre azokat a feltételeket, amelyek **lehetővé teszik az egyéni jogok érvényesülését**. Valamennyiben az volt a közös, hogy az állam hatalmát erősíteni kell a társadalommal szemben, miközben szavakban mindhárom ideológia változatlanul az állam gyengítését és a társadalom erősítését hirdette. A kommunisták is az állam szüntelen erősítésével valósították meg az állam "elhalását" hirdető marxista dogmát.
1848-ig csupán azokat lehetett világosan megkülönböztetni, akik elkerülhetetlennek és kívánatosnak tartották a szakadatlan változásban megvalósuló haladást, azaz a francia forradalom híveinek számítottak, másrészt azokat, akik ellenezték ezt a forradalmat, mert az felbomlasztotta a hagyományos értékrendet. A küzdelem tehát a **liberálisok** és a **konzervatívok** között folyt. Azokat pedig, akik magukat radikálisoknak, jakobinusoknak, republikánusoknak vagy szocialistának nevezték csupán keményebb, harciasabb liberálisoknak tartották.
1848-ra azonban kialakul a liberálisok és szocialisták világos megkülönböztetése. Ugyanekkor kezdődik a liberálisok és a konzervatívok kiegyezése is. Ekkorra már kialakul a klasszikus liberalizmus mérsékelt változata, amely elvetette a forradalmat, az erőszakos felkelést, és helyette a reformok kiharcolását, választotta. A szocialisták pedig ekkor szakítottak **Saint Simon haladásról** szóló elképzeléseivel és tértek át a marxista nézetek hangoztatására. Azaz most már nem a szegénység fokozatos megszüntetése volt a téma, hanem a kapitalista társadalom embertelensége, amelyet csak a kapitalizmus megdöntésével lehet orvosolni**. A konzervatívok** ekkor rájöttek, hogy céljaik összeegyeztethetők **a**

reformizmus törekvéseivel. Így a liberálisokkal együtt törekedtek a magántulajdon védelmére. Igaz a motívumuk más volt. A konzervatívok számára a tulajdon a folytonosságot jelentette, a családi életnek, az egyház szerepének, és a közösségi szolidaritásnak az alapját. De szemük előtt lebegett a forradalom fenyegetése is. Látták, hogy a jakobinizmus leküzdéséhez, elengedhetetlenül szükségesek a mérsékelt reformok.
Ezzel párhuzamosan a **konzervatívok** és **a szocialisták** is közeledtek, mert mindkét tábor ellenezte a liberálisok szélsőséges individualizmusát és nagy súlyt fektetett a közösség és a társadalom kollektivista értékeire. A liberális és szocialista szövetkezés következményeként létrejött a **szocialista liberalizmus**, a **liberális és konzervatív** közeledés pedig megszülte a **konzervatív liberalizmust**. A konzervatív-szocialista együttműködés csak rövid ideig tartó taktikai szövetkezés volt a múlt században. A XX-ik században azonban újjáéledt az un. **totális rendszerekben,** amelyek egyszerre voltak kollektivisták és népiek, nemzetiek, illetve, ahogy most mondanák**: populisták.**
Mind a liberalizmus, mind a kollektivista rendszerek megszállottan hittek a termelékenység növelése útján elért haladásban. Ezért a szocialista konzervativizmus, vagy konzervatív szocializmus is a liberalizmus egyik változatának volt tekinthető. **1789** után tehát **csak egy igazi ideológia született, a liberalizmus**, amelynek azonban **három különböző színezetű változata volt.**
Az első periódusban, 1789-1848-ig a küzdelem a formálódó konzervativizmus és a kulturális hegemónia megszerzésére törő liberalizmus között folyt. 1848-1917-ig a liberalizmus dominálta a nyugati világot, miközben a marxizmus egy önálló szocialista ideológiát igyekezett létrehozni. Ha tehát a bolsevista leninizmust, a német nemzeti szocializmust és a korporatista olasz fasizmust, a spanyol fallangizmust, és az amerikai new dealt is a liberalizmus más-más színezetű változatának tekintjük, akkor az 1917-1968-ig terjedő időben élte a liberalizmus a virágkorát. 1968-tól 1989-ig pedig megkezdődött lassú hanyatlása.
A klasszikus liberalizmus hanyatlásának kezdete
Térjünk vissza arra, hogy mi is történt 1968-ban, amikor a liberális ideológia hanyatlása, hitelvesztése elkezdődött. A nyugati világ fellegvárain 1967-1968-ban átsöprő diáklázadások, amelyek széleskörű társadalmi támogatottságot élveztek, mind elvetették a liberalizmus eszmerendszerét és gazdasági gyakorlatát. Tény az is, hogy a marxistákat és a nagy kommunista pártokat sem kímélték. Őket is megtagadták, mint elavultakat. Az 1968-at követően aztán a legkonzervatívabb politikai csoportok, amelyek neoliberálisoknak nevezték magukat, megkíséreltek választolni 1968 forradalmárainak. Nem túl sikeresen. 1848 óta először 1968-ban vált kétségessé a liberalizmus, a kapitalista világgazdaság és demokratikus kormányzati rendszer domináns ideológiájának az érvényessége. Az azóta eltelt idő pedig bebizonyította, hogy az az eszmerendszer, amely a modernitás középpontjában áll, alapjaiban megingott. 1989 óta pedig már annak lehetünk tanúi, hogy a kapitalista világgazdaság strukturális válsága közepette a gazdasági és társadalmi liberalizmus többé már nem hatékony politikai eszköz és fokozatosan átadja helyét a globalizmus új világrendszerének, a korlátlanná és gátlástalanná vált szélsőséges liberalizmus egyeduralmának, amely elindult a totális uralom új változata: a pénz-és korporációs oligarchia **neoliberális reformfasizmusa, az univerzális fasizmus** irányába. E tény megállapítása azonban nem ad magyarázatot arra, hogy milyen okok vezettek a klasszikus liberalizmus hanyatlásához, amely a ma is sokat hangoztatott modernitást tűzte a zászlajára.
Mi lett a modernitás követelményével?
Mindenek előtt le kell szögezni, hogy a modernitás szó két különböző fogalmat jelöl. Az egyik jelentése a szakadatlan műszaki haladásra, az állandó technológiai újításokra, innovációkra utal. Ez a **technikai-modernitás** gyorsan elröppenő, hiszen ami ma korszerű holnapra már elavulhat. Ez a modernség az autózást, a légi közlekedést, az űrutazást, a rádiózást-televíziózást, a légkondicionálást, a komputereket, az on-line technikát és az

internetet, valamint a nano-technológiát jelenti. Ez a modernitás változatlanul vonzó és ma is száz és százmilliók vágyódnak ezen modernitás vívmányai után.
A modern szó másik, ideologikus jelentése sokkal inkább valaminek a tagadását rejti, semmint valami újnak az igenlését. Eszerint az a modern, aki megtagadja a középkort, a babona, a szellemi sötétség, a szűklátókörűség, a tudatlanság és a merev dogmák korszakát és nem ismeri el a tekintély korlátait. Modernnek számítottak a forradalmak: nemcsak az angol, az amerikai és a francia, de bolsevik és a maoista forradalom is Oroszországban és Kínában. Modern volt, aki az állam és az egyház, állam és a nemzet elválasztását, a politikai jogok és szabadságjogok kiterjesztését, az elnyomottak, a jobbágyok, a szinesbőrű rabszolgák, a nők és gyermekek emancipációját követelte. Ezt az **ideológiai-társadalmi modernitást**ugyanolyan elkerülhetetlen szükségszerűségnek tekintették, mint a visszafordíthatatlan technológiai haladást. Ez a modernitás azonban nem annyira az ember győzelme volt a természet felett, hanem sokkal inkább az ember győzelme önmaga korábbi nézetei, előző állapota felett. Ez az ideológiai modernizáció nem a tudomány és technológia előrehaladásától, hanem a súlyos és minduntalan újjászülető társadalmi konliktusokkal terhes - gyakran véresen erőszakos - politikai küzdelmek megvívásától függött. Az emberi felszabadulásnak ez a modernitása a valódi demokráciát -"a nép uralmát, a népért, a nép által"- tűzte zászlajára szemben az arisztokratikus uralommal, amely viszont a legkiválóbbak uralmát hirdeti és valósítja meg. Ez a modernitás, amely egyszerre harcolt az ember anyagi és szellemi igényeinek a kielégítéséért és azok mérsékléséért, nem volt állandóan változó, önmagát minduntalan kicserélő átmeneti és tovatűnő modernitás. Az emberek ragaszkodtak ahhoz a szabadságfokhoz, amit sikerült elérniük. Nem elvetni, lecserélni, hanem megtartani, korszerűsíteni, bővíteni akarták féltett kincsükké vált szabadságukat. Ez a két modernitás tehát kezdettől különbözött egymástól, gyakran tagadták is egymást, de ugyanakkor szorosan kapcsolódtak is egymáshoz. Ez az eszme-páros alkotta a kapitalista világrendszer legbensőbb kulturális ellentmondását. A köztük feszülő ellentmondás még soha sem volt olyan éles, mint éppen napjainkban. Ez vezetett el a nyugati civilizáció morális és intézményi válságához.

Kapitalizmus, liberalizmus és haladás

A nagy francia forradalmat megelőző két évszázadban már kialakultak a kapitalista világgazdaság körvonalai: keretein belül már létezett a munkamegosztás, elhatárolódtak a központok és a perifériák; a meghatározó politikai struktúrát képező államok kapcsolatban állottak egymással és már beindult a vagyon felhalmozása és annak a pénzrendszernek a kialakítása, amely végül is a magántőke által irányított pénzpiacok, központi és kereskedelmi bankok mai világrendszerévé tudott fejlődni. Visszatérve a kapitalista világgazdaság első szakaszához, az általános normák ekkor már léteztek, de még lazák, kezdetlegesek voltak. Nem volt konszenzus arról, hogy az állam szekuláris legyen-e vagy sem, hogy kié legyen a legfőbb kérdések eldöntéséhez szükséges erkölcsi tekintély, hogy legitim-e ha több vallás is létezik, vagy milyen jogok illetik a szellemi emberek társulásait. Elég itt annyit kiemelni, hogy az ekkor hatalmon lévők mindkét modernitásnak, a műszakinak és a társadalminak is ellenzői voltak, és a közös ellenfél kapcsolta össze eme két modernitás szorgalmazóinak a törekvéseit. A felvilágosodás ekkor még a technológiai és a társadalmi haladásban való egységes hitként funkcionált.
A francia forradalom volt az, amely élére állította a kérdéseket és válaszokat csikart ki nemcsak Franciaország, de az akkori modernizálódó világ egésze számára. 1789 nem állt egyedül. Megelőzte Észak-Amerika és követte Dél-Amerika függetlenné válása. Európában beindította a nacionalizmust, és lendületet adott a nemzetállamok kialakulásának. Ezt nemcsak forradalmi eszméinek terjesztésével, de a napoleoni francia imperializmusra való ellenlépésekkel is gerjesztette. De ez a forradalom tette világossá azt is először, hogy az emberi felszabadulás és a technikai haladás modern eszméi nem ugyanazok. Az 1815-ben létrejött európai rend, a szentszövetség, olyan status quot vezetett be, amely támogatta a

technológiai haladást, de egyidejűleg gátolta a társadalmi változásokat szorgalmazó radikális mozgalmakat, az ideológiai-társadalmi modernizmus terjedését. A modernitásnak ez a szétválasztása nem volt könnyű feladat, de végül is megtörtént. Ez a körülmény legitimálta a kapitalista világgazdaság működését további másfél évszázadig. Az ideológiai liberalizmus, amelyet ugyan leválasztottak a technológiai modernitásról, nemcsak tovább fejlődött, de szélsőséges változatban (amely már szembekerül önmagával, és az ellenkezőjét valósítja meg a gyakorlatban, mint amit eredetileg elméletben hirdetett) ez lett az új világgazdasági rendszer vezető eszmerendszerévé. A hagyományos rend és tradíció híveinek ebbe bele kellett törődniük, mert a forradalom és a napóleoni uralom évei történelmileg már vissza nem forgatható változásokat idéztek elő az emberek gondolkodásmódjában. El kellett fogadniuk, hogy a politikai változások sokkal inkább normálisnak, mint kivételnek tekintendők és a szuverén hatalom letéteményese nem az abszolút uralkodó, nem a született arisztokrácia, hanem a nép. A liberálisoktól fokozatosan elkülönülő szocialisták türelmetlenek voltak a modernitás mindkét változatával szemben, de különösen sérelmezték a gyökeres társadalmi átalakulás elmaradását. Azt vetették a liberálisok szemére, hogy a politikai szabadságjogokat és az emberi jogokat csak korlátozottan akarják megvalósítani és csak bizonyos jól behatárolt embercsoportok számára.

Demokrácia helyett az alullévők fékentartása

A három ideológia közül a liberális a középen helyezkedett el. Miközben a liberálisok az állam, különösen a monarchikus-dinasztikus állam, hatáskörét csökkenteni kívánták a gazdasági élet és a pénzügyek terén, egyidejűleg az államot helyezték a racionális reformista törekvések középpontjába. Így pl. Angliában egyrészt elérték, hogy az állam kivonuljon a belső piac védelméből, másrészt rávették, hogy szabályozza a munkafeltételeket. Az államot ellenző ideológiaként megszülető liberalizmus az államgépezet hatékonyságát erősítő politikát valósított meg. A liberálisok ekkor már úgy látták: központi céljukat, a technikai haladást úgy érhetik el, hogyha a kezükben lévő állam egyidejűleg engedményekkel fékentartja a veszélyes osztályokat. Ezzel remélték ellenőrzés alatt tartani a népszuverenitás általuk hirdetett elvének a gyakorlati alkalmazásából származó nem kívánatos fejleményeket. Így a vezető nyugati államokban a liberalizmus már csak három célt követett: a választójog kibővítését, a jóléti állam kialakítását és a nemzeti identitás védelmét. Úgy gondolták, hogy ez a három cél leszereli a veszélyes társadalmi osztályokat, miközben biztosítja a technikai modernizálódást és a még ennél is fontosabbat: a vagyon- és pénztőke-felhalmozás zavartalan folytatódását, a kamatszedő pénzhatalom fokozatos nemzeti és transznacionális kiépülését.

Ami a választójogot illeti az egyre bővült: a kistulajdonos férfiak után kiterjesztették a tulajdonnal nem rendelkezőkre, majd a fiatalabbakra, végül a nőkre. A liberális elképzelés az volt, hogy a politikai döntésekből eddig kizárt rétegek az ismétlődő választásokon való részvétellel beérik, és az érdemi társadalmi döntéshozatalban való tényleges részvétel radikális követeléséről lemondanak. Hasonlóan eltekintenek majd a gazdasági egyenlőség követelésétől, amely pedig minden egyéni szabadságjog és a valódi demokrácia tényleges érvényesülésének az előfeltétele.

A jóléti államról való vita valójában a társadalmi többlettermék állami úton történő újraelosztásáról folyt. Ez lényegében növekvő engedmények szakadatlan sorozatát jelentette egészen az 1980-as évekig, amikor először születtek meg a szociális intézményrendszert korlátozó intézkedések a liberális gazdasági világrendszerhez tartozó néhány államban. A jóléti állam lényege, hogy a bér egy része közvetett módon a központi elosztásból érkezik. Ez lehetővé tette a bérek, juttatások bizonyosfokú kiegyenlítődését és a tőke, valamint a munka közti egyezkedést átvitte a politikai szférába. A jóléti állam azonban nem a legalacsonyabb bérűeknek, hanem inkább a középjövedelműeknek kedvezett, akiknek a létszáma növekedett, és akik a centrista kormányok alatt a klasszikus liberális ideológia legfőbb támogatóivá lettek.

Megosztott társadalom helyett egységes nemzet

De kétszáz év távlatából már azt is látjuk, hogy sem a választójog megadása, sem a jóléti juttatások nem lettek volna képesek a veszélyes osztályok megfékezésére egy harmadik tényező, a nemzeti identitás megteremtése nélkül. A lakosság megosztottsága a nyugati civilizáció államaiban egyre nyugtalanítóbbá vált. Így pl. Disraeli, a viktoriánus Anglia miniszterelnöke, "Sybil vagy két nemzet" c. regényében egyenesen Anglia két nemzetéről, a gazdagokéról és a szegényekéről, szól a chartista összesküvés kapcsán.
Ha tehát ezekben az államokban két nemzet élt, akkor ebből egyet kellett formálni. Ez az egység nem más, mint **a nemzeti identitás.** A liberalizmus nagy programja nem az volt, hogy államokat kreáljon a nemzetekből, hanem az, hogy nemzeteket alakítson az egyes államok lakóiból. Az adott állam lakóit, a szuverén uralkodó alattvalóit, a francia forradalom óta a népszuverenitás hordozóit, **állampolgárokká kell átminősíteni,** akik aztán azonosulnak az állammal. Ez úgy történt, hogy jogilag pontosan meghatározták, kit lehet az adott állam polgárának tekinteni. Általában kizárták vagy korlátozták azokat, akik újonnan érkezők voltak.
Az összetartozást megerősítették a nyelvhasználat egységesítésével, egy államnyelv kialakításával. Megkövetelték, hogy valamennyi hivatalos tevékenységet az állam nyelvén folytassanak. Ekkor kezdődött meg a nyelvek tudományos egységesítése és a kisebbségekre való rákényszerítése. De a két legfontosabb **homogenizáló** intézmény az **iskolarendszer** és a **hadsereg** volt. Mindkettő nemcsak kötelező volt, de mindkettő az államnyelv használatát, az állampolgári kötelességek betartását és a nemzeti lojalitást szorgalmazta. Mintegy száz év alatt a két nemzet, a szegények és gazdagok nemzete, egy egységes nemzetté alakult át a klasszikus liberális rendszer kulcsállamaiban.
De ekkor születik meg a ma oly elitélően emlegetett **"racism",** azaz a faji alapon történő megkülönböztetés. Államon belül egyesíti az uralkodó nemzet tagjait, nemzetközi vonatkozásban pedig egyesít bizonyos nemzeteket a világ többi részével szemben. Nemcsak a szomszédokkal szemben, de a világ perifériáinak lakóival szemben is. Így lesznek a nemzetállamokból **birodalomépítő, imperialista** államok, amelyek gyarmatosították Afrikát, Ázsiát a civilizáció terjesztésére hivatkozva. Gondoljunk itt Cecil Rhodes nyíltan hirdetett céljára, hogy az angolszász legyen a világ civilizáció vezető népe, földünk globális uralkodó faja. Ő az új világrendet a Brit Birodalom világállammá fejlesztésével kívánta megvalósítani.
A választójog, a jóléti állam és a nemzeti önazonosság liberális célkitűzései reményt nyújtottak az alulmaradtaknak, hogy sorsuk a reformok útján fokozatosan majd jobbrafordul. A klasszikus liberalizmus ekkor dolgozza ki a történelemnek azt az elméletét, amely szerint a világ elkerülhetetlenül a viszonyok javulása irányába halad az emberi szabadságvágy ellenállhatatlan erejétől hajtva. Még ekkor is összemossák a kétféle modernitást, amelynek egyetlen élharcosa az egyén. Pedig ekkor már erősen szétvált ez a két törekvés, ez azonban nem változtatott azon, hogy egységük maradt a hagyományos vagy klasszikus liberalizmus hivatalos ideológiája. Az uralkodó elitek arról kívánták meggyőzni a kezükben lévő iskolarendszer, hadsereg és sajtó segítségével az alulrekedt és ezért veszélyessé vált rétegeket, hogy ne támasszanak igényeket a nagyobb társadalmi szabadságot jelentő modernizáció iránt - amelyet lényegében sohasem gondolt komolyan mindenki számára biztosítandónak még a hagyományos liberalizmus sem - hanem, ehelyett a technológiai modernizáció továbbfejlesztésére összpontosítsanak. A szocialista mozgalmak végül is elfogadták a centrista reformizmust és a technológiai haladás elsőbbségét. Lojalitásukért cserébe alig kaptak valamit, és amikor kitört az első világháború teljesen felhagytak a társadalmi szabadságot segítő modernitás követelésével, és engedelmesen felsorakoztak a nemzeti lobogó alá. Ez a háború meghozta a klasszikus liberalizmus teljes győzelmét az euro-atlanti régióban, de ugyanakkor azt is nyilvánvalóvá tette, hogy mekkora a szakadék a világrendszer központi térségei és a perifériák között.

A hagyományos liberalizmus és a felszabadító mozgalmak

Ekkor lépnek a történelem színpadára a nemzeti felszabadító mozgalmak először Kelet- és Dél-Ázsiában, a Közel-Keleten, később Afrikában és végül a névlegesen független Latin-Amerikában. Világszinten tehát felemelték fejüket a veszélyes osztályok és kezdték számon kérni a klasszikus liberalizmuson az általa kifejlesztett és hirdetett eszméket, elveket, követelményeket. Az ember tényleges felszabadulásának liberális elveit követelve nem tagadták meg a technológiai modernizációt, de pontosan azért, hogy ez utóbbinak az áldásaiból részesülhessenek szabaddá, függetlenné, jogilag, társadalmilag, gazdaságilag egyenlővé akartak válni.
Az 1914-tôl 1945-ig tartó időszakot az a 30 éves háborúskodás jellemezte - egy kétmenetes 30 éves háború -, amelyet az Egyesült Államok, pontosabban az őt kontrolláló pénzügyi-és gazdasági elitek vívtak Németországgal a gazdasági világrendszer ellenőrzéséért. Még pontosabban azért, hogy Németország ne haladhasson a kamatmentes finanszírozás és a termelőgazdaságnak elsőbbséget biztosító fejlődés útján. A német út azért volt nagyon veszélyes a hatalmát és befolyását egyre jobban kiépítő nemzetközi pénzügyi közösség számára, mert kétségbevonta a pénzvagyonnal rendelkezők pénzteremtési és kamatszedési monopóliumát, vagyis a pénzpiac elsőbbségét az érték-előállító reálgazdasággal szemben. Azaz emberközpontú alternatívát kínált azzal a gazdasági rendszerrel szemben, amelyben a pénzvagyon monopóliumával rendelkezők a pénz visszatartásával aránytalan nagy kamatjövedelem fizetésére tudják kényszeríteni a társadalom értéket előállító részét. Mint tudjuk ezt a küzdelmet az Egyesült Államok és a háttérből irányító nemzetközi pénzügyi elitek nyerték meg. De ez volt az az időszak, amikor egy új, minden eddiginél nagyobb ellentmondás jelentkezett a világ színpadán: Észak és Dél máig tartó konfliktusa. A domináló Észak megpróbálta meggyőzni a most már világszinten jelentkező hátrányos helyzetű veszélyes erőket, hogy a két modernitás, az emberi nem felszabadulása és a technológiai fejlődés, ugyanaz. Wilson elnök felajánlotta nekik a nemzeti önrendelkezést, míg Roosevelt, Truman és Kennedy gazdasági fejlesztést ígért az elmaradott, szegény országoknak. Ez lényegében az államon belül érvényesülő egyenlő választójog és jóléti juttatások rendszerének a nemzetközi szintre történő kiterjesztésének tekinthető.
A Nyugat még az identitás egy változatát is felajánlotta. Ez volt a közös front a kommunista tömbbel szemben. Ezt az ajánlatot a harmadik világ erős gyanakvással fogadta, mivel a kommunista országokat, azaz a második világot, lényegében saját részének tekintette, vagyis objektíven a saját tábora egy elkülönülő részének. Látva azonban a Nyugat, elsősorban az Egyesült Államok erejét és a Szovjetunió nagyrészt csak szimbolikusnak tekinthető ellenállását a Pax Americana rendszerével szemben, a harmadik világ az el-nem-kötelezettség politikáját választotta.
Ez azt jelentette, hogy a harmadik világ soha nem azonosult úgy világszinten a domináló erőkkel, ahogyan azt állami szinten a munkásosztály megtette a közös fajhoz és nemzethez tartozás alapján. A liberális kultúra világszinten nem működött olyan eredményesen a XX. században, mint nemzetállami szinten a XIX-ik században. A wilsoni klasszikus liberalizmusnak sikerült elcsábítania és egyben meg is bénítania a leninista szocializmust, ahhoz hasonlóan, ahogyan az európai liberalizmus sikeres volt a szociáldemokrácia elcsábításában és lefegyverzésében a XIX. században. Lenin bolsevikjainak a programja ténylegesen nem a világforradalom volt, hanem csupán egy harsány anti-imperializmus, kiegészítve a szocializmus építésével. Ha ezt közelebbről szemügyre vesszük, akkor kiderül, hogy lényegében nem más, mint a Wilson és Roosewelt által meghirdetett nemzeti önrendelkezés, és az elmaradott országok gazdasági fejlesztése. Az egykori szocialista országokban is a technikai modernitás kapott elsőbbséget az emberi társadalom viszonyainak alapvető megjavításával, fejlesztésével szemben. És nemcsak a klasszikus liberalizmus ideológiáját valló nyugati országok elitjei, de az igazi leninisták is azt hirdették, hogy a két modernizáció ugyanaz. A liberális Észak így a kommunisták segítségével foghatott hozzá a

vonakodó Dél nemzeti felszabadító mozgalmainak a meggyőzéséhez, hogy elégedjen meg a technológiai haladással és mondjon le a lényegi társadalmi modernizáció, azaz a társadalmi szabadságot nemcsak formailag, de tartalmilag is növelő, a gazdasági egyenlőséget is felölelő szabadságjogok követeléséről.
1968 azt a rendet tagadta meg, amely értéket nem termelő kamatszedő kisebbségre és kamatfizetés formájában ingyen munkát végző érték-előállító többségre osztja a társadalmat. Ez a forradalom hamar kialudt, de az is lehet, hogy gyorsan elfojtották az abban érdekelt erők. Hatása azonban igen jelentős, mert alapjaiban ingatta meg a klasszikus liberalizmusnak, mint a fennálló gazdasági világrendszer vezető ideológiájának az érvényességét. Mind a világ jobboldali mozgalmai, mind a baloldaliak eltávolodtak a hagyományos centrista liberális értékrendszertől és politikától. Az új-konzervativizmus pedig egy ideig nem volt más, mint a múlt évszázad első fele konzervativizmusának korszerűsített változata. (Később az új-machiavellista pénz-és korporációs oligarchia ideológiájává, az új világrendet hirdető univerzális fasizmus eszmerendszerévé alakult át.) Az új-baloldal viszont a múlt századi radikalizmust élesztette újjá. Ez nem más, mint a népszuverenitáson alapuló valódi demokrácia követelése. Ezt a demokráciát kisérli meg diktatórikus korporációs-uralommá átalakítani a pénzvagyon monopóliumát birtokló transznacionális pénz-és korporációs oligarchia, hogy aztán az üres formákra redukált demokrácia kulisszája mögött megszervezze a privilégiumait és hegemóniáját biztosító globális intézményrendszert, a reformfasiszta világállamot. Ezek a tervek már konkrét formát öltöttek, tanulmányozhatóak. A háttérhatalomnak ez a mintegy kétszáz éve tartó stratégiája megvalósulásának az utolsó szakaszába lépett a civilizációk küzdelmét megtestesítő terror elleni világháború megindításával.

Az MDF nyolc pontos "Globalista Katyvasza"
helyett Milton Friedman javaslatait!
Monetáris eszközök is vannak
Melyik a két kormányképes erő?

Az **egyik** a népi (idegenszóval populista), nemzeti, keresztény (emberközpontú) és konzervatív, a másik az urbánus, internacionalista, kozmopolita-globalista (pénzközpontú, keresztényi értékeket tagadó), és neoliberális. Az **előbbi** tehát keresztény, konzervatív és a nemzetet egyesítő (integráló), az**utóbbi** pedig ateista, szociál-liberális és a nemzetet dúsgazdag kisebbségre, másrészt bérből is fizetésből élő vagyontalanokra, illetve egyik-napról a másikra élő segélyezettekre felosztó (polarizáló).
A nemzeti oldal a rendszerváltás veszteseinek, a vagyontalan és tőkejövedelem nélküli többségnek, vagyis a lakosság nagy részének a szükségleteit, érdekeit és értékeit tartja szem előtt. Ez a vérszerinti család, valamint a nagyobb család: a nemzet érdekképviselete a politikai szférában.
A kozmopolita-globalista oldal a rendszerváltás nyerteseinek - a tőkejövedelmet húzó külföldi és belföldi pénztulajdonos és korporációs elitnek - a magyarországi képviselete. Ennek a képviselői vettek fel hiteleket 1973 és 1989 között, amiből mindössze egy milliárd dollár érkezett be Magyarországra. De ugyanezen idő alatt kifizettünk a nemzetközi hitelezőknek 11 milliárd dollár kamatot, és mégis felhalmozódott 20,5 milliárd dollár adósság 1989-ig a kifizetetlen kamatokból és adósságszolgálati kötelezettségekből. (Lásd: MNB Műhelytanulmányok, 2. szám, 1993. február, 56. old)
A kozmopolita-globalista oldal adta el megtervezett csődbejuttatással az állampolgárok közös tulajdonát képező nemzeti vagyont, amelynek a teljes devizabevételét kamatfizetésre és adósságszolgálatra költötte. Mégis a nemzetgazdaságra nehezedő teljes adósság 2006-ban 110 milliárd dollárra növekedett.
Az MNB 2006 március végi kimutatása szerint 1995 és 2005 között a hazánkba érkezett **17.746** milliárd euró működő és spekulációs tőke **54.571**milliárd euróra növekedett, azaz több mint 200% nyereséget hozott. A kozmopolita-globalista pénz-és korporációs oligarchia a magyar polgároktól elvett tulajdon tőkejövedelméből, az államnak be nem fizetett adóból, valamint az alul fizetett munkabérből **nettó 36.825** milliárd euró hasznot tett zsebre egyetlen évtized alatt.
A vagyont munkájukkal létrehozó, de ettől pénzügyi trükkökkel megfosztott magyar milliók csak a demokratikus közhatalommal - az állammal - tudják érdekeiket érvényesíteni a nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia (és hazai kiszolgálói) szervezett magánhatalmával szemben. A kisemmizett milliónak hatékony, azaz erős államra van szükségük. Nem túlméretezett, elhízott és bürokrata államra, hanem áramvonalasított, karcsúsított, de a közérdeket a fölénybe került magánérdekkel szemben hatékonyan védelmező államra van szükség.
A **populizmus** a nemzetet védi, vagyis a kisebb és a nagyobb családot, amely szétválaszthatatlan. A homályos értelmű "jobboldalinak" és "baloldalinak" való cimkézés helyett tartalmilag kell meghatározni, hogy mi is konkrétan az az elvetendő populizmus (Dávid Ibolya szavait használva 'populista katyvasz') a FIDESZ programjában, amely elfogadhatatlan az MDF számára? Miért rossz a hátrányos-helyzetűeknek, a rendszerváltás veszteseinek a képviselete, érdekeiknek a plebejus védelmezése?
A globalizmus mindenütt a középosztály felszámolására törekszik. Ezért a globalista stratégia megfékezése a nemzeti középosztályt védi. Csak globalizmus-ellenes program lehet nemzeti, konzervatív és keresztény. Vajon milyen keresztényi érdekeket sért a lakosság többségének - a rendszerváltás veszteseinek - az érdekvédelme, számukra is a gazdasági esélyegyenlőség legalább utólagos biztosítása? Miért 'katyvasz' a kórházak köztulajdonban tartása, a

minimálbérek felemelése, a munkahelyteremtő pénzügyi intézkedések és gazdasági programok meghozatala, az eladósítás és a kamatformájában történő folyamatos sarcfizetés megfékezése?
A mérsékelt **protekcionizmus,** amely megengedett az EU-ban, a nemzeti érdekeket védi a nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia túlzott liberalizmusával, az eltúlzott deregulációval, és a szélsőséges méreteket öltő privatizációval szemben. Az elkoptatott és homályos "baloldali" vagy "jobboldali" értékek, politika és program kifejezés használata konkrétan milyen nemzeti szükségleteket, érdekeket és értékeket jelent? Lehet, hogyKonkrétan kinek Azt kell szomorúan látnunk, hogy sajnos a pénzvagyonos réteg önző szükségleteit,érdekeit és értékeit védik az álkeresztény-álkonzervatív-álnemzeti MDF-es politikusok. A pénz-és korporációs oligarchiának most már nemzeti színekben is van egy politikai érdekképviselete (több jel is utal rá, hogy valószínűleg pénzért vette magának), azért hogy megbénítsa a hiteles nemzeti erőket, és kudarcra ítélje nemzeti fennmaradást szolgáló programjukat.A mai Magyarországon, a szélsőséges globalizmus és neoliberalizmus uralma idején, melyek a nemzetet védő, keresztény értékek és programok?
A pénzvagyonosok elsősorban a pénzmonopólium szervezett magánhatalmával, a termelői vagyon tulajdonlásával érvényesítik akaratukat. Igényt tartanak azonban a közhatalomra is. Olyan gyenge államot akarnak, amelynek nincs elég ereje ahhoz, hogy a vagyontalanok érdekében hatékonyan korlátozza határokat nem ismerő gazdagodási igényeiket. A pénz-és korporációs oligarchia az államtól a hátrányos helyzetűek féken-tartását, vagyonuk és biztonságuk védelmét várja a lehető legolcsóbban, a köztehervisélés minimumra szorításával. Ez derül ki Dávid Ibolya kozmopolita-globalista 8 pontjából, amelyeket eleve úgy fogalmaztak meg, hogy a nemzeti érdekek feladása nélkül lehetetlen a teljesítésük. A közérdek védelmében fellépő demokratikus államot a kommunista diktatúrával azonosítják, hogy ellenszenvet keltsenek iránta a megtévesztett lakosság körében. Mindezt a tömegtájékoztatásban szerzett hegemón helyzetük gátlástalan kihasználásával érik el. A privatizációs visszaélések felülvizsgálatát, a szociális igazságosság legalább mérsékelt érvényesítését is szégyentelenül a szocialista állam diktatúrájához való visszatérésnek minősítik.
A pénz-és korporációs oligarchia igényét A közérdek védelmében fellépő demokratikus államot a kommunista diktatúrával azonosítják, hogy ellenszenvet keltsenek iránta a megtévesztett lakosság körében. Mindezt a tömegtájékoztatásban szerzett hegemón helyzetük gátlástalan kihasználásával érik el. A privatizációs visszaélések felülvizsgálatát, a szociális igazságosság legalább mérsékelt érvényesítését is szégyentelenül a szocialista állam diktatúrájához való visszatérésnek minősítik.
így fogalmazta meg a cirkuszi babérokat sem megvető jelenlegi kormányfő, aki úgy látszik, hogy 1989 óta egyfolytában körforgalomban közlekedik a politikai változások "damaszkuszi útján": "Nincs út vissza a szocializmusba és nincs előre sem a polgári szocializmus fából vaskarika rendszerébe. Magyarországon szociális piacgazdaságot szeretnénk." A politikai szélkakasok kukorékolása helyett helyett, jó lenne hallani a szocializmus és a polgári szocializmus, valamint a szociális piacgazdaság fogalmak gondolkodó emberhez méltó pontos meghatározását.
Az eladott közvagyonnal történő elszámolás és hiteles vagyonmérleg-készítés nélkül nem lehetséges a társadalmi igazságosságnak megfelelő helyzetfelmérés, és a jelenlegi kiegyensúlyozatlan, beteg állapotról sem készíthető pontos diagnózis, ami a helyes terápa elengedhetetlen feltétele. De nem teremthető meg az esélyegyenlőségen alapuló vállalkozói szabadság sem, ami nélkül nincs valódi piaci verseny és nem jöhet létre a társadalmi szolidaritást is vállaló szociális-piacgazdaság.
Az eladott közvagyonnal történő elszámolás és hiteles vagyonmérleg-készítés nélkül nem lehetséges a társadalmi igazságosságnak megfelelő helyzetfelmérés, és a jelenlegi

kiegyensúlyozatlan, beteg állapotról sem készíthető pontos diagnózis, ami a helyes terápia elengedhetetlen feltétele. De nem teremthető meg az esélyegyenlőségen alapuló vállalkozói szabadság sem, ami nélkül nincs valódi piaci verseny, és nem jöhet létre a társadalmi szolidaritást is felvállaló szociális-piacgazdaság.
A szociál-liberális kormányzat nyíltan a középosztály felszámolására törekedett. Ma is ez az egyik fő célkitűzése. A saját anyagi bázissal rendelkező erős középosztály (amelyhez a magyar gazdatársadalom is tartozhatna, ha nem kellene tagjainak most a puszta túlélésükért és a magyar föld megtartásáért küzdeniük), amely kellően tájékozott, s van saját érdekérvényesítő képessége, alkotja azt az egyedüli hiteles nemzeti erőt, amely veszélyeztetheti a pénz-és korporációs oligarchia hatalmi monopóliumát. A teljesen kiszolgáltatott, segélyekből élő társadalmi rétegek nem képesek sem az önálló gondolkodásra, sem az önálló akaratérvényesítésre, s így nem is veszélyesek az újvagyonos csoportok megszerzett vagyonára és hatalmára. A pénztulajdonos réteg média-fölénye segítségével mélyen a szintjük alá nyomta a magyarok jelentős részét. A lakosság százezrei már nem képesek saját érdekeik felismerésére sem. Amivel a tudatipar besugározza az agyukat, véleményükben az tükröződik vissza.
A tényleges főhatalmat kézbentartó pénz-és korporációs oligarchia ki tudta kényszeríteni, hogy mindkét kormányképes erő hallgasson az eladósodás és a munkanélküliség monetáris eszközökkel történő csökkentéséről. Elsősorban a fiskális megoldásokat - adócsökkentés, költségvetési takarékosság, egy második Bokros csomag - veszik számításba. Ezek pedig még olyan hozzáértő módon alkalmazva sem elégségesek, ahogyan azt a nemzeti-konzervatív oldal tervezi ismerté vált megoldási javaslataiban.
A kiutat a monetáris megoldások jelentik
1. A Nobel-díjas Milton Friedman által kidolgozott programot követve intézkedni kellene arról, hogy a pénzkibocsátás, a hitelrendszer, a kamatszabályozás és a deviza átváltási arányok meghatározása, azaz a monetáris hatáskör kormányzati ellenőrzés alá vételével a Magyar Államkincstár (vagy egy erre létesült más kormányzati szerv) két-három év időtartam alatt bocsásson ki mintegy 14 ezer milliárd forint állami közpénzt. Ezzel az összeggel vásárolja vissza a bankrendszernél lévő mintegy 14 ezer milliárd forint nagyságrendű állami hitelleveleket (államkötvények, kincstárjegyek, stb.). Egyidejűleg a feles törvénynek számító Nemzeti Banki törvény módosításával tegye lehetővé, hogy a kormány a jelenlegi 5% banki tartalék rátát felemelhesse 100%-ra. Ily módon a bankok csak olyan pénzzel gazdálkodhatnának, amellyel ténylegesen rendelkeznek. Ha a banki tartalékráta tehát 5% helyett 100%, akkor a 14 ezer milliárd forint állami kibocsátású pénz többsége a bankrendszerhez kerül, és így a termelőgazdaságban nem okozna inflációt.
Ezáltal újabb kölcsönök felvétele, további eladósodás és kamatfizetés nélkül, az állam megszabadulhatna 14 ezer milliárd forintnyi adósságától. A költségvetésben maradhatna évente mintegy 1000-1200 milliárd forint. Ez lehetővé tenné azt a nagyarányú adócsökkentést, amelyre elsősorban az úgynevezett nem vámszabad-területi magyar gazdasági szervezeteknek - versenyképességük visszaszerzése érdekében - elengedhetetlen szükségük van. Egyidejűleg maradna arra is elég pénz a költségvetésben, hogy ne legyen szükség a nagy elosztó rendszerek, úgy mint a társadalombiztosítás, az egészségügy és az iskolaügy piaci elvek szerinti átszervezésére, és a lakosság további súlyos megterhelésére. A magyar állampolgároknak a túlnyomó többsége a privatizáció keretében végrehajtott ellenszolgáltatás nélküli vagyonelvétel következtében teljesen vagyontalanná vált. Nincs tőkejövedelme és ezért abból a munkabérből, amely az EU-s átlagnak az egyharmadát-egynegyedét teszi ki, nem képes a piaci árat megfizetni a fent említett szolgáltatások igénybevételéért.
2. Amennyiben a politikai felelősséggel tartozó demokratikus állami irányító szervek legalább átmeneti időre visszaveszik az egyébként alkotmányosan őket illető monetáris szuverenitást,

akkor lehetővé válik olyan nagyszabású termelőprogramok beindítása állami kibocsátású közhitelekkel, amelyeket csak konkrét termelőprogramokra lehetne fordítani, és amely programok eredményeként olyan termelőikapacitás-növekedés, új objektumok, többletáruk és szolgáltatások keletkeznének, amelyek fedeznék a reálgazdaságban a programokat finanszírozó állami kibocsátású pénzeket. Így az ország úgy tudna nagyszámú munkahelyet teremteni, és az eltartott segélyezettek tömegeit adófizető munkavállalókká tenni, hogy nem kellene további kölcsönök felvételével eladósodnia és hatalmas kamatterheket vállalnia. A termelői és infrastruktúra fejlesztési programokhoz kötött olcsó közhitel nem okozna pénzromlást, mivel továbbra is egyensúlyban tartaná egymást a termelőgazdaság és a forgalomba kerülő pénzmennyiség együttes és arányos növekedése. Munkahelyteremtő hatása révén segélyezettek százezrei válnának munkát végző, adófizető polgárokká. Ez jelentősen növelné a közcélokra fordítható adóbevételeket.
3. Kezdeményezni kell olyan törvény meghozatalát, amely szigorúan korlátozná az újabb kölcsönök felvételét. Intézkedni kellene a felől, hogy azzal a devizatartalékkal (jelenleg 16 milliárd euró), amellyel az MNB gazdálkodik, de amelynek a tulajdonosa a magyar állam és ő fizeti a kamatait, az MNB évente számoljon el a költségvetésnek. Meg kellene szüntetni az Államadósság-kezelő Központnak az a gyakorlatát, hogy lényegesen több hitelt vesz fel, mint amennyire a költségvetés finanszírozásához ténylegesen szükség van. Ezáltal hatalmas többletköltségeket okoz a magyar államnak.
4. A Magyarországon berendezkedett nemzetközi korporációk adózásának a mértékét haladék nélkül az európai uniós szintre kell felemelni. Jogszabályt kellene hozni annak érdekében is, hogy ha a multinacionális cégek a magyar államtól kapott adókedvezmények lejárta után kisebb adózású országba kívánnak távozni, akkor a távozásukat megelőzően kapott adókedvezményeket, amelyekből hatalmas extraprofitra tettek szert, a magyar költségvetésnek fizessék vissza.

Miért hallgat a sajtó és az elektronikus tömegtájékoztatás?

A hivatásos és párt-semleges politológusok, valamint a független sajtó, miért nem veti fel és teszi közéleti vita tárgyává a monetáris eszközök bevetését az adósságcsökkentés és a munkahelyteremtés érdekében?

A szabadsággal való visszaélés szabadságának a közérdekből történő korlátozása egyáltalán nem veszélyezteti a valódi szabadságot. Ellenkezőleg! Biztosítja a szabadság rendeltetésszerű használatát mindenki számára. Vagyis védelmezi a szabadságot. Az európai történelem nagy vívmánya, a szociális piacgazdaság és az arra épülő demokratikus jóléti állam, csak a '**szabadság-egyenlőség-testvériség'** hármas követelményének az**együttes teljesítésével** védhető meg, állítható vissza. A túlerőssé vált pénz-és korporációs oligarcha-réteg korlátlanná növekedett szabadságát az**egyenlőség követelményével,** azaz a gyengék - a vagyontalanok, a gyermekek, az öregek, a munkanélküliek, a betegek, a képzetlenek - érdekeinek az érvényesítésével lehet és kell megfékezni, egyensúlyban tartani. Ezt a társadalmi igazságosságra törekvést próbálják ma egyesek populizmusnak nevezve becsmérelni. Holott ez a fajta populizmus elismerést érdemel, mert a közérdeket szolgálja az önző magánérdek nemzetpusztító túltengésével szemben. Azt pedig, hogy mennyire lehet az erősek szabadsággal történő visszaélését a gyengék érdekeinek érvényesítésével korlátozni, azt **a testvériség, a közösségi szolidaritás** íratlan szabályai, a kereszténvi értékek írják elő. Minden egyes embert születésénél fogva - Isten akaratából, a természet törvényeiből adódóan - elidegeníthetetlen jogok, egyéni és közösségi szabadságok illetnek meg. Ezeket a jogokat nem az állam adja, és nem is veheti el. Ehhez tartozik az a jog is, hogy se rendőrállami kommunista módszerekkel, se a magán-pénzmonopólium eladósítási technikáival ne lehessen elvenni senkitől munkájának az eredményét, amely egyben az ember egyéni és közösségi önrendelkezésének - szabadságának - az anyagi-pénzügyi előfeltétele is.

Az egyéni és közösségi teljesítmény arányában igazságosan elosztott vagyonra és nem egy túlprivatizált országra van szükség, ahol a kamat-kapitalizmus farkastörvényei szerint a pénz monopóliumával rendelkező szűk réteg egyre gazdagabb, a munkát-végzők pedig egyre szegényebbek lesznek. Dávid Ibolya 8 pontos katyvaszát e szempontok szerint kell megítélni.

A pénzoligarchia ultimátuma

Ezt az ultimátumot az MDF jobb sorsra érdemes elnök-asszonya nyilván kényszerűségből adta át a FIDESZ vezetésének. **Első** pontja szerint rendet kell tenni a költségvetésben, mert a költségvetés hiánya, az államadósság mérete veszélyezteti a gazdaság és az ország stabilitását. A FIDESZ közel 3500 milliárd forintnyi felelőtlen ígérete pedig még tovább súlyosbítja a helyzetet. Ezért ezeket az ígéreteket vissza kell vonni a nyilvánosság előtt.

Eltekintve attól, hogy a nyugati demokráciákban példa nélkül áll egy ilyen nyilvános önmegtagadást követelő és megalázó feltétel támasztása, (ha valaki tud erre példát, az hozza e sorok írójának a tudomására) a már fentebb kifejtett elgondolások szerint a FIDESZ programjában szereplő és alapos előkészítő munkával megfogalmazott programok további eladósodás nélkül biztosíthatják az új munkahelyek létrehozását és az államháztartás egyensúlyának a fokozatos megteremtését.

A pénzoligarchia Dávid Ibolya által továbbított **második** követelése, hogy meg kell erősíteni a konzervatív és jobboldali politika céljainak megfelelően a magyar kis- és középvállalkozásokat. Ezt pedig a pénzoligarchia úgy képzeli el, hogy a FIDESZ által a kis- és középvállalkozók közreműködésével kidolgozott programot - még pedig a TB-járulék 10%-os csökkentését és az EU-s átlag egyharmadát sem elérő minimálbér 100 000 forintra emelését - a FIDESZ vonja vissza. A pénzviszonyok teljes félreértéséről tanúskodik ez a követelés, vagy pedig tudatosan a pénzoligarchia önző érdekeit próbálja érvényesíteni. Dávid Ibolya és az MDF vezetői választhatnak aközött, hogy **pénzügyi analfabéták**, vagy pedig a pénzoligarchia felbérelt lakájai.

A pénzoligarchia ultimátumának **harmadik** pontja szerint a magántulajdon szentsége és a szerződések tisztelete az európai konzervatív politika alapja. És ezért a pénzoligarchia szolgálatába szegődött Dávid Ibolya elvárja, hogy a FIDESZ kampányában használt úgymond 'visszaállamosításra' vonatkozó kijelentéseit vonja vissza. Dávid Ibolya és az MDF most még hivatalban lévő vezetői pontosan tudják, hogy a magyar privatizáció még kelet-európai mércével is visszaélések egész sorozata volt, amely megszegte számos esetben az érvényes jogszabályokat. Azt is tudják Dávid Ibolya és társai, hogy nem készült 1988 óta vagyonmérleg és így az ország lakói a mai napig nem tudhatják, hogy a nevükben eljáró politikusok az ő tulajdonukat képező nemzeti vagyont, amelyet az állam csak kezelt - mennyiért adták el, kinek, és mi történt az érte befolyt ellenértékkel? Még olyan esetben sem került az eredeti állapot visszaállítására sor, amikor a Legfelsőbb Bíróság jogerős ítéletben ismerte el, hogy az összes jogszabályi előírás súlyos megszegésével került sor például a növényolaj-ipari vertikum átjátszására a külföldi tulajdonos, a Feruzzi részére. Olyan valakinek, aki egykor az Igazságügy-minisztérium élén állott, tudnia kell, hogy a kifejezetten törvénysértéssel, a jogszabályok egész sorának a megszegésével végrehajtott privatizációs aktusokból legalább azokat orvosolni kell, amelyek esetében ez még az elévülési időn belül megtehető. Nem méltó egy volt igazságügy-miniszterhez, hogy ezt az orvoslást a kommunista rendőrállam rabló államosításával azonosítsa.

A pénz- és korporációs oligarchia Dávid Ibolya által postázott **negyedik** követelése arra irányul, hogy a FIDESZ vezetősége vonja vissza tőke-ellenes és idegen-ellenes kijelentéseit, mert ez elriaszthatja a külföldi befektetőket, akik a magyar munkavállalók százezreinek adnak munkát és megélhetést. Az Európai Unió iránti elkötelezettség nem jelenti a globalizmus túlkapásai ellen való küzdelem feladását. Fentebb már utaltunk a Nemzeti Bank 2006. március 31-i adatközlésére, amely szerint az 1995 és 2005 között az országba érkezett 17 milliárd 746 millió euró külföldi tőke, ugyanakkor 54 milliárd 571 millió euró áramlott ki

egyrészt a külföldi befektetések jövedelmeként, másrészt adósságszolgálat formájában. Röviden: a külföldi tőkések befektetett 17 milliárd 746 millió euróbóleurójából 54 milliárd 571 millió euró lett. Azaz leszívtak a magyar néptől nettó 36 milliárd 825 millió eurót. Ezt a hatalmas összeget a magyar nép állította elő a munkájával. A magyar természeti környezetet szennyezték vele és a magyar közpénzekből felépült infrastruktúrát használták. Mégis a teljes hozam a külföldi tőkések zsebébe vándorolt. Ez az uzsora-rendszer lenne az, amire úgy kellene vigyáznunk, mint a szemünk fényére? Nem inkább az lenne egy magát nemzetinek, konzervatívnak és keresztténynek nevező politikai pártnak és politikusnak a feladata, hogy ezen a gyalázatos helyzeten változtasson?
Nem a külföldi tőke csábítgatására van szükség, hanem arra, hogy a Nobel-díjas Milton Friedman javaslatai alapján, a magyar állam pénzügyi szuverenitásának az érvényesítésével finanszírozzuk a magyar munkahelyek megteremtését. Ha ezt nem érti Dávid Ibolya, akkor foglalkozzon a pénzügyi és gazdasági kérdések tanulmányozásával, hiszen olyan pénzuralmi korszakba került a világ, és benne Magyarország is, ahol a közügyek intézésének elengedhetetlen feltétele a pénzügyi folyamatok alapvető törvényszerűségeinek a megértése. Aki erre nem hajlandó az ne akarjon részt venni a magyar nép sorsát meghatározó közügyek intézésében.
A nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia legfelső irányítói már 1995-ben elfogadtatták a világgal a GATS egyezményt (General Agreement on Trade in Services - a Szolgáltatások kereskedelméről szóló általános egyezmény), amelynek lényege, hogy a szolgáltatások tulajdonjogát is át kell engedni a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchiának. Ez Magyarország vonatkozásában azt jelenti, hogy a teljes iskola-és egészségügyet is privatizálni kell, és be kell olvasztani a nemzetközi pénzügyi közösség globális részvényvagyonába. Ennek pedig szerves részét képezi a magyar egészségügy privatizálása és kórházaink tulajdonjogának fokozatos átengedése a kizárólag profitszempontokat követő nemzetközi korporációknak. Ezért aki azt állítja, hogy az egészségügyben helye van a privatizációnak (az MDF **ötödik** követelése), a tőkebevonásnak, az valójában azt a magyar lakosságot próbálja megfosztani közös tulajdonának maradékától, amelyet már amúgyis kiszipolyozott a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia. Egy ilyen követeléssel előállni, különösen egy olyan népszavazás után, ahol az abban részt vevők többsége elutasította az egészségügy privatizálását és a kórházak eladását, az egyenlő a népakarat semmibevételével. Ez lekezelő és antidemokratikus álláspont. A hálapénz-rendszernek az Európai Uniós átlagfizetés bevezetésével lehet véget vetni, nem pedig a közvagyon utolsó maradékának az elkótyavetyélésével.
A Dávid Ibolya által kézbesített ultimátum **hatodik** pontja arról szól, hogy a korrupció évente legalább százmilliárd kárt okoz. Emiatt szükségesnek tartja a Tiszta Kezek Hivatalának felállítását. Itt a pénzoligarchia dezinformációs technikájával állunk szemben. A tolvaj kiálltja, hogy fogják meg. Egy olyan közéleti szerepkört betöltő személynek, mind Dávid Ibolya, tudnia kell, hogy a korrupciónak elsősorban rendszerbeli okai vannak. Miután a pénzvagyon egy szűk pénzvagyonos réteg magánmonopóliuma lett, és ugyancsak e szűk pénzvagyonos réteg tulajdonába került a termelői vagyon is, így hatalmas pénzügyi és gazdasági fölényét a korrupció legváltozatosabb technikáival alakítja át politikai és közigazgatási döntésekké a politikai szféra tőle függő szereplőinek a megvásárlásával. A pénz- és korporációs oligarchia tagjait nem választják, leváltani sem lehet őket. Ők működtetik az ország nem látható kormányát, és évtizedekben gondolkodva tervezhetnek. A látható kormányzat képviselőinek, vagy ahogy mondani szokták a politikai osztály tagjainak, azonban négyévenként a választók elé kell állniuk. De ez a megméretés ma már egyre jobban azoktól a hatalmas összegektől függ, amelyekkel a pénzoligarchia a választásokat a háttérből befolyásolja. Nagyon helyes, ha az MDF harcolni akar a korrupció ellen. Ehhez azonban az

első és legfontosabb feltétel a pénz- és korporációs oligarchia informális hatalmának és az általa működtetett informális hálózatnak az ellenőrzés alá vétele és korlátozása.
A Dávid Ibolya által kézbesített ultimátum **hetedik** pontja szemforgatóan arra hívja fel a FIDESZ plebejus, vagyis a nép érdekeit képviselő vezetőit, hogy szakítsanak meg minden együttműködést a szélsőséges politikai erőkkel - jöjjenek azok balról vagy jobbról. A pénzügyi oligarchia megtévesztő módszereihez tartozik homályos vagy egyenesen értelmetlenné vált fogalmak használata. A magyar lakosság 1989 óta a rendszerváltás kislétszámú nyerteseire és nagylétszámú veszteseire osztható fel. Mitől jobboldali az SZDSZ, és mitől baloldali az MSZP? Sőt: mitől jobboldali az MDF? A konzervatív szó pedig nem jelent egyebet, mint annak a megőrzését - konzerválását -, ami a múltban értékesnek bizonyult és az adott politikai erő ezért meg akarja tartani. Mitől konzervatív az MDF, amely egyre több jel szerint felvállalta a pénzoligarchia dokumentumokban is nyomon követhető neoliberális követeléseinek a szervilis kiszolgálását?
Történelmileg a **konzervativizmus** a Nagy Francia Forradalom nyomán uralkodó helyzetbe került **liberalizmusra** volt a válasz, amely abszolutizálta a változást és a haladást, és elutasított olyan bevált értékeket, amelyeket igazolt az emberiség tapasztalata. A liberalizmus túlzásaira született meg válaszként a konvervativizmus, amely kísérletet tett a liberalizmus által beindított folyamat megfordítására. A konzervatívok politikai programjában szerepelt az államhatalom megtartása, mert képviselői tudták, hogy céljaikat csak az állami intézmények útján érhetik el. A liberálisok természetesen felvették a küzdelmet a konzervatív ideológusokkal, de elismerték a konzervatívok törekvésének egy részét is, és ezért a radikális liberalizmus felvállalta a folyamatos és intelligens reformizmust. A liberalizmus és a konzervativizmus szembenállásához harmadikként csatlakozott a **szocializmus**ideológiája, amely lényegében ugyanazt akarta, mint a liberálisok, csak sokkal radikálisabban, gyorsabban és erőszakosabban, ha kell forradalom kirobbantásával. A konzervatív válasz a közvetlen társadalmi közösségek, a család, az egyesületek és a nagyobb család - a nemzet - szerepének a hangsúlyozása volt. A konzervatívok azon közösségek politikai jogait ismerték el, amelyek tradicionálisak voltak és így biztosították a folyamatosságot a társadalomban.
A konzervatívok tehát az egyénnel szemben a hagyományos és természetes emberi közösségeknek, a vérségi kapcsolaton alapuló családnak és a nemzetnek, valamint az elsődleges vallási és nyelvi-történelmi-kulturális összetartozásnak adtak elsőbbséget. A szocialisták viszont az egyénekkel szemben a társadalom egészének - mint kollektív képződménynek - kívánták biztosítani a népfelség elvéből következő politikai jogokat. Ők társadalmi osztályokban, osztályellentétekben és osztályharcban gondolkodtak. A konzervatívokat és a szocialistákat közel hozta egymáshoz az individualizmussal szemben a kollektív érdekek hangsúlyozása. A liberálisokat és a szocialistákat pedig közel hozta, hogy mindkettő változást akart.
Nyilván Dávid Ibolya is tudja, hogy a konzervatívok azért támadták a klasszikus liberalizmus modernitás tételét, mert az aláásta a hagyományos értékeket. Az általános dekadencia felszámolásához, a korábbi értékrendszer helyreállításához azonban a konzervatívoknak szükségük volt az államra, amely képes megfékezni az anarchiát. A konzervatívok tehát mindig készek voltak az államhatalom olyan mérvű erősítésére, amelyet szükségesnek ítéltek az állandó változást követelő liberális és szocialista erők ellenőrzéséhez. Amíg egy állami intézkedés nem elnyomó vagy igazságtalan, addig az nem ellenkezik a konzervativizmus alapelveivel. **Talán ennyi is elég annak bizonyításához, hogy a FIDESZ jelenlegi, a magyar lakosság túlnyomó többségének a szükségleteit, érdekeit és értékeit felvállaló plebejus programja, a valódi konzervatív program. Míg az MDF csak álkonzervatív és üres közhelyeket hangoztat.**
A pénzoligarchia **nyolcadik** követelése politikushoz méltatlan megalázkodást vár el Orbán Viktortól azon a címen, hogy a FIDESZ egyik országgyűlési képviselője állítólag

megfenyegetett egy egyházi személyt. Erre még azt is mondhatnánk, hogy ha ez tényleg így történt, nos akkor erről meg lehet állapodni. Ehhez azonban nem ártana, ha Dávid Ibolya a bizonyítékait is nyilvánosságra hozná.
Az ultimátum pontjainak rövid áttekintése után megállapíthatjuk, hogy az MDF elnök asszonya azt tartotta szem előtt, hogy azokat semmilyen körülmények között se lehessen elfogadni. Nyilván ezt kérték tőle a háttérben meghúzódó megbízói. Azt viszont bebizonyította, hogy nemzeti helyett globalista, keresztényi értékek helyett kozmopolita és pénzuralmi értékrendet, a konzervatív politika helyett pedig tőrőlmetszett neoliberális politikát képvisel. Más szóval megfogalmazva: **Dávid Ibolya álnemzeti, álkonzervatív és álkeresztény politikus, nem alkalmas arra, hogy a magyar nemzet nevében beszéljen.**
Dávid Ibolya szereti a ködös megfogalmazásokat, így előszeretettel hivatkozik az európai értékekre, a mérsékelt európaiságra. Nyílván tudja, hogy az európai kultúra legnagyobb vívmánya a **szociális piacgazdaságon alapuló jóléti állam volt.** Ezt a globalizmust kiszolgáló Európai Unió lecserélte**pénzgazdaságra,** amely a kamatozó magánpénzmonopólium hegemóniája alatt működik. Ennek a pénzuralmi rendszernek az alapelve nem a szükségletek kielégítése, hanem a pénzből még több pénz előállítása. Következménye a leküzdhetetlen strukturális munkanélküliség, amely már 15 éve hivatalosan 20 millió az Unióban, de a munkát keresők tényleges száma ennek a kétszerese. Az a megtévesztő, hogy Dávid Ibolya az európai értékrendet pusztító globalizmus programjának a végrehajtását követeli a FIDESZ-től az európai értékekre hivatkozással.
A magyar államnak 2003-ig - az EU-tól kapott összegek levonásával - **8866 milliárd** forintjába került az Európai Unióba történő belépésre való felkészülés. 2004-től évente **1440 milliárd** forintba kerül az EU-s tagságunk. Erre vonatkozó és hivatalos számokon nyugvó bizonyítékaim elolvashatóak a Leleplező c. könyvújság 2006. évi első számában. Amíg számszerű levezetéseimet hasonló konkrétsággal és részletességgel nem cáfolják meg, addig ezeket az adatokat tekintem valóságosnak.
Dávid Ibolya nem tesz semmit azért, hogy a magyar termőföld véglegesen a magyar gazdák tulajdonában maradhasson. A magyar nép azonban csak a magyar földdel együtt magyar nép. A mesterséges eladósítás egyik célja pontosan a magyar termőföld külföldi korporációk és pénzintézetek, vagyis jogi személyek tulajdonába történő átjátszása, nyerészkedés és ingatlanspekuláció céljából. A FIDESZ ezt kívánja a magyar lakosság széles tömegeinek a bevonásával készített bátor pénzügyi és gazdasági programjaival megakadályozni. Ebben a sorskérdésben csak nemzeti összefogás jöhet számításba, nem annak hajtogatása, hogy kőbe vestük, nem segítjük hatalomra Orbán Viktort. Aki a magyar nép sorskérdését hiúsági kérdéssé silányítja, annak a történelem ítélőszéke előtt kell majd számot adnia döntéséről.
A több mint 150 ezer 'szép korú' taggal rendelkező **'Tisztelet Társaság'**-nak, amelyet egykori MSZP-sek működtetnek, szükségszerűen vannak finanszírozási szükségletei. Ha ennek a Tisztelet Társaságnak az aktivistái arra kérték támogatóikat, hogy új kedvencükre, az MDF-re szavazzanak, akkor feltehetően annak a reményében tették ezt a szívességet, hogy költségeiket a kedvezményezett párt fedezi, illetve néhányukat a képviselői listáralistáralistájára is felveszi. A tények makacs dolgok, s nem kizárt, hogy előbb vagy utóbb itt is fény derül rájuk.
Miért kellett kőbe vésni az MDF vezetésének, hogy nem támogatják Orbán Viktort, és nem fogadják el a FIDESZ programját? Akár tetszik ez Dávid Ibolyának, akár nem, Antall József a rendszerváltás utáni időszak politikai őstehetségének tekintettetartotta Orbán Viktort, akit a kereszténydemokrata értékrendet követő nemzeti-konzervatív néppárt egyik vezetőjének tekintett, s akire haldoklóként is rábízta végakaratát. Orbán Viktor az, aki ezt az antalli örökséget - egy nagy nemzeti gyűjtőpárt létrehozását - sikeresen megvalósította munkatársaival, s közben nagyformátumú államférfivá nőtte ki magát. Orbán Viktor és a FIDESZ történelmi küldetést teljesít, amikor az uzsoracivilizáció rabságába került és pusztuló

magyar nemzetet fel akarja emelni. Aki nem hajlandó a nemzet felemelkedése érdekében félretenni kicsinyes egyéni és pártpolitikusi sérelmeit, az nem tekinthető többé hitelesen sem kereszténynek, sem magyarnak, sem a magyar nemzet fennmaradását célzó konzervatív politika képviselőjének.

Dr. Drábik János

Miként irányít a nem látható kormányzat?

Az államilag előállított művi terrorizmus

A közelmúltban több elmélet is megszületett a nemzetközi terrorizmus értelmezéséről. Ezek közül az egyiket **Webster Griffin Tarpley** dolgozta ki**"9/11 Synthetic Terror Made in USA"** c. munkájában. Tarpley szerint az olyan merényletek - mint Kennedy elnök meggyilkolása, az olaszországi Vörös Brigádok és a németországi Vörös Hadsereg Frakció és az ehhez hasonló, háttérből irányított terrorista cselekmények, beleértve 2001. szeptember 11-ét is - túlnyomórészt a hírszerző szervezetek és a titkosszolgálatok tevékenységének az eredménye. Kutatási eredményei szerint ebben a tevékenységben fontos szerepet játszanak úgy nevezett **patsy-k** (szó szerint balek-bűnbakok, azok a személyek, akikre ráirányítják a gyanút), akiket aztán felelőssé tesznek a nyilvánosság előtt a bűncselekmények elkövetéséért. Ezek a személyek, akikre a nyilvánosság számára kiosztják a terrorista szerepkört, azonban nem tudnák végrehajtani a rájuk bízott feladatokat, ha nem segítené őket az állami irányítás legkülönfélébb szintjén működő kettős-lojalitású titkos ügynökök szupertitkos hálózata. A patsy-k áldozatnak, illetve balek-bűnbaknak vannak kiszemelve. Rendszerint hiszékeny személyek, hasznos idióták, fanatikusok, rendőrügynökök, provokátorok, akik szükség esetén fel is áldozhatóak.
Az úgynevezett **mole-ok** (besúgók, spiclik, "téglák", beépített személyek), titokban nem azokhoz a szervezetekhez lojálisak, amelyekben dolgoznak, hanem egy külső irányító központ utasításait hajtják végre. Ők azonban nemcsak a kormányzati szervekben működnek, de a tömegtájékoztatás szinte minden szintjén is. Itt a hangsúly azon van, hogy nem az alkotmányos rendhez és annak irányítási struktúrájához lojálisak, hanem egy magántermészetű hírszerző hálózathoz, egy privát érdekszövetséghezklikkhez, szervezethez, frakcióhoz vagy az államcsínyt megkísérlő puccsistákhoz.
További fontos szereplői a **mesterséges** vagy művi úton előállított **terrorizmusnak,** a rendszerint névtelenségbe burkolózó hivatásos személyek. Ők azok, akik ténylegesen végrehajtják az erőszakos cselekményeket, amelyekről aztán a nyilvánosság tudomást szerez, ezek a hivatásosok azonban megbújnak a balek-bűnbaknak kiszemelt úgynevezett terroristák mögött. Ezeket a hivatásos bérgyilkosokat **aszteroidoknak** (kisbolygóknak), is nevezik, a mesterséges terrorizmus világában. A hivatásos aszteroidok hidegvérű technikusok. Soraik között megtalálhatóak a különlegesen kiképzett egykori veteránok, a delta egységek korábbi tagjai és a CIA által kiképzett különböző szakemberek. Sok közülük pénzért dolgozik és zsoldosnak tekinthető. Vannak köztük nagy-tudású műszaki szakemberek is.
A patsy-k arra vannak kiképezve, hogy feltűnően viselkedjenek, és minél több nyomot hagyjanak adott esetben maguk után. De sok közöttük a kiegyensúlyozatlan személyiség, a pszichopata. Egzisztenciálisan nem tudnak magukról gondoskodni, és ezért állandó támogatásra szorulnak. Adott esetben a hatóságokkal is összeütközésbe kerülnek, és ilyenkor gondoskodni kell arról, hogy szabadlábon maradjanak. Mindez előfeltétele annak, hogy azt a feladatot, amelyre kiszemelték őket, végre tudják hajtani. Mindebből az következik, hogy a patsy-k sem fizikailag, sem szellemileg nem képesek önállóan nagy méretű, szerteágazó ismereteket, és képességeket igénylő feladatok végrehajtására. Ehhez nekik külső támogatásra és irányításra van szükségük.
Ezzel szemben a **hivatásos végrehajtók** rendszerint jó idegzetű emberek, akik erkölcsileg lehetnek deformálódottak, azaz morál insanity-nek minősíthetőek. Ezek a hidegvérű technokraták kiváló szakértelemmel képesek végrehajtani a legbonyolultabb terrorcselekményeket is. Ők a patsyk-től eltérően a legnagyobb anonimitást részesítik előnyben. Nem akarnak a figyelem központjába lenni, kerülnek minden feltűnést, hogy észrevétlenek maradhassanak. A valódi kockázatot az jelenti számukra, hogy aktív

közreműködőként kemény bizonyítékokkal rendelkeznek az adott bűncselekmény vagy terrorista akciók elkövetéséről. Mivel túl sokat tudnak, ezért veszélyesek a mesterséges terrorizmus valódi irányítói számára, és így gyakran azok likvidálják ezeket a kemény profikat, akik rájuk bízták a terrorista cselekmény végrehajtását.
A **bűnbakokat,** a **beépített** személyeket és a **hivatásos** végrehajtókat független **titkos parancsnoki központ** irányítja, amely felépítését tekintve félkatonai jellegű szerveződés. Csaknem bizonyosan állítható, hogy ez az irányítást végző titkos parancsnoki csoport, nem a hivatalos kormányzati struktúra alá- és fölérendeltségi rendje szerint tevékenykedik, hanem saját, magán-természetű függelmi viszonyai szerint. Még Ronald Reagan elnök volt az, aki kiadta azt az elnöki rendeletet (Excecutive Order 12333) amely decentralizálta, lényegében privatizálta, a Központi Hírszerző Szolgálatnak, a CIA-nak a hidegháborús funkcióit. Ezek átkerültek olyan szervezetekhez, mint a speciális erők, a Delta Force, a SEALS, Nagy Britannia Special Air Services szolgálata, US Air Force Intelligence, Defense Intelligence Agency és a többi ehhez hasonló szervezet, beleértve számos magáncéget is.
Kulcsfontosságú a mesterséges terrorizmus működtetése szempontjából a magántulajdonban álló és a háttérhatalom megbízottai által ellenőrzött**tömegtájékoztatási intézmények** működése. A nyomtatott és elektronikus sajtó tevékenysége elengedhetetlen a siker szempontjából. A tömegtájékoztatási intézmények feladata, hogy a terrorista cselekmény hivatalos változatát terjesszék, és azzal manipulálják a közvéleményt. A tömegtájékoztatás meghatározó személyiségei - egyes kivételektől eltekintve - a prostituált szó mintájára **"presstituáltnak"** nevezhetők, mert az a feladatuk, hogy átcsússzanak a nyilvánvaló képtelenségeken, ne vegyék észre az ellentmondásokat és a fizikai lehetetlenségeket. A tömeges agymosás jól bevált eszközeit használva kell irányítaniuk a közvéleményt. Az álcázott és kevésbé álcázott cenzúra legváltozatosabb technikái kerülnek alkalmazásra.
Ilyen szervezeti és működési rendből kiindulva elemezte Tarpley a szeptember 11-i eseményekről ismertté vált hivatalos magyarázatot. Ezt a máig is elfogadottnak tekinthető hivatalos álláspontot abszurdnak, ellentmondásosnak, rendkívül kétségesnek, kifejezetten gyanúsnak, és fizikai értelemben pedig lehetetlennek minősítette. Azaz a hivatalos álláspont azért tarthatatlan, mert nem állja ki az elemzés próbáját.
A terrorizmus története bizonyítja, hogy a szintetikus módszerekkel előállított terror-cselekmények kiválóan alkalmasak a közvélemény megdolgozására, befolyásolására, háborús hangulat keltésére, és adott esetben tekintélyuralmi és diktatórikus kormányzás bevezetésére. Említettük, hogy több kutató is bizonyította: 9/11 hivatalos magyarázata nem állja ki a hozzáértő és elmélyült elemzés próbáját. Ennek ellenére a hivatalos politika még mindig arra használja fel ezt az abszurd, ellentmondásos és tarthatatlan álláspontot, hogy vele támassza alá a terror elleni megelőző háborúk indítását és folytatását, valamint a rendőrállami módszerekre történő áttérést a belpolitikában.
Megalapozottan feltételezhető, hogy ezúttal is államilag támogatott színlelt terrorizmussal állunk szemben. Az államilag történő támogatás nem azt jelenti, hogy az Egyesült Államok vagy korábban olyan országok, mint Olaszország, a Német Szövetségi Köztársaság, egész irányító struktúrája részt vett volna az ilyen színlelt terrorizmus megvalósításában. Pontosabb azt feltételezni, hogy egy magánirányítás alatt álló szupertitkos hálózatról van szó, amely gondosan el van rejtve az adott ország állami-és védelmi- apparátusának a döntéshozatali szintjein.
Már említettük, hogy **Webster Griffin Tarpley** hosszabb tanulmányt szentelt a mesterségesen előidézett úgynevezett szintetikus terrorizmus elemzésének (a mű eredeti címe: **"9/11 Terror Fraud: Myth of the 21st Century" és** 2004-ben jelent meg az Egyesült Államokban), amelyet azért nevez szintetikusnak, mert számos eltérő komponens koordinált összjátékából áll elő. Ezek az alkotó elemek a **patsyk,** a **mole-ok** és

a**professzionális** személyek, valamint a **tömegtájékoztatásba beépített újságírók,** és az irányítást végző **parancsnoki központ.** De szintetikusnak tekinthető abban az értelemben is, hogy mesterségesen hozzák létre, és nem magától, spontán módon keletkezik. Döntő módon egy rejtőzködő hatalom és jól képzett hálózata közös erőfeszítésének az eredménye, amelyben a kormányzat formális intézményei is fontos és nélkülözhetetlen szerepet játszanak.
Ebben az értelmezésben a nemzetközi terrorizmus legtöbb megnyilvánulása államilag szponzorált tevékenység eredménye. Ez nem azt jelenti, hogy az adott állam egész kormányzata részt vesz benne. Csupán arról van szó, hogy a kormányzat egyes szervezetei felhasználják a rendelkezésükre álló hatalmi, igazgatási hatásköröket és eszközöket, hogy a legkülönfélébb módon, rendszerint jól álcázva, elősegítsék a terrorista akciókat. Korábban a propaganda hatására sokan úgy vélték, hogy a nemzetközi terrorizmus valamilyen módon kapcsolatban áll a haladást elősegítő forradalmi változásokkal és az igazságosságot próbálja érvényesíteni nemzetközi szinten is. Tarpley azt állítja, hogy az olasz Vörös Brigádok, és a nyugat-németországi Baader-Meinhof csoport tevékenységét a NATO és a vele kapcsolatban álló titkosszolgálatok, hírszerző szervezetek hozták létre, támogatták, és irányították a háttérből. Közismert tény, hogy az Al-Kaidát is a CIA hozta létre és látta el pénzzel, nem pedig az arabok.
A terrorizmus tehát a mi korszakunkban ténylegesen a nemzetek feletti pénz-és korporációs oligarchia, elsősorban a nemzetközi pénzügyi közösség, titkos háborúját jelenti a lakosság többsége ellen. Itt olyan harcról van szó, amelyet politikai okokból nyíltan nem lehet folytatni. Ennek a nemzetek feletti oligarchiának pedig az a célja, hogy fenntartsa, és ha lehet még növelje is saját hatalmát, és így biztosítsa fennmaradását. Az, hogy az adott oligarchia milyen konkrét formában jelenik meg, nem érinti a lényeget. A szovjet birodalom oligarchiáját az ún. nómenklatúra alkotta, amely az állam diktatórikus hatalma révén rendelkezett a termelői vagyonnal, és a vagyon révén az emberek feletti hatalommal. Amikor ennek a nomenklatúrának a tagjai látták, hogy a kommunista párt és a marxista ideológia uralma megrendült, minden további nélkül készek voltak korábbi politikai nézeteiket feladva átállni az ellenkező oldalra, azért, hogy oligarchikus helyzetüket és előjogaikat megőrizhessék a kommunista rendszer bukása után is.
Így a pártállami diktatúra, az állammonopolista tulajdon és a központi tervgazdálkodás leghűségesebb híveiből lettek a spekulánsok, tőzsdések, nagyvállalkozók, zöldbárók, a minden korláttól mentes vadkapitalizmus meggyőződéses hívei. Az Egyesült Államokban viszont pont egy ellenkező irányba tartó folyamatot látunk. Azok a vezető rétegek, elsősorban a pénzrendszer monopóliumával rendelkező bankárok és korporációs oligarchák, akik a demokratikus intézmények mögé rejtőzve gyakorolják a hatalmat, egyre inkább késznek mutatkoznak a demokratikus látszatok félretételére, és a rendőrállami hatalomgyakorlás nyílt módszereinek a bevezetésére.
Mindebből az is következik, hogy a terrorizmus nem a társadalmi gazdasági elnyomásból és kétségbeesésből származik. Nem az elnyomott és kizsákmányolt népek (akiket idegen hatalom leigázott, vagy pénzügyi függés kialakításával gyarmatosított) fognak össze és hoznak létre szervezett ellenállást. Majd pedig ez a szervezeti formát öltő ellenállás - miután megerősödött - kezd harcba az elnyomók ellen. Előfordult ilyen eset is világtörténelemben, de csak igen ritkán. A nemzetközi terrorizmus legfontosabb szereplői valójában az olyan titkosszolgálatok, mint az egykori KGB és Stasi, az MI-6, a CIA, az FBI, valamint az NSA, amely mára már átadta a helyét a Department of Homeland Security-nek, az Egyesült Államok nemrég létrehozott Állambiztonsági Minisztériumának. Ezek a hírszerző szolgálatok elsősorban a világhatalmat kézbentartó nemzetközi pénz- és korporációs- oligarchia stratégiájának a szolgálatában állnak.
A titkosszolgálatok közös stratégiájukban abból indulnak ki, hogy elkerülhetetlenek a nagyarányú társadalmi és politikai változások. Ezért, ha valamilyen új jelenség, mozgalom,

irányzat, szervezet tűnik fel, azonnal megpróbálnak beépülni abba, hogy átvegyék az irányítását. Ez különösen áll a terrorista jellegű szerveződésekre, mivel fontos, hogy az ilyen típusú szervezetek és mozgalmak feltétlenül az ellenőrzésük alatt álljanak. A titkosszolgálatok azonban előnyben részesítik azt, hogy ők maguk hozzák létre ezeket a szerveződéseket, vagy ha már létrejöttek, akkor minél előbb beépüljenek és átvegyék az irányítását.
A titkosszolgálatok, és hírszerző szervezetek eszköztárából nem hiányoznak a megtévesztés, a hamisítás, az álcázás, az erőszak és az árulás legváltozatosabb formái. Ahhoz, hogy hatékonyak legyenek, a legkeményebb módszerektől sem riadnak vissza. A machiavellizmus egy primitív formája jellemző tevékenységükre. Megállapíthatjuk tehát, hogy a terrorizmus olyan tevékenység, amelyet a kormányzati szervezeteken belül működő szupertitkos hálózat felügyel minden valószínűség szerint a pénzügyi ellenőrzést gyakorló csoportok ellenőrzése alatt. A kilencvenes évek tényei arra utalnak, hogy a nemzetközi pénzügyi közösség és hálózata a hatalom végső forrása a globalizált rendszerben. A terrorizmust ezért nem lehet spontán jelenségként vizsgálni. Ebben a sokrétű jelenségben számos tudományág művelőinek a tudása van jelen. Kitapintható a szociológia, a pszichológia, a pszichiátria, a különböző haditudományok és természetesen a titkosszolgálati szakértelem. Az egyes terroristák és terroristacsoportok gyakorlati működéséhez széles körű és hatékony támogatási-háttér szükséges. Akik a spontán terrorizmusban hisznek, természetesen ma is úgy gondolják, hogy ezek a cselekmények az elnyomás, a gazdasági nyomorúság és kétségbeesés talaján alakulnak ki és aktivizálódnak.
Ezek a spontaneitást hirdető elméletek mellőzik azt a körülményt, hogy a nemzetközi terrorizmus jelenlegi megjelenési formáiban elengedhetetlen szerepet játszanak a titkosszolgálatok és hírszerző ügynökségek. A tekintélyes indiai szerző, **Arundhati Roy,** megfogalmazása szerint a terrorizmus a háború privatizált változata. Ebből az is következik, hogy a terroristák elsősorban munkavállalóként és zsoldosként a háborúzás világpiacának szereplői. **Tarpley szerint a művi terrorizmus** legfőbb tulajdonsága, hogy végső soron állami ellenőrzés alatt áll. A szálakat mozgatók természetesen jól el vannak rejtve. Az irányítást végző titkosszolgálatok és hírszerző szervezetek közjogilag nem tartoznak a magánszektorhoz, de az alkotmányos kormányzat mögött meghúzódó informális irányító-központ - a beépített kettős lojalitású ügynökei révén - ellenőrizni és irányítani tudja őket.
Ez az állam által tehát csak közvetetten támogatott művi terrorizmus szinte minden eszközt felhasználva rejtegeti valódi természetét. Így például az elnyomottak hiteles képviselőjének tünteti fel magát. Ezek az elnyomottak lehetnek az arabok, a muszlimok, a kizsákmányolt dolgozók, a jogaikban korlátozott nemzeti kisebbségek és bármely hátrányos helyzetű társadalmi csoport. A valódi irányítást végző KGB, CIA vagy MI5 természetesen más név mögé rejtőzik. Így jönnek létre az olyan hangzatos nevű terrorista csoportok, mint az olaszországi Vörös Brigádok, a Német Szövetségi Köztársaságban működő Vörös Hadsereg Frakció, vagy a baszk ETA, és napjainkban az ügyeletes világmumusnak kikiáltott Al-Kaida. Ezek a hamis zászló alatt hajózó, megtévesztést szolgáló szerveződések, a tömegtájékoztatás megfelelő segítségével sikeresen tudják színlelni, hogy tagjai nemes cél érdekében küzdő harcosok.
A XIX. században a nemzetközi terrorizmus első számú központjai Londonban voltak. A Brit Birodalom védelme szükségessé tett olyan akciókat is, amelyeket nyíltan nem vállalhatott fel a kormányzat. Európában ezt a szervezett terrorizmust **Giuseppe Mazzini** - az olasz carbonarik vezére - irányította megbízásból. Ő volt, aki ugyancsak megbízásból létrehozta a Fiatal Olaszország, a Fiatal Németország, a Fiatal Franciaország, a Fiatal Lengyelország, a Fiatal Törökország, a Fiatal Amerika mozgalmakat. Mazzini a fizetését a brit haditengerészet központjától, az **Admiralitástól** kapta. Ennek a tevékenységnek az éle a porosz, illetve később a német, az osztrák és az orosz uralkodó dinasztiák, valamint a nemzeti uralkodó

osztályok hatalomból való eltávolítására irányult. Mivel ezekben a soknemzetiségű, dinasztikus államokban számos különböző nép és nemzetiség élt, Mazzini feladata volt, hogy lehetőleg valamennyi számára létrehozzon külön terrorista csoportot. Gyakran többnek is odaígérte ugyanazt a területet. Az volt a fontos, hogy a dinasztikus uralom képviselőit eltávolítsák, ha nem megy másképp, akkor merényletekkel. Nemcsak Mazzini, de az orosz anarchista Bakunyin is Londonból irányította híveit a hatóságok hallgatólagos jóváhagyásával.

A ma újból időszerű **Niccoló Machiavelli** "Beszélgetések" (Értekezések) című művében hosszú fejezetet szentel az összeesküvéseknek. A firenzei politikai gondolkodó számára az összeesküvés elsősorban az állam uralkodójának a meggyilkolását jelentette a hatalom megszerzése érdekében. A jelenlegi modern terrorizmus sokkal árnyaltabb és álcázottabb, de egyik célja ma is az irányító politikus hatalomból történő eltávolítása, illetve a kormányzat politikájának a megváltoztatása.

Gyakran olyan népszerű vezető ellen vetnek be terrorista módszereket, mint amilyen Franciaország korábbi elnöke **Charles De Gaulle** volt**.** De Gaulle nem fogadta el**,** hogy az Egyesült Államok és Nagy-Britannia diktálja Franciaország politikáját. Országát kivonta a NATO parancsnoksága alól és magát a főparancsnokságot is eltávolította Párizsból. De Gaulle elítélte a vietnami háborút és azt sem támogatta, hogy Nagy-Britannia az Európai Gazdasági Közösség tagja legyen. Egyik legbátrabb lépése az volt, hogy követelte a dollár átváltását aranyra, amit neki utoljára még teljesített a FED, az Egyesült Államok központi bankjának szerepét betöltő magánpénzkartell. Nagy feltűnést keltett az is, hogy síkra szállt a kanadai francia nyelvű tartomány, Québec, függetlensége mellett. A felsoroltak, valamint más okok is azt eredményezték, hogy mintegy harminc merényletet kíséreltek meg ellene. A merénylők a francia szélsőjobboldali csoportokhoz tartoztak, de mögöttük az angolszász titkosszolgálatok húzódtak meg. Mivel a De Gaulle védelmét ellátó francia titkosszolgálatok lojálisak voltak köztársasági elnökükhöz (ugyanezt nem mondhatjuk el a John Fitzgerald Kennedy védelméről gondoskodó amerikai titkosszolgálatokról) így egyik merénylet sem járt eredménnyel**.**

Ugyenezen titkosszolgálatok keze nyomát lehet fellelni az olasz állami olajvállalat - az ENI - vezetőjének, **Enrico Matteinek** a halálában. Mattei borsot tört a "Hét nővérnek" nevezett olajkartell irányítóinak az orra alá azzal, hogy a profit felét át akarta engedni az arab olajtermelőknek. Ez jóval kedvezőbb volt az angolszász ajánlatoknál. Ezért végül is az életével fizetett.

Az 1960-as évek közepétől az egyedül tevékenykedő "magányos" terroristákat a magukat forradalminak nevező felforgató csoportok váltották fel. Ezek a csoportok az 1980-as évek végétől kezdődően levettették korábbi marxista-leninista álruhájukat, és jobboldali anarchistákká, vagy az iszlámhoz kötődő terrorista csoportokká alakultak át.

Amikor a jelenlegi Németország öt keleti tartománya, az egykori NDK, csatlakozott a Német Szövetségi Köztársasághoz, annak teljes vagyona a**Treuhand**-nak nevezett vagyonkezelő hivatal kezébe került. E sorok írója még Münchenben élt, amikor szembesülnie kellett azzal, hogy a Treuhand több vezető-beosztású munkatársát egymás után meggyilkolták. Az egyik ilyen áldozat, **Detlev Karsten Rohwedder** volt, aki meg akarta tartani köztulajdonban az egykori NDK ipari és mezőgazdasági vagyonát, hogy biztosítsa az öt keleti tartomány lakóinak a foglalkoztatását. Rohwedder úgy vélte, hogy így könnyebb szervesen összekapcsolni a korábbi Nyugat- és Kelet-Németország gazdaságát. Az angol-amerikai pénzemberek azonban ragaszkodtak ahhoz, hogy az NDK közvagyona minden további halogatás nélkül privatizálásra kerüljön méghozzá a lehető legalacsonyabb áron. Amikor Rohwedder elutasította ezt a követelést, akkor merényletet követtek el ellene. Ezt a Baader-Meinhof csoport, azaz a Vörös Hadsereg Frakció első nemzedékének a nyakába varrták.

Ugyanezt tették **Alfred Herrhausen egyetemi tanár,** a Deutsche Bank elnöke, Kohl kancellár tanácsadója és közeli barátja esetében is. Az NSZK legvédettebb embere volt, mégis fel tudták robbantani páncélozott Mercedesét 1989. november 30-án Bad Homburgban. Herrhausen bűne az volt, hogy terveket dolgozott ki a szovjet birodalomból kiváló kelet-európai országok adósságának az elengedésére és termelő gazdaságuk szanálására, illetve modernizálására. Ezek az elképzelések nem illettek be a nemzetközi pénzügyi közösség stratégiai elképzeléseibe, amelyek célja az volt, hogy ezen országok nemzeti vagyonát mielőbb beolvasszák a nemzetközi pénzügyi közösség világszintű részvényvagyonába. Herrhausent tehát ki kellett kapcsolni. A merényletet a Vörös Hadsereg Frakció harmadik nemzedékének a nyakába varrták, de a mai napig nem kerültek elő a tettesek. Ennek többek között az is az oka, hogy a Vörös Hadsereg Frakció első nemzedéke már nem élt, a második generáció tagjai börtönben voltak, harmadik nemzedék pedig nem létezett.
Amikor Rohweddert 1991. húsvétja után meggyilkolták, hivatali utódai azonnal megkezdték az NDK állami vagyonának a rendkívül olcsó kiárusítását, pontosan úgy, ahogy azt az angolszász pénzemberek óhajtották.
Érdemes megemlíteni még, hogy az olasz kereszténydemokrácia kiemelkedő politikusát, Aldo Morot is ez a fajta államilag támogatott terrorizmus távolította el az élők sorából. **Aldo Moro** Olaszország miniszterelnökeként ellenezte az úgynevezett zéró-növekedés elméletét, amely össze volt kapcsolva a lakosság számának tudatos csökkentésével. Ezért magára vonta a háttérhatalom olyan intézményeinek a haragját, mint a **Római Klub.**
1982. júniusában Aldo Moro felesége tanúvallomást tett a férje elleni merénylet ügyében folyó bírósági tárgyaláson Rómában. Moro asszony elmondotta, hogy férjét meggyilkolását megelőzően életveszélyesen megfenyegette az Egyesült Államok egyik magas-beosztású politikai személyisége.**Eleanora Moro** kérésre megismételte a bíróság előtt azokat a szavakat, amelyeket ez a magas beosztású személy - **Henry Kissinger** - mondott.
Később, az olasz főváros bíróságának egyik tárgyalótermében, 1982. november 10-én, a meggyilkolt miniszterelnök egyik közeli barátja, **Gorrado Guerzoni** is, eskü alatt vallotta, hogy Aldo Morot az Angliában működő Royal Institute for International Affairs (RIIA) egyik befolyásos képviselője, aki egyben a "The Committee of 300" (300-ak Bizottsága) tagja, keményen megfenyegette. Ez a bizonyos személy történetesen akkor még betöltötte az Egyesült Államok külügyminiszterének tisztségét is, és úgy hívták, hogy **Henry Kissinger. Gorrado Guerzoni** valamint **Eleanora Moro** tehát egybehangzóan vallotta, hogy **Kissinger** ezt közölte Moro-val: "Vagy leállítja politikai vonalát, vagy nagyon keményen meg fog fizetni érte." Guerzoni azt is elmondotta, hogy Kissinger annak a szállodának a szobájában tette ezt a fenyegető kijelentését, ahol Moro washingtoni hivatalos látogatása során lakott. Moro ebben az időben nemcsak országa kormányának az élén állt, de a külügyminiszteri tisztséget is betöltötte és az olasz köztársasági elnököt kísérte el az Egyesült Államokba hivatalos látogatása alkalmából.
Amikor ez a közérdek szempontjából fontos tény a római bíróságon ismerté vált, az amerikai lapok a "presstituált" szerkesztők jóvoltából nem írtak róla. De hallgattak róla a rádiók és a televízióállomások is. Hallgattak arról is, hogy a háttérhatalom egyik fontos irányítójának számító Kissinger milyen szerepet játszott a háttérben az Öböl-háború előkészítésében. A feladata itt az volt, hogy Kuvait ellenőrzés alá vételével példát statuáljanak a többi közel-keleti országnak, miszerint alá kell vetniük magukat a háttérhatalom stratégiai elképzeléseinek.
E stratégia részeként Kissinger - Moro-hoz hasonlóan - **Ali Bhutto-t** is megfenyegette, aki akkor Pakisztán elnöke volt. Bhuttonak azt rótták fel, hogy erőfeszítéseket tett atomfegyverek megszerzése érdekében. Pakisztán fenyegetve érezte magát Keletről az indiai atomprogramtól, Nyugatról pedig az izraeli atomfegyverektől. Bhuttot koholt vádak alapján 1979-ben kivégeztette **Zia ul Haq** tábornok, aki a nemzetközi háttérhatalom egyik irányító

szervezetének számító Council on Foreign Relations (CFR) képviselője volt Pakisztánban és később az ország elnöke lett.
Hamarosan **Zia ul Haq** sorsa is beteljesedett. A tábornok azért, hogy megmutassa a pakisztániaknak: ő a saját vonalát viszi, és nemcsak idegen érdekeket szolgál, Iszlamabadban támogatta az amerikai nagykövetség felgyújtását. Mivel Zia ul Haq is ragaszkodott Pakisztán atomfegyverkezéséhez, valamint azért, mert beavatkozott az afganisztáni háborúba, az életével fizetett. C-130 Herkules típusú repülőgépét egy rendkívül alacsony frekvenciájú (extremely low frequency - ELF) energiafegyverrel lelőtték, amikor az felszállt. Zia ul Haq tudta, hogy élete veszélyben van, mert ujjat húzott Amerikával és a mögötte álló háttérhatalommal. Ezért védekezésül magával vitte repülőgépén az amerikai katonai hírszerző szolgálat egy csoportját, amelyet Herbe Wassom tábornok vezetett. Zia ul Haq-ot a török titkosszolgálat figyelmeztette, hogy ne utazzon repülőgéppel, de ő azt hitte, hogy ha magas-rangú amerikai katonák is vannak a társaságában, akkor biztonságban van és utazhat.
Röviddel az után, hogy **Zia ul Haq C-130**-as gépe felszállt a pakisztáni katonai támaszpontról, egy gyanúsan kinéző teherautó volt látható annak a hangárnak a közelében, ahol a C-130-as volt. Az ellenőrző torony figyelmeztette a földi biztonsági embereket, de mire azok akcióba léptek, a C-130-as már felszállt és a gyanús teherautó eltűnt. Néhány perccel később a C-130-as bukfencezve zuhanórepülésbe kezdett és földet érve kigyulladt. Nincs magyarázat a C-130-as gép ilyen fajta viselkedésére, mert ez a repülőgép típus igen megbízható. A közös pakisztáni-amerikai vizsgálóbizottság nem talált olyan hibát, amely a pilóta tévedésére, vagy műszaki, illetve gyártási hibára lett volna visszavezethető. A bukfencező zuhanás, amely a hurokrepülésre emlékeztet, egyértelműen azokra a repülőgépekre jellemző, amelyeket a rendkívül alacsony frekvenciájú elektromágneses energiafegyverrel lőnek le.
Dr. John Coleman megerősíti "The Conspirators' Hierarchy: The Committee Of 300" című könyvében (Joseph Publishing Co., Carson City, Nevada, 1994., 24-26. old.), hogy Aldo Morot az olasz Kereszténydemokrata Párt nagy tekintélyű vezetőjét a Propaganda Due (P2) szabadkőműves páholy által irányított bérgyilkosok azért ölték meg, hogy elfogadtassák vele a Római Klubnak a termelőipar leépítésére és a lakosság létszámának a csökkentésére vonatkozó stratégiáját. Moro pont az ellenkezőjét akarta - a termelőgazdaság megszilárdítását és a teljes foglalkoztatottság biztosítását. Igy akarta a keresztény-katolikus stratégiát megerősíteni az eurokommunista irányzatra áttérő olasz kommunista párttal vívott politikai küzdelemben, mert az OKP is ehhez hasonló törekvéseket hirdetett. Moro halála elmozdította az akadályokat az elől, hogy a háttérhatalom stratégiájának megfelelően Olaszországot is destabilizálják és átállítsák a pénzrendszer által vezérelt gazdasági rendszerre, a krematisztikára. Ez utóbbi lényege, hogy a pénzből még több pénzt állítsanak elő. A valódi közgazdaság, az ökonómia, célja a társadalmi szükségletek kielégítése, a pénz pedig csak a közvetítő közeg szerepét tölti be.
A terrorizmust tehát fel lehet használni a politikai helyzet radikális megváltoztatására, és eredményesen lehet befolyásolni vele az adott ország politikai folyamatait. Az 1970-es és az 1980-as években az amerikai vezető körök, továbbá a NATO, de Olaszország irányítói is, szinte mindent elkövettek azért, hogy az egyre szelídebb húrokat pengető Olasz Kommunista Pártot, az eurokommunizmus egyik szószólóját, távol tartsák a hatalomtól. Ezzel függ össze az a terrorista hullám, amelynek nyomán véres cselekményekre került sor Milánóban, Bresciában, és másutt. A leglátványosabb közülük az a merénylet volt, amelyre a bolognai vasútállomáson 1980. augusztus 2-án került sor, ahol 85-en meghaltak és 200-an megsebesültek. A 2004.-es március 11-i madridi vonatrobbantást megelőzően ez volt a legsúlyosabb támadás Európában vasúti szerelvény ellen.
A terrorizmust a társadalom feletti ellenőrzés hatékony eszközének tartják. Olyan módszernek, amely szinte végtelen lehetőséget biztosít a társadalom befolyásolására.

Kétséges viszont, hogy lehet-e terrorizmusra felépíteni az egész társadalmi rendet és a kormányzati gyakorlatot. A terrorizmus kétségtelenül alkalmas háború kirobbantására. Az államilag szponzorált és hamis lobogó alatt menetelő terrorista csoportok támadásokat intéznek az ellen a hatalom ellen, amelyet meg akarnak dönteni. Azért tüntetik fel magukat egészen másnak, mint amik, hogy megszerezzék a lakosság erkölcsi és politikai támogatását. Ezért korunk terroristái áldozatnak állítják be magukat, akik hazafiként vállalják a nemzeti célok kiharcolását, az embertelen elnyomókkal szemben. A bevett formákhoz tartozik, hogy a tüntetők - a hatóságok által engedélyezve - békésen és felelősségteljesen tüntetnek. Egyszer csak azonban a békés tüntetők közül kiválik egy erőszakos kis csoport, amely magát radikális anarchistának tünteti fel. Az esetek többségében kiderül róluk, hogy beépített rendőrügynökökből áll. Ezek az "anarchisták" aztán elkezdik betörni az ablakokat, felgyújtani az autókat és még a rendőrökkel is szembeszállnak Molotov-koktélokkal. Ez után már a rendőrség is keményen lép fel: könnygáz gránátokat vet be, rátámad gumibotokkal a tüntetőkre, akiket lehetőleg beszorítanak egy zsákutcákba, és miután jól megverték őket, megbilincselve rendőrautókkal elszállítják. Mindennek az a következménye, hogy a békés polgárok később már nagyon meggondolják, hogy részt vegyenek-e legközelebb is egy ehhez hasonló "békés" tüntetésen. A tömegtájékoztatás természetesen az erőszakos kisebbségre összpontosít, és azt szuggerálja a nézőknek, hogy a rendőrökre támadó "anarchisták" a jellemző tüntetők.
A legújabb kori történelemben több alkalommal is így kezdődtek a háborúk. Gondoljunk csak a szarajevói merénylőre, **Gavrilo Princip**-re, aki 1914-ben meggyilkolta Ferenc Ferdinánd trónörököst és feleségét. Princip a Mazzini-típusú szerb titkos szervezethez, a Fekete Kézhez, tartozott. A Fekete Kéz-t a szerb katonai hírszerző szolgálat irányította, amelyet viszont a cári Ohrana felügyelt a belgrádi orosz katonai attasén keresztül. Arra is adatok vannak, hogy az angolok által támogatott - de franciaországi központtal működő - Grand Orient szabadkőművesség is részt vett a merénylet előkészítésében és végrehajtásában.
Hitler is megrendezett hasonló jellegű provokációt. Mivel a németek többsége nem akart háborút, ezért úgy döntött, hogy 1939. augusztus utolsó napján, a lengyel határon fekvő **Gleiwitz** Rádióállamása ellen megrendez egy támadást lengyel katonai egyenruhába bújtatott német elítéltekkel. Este 8 órakor lengyel egyenruhát viselő SS tisztek irányítása alatt ezek a börtönből kihozott és lengyel katonának beöltöztetett németek megrohanták a rádióállomást. Ez után elhangzott egy lengyel nyelvű beszéd arról, hogy eljött az idő a fegyveres harcra. Ennek nyomán minden német rádió azt harsogta, hogy támadás érte Németországot. Az ál-lengyeleket természetesen legépfegyverezték a gleiwitz-i rádiónál. Holttestüket úgy helyezték el az épületnél, mintha akkor haltak volna meg, amikor éppen megrohamozták a rádiót. Ez az államilag megszervezett megtévesztő terrorista akció lehetővé tette Göbbels és propaganda gépezete számára, hogy átmenetileg megszerezze a német lakosság egy részének a támogatását Lengyelország megtámadásához, amelyet Hitler 1939. szeptember 1-re időzített.

A balek-bűnbakok

Annak idején bejárta az egész világot, hogy a Kennedy elnök elleni merénylettel meggyanúsított **Lee Harvey Oswald**, amikor letartóztatták, csak ennyit mondott: "I'm just a patsy." Mint már utaltunk rá a "patsy" azt jelenti, hogy balek, rászedett alak. Fő feladata a félrevezetés és a bűnbak szerepének eljátszása. Ahhoz, hogy a háttérből államilag irányított terrorizmust kellően álcázni lehessen, gondosan kiválasztott balek-bűnbakokra, feláldozható, leírható személyekre - vagyis hasznos idiótákra van szükség. A kiválogatásuknál fontos szempont, hogy viszonylag korlátozott szellemi képességekkel rendelkezzenek, és kellően hiszékenyek legyenek. Ez az előfeltétele annak, hogy ezek a személyek a hamis lobogó alatt menetelő csoportok megbízható tagjai legyenek. El kell velük hitetni, hogy valamilyen nemes ügyért, például az iszlám becsületének a megvédéséért mennek harcba. Nagyon fontos az is,

hogy a "patsy"-k ne jöjjenek rá, hogy egyik vagy másik társuk kettős ügynök - beépített provokátor -, aki egyszerre lojális hozzájuk és teljesíti egy kívülálló szervezet, például a CIA vagy más titkosszolgálat utasításait. Ilyen feltételrendszerből kiindulva már érthető, hogy a balek-bűnbak-szerepre leginkább olyan személyek alkalmasak, akiket a tudomány pszichopatáknak vagy szociopatáknak nevez. Megtalálhatók soraikban a fanatikusok, akik hajlandók bűncselekmények elkövetésére is, de sokan vannak, akik különböző eszmék őszinte elkötelezettjei, vagy csak egyszerűen naiv, befolyásolható, rászedett emberek.
Mivel a **balek-bűnbakok** szellemi képességei általában korlátozottnak minősíthetőek (ez fontos előfeltétele annak, hogy alkalmasak legyenek a nekik szánt szerep eljátszására), ezért szinte folyamatosan segítségre szorulnak mindennapi életvitelükben. Gyakran összeütközésbe kerülnek a rendőrséggel, és ekkor gondoskodni kell arról, hogy minél előbb szabadlábra kerüljenek. Ha magányosak, akkor célszerű szexuális partnert is találni a számukra. Közismert, hogy az egykori **KGB** és a kelet-német **Stasi** rendszeresen foglalkoztatott szexuális-jellegű megbízatások teljesítésére kiképzett elit egységeket. A balek-bűnbakok természetesen pénzügyi támogatásra is rászorulnak, különösen akkor, ha a rájuk bízott feladat érdekében hosszabb és költséges utazásokat kell tenniük. A legfontosabb, amit hangsúlyoznunk kell az, hogy a **balek-bűnbakok** rendszerint fizikailag, szellemileg és műszaki tudásukat illetően is alkalmatlanok olyan bonyolult bűncselekménynek a kivitelezésére, amilyen egy nagyobb méretű, sok összetevőből álló terrorcselekmény, és amellyel az akció valódi irányítói meg akarják vádolni őket a közvélemény számára hihető módon. Valójában nem a bűncselekmény elkövetésétől való irtózás vagy a bűnözői szándék hiánya akadályozza őket a kivitelezésben, hanem szellemi és fizikai képességeik elégtelensége, technikai tudásuk és gyakorlati felkészültségük korlátozottsága.
A balek-bűnbakokat sokféle célra lehet felhasználni. Ma a leggyakoribb, hogy ideologikus vagy vallásos színezetű szervezetbe tömörítik őket, és olyan látszatot adnak a tevékenységüknek, amilyenre a titkos irányító-központ által megtervezett merénylethez szükség van. Ez a színezet jelenti azt a bizonyos hamis lobogót, amire már többször is utaltunk. A balek-bűnbakok mozgatásában kulcsszerepe van a kettős-ügynököknek és a rendőrbesúgóknak. A kettős-ügynökök feladata az is, hogy ők lépjenek akcióba, ha a "patsy"-nek ez valamilyen okból nem lehetséges. Érdemes itt megemlíteni azt, hogy 1992-ben és 1993-ban a New York-ban működő FBI egyik informátora, **Emad Salem,** megpróbálta a saját iszlám terrorista sejtjébe bekapcsolni Szudán ENSZ-küldöttségét. Ez a tervezett összeesküvés is már a Világkereskedelmi Központ elleni bombamerénylettel függött össze. A cél az volt, hogy a kapcsolat létrehozása révén végül is a szudáni ENSZ-misszió olyan célponttá válhasson, amit aztán a rendőrség átkutathat, és amellyel szemben nyomozást indíthat.
Németországban is folyt egy eljárás a szélsőjobboldalinak minősített Nemzeti Demokrata Párt ellen, amelynek azt volt a célja, hogy mint alkotmányellenes politikai szerveződést betiltsák. A bírósági szakban derült ki, hogy a kormány koronatanúja, aki egyben a Nemzeti Demokrata Párt egyik vezetője volt, valójában a német Verfassungsshutz-nak (Alkotmányvédelmi Hivatal - megfelel a magyarországi Nemzeti Nyomozóirodának vagy az amerikai FBI-nak) dolgozott. Az illetékes bíróság nem volt hajlandó addig folytatni az eljárást, amíg ezt a körülményt Gerhard Schröder kormánya nem tisztázta.
Az ügyeletes világmumust, Oszama bin Ladent, gyakran úgy jellemzik, hogy beleillik a balek-bűnbak kategóriába. **Milton Beardman,** a CIA egyik munkatársa, azt állította, hogy abban az időszakban, amikor Oszama bin Laden szervezte a mudzsahedin harcosokat a szovjet megszállók elleni harc folytatására Afganisztánban, nem volt tisztában azzal, hogy ezt az egész akciót a CIA finanszírozta és irányította. Beardman idézi Oszama bin Ladent, aki ezt szó szerint így fogalmazta meg: "Sem én, sem hittestvéreim nem találkoztak az amerikai támogatás bizonyítékaival."

A CIA közvetítőként egy katonai titkosszolgálatot, a pakisztáni ISI-t (Inter Services Intelligence) vagyis az iszlamabadi katonai hírszerző szolgálatot vette igénybe. A CIA tehát nem közvetlenül juttatta el támogatását a mudzsahedineknek. Milton Beardman ezt úgy fejezte ki, hogy "nem mi képeztük ki az arabokat". Ugyanakkor a Kairóban működő Al-aram Stratégiai Tanulmányok Központja megerősítette, hogy az Afganisztánban tartózkodó arabokat nagyon kifinomult kiképzésnek vetették alá, amelyet a CIA dolgozott ki és szponzorált. Vallási fanatizmustól és arab nacionalizmustól vezérelve az iszlám harcosok nem látták világosan, hogy ők az Egyesült Államok hatalmi érdekeinek a szolgálatában küzdenek a szovjet hadsereg ellen Afganisztánban. Az iszlám lázadók vezérei nem álltak közvetlen kapcsolatban sem Washingtonnal, sem a CIA-val. A pakisztáni ISI volt az, amely párhuzamos struktúrákat kiépítve döntő befolyást gyakorolt az iszlám harcosok felett. Az ISI szervezetén belül tevékenykedtek a katonai és hírszerző tisztek, az igazgatási és logisztikai feladatokat ellátó szakértők, a titkos ügynökök és informátorok. Létszámuk elérte a 150 000 főt.
Már említettük, hogy Zia ul-Haq tábornok, a pakisztáni katonai rendszer korábbi vezetője, a New York-i központú Council on Foreign Relations, a CFR (Külkapcsolatok Tanácsa) pakisztáni részlegének volt a vezetője. Amikor Zia ul-Haq megbuktatta, majd ki is végeztette Ali Bhuttot, a CIA és az ISI közötti viszony igen szorossá és meghitté vált. Az afganisztáni háború egész ideje alatt Pakisztán erőteljesebben volt szovjet-ellenes, mint maga az Egyesült Államok. Amikor a szovjet hadsereg lerohanta Afganisztánt, Zia ul-Haq az ISI főnökét utasította, hogy a Szovjetunióhoz tartozó közép-ázsiai országokat destabilizálja. A CIA ezt a tervet azonban csak 1984. októberében hagyta jóvá, mert sokkal óvatosabb volt, mint a pakisztániak. A mi szempontunkból most az a lényeges, hogy mind az Egyesült Államok, mind Pakisztán a megtévesztést használta mind a mudzsahedinek, mind Oszama bin Laden, mind a világ közvéleménye irányában. A színfalak mögött viszont a katonai módszerek kiterjesztését tartotta a legeredményesebbnek, és azt támogatta.

A beépített emberek

Mint már részletesen is kifejtettük a balek-bűnbakok magukra hagyva nem képesek hatékonyan működni hosszabb időn át, ezért ha a mesterségesen előidézett szintetizált terrorizmust sok tényezőből álló szerves egésznek tekintjük, akkor ezen a többtényezős rendszeren belül a második legfontosabb alrendszer a beépített emberekből - a mole-okból - áll. Ezek a mole-ok, (vagyis spiclik, besúgók, kettős ügynökök, téglák, beépített emberek) gyakran igen magas beosztású állami tisztségviselők, kormányzati személyek vagy nagy vállalatok ügyvezetői, akik csak korlátozottan lojálisak ahhoz az intézményhez, amelyben dolgoznak, és még kevésbé követik az amerikai alkotmány előírásait. Ezek a mole-ok magánirányítás alatt álló hálózatnak a tagjai, amely hálózat álcázva beépült a kormányzati szervekbe és ott magát gondosan elrejtve titokban fejti ki tevékenységét, sokszor egész hosszú időn át. Tarpley szerint az amerikai kormányzat intézményei e magánhálózatok több nemzedéke által végrehajtott behatolási erőfeszítések eredményeként nyerték el mai arculatukat és alakították ki jelenlegi gyakorlatukat. A **mole**-ok egyik nemzedéke támogatta az utána következő nemzedékek beépülését és gondoskodott arról, hogy azok tagjai gyorsan haladjanak előre a hivatali ranglétrán. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy a mole-ok már csak saját karrierjük miatt is sokkal lojálisabbak az őket támogató magánhálózathoz, mint a hivatalos hierarchiához, és az alkotmányhoz.
Ebben a magánirányítás alatt álló hálózatban külföldiek is tevékenykednek, gyakran a kormányzat legbelsőbb köreiben. Így például a Szovjetunió számára dolgozott a CIA-n belül **Aldrich Ames.** Az FBI-on belül, pedig **Robert Hanssen**. Napjainkban éppen eljárás folyik több olyan személy ellen is, akik az eddig ismertté vált adatok szerint Izrael és a Moszad számára dolgoztak az Egyesült Államok kormányzati köreiben. A terrorakciók szempontjából azonban nem ezek a beépített személyek a legfontosabbak, hanem azok, akik

vallási, pénzügyi vagy más motivációk alapján, elsősorban a magántermészetű hálózatokhoz lojálisak, nem pedig az Egyesült Államokhoz, és annak alkotmányos intézményeihez
A beépített személy működését jól szemlélteti a 9/11 tragédiájával kapcsolatos előrejelzések sorsa. Ilyen előrejelzés az úgynevezett **Phoenix-memorandum**. Ezt az FBI helyi irodájának munkatársa, **Kenneth Williams**, küldte be az FBI központjába, még 2001. július 10-én, elektronikus úton. Ezt az emlékeztető feljegyzést annak az irodának a középszintű vezetői vizsgálták felül, akik az Oszama bin Laden és a szélsőséges iszlám terrorizmus elleni részleget vezették. A Phoenix-memorandum azt kérte az FBI illetékeseitől, hogy nyomozzák ki több - a közel-keleti térségből származó - személy hátterét, mivel ezek a gyanús személyek feltételezhetően azért tanulnak az Egyesült Államok repülési iskoláin, hogy terrorista cselekmények elkövetésére készüljenek fel. A jelentés név szerint hivatkozik bin Ladenre, és azt is felveti, hogy ezek a gyanús személyek az ügynökei lehetnek.
Egy másik jelzés az **FBI minneapolisi** részlegétől érkezett, Minnesota államból és **Zacharias Moussaoui** hordozható számítógépének a megvizsgálását indítványozza. Mindkét jelentés **Dave Frasca**-nak az asztalára került, aki az FBI radikális fundamentalista-ellenes részlegének volt a vezetője. A **Phoenix-memorandumot** félretették és a **Moussaoui** letartóztatására vonatkozó **kérelmet** elutasították. E hibás döntésekért Frasca volt a felelős, de őt még csak meg sem említi az a függetlennek nevezett vizsgálóbizottság, amelyet **Thomas H. Kean** és **Lee H. Hamilton** vezetett, és amely közreadta a **"The 9/11 Commission Report"**-ot (Final Report of The National Commision on Terrorist Attacks Upon The United States - Az Egyesült Államok elleni terroristatámadást kivizsgáló nemzeti bizottság jelentése alcímmel). Az 567 oldalas és 2004-ben elkészült jelentés hasonló feladatot lát el, mint a John Fitzgerald Kennedy meggyilkolásáról készült Warren-jelentés.
Tény az, hogy az FBI központja, amelynek az a feladata, hogy összehangolja és irányítsa a területi irodák tevékenységét és segítse őket, például azzal, hogy biztosítja számukra az úgynevezett **FISA-engedélyt** (Foreign Intelligence Surveillance Act - Külföldi Hírszerzést Felügyelő Törvény), ezt a feladatát nem látta el. Ezt még akkor is elmulasztotta, amikor a francia hírszerző szolgálat is értesüléseket juttatott el hozzá. Az FBI központ egyes munkatársai szinte nevetséges kérdésekkel hozakodtak elő, csak hogy ne kelljen intézkedniük. Azt gondosan elmulasztották, hogy a minneapolisi iroda tudomást szerezzen arról, hogy a phoenix-i részleg is hasonló jelzéseket küldött már 3 héttel korábban. De a phoenix-iek sem tudtak arról, hogy Minneapolis-ból hasonló tartalmú jelzés érkezett. Végül is a minneapolisi részleg közvetlenül a CIA terrorista ellenes központjához fordult. Ekkor az FBI központ illetékesei valósággal megfenyítették minneapolis-i munkatársaikat, amiért azok az ő hozzájárulásuk nélkül merészeltek a CIA-hoz fordulni.
2001. augusztus 28-án az FBI központ különleges ügynököket irányító felügyelője arról értesítette a minneapolis-i munkatársait, hogy az **FBI Nemzetbiztonsági Jogi Csoportjának** a főnöke nem tartja lehetségesnek a Moussauoival kapcsolatos bizonyítékokat, és azok alapján nem lehet őt külföldi hatalom ügynökének tekinteni. A minneapolis-i munkatársaknak nem állt módjukban a központ rendelkezésére álló többi okmányt megismerniük. A kapcsolattartás azonban nemcsak telefonon keresztül folyt, hanem e-mailek útján is. A lefolytatott vizsgálat eredményeként kiderült, hogy az FBI-ban átírtak laboratóriumi vizsgálati eredményeket. Anélkül, hogy tovább mennénk a részletekbe, megállapíthatjuk, hogy nem egyedül Frasca volt az, aki mulasztásokat követett el és elkerülte a felelősségre vonást. A 9/11 Bizottság számos elmarasztaló megállapítása ellenére nincs tudomásunk arról, hogy bárkit is felelősségre vontak vagy eltávolítottak volna az FBI központjából.
2002. májusában vált ismertté egy **belső FBI memorandum**, amely feltárta, hogy a Szövetségi Nyomozóiroda egyes munkatársai megsemmisítettek bizonyítékokat. Ezek olyan adatokat tartalmaztak, amelyeket az e-mail lehallgató rendszer révén szereztek, és amely

adatokhoz nem lett volna szabad hozzájutniuk. Ezekre a lehallgatásokra az Oszama bin Laden hálózat felderítésére folytatott nyomozati eljárás során került sor. A **Carnivore**elnevezésű software nemcsak a célszemélyek e-mailjeit csípte el, de olyan ügynökök levelezését is, akiket nem kellett volna megfigyelnie. Így például a denveri FBI irodának a bin Laden egysége elfogott egy emlékeztetőt, amely **M. E. "Spike" Bowman**-nek volt címezve, aki az FBI egyik nemzetbiztonsági főtanácsadója. Tarpley megjegyzi, hogy esetleg ő is mole volt. Érdemes megemlíteni **Kevin Delaney** esetét is, aki a Szövetségi Repülésügyi Hivatal (Federal Aviation Administration - FAA) egyik vezető munkatársa volt. 2001. szeptember 11-én az FAA felügyelői arra kérték a légiirányítókat és a többi illetékes személyt, hogy mondják el tapasztalataikat, és ezt magnószalagra rögzítették. Később kiderült, hogy ezeket a kemény bizonyítéknak számító magnószalagokat megsemmisítették, még pedig Kevin Delaney volt az a személy, aki ezt végrehajtotta. 2004. tavaszán több sajtóközlemény is napvilágot látott, amely beszámolt arról, hogy Delaney elégette a szalagokat. A már említett 9/11 Commission tagjait egyáltalán nem érdekelte ez az ügy és teljesen mellőzte vizsgálati anyagából. A végső jelentésbe Kevin Delaney neve még csak bele sem került. Csak feltételezhetjük, hogy Delaney nem az egyedüli személy, aki titkos megbízatásokat teljesít kulcsfontosságú kormányzati intézményekben. Döntse el az olvasó, hogy vajon Kevin Delaney is mole-nak tekinthető-e vagy sem?

Az Egyesült Államokban "whistle-blower"-nek, azaz a vészjelző-síp megfújójának nevezik azt, aki valamilyen súlyos veszélyhelyzetre hívja fel a közvélemény és az illetékesek figyelmét. David Schippers az a jogi szakértő, aki részt vett Bill Clinton volt elnöknek annak idején a Képviselőház előtt folyamatban lévő felelősségre-vonási (impeachment) eljárásában. Ő volt az, aki felfigyelt Robert Right, az FBI egyik munkatársának a figyelmeztető jelzéseire. Right már évekkel 9/11 előtt felhívta a figyelmet arra, hogy terrorista-gyanús személyek tevékenykednek az Egyesült Államokban. Ahelyett, hogy Right jelzéseit kivizsgálták volna, az FBI illetékesei elferdítették és elgáncsolták erőfeszítéseit, amelyek arra irányultak, hogy akadályozzák a Hamasz és a Hezbollah ügynökeinek a mozgását. Right tevékenységét elterelték erről a területről és átirányították a pénzmosási tevékenység irányába. Right nem volt abban a helyzetben, hogy kellően átlássa az összefüggéseket, mindössze személyes tapasztalataira, továbbá hallomásból származó értesülésekre és találgatásokra támaszkodhatott. A beindult vizsgálat során egy szaúdi üzletemberről, Yasin Kadi-ról kiderült, hogy pénzzel támogatja a terrorista tevékenységet. Kadi-t 9/11 nyomán az Oszama-bin-Laden csoport egyik támogatójának minősítették.

Robert Right végül is egy 500 oldalas kéziratban, amelynek a címe "Fatal Betrayals of The Intelligence Mission" (A hírszerzői hivatás végzetes árulásai) foglalta össze ez irányú tapasztalatait. A 2002. májusában tartott sajtóértekezletén még azt is elmondotta, hogy amíg az FBI hatáskörében marad a terrorizmussal kapcsolatos nyomozati felelősség, addig nem érzi magát biztonságban a terrorizmussal kapcsolatban.

További konkrét eseteket lehetne megemlíteni, amelyek arra utalnak: ezek a feltételezett mole-ok azt a megbízást teljesítették, hogy megvédjék a balek-bűnbakokat, hogy azok a rájuk bízott feladatokat teljesíteni tudják. Ezek a patsy-k nem a terrorista cselekmény valódi kitervelői, de a bonyolult összjátékot igénylő cselekmény megvalósításában elengedhetetlen a részvételük. Ha áttekintjük a közelmúlt nagyszabású terrorista akcióit gyakran igen nehéz szétválasztani az állami intézményrendszerbe beépült mole-ok és a terepen tevékenykedő terroristák tevékenységét, mert az oly szorosan egymásba kapcsolódik. A beépített emberek gyakran a terepen is megjelennek kettős ügynökként vagy álcázott "téglaként".

Ilyen homályos arculatú, magát marxistának valló görög terrorista csoport volt a "Revolutionary Organization 17 November" (N-17). Ez a csoport azt hirdette magáról, hogy az Egyesült Államok által támogatott "ezredesek" 1967-es fasiszta jellegű államcsínye ellen jött létre. A közelmúltban már nyilatkozataikban kirohanásokat intéznek az amerikai

imperializmus, a kapitalista osztály, az Európai Közösség, valamint a Negyedik Birodalomnak elkeresztelt Németország ellen. Az N-17 számos terrorista cselekményt hajtott végre, de egészen 2002-ig a csoport egyetlen tagját sem sikerült letartóztatni. A csoport az athéni Műszaki Egyetem diákjainak az ellenállásáról nevezte el magát, amelyre 1973. november 17-én került sor és 20 diák meghalt az összetűzések során. Mivel az Egyesült Államok kommunista-ellenessége miatt támogatta a katonai hutát, ezért az N-17 előszeretettel támadta az amerikai célpontokat.
Az első ilyen támadásra 1975. decemberében került sor, amikor a CIA athéni kirendeltségének a vezetőjét - Richárd Welch-et lelőtték. A csoport számos további merényletet hajtott végre. Kezdetben csak amerikai és görög hatósági személyeket támadtak, de az 1980-as és 1990-es években már az Európai Unió és a NATO, valamint Törökország intézményeit és tisztségviselőit is támadták. Az N-17 el akarta távolítani az amerikai katonai támaszpontokat Görögországból, valamint a török katonaságot Ciprusról. Görögországot továbbá távol akarta tartani a NATO-tól és az Európai Uniótól. 2000. júniusában meggyilkolták a brit védelmi attasét, de még ugyanezen hónap végén a görög hatóságoknak sikerült az egyik gyanúsítottat letartóztatniuk. Ennek nyomán rábukkantak két úgynevezett "biztos házra", amely aztán további 6 gyanúsított letartóztatásához vezetett. A később beindult büntetőeljárás során 2500 bűncselekményért vonták őket felelősségre.
A büntetőeljárás során derült fény arra, hogy azért voltak olyan sikeresek az N-17 terroristái, mert valamilyen titkos csatornán keresztül mindig tájékoztatást kaptak a görög terrorista-ellenes hatóságok titkos tanácsától. 1992. márciusában emiatt menesztették a görög antiterrorista egység - az EKAM -főnökét, Mihalisz Mavroleasz-t. Hamarosan fény derült arra is, hogy nyomozók és terroristák ugyanazok a személyek voltak. A görög közrendügyi miniszter és az országos főkapitány arra kényszerült, hogy nyilvánosságra hozza, miszerint az N-17 kémek egész hálózatával rendelkezett a rendőrségen belül. Az EKAM pedig teljes mértékben be volt építve téglákkal. Emiatt a terrorista-ellenes szolgálat személyzetének a felét el kellett távolítani. A görög hatóságok minden esetre igyekeztek alapos nagytakarítást végezni. Ettől még a tény tény marad, hogy az N-17 teljes egészében a görög rendőrség és a titkosszolgálatok eszköze volt. Feltehetően kapcsolatban állt a CIA-val is és a NATO hírszerzésével is. Mindez magyarázhatja azt a különleges körülményt, hogy az N-17 tagjai elleni bírósági eljárást rendkívüli intézkedések jellemezték. Az eljárásra egy különleges bíróságon került sor, zárt ajtók mellett, ahonnan a televízió-kamerák is ki voltak tiltva.

Mi volt a Gladio?

E sorok írója még a Szabad Európa Rádió munkatársa volt, amikor egyre több jelentést olvashatott arról, hogy Görögországban és Olaszországban is létezik egy félkatonai földalatti szervezet, amely évtizedekkel korábban jött létre. Feladata az volt, hogy megszervezze a gerillaháborút egy esetleges szovjet invázió esetén. Görögországban számoltak azzal, hogy esetleg szovjet csapatok szállják meg az országot egy jövőbeni háború során. Így a létrejött és föld alatt tevékenykedő szervezet irányítja majd az ellenállást. A görögországi értesüléseket erősítették meg azok a dokumentumok, amelyek a Gladio-val kapcsolatban Olaszországban előkerültek.
A "gladio" szó rövid kétélű kardot jelent, és ma már átvitt értelemben minden háttérből irányított művelet megjelölésére is használják. A Gladio-műveletet a CIA és a NATO finanszírozta Olaszországban, valamint több más európai országban a kommunista befolyás megfékezésére. A Gladio-szervezetek működését titkos tervezőbizottság hangolta össze, amelyet a Belgiumban székelő SHAPE (Supreme Headquarters Allied Powers Europe) irányított. A finanszírozást azonban a CIA költségvetéséből fedezték. Ez visszanyúlik azokhoz az időkhöz, amikor még a szervezet élén Allen Dulles állt, a Gladio-művelet (Operation Gladio) egyik megalkotója.

Már utaltunk rá: az eredeti cél az volt, hogy egy esetleges szovjet támadás esetén ötödik hadosztályként hátra maradva irányítsa a szabotázs és gerilla tevékenységet. Ekkoriban még arra számítottak, hogy a Varsói Szerződés hatalmas fölénye a konvencionális fegyverzetben nem teszi lehetővé a feltartóztatásukat. Ha tehát a Nyugat el akarja kerülni a nukleáris fegyverek bevetését, akkor csak ilyen hagyományos fegyverzetre támaszkodó technikákkal tud ellenállni. A Gladio-programjában a már említett szabotázson és gerillaháborún túlmenően szerepelt a merényletek és az úgynevezett hamis zászló alatti műveletek ("false flag operations") végrehajtása is.
Kezdetben a Gladio-ról szóló híreket is félretolták azzal, hogy összeesküvési elmélet, de létezését több felelős személy is megerősítette. Giulio Andreotti korábbi olasz miniszterelnök mondotta, hogy a Gladio-ra szükség volt a hidegháború idején, de miután a keleti tömb összeomlott, Olaszország ajánlja a NATO-nak, hogy mint szükségtelent, fejezze be ezt a programot. Megerősítette a Gladio létezését Jean Pierre Chevenement: "a Gladio struktúrája létezett az 1950-es évek elejétől azért, hogy lehetővé tegye a kommunikációt egy kormánnyal, amely az adott ország esetleges megszállása esetén külföldre menekül. Egybecseng ezekkel a véleményekkel Yannisz Varviszitiotisz, korábbi görög védelmi miniszter véleménye is: "Helyi parancsnokságok és a CIA által létrehozott kirendeltségek hálózata 1955-ben azt célozta, hogy megszervezzék a gerilla ellenállást kommunista támadás esetére."
A történelemből tudjuk, hogy a Gladio felhasználására eredeti céljának megfelelően nem került sor, hiszen a szovjet invázió elmaradt. Így a Gladio szervezetek kapcsolatba hozhatók más, például jobboldali terrorista tevékenységgel, és a megkísérelt államcsínyekkel. Bizonyos adatok arra utalnak, hogy a müncheni Oktoberfest alkalmából felrobbantott bomba 1980-ban olyan robbanóanyagból készült, amely a Gladio titkos raktárából származott.
Vannak arra utaló tények is, hogy Licio Gelli, a Propaganda Due (P2) nevű szabadkőműves jellegű titkostársaság főnöke, aki kapcsolatban állt az OSS-szel (Office of Strategic Services) és a CIA-val is, a Gladio programmal is kapcsolatban állt. Licio Gelli-t kapcsolatba hozták olyan olaszországi terrorista akciókkal is, mint a vasúti-pályaudvaron végrehajtott véres merénylet 1980-ban Bolognában. A NATO tagországai közül az olaszországi Gladio-szervezet volt a legjobban kiépítve. Ennek az volt az oka, hogy az olaszországi Gladio-nak nemcsak egy esetleges szovjet invázió ellen kellett tevékenykednie, hanem akkor is akcióba kellett volna lépnie, ha kommunista kormányzat kerülne hatalomra Rómában. Olaszországban ugyanis - különösen az eurokommunizmus megjelenése óta - reális lehetőséggé vált, hogy választások útján egy kommunista kormányzat kerüljön hatalomra.
Az Aldo Moro-ügy kapcsán már említettük az olaszországi Vörös Brigádok szerepét. 1982-ben az olasz igazságügyi-minisztérium egyik vezető beosztású munkatársát, Giovanni Sensani-t letartóztatták azzal a váddal, hogy ő áll a Nápoly környéki Vörös Brigádok élén. Sensani szoros kapcsolatban állt a SISMI-vel (Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Militare - Olasz Katonai Hírszerző Szolgálat), amely viszont belekeveredett a milánói bombamerényletbe 1969-ben és más terrorista akciókba is. Mindez arra utalt, hogy legalábbis a Vörös Brigádok tevékenységének egy részét belülről, vagyis a kormányzati szerveken belül tevékenykedő titkos hálózat irányította.
Az eddig ismertté vált adatok szerint a Vörös Brigádok a Trentoi Egyetem Szociológiai Tanszékén alakultak meg az 1960-as évek végén. Az alapító tagokat azonban időközben letartóztatták vagy a rendőrséggel folyó összecsapásokban az életüket vesztették. A Vörös Brigádok ügyében nyomozó vizsgálóbíró, Ferdinandó Imposimato 1982-ben azt állította, hogy a Vörös Brigádokba beépültek a MOSZAD emberei is, még 1978-ban. A Vörös Brigádok két letartóztatott tagja azt vallotta, hogy a MOSZAD látta el a Vörös Brigádok tagjait fegyverekkel, pénzzel és információval. A kiesett tagok helyére újakat toboroztak. Ezek közé tartozott Mario Moretti, aki a Vörös Brigádok vezetője volt Aldo Moro elrablása idején. Egyes letartóztatott Vörös Brigád tagok szemére vetették Moretti-nek, hogy nem adta

tovább nekik a várható rendőri bevetésekre vonatkozó értesüléseit és azt is akadályozta, hogy megszökjenek az őrizetből. Moretti állandóan fokozni akarta az erőszakosságokat és ezért több társa is a CIA beépített emberének tartotta.
Gianfranco Sanguinetti, aki több kiadást is megélt könyvében (Del Terrorismo e dello Stato - A terrorizmusról és az államról), amelyet az európai nyelvekre is lefordítottak azt állítja, hogy a Vörös Brigádok úgynevezett biztonságos házaiban és búvóhelyein igen nagy mennyiségű, szuper titkos anyagokatanyagot találtak. Ezek a helyi és a központi rendőrkapitányságokról származtak, de voltak olyanok is, amelyek minisztériumokból. Szervezet háttértámogatás nélkül a Vörös Brigádok nem lehettek volna olyan hatékonyak és félelmetesek, kapcsolatrendszerük elérte a legtitkosabb döntési központokat is. Innen volt hatékonyságuk. Sanguinetti következtetése így hangzik: "Nem a Vörös Brigádok hatoltak be a központi rendőri szervezetekbe és minisztériumokba, hanem az államnak az ügynökei - kiindulva a rendőrségi és minisztériumi központokból - épültek be a Vörös Brigádokba és kétségtelenül nemcsak annak vezetőségébe." (i.m. 21. old)
2004-ben publikálta Norbert Juretzko könyvét Németországban, amely az NSZK hírszerző szolgálatánál, Bundesnachtrichtendienst-nél (BND-nél) végzett tevékenységéről szól. Ebben részletesen ír a Németországban létrehozott Gladio hálózatról. Juretzko-t elbocsátották a BND-től mert felettesei nem tudták beazonosítani, hogy mi a valódi neve annak az orosz személynek, "Rubezahl"-nak, akit Juretzko beszervezett. Egy ilyen nevű személyt a KGB letartóztatott árulásért, de az ellene lefolytatott eljárás során ártatlannak bizonyult, mert Juretzko csak találomra használta fel a nevét, amelyet egy telefonkönyvben talált. A nyugat-német hírszerző szolgálat alaposan megszervezte a Gladio hálózatot, de amikor a kelet-német kommunista rendszer felbomlott, kiderült, hogy annak titkosszolgálata - a Stasi - mindent tudott erről a hálózatról.
Ezt követően feloszlatták a német Gladio-t és ekkor további részletekre derült fény. Így például az egyik hírszerző a pincéjében tartotta azt a rádió adó-vevőt, amelyet feleségével együtt működtetett és minden negyedik hónapban elvégezték a tesztelését. Juretzko szerint olyan gyorsan oszlatták fel a Gladio hálózatot, hogy már nem volt idő minden berendezés összegyűjtésére, még az olyan értékeseket is veszni hagyták, mint amilyennel ez a házaspár rendelkezett. Azok a polgári személyek, akiket ilyen hátországban működő ellenállónak képeztek ki, olyan titkos rövidhullámú rádiókkal voltak felszerelve, amelyek rögzített frekvenciákon működtek. Rendelkeztek kódfejtő kulcsokkal, amelyek szükség esetén a morse jelek használatát is lehetővé tették. Olyan berendezések is rendelkezésükre álltak, amelyekkel jelzéseket tudtak adni a titkos ügynököket szállító helikoptereknek és tengeralattjáróknak.
Működött a Gladio hálózata Nagy-Britanniában is. Ez a hálózat titkosszolgálati emberekből, továbbá a II. Világháború előtti fasiszta mozgalom, amelyet Oswald Mosley vezetett, egykori tagjaiból állott. A brit Gladio megkapta azoknak a kommunistáknak és kommunista-gyanús személyeknek a listáját, akiket megfigyelés alatt kellett tartaniuk. Ezek között szerepeltek politikusok, újságírók, szakszervezeti vezetők, egyházi személyek és más kommunista szimpatizánsok. A brit Gladio azt a feladatot kapta, hogy egy esetleges kommunista lázadás vagy szovjet invázió esetén ezeket a személyeket semmisítse meg. Csak érdekességként említjük, hogy ezen a szimpatizáns listán szerepelt egy korábbi munkáspárti miniszterelnök is. Az angliai Gladio egészen az 1960-as évek végéig működött.

Sibel Edmonds megfújja a vészsípot

Sibel Edmonds fordítóként dolgozott az FBI washingtoni részlegén. Neve akkor vált ismertté, amikor felhívta a figyelmet a rendkívül érzékeny hírszerzői anyagok fordítása körüli furcsaságokra. Emiatt elbocsátották, arra hivatkozva, hogy megszegte a titoktartási szabályokat. Sibel azt állította, hogy a bizalmas FBI fordítói részleg ugyanazon közel-keleti csoport tagjaiból állt, amely csoportnak a lehallgatott beszélgetéseit le kellett fordítani. Az FBI természetesen mindent tagadott. Az ügy kivizsgálásával megbízott személy kémkedésre

gyanakodott. Mégis Sibel Edmonds-ot távolították el 2002. márciusában, miután jelentést tett a visszásságokról szolgálati feletteseinek. Az ügy végül is a "Justice Office of the Inspector General"-hoz, azaz az Igazságügyi Minisztérium vizsgálati részlegéhez került. Időközben azonban az ekkor még Ashcroft vezetése alatt álló igazságügyi-minisztérium rendkívüli lépésre szánta el magát. Kinyilvánította, hogy Sibel Edmonds ügye szigorú államtitkot képez, vagyis minden ezzel az üggyel kapcsolatos adat és dokumentum szigorúan titkosnak számít. Sibel Edmonds-ot a Thomas H. Kean által vezetett 9/11 Bizottság kihallgatta, de mindössze egyetlen egyszer és csak a lábjegyzetekben tesz róla említést a hivatalos szöveget tartalmazó kötet 473. oldalán. Itt is csak arra utal, hogy mennyire fontos a terrorista cselekmények megelőzése szempontjából jó fordítókat és jó fordításokat kapni. De Edmonds ügyének a lényegéről egy szó említés sem történik, nyilván azért, mert az teljes mértékben titkosítva lett. Edmonds nem nyugodott bele ebbe a ténybe és nyílt levelelet intézett a Bizottság két vezetőjéhez, Kean-hez és Hamilton-hoz, szóvá téve, hogy sok fontos bizonyíték, amit ő a Bizottság rendelkezésére bocsátott említés nélkül maradt. Ebben a levélben ő név szerint megjelöli azokat a főnökeit az FBI-nál, akik számba jöhetnek potenciális mole-okként. Közülük egy török fordító, Melek Can Dickerson esetét ismertetjük. Őt 2001. szeptember 11-e után alkalmazta az FBI és feladata volt a terrorista akciókkal kapcsolatos legbizalmasabb természetű információk lefordítása. Ezért Dickerson hozzáférési lehetőséget kapott a legszigorúbban őrzött titkokhoz is (Top Secret Clearance). Ilyen clearance-hez azonban csak nagyon alapos vizsgálat után lehet jutni. Dickerson korábban féllegitim szervezeteknél dolgozott, amelyek maguk is az FBI nyomozati tevékenységének a célpontjai voltak. Dickerson hónapokon át megakadályozta ezekre a féllegitim szervezetekre vonatkozó információknak a továbbjutását. Ezekre egyszerűen rápecsételte, hogy "Not Pertinent" (nem a tárgyhoz tartozó, nem idevonatkozó). Dickerson azt is megakadályozta, hogy mások lefordítsák ezeket az anyagokat, mégpedig főnökének, Mike Feghalli-nak a közreműködésével. Dickerson az ő segítségével ráhamisított aláírásokat olyan szigorúan titkos dokumentumokra, amelyek a 9/11 folytán fogva tartott személyekre vonatkoztak. MiutánAnnak ellenére, hogy ezekre a visszásságokra fény derült, Dickerson mégis a helyén maradhatott és megtarthatta hozzáférhetőségét a legszigorúbb titkokhoz.

Sibel Edmonds felhívta a figyelmet olyan 9/11-t megelőző figyelmeztetésekre, amelyek a patsy-k (balek-bűnbakok) gyanús tevékenységére vonatkoztak, s amelyeket az FBI ignorált, majd ugyanezt tette a Kean-Hamilton Bizottság is. Thomas Frields 9/11-t megelőző években, továbbá 2001. áprilisában számos jelzéshez jutott. Egy Iránban működő hírszerző jelentette, hogy Oszama bin Laden nagyobb méretű terrorista támadást tervez az Egyesült Államok négy-öt nagyobb városa ellen. Azt is jelentette, hogy a támadáshoz felhasználnak repülőgépeket, továbbá több ügynök, aki ebben részt fog venni, már az Egyesült Államok területén tartózkodik. Arról is említés történik, hogy az akcióra hamarosan sor kerül. Mindez a már említett Thomas Frields-hez került, akihez a terrorista-ellenes ügyek tartoztak az FBI washingtoni részlegénél. A mintegy 302 lefordított dokumentumra Frields nem reagált, 9/11 után pedig mind a jelentéseket küldő helyi hírszerző, mind a fordító azt az utasítást kapták, hogy hallgassanak. A fordító, Behrooz Sarshar, aki jelen volt az FBI helyi emberének a jelentéstételénél, ezután írásban fordult Robert S. Mueller-hez, az FBI igazgatójához - később pedig az igazságügyi-minisztérium főfelügyelőjéhez (Inspector General, Department of Justice). A sajtó (Chicago Tribune 2004. július 21-i száma) tudósított az esetről. Robert S. Mueller még azt is elmondotta a lapnak, hogy főnöke meg is volt lepődöttve, amikor a 9/11 Bizottság nem tett fel neki kérdést erre a témára vonatkozóan kérdést neki.

Ismét az olvasóra bízzuk annak eldöntését, hogy Thomas Frields beépített ember, vagyis mole volt-e vagy sem. Erre a kérdésre úgy gondoljuk, hogy a 9/11 Bizottságnak kellett volna megnyugtató választ adnia. S ha ezt nem tette, akkor a tömegtájékoztatási eszközök feladata lett volna ezt a közvélemény mozgósításávaltájékoztatása útján kikényszerítenie.

A Phoenix-memorandum és a Minneapolis-ból érkező figyelmeztetés, valamint a Behrooz Sarshar-anyag egymást erősíti és találkozott az FBI washingtoni központjában. Ez azt jelenti, hogy a Szövetségi Nyomozóirodának tudnia kellett arról, hogy egy nagyobb szabású terrorista akció van előkészületben, amit megakadályozhatott volna, ha legalább részben lecsap a patsy-kre, és megakadályozza a balek- bűnbak hálózatnak a zavartalan tevékenységét. Az FBI illetékesei azonban úgy döntöttek, hogy nem tesznek semmilyen intézkedést, a Kean-Hamilton 9/11 Bizottság pedig mellőzte e mulasztás hátterének a kivizsgálását.
Érdemes kitérni Mike Feghalli szerepére is. 2001. októberében - négy héttel1 hónappal a szeptember 11-i tragédia után - egy helyszíni ügynök ismételten megküldött dokumentumokat küldött az FBI washingtoni irodájába. Ez a különleges megbízott 9/11 nyomán jogosan feltételezte, hogy nyomozati tevékenységének a tárgya, valamint az arra vonatkozó eredeti és korábban már megküldött anyagok vagy elvesztek, vagy rosszul lettek lefordítva. Miután másodszor is megérkezett ez a dokumentum, az egészet újra lefordították - méghozzá szó szerint és a helyi FBI ügynök sejtései helyesnek bizonyultak.
Mike Feghalli úgy döntött, hogy az újra lefordított információkat nem küldi meg annak a speciális ügynöknek, aki azokat kérte. Ehelyett egy rövid tájékoztatót küldött neki, amelyben tudatja vele, hogy felülvizsgálták a fordítást és, hogy az eredeti fordítás helyesnek bizonyult. A felülvizsgálatot végző azt is megjegyezte, hogy a pontos fordítás megküldése sérelmes lenne az eredeti fordító számára, és akadályokat okozna az FBI nyelvi részlege számára. Sibel Edmonds Thomas Kean-hez intézett levelében kiemeli, hogy ez az FBI munkatárs soha nem kapta meg az általa kért, újrafordított anyagot.
A beépített szupertitkos ügynökökbizalmi emberek, a mole-ok, a kormányzati intézmények megbízható munkatársainak látszanak. Ez a kormányzati bürokrácia azonban rendszerint ellenáll, és nem pontosan azt az irányvonalat követi, amit a mole-ok szeretnének megbízóik kívülről kapott megbízóik utasításának megfelelően. Amikor azonban egy rendkívül összetett terrorista akció a tervezett módon végbemegy, a gyanútlan társadalom számára úgy tűnik, mintha a felelősséget viselő kormányzati szervek munkatársai mindcsupa ilyen mole-okból állnának. Ilyen esetben ugyanis ezek a beépített emberek egyáltalán nem tűnnek elszigetelt, magányos személynek. A bekövetkezett terrorcselekmény után kényszerűségből a kormányzat is ugyanazt mondja, amit korábban a beépített személyek csak egymás között kommunikáltak, ha egyáltalán megszólaltak az ügy érdemét illetően.
Az ezernyi szállal kapcsolódó állami intézményrendszer egységes egészként reagál és változtat irányt adott esetben. Egy ilyen politikai irányváltozás sokkal nagyobb jelentőségű, mint bármely, akár legfelsőbb szintről érkező utasítás kiadása. A megtörtént tragikus esemény sokkolja a közvéleményt, a törvényhozás tagjai is meg vannak döbbenve. Bénítólag hat az egész államigazgatásra az, hogy úgy érzik azok a titkos és nagyhatalmú személyek, akik a terroristákat irányítják, ismételten bebizonyították, hogy még az államnál is erősebbek. A jog uralma megrendül, mert egy sikeres terrorista cselekmény után az ököljog tűnik erősebbnek. Amikor kialakul ez az új helyzet, az egész politika egy mélyreható átalakuláson, formaváltáson, valóságos metamorfózison megy keresztül. Az állam különböző intézményeiben tevékenykedők már csak önvédelemből is képviselik és védelmezik azt az álláspontot, amit korábban csak a mole-ok képviseltek. Ezt elősegíti az állami alkalmazottakba belénevelt konformizmus, valamint a bürokratikus inercia (tehetetlenség, erőtlenség). A kormányzati szervek munkatársainak a többsége tehát nem részese tudatosan ennek a sikeresen véghezvitt terrorista akciónak. Egyesek persze kaphatnak bizonyos részfeladatokat, mert közreműködésüket nem lehet mellőzni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a nagyobb összefüggésekről is rendelkeznének ismeretekkel. Csak néhány olyan személy van, akinek mindent kell tudnia. Itt érdemes emlékeztetni Machiavelli-nek arra a tanácsára, amit a Beszélgetések (Értekezések) című könyvében fejtett ki. Eszerint a mindenbe beavatott résztvevők számát olyan alacsonyan kell tartani, ahogyan csak lehetséges. Ő még

egy vagy két személyről tesz említést. A modern társadalomban azonban ez már túl kevés. Amikor az akció már végbemegy, természetesen lényegesen több politikai és államigazgatási vezető szerez tudomást a történtekről és azok hátteréről és így bekerül a beavatottak körébe. Továbbra is azonban abból kell kiindulni, hogy nem lehet teljesen titokban tartani egy irányító hálózatnak a meglétét. Ez az egyik legkényesebb kérdés, amit a valódi kezdeményezőknek és irányítóknak szem előtt kell tartaniuk.
A 2001. szeptember 11-ével kapcsolatban is be kell látni, hogy az egész államapparátus, a végrehajtó szervek, a biztonsági szervek és főleg a törvényhozó intézmények, nem tehetők felelőssé azért, ami történt. Még az akciót így vagy úgy közvetlenül irányító és fedező állami szervezeteknél is akadtak olyan részlegek, amelyek nem voltak beavatva. Ezt bizonyítja a Phoenix-memorandum, valamint a minneapolisi akció. Mindkét esetben hivatalos állami alkalmazottak tettek ellenlépéseket. Igaz csak annyit tudtak elérni, hogy felléptek a mozgásban lévő balek-bűnbak hálózat ellen és ennek a megakadályozására hívták fel feletteseik figyelmét.

A hivatásos szakértők

Az egyszerűbb és lokalizált terrorista akciókhoz rendszerint különlegesen képzett szakértőkre nincs szükség. Viszonylag könnyű valakit kiképezni egy autóbusz vagy egy szálloda elleni támadásra, vagy egy öngyilkos bombamerénylet végrehajtására. A sokszorosan összetett látványos terrorista akcióhoz, amelynek az egyik legfélelmetesebb megjelenési formája volt 9/11, nyilvánvaló, hogy csak különlegesen kiképzett hivatásos személyek képesek a rájuk bízott bonyolult fizikai képességeket és műszaki tudást igénylő feladatokat végrehajtani. Az államilag szponzorált terrorizmus harmadik legfontosabb szereplői ezek a hivatásos és magas képzettségű személyek. Ezek a technikailag, fizikailag és mentálisan is kiképzett személyek elit csapatot alkotnak, és a legmodernebb eszközöket is szakszerűen tudják kezelni. A többségük hidegvérű technokrata, aki egyszerűen egy szakmailag igényes feladatot hajt végre. Ezekhez kell számítani például azokat a személyeket, akik a minden valószínűség szerint távirányításra átállított repülőgépeket 2001. szeptember 11-én a Világkereskedelmi Központ tornyainak, illetve a Pentagonnak irányították.
A balek-bűnbakoktól eltérően ezek a hivatásosak nem megideologizált fanatikusok, ők sokkal inkább a szakmai hozzáértésükre büszkék. Többen közülük magasan kiképzett zsoldosok. Minden elkövetnek, hogy észrevétlenek maradjanak. Kikerülik a szóváltásokat és nem adnak interjúkat. Valójában a teljes észrevétlenséget részesítik előnyben. Amikor végrehajtják a rájuk bízott feladatot, rendszerint távolról érkeznek és nyomban el is tűnnek a helyszínről. A legfőbb kockázat, amit viselniük kell nem a letartóztatás, hanem az, hogy adott esetben megbízóik likvidálják őket, mivel sokat tudnak. Az elmondottakból következik, hogy a kutatók a hivatásosokról lényegesen kevesebbet tudnak, mint a balek-bűnbakokról vagy a beépített emberekről.

A Stephens-jelentés

2003. áprilisában egész Nagy-Britanniát megrázta az egyik titkosszolgálati botrány. Nagy-Britannia legmagasabb rangú rendőrtisztje, Sir John Stephens kiegészítette a brit katonai hírszerzés különleges egységéről szóló jelentését. Eszerint 1989-ben és 1990-ben a brit katonai hírszerzés szervezte meg 30 észak-írországi római katolikus meggyilkolását. Stephens nyomozati munkáját 1989-ben kezdte, de csak 2003-ban hozta nyilvánosságra. Elsősorban a Brit Katonai Hírszerzés Kutatási Egységének (British Army's Intelligence Force Research Unit - FRU) a tevékenységére összpontosított, amely együttműködött a protestáns félkatonai csoportokkal katolikusok megölésében. Ebben az időben a FRU élén Gordon Kerr dandártábornok állott.
A Stephens-jelentés 2003. április 17-én került nyilvánosságra és több mint 10 000 dokumentumot tartalmazott, amelynek a terjedelme meghaladta az egymillió oldalt. A jelentés nyomán 144 letartóztatásra és 94 ítélet kimondására került sor. Nyilvánvalóvá vált, hogy sem

Kerr, sem a FRU soha nem hajthatta volna végre ezeket a bűncselekményeket, ha erre nem kap parancsot a legmagasabb szintről. Konkrét személy vonatkozásában ez a miniszterelnököt jelenti. Ezt a hivatalt akkor, Margaret Thatcher, a "Vas-lady" töltötte be. A brit sajtó megírta, hogy Brian Nelson volt az a személy, az FRU részéről, aki koordinálta legalább harminc személynek a meggyilkolását az Ulster Defence Association-nel (az UDA-val - Ulsteri Védelmi Egyesülettel). Kerr irányítása alatt Nelsonnak sikerült az UDA hírszerző főnökévé válnia. 1990. januárjában a Stephens által vezetett nyomozók Nelsont tekintették az első számú gyanúsítottnak, és ezért le akarták tartóztatni. A nyomozók elfoglalták megfigyelő állásaikat órákkal a tervezett letartóztatás előtt, és ekkor észlelték, hogy felgyújtották irodáikat és sem a riasztóberendezések, sem a telefonok, sem más biztonsági berendezés nem működik. Nyomozati irataikat pedig megsemmisítették. Nem fért kétség a gyújtogatás tényéhez. Maga Brian Nelson pedig még a Stephens nyomozati iratok kiegészítését megelőzően elhunyt, állítólag agyvérzés következtében.

A Stephens féle nyomozásra az után került sor, hogy Pat Finucane-t, aki neves katolikus jogász volt, 1989-ben meggyilkolták. A Finucane család kezdettől fogva állította, hogy Pat Finucane haláláért a biztonsági szervek is felelősek, és ezért a Stephens-jelentést is hiányosnak tartották. A katolikus jogász felesége, Geraldine Finucane teljes körű körű vizsgálatot követelt, mert csak ezt tartotta megfelelőnek az igazság kiderítésére. Belfast polgármestere, Alex Maskey pedig kijelentette: "Nem a brit rendszerbe beépült bűnöző elemekről van szó. Ez az állampolitika, amelyet a legmagasabb szinten hagytak jóvá." Magára a Stephens vizsgálatra is egy könyv megjelenése nyomán került sor, amelyet Sean McPhilemy írt, és "The Committee: Political Assassination in Northern Ireland" (A Bizottság: politikai gyilkosság Észak-Írországban) címmel 1998-ban jelent meg. A szerző meggyőzően dokumentálta, hogy miként játszik össze a brit kormány, a brit hadsereg, az Ulsteri Királyi Rendőrség (Royal Ulster Constabulary - RUC), a királyhű félkatonai halálosztagok és köztiszteletben álló protestáns polgárok a köztársasági milícisták és katolikusok meggyilkolásának a megtervezésében és végrehajtásában. A RUC, valamint speciális részlege a Kutatási Egység (FRU) és a brit hadsereg megbízottja: Brian Nelson szerepe Pat Finucane emberjogi ügyekben eljáró ügyvéd megyilkolásában (más személyek életének kioltásával együtt) bizonyítást nyert McPhilemy könyvében. A szerzőnek még azt is sikerült bizonyítania, hogy mindebben közreműködött a Brit Belső Hírszerzés (MI5), valamint a Secret Air Services (SAS - Különleges Légi Szolgálat).

A tömegtájékoztatás, mint a művi terrorizmus alkotóeleme

A pénz és korporációs oligarchia által tulajdonolt és ellenőrzött elektronikus és nyomtatott sajtó a negyedik nélkülözhetetlen alkotóelem az államilag támogatott művi terrorizmusnak. Ahhoz, hogy egy 9/11-hoz hasonló nagyszabású és sok összetevőből álló terrorista művelet elérje a kívánt politikai hatást nélkülözhetetlen a tömegtájékoztatási intézmények hatékony közreműködése. Az úgynevezett "Controlled Corporate Media" valósággal el van árasztva beépített emberekkel. Legfőbb feladatuk, hogy a maga teljességében támogassák a terrorista műveletet. 2001. szeptember 11-én először a tömegtájékoztatásban működő beépített emberek kezdték elterjeszteni, hogy a tragikus események mögött a mitikus Oszama bin Laden és az általa vezetett Al Kaida áll. A kezdeti mitikus spekulációk lassan legendává növekedtek, és szinte elárasztották a sokhatás alatt álló közvéleményt. W.G. Tarpley azt állítja, hogy a legenda terjesztői mögött Bush elnök és csapata állott. Tarpley szó szerint ezt írja "9/11 Syntethic Terror: Made in USA" című tanulmányában:

"Már említettük, hogy azoknak a kiszivárogtatásoknak a többsége, amelyek Bin Ladent és az Al Kaidát tették felelőssé minden bizonyíték felmutatása nélkül, valószínűleg Richard Clarke-tól és George Tenet-től származott. Nem titok, hogy a CIA már régóta alkalmaz a tömegtájékoztatásban menedzsereket, és médiaszemélyiségeket a közvélemény hatékony befolyásolása érdekében. A tömegtájékoztatási intézmények hálózatának a korporációs

főnökei, mint nagyhatalmú sajtóoligarchák, ugyancsak részt vehetnek többé-kevésbé tudatos partnerként a kibontakozó műveletben. Éppen ezért ők abban az irányban adhatnak utasításokat saját médiaszemélyiségeinek, amely vonalat ők maguk is képviselnek."
Richard A. Clarke a Nemzetbiztonsági Tanács speciális tanácsadója volt 2001-től 2003-ig a Fehér Házban, továbbá ő volt az elnöke a Terrorista-ellenes Biztonsági Csoportnak. George Tenet pedig a CIA igazgatója volt 1997. július 11-től 2004. július 11-ig.

Az irányítóközpont

Az államilag szintetizált, művi úton előállított terrorizmus ötödik tényezője az az irányítóközpont, amely nemcsak a projekt tervezését végzi el, de koordinálja és irányítja a balek-bűnbakokat, a beépített ügynököket, a hivatásos végrehajtókat és a tömegtájékoztatási manipulátorokat úgy, hogy a kívánt eredmény bekövetkezzék. Több olyan kutató, aki kísérletet tett 9/11 hátterének felderítésére és a hivatalos magyarázat ellentmondásainak a leleplezésére úgy vélte, hogy ennél a rendkívül komplikált, nagyszabású műveletnél maga Bush elnök tölthette be a koordinátor szerepét. Ez azonban több okból is lehetetlen. Nem fogadjuk el, hogy az Egyesült Államok elnöke ne rendelkezne a kellő műveltséggel és személyi adottságokkal magas hivatala betöltéséhez. Egy ilyen sokténye zős, bonyolult művelet irányításához azonban teljesen más jellegű képzettségre és képességekre van szükség. Mint az állam legmagasabb tisztségviselője és a hadsereg főparancsnoka természetesen mindenért felelőssé tehető. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ő maga lett volna a koordinátor. Azok, akik behatóan elemzik a jelenlegi amerikai kormányzati struktúra működését őt elsősorban a tömegszereplésre kiválasztott személynek tekintik. George W. Bush valóban a CIA - Brown Brothers Harriman - Skull & Bones hatalmi csoportosulás jelenlegi első számú frontembere. Ez a csoport nagyhatalmú oligarchákból áll, de nem tekinthető szigorú alá-fölérendeltségben működő központosított és fegyelmezett hatalmi struktúrának.
Többek között ezért a 9/11-t irányító parancsnoki központ nem működhetett a kormányzat felső szintjein, de az még kevésbé valószínű, hogy teljesen független lett volna a kormányzati szervektől. Már Ronald Reagan elnökségének első négy évében az amerikai hírszerző szervezetek (US Intelligence Community) tevékenységének a többségét privatizálták a 12333-as elnöki rendelet alapján. Ez azt is jelenti, hogy a valóban meghatározó döntések és végrehajtói kapacitások felett már nem a Fehér Ház irányítása alatt álló CIA Központjában, Langley-ben rendelkeznek, hanem magánirányítás alatt álló katonai jellegű cégeknél, különleges technológiákat előállító vállalatoknál, magas képzettségű specialistákat foglalkoztató gondolati műhelyeknél, nagy befolyású jogi irodáknál, a közönségkapcsolatokra specializált cégeknél és egy sor más magasan kvalifikált szakvállalatnál.
A konspirológia, mint kutatási módszer, művelői közül többen is úgy gondolják, hogy ezeknél a formailag magáncégeknél, civil szervezetnek minősülő kutatóintézeteknél célszerű keresni a tervezést és irányítást végző központot, nem pedig egy formális kormányzati szervnél. Ugyanakkor - például 9/11 esetében - tekintettel annak nagyszabású voltára és kivitelezésének merészségére, nem lehet kizárni azt, hogy a formális kormányzati szervek egyes alegységeiben is voltak szigorúan titkos ügynökök, akik részt vettek a műveletben. Így számításba jöhet maga a védelmi minisztérium is, de sokkal inkább annak egy szupertitkos, kis létszámú csoportja.
Az olvasóval együtt e sorok írója is ösztönösen tiltakozik az ellen, hogy például képes lenne a Pentagon arra, hogy annak valamilyen szupertitkos kis egysége belülről irányítson egy terrorista akciót a Pentagon ellen. Itt érdemes emlékeztetni a korábbi francia elnökre Francois Mitterrandra, valamint Bettino Craxy volt olasz miniszterelnökre és Michel Sindona olasz pénzemberre, akik életüknek egy szakaszában saját maguk szerveztek terrortámadást önmaguk ellen azért, hogy felkeltsék személyük iránt a közvélemény szimpátiáját.
Amit hangsúlyozni kell, az az, hogy a nagyméretű, művi uton előállított terrorista cselekményeket nem formális állami vagy magánintézmények tervezik és hajtják végre,

hanem hasonlóan gondolkodó és közös érdekű személyek és csoportok hálózata, amelynek kapcsolatrendszere átfogja a legkülönbözőbb intézményeket és szervezeteket. Más szóval nem a látható és törvényesen megválasztott kormány az, amelyik kigondolja és végrehajtatja a terrorista műveletet, hanem egy mögötte álló, vele párhuzamosan működő láthatatlan és szigorúan titkos kvázi-kormány, amely teljesen rejtve marad a közvélemény előtt, és nem létezőnek tűnik a politikai élet látható szférájában. Itt tehát egy olyan titkos kormányról van szó, amely el van rejtve a választott és legális kormányzaton belül, és amelynek megvannak a maga megbízható emberei a befolyásos pozíciókban, ahonnan az egész állami bürokráciát ellenőrizni, befolyásolni lehet, de adott esetben meg is bénítani.
Ismét érdemes utalni arra, hogy nem felel meg a tényeknek az a feltételezés, hogy az FBI teljes egészében egy ilyen titkos kormány kiszolgálója lenne és irányítói mind mole-okból állnának. Kétségtelen, hogy vannak beépített emberek az FBI-ban, de a Phoenix-memorandum és a Colleen Rowley-memorandum bizonyítja, hogy az FBI-t sem csupán beépített emberek irányítják.
A közéleti titkolódzás túltengésére többek között azért van szükség, hogy lehetőleg minél kevesebb információhoz jusson a társadalom erről a háttérkormányzatról. Ugyanakkor az a titkos kormány, amely lényegében a magánhatalmat képviseli, és amely 9/11 mögött is szerepet játszhatott, már korábban is nyomokat hagyott önmagáról. Itt megemlíthetjük az U2-es kémrepülőgép okozta nemzetközi válságot. A kudarcba fulladt disznó-öböli inváziót. A Kennedy elnök elleni merényletet. Martin Luther King polgárjogi vezető meggyilkolását. Robert Kennedy megölését. De nyomot hagyott ez a láthatatlan kormány a Watergate-botrányban, az Irán-Kontra ügyben és többen idesorolják a belgrádi kínai nagykövetség bombázását is, amely állítólag véletlenül történt. Ez a felsorolás persze csak példálózó, hiszen sokkal több ilyen eset történt. Ezt a hálózatot a kutatók agresszív, birodalomépítő és a módszereiben nem válogatós képződménynek tekintik, amely nem habozik bármely eszközt igénybevenni ahhoz, hogy saját világstratégiáját érvényre jutassa.
Ilyen megközelítésben már érthető, hogy George W. Bush elnököt nem lehet 9/11 tragédiájáért úgy felelőssé tenni, ahogy azt sok ilyen összeesküvés-kutató teszi. Aki 9/11 tragédiájáért az állam formálisan első emberét hibáztatja, valójában túlértékeli az elnöki hatalmat. Bizonyítható tény, hogy Franklin Delano Roosevelt elnök halálát követően az a pénzügyi és korporációs oligarchia, amely ténylegesen az Egyesült Államokat irányítja, elhatározta, hogy többé nem enged a Fehér Házba megválasztani olyan személyt, aki az Alkotmány alapján maga hozza az érdemi döntéseket és nem a pénzügyi és korporációs oligarchia legfelsőbb vezetőinek engedelmeskedik.
Ezt a háttérben meghozott döntést formálisan is törvényerőre emelték, amikor az Egyesült Államok Alkotmányát megtoldották a XXII. Alkotmánykiegészítéssel 1951-ben. Ez az alkotmánykiegészítés lényegesen szűkítette az elnöki hivatal hatáskörét és gyöngítette az elnök hatalmát. Az erős és szuverén elnöknek számító Franklin Delano Roosevelt utódai már külső parancsoknak engedelmeskedő elnököknek bizonyultak. Harry S. Truman már nem ilyen volt, mert ki volt szolgáltatva a rosszhírű Pendergast érdekcsoportnak, amely olajozott gépezetként irányította Missourit. A Pendergast érdekcsoportot a legsikeresebb politikai érdekérvényesítő gépezetnek tekintették. Jellemző módszerei közé tartozott a politikai hatalom felhasználása jövedelmező állások megszerzése érdekében. A Pendergast csoport e cél érdekében kinevezett és elmozdított kormányzókat és szenátorokat. A gépezet, amely a játékkaszinók és bordélyházak világából indult hatalmas jövedelemre tett szert és ezt politikai befolyásszerzésre használta ki. A szegények számára rendszeresen élelmiszert, ruházatot és tüzelőt osztogatott és szolgálatába állott személyeknek pedig állásokat szerzett. Cserébe mindig számíthatott a szavazatukra. Még a New Deal jóléti programját is a Pendergast gépezet intézte Kansas City-ben.Trumannak közvetlenül Clark Clifford, Dean Acheson, Averell Harriman és Robert Lovett adta az utasításokat.

A háttérből irányító szervezet képviselője volt a barátságos Eisenhower is, aki nem kényszerítette sem Montgomery brit tábornokot, sem az amerikai Patton tábornokot, hogy parancsait pontosan teljesítve együttműködjenek vele a II. Világháborúban. Eisenhower elnöksége idején a valódi döntéshozók a Dulles-testvérek voltak.
Kennedy elnök komolyan mérlegelte, hogy korlátozza a pénzhatalom túltengését, és esetleg felszámolja a Federal Reserve System-et. A Wall Street-ről kapott utasításokat sem teljesítette és megakadályozta azoknak a köröknek a törekvéseit, amelyek megkockáztattak volna 1962-ben egy esetleges világháborút a Szovjetunióval. Ezen kívül radikálisan csökkenteni kívánta a titkosszolgálatok és a CIA-nak a létszámát, ki akart vonulni Dél-Kelet Ázsiából és meg akarta rendszabályozni azt a maffiát, amely részben finanszírozta tevékenységével azokat a titkos akciókat, amelyekre az amerikai törvényhozás nem volt hajlandó pénzt adni. **Kennedy elnök** ezen túlmenően élesen ellenezte, hogy Izraelnek saját atomfegyvere legyen. Ismerjük minderre a háttérhatalom válaszát.
Utóda **Lindon B. Johnson** már engedelmesen teljesítette a pénzügyi és korporációs oligarchia vezérkarának az utasításait. Így többek között elfogadta a vietnami háború kiszélesítését, amit Kennedy élesen ellenzett.
Richard Nixon is csak úgy térhetett vissza a Fehér Házba, hogy meg kellett kötnie alkuját elsősorban a Rockefeller-klánnal. Elfogadta, hogy a Rockefeller hatalmi csoport megbízottja, Kissinger irányítsa az ügyeket és közvetítse hozzá a háttérhatalom kívánságait.
Ez a függőség még fokozottabban ráillik **Gerald Fordra**, aki nem választás útján és mindössze két évre került a Fehér Házba.
James Carter idegösszeomláson ment keresztül az után, hogy elveszítette a kormányzói tisztséget Georgia államban. A valódi hatalmat ekkor a Fehér Házban a háttérhatalom első számú ideológusa **Zbigniew Brzezinski** gyakorolta, aki szintén a Rockefeller érdekcsoporthoz tartozott.
Ronald Reagan, aki hollywoodi színészből és szakszervezeti vezetőből lett Kalifornia kormányzója, nagybácsis jovialitással játszotta Amerika elnökének szerepét. A döntéseket azonban átruházta először Kissinger egykori segédjére, **Alexander Haig**-re; majd amikor őt menesztenie kellett, akkor alelnökére - a jelenlegi elnök apjára - **George Bush**-ra, valamint **James Baker**-re, a Fehér Ház akkor hivatali főnökére, majd pedig pénzügyminiszterére bízta a döntéseket. Ezen túlmenően betegség is akadályozta Reagant abban, hogy döntéseket hozzon. Alelnöke, az idősebb George Bush is pajzsmirigy-problémákkal küszködött.
Az idősebb George Bush maga is sokat köszönhet Kissinger-nek és ezért protezsáltjait **Scowcroft**-ot és **Eagleburger**-t felelős beosztásokba helyezte. Az idősebb George Bush elnökségének leglényegesebb döntései a Közel-Kelettel kapcsolatosak. Tarpley szerint a kuwaiti válság idején Bush valójában **Margaret Thatcher** kötelező parancsnak számító tanácsait követte.
Utódját, **Bill Clintont** ugyan támogatta a háttérhatalom, de mivel gyakran hozott saját döntéseket, ezért - John F. Kennedy-hez hasonlóan - a magánélete miatt támadták. Clinton mindent összevetve sokkal tehetségesebb elnöknek bizonyult, mint ahogy a pénzügyi és korporációs oligarchák képzelték. Hozzájárultak ahhoz, hogy egy másodszori elnöki ciklusra is hivatalban maradhasson, de 1998 januárjában "impeachment" eljárás keretében lényegében szoros ellenőrzés alá vették.
Ez a rövid áttekintés azt próbálta szemlélteni, hogy a háttérhatalom döntéshozói a leghatalmasabb pénzügyi és korporációs oligarchák olyan formális politikai vezetőket részesítenek előnyben, akik pontosan intellektuális és morális gyöngeségeik miatt könnyen kézben tarthatóak, és akik hajlandók a kapott utasításokat teljesíteni. A legfőbb hatalom, a monetáris döntések meghozatala, amúgy is elkerült a Fehér Háztól, a Federal Reserve Board,

a központi bank szerepét betöltő magánpénzkartell irányítótestületéhez, amelynek nagyhatalmú vezetőit nem választják és politikai felelősséggel sem tartoznak.

A "Tárcaközi Bizottság"

Ebben az írásban folyamatosan utalunk arra, hogy a látható kormány mögött működik egy nem látható informális kormány is. Arról azonban még nem írtunk, hogy a választott politikusokból álló és politikai felelősséggel tartozó kormány mellett működik egy kinevezett személyekből álló, így politikai felelősséggel nem tartozó - lényegében hivatalnok kormányzat - a "Tárcaközi Bizottság", amit az **NSC Principals Committee**-jének (a Nemzetbiztonsági Tanács miniszterekből és állami főtisztviselőkből álló irányító bizottsága) neveznek. Ezt a legfőbb irányító szervet idősebb George Bush elnöksége idején hozták létre és némi módosítással tovább folytatta működését Clinton elnöksége idején is.

Clinton elnök rendelettel (PDD/NSC-2) úgy intézkedett, hogy egy ilyen tárcaközi legfelső döntési fórum foglaljon állást azokban a fontos politikai kérdésekben, amelyek a nemzetbiztonsággal kapcsolatosak. A főhatóságok vezetőiből, a principals-okból álló bizottság feladata áttekinteni és figyelemmel kísérni minden fejleményt, továbbá koordinálni valamennyi nemzetbiztonsággal kapcsolatos politikai döntés végrehajtását. Az volt az elgondolás, hogy egy olyan rugalmas irányító testület jöjjön létre a legmagasabb szinten, ahol a miniszterek és a kormányszintű tisztségviselők minden témát szabadon átbeszélhetnek és döntést is hozhatnak minden olyan kérdésben, amely nem kívánja kifejezetten az elnök személyes részvételét. Ennek a testületnek az elnöke az Elnök nemzetbiztonsági tanácsadója. Levezető elnöke - a helyettese. Tagjai: a külügyminiszter vagy helyettese, a védelmi miniszter vagy helyettese, az Egyesült Államok ENSZ-képviselője, a Központi Hírszerző Szolgálat igazgatója, a Vezérkari Főnökök Egyesített Tanácsának Elnöke, az Elnök gazdasági tanácsadója, valamint az alelnök nemzetbiztonsági ügyekben illetékes munkatársa.

A pénzügyminisztert, az igazságügyminisztert, valamint a minisztériumok és főhivatalok vezetőit csak akkor hívják meg, ha őket érintő kérdés szerepel a napirenden. Így például az energia- és kereskedelemügyi minisztereket vagy helyetteseiket rendszeresen meghívják a "**Principals' Committee**"tanácskozásaira, ha nukleáris anyagokkal összefüggő kereskedelmi vagy környezetszennyeződési kérdésekről van szó.

Egy másik elnöki rendelet **(PDD/NSC-65)** szerint a fegyverzet ellenőrzésében és leszerelési kérdésekben illetékes külügyminiszter-helyettes, továbbá az Elnök nemzetbiztonsági tanácsadójának az atomfegyverek elterjedésének megakadályozásában, és a leszerelési kérdésekben illetékes munkatársa is részt vesz a tanácskozásokon. Az a gyakorlat, hogy jelen van az üléseken a Fehér Ház hivatali főnöke és az Elnöki Költségvetési Hivatal igazgatója.

Azért tértünk ki ennek a viszonylag új és kevésbé ismert irányító testületnek a bemutatására, mert így már érthetővé válik, hogy például Reagan elnököt az állami főtisztviselők jelentős része miért tekintette ideális elnöknek. Szerintük Reagan-nek, mint államfőnek az volt a legfontosabb feladata, hogy érzelmileg és szimbólikusan a nép atyja legyen és tartsa a kapcsolatot a lakossággal - különösen sokkhatást kiváltó események idején. A tényleges kormányzást viszont a szakképzett, magas rangú kinevezett bürokraták végezték egyrészt saját hivatalaik, másrészt a hivatalközi újabb testületek segítségével. Az elnök tehát szimbolikus szerepkört töltött be, míg a tényleges döntéseket egyfajta kollektív miniszterelnök hozta. De az ő tevékenységüket is szorosan behatárolta az informális háttérkormányzat által tulajdonolt és ellenőrzött tömegtájékoztatás.

Mindebből az derül ki, hogy valójában nem az elnök az, aki a tényleges hatalom birtokosa, és aki a valódi döntéseket hozza. Erre jó példa 9/11 esetében az, amikor George W. Bush az ország jelképes vezetőjeként egy rendkívüli válságos helyzetben - noha már tájékoztatták a tragikus eseményekről - tovább olvassa a "kedvenc kecskémről" szóló történetet a diákoknak abban a floridai iskolában, ahol éppen látogatást tett. Ebben a kritikus időpontban az Egyesült Államok kormányát valójában egy főrangú köztisztviselő, az állami bürokrácia rangidős

tagja, **Richard Clark** vezette, és ő volt az, aki isteni sugallatra mindjárt tudta, hogy az egész tragédiáért az Al-Kaida felelős, s a legfőbb bűnös az a személy, aki Afganisztánban egy barlangban ül, és hordozható számítógépéről vezényli a világtörténelem legnagyobb méretű és legbonyolultabb terrorista műveletét.

Mi szüli az összeesküvési elméleteket?

A szeptember 11-i eseményekre vonatkozó hivatalos álláspont bírálóit a leggyakrabban azzal mellőzik vagy hallgattatják el, hogy összeesküvési elméleteket terjesztenek. Az empirikus kutatás, az empíria, a valóság tényeinek feltárása és értelmezése, a létező gyakorlat tudománya. Az elmélet (a teória) a valóságban tendenciaként létező, vagy más módon rejtve maradó lehetőségek, valószínűségek és szükségszerűségek módszere feltárása és elemzése. Az empirikus kutatásra, a valóság tudományára (empiriára), valamint teoretikus elemzésekre, a lehetőségek, valószínűségek és szükségszerűségek tudományára (a teóriára) egyformán szükség van.

A tömegtájékoztatási intézmények és a hivatalos tudományosság képviselői az összeesküvési elmélet kifejezést lekicsinylő, szinte megvető értelmezésben használják. Mintha egy álláspontnak a címkézése és minősítése egyenlő lenne annak a cáfolatával. Ez a módszer nemcsak demagóg, de becsületesnek sem tekinthető, minthogy a hivatalos magyarázat gyakorta maga is egyfajta összeesküvési elmélet, amely nincs bizonyítva és sokszor meseszerű elképzelésekre támaszkodik. A hivatalos verzióként terjesztett összeesküvési elmélet abban különbözik a bíráló, elemző összeesküvési elméletektől, hogy még akkor is, amikor sokkal jobban elrugaszkodik a valóságtól, mint a becsmérelt elméletek, a tömegtájékoztatás kritikátlanul elfogadja és terjeszti. Így, pl. 9/11 után azt akarja elhitetni a hivatalos magyarázat (cover story), hogy egy súlyos beteg ember, aki rendszeresen vesedialízis-kezelésre szorul, képes volt levezényelni afganisztáni rejtekhelyéről, hordozható laptop számítógépével a történelem legbonyolultabb terrorista cselekményét a világ legvédettebb légterében.

Ez a legendának is beillő fantasztikus magyarázat csupán azért nem összeesküvési elmélet, mert a nemzetközi pénz- és korporációs oligarchia tulajdonában lévő tömegtájékoztatási ipar ezt a tömegfogyasztásra szánt terméket tálalja fel nemcsak az amerikaiaknak, de a világ közvéleményének is. Ez a legenda úgy válik tiszteletre méltó és elfogadható álláspontta, hogy a korporációs média nap-nap után ezt sulykolja a neki kiszolgáltatott nézőknek és hallgatóknak. Azok a kisebbségi bírálatok és elemzések, amelyeket a tömegtájékoztatási ipar nem terjeszt, azok megmaradnak összeesküvési elméletnek, amelyekben egy konformista és törvénytisztelő állampolgár már nem hihet, függetlenül attól, hogy egyébként milyen tényekkel és érvekkel lehet alátámasztani.

A pénz-és korporációs-oligarcha tulajdonában lévő tömegtájékoztatáshoz hasonlóan járnak el az általa kívülről ellenőrizett, a formális államszervezethez tartozó döntési központokban is. Az ENSZ Közgyűlésén 2001. november 10-én többek között a hivatalos amerikai álláspontban olvashattuk, hogy "Az igazat kell megmondanunk a terrorról. Ne tűrjük el soha a felháborító összeesküvési elméleteket a szeptember 11-i támadással kapcsolatosan. Ezek rosszindulatú hazugságok, amelyek megpróbálják a felelősséget elterelni a terrorista bűnösökről."

Az összeesküvési elmélet szitokszóvá átalakítása lehetővé tette minden olyan erőfeszítés megbélyegzését, amelynek a célja a hivatalos ködösítés átvilágítása. Egy ilyen általános megbélyegzés lehetővé teszi a figyelem elterelését a tényekről és azok intellektuális bátorsággal történő elemzéséről. Ilyen módon az összeesküvési elmélet terminus maga is egyfajta szellemi-ideológiai terrorizmust fejez ki, mert az a célja, hogy eleve belé fojtsa a szót az eltérő vélemény hangoztatójába. A szólásszabadság pedig nem jelent mást, mint az eltérő vélemény hangoztatásához való jogot. Ahhoz sem bátorságra, sem szólásszabadságra nincs szükség, hogy valaki egyetértsen a hatalommal, illetve, hogy egy nagyhatalom vezetőjének

"minden kockázatot vállalva" hivatalosan is a tudomására hozza: milyen kiemelkedő elnöknek, politikáját pedig mennyire igazságosnak és humánusnak tartja, mert az a demokrácia globális terjesztésének és a világszabadságnak a nemes ügyét szolgálja.
Az összeesküvés egyébként nem jelent mást, mint szervezettséget és együttműködést. Közös érdekű emberek közös stratégiát dolgoznak ki, majd annak megfelelően együttműködnek az elfogadott célok eléréséért. Ha mindezt az eredményesség érdekében igyekeznek titokban tartani, akkor már előttünk áll nem az összeesküvési elmélet, hanem maga az összeesküvési gyakorlat, amely olyan régi, mint az emberiség. A szervezett politikai cselekvésnek ez a formája nem mindig valamilyen bűncselekménynek az elkövetésére irányul. Machiavelli még a Beszélgetések (Értekezések) című munkájában úgy határozza meg az összeesküvést, hogy az titkos szövetkezést jelent az uralkodó megölésére és a hatalom megragadására.

A paranojás politikai stilus

Richard Hofstadter a Columbia Egyetem tanára a Harper's magazinban 1964. novemberében megjelentetett egy tanulmányt: "The Paranoid Style in American Politics" (Az üldözési mániás amerikai politikai stílus) címmel. Hofstadter elemezve a nemzetközi bankárokat ért bírálatot az 1880-as és 1890-es évek Amerikájában valójában azt bizonyítja be, hogy ez a kritika profétikusnak bizonyult, mert például Lord Montagu Norman-nek, az Angol Bank elnökének, valamint a New York-i FED elnökének, Benjamin Strong-nak kulcsszerepe volt az 1929-es pénzügyi összeomlás előidézésben. Ugyancsak az 1880-as évek amerikai **"préri populistái"** igazát bizonyította a Nemzetközi Valutaalap egész története a II. Világháború után napjainkig. Ennek dacára a New York-i professzor számára az angolszász pénzoligarchia bírálói a paranoiások, akik nem tudnak szabadulni téveszméiktől.
Hofstadter tanulmánya a John F. Kennedy elnök elleni merénylet után látott napvilágot és ekkor a közéletben széles körű vita folyt arról, hogy kik ennek a történelem menetét megváltoztató bűncselekménynek a valódi elkövetői. Hoftstadter valójában azt akarta megbízói nyomán a közvéleménnyel tudatni, hogy mindenki üldözési mániában szenved, aki nem fogadja el igaznak a Warren Bizottság jelentését. A Columbia Egyetem tanárát az sem zavarta, hogy az a Nyugat-Európa, amelyet nem lehetett "préri populizmussal" megvádolni, sokkal kritikusabb álláspontot foglalt el a Warren Bizottság - azóta már bebizonyított - felületességeivel és hamisításaival szemben.
Hofstadter és követői kedvenc munkamódszere az általuk ellenszenvesnek tartott politikai erők becsmérlése, cimkézése. A populisták is megkapták a paranoiás minősítést. Orvosi értelmezésben a paranoiás attól tart, hogy összeesküdtek körülötte, s ennek az összeesküvésnek ő maga (vagy ő is) a célpontja. Hofstadter tudománytalanul eltúlozva azt állítja, hogy mindenki paranojás, aki elfogadja bármilyen összeesküvés (vagy összeesküvések) létezését. Ez megkerüli a választ arra a kérdésre, hogy alátámasztható-e tényekkel, bizonyítékokkal és érvekkel egy összeesküvés léte vagy nem-léte. Jól felkészült jogi szakemberek, ügyvédek, vizsgálóbírók és történész kutatók támasztották alá meggyőző módon összeesküvések létezését, s ennek megfelelő jogerős bírósági ítéletek is születtek. Hofstadter mégis paranojásnak minősít mindenkit, aki elfogadja összeesküvés létezését. Már említettük, hogy a történészek szinte minden korszakban kimutatták bizalmas és titokban tartott megállapodások létezését bizonyos érdekcsoportok között, akik összehangoltan cselekedtek közös céljaik eléréséért. Még a legnagyobb hatalmú diktátorok is használták az összeesküvést, mint hatalomgyakorlási módszert. Ezt tette Hitler, amikor leszámolt Ernst Röhm-mel és fegyvereseivel, továbbá Sztálin is, amikor, pl. létrehozta a Testvériség nevű titkos szervezetet a nem kellően engedelmeskedő vezetői garnitúra lecserélésére az 1940-es évek végén.
Az Egyesült Államok jelenlegi társadalmi és politikai rendszere már eltávolodott az Alapító Atyák által létrehozott köztársasági rendszertől, amelynek lényege a vagyon decentralizációján alapuló széleshatáskörű önigazgatási rendszer, valamint a központi

államhatalom alulról jövő ellenőrzésének a lehetősége. Amióta létrejött a magánpénz-monopólium és nyomában a tulajdon centralizációja, azóta egyre inkább tekintélyuralmi módszerekhez nyúl a szövetségi állam vezetése és korlátozza az állampolgárok egyéni és társult önrendelkezését. Egyes kutatók szerint (közéjük tartozik Tarpley is), a mai Egyesült Államok társadalmi berendezkedésére már az oligarchikus rendszer a jellemző, amelyben kitüntetett szerepe van a pénzvagyon-tulajdonos plutokráciának.
Az oligarchikus hatalomgyakorlásnak az összeesküvés rutinszerű és tipikus velejárója. Ezt a hatalom oligarchikus rendszerekre jellemző többközpontúsága követeli meg. A viszonylag önálló pénzügyi, gazdasági és tájékoztatási központok szükségessé teszik a különböző oligarcha-csoportok együttműködését a formális politikai intézmények hatékonyabban ellenőrzése végett. Saját stratégiájukat így tudják politikai döntésekké átváltoztatni. Kialakultak és egyre nagyobb szerephez jutnak az állami-, félállami és kifejezetten magánjellegű titkos szervezetek, hírszerző-szolgálatok, amelyek már tevékenységük természeténél fogva konspirációs modelleket követnek gyakorlati munkájukban. Mit jelent például egy titkos művelet (covert operation)? Különböző szervezetek, csoportok és személyek által eltervezett, koordinált akciókat, amelyek elvezetnek az előre kijelölt cél eléréséhez. A titkosszolgálatok eleve úgy működnek, hogy tevékenységüket maximálisan elrejtik a közvélemény nyilvánossága elől. A történelem tanúsága szerint az oligarchikus társadalmi és politikai rendszerben szükségszerűen jutnak meghatározó szerephez a titkosszolgálatok.
Mindezt természetesen le lehet tagadni. De aki ezt nem érdekből vagy tájékozatlanságból, hanem meggyőződésből teszi, az azt is bizonyítja, hogy nem érti a jelenlegi pénzuralmi rendszer működését. Ennek lényege, hogy a pénzügyi és gazdasági korporációk a magánpénz-monopólium segítségével átvették a politikai, gazdasági és társadalmi élet - beleértve a kultúrális és tájékozatási szféra - irányítását is. Az a beteges kényszer is **egyfajta összeesküvés**, amely tagad minden szervezett és titokban tartott együttműködést, és az összeesküvési elmélet követőjének minősít mindenkit, aki az ilyen titkos együttműködésre felhívja a figyelmet. Ma az egyik leghatékonyabb és legkönyörtelenebbül megvalósított összeesküvés az emberek tudatának a módosítása. Az összeesküvési elméletre hivatkozva akarják elfojtani az önálló gondolkodást, a tudományos kutatók pedig elveszíthetik megélhetésüket, ha az összesküvési elmélet követőjének bélyegzik őket. Ma már az a helyzet, hogy az a társadalomtudós, akire rásütik, hogy konspirológus, az előbb-utóbb elveszíti állását. Az összeesküvési elmélettel történő vagdalkozás - cimkézés, minősítés - minden célra felhasználható támadást jelent az önállóan gondolkodó személy ellen. Ez az eljárás jó példa arra, hogyan kell elhallgattatási módszerré emelni az **ad hominem** érvelést. Ennek az érvelési módszernek az a lényege, hogy nem a vita tárgyára épít, hanem a vitapartner személyi tulajdonságait vagy személyes érdekeit veszi célba. A tömegtájékoztatásban általános gyakorlattá vált, hogy ha a véleményformálók, kommentátorok és műsorvezetők nem értenek valamilyen érveléssel egyet, akkor nem ellenérvekkel próbálják legyőzni az ellenfelet, hanem egyszerűen kijelentik: vitapartnerük az összeesküvési elmélet híve és ezért nem is érdemes vele eszmecserét folytatni. Ma már az általánosan használt félretájékoztatási technika az "**összeesküvési elmélet elutasítása".** Már utaltunk rá, hogy a kimunkált összeesküvési elméletek azért jönnek létre, mert a cáfolhatatlan bizonyítékot jelentő dokumentmok és más megbízható információk nem állnak rendelkezésre. Hipotézisekkel, gondolati kisérletekkel kell átmenetileg pótolni őket, hogy a szervezett közhatalom és a szervezett magánhatalom által terjesztett hivatalos verzió ellentmondásait meg lehessen logikusan magyarázni. Ha nem lenne a túltengő, valójában a felelősség alóli kibújást szolgáló titkolódzás, akkor minderre nem lenne szükség.
Korábban pontosan a tájékoztatás elmaradottsága folytán könnyen elterjedtek olyan feltételezések, hogy ezt vagy azt a személyt meggyilkolták, ezt vagy azt az árut eltüntették,

hogy kapzsi kalmárok állnak az áremelkedések mögött és ehhez hasonlók. Ma az a probléma, hogy az embereket érintő legtöbb döntést olyan konkrétan nem megfogható, arctalan személyek és csoportok hozzák, például a hatalmas nemzetközi korporációk testületeinek az ismeretlen tagjai, akik miután személyükben ismeretlenek, így azokat a motívumokat sem lehet tudni, amelyek döntéseikhez elvezettek. Mivel a demokrácia fokozatosan átalakult a befektető pénzvagyonos oligarchák és a tulajdonukban lévő korporációk uralmává, így a társadalom egészének áttekintése - beleértve a gazdasági és kulturális életet is - csaknem lehetetlenné vált.

Nem véletlen, hogy **Joel Bakan: The Corporation** című munkája, amely 2004-ben jelent meg Londonban és New York-ban, a belőle készült filmmel együtt máris világsikert ért el. Bakan abból indul ki, hogy a nemzetközi korporációk és multinacionális világcégek a jelenlegi jogi szabályozás értelmében jogi személynek minősülnek. Ezért a személyekre jellemző legfőbb követelményeket és tulajdonságokat is számon kell kérni rajtuk. A jogi személy ugyanis ugyanúgy írányít, mint egy természetes személy - ha pedig egy természetes személy lehet pszichopata, akkor egy jogi személy is lehet beteg.

Bakan részben kölcsönvette a pszichológusok és a pszichiáterek fogalmi rendszerét és elemzési módszereit. Megállapította, hogy lélektani és elmekórtani szempontból az uralmat gyakorló korporációkat a felelőtlenség jellemzi. Ez látható abból, ahogyan szűklátókörű és önző céljaik érdekében mások alapvető szükségleteit és érdekeit kockára teszik. A korporáció azért is pszichopata, mert gátlástalanul manipulál. A nagyobb profitra törekedve lelkiismeretlenül manipulálja a tömegtájékoztatási eszközök segítségével a közvéleményt. Pszichopata a korporáció azért is, mert nagyobb, és még annál is nagyobb méretű akar lenni. Eric Fritz Schumacher már az 1960-as évek elején bebizonyította "Small Is Beautiful" című világhírű könyvében, hogy az emberiség érdekeit nem szolgálják, ha az emberi mértékhez (a homo mensurához) igazodó és a természetes méretű közösségeket kiszolgáló vállalatokat, gazdasági társulásokat felszámolják és helyükre arctalan, nemzetközi vállalatbirodalmak lépnek. Igen sok olyan gazdasági tevékenység van, amit közepes és kisebb méretű gazdasági szervezetekkel hatékonyabban lehet elérni. **Joel Bakan** szerint azért is betegnek nevezhető a korporációs jogi személy, mert vezetői az anonimitás mögé rejtőzködve nem vállalják a felelősséget döntéseikért. Vakmerően kockáztatnak akkor is, amikor óvatosan és körültekintően kellene eljárniuk De beteg személyiségű a korporáció azért is, mert szervezeti felépítésénél és működésének természeténél fogva is képtelen arra, hogy lelkiismeretfurdalást érezzen, s így legalább utólag kijavítsa elkövetett hibáit. A korporáció koros lelkialkatú "jogi személy" azért is, mert önmaga valódi lényegét álcázva viszonyul más személyekhez - a hús-vér természetes emberekhez és az ő társulásaikhoz - kultuszt űzve a túltengő titoktartásból. Aki mindezeket a tulajdonságokat összeteszi az meg kell, hogy állapítsa: a transznacionális vállalatbirodalmak és a multinacionális világcégek legenyhébb esetben is**borderline-személyiségnek** tekinthetőek.

Nyilvánvaló, hogy nem lehet a konkrét emberre, annak egészségi állapotára és lelki világára vonatkozó személyiség-zavarokat, amilyen az úgynevezett borderline-személyiség, egy mesterséges jogi konstrukcióra, a jogi személyre alkalmazni. Azt azonban mégis átvehetjük, hogy a borderline személyiségzavarban szenvedő pszichopata korporáció magányos és elszigetelt. Valahányszor úgy érzi, hogy veszteség éri, akkor fenyegető lesz, és dührohamot kap. Paranoid vádaskodásba kezd, vagy lekicsinylő módon gondolkodhat azokról, akikkel együttműködik, akiket kihasznál, vagy akikkel versenyezni kénytelen, és veszít.

Mindebből nem következik az, hogy valamennyi jogi személyiségű gazdasági szervezetnek szükségszerűen morbidan kell viselkednie. Amit Joel Bakan hangsúlyoz, az viszont igaznak tűnik. Eszerint a korporációnak a szervezeti felépítése és működési rendje az, amely erre a pszichopatának minősíthető beteges magatartásra kényszeríti. Ennek oka, hogy a korporáció szerkezete és működése egyetlen célra szűkül: a profit és a shareholder value (a

részvénytulajdon értéke) minden áron történő növelésére az anonim részvénytulajdonosok gazdagodási igényeinek a kiszolgálására. A korporációnak minden egyéb szempontot, ha lehet, mellőznie kell. Más szempontokat csak akkor vehet figyelembe, ha arra az állam és a jogrend kényszeríti, vagy a társadalom ellenállása rákényszeríti.
A korporációk irányítóit tehát egyetlen felelősség terheli: a részvénytulajdonosok érdekeinek a szolgálata. Az emberi élet egyéb szükségletei iránt közömbösek és a társadalmi felelősséghez ellenségesen viszonyulnak, mert az abból származó követelmények teljesítése nem szolgálja a korporáció profitjának a növelését. Vannak persze olyan helyzetek is, amikor a társadalmi felelősségből származó kötelezettségek teljesítése - részlegesen - magának a korporációnak az érdekeit is szolgálja. Ilyen egybeesés esetén az adott óriáscég hajlandó más fontos érdekeket is figyelembe venni, nemcsak saját profitjának a növelését. Erre is lehet példákat találni. Ilyen például az, amikor a **Toyota** kifejezetten támogatta az úgynevezett hibrid autóknak a gyártását és forgalomba hozatalát, mert ezzel nemcsak a környezet védelmét szolgálta, hanem a saját üzleti céljait is, mert előnyre tehetett szert a világpiacon egy új technológia bevezetésével.
Ha ennyi probléma van az elvont jogi személyiséggel rendelkező korporáció magatartásával, akkor meg kell vizsgálni, hogy ki találta ki ezt a jogi konstrukciót, és ki hozta létre ezt az absztrakt "személyt". Természetesen a pénzügyi-gazdasági rendszer, és az azt kiszolgáló jogtudomány terméke a jogi személy. A pénzoligarchia igényeihez igazodó jogszabályok tették olyanná amilyen. Ezért ahhoz, hogy jogszabályokkal meg lehessen változtatni szervezeti felépítését, struktúráját és működését, ahhoz a pénz-és korporációs oligarchia hozzájárulását is el kell nyerni. A magán pénzügyi szervezetek, a kizárólag magánellenőrzés alatt álló központi bankok, a magántulajdonban lévő kereskedelmi bankok, befektető alapok, biztosító társaságok, a nemzetközi pénzügyi közösség és a tulajdonukban lévő mintegy 400 globális méretű óriás-korporáció ma már óriási hatalom felett rendelkeznek és meg tudják akadályozni olyan jogszabályok elfogadását, amelyek nagyobb társadalmi felelősséget kényszerítenének rájuk. A korporációk hatalma ma már oly nagy, hogy átértelmezve a demokráciát meg tudják azt bénítani, és a demokratikus rendszert alapjaiban meg tudják változtatni, miközben továbbra is népszuverenitást hirdetnek, az állampolgárok szabadvállakozáson alapuló önrendelkezését. A korporációk hatalmát úgy is kifejezhetjük, hogy az egy szervezett magánhatalom, amelynek a gazdasági alapja az emberiség közös munkájának eredményeként előálló, de mégis magánellenőrzés alá vett, privatizált közvagyon. Ezért nemcsak vagyoni kérdésről van szó privatizáció esetén, hanem a közügyek intézésének és a közhatalom átadásának az átadásáról is.
Visszatérve az összeesküvési elmélethez, ma a választott politikusok ritkán számoltathatók el, és csak korlátozottan vonhatók felelősségre tetteikért. Ez nemcsak a fejlett Nyugat országaira érvényes, ahol a nagy korporációk megszülettek, és ahol szervezett magánhatalom is a legnagyobbra növekedhetett. Ez érvényes a szovjet birodalom utódállamaira, többek között Magyarországra is. Nem véletlen, hogy a közelmúlt egyik legsikeresebb politikatudományi műve "Egy következmények nélküli ország" (Fritz Tamás, 1998.) címet viseli.
A világ egyetlen szuperhatalmának a választott politikusok mögött meghúzódó tényleges irányítói - a korporációk irányító posztjait viselő oligarchák - rendelkeznek a valódi hatalommal. Hozzájuk sorolhatók az olyan szigorúan titokban működő kormányzati intézmények is, mint a National Security Agency, illetve a Homeland Security Department, az általuk finanszírozott titkos kutatási programokat folytató szervezetek, valamint az FBI egyes részlegei. A hadsereg és annak titkos hírszerző és elhárító szolgálata is egyre nagyobb létszámú és tevékenysége egyre nagyobb jelentőségre tesz szert. Ez az egész komplexum arra törekszik, hogy elkerülje a nyilvánosságot, mert az akadályozhatja a hatékonyságát. Éppen ezért a közvélemény meg van arról győződve, hogy sokkal több történik a színfalak mögött, mint amiről olvashat az újságokban, vagy amiről tájékozódhat az elektronikus médiumokból.

Kijelenthetjük, hogy általános gyakorlattá vált az érdemi vita elkerülése azzal, hogy az ellenfélre rásütjük, hogy összeesküvési elmélet követője. Ebbe az is beletartozik, hogy ha súlyos következményekkel járó merényletekre, terrorcselekményekre kerül sor, akkor azokért rendszerint magányos elkövetőt, esetleg elkövetőket tesznek felelőssé. Ez alól természetesen kivétel az az eset, amikor a hivatalos álláspont szól nagyszabású összeesküvésről, ahol összeesküvők egész hálózata működött együtt a terrorcselekmény elkövetésében. Erre jó példa Oszama bin Laden és az Al-kaida. Vagyis még az összeesküvések minősítésénél is kettős mérce érvényesül. Ha a hatalom ellenfeleinek a leleplezéséről van szó, akkor lehet szó összeesküvésről. Ha magának a hatalomnak van rejtegetni valója, akkor ott összeesküvésről természetesen szó sem lehet.
A kötelező divattá vált összeesküvési-elmélet-tagadás maga is összeesküvési elmélet, amelynek célja a hatalommal rendelkező személy vagy személyek, továbbá szervezetek védelmezése. Legfőbb szerepük úgy befolyásolni a közvéleményt, hogy a védelemben részesülő személyekről, csoportokról és intézményekről semmi olyasmi ne kerülhessen nyilvánosságra, amely arra utalna, hogy a törvényes politikai folyamatok mögött jogellenes tevékenység is folyna, szigorúan eltitkolva a lakosság elől. Ezért leginkább arra összpontosítanak az összeesküvési-elmélet-tagadás képviselői, hogy bebizonyítsák, nem létezik a látható kormány mögött egy úgynevezett árnyékkormány, amely tevékenységében olyan szervezetekre támaszkodna, mint a szabadkőművesek, egyéb titkos társaságok, zárt klubok, a bilderbergerek, a trilateralisták, valamint a New York-i Külkapcsolatok Tanácsa és a Londoni Királyi Külügyi Intézet hálózatához tartozó szervezetek, valamint egyes egyházi intézmények is, úgy, mint a jezsuiták és az Opus Dei. Ez csak egy példálózó felsorolás, itt a lényeg az, hogy tagadják, amit Theodore Roosevelt, az Egyesült Államok 26. elnöke mondott. Eszerint: "A látható kormány mögött trónol egy láthatatlan kormány, amely nem tartozik hűséggel a népnek, és nem ismeri a felelősséget. Az államférfi feladata ennek a láthatatlan kormánynak a megsemmisítése, a korrupt üzlet és a korrupt politika közti szövetség széttörése."

Miért nincs igaza az összeesküvési elmélet tagadóinak?

Az egyik érvük az, hogy az összeesküvési elmélet terjesztői olyan következtetéseket fogadnak el, amelyek nincsenek bizonyítékokkal kellően alátámasztva. Ezért valójában csak egy elképzelt és nem valóságos összeesküvésről van szó. Álláspontjukat szerint nem minden összeesküvésre vonatkozó állítás téves, de az összeesküvési elméletek túlnyomó része vagy bizonyíthatóan hamis, vagy pedig nem cáfolható.
A cáfolhatóság (falsifiability) fontos elgondolás. Kidolgozója Karl Popper a London School of Economics egykori tanára volt. Egy hipotézis, egy elmélet nem tekinthető tudományosnak, ha nem teszi lehetővé, hogy bírálói megcáfolják és bebizonyítsák róla, hogy hamis vagy téves. A cáfolhatóság nem azt jelenti, hogy az adott hipotézis vagy elmélet hamis. Azok, akik a falszifikáció Karl Popper által támasztott követelményét elfogadják, azt is állítják, hogy ami nem cáfolható, az nem is nevezhető tudományosnak. Így például a pszichoanalízis tanításai ebbe a kategóriába esnek. De Karl Popper ide sorolta az ideológiák jelentős részét, így a marxizmust is. Mindebből az is következik, hogy a tudomány empirikus jellege a cáfolhatóságában áll. Ez az egyedüli lehetséges viszony a falszifikációs módszer szerint egyrészt az elmélet, másrészt a gyakorlat és tapasztalat között. További következmény az is, hogy ez választja el a tudást a nem tudástól. A jó tudós célja tehát nem lehet más, minthogy cáfolható elméleteket állítson fel és utána saját maga tegyen meg minden lehető erőfeszítést arra, hogy állításait és tételeit megcáfolja.
Karl Popper tanításaival az a probléma, hogy nem választja el világosan a természettudományokat (amelyek konvergens problémákkal foglalkoznak) a társadalomtudományoktól, (amelyek emberközpontúságuk miatt divergens problémákkal foglalkoznak). Ha a természettudományban valamilyen tudományos elmélet kétségessé válik,

akkor laboratóriumi kísérletekkel ellenőrizni lehet és ki lehet mutatni tévességét. Ha a kísérlet eredménye az, amit az elmélet állít, akkor az igaznak tekinthető. Ha viszont kísérletekkel nem lehet igazolni az elméletből következő eredményeket, akkor az az elmélet megcáfoltnak tekintendő. A természettudományokban is vannak olyan elméletek, amelyek ily módon nem falszifikálhatóak. Ilyen például a világegyetem keletkezésére vonatkozó úgynevezett "Bing Bang" elmélet. A lényeg azonban az, hogy az emberrel kapcsolatos tudományokban Karl Popper módszere nem érvényes.
Ami a természetben történik, az a természeti törvényeknek megfelelően zajlik le. Ami azonban az emberekkel, az emberi társadalommal történik, nem választható el az emberek személyes közreműködésétől, mert az emberi törekvések is befolyásolják a történéseket. Az összeesküvési elméletek is emberi társadalommal kapcsolatos kérdésekre próbálnak választ adni. Élettartamuk viszonylag rövidnek mondható. Így például a John F. Kennedy merénylettel kapcsolatos különböző úgynevezett összeesküvési elméletek csak addig fogják tartani magukat, amíg nem vállnak kutathatóvá az ezzel kapcsolatos és továbbra is szigorúan őrzött dokumentumok. Tájékozódásunk szerint ezeket 2035-ben kívánják kutathatóvá tenni. Ha erre valóban sor kerül, akkor a JFK merénylettel kapcsolatos elméletek lekerülnek a napirendről. Az összeesküvési elmélet állandó emlegetése előítélet, a megismerést szolgáló erőfeszítések akadályozása. Aki minduntalan erre hivatkozik, okosabbnak képzeli magát a történelemtudomány szakavatott képviselőinél. Ezen az sem változtat, hogy vannak olyan történelmi események, amelyek rekonstrukciója évtizedek, sőt évszázadok múltán már alig lehetséges, és így az igazságot teljes egészében feltárni, visszamenőleg már nem lehet. Fennmarad annak a megválaszolása, hogy milyen ismérvek szerint lehet megbízhatóan eldönteni, hogy az egyik összeesküvési elmélet teljesen alaptalan, a másik viszont megközelíti a rejtőzködő valóságot. Minden fajta hipotézis esetében a kritikusan elemző tud különbséget tenni téves vagy mondhatni "ordítóan" valószínűtlen feltételezések között, és olyanok között, amelyek legalábbis életszerűek és kiállják az időrendi és a logikai elemzés próbáját. Sokan az új világrendre vonatkozó elképzeléseket valamiféle szocialista találmánynak tartják, minthogy a kommunisták és a bolsevikok "a múltat végleg eltörölve" a világkommunizmus teljes győzelmét hirdették. Ebből a feltételezésből viszont az is következne, hogy olyan politikusok, mint idősebb George Bush és Bill Clinton egykori elnökök, akik szintén az új világrend híveinek vallották magukat, valamiféle szocialista jellegű világ-összeesküvést támogattak volna. Ezt az ellentmondást úgy lehet feloldani, hogy a szocialisták részéről hirdetett új világrend és a másik oldalról, a pénzügyi és korporációs oligarchia által támogatott új világrend valójában ugyanazon közös világstratégiának a két változata. Fontos különbség van a két változat között, de ennél lényegesebb az, amiben megegyeznek: mind a kettő egy globális méretű, központilag irányított világrendszert kíván létrehozni, amelyben egy szűk integrált hatalmi elit rendelkezik a pénzügyi, gazdasági hatalommal és ennek segítségével a politikai élet legfőbb irányítását is kézben tudja tartani.
A szocialista-kommunista változat szerint ez az elit a pártállam segítségével teszi rá a kezét a társadalom vagyonára, és állammonopolista módszerekkel irányítja a gazdasági életet. A teljesen vagyontalan emberek pedig ki vannak szolgáltatva neki. A szocializmus bolsevik változatában ez kiegészül a legdurvább rendőri módszerekkel, az emberi és a politikai szabadságjogok megtagadásával. Az új világrend pénzuralmi változatában a magánpénz-monopóliummal rendelkező nemzetközi pénzügyi közösség a pénzrendszer segítségével centralizálja globálisan a termelővagyont a saját ellenőrzése alatt, majd pedig pénzügyi és gazdasági erejét felhasználva vonja ellenőrzése alá a politikai folyamatokat. A pénz-és korporációs-oligarchia azért akar ilyen egy központból irányított világrendszert, hogy monopol helyzetét hosszú időre bebiztosítsa, és zavartalanul tudja politikai, katonai hatalommá átváltani.

A konspirációs elméletek főbb területei

Az úgynevezett titkos társaságok és zárt klubok, valamint "testvéri" (fraternalizáló) szövetségek mindig is kíváncsiságot ébresztettek azokban, akik ezekből kimaradtak. A titkosságot ebben az esetben ott annyit jelent, hogy az ilyen zárt társaságoknak, kluboknak, szervezeteknek a tagjai nem hozzák nyilvánosságra tagságukat. Ennek rendszerint az is az oka, hogy szigorúkemény esküt kell letenniük a titoktartásra. Ma már a nagymultú, zárt és titkos társaságok kevésbé zártak, de hierarchikus felépítésüknél fogva ma sem lehet kizárni, hogy legfelsőbb szintű vezetésükben helyet foglalnak olyan beavatott személyek, akik egyedül ismerik a legfontosabb célokat és megvalósítandó feladatokat.
Még ma is a szabadkőművesek tekinthetők az egyik legfontosabb ilyen titkos társaságnak. Akik nem csak a hivatalosan oktatott történelmet ismerik, hanem elmélyednek az elhallgatott történelem tanulmányozásában is, azok tudják, hogy a szabadkőművesek meghatározó szerepet játszottak az amerikai függetlenségi háborúban és a francia forradalomban. A szabadkőműves tanítások egyik kulcseleme a vetélkedés a hagyományos vallásokkal, pontosabban a harc ellenük. Céljuk a születésen alapuló uralmi rendszerek lecserélése köztársasági államformájú demokratikus politikai rendszerekre, és egy szabadkőműves elvekre épülő "világköztársaság" megteremtése. Az Egyesült Államokban oly nagy volt a szabadkőművesek befolyása, hogy ennek korlátozására még szabadkőműves-ellenes párt is létrejött a XIX. században.
Nagy irodalma van a Bajorországban megszerveződött titkos illuminátus rendnek, amelyről ma már kellően bizonyítható, hogy a frankfurti bankárok finanszírozták. Az illuminátusok feladata az volt, hogy beépüljenek be a tekintélyes létszámmal bíró szabadkőműves páholyokba és átvegyék titokban azok az irányítását. Megmosolyogtató az az érvelés, hogy azért téves elmélet ma is illuminátusokról beszélni, mert Bajorországban királyi rendelettel 1785.-ben betiltották az Adam Weishaupt által alapított, de a frankfurti és berlini bankárok által finanszírozott titkos illuminátus rendet. Ennek is fő célja az Új Világrend - a Novus Ordo Seclorum - létrehozása volt. Emlékeztetünk arra, hogy a Novus Ordo Seclorum felirat kezdettől fogva szerepel az Egyesült Államok hivatalos állami pecsétjén is.
A bajor uralkodó 1785-ben az illuminátusoktól elkobzott iratokból összeállított hivatalos gyűjteményt megküldte az akkori Európa valamennyi uralkodójának. Adam Weishauptot megfosztották egyetemi tanári rangjától az Ingolstadt-i Jezsuita Egyetemen, s ezt követően a Sachsen-Ghota-i hercegi udvarba menekült. E dolgozatnak nem tárgya felsorolni, hogy mennyi tény bizonyítja az illuminátus rend további működését. A betiltás ugyanis csak annyit jelentett, hogy a rend nyíltan nem működhetett, hanem alá kellett merülnie és egy ideig csak a korábbinál is rejtettebben, a legszigorúbb titoktartás közepetteban folytathatta tevékenységét.
Az **antiszemitizmus** megjelenése is számos összeesküvési elmélet megszületéséhez vezetett. A középkori Európában ezek az elméletek elsősorban a vallási jellegű eltérésekből táplálkoztak. Érdekes megfigyelni, hogy a modern kori történelem kezdetei óta érvényesül az a tendencia, hogy a zsidó etnikumhoz tartozó személyeket egyre nagyobb méretű és egyre fontosabb összeesküvésekkel hozzák kapcsolatba. Ugyancsak ismert tény, hogy ebben a történelmi korszakban az országokat irányító fejedelmek, királyok, uralkodók gyakran rá voltak utalva a zsidó pénzemberekre, akik a pénzügyeket igen nagy szakértelemmel intézték és cserébe különböző engedményeket, és hasznot hozó kedvezményeket kértek a különböző uralkodóktól. Ezért az adott országok uralkodó rétegei azt képzelték, hogy valójában a pénzügyeket intéző zsidó közösségek irányítják az államot és nem ők. Ez a fajta elképzelés volt uralkodó a reformációt és a vallásháborúkat követően Európa katolikus országaiban. A protestáns régiókban erős volt a katolikus befolyástól és a jezsuiták által irányított összeesküvésektől való félelem. A XIX. század végére, oly nagyra növekedett a pénzügyi rendszer befolyása a társadalomban, hogy azok a zsidó származású pénzemberek, akik kulcsszerepet játszottak ennek a pénzrendszernek az irányításában, ki voltak szolgáltatva annak a vádként is hangzó ténymegállapításnak, hogy ők kezelik a gazdaság egészét és a saját

hasznuk érdekében, idéznek elő pénzszűkét vagy pénzbőséget, okoznak gazdasági fellendülést vagy gazdasági recessziót. Az is történelmi tény, hogy zsidó származású forradalmárok vezető szerepet játszottak a szocialista forradalmi törekvésekben és a szocializmus, mint társadalmi rendszer létrejöttében. Azt tényekkel bizonyították a kutatók, hogy 1917-es orosz forradalmat egyrészt a Wall Street bankárai, másrészt Németország zsidó származású bankárai, a Warburgok finanszírozták. Ezért mind a szocializmust, mind annak bolsevik-kommunista változatát ezek a kutatók nem egyszerűen a nemzetközi pénzügyi közösség világuralmi törekvéseinek tulajdonították, hanem úgy értelmezték, hogy ez elsősorban a zsidó pénzemberek globális hatalmi törekvéseit fejezi ki.
A nemzetiszocialista Németország hivatalos állami ideológiáját erre a nézetre alapozta, amelyet viszont több szempontból összeesküvési elméletnek lehet tekinteni. Nemcsak a náci vezetők, de számos német polgár is úgy vélte, hogy a zsidó bankárok által irányított nemzetközi pénzügyi közösség okozta Németország bajait és ők esküdtek össze azért, hogy egy világháborús konfliktus keretében a kemény gazdasági riválisnak bizonyuló Németországot kiiktatják, és az ellenőrzésük alá veszik. Ez a hivatalos állami ideológiává átalakított összeesküvési elmélet is hozzájárult ahhoz, hogy a nemzetiszocialista vezetőknek sikerült zsidó-ellenes kirekesztő politikájukhoz megszerezni a német társadalom jelentős részének a támogatását. A nemzetiszocialista diktatúra így fölfogható úgy is, mint ami példázza, hogy milyen veszélyes is lehet, ha egy részeiben még nem bizonyított, csak feltételezéseken alapuló elmélet a hivatalos állami politika rangjára emelkedik. Nagyon is különbözik egymástól - gondolati kísérletekkel - a valóságban meglévő lehetőségek, szükségszerűségek és valószínűségek kutatásával feltárni a rejtett történelmi folyamatokat attól, hogy egy még kemény tényekkel nem alátámasztott nézetrendszer, egy kormányzat hivatalos politikája legyen.
Ezektől az összeesküvési kényszerképzetektől maga Sztálin sem volt mentes, gondoljunk csak arra, hogy milyen kegyetlenül lépett fel a Kreml-béli zsidó orvosok állítólagos összeesküvése ellen, számosat likvidálva, illetve a Gulágba száműzve közülük - miközben ma már egyértelműen bizonyított tény, hogy ilyen összeesküvés egyáltalán nem létezett.
Már az eddigiekből is megállapíthatta az olvasó, hogy sokféle indíttatású gondolati kísérlet folyik az eltitkolt valóság feltárására. Ezek a kísérletek természetesen nem választhatók el a kísérletet folytatók társadalmi helyzetétől, érdekeitől, törekvéseitől. Azok, akik azt hiszik, hogy az a háttérhatalom, amelynek a létezését e sorok írója is valóságosnak tekinti egy bizonyos néphez tartozik, előszeretettel foglalkoznak az úgynevezett cionista összeesküvésekkel. Itt szükségesnek látjuk kitérni arra, hogy az a háttérhatalom, amely a pénzrendszer magánmonopóliuma segítségével már hosszabb idő óta sikeresen központosítja a saját ellenőrzése alatt - globális szinten - a világ termelő vagyonát, valójában egyik néphez sem tartozik. Ez az önálló hatalmi képződmény saját szükségleteit és érdekeit, valamint ehhez kapcsolódó értékeit követi és önálló, s önálló érdek és hatalmi centrumnak számít. A nemzetközi pénzügyi közösség, amely a magját képezi ennek a háttérhatalomnak, mindent megelőzően önmagához tartozik, és saját céljait valósítja meg. Ahhoz, hogy világstratégiáját sikeresen érvényesítse, természetesen rejtőzködnie is szükséges. A rejtőzködés egyik módja, ha valamilyen konkrét nép vagy nemzet mögé bújhat, és ezt még támogatja is.
Ezért gondoljuk úgy, hogy a háttérhatalmat tárgyi tévedés a cionizmussal összemosni. Ezért abban is sok igazság van, hogy a háttérhatalom objektív tanulmányozása, szervezeti felépítése és működése törvényszerűségeinek mellőzése elősegíti az úgynevezett cionista összeesküvésre vonatkozó feltételezések terjedését, amelyek közelebbről megvizsgálva a korábbi antiszemita összeesküvési elméletek korszerűsített változatainak tekinthetők. Ez nem azt jelenti, hogy az igazság feltárására törekvő kutatók semmi hiteleset nem állítanának a nemzetközi pénzügyi közösség és a cionista mozgalom kapcsolatáról. Azt azonban meg kell állapítanunk, hogy a háttérhatalom elsősorban önmagához tartozik és minden látszat ellenére

elsősorban nem etnikai alapon működik. Működésének lényegét a pénzrendszer feletti monopolhatalom megszerzése és megtartása jelenti, nem pedig egyetlen nép felemelkedésének az önzetlen szolgálata. Noha előszeretettel szereti ezt hirdetni magáról.
A politikai gyilkosságok is az összeesküvési elméletek kutatási tárgyát képezik. Különösen érvényes ez a világot irányító országok kulcsállásokat betöltő politikusainak a meggyilkolására. Az ő haláluk ugyanis drámaian megváltoztatja az adott ország politikai helyzetét és befolyásolja a világtörténelmet is. Ezek a bűncselekmények rendszerint nincsenek megfelelően felderítve és azok, akik joggal teszik fel a kérdést, hogy kinek használtak és kinek az érdekében állottak, ezekre nem ad választ, hogy egy-egy magányos tettest tesznek felelőssé. A felderítetlenség pedig tovább növeli a gyanakvást és további kitartó munkára serkenti a konspirológusokat. Ezért van az, hogy még 42 év után is izgatja az embereket John F. Kennedy és testvérének, Robert F. Kennedy-nek a halála és nem kevésbé az, hogy valójában hogyan is halt meg az ifjabb John F. Kennedy. Választ várnak azonban Amerikában arra is, hogy Martin Luther King, a Nobel-díjas színes bőrű polgári vezető halála mögött milyen erők állottak.
Az összeesküvési elméletek azonban áthatják a gazdasági életet is. Az egyik elterjedt nézet szerint számos találmány szándékosan el van hallgatva, illetve ki van vonva a forgalomból azért, hogy a hatalmas vállalatbirodalommá növekedett korporációk továbbra is többlethaszonhoz jussanak. Ezért hiszik sokan, hogy a kőolajipar-üzlet irányítói akadályozzák például más energiahordozók elterjedését, így többek között a vízből nyert hidrogénnel hajtott erőművek és közlekedési eszközök elterjedését. Ugyancsak az elhallgatott találmányokra vonatkozó általános kétkedést fejezik ki azok az összeesküvési elméletek, amelyek az egészségügyre és a betegségek megelőzésére, elsősorban a rákkutatásra vonatkoznak. Számos könyv és tanulmány foglalkozik azzal, hogy többek között a rák gyógyítására vonatkozóan hallgatnak el fontos értesüléseket a főáramlatú orvosképzésben.
Ebbe a kutatási körbe tartoznak azok az összeesküvési feltételezések, amelyek az AIDS-szel (Acquired Immun Deficiency Syndrom) és a HIV-vel (Human Immunodeficency Virus) kapcsolatosak. Ezek egyik csoportja abból indul ki, hogy a HIV vírusát azért kutatták ki világuralomra törő titkos csoportok, mert stratégiai céljuk a világ lakosságának a csökkentése és ehhez az AIDS és a HIV hatékony eszközül szolgálhat. Minthogy az AIDS tömeges járvány méreteit öltötte Afrikában, ezért ezt a nézetet sokan vallják a fekete földrészen, valamint az Egyesült Államok afro-amerikai lakossága körében.
Már szóltunk róla, itt most csak emlékeztetjük az olvasót arra, hogy a nemzetközi élet és a belső politikai hatalom gyakorlás szerves részét képezi, hogy számos ország hírszerző szervezeti céljaik elérésére számos titkos módszert és eszközt használnak. Ezek közé a titkos módszerek közé tartozik a szabotázs, a megtévesztő propaganda, és a hatalom által engedélyezett politikai gyilkosság. A hírszerző szervezetek, mint a KGB (melynek utódja az FSB = Federalnaja Szluzsba Bezopasznosztyi, Szövetségi Biztonsági Szolgálat és az SVR = Szluzsba Vnyezsnej Razvedki, Külföldi Felderítő Szolgálat), az MI6 vagy a Moszad, illetőleg a kínai Guoanbu (Goujia Anquan Bu - Állambiztonsági Minisztérium) illetékes részlege a politikai összeesküvési elméletek figyelmének a központjában állanak. Ez azért van így a felsorolt titkosszolgálatok természetéhez tartozik, hogy tevékenységüket a nyilvánosság elől gondosan rejtve fejtik ki, és a legfejlettebb félrevezetési technikákat alkalmazzák a közvélemény megtévesztésére.
Az egyre titkosabban tevékenykedő állami intézményrendszer egyik legtitkosabb részét képezi az egyes emberek tudatának elektronikai eszközökkel történő befolyásolása. Ezek a ma már igen magas színvonalat elért technológiák jelentős részt állami pénzügyi támogatással kerültek kifejlesztésre. Céljuk a benyomulás a magánszférába és ellenőrizni, illetve befolyásolni a hatalommal kritikusan viselkedő másként gondolkodókat. Nem lehet csupán képzelgésnek tekinteni mindezt, hiszen egyre több kemény bizonyíték győzte meg az

embereket arról, hogy ma már tömeges méretekben folyik az agykontroll tevékenység. A másodlagos és harmadlagos tények összegyűjtésével, elemzésével foglalkozó kutatók különböző elméleti konstrukciók felállításával próbálták kideríteni, hogy a társadalmat irányító hatalmi központok milyen agykontroll-kísérleteket hajtottak eddig végre és azoknak az eredményeit miként hasznosítják a gyakorlatban. Ezek közül a kísérletek közül több is ismerté vált, most csak a HAARP-ra (High Frequency Active Auroral Research Project) utalunk.

Az összeesküvési elméletet az igazság feltárása módszereként alkalmazó kutatók szembesültek azzal is, hogy komolyan kell venni a más égitestekről a mi bolygónkra érkező űrlényekre vonatkozó stratégiai elképzeléseket is. A háttérhatalom szakértői által 1966-ban készített "Report From The Iron Mountain" (Jelentés Iron Mountain-ből) című tanulmány, amelyet a washingtoni Védelmi Minisztérium finanszírozott, és a Hudson Intézet készített, azt kutatta, hogy miként tud egy hatalmi elit uralmon maradni és megfelelően ellenőrizni az embereket, hogy azok ne tudjanak ellenük fellázadni. A jelentés végkövetkeztetése szerint csak a háború alkalmas erre, vagy pedig valami olyan komoly fenyegetés, amely gazdaságilag pazarló és pusztító, másrészt hihetően nagyméretű veszéllyel jár és harmadszor kellő magyarázatot ad arra, hogy mindenki az adott hatalom szolgálatába álljon és elfogadja annak a rendőri eszközökkel gyakorolt uralmát.

A jelentést készítő kutatók számos szempont figyelembevétele mellett úgy találták érdemes komolyan mérlegelni egy a világűrből érkező invázió fenyegetésének a hihetővé tételét az emberek számára. E cél érdekében beindultak kísérletek, hogy felmérjék a közvélemény reakcióját. Úgy találták, hogy az űrlények által végrehajtott invázió azért nem vált ki kellő félelmet, mert nem elég hihető.

A jelentésről szóló könyv (Leonard Lewin, editor: Report from Iron Mountain on the Possibility and Desirability of Peace; New York, Dell Publishing, 1967.) 66. oldalán ez olvasható: "A háború behelyettesítésére szolgáló politikai eszköz kifejlesztésének a központi problémája a hitelesség kérdése. Ezért a világűri versenyre vonatkozó javaslatok végül is nem feleltek meg a háború gazdasági helyettesítésének. A legambiciózusabb és legirreálisabb világűri program sem tud önmagában hihető földöntúli fenyegetést létrehozni. Erősen vitatták, hogy ilyen fenyegetés képes lenne "a béke végső reményét" nyújtani egyesítve az emberiséget olyan űrlények veszedelmes pusztításával szemben, akik más földgolyóról érkeznek, vagy a világűrből. Olyan kísérleteket ajánlottak, amelyek egy ilyen földöntúli inváziós fenyegetés hihetőségét ellenőrizték volna. Lehetséges, hogy egy sor nehezen megmagyarázható repülő-csészealj jelenség az elmúlt években valójában csak ilyen kísérlet volt. Ha ez a helyzet, akkor az eredmény nem túlságosan bátorító.

A Hudson Intézet jelentését, mint már jeleztük, 1966-ban készítették és akkor még egy ilyen űrből érkező veszedelem igen távolinak tűnt. Azóta sok tévéprogram, film és könyv foglalkozott ezzel a kérdéssel és ma már sokkal elfogadhatóbb, hogy bolygónkon túl is léteznek intelligens lények, akik esetleg megfigyelés alatt tartják az emberiséget. Itt tehát egy olyan félrevezetést szolgáló összeesküvési elméletről van szó, amelynek az a célja, hogy meggyőzze az embereket: valóságos veszély fenyegeti őket a világűrből és ez ellen csak egy központilag irányított világ - az új világrend globális hatáskörű kormánya képes őket megvédeni.

Hasonló célból vizsgálta meg a jelentés a világméretű környezetszennyeződés, mint az emberiség létét fenyegető globális fenyegetés kérdését. Ehhez a mesterségesen felnagyított veszélyhez nagy reményeket fűztek azért, mert a környezetszennyeződés sok nyomát és következményét szemléletesen lehetett a tömegtájékoztatási eszközök révén felmutatni. Itt a cél nem a tájékoztatás, hanem a megijesztés volt. A lakosság sokkal inkább hajlandó beletörődni a csökkenő életszínvonalba, a növekvő adóterhekbe, a rendőri módszerek fokozott alkalmazásába, ha mindez az emberiséget hordozó földgolyó megmentését szolgálja. Az

igazság, a kemény tényeknek való megfelelés itt másodlagos kérdés. Elsősorban az számít, hogy a felmutatott veszélyek hihetőek legyenek és így kifejtsék a megfelelő hatást.

A terrorizmus elleni harc, mint uralmi módszer

Láthattuk, hogy a háttérhatalom felmérte, mivel tudja világuralmi stratégiáját a leghatékonyabban előmozdítani, arra utalnak a jelek, hogy végül is a terrorizmust találta a legreálisabban tálalható és az egész emberiséget fenyegető veszélynek, amiért elengedhetetlenül szükséges az egy központból irányított világkormányzás mielőbbi létrehozása és a nemzetállamok gyors beolvasztása nemzetek feletti irányító szervezetekbe. Ebben az összefüggésben más értelmet nyernek a 2005. júliusában lezajlott londoni terrorista cselekmények.

2005. július 7-én, csütörtökön négy bombamerénylet sújtotta a brit főváros közlekedési rendszerét a reggeli csúcsforgalomban. 8 óra 50 perckor 50 másodpercen belül egymás után 3 bomba robbant 3 londoni föld alatt járó szerelvényen. Egy negyedik bomba pedig 9 óra 47 perckor a Tavistock téren megálló autóbuszt robbantotta fel. A bombamerényletek következtében egész napra megbénult London közlekedése és a mobil-telekommunikációs rendszer sem működött. 56 személy vesztette életét, köztük a négy merénylettel gyanúsított személy. A sebesültek száma elérte a 700 főt. A rendőrségnek sikerült beazonosítania a négy merénylettel gyanúsított személyt. Ők tekinthetők Nyugat-Európában az első öngyilkos merénylőknek. Az első feltételezések szerint olyan iszlám félkatonai szervezetek tagjairól van szó, amelyek Nagy-Britanniában is működnek. Azt is feltételezték, hogy kapcsolatuk van az Al-Kaidával. Az időzítés sem tekinthető véletlennek, hiszen ezekben a napokban tartotta tanácskozását a G8-ak csúcstalálkozója a skóciai Edinburgh-ben.

2005. július 21-én pedig további négy robbantásra került sor ugyancsak a londoni földalattin és egy autóbuszon. Ezúttal azonban csak a bombák detonátorai robbantak fel és maguk a bombák nem. Sérülésekre nem került sor. Ennek a sikertelen merényletnek valamennyi gyanúsítottját sikerült a rendőrségnek letartóztatnia.

A történtek elemzése arra utal, hogy ezúttal is államilag szponzorált hamis lobogó alatt végrehajtott szintetikus terrorcselekményről van szó. Ezt a cselekményt a brit hírszerző szervezeteken - MI5, MI6, Home Office, Metropolitan Police Special Branch - belüli titkos hálózat hajtotta végre, amelyek azokat a hatalmi köröket szolgálják ki, amelyek érdekeltek a közel-keleti háborús helyzet fenntartásában - különösen pedig egy megelőző támadás megindításában Irán ellen. A láthatatlan kormányzatnak ez az újabb cselekménye ezúttal nem járt teljes sikerrel, minden bizonnyal azért, mert nem állt a rendelkezésére egy jól felkészített és hiteles balek-bűnbak csoport, azaz olyan "patsy"-k, akiknek az etnikai hovatartozása alkalmas a népharag felkeltésére azok ellen, akiket ez a láthatatlan kormány ellenséges célpontnak tekint. Tony Blair brit miniszterelnök, akinek eddig csak az Ír Köztársasági Hadsereg terrorcselekményeivel kellett eddig szembenéznie Londonban, habozás nélkül az iszlámmal hozta kapcsolatba a lehetséges elkövetőket. Nyomban célzott a rendkívüli állapot bevezetésére is a Civil Contingencies Act - Polgári Vészhelyzeti Törvény alapján.

Mit tudhatott a Scotland Yard?

Alappal feltételezhető, hogy a brit kormány valamit tudott előre. A robbantásokat követően órákon belül az izraeli katonai rádió jelentette, hogy a Scotland Yard, azaz a londoni rendőrség központja, figyelmeztetést továbbított, miszerint rövid időn belül merényletekre kerülhet sor. Izrael londoni nagykövetségét értesítették előre, hogy ilyen veszély fenyeget és ezért az éppen látogatáson lévő Benjamin Netanjahu külügyminiszter a szállodai szobájában maradt: nem kereste fel azt a címet, amely közel van a Liverpool Street-i földalatti megállóhoz, az első robbantás színhelyéhez. Netanjahu-nak ezen a helyen előadást kellett volna tartania gazdasági szakemberek részére.

Az izraeli katonai rádió közleményével egyidejűleg az Associated Press (AP) hírügynökség is jelentette: "a brit rendőrség közölte az izraeli nagykövetséggel Londonban, néhány perccel a

csütörtöki robbantásokat megelőzően, hogy figyelmeztetéseket kaptak lehetséges terrortámadásokról a városban".
A BBC szemtanúkra hivatkozva sugározta: 8.45 és 10.00 óra között olyan incidensekre került sor a földalattin, amelyeket áramingadozás vagy összeütközés okozott. Ezeket a jelentéseket később cáfolták, átírták, majd pedig teljesen kihagyták a további hírekből. Azok a konspirológusok, akik már ismerik azt a törvényszerűséget, hogy az államilag szponzorált terrorcselekmények esetében közvetlenül az események bekövetkezése után egy rövid ideig rendszeresen napvilágot látnak igazságot tartalmazó jelentések is. Ezek egyszerűen kiszivárognak a pillanatnyi zavar nyomán. Órákra vagy még hosszabb időre van szükség, hogy az ellenőrzés alatt tartott tömegtájékoztatás átvegye a hivatalos fedőtörténetet és a médiumokban elhelyezett beépített emberek segítségével csak a hivatalos változatot továbbítsa.
2004. novembere óta az FBI megtagadta, hogy emberei használják a londoni földalattit. Erről Isikoff és Hosenball számolt be a Newsweek 2004. november 22-i számában. Szó szerint ezt írták: "Néhány amerikai rendészeti alkalmazott, aki Londonban van szolgálatban, a Newsweek értesülése szerint rendkívül aggódik azok miatt a bizonyítékok miatt, amelyek arra vonatkoznak, hogy az Al-Kaida kijelölt támadási célpontokat Nagy-Britanniában. Amerikai kormányzati tisztségviselők szerint a terrortámadástól való félelem az FBI Londonban szolgálatban lévő tagjait arra késztette, hogy ne vegyék igénybe a brit főváros népszerű földalattivasút ("tube") rendszerét, amelyet milliók használnak naponta. Ugyanakkor az amerikai titkosszolgálat, a bevándorlási és vámszervek, valamint a CIA követségen dolgozó alkalmazottai a hírek szerint továbbra is közlekednek a földalattin napi munkájuk során. Az FBI ügynökök azonban rendszerint elkésnek azokról a tanácskozásokról, amelyekhez keresztül kell utazniuk a városon, mert ragaszkodnak a taxizáshoz London közlekedési dugóktól fuldokló belvárosában is."
Az "elhárító gyakorlatok"
A londoni merényletekhez hasonló cselekményeket általában úgy vezénylik le hivatalos részről, hogy terrorista elhárító gyakorlatnak álcázzák őket, olyannak, ami pontosan hasonlít a szándékolt terrorcselekményre. Ilyen volt az Amalgam Virgo elnevezést viselő közös hadgyakorlat cirkálórakétákkal (nagy hatótávolságú irányított lövedékekkel) a Tyndall légitámaszponton, Floridában. Az Amalgam Virgo hadgyakorlat abban különbözött a szokásosoktól, hogy nagyobb szerepet kapott benne az amerikai hadsereg, amely 9/11 óta az Egyesült Államok területén is bevethető. A gyakorlatban számos más szolgálat is részt vett és kipróbálhatta: miként tud együttműködni egy esetleges terrorista támadásra adott koordinált válasz esetén. A parti őrség, a haditengerészet és az Egyesült Államok déli parancsnoksága együttesen derítette fel a hadgyakorlat során az ellenséges terrorista hajót, majd cirkálórakétákkal, valamint robotgépekkel megsemmisítette azokat. Légvédelmi szempontból az Amalgam Virgo teljes sikernek minősíthető. Tizenkét robotgéppel szimulálták a támadást és ebből mind a tizenkettőt elpusztították. A többszörösen tagolt védelmi struktúra kiválóan működött.
A háttérhatalom egyes kutatói az államilag szponzorált terrorista cselekményekhez sorolják azt is, amikor John Warnock Hinkcley Jr. merényletet követett el az akkori elnök, Ronald Reagan ellen. A merénylet időpontjában folyamatban volt egy olyan titkos kísérlet, amely arra vonatkozott, hogy miként kell simán - nagyobb megrázkódtatás nélkül - lebonyolítani egy elnöki utódlási eljárást. A gyakorlat az elkövetett merénylet másnapjára volt kitűzve.
Egyes források egybehangzóan utalnak arra, hogy John W. Hinckley Jr. agyát programozták és ezt a feladatot Lexingtonban a brit hírszerzés pszichiáter-szakértői segítették.
Ronald Reagan elnöksége idején alelnöke, idősebb George Bush - és a vele szövetkezett közeli barát, James Baker -, mindent elkövetett azért, hogy magához ragadja az irányítást a kormányapparátusban. John W. Hinckley Jr. akkor hajtotta végre a merényletet Reagan elnök

ellen, 1981. március 30-án délután, amikor George Bush alelnök Texasban tett látogatást. Bush éppen úton volt Fort Worth-ből Austinba az Air Force Two fedélzetén. Bush Fort Worth-ben egy emléktáblát avatott fel a Hyatt Regency Hotel-nél. Ez volt az a szálloda, ahol John F. Kennedy életének az utolsó éjszakáját töltötte, mielőtt Dallas-ba utazott 1963. november 22-én. Austinban Bushnak előadást kellett volna tartania a Texasi törvényhozás együttes ülésén. Ekkor tudatta Alexander Haig telefonon Bush-sal, hogy Reagan elnökre rálőttek. Haig kapcsolatba lépett James Bakerrel is, aki a George Washington University kórházába szállított Reagan közelében tartózkodott. Bush közölte, hogy nyomban visszatér Washingtonba és délután 3 7 körül érkezett meg az Andrews légitámaszpontra. Ekkor már megtudta, hogy a töltényt sikerült az elnökből eltávolítani és életben marad. A Fehér Házban a vezető kormánytagok az úgynevezett "szituációs szobában" tanácskoztak és a Válságirányító Bizottság (Crisis Management Committee) vette át az irányítást. Haig ragaszkodott ahhoz, hogy ha összeesküvés történt, akkor azt haladéktalanul ki kell vizsgálni. Bármi is legyen az igazság, azt tudnia kell az amerikai népnek. Erre az igazságra azonban még a mai napig is várnia kell az amerikaiaknak.
Az ekkor hivatalban lévő védelmi miniszter, Caspar Weinberger, írta emlékirataiban, hogy másnapra volt tervezve a NORAD-nak (North American Air-Defense Command - Észak-Amerikai Légvédelmi Parancsnokság) a hadgyakorlata, szimulált rakétatámadással. Ezt a hadgyakorlatot törölték. Weinberger arra is utal memoárjában, hogy James Baker tájékoztatta a szituációs szobában lévőket, hogy egy FEMA (Federal Emergency Management Administration - Szövetségi Katasztrófaelhárító Hivatal) gyakorlat is ki volt tűzve a következő napra. Ennek az volt a célja, hogy kipróbálják: miként kell zavartalanul folytatni a kormányzást, elsősorban az elnöki utódlást, ha az elnök meghal.
Miután George Bush alelnök is megérkezett a szituációs szobába, megvitatták az elnökletével, hogy John Hinckley Jr. cselekménye összeesküvés részének tekinthető-e vagy sem. Ha igen, akkor azt belföldiek vagy külföldiek irányították-e? Emlékeztetjük az olvasót: alig öt órával az után, hogy majdnem életét veszítette Reagan elnök, anélkül, hogy a merénylet részleteit alaposan kivizsgálták és az elkövetőt szakszerűen kihallgatták volna, már meghozták a döntést George Bush elnökletével, amely kizárta az összeesküvés fennforgását. Haig, aki emlékirataiban a legtöbbet foglalkozik az összeesküvés lehetőségével, maga sem ellenezte ezt a szinte hihetetlenül elhamarkodott döntést. Ettől a pillanattól kezdve a hivatalos álláspont az volt, hogy nem volt összeesküvés. Ennek megfelelően intézkedtek, hogy csírájában elfojtsanak minden olyan kísérletet, amely egy esetleges összeesküvés feltárására irányult.
Ha feltesszük a kérdést, hogy "Qui prodest?" (Kinek az érdeke?, Kinek fontos?) vagy pedig, hogy "Qui bono?" (Kinek jó? Kinek használ?), akkor a legkézenfekvőbb válasz az, hogy Reagan elnök halálából elsősorban maga az alelnök húzott volna hasznot. Az amerikai alkotmánymódosítás értelmében rá szállt volna az elnöki tisztség. A sajtóbeszámolók a következő néhány nap során elegendő kényszerítő erejű, első látásra is meggyőző bizonyítékot tálaltak fel, amelynek alapján alappal lehetett feltételezni: a Hinckley merénylet mögött jól előkészített összeesküvés áll. A sajtójelentésekből az is kiolvasható, hogy ebben az összeesküvésben szerepe volt a Bush családnak, noha az erre vonatkozó tények nyíltan nem kerültek a közvélemény elé.
A The Houston Post című újság megírta 1981. március 31-én, hogy Scott Hinckley, a merénylő John Hinckley-nek a bátyja, aznap estére meg volt hívva vendégségbe Neil Bush otthonába. Az újságcikk szerint Neil Bush, az alelnök fia, még március 30-án, hétfőn elismerte, hogy személyesen ismeri Scott Hinckley-t és találkozott is vele. Neil Bush azt is elmondotta, hogy ismeri a Hinckley családot, mivel jelentős összegekkel támogatták apjának az 1980-ban az elnökségért folytatott kampányát. Neil Bush és Scott Hinckley ebben az időben Denverben élt. John W. Hinckley Jr., a merénylet elkövetője pedig a Colorado államban lévő Evergreen-ben élt szüleivel, nem messze Denvertől. Az is szükségesnek

bizonyult ezek után, hogy az alelnök hivatala cáfolja, miszerint George Bush-nak tudomása volt a Bush-Hinckley kapcsolatról. A Reagan elleni merényletet azért említettük, mert példa arra, hogy amikor a háttérerők által szervezetten végrehajtott terrorcselekményről van szó, akkor azt úgy lehet álcázni és kivitelezni, hogy egy titkos gyakorlatot szimulálnak. Számos felszínre került adat szerint hasonló történt 2001. szeptember 11-én is, amikor pont a merénylet napjára volt kitűzve annak gyakorlása, miszerint terroristatámadás éri a légtérből a Pentagont, és ilyen vészhelyzetben mit kell tenni az eredményes elhárítás érdekében.
Ehhez hasonló gyakorlatozás kapcsolódik a londoni merényletsorozathoz is. 2005. július 7-én a BBC Five nevű információs rádióműsor interjút sugárzott Scotland Yard egykori tisztjével, Peter Power-rel, akinek a Visor Consulting nevű cége terror-ellenes bombaelhárító gyakorlatot folytatott a londoni földalatti állomásokon pontosan abban az időpontban, amikor a valódi merényletekre sor került. Maga Peter Power és cége a gyakorlat kivitelezésében alvállalkozóként működtek közre. Az interjú alanya azonban nem volt hajlandó megnevezni a fővállalkozókat. Ezek után már érhető az is, hogy Tony Blair miniszterelnök első lépésként nem rendelt el ezekre a körülményekre is kiterjedő átfogó vizsgálatot. Feltételezhető, hogy a brit kormányfő mérlegelte rendkívüli állapot bevezetését. Láthatta, hogy 9/11 után a hiszékeny és befolyásolható amerikai közvéleménnyel el lehetet fogadtatni egy meglehetősen fantasztikus hivatalos magyarázatot. Blair mérlegelhette a határozott spanyol reagálás utánzását is. A madridi kormány 2004. március 11-én hatalmas tömegeket mozgósított azok ellen a politikusok ellen, akik manipulálni akarták a lakosságot és hamis magyarázatot akartak adni a sok áldozatot követelő véres vonatmerényletre.
Azóta már tanúi lehetünk annak, hogy a londoni merénylet üzenetet közvetített a világot irányító háttérhatalom részéről a közel-keleti háború fenntartását, illetve folytatását illetően. Ennek a háttérhatalomnak a legfelső vezetőit az elsősorban angolszász pénzemberekből álló transzatlanti vezető csoport alkotja. A felületes szemlélők, köztük a vezető tömegtájékoztatási intézmények sztár kommentátorai is, Bush elnök személyét tolják előtérbe. Az ő beállításukban az amerikai elnök az, aki a nagy horderejű döntéseket hozza és a felelősséget is viseli értük. A valóság az, hogy már a Disznó-öbölnél végrehajtott Kuba elleni inváziót sem Kennedy döntötte el. JFK halála óta bizonyítani lehet, hogy egy titkos csoport hozza meg a legfontosabb érdemi döntéseket. Az Irán-kontra ügy idején már hivatkoztak egy láthatatlan, titokban működő párhuzamos kormányzatra. Ez a kormányzat maga is hálózat és irányító szerepe van a szintetikus terrorizmus előidézésében. Felmerül a kérdés, hogy Bush és Cheney, vagy hasonló magas beosztású személy mondja meg a láthatatlan kormánynak, hogy mit tegyen, vagy pedig ez a láthatatlan kormány az, amelyik továbbítja ajánlat és javaslat formájában kötelezően végrehajtandó utasításait. Egyfajta választ ad a kérdésre az, hogy a hivatalban lévő és látható vezetők átmeneti szereplők, akik viszonylag rövid idő alatt távoznak posztjukról. Ezzel szemben a nemzetközi pénzügyi közösség láthatatlan kormányát senki nem választja és senki el nem mozdíthatja. Nem választástól választásig tervezhet, hanem sokkal hosszabb ívű stratégiát is kidolgozhat.

Miként irányítja a nem-látható a látható kormányt?

Hogyan kommunikál a tényleges hatalmat gyakorló láthatatlan kormány az adott ország lakóival és a világ közvéleményével? De még ezt is megelőzi egy másik kérdés: Hogyan kommunikál magával a hivatalban lévő választott és politikai felelősséggel tartozó vezetőkkel? A londoni robbantás sorozatot megelőzte a láthatatlan kormánynak egy csaknem két hónapon keresztül tartó türelmetlen ösztökélése, amellyel további akciókra akarta rávenni Bush elnököt és munkatársait. 2005. május 11-én egy kis repülőgép csaknem elérte a Fehér Házat, mielőtt visszafordult, miközben a Kongresszusnak helyet adó Capitoliumot, a Legfelső Bíróságot és a Fehér Házat pánikszerűen kiürítették. Ilyen rendkívüli intézkedésre a Pentagon és a Pénzügyminisztérium esetében nem került sor. A Fehér Házban a legmagasabb fokozatú vörös színű riadót rendelték el, de Bush elnököt csak azután tájékoztatták minderről, amikor a

riadót lefújták és éppen a Maryland-i Greenbelt erdőiben kerékpározott. A környéken lévő Brookland District és a Tachoma Park fölött jelzőrakéták jelentek meg. Mindez így klasszikus államcsíny forgatókönyvére emlékeztet.
Figyelemre méltó az is, ami 2005. május 18-án a grúziai Tbilisziben történt, amikor is gránátot dobtak az éppen beszédet tartó Bush elnökre, amelyről azonban később kiderült, hogy befulladt állapotban volt. A háttérhatalom 2005. június 29-én is üzent a Fehér Ház lakójának. Egy másik kisebb repülőgép ismét arra kényszerítette a washingtoni törvényhozást, hogy annak tagjai pánikszerűen távozzanak a Capitolium épületéből. 2005. július 2-án már három hasonló repülőgép közelítette meg George W. Bush Camp David-i rezidenciáját a Maryland-i Catoctin hegységben. A Washington Post mindezekről - gyanús módon - csak a helyi híreket tartalmazó, nem a legfontosabb oldalán tudósított. Valójában nem is a részletek érdekesek, hanem az, hogy milyen üzenetet hordoznak ezek a kis szurkálások. Ugyanezek az incidensek arra is magyarázatot adhatnak, hogy Bush elnök miért viselkedett olyan talányosan a G8-ak tanácskozásán a skóciai Glenagles-ben július 5-én, amikor semmi egyéb nem történt, mint kerékpározás közben beleütközött egy rendőrbe. És ezután került sor július 7-én a londoni robbantás-sorozatra.
Ezek a kis szurkálódások elsősorban arra figyelmeztetik a hivatalban lévő elnököt: ne higgye, hogy ő hozza az érdemi döntéseket. Ugyanakkor azt is ki kell deríteni, hogy tartalmilag mi volt az az üzenet, amit a világ sorsát intézők Bush és Blair figyelmébe ajánlottak.
Scott Ritter, aki magas rangú katonai megbízatásokat teljesített, később az ENSZ egyik fegyverzetellenőre lett Irakban. 2005. február 18-án - Washingtonban tartott előadásán - bejelentette, hogy George W. Bush elrendelte Irán bombázásának az előkészítését, amelyet 2005. júniusáig be kell fejezni. Ezt az Iránnal kapcsolatos kijelentését megismételte március 30-án egy olyan cikkben, amelyet Al-Jazeera is sugárzott.
Ez azt is jelenthette, hogy június végére már fel kellett készülni egy esetleges Irán elleni támadásra. Aki tanulmányozta a "Project For a New American Century" elgondolásait, az megállapíthatta, hogy az angolszász neokonzervatív irányítócsoport, milyen célokat tűzött ki. Ezeket a célokat szolgálhatta mindaz, ami Londonban történt. A Bush kormányzat és Tony Blair kabinetje nem hajtotta végre ezt a fontos katonai akciót és feltételezhető, hogy ezért a háttérhatalom láthatatlan kormánya az elégedetlenségét kívánta kifejezni.
Iránra úgy is nyomást lehet gyakorolni, hogy fanatikus iráni személyeket - erre a célra gondosan kiválasztott megszállott patsy-ket - felelőssé lehet tenni a londoni bombamerényletekért. Ez nem okoz különösebb nehézséget, mivel Nagy-Britannia, és azon belül is London, több arab és iszlám csoportnak volt a gyülekezőhelye. Ezek a kívülről mozgatott patsy-csoportok számos lehetőséget kaptak a zavartalan toborzásra.
Ami magát az iráni problémát illeti, a Tel Aviv-i Egyetemen Dr. Efraim Asculai kijelentette, hogy az iráni nukleáris kérdésre nincs katonai megoldás. Másrészt az sem állja meg a helyét, hogy a nukleáris fegyverek kifejlesztésében ne lehetne megállapodásra jutni egyszerűen azért, mert a fejlemények olyan ponthoz jutottak, ahonnan már nincs visszatérés (Point of no return). Több ország is, így például Dél-Afrika és Svédország, lemondott az atombomba gyártásáról, noha rendelkezésére állnak a megfelelő ismeretek és a szükséges nukleáris ipari háttér. Már az is elhangzott Condoleeza Rice amerikai külügyminiszter részéről: nem elég, ha Irán lemond a nukleáris fegyverek gyártásáról, hanem az egész iráni nukleáris energia-termelési programot fel kell számolni.
E sorok írója azt az ideálisnak mondható megoldást részesítené előnyben, hogy a közel-keleti térség egészét vegyi, biológiai és más tömegpusztító fegyverektől mentes övezetté kellene nyilvánítani, a térségben élő népek és kormányzataik együttes akaratából. Ebbe beletartozna a térség minden országára kiterjedő nukleáris fegyvermentes övezet is. Ezt a fegyvermentes állapotot garantálnák, az Egyesült Államok, az Európai Unió, továbbá Oroszország és Kína. Azon el lehet gondolkodni, hogy egy ilyen eszményinek mondható ideális megoldásnak

ténylegesen milyen realitása van a jelenlegi világpolitikai helyzetben, a Közel-Kelet tényleges erőviszonyai figyelembe vételével.
A jelenlegi amerikai politikát irányító neokonzervatív tervezőcsoport már több dokumentumban is leírta, hogy további közel-keleti országokat is ellenőrzés alá kell venni, akár úgy, hogy mesterségesen előidézett demokrácia-mozgalommal rendszerváltást kényszerítenek ki vagy pedig háború útján.
Az 1996. július 8.-ára elkészült "New Israeli Strategy Toward 2000" - "Új Izraeli Stratégia a 2000. év közeledtével", valamint a "Project for A New American Century" - "Az új amerikai évszázad tervezete", amely 2000. szeptemberében vált ismerté, már mind tartalmaz utalásokat arra, hogy a Közel-Keleten új nemzetközi rendet kell kialakítani. Ennek keretében ellenőrzés alá kell venni olyan országokat, mint Afganisztán, Irak, Szíria, Irán és szükség esetén Szaúd-Arábia. Az elmúlt évben különösen Iránnal éleződött ki a nemzetközi közösségnek a viszonya. A világot irányító neokonzervatív köröknek azonban olyan új fejleménnyel kell most már számolniuk, amely megnehezítheti a háttérhatalom machiavellista hatalomgyakorlását a közel-keleti térségben is.
2005. július 5-én létrejött a "Shanghai Cooperation Organization" (SCO), a Sanghaji Együttműködési Szervezet, amely szervezett módon biztosítja Kína, Oroszország, Üzbegisztán, Kirgízia, Kazahasztán és Tadzsikisztán együttműködését, de amelyhez új tagként már India, Pakisztán és Irán is csatlakozott. A Sanghaji Együttműködési Szervezet felszólította az Egyesült Államokat, hogy ürítse ki azokat a támaszpontjait az egykori szovjet birodalom közép-ázsiai utódállamaiban, amelyekhez 2001. őszén jutott. Ezeknek a támaszpontoknak az igénybevételét a New York-i terrorcselekménnyel és a nyomában várható afganisztáni invázióval indokolták. Az SCO már csak azért is figyelmet érdemel, mert a hozzá tartozó államoknak a lakossága a világ népességének mintegy a felét teszi ki. Az Egyesült Államok Külügyminisztériuma az SCO felhívását nyomban elutasította.
Jevgenyij Primakov, aki jelenleg az Orosz Kereskedelmi- és Iparkamarának az elnöke, 1998-ig két éven át külügyminiszter, majd pedig 1998-tól 1999-ig az orosz kormány élén állott, eurázsiai szakértőnek számít. Diplomáját a tekintélyes moszkvai Keleti Tanulmányok Intézetében szerezte és arabul is kiválóan tud. A szovjet időszakban a Tudományos Akadémia Közgazdasági és Nemzetközi Kapcsolatok Intézetének volt a helyettes igazgatója, majd pedig a már említett Keleti Tanulmányok Intézetének lett a vezetője 1977-től 1985-ig. Nos ez a tekintélyes orosz politikus és szakértő hangsúlyozta, hogy első ízben fogadtak el olyan politikai irányvonalat fontos ázsiai országok, amelynek értelmében az Egyesült Államokat el kell távolítani a közép-ázsiai térségből. 2001. szeptember 11-e olyan különleges helyzet volt, amikor az amerikai és az orosz elnök meg tudott egyezni a szóban forgó amerikai katonai térfoglalás végrehajtásában.
A neokonzervativ machiavellista irányítócsoport újabb háborús tervei azonban már ellenállást váltottak ki Moszkvában. Mindez nem változtat azon, hogy amerikai és brit erők támadást intézhetnek nyugat felől Irán ellen Irakból, kelet felől pedig Afganisztánból. Délről rendelkezésükre áll a qatar-i támaszpont. Az üzbegisztáni és kirgíziai támaszpontok elvesztésével az északi irányból történő támadás azonban már csak korlátozott mértékben lehetséges.
A Shanghaji Együttműködés szervezetének államai aggódnak a miatt is, hogy az úgynevezett "színes forradalmak" módszerével, amelyeket gyakorta egyszerűen csak "CIA-forradalmaknak" neveznek, és amelyeket sikeresen hajtottak végre Grúziában és Ukrajnában, mégis csak alá lehet ásni a közép-ázsiai térség államainak a törékeny rendszereit.
Kazahsztán 2005. nyarán úgy döntött, hogy megnyitja olajforrásait Kína irányába épülő olajvezeték formájában keletre is. Ez csökkenteni fogja az angolszász pénzügyi és korporációs oligarchiának azt a képességét, hogy az Öböl-térségének teljes ellenőrzés alá vételével kezében tartsa a Kína felé vezető olajcsapokat. Ez lehetővé tenné Peking függő

helyzetbe hozását az energiahordozók tekintetében. Az Irán ellen folyó - és a nukleáris kérdést a középpontba állító - propaganda-háború mögött is az húzódik meg, hogy Irán az egyik fő szállítója Kínának és az Irakban vezető szerephez jutott síiták szemüket Teheránra vetik.
2005. fejleménye az, hogy az Egyesült Államokban egyre inkább kibontakozik a társadalmi ellenállás az iraki háborúval szemben. A társadalom megosztottságát jelzi, hogy még főáramlatú tömegtájékoztatási intézményekben is egyre több bíráló hang jelenik meg. Az új stratégia keresésének része, hogy reflektorfénybe került a kérdés: miként manipulálták azokat a hírszerzési adatokat, amelyek révén a Fehér Ház elérte, hogy az amerikai törvényhozás is áldását adja az Irak elleni háborúhoz. Egyre dagad a Joseph Wilson nagykövet feleségének, Valerie Plame-nek az ügye. Az asszonyról, aki szigorúan titkos munkatársa volt a CIA-nak, szándékosan kiszivárogtatták, hogy titkos ügynök. Ezt a Fehér Házban dolgozó magas beosztású állami tisztségviselők valószínűleg azért tették, hogy így fejezzék ki rosszallásukat férjével szemben. A férj, Joseph Wilson korábbi nagykövet, ugyanis nemcsak kiderítette, hogy Irak semmiféle - nukleáris fegyver elkészítéséhez szükséges -alapanyagot nem szerzett be az afrikai Nigerben, hanem amikor erről szóló jelentését ignorálták, akkor a saját pénzén a New York Times-ban megjelentett egyoldalas írásában tiltakozott a hivatalos álláspont ellen. Az ügyben eljáró Patrick Fitzgerald, különleges megbízatású vizsgálóbíró, kezdő lépésként, kétévi munka után, több rendbeli bűncselekmény elkövetéséért már vádat is emelt Cheney alelnök volt kabinetfőnöke, Lewis Scooter Libby ellen. Az ügy azonban ezzel csak elindult, mert további személyek ellen is - közöttük van Karl Rove, Bush elnök helyettes kabinetfőnöke - folytatódik a vizsgálat. Ilyen fejlemények tükrében az olyan hírek, hogy a stratégiai tervezők az Egyesült Államokban és Nagy-Britanniában már elkészítették ajánlásaikat a megszálló erők jelentős csökkentésére, dezinformációnak is tekinthető. A történelemből tudjuk, hogy ehhez hasonló nyilatkozatokat hozott nyilvánosságra mind Hitler, mind Sztálin 1941. májusában és júniusában. Ekkor mindegyik tagadta a katonai mozgósítást, hogy támadásra készül, s mindent megtett a másik félrevezetésére. A brit tervezők azt is mérlegelték az iraki Baszra környékén állomásozó csapatok egy részének az áthelyezését Afganisztánba, hogy adott esetben egy Irán vagy Közép-Ázsia elleni akcióban rendelkezésre álljanak.
A látható kormányok mögött a szálakat mozgató és az érdemi döntéseket meghozó láthatatlan kormányzat természetesen nem örül számos új fejleménynek, és aggodalommal tölti el, hogy tovább csökken befolyása a jelenlegi Bush-kormányzatra, illetve, hogy ez a kormányzat egyre kevésbé hatékony. George W. Bush népszerűsége is ugrásszerűen csökkent. Nem lehet számításon kívül hagyni, hogy olyan fontos iparágakban is, mint az autógyártás és a textilipar, komoly nehézségek mutatkoznak az Egyesült Államokban. Egyre több szakértő jelzi, hogy várható az ingatlanpiacon hatalmasra nőtt spekulációs buborék kipukkadása is. A világ pénzrendszerében a derivátumokból és más pénzhelyettesítőkből felépülő pénzügyi buborék meghaladta a 300 trillió dollárt.
Az úgynevezett "Plunge Protection Team, PPT - a pénzrendszer összeomlását megakadályozó csoport" - amelynek tagjai az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét betöltő magánpénz-kartell, a Federal Reserve; Nagy-Britannia központi bankja, a Bank of England; és az Európai Unió központi bankja, a frankfurti European Central Bank -együttesen 2005 őszén rendkívül nagy mennyiségű pénzt bocsátott ki, illetve mozgósított, hogy megakadályozza a pénzből, a pénzhelyettesítőkből és derivátumokból felépülő pénzügyi kártyavár fenyegető összeomlását. Ezzel ismét kitolta a jelenlegi adósságra és spekulációra épített pénzrendszer elkerülhetetlen összeomlásának az időpontját.
Jimmy Walter, aki a "9/11 Truth Movement - a Szeptember 11-i Események Igazságát Feltáró Mozgalom" egyik megalapítója és vezetője, (ez a mozgalom Amerikában jött létre, de ma már Európában is kibontakozóban van), s aki 2005. május 27-én Londonban olyan 9/11

szkeptikusokkal együtt tartott előadást, mint Thierry Meyssan, Eric Hufschmid, Jimmy Walter, Chris Bollyn, úgy véli, hogy a Bush-kormányzat jelenlegi nehézségeiről várhatóan egy újabb szintetikus terrorista akcióval keres kiutat. Ebben természetesen számíthat a háttérerőket irányító pénzügyi és korporációs oligarchia támogatására. Jimmy Walter úgy gondolja, hogy az újabb művi beavatkozásra akár már 2006-ban sorkerülhet. Már említettük, hogy Bush népszerűsége rendkívüli módon csökkent, mert a közvélemény-kutatások adatai szerint a megkérdezettek többségének az a véleménye, hogy nem mondott igazat az iraki háború megindítása előtt. Ez ad súlyt a Joseph Wilson elleni megtorló lépéseknek. Ha kiderül, hogy bizonyítható a Kongresszus és az amerikai lakosság megtévesztése, akkor ez elvezethet akár az elnök felelősségre vonását célzó impeachment eljáráshoz is.

Larry Franklin ellen, aki a Defence Intelligence Agency (a Katonai Hírszerző Szolgálat) elemzőjeként **Douglas Feith** nemzetvédelmi államtitkár-helyettes részére dolgozott és a **Wolfowitz,** valmint **Feith** által irányított neokonzervatív csoportosuláshoz tartozott (Paul Wolfowitz Rumsfeld védelmi miniszter helyettese volt, jelenleg a Világbank elnöke), büntetőeljárás van folyamatban kémkedés alapos gyanújával. Azzal vádolták meg, hogy szigorúan bizalmas államtitkokat jutatott el egy civil szervezetnek, az American-Israeli Public Affairs Council-nak, az AIPAC-nak.

Meg kell még említeni, hogy **Thomas DeLay,** az amerikai Képviselőház republikánus többségének vezetője ellen is büntetőeljárás van folyamatban Texas tagállamban. Tom DeLay és két munkatársa ellen az a texasi nagy-esküdtszék által megfogalmazott vád, hogy olyan összeesküvésben vettek részt, amelynek a választási kampány törvényellenes finanszírozása volt a célja. A folyamatban lévő büntetőeljárás miatt Tom DeLay-nek le kellett mondania a parlamenti többség vezetői tisztségéről.

Az állítólag Nigerből vásárolt dúsított uránra vonatkozó hamisításokban és az iraki háborút előkészítő tévesnek bizonyult "bizonyítékok" beszerzésében közreműködött Ahmed Chalabi is. Az ő szerepének a tisztázása még folyamatban van. Ami már eddig is kiderült, az is elég volt ahhoz, hogy ne pályázhasson Irak elnöki tisztségére, amelyre korábban kiszemelték. A jelenlegi amerikai vezetés nem tudott megszabadulni attól a vádtól sem, hogy két választást is manipuláltak annak érdekében, hogy az ifjabb Bush és csapata kerülhessen a Fehér Házba. A 9/11 körüli igazságot követelő mozgalom is egyre erősebbé válik. Ha az eddig felsoroltakat és még más tényezőket is figyelembe vesszük, akkor már körvonalazódik, hogy a jelenlegi neo-konzervatív irányító csoportnak elég sok oka van arra, hogy szorongatott helyzetéből újabb háborúval kerüljön ki. Egyre többet lehet hallani arról, hogy tervek készülnek nemcsak Irán, Szíria, de adott esetben még Szaúd-Arábia elleni akciókra is.